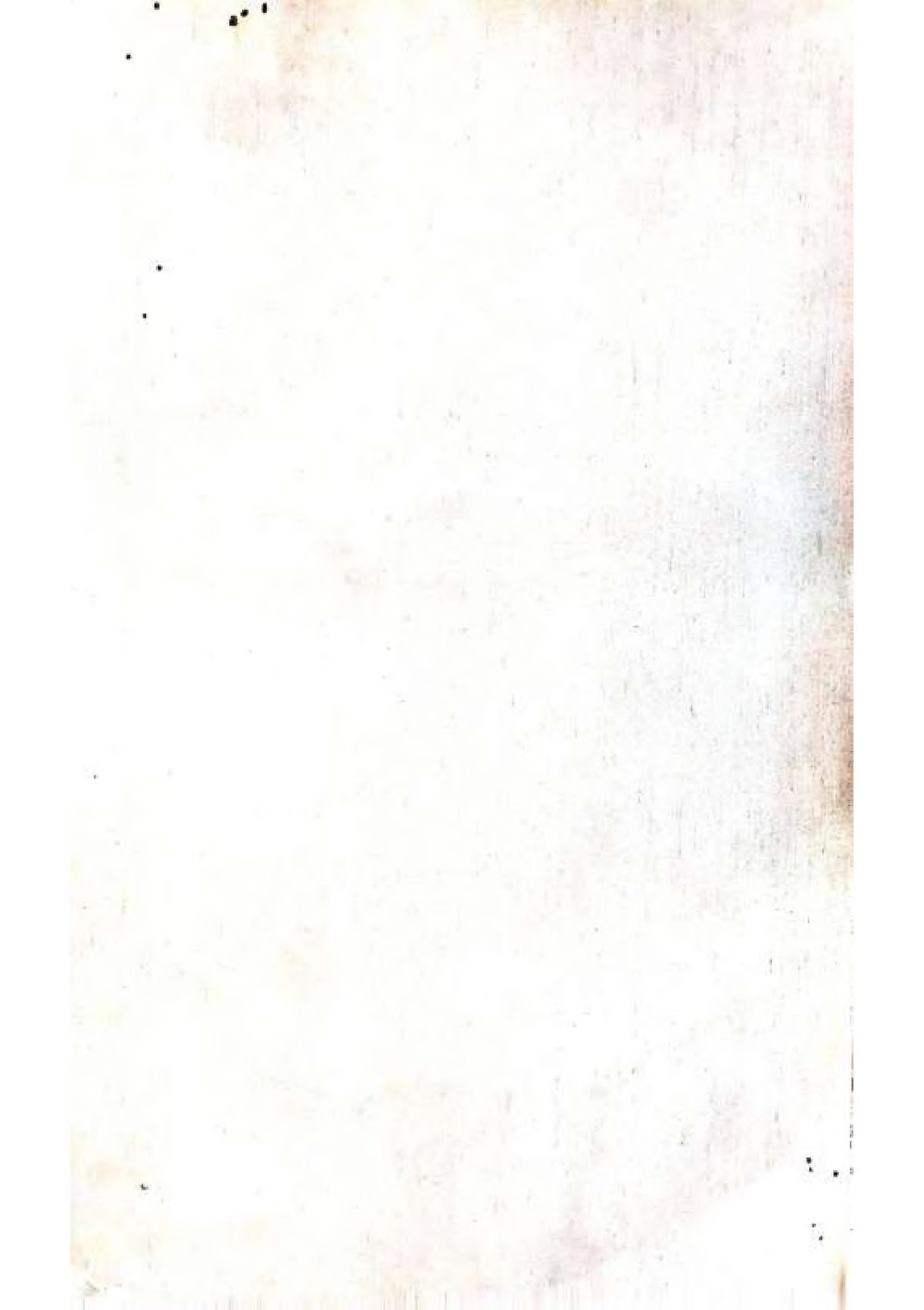

॥ श्रीरामायणम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
किष्किन्धाकाण्डम्

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATNI—P/LGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म्
किष्किन्धाकाण्डम्

धर्मालय संस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited by

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMY IYER,

Banker, Palghat.

By

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,

KALPATHI :: PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः ...	150	1
2.	सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम् ...	29	31
3.	हनुमता श्रीरामलक्ष्मणाबुपेत्य सुग्रीववृत्तान्तनिवेदनम्	40	38
4.	श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्	35	46
5.	श्रीरामसुग्रीवसख्यम् ...	33	54
6.	सीताऽऽभरणदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम् ...	27	61
7.	सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम् ...	25	67
8.	वालिबधप्रतिज्ञा ...	46	72
		तयोदशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः	385
9.	वैरकारणकथनम् ...	27	83
10.	सुग्रीवस्य राज्याभिर्वासनम् ...	36	89
11.	वालिपराक्रमवर्णनम् ...	95	97
12.	सुग्रीवप्रत्यायनम् ...	44	116
13.	सप्तजनाश्रमदर्शनम् ...	30	125
14.	युद्धाय बाल्याह्वानम् ...	23	131
15.	तारोपदेशः ...	31	136
16.	वालिबधः ...	40	143
17.	वालिना रामगर्हणम् ...	58	151
18.	वालिबधसमर्थनम् ...	69	162
19.	रणाङ्गणे तारागमनम् ...	29	177
20.	ताराविलापः ...	27	183
21.	हनुमता तारासमाश्वासनम् ...	16	189
22.	वालिनः प्राणवियोगः ...	33	192
23.	पुनस्ताराविलापः ...	31	199
24.	श्रीरामेण तारासमाश्वासनम् ...	45	206
25.	वालिसंस्कारः ...	54	219
26.	सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिषेकः ...	42	230
27.	प्रसन्नचणगुहायां निवासः ...	48	238
28.	प्रावृद्धवर्णनम् ...	67	248
29.	हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम् ...	53	263
		चतुर्दशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः	876
30.	शरद्वर्णनम् ...	85	271
31.	अङ्गदेन लक्ष्मणागमनकथनम् ...	51	291
32.	हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना ...	22	303

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
33.	तारया लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	66	308
34.	सुग्रीवतर्जनम् ...	19	323
35.	तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	24	327
36.	सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम् ...	20	332
37.	वानरसेनागमनम् ...	37	337
38.	सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम् ...	34	344
39.	वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम् ...	44	351
40.	प्राच्यां विनतप्रेषणम् ...	71	360
41.	दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम् ...	52	374
42.	प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम् ...	59	384
43.	उदीच्यां शतबलिप्रेषणम् ...	65	396
44.	हनुमद्वस्तेऽङ्गुलीयकदानम् ...	17	409
45.	सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम् ...	17	413
46.	भूवल्लयविज्ञानकारणकथनम् ...	26	416
47.	पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेनाप्रत्यागमनम् ...	15	422
48.	विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम् ...	25	425
49.	अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम् ...	22	430
50.	ऋक्षविलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च ...	41	434
पञ्चदशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः			817
51.	स्वयंप्रभाकृतमातिथ्यम् ...	19	443
52.	विलप्रवेशकारणकथनम् ...	20	447
53.	प्रायोपवेशनिर्धारणम् ...	40	451
54.	हनुमताऽङ्गदभीषणम् ...	22	459
55.	वानराणां प्रायोपवेशः ...	24	464
56.	अङ्गदसंपातिनोः संवादः ...	25	469
57.	निखिलरामवृत्तान्तकथनम् ...	20	475
58.	लङ्कायां सीतावस्थानप्रदर्शनम् ...	37	479
59.	सुपार्श्ववचनानुवादः ...	30	486
60.	संपातिना स्वस्य वृत्तान्तकथनम् ...	21	492
61.	स्वपक्षदाहकारणकथनम् ...	17	497
62.	निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम् ...	16	500
63.	संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च ...	16	504
64.	समुद्रलङ्घनालोचनम् ...	25	507
65.	स्वस्वशक्त्याविष्करणम् ...	35	512
66.	समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम् ...	40	519
67.	समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम् ...	53	527

॥ अथ स्वार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काश्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविषप्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता राक्षसागरमागिनी । पुनस्तु भुवं पुनस्तु राक्षसाण्यहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसांदासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाग्यादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदार्सान्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदृतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वर्धं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कृावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गार्थाश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय स्वण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शवरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सच्चोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महावीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुचन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेऽमृकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वर्चसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्व्यान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पमम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरगूथमुख्यं श्रीरामदत्तं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तफाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथान्तपजे । वेदः प्राचेतसादासीन्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥

आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हेमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परितृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रेः

व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।

धृतावचं सुखचित्तिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः

सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूपारब्धं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं

लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।

चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजचुरत्नं

कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्रयितं वभौ ॥

स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥

वाल्मीकेर्गौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुभयमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥

सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥

हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणान्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्रांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । यमोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्तिः पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पादं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वायनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमन्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ किष्किन्धाकाण्डम् ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु सीते श्रीमद्रामायणे त्रयोदशोऽह्नि आरण्यकाण्डे चतुःषष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति किष्किन्धाकाण्डे आदितः अष्टौसर्गाः स गीताः । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ८२१ । तत्र किष्किन्धाकाण्डे श्लोकाः ३८५]

[ஆதிதில் குரன் ஸுவன் துணர்வாரல் ஸ்ரீராமர் ஸர்க்கிதியில் அக்ஷபெத வாகசாவரில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 13ஆம் நாள் ஆரண்யகாண்டம் 64-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம் முடியவும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் முதல் வட்டு ஸர்க்கம்மூன்று காணம் பண்ணப்பட்டது. அன்று காணம் செய்யப்பட்ட கடுரைக சர்க்கியை 821. அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் கடுரைக சர்க்கியை 385.]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றுவது ஸர்க்கம்

पश्चाद्विशिनो रामस्य विमलापः—பம்பா சாசைக்கண்ட ஸ்ரீராமரின் புலம்பல்.

स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् । रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः

सः	அந்த	पद्मोत्पल-	சாமரை, கருநெய்தல்,
सौमित्रिसहितः	சக்திரமணமுட ஸ்ரீமுந்த	झपाकुलं	மீல் இவைகள் தி
रामः	ஸ்ரீராமர்,	पुष्करिणी	சாணை [ஹந்த
आकुलेन्द्रियः	ஸ்பாவகத்திரிசில்லா	गत्वा	அடைந்து,
तां	அந்த [சுவரத்தி	विललाप	கண்ணிப் பெருக்கினார்.

तस्य दृष्ट्वै तां हर्षादिन्द्रियाणि चकम्पिरे । स कामवशमापन्नः सौमित्रिमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

तां	அதை	सः	அவர்,
दृष्ट्वा एव	பார்த்ததுமே,	कामवश	அன்பின் திசுபத்திற்கு
तस्य	அவரது	आपन्नः	சடுபட்டவராய்
इन्द्रियाणि	இந்திரியங்கள்	सौमित्रि	சைத்தமணரைப்
हर्षात्	திருவுளத்தின்		பார்த்து
	உவப்பால்	इदं	பின்வரும் சொல்லை
चकम्पिरे	அசைந்தன.	अब्रवीत्	சொன்னார்.

सौमित्रे शोभते पम्पा वैदूर्यविमलोदका । फुल्लपद्मोत्पलवती शोभिता विविधैर्द्रुमैः ॥ ३ ॥

सौमित्रे	"சைத்தமணு!	फुल्ल-	மலர்ந்த தாமரை,
पम्पा	பம்பை	पद्मोत्पलवती}	நெய்தல் இலைவகளை
	வைந்நயம்போல் தீர்ம	विविधैः	பல [புடைய]தாய்
वैदूर्यविमलोदका	{ மைன திர்த்தமு	द्रुमैः	மரங்களால்
	டையதாய்	शोभिता	அழகுவாய்ந்து
		शोभते	விளக்குகிறது.

सौमित्रे पश्य पम्पायाः काननं शुभदर्शनम् । यत्र राजन्ति शैलाभा द्रुमाः सशिखरा इव ॥

सौमित्रे	"சைத்தமணு!	द्रुमाः	மரங்கள்
पम्पायाः	பம்பையின்	सशिखराः	கிளைகளைவிடைய
शुभदर्शनं	அழகிய		வைகளாய்
काननं	சோலை	शैलाभाः	மலைகள் நேரன்றுவது
पश्य	பார்.	इव	போல
यत्र	அதில்	राजन्ति	விளக்குகின்றன.

मां तु शोकाभिसंतप्तं माधवः पीडयन्निव । भरतस्य च दुःखेन वैदेया हरणेन च ॥ ५ ॥

भरतस्य	"பா தனுடைய	शोकाभिसंतप्तं	சோகத்தில் மூழ்கிக்
दुःखेन च	அபூர்வ பக்தியை		கிடக்கும்
	நினைப்பதாலும்,	मां	என்னை
वैदेयाः	ஜானகியின்	माधवः	வணந்தருது
हरणेन च	அபஹரணத்தாலும்,	पीडयन् इव	இன்னும் துன்புறுத்
तु	விசேஷமாய்		துவதுபோலிருக்கு

शोकात्स्यापि मे पम्पा शोभते चित्रकानना । व्यवकीर्णा बहुविधैः पुष्पैः शीतोदका शिवा ॥

पम्पा	"பம்பை	शीतोदका	குளிர்த்த தீர்த்தத்தை
चित्रकानना	அற்புதமான கோடை		புடையதாய்.
	களைபுடையதாய்	शिवा	மங்கைகரமாயிருக்கி
बहुविधैः	பலவகை		றதாய்.
पुष्पैः	புஷ்பங்களால்	शोकात्स्य	சோகத்தால் பிடிக்கப்
व्यवकीर्णा	எக்குமடந்ததாய்,	मे अपि	எனக்கும் [பட்ட
		शोभते	தொன்றுதொ

नलिनैरपि संख्या ह्यन्यथं शुभदर्शना । सर्पव्यालानुचरिता मृगद्विजसमाकुला ॥ ७ ॥

सर्पव्यालानु- चरिता }	“சர்ப்பங்கள், (மலை) பாம்புகள் இவைகள் னால் வசிக்கப்பெற்ற தரையும், மரங்கள், பறதிகள் இ வைகளால் சிறைநகர ன்னதரையும்,	नलिनैः संख्या अपि	நலினைகளால் எதிர்ப்பட்டிருந்த தரையும்.
मृगद्विज- समाकुला हि }		अन्यथं शुभदर्शना	மிகவும் இது அழகாய் விளங்குகிறது.

अधिकं प्रतिभात्येतन्नीलपीतं तु शादृश्यम् । द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैरिवापितम् ॥

एतत् शादृश्यं द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैः	“இந்த இனம் புத்தரையா மரங்களுடைய [னது பலவகை புட்பங்களால் சூழ்நகம்பளங்கனால்	अपितं इव अधिकं नीलपीतं तु प्रतिभाति	பரப்பப்பட்டது போன்றதாய், நிக்க நிலமும், மஞ்சள் நிற முழுடையதாய் விளங்குகிறது.
---	--	---	---

नानाप्रख्यातकुसुमैश्छन्ना भूर्भाति लक्ष्मण ॥ ९ ॥

लक्ष्मण भूः नानाप्रख्यात- कुसुमैः }	“லக்ஷ்மணு! பூப்பிரசுதேசமானது பலவகை சிறந்த புஷ்பங்களால்	छन्ना भाति	சிறந்ததாக விளங்குகிறது.
--	---	---------------	----------------------------

पुष्पभारसमृद्धानि शिखराणि समन्ततः । लताभिः पुष्पितायाभिरुपसृद्धानि सर्वतः ॥ १० ॥

पुष्पितायाभिः लताभिः सर्वतः उपसृद्धानि	புஷ்பித்த தூளிகளை கொடிகளால் [யுடைய எங்கும் விளைந்து கொண்ட ருக்கப்பட்ட	शिखराणि समन्ततः पुष्पभार- समृद्धानि }	கிளைகள் எங்கும் புஷ்பங்களின் துகில்த் தாது விளைந்து கொண்ட ருக்கின்றன.
---	---	--	---

सुखानि शोभ्यं सौमित्रे कालः प्रचुरमम्यः । गन्धवान्सुरभिर्मासो जातपुष्पफलद्रुमः ॥ ११ ॥

सौमित्रे अयं सुरभिः मासः सुखानिलः	“சௌமित्रு! இந்த வணந்த மாதம், உகமான நாற்றமும்	प्रचुरमम्यः कालः गन्धवान् जातपुष्प- फलद्रुमः }	மனந்தனது கொண் டாட்டத்திற்கேற்ற காலம். நன்ன வாசனைபுன்னது. கொடி புஷ்பங்களா றும், கனிகளாலும் நிறைந்த மரங்களை யுடையது.
---	--	--	---

पश्य रूपाणि सौमित्रे वनानां पुष्पशालिनाम् । मृजतां पुष्पवर्षाणि तोयं तोयमुच्चापिव ॥

சৌமित्र	"சகோத்தரனா !	புஷ்பசாலினா	பூக்கள் செறிந்த
தோயமுஷா	தோயவந்தமுஷா	வனானா	வனங்களின்
தோய இவ	தோயவந்த இவந்த இவ	ரூபாணி	பலவகைத்
புஷ்பவரிணி	புஷ்பவந்தவரிணை		தோற்றங்களை
மृஜதா	பொழிகிற	பश्य	கவனி.

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥ १३ ॥

विविधाः	"பலவகை	रम्येषु	அழகான
கானனத்ருமா:	காட்டுமரங்கள்	प्रस्तरेषु	பாறைகளின் மீதும்
वायुवेगप्रचलिताः	வாயுவேகத்தால் அலை ப்புண்டவைகளால்	गो च	பூப்பிரதேசத்திலும்
पुष्पैः	பூக்களால்	अवकिरन्ति	பசப்புகின்றன.

पतितैः पतमानैश्च पादपस्यैश्च मारुतः । कुसुमैः पश्य सौमित्रे क्रीडन्निव समन्ततः ॥ १४ ॥

சৌமित्र	"சகோத்தரனா !	पादपस्यैः च	{ மரங்களிலேயே தோ ங்கிக்கொண்டிருக் கின்றவைகளுமான பூப்பங்களால்
समन्ततः	எங்குபார்த்தாலும்	कुसुमैः	
मारुतः	வாயுபகவான்,	क्रीडन्	விளைபாடுகின்றவர்
पतितैः	கீழே விழுந்தவை	इव	போலிருக்கின்றார்.
पतमानैः च	விழுந்து கொண்டிருக் கின்றவைகளும்,	पश्य	பார்.

विक्षिपन्विविधाः शाखा नगानां कुसुमोत्कचाः । मारुतश्चलितस्थानैः पर्पदैरनुगीयते ॥

मारुतः	"வாயுபகவான்,	विक्षिपन्	அவசத்துக்கொண்டு
नगानां	மரங்களினிடைய	चलितस्थानैः	இருந்த இடம் விட் டெழுந்த
कुसुमोत्कचाः	பூக்கள் பொலிந்த	पर्पदैः	வண்டுகளால்
विविधाः	பல	अनुगीयते	படப்படுகிறார்.
शाखाः	விளைகளை		

मत्तकोकिलसंनदौर्नर्तयन्निव पादपान् । शैलकन्दरनिष्क्रान्तः प्रगीत इव चानिलः ॥ १५ ॥

शैलकन्दर- } निष्क्रान्तः }	மலைக்குளங்களிலின் து வெளிவந்த	प्रगीतः	பாடப்பற்றவர்
अनिलः	வாயுபகவான்	इव च	போலவே
मत्तकोकिलसंनदौः	கொழுந்த கோகிலங்க லின் ஒலிகளால்	पादपान्	விருஷங்களை
		नर्तयन्	தாண்டவமாடச் செய்கின்றவர்
		इव	போலிருந்தார்.

तेन विक्षिपताऽह्यर्थं पवनेन समन्ततः । अमी संसक्तशस्त्राया ग्रथिता इव पादपाः ॥१७॥

समन्ततः	“சங்குதும்	संसक्तशस्त्रायाः	{ கிளைகளின் தூணிகளில் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தவைகளாய் பிரினைக்கப்பட்டவை கள்
अह्यर्थं	மிகவும்	ग्रथिताः	பொலிகுக்கின்றன.
विक्षिपता	ஆடச்செய்யும்		
तेन	அந்த		
पवनेन	வாய்புகவானால்		
अमी पादपाः	இந்த விசுக்கங்கள்	इव	பொலிகுக்கின்றன.

स एष सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । गन्धमभ्यावहन्पुण्यं श्रमापनयनोऽनिलः ॥

सः	“அந்த	गन्धं	நறுமணத்தை
एषः	இந்த	अभ्यावहन्	வசிக்கொண்டு
अनिलः	வாய்புகவான்	पुण्यं	பரிசுத்தமுடையது ராய்,
सुखसंस्पर्शः	அதிகமும் குறைவுமி ன்றி விசுவின் தவராய்,	श्रमापनयनः	களைையைப் போக்கு கின்றவராய்
चन्दनशीतलः	சந்தனம்போல் குளிர் ச்செயுண்டவராய்	वाति	விசுக்குர்.

अमी पवनविक्षिप्ता विनदन्तीव पादपाः । पट्पदैरनुकूजन्तो वनेषु मधुगन्धिषु ॥ १८ ॥

मधुगन्धिषु	“தேன்மணம் கமுமும்	पादपाः	மரங்கள்,
वनेषु	காடுகளில்	पवनविक्षिप्ताः	காற்றினால் குதுக்கப் பட்டவைகளாய்
पट्पदैः	வண்டுகளால்	विनदन्ति	ஒலிக்கின்றன
अनुकूजन्तः	பசுடப்பெற்ற	इव	பொலிகுக்கிறது.
अमी	இந்த		

गिरिप्रस्थेषु संरुद्धैः पुष्पवद्भिर्मनोरमैः । संसक्तशिखराः शैला विराजन्ति महाद्रुमैः ॥ २० ॥

मनोरमैः	“அழகிய	महाद्रुमैः	பெரும் விசுக்கங்க
पुष्पवद्भिः	புஷ்பங்கள் மிகைத்து	शैलाः	மலைகள் [ளால்
गिरिप्रस्थेषु	மலைத்தர முனையங்களில்	संसक्तशिखराः	ஒன்றோடொன்று சே ர்க்கப்பட்டவைகளாய்
संरुद्धैः	முளைத்த	विराजन्ति	கிளக்குகின்றன.

पुष्पसंछन्नशिखरा मास्तोत्क्षेपचञ्चलाः । अमी मधुकरोत्तंसाः प्रगीता इव पादपाः ॥२१॥

अमी	“இந்த	मास्तोत्क्षेप- चञ्चलाः	{ காற்றால் தூசுக்கப் பட்டு சலிக்கின்ற வைகளாய், தவங்களைச் சிதிராபூ வனங்களையுடைய வைகளாய்
पादपाः	விசுக்கங்கள்	मधुकरोत्तंसाः	{ பாடுகின்றவைகள் பொலிகுக்கின்றன.
पुष्पसंछन्न- शिखराः	புஷ்பங்களால் மிகைந் த கிளைகளையுடைய வைகளாய்		

सुषुप्तितांस्तु पश्येमान्कर्णिकारान्समन्ततः । हाटकप्रतिसंज्ञान्नान्पीताम्बरानिव ॥२२॥

समन्ततः	"நாற்புறமும்	सुषुप्तितान्	நன்கு டூத்த
हाटकप्रति-}	பொன்னுபரணங்க	इमान्	இந்த
संज्ञान् }	எணிக்து	कर्णिकारान्	சர்க்கொன்றை மரங்
पीताम्बरान् तु	பித்தாம்பரம் தரித்த		களை
नरान् इव	மனிதர்களைப்போ	पश्य	பார்.
	லிருக்கின்ற		

अयं वसन्तः सौमित्रे नानाविहगनादितः । सीतया विप्रहीणस्य शोकसंदीपनो मम ॥२३॥

सौमित्रे	"எசுத்தமணு!	सीतया	சீதையை விட்டு
नानाविहगनादितः	நானாவகைப் பறவைகள்	विप्रहीणस्य	பிரித்திருக்கும்
	சப்திக்கின்றதாய	मम	எனக்கு
अयं	இந்த	शोकसंदीपनः	சோகத்தை விருத்தி
वसन्तः	வசந்தகாலம்		செய்வதாயிருக்கிறது.

मां हि शोकसमाक्रान्ते सन्तापयति मन्मथः । हृष्टः प्रवदमानश्च मामाह्वयति कोकिलः ॥२४॥

कोकिलः	"குயில்	हि	ஆதலால்
हृष्टः	களிப்புற்றதாய்	शोकसमाक्रान्ते	சோகத்தில் மூழ்கிக்
प्रवदमानः	சத்திக்கின்றதாய்	मां च	என்னையும் [கிடக்கும்
मां	என்னை	मन्मथः	அன்பின திசயம்
आह्वयति	அழைக்கின்றது.	सन्तापयति	வாட்டுகிறது.

एष नत्पूहको हृष्टो रम्ये मां वननिर्हरे । प्रणदन्मन्मथाविष्टं शोचयिष्यति लक्ष्मण ॥२५॥

लक्ष्मण	"எசுத்தமணு!	वननिर्हरे	காட்டருவியில்
एषः	இந்த	प्रणदन्	சப்தித்துக்கொண்டு
नत्पूहकः	நீர்க்கொழி	मन्मथाविष्टं	அன்பின திசயத்தால்
हृष्टः	களிப்புற்றதாய்	मां	என்னை [தவிக்கும்
रम्ये	அழகிய	शोचयिष्यति	வருந்துகின்றது.

शुचैतस्य पुरा शब्दमाश्रमस्या मम प्रिया । मामाह्वय प्रमुदिता परमं प्रत्यनन्दत ॥ २६ ॥

पुरा	"முன்னொரு கால்	शुवा	கேட்டு,
आश्रमस्या	ஆசிரமத்திலிருந்து	प्रमुदिता	பிரகர் ரந்தோஷமடை
मम	எனது	मां	என்னை [ந்தவளாய்
प्रिया	காதலி	आह्वय	அழைத்து,
एतस्य	இதனுடைய	परमं	விசேஷமாய்
शब्दं	சத்தத்தை	प्रत्यनन्दत	சந்தோஷப்பட்டார்.

एवं विचित्राः पतगा नानारावविराविणः । वृक्षगुल्मलताः पश्य संपतन्ति समन्ततः ॥२७॥

एवं	"இப்படி மரம்	समन्ततः	நாங்கு பக்கங்கலிலும்
विचित्राः	பலவித	वृक्षगुल्म- लताः	மிருந்த வீருந்தக்கலிலும், புதர்களிலும் கொடி களிலும்
पतगाः	பறவைகள்	संपतन्ति	வந்துகொருகின் தன.
नानाराव- विराविणः	பலவித மரத்தன்களை மீட்டுக்கொண்டு	पश्य	பார்.

विमिश्रा विहगाः पुंभिरात्मव्यूहाभिनन्दिताः । भृङ्गराजप्रमुदिताः सौमित्रे मधुरस्यराः ॥२८॥

सौमित्रे	"வசந்தமூன்று!	भृङ्गराज- प्रमुदिताः	'மிருங்கராஜ'மேனும் மேதனக்கள்சந்தோஷ மனடந்தவைகளாய்
विहगाः	பெண்பறவைகள்	संभुरस्यराः	இனிமையாய்க் கல கின்றன.
पुंभिः	ஆண்பறவைகளேரடு		
विमिश्राः	கடியிருந்துகொண்டு		
आत्मव्यूहाभि- नन्दिताः	தனது இனத்தார்களு டன் இருப்பதால் க ளிப்புற்றவைகளாய்		

अस्याः कूले प्रमुदिताः संघशः शकुनास्त्विह ॥ २९ ॥

अस्याः	"இதனது	संघशः	அடுக்க
कूले	கலையில்	शकुनाः तु	பருந்துகள்
इह	இப்பொழுது	प्रमुदिताः	உதயா நாததுடன் விளக்குகின்றன.

नव्यूहस्तविकन्दैः पुंस्कोकिलस्तैरपि । खनन्ति पादपाश्वमे ममानङ्गप्रदीपकाः ॥ ३० ॥

हमे	"இந்த	मम	எனது
पादपाः	வீருக்கங்கள்,	अनङ्गप्रदीपकाः	மனத்தை தகிக்கின்ற வைகளாய்
नव्यूहस्तविकन्दैः च	தீர்க்கொழிகள் சப்திக் கும் சத்தங்களாலும்	खनन्ति	சத்திக்கின்றன.
पुंस्कोकिलस्तैः अपि	ஆண்டுகொகிலங்களின் சத்தங்களாலும்		

अशोकस्तवकाङ्गारः पश्यदखननिखनः । मां हि पल्लवताम्रार्चिर्वसन्तासिः प्रधक्षति ॥

वसन्तासिः	வசந்தகாசமெனும் கொருப்பானது	पल्लवताम्राचिः	{ தளிர்களாகிற சிவந்த கூடைகளையுடைய தாய்
अशोक- स्तवकाङ्गारः	அசோகப் புத்திலைத் தாவளாகிற தாவள கொண்டையதாய்	पश्यदखन- निखनः हि)	வாண்டுகளின் சத்தமா கிடை கொதியளின் ஓ சையுடையதாய் என்னை தகிக்கின்றது.
		मां प्रधक्षति	

न हि तां सूक्ष्मपक्ष्माक्षीं सुकेशीं मृदुभाषिणीम् । अपश्यतो मे सौमित्रे जीवितेऽस्ति प्रयोजनम् ॥

சௌமित्रே

“வசும்பனா!

சூக்ஷ்மபக்ஷ்மாட்சீ

{ அழகிய இனமாகிய
ந்ற கண்களையுடைய
வனும்,

சுகேசீ

அழகுந்ற கூந்தலையு
டையவனும்,

மृதுபாஷிணி

நென்மொழியாகு

தாं हि

அவனையும் [மன

अपश्यतः

காணப்பெருத

मे

எனக்கு

जीविते

உயிர் தரித்திருப்பதில்

प्रयोजनं

பிரயோஜனம்

अस्ति न

இல்லை.

अयं हि रुचिरस्तस्याः कालो रुचिरक्षाननः । कोकिलकुलसीमान्तो दयिताया ममानघ ॥

அனघ

“புண்யா த்மாவே!

मम

எனது

दयितायाः

காதலியாகிய

तस्याः

அவளுக்கு

रुचिरक्षाननः

சோலைகள் அழகுந்ற
விளக்குகிறதும்,

कोकिलकुल

என்கு பார்த்தா நும்

सीमान्तः

குடில்களால் நிறை

யப்பெற்று விளங்கு

अयं

இந்த [கிறதுமான

कालः हि

காலத்தான்

रुचिरः

மிகப்பெரியமன்னது.

मन्मथायाससंभूतो वसन्तगुणवर्धितः । अयं मां धक्ष्यति क्षिप्रं शोकाग्निर्नचिरादिव ॥

மனமதாயாச-
சம்பூத:

{ “அன்பின திசயத்தின்
மனலேதனைமால்
விளைந்த

अयं

இந்த

शोकाग्निः

சோகாக்கனியானது

क्षिप्रं

வினையில்

वसन्तगुण-
वर्धितः

வசந்தகால அழகால்
விருத்திசெய்யப்பட்ட

नचिरात्

சீக்கிரமே [டகாய்

मां

என்னை

धक्ष्यति इव

எரித்துவிடுமென்ப
ருக்கிறது.

अपश्यतस्तां दयितां पश्यतो रुचिरदृमान् । ममायमात्मप्रभवो भूयस्वमुपयास्यति ॥ ३५ ॥

दयितां

“காதலியாகிய

तां

அவளை

अपश्यतः

காணப்பெருதவனும்

रुचिरदृमान्

அழகுந்ற விருஷம்
களை

पश्यतः

பார்க்கின்றவனுமான

मम

எனது

अयं

இந்த

आत्मप्रभवः

பிரிவாற்றுவான்

भूयस्व

அனல்நயத்தன்மை

வை

उपयास्यति

அடைபட்டுவருகிறது.

अदृश्यमाना वैदेही शोकं वर्धयते मम । दृश्यमानो वसन्तश्च स्वेदसंसर्गदूषकः ॥ ३६ ॥

வீதேஹி

“மூனகி

अदृश्यमाना

கண்முன் தென்படாத
வனாயிருந்துகொண்டு

मम

எனது

शोकं

சோகத்தை

वर्धयते

அதிகப்படுத்துகிறான்.

वसन्तः

வசந்தகாலம்

दृश्यमानः च

கண்ணுக்குத் தென்

பட்டுக்கொண்டு

स्वेदसंसर्गदूषकः

தாபத்தோடு கூடி விஷ

மாய் விளங்குகிறது.

मां ह्य मृगशावाक्षी चिन्ताशोकवलाकृतम् । सन्तापयति सौमित्रे क्रूरशैत्रो वनानिलः ॥

சௌமित्रே
மृகசாவாக்ஷி-
சிந்தா-
சோகவலாக்ருதம்
மாं

" ஸகந்தமனா !
இன்மான்விழியாளின்
நிலைவரல் சோகத்
தீவ்ரூழ்ச்சிக்கிடக்கும்
என்னை

அஃ
சை:
வனானில: டி
கூர்:
சந்தாபயதி
இப்பொழுது
சித்திரைமாதத்திய
காட்டுக்காத்தும்
அஸற்றமாய்
வாட்டுகின்றது.

अमी मयूराः शोभन्ते प्रवृत्त्यन्तस्ततस्ततः । स्यैः पक्षैः पवनोद्भूतैर्गवाक्षैः स्फाटिकैरिव ॥

அமீ
மயூரா:
ஸ்பாடிகை:
ரவாக்ஷை:
இவ்

" இந்த
மயில்கள்
பலிங்குக்கல்களா
ஸமைத்த
பல்கணிகளால்
எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமோ

பவனோஹுத:
சை:
பக்ஷை:
தத: தத:
ப்ரவ்ருத்யந்த:
சோமந்தை:
காற்றுவலைக்கப்பட்ட
அவைகளது
சிறகுகளோடு
அங்குமிக்கும்
கேர்த்தியாய் ஆடுகின்
றவைகளாய்
நினைக்குகின்றன.

शिखिनीभिः परिवृतास्त एते मदमूर्छिताः । मन्मथाभिपरीतस्य मम मन्मथवर्धनाः ॥३९॥

தே ஏதே
சிஹினிபி:
பரவ்ருதா:
மதமூர்ச்சிதா:
தே ஏதே
பெண்மயில்களால்
சூழப்பட்டவைகளாய்
உதலாறுத்தால்
மெய்மறத்தவைகளாய்

மனமதாபி-)
பரிதஸ்ய)
மம
மனமதவர்தனா:
பிரிவாற்றுகையால்
தனிக்கும்
எனக்கு
பிரிவாற்றுகையை அ
திகப்படுத்துகின்றன.

पश्य लक्ष्मण नृत्यन्तं मयूरमुपनृत्यति । शिखिनी मन्मथार्तिषा भर्तारं गिरिसानुषु ॥४०॥

லக்ஷ்மண
பச்ய
கிரிசானுஸு
நூத்யந்தே
பதார்தம்
மயூர்

" ஸகந்தமனா !
பார்.
மலைத்தாழ்வனரகரில்
ஆடிவளையாடும்
கணவனுடைய
ஆண்மயிலை

புஷா
சிஹினி
மனமதார்தம்
உபநூத்யதி
இந்த
மயிலைபேடு
மன்மதனால் மிகக்கப்
பட்டதாய்
அனுசரித்துக்
உத்தாடுகிறது.

तामेव मनसा रामां मयूरोऽप्युपधावति । वितत्य रुचिरौ पक्षौ हतरूपहसन्निव ॥ ४१ ॥

மயூர்: அபி
ரூசிரௌ
பக்ஷௌ
வித்ய
ஹத:
ஆண்மயிலுறும்
அழகிய
சிறகுகளை
பாப்ரிகொண்டி,
சத்தங்கடால்

உபஹஸ் இவ்
தா
ராமா எவ்
மனசா
உபதாவதி
சிக்கின்றறுபொலகி
அந்த
பினைநியையே
உன்மை பூரித்து
விட்டுகிறது.

मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया । तस्माच्चृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया ॥४२॥

प्रिया	"என் காதலி	तस्मात्	ஆகையால்
रक्षसा	ஆரக்கனூல்	कान्तया सह	மயில்பேடுடன்
- मयूरस्य	மயில்களிருக்கும்	रम्येषु	அழகிய
वने	காட்டின்வழியாய்	वनेषु	வனப்பிரதேசங்களில்
नूनं	சிச்சயமாய்	चृत्यति	சூது ஹலமாய்த்
न हता	எதிக் துக்கொண்டு போகப்பட்டவரின்னை,		திரிகிறது.

मम त्वयं विनावासः पुष्पमासे सुदुःसहः ॥ ४३ ॥

पुष्पमासे	"வசந்தமாதத்தில்	मम तु	எனக்கும்
अयं	இந்த	सुदुःसहः	மிகக் கஷ்டமாகிருக் கிறது.
विनावासः	பிரிந்துவயிற்றல்		

पश्य लक्ष्मण संयोगं तिर्यग्योनिगतेष्वपि । यदेषा शिखिनी कामाद्वर्तारमभिवर्तते ॥४४॥

एषा	"இந்த	लक्ष्मण	ஸக்தமண!
शिखिनी	மயில்பேடு	यत्	என்கிறபடியால்
कामात्	காதலால்	तिर्यग्योनिगतेषु	பகலிலா திகனிலும்
भर्तारं	கணவனை	अपि	கூட
अभिवर्तते	செட்டுகிறது.	संयोगं	இணைபிரியாதிருத்தலை
		पश्य	பார்.

मामप्येवं विशालाक्षी जानकी जातसंभ्रमा । मदनेनाभिवर्तते यदि नापहता भवेत् ॥४५॥

विशालाक्षी	"நீண்ட கண்களையு	एवं	இப்படியே
जानकी	ஜானகி [டைய	मां अपि	என்னிடமும்
अपहता	திருடிக்கொண்டுபோக ப்பட்டவளாக	जातसंभ्रमा	பந்திகொண்டவளாய்
न भवेत् यदि	இல்லையென்றால்	मदनेन	உதனாகத்தோடு
		अभिवर्तते	ஒடியருவான்.

पश्य लक्ष्मण पुष्पाणि निष्कलानि भवन्ति मे । पुष्पभारसमृद्धानां वनानां शिशिराख्ये ॥

लक्ष्मण	"ஸக்தமண!	वनानां	மரக்களுடைய
पश्य	பார்,	पुष्पाणि	புஷ்பங்கள்
शिशिराख्ये	வசந்தருதுவில்	मे	எனக்கு
पुष्पभारसमृद्धानां	புஷ்பங்கள் மிகவும் பூத்து விளங்குகிற	निष्कलानि	பிரயோஜனமற்றவை
		भवन्ति	இருக்கின்றன. [களாக

रुचिराण्यपि पुष्पाणि पादपानामतिश्रिया । निष्कल्याणि महीं यान्ति समं मधुकरोत्करैः ॥

पाद்பானா	* மரங்களிலுடைய	निष्कल्याणि	செய்யுறையுடைய
पुष्पाणि	பூக்கள்	महीं	பூமியில் [கனம்]
अतिश्रिया	அதிகக் காத்திரியால்	मधुकरोत्करैः	வண்டுகள் கட்டினால்
रुचिराणि अपि	அழகானவைகளாலும்,	समं	சமனே [செய்து]
	நதும்	यान्ति	விழுகின்றன.

वदन्ति रावं मुदिताः शकुनाः सङ्घशः कलम् । आह्वयन्त इवान्योन्यं कामोन्मादकरा मम ॥

शकुनाः	* பகவிகள்	कलं रावं	இனிய ஒலியை
मुदिताः	களித்து	मम	எனக்கு
सङ्घशः	ஒருங்கே சேர்ந்து	कामोन्माद- }	செய்வால் மனம் காஞ்சு
अन्योन्यं	ஒன்றுக்கொன்று	कराः }	வந்ததை விளக்கின
आह्वयन्तः	அழைக்கின்றவை		தவளையால்
इव	போல் தவளையால்	वदन्ति	இடுகின்றன.

वसन्तो यदि तत्रापि यत्र मे वसति प्रिया । नूनं परवशा सीता साऽपि शोचत्यहं यथा ॥

मे	* என்	अहं	நான்
प्रिया	காதலி	यथा	எப்படியோ தப்பி
यत्र	எங்கிடத்தில்	सा	அந்த [மே]
वसति	இருக்கிறாளோ,	सीता अपि	சீதையும்
तत्र अपि	அங்கும்	परवशा	மெய்மறந்தவளால்,
वसन्तः	வசந்தகாலம்	नूनं	சீக்கையால்
यदि	என்றால்	शोचति	தயருவான்.

नूनं न तु वसन्तोऽयं देशं स्पृशति यत्र सा । कथं वसितपद्माक्षी वर्तयेत्सा मया विना ॥

सा	* அவள்	असितपद्माक्षी	செந்தாமரக்கண்
यत्र	எங்கிருக்கிறாளோ,		அந்த
देशं	அந்தப் பிரதேசத்தை	सा	அவள்
अयं वसन्तः	இந்த வசந்தகாலம்	मया विना	எல்லா கிட்டப்பதில்
नूनं	ஒருகால்		தவளையால்
न स्पृशति तु	அணுகவில்லை என்று	कथं हि	எப்படி தான்
	ஆம்,	वर्तयेत्	பெரித்திருப்பான்?

अथ वा वर्तते तत्र वसन्तो यत्र मे प्रिया । किं करिष्यति सुश्रोणी सा तु निर्भर्त्सिता परैः ॥

मे	* எனது	सुश्रोणी	சம்பார்க்கத்தையே
प्रिया	காதலி	सा	அவள் [காடும்]
यत्र	எங்கிருக்கிறாளோ,	परैः	சத்திருக்கனால்
तत्र	அங்கும்	निर्भर्त्सिता	மீரட்டப்பட்டவளால்
वसन्तः	வசந்தகாலம்	तु	இருக்கையில்
वर्तते	கவலப் படுகிறது.	किं	என்ன
अथ वा	என்றால்	करिष्यति	செய்வாளோ?

श्यामा पद्मपलाशाक्षी मृदुपूर्वाभिभाषिणी । नूनं वसन्तमासाद्य परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

पद्मपलाशाक्षी } தர்மமாவதி, தழும்போன்ற
கண்களுற்றவளும்,
மृதुपूर्वाभि- } இன்சொற்புகழ்பவளு
भाषिणी } மான
श्यामा } என்னிழலா குமலன்,

वसन्तं } வசந்தகாலத்தை,
आसाद्य } ஆடைந்து,
नूनं } நிச்சயமாய்
जीवितं } உயிரை
परित्यक्ष्यति } அறத் துணிடுவான்.

दृढं हि हृदये बुद्धिर्मम संप्रति वर्तते । नालं वर्तयितुं सीता साध्वी मदिरहं गता ॥ ५३ ॥

साध्वी } “மஹாபதிகிரதை
மன

बुद्धिः } என்கிற எண்ண
மனது

सीता हि } சீதையெவனில்
मदिरहं गता } என் பிரிவையடைந்த
வளாய்

मम } எனது
हृदये } ஹிருதயத்தில்
दृढं } உறுதியாய்
संप्रति } இப்பொழுது
वर्तते } இருக்கிறது.

वर्तयितुं } உயிர் தரிக்க
न अलं } சகியாள்,”

मयि भावोपि वैदेहास्तच्चतो विनिवेशितः । ममापि भावः सीतायां सर्वथा विनिवेशितः ॥

वैदेहाः } “ஜானகியினுடைய
भावः } உயிர்
मयि अपि } என்னிடத்திலேயே
तच्चतः } உள்னபடியே
विनिवेशितः } வைக்கப்பட்டிருக்
मम } எனது [கிறது.

भावः } உயிர்
सीतायां अपि } சீதையிடத்திலேயே
सर्वथा } சர்வதிரகாரத்
विनिवेशितः } வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

एष पुष्पवहो वायुः सुखस्पर्शो हिमावहः । तां विचिन्तयतः कान्तां पावकप्रतिमो मम ॥

पुष्पवहः } “புஷ்பங்களின் ருதும்
ணத்தோடு விசிற
தும்,
हिमावहः } குளிர்ந்ததுவிசிறதும்
सुखस्पर्शः } சுகமான ஸ்பர்சத்தை
புடையதுமான
एषः वायुः } இந்தக் காற்று

तां कान्तां } அந்தக் காதலையை
विचिन्तयतः } இடைவிடாது கிந்தித்
தவண்ணமேயிருக்கும்
मम } எனக்கு
पावकप्रतिमः } அக்னிபோலிருக்
கிறது.

सदा सुखमहं मन्ये यं पुरा सह सीतया । मारुतः स विना सीतां शोकं वर्धयते मम ॥

पुरा } இதற்குமுன்
सदा } எப்பொழுதும்
सीतया सह } சீதையுடன் இருந்த
अहं } நான்,
यं } எனது
सुखं } இன்பத்தை விளைவித்
பதாய்

मन्ये } நினைத்துக்கொண்டே
ருந்தேனோ;
सः मारुतः } அந்தக் காற்று
सीतां विना } சீதையை விட்டுவிட
मम } எனக்கு [கிருக்கும்
शोकं } சோகத்தை
वर्धयते } அதிகப்படுத்துகிறது.

अपी लक्ष्मण दृश्यन्ते चूताः कुसुमशालिनः । विभ्रमोत्सिक्तमनसः साङ्गरागा नरा इव ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்தமண !	विभ्रमोत्सिक्त-}	காங்குவெறியென இப்பட்ட
अपी	இந்த	मनसः	மனமுடையவர்க
कुसुमशालिनः	ஏராளமாய் பூத்து		வரன்
चूताः	மாமரங்கள், [ரித்கும்	नराः इव	மனிதர்களேபோல
साङ्गरागाः	சந்தனம் முதலியது	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
	பூதிக்கொண்டு		

सौमित्रे पश्य पम्पायाश्चित्रासु वनराजिषु । किन्नरा नरशार्दूल विचरन्ति समन्ततः ॥ ६३ ॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	चित्रासु	ஆழகிய
सौमित्रे	ஸக்தமண !	वनराजिषु	மரவரிசைகளில்
पश्य	பார்.	समन्ततः	அங்குமிங்கும்
पम्पायाः	பம்பையினது	किन्नराः	கின்னரங்கள்
		विचरन्ति	உலாவித்திரிகின்றன.

इमानि शुभगन्धीनि पश्य लक्ष्मण सर्वशः । नलिनानि प्रकाशन्ते जले तरुणसूर्यवत् ॥ ६४ ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்தமண !	तरुणसूर्यवत्	பாலசூரியன்கள்போல
पश्य	பார்.	जले	ஐலத்தில்
शुभगन्धीनि	நல்ல மணங்கமழும்	सर्वशः	எங்கும்
इमानि	இந்த	प्रकाशन्ते	ஆழகுவாய்ந்து
नलिनानि	செந்தாமரைகள்		விளங்குகின்றன.

एषा प्रसन्नसलिला पद्मनीलोत्पलायुता । हंसकारण्डवाकीर्णा पम्पा सौगन्धिकायुता ॥

एषा पम्पा	“ இந்த பம்பைசரன்	हंसकारण्डवाकीर्णा	ஆன்னம், நீர்க்காக்கை
प्रसन्नसलिला	நீர்மலமான ஐலத்தை		கள் நிறையப்பெற்று
	அடையதாரிவாங்கிறது		விளங்குகிறது.
पद्म-}	தாமரை, கருவெய்தல்	सौगन्धिकायुता	பலசெக்கமுநீர் புஷ்ப
नीलोत्पलायुता)}	புஷ்பங்கள் நிறையப்		பெற்றுவிளங்குகிறது.
	பெற்றுவிளங்குகிறது.		

जले तरुणसूर्याभिः पट्टपदाहतकेसरैः । पङ्कजैः शोभते पम्पा समन्तादभिसंवृता ॥ ६५ ॥

पम्पा	“ பம்பை	तरुणसूर्याभिः	பாலசூரியனது
जले	ஐலத்தில்		ஒளிக்கொண்ட
पट्टपदाहत-}	வண்டிகளால் மெய்க்	पङ्कजैः	தாமரை புஷ்பங்களால்
केसरैः}	கப்பட்டு உதிர்த்த	समन्तात्	எங்குபார்ந்தாலும்
	பூந்தாதுக்களோபுடை	अभिसंवृता	பரப்பப்பட்டதாய்
	வனவதனும்	शोभते	பிரகாசிக்கிறது.

चक्रवाक्युता नित्यं चित्रप्रस्थवनान्तरा । मातङ्गसृगयूथैश्च शोभते सलिलार्थिभिः ॥ ६७ ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	सलिलार्थिभिः	நீர் குடிக்க வரும்
चित्रप्रस्थ- वनान्तरा }	அழகிய காற்றியுள்ள வனப்பிரதேசங்களை	मातङ्गसृगयूथैः च	யானை, யான் இவைக ளின் கூட்டங்களால்
	புண்டரகாய்,	शोभते	(பம்மை) அழகுற்று விளங்குகிறது.
चक्रवाक्युता	சக்ரவாகு பாகிகள் நினைந்ததாய்,		

पवनाहतवेगाभिर्हृषிभिर्विमलेऽम्भसि । पङ्कजानि विराजन्ते ताड्यमानानि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“வசந்தமணி!	विमले	நிர்மலமான
पङ्कजानि	தாமரைப் புஷ்பங்கள்	अम्भसि	அலக்சில்
पवनाहतवेगाभिः	காற்றினூழையுண்டு	ताड्यमानानि	அசைந்து ஆடுகின்ற வைகளாய்
	சலிக்கின்ற	विराजन्ते	அழகுற்று விளங்கு கின்றன.
ऊर्षिभिः	ஆலைகளால்		

पद्मपत्रविशालाक्षीं सततं पङ्कजधियाम् । अपश्यतो मे वंदेहीं जीवितं नाभिरोचते ॥ ६९ ॥

पद्मपत्र- विशालाक्षीं }	“தாமரையிதழ்போ ன்றகண்களைபுடை யவளும்,	वंदेहीं	ஜானகியை
सततं	எப்பொழுதும்	अपश्यतः	காணப்பெறுத
पङ्कजधियां	தாமரைமையில் அதிக பிரியமுள்ளவளுமான	मे	எனக்கு
		जीवितं	உயிர் தரித்தல்
		न अभिरोचते	பிடிக்கவில்லை.

अहो कामस्य वामत्वं यो गतामपि दुर्लभाम् । स्मारयिष्यति कल्याणीं कल्याणतरवादिनीम् ॥

यः	“ஈது	दुर्लभां	மிக அருமையானவ ளாய்,
गतां अपि	காணாதிருக்குமவளை யும்	स्मारयिष्यति	இடைவிடாது கினைக்க ச்செய்கிறதோ,
कल्याणीं	மங்களஸ்வரூபினி யாய்,	कामस्य	உந்த வாத்தலையந்தி னுடைய
कल्याणतरवादिनीं	விதாமதரவாதினி யாய்,	वामत्वं	அசட்டுத்தனம்
		अहो	எவ்வளவுடா!

शक्यो धारयितुं कामो भवेद्योगतो मया । यदि भूयो वसन्तो मां न हन्यात्पुष्पितद्रुमः ॥

पुष्पितद्रुमः	“பூப்பித்த மரங்க ளுடனிருக்கிறதாய்	न हन्यात् यदि	கொட்டமுடையதீருந் தால்,
अथ	இப்பொழுது	कामः	அன்பினதிகலமானது
आगतः	கவலிபுறந்	मया	என்னால்
वसन्तः	கவனத்தால் அம்,	धारयितुं	அகிசப்படாது அடக்க
भूयः	பூப்பிணிபூக்கிறதாய்	शक्यः	முடிந்ததாக
मां	யான்னை	भवेत्	ஆகும்.

यानि स्य रमणीयानि तथा सह भवन्ति मे । तान्येवारमणीयानि जायन्ते मे तथा विना ॥

तथा सह मे रमणीयानि	“அவனோடருந்த எனக்கு மனதிற்கிணைந்தவைகள் எனம்	तथा विना मे तानि एव अरमणीयानि	அவனை விட்டுப்போக எனக்கு [திருக்கும் அவைகளோ மனதிற்கிணைந்தவைகள் எனம்]
यानि भवन्ति स्य	எவைகள் இருந்தனவோ ;	जायन्ते	இருக்கின்றன.

पद्मकोशपलाशानि दृष्ट्वा दृष्टिर्विमन्यते । सीताया नेत्रकोशाभ्यां सदृशानीति लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण पद्मकोशपलाशानि सीतायाः नेत्रकोशाभ्यां	“வசந்தமனா! ‘தாமரை மொட்டுகளி சீதையின் [னிதழ்களை இருகண்களின் தோற்றத்திற்கு	सदृशानि इति दृष्ट्वा दृष्टिः विमन्यते	ஒத்திருக்கின்றன. என்று நினைத்து, நல்லறிவு தடுமாற்றமடைகிறது.
--	--	---	---

पद्मकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिःसृतः । निःश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहरः ॥ ७४ ॥

पद्मकेसर- संसृष्टः वृक्षान्तर- विनिःसृतः	“தாமரைத் தாதுக்க னின் பரிமாத்து டன் கூடியதாய் மரங்களினிடங்களி ருந்து வெளிவருகி றதும்	मनोहरः वायुः सीतायाः निश्वासः इव वाति	மனோஹர மாசிருக்கிற காற்று [துமான சீதையின் மூச்சுக்காற்று போலிருப்பதால் இப்பொழுது தான் புறங்குகிறது.
---	---	--	--

सौमित्रे पश्य पम्पाया दक्षिणे गिरिसानुनि । पुष्पितां कर्णिकारस्य यष्टिं परमशोभिताम् ॥

सौमित्रे पम्पायाः दक्षिणे गिरिसानुनि कर्णिकारस्य	“வசந்தமனா! பம்பாயின் தென் மலைத்தாழ்வரையில் சரக்கொண்டை மரத்தின்	परमशोभितां पुष्पितां यष्टिं पश्य	மிக அழகு வாய்ந்து பூக்களை உண்டவ கிளை பார்.
--	---	---	---

अधिकं शैलराजोऽयं धातुभिः सुविभूषितः । विचित्रं सृजते रेणुं वायुवेगविघटितम् ॥

अयं शैलराजः धातुभिः सुविभूषितः वायुवेगविघटितं	“இந்த மலையரசு தாதுக்களால் நிக்க அழகுந்நதாய் வாயுவேகத்தால் சிதறுண்ட	विचित्रं रेणुं अधिकं सृजते	பலவாண்மான் புழுதியை அதிகமாய் இதைத் துக்கொண்ட ஒருக்கிறது.
---	---	-------------------------------------	--

गिरिप्रस्थास्तु सौमित्रे सर्वतः संप्रपुष्पितैः । निष्पत्रैः सर्वतो रम्यैः प्रदीप्ता इव किंशुकैः ॥

சௌமित्रே	“சௌமீசுமீனா !	சர்வதோ ரம்யை:	முழுதுமழகுதலாய்த்
गिरिप्रस्था: तु	மலைச்சார்புக		து விளங்குகும்
	செல்லாம்	किंशुकै:	பலாச விருகுதற்கனாள்
सर्वतः	எங்கும்	प्रदीप्ता:	திப்பற்றியெயிரிகின்ற
संप्रपुष्पितै:	செம்மலங்குப் பூத்து		வைகள்
निष्पत्रै:	இலைகளுகின்றது	इव	மேலாவிருக்கின்றன.

पम्पातीररुहाश्चैव संसृता मधुगन्धिनः । मालतीमल्लिकाफण्डाः कर्कराश्व पुष्पिताः ॥७८॥
 केतक्यः सिन्धुवाराश्च वासन्यश्च सुपुष्पिताः । माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च सर्वशः ॥
 चिरिविल्वा मधूकाश्च वज्जुला वकुलास्तथा । चम्पकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः ॥
 नीपाश्च वरणाश्चैव खर्जुराश्च सुपुष्पिताः । पद्मकाश्चोपशोभन्ते नीलाशोकाश्च पुष्पिताः ॥

இசை	“இந்த	चिरिविल्वा:	சிறி வில்வங்களும்,
संसृता:	அடர்ந்து	मधूका: च	இலுப்பைகளும்,
पम्पातीररुहा:	பம்பைக் கரையில்	वज्जुला:	வஜ்ஜுகளும்,
	முளைத்திருக்கின்ற	वकुला: तथा	மகிழ்க்களும்,
मधुगन्धिनः	நறுமணங்கமழும்	चम्पका: च	சம்பகங்களும்,
मालतीमल्लिका)	ஜாதிமல்லி, மல்லி	तिलका: एव	திலகங்களும்,
फण्डा: च	கைப்பூக்களும்,	पुष्पिता:	புவ்வாய் நிறைந்த
पुष्पिता:	பூத்து	नागवृक्षा: च	நாகமரங்களும்,
कर्करा: च	அகரிகளும்,	नीपा: च	நீடம்பூதளும்,
केतक्य:	தாதுகளும்,	वरणा: च एव	மாவல்களையுளும்,
सिन्धुवारा: च	வெண்ணெய்ச்சிதளும்,	खर्जुरा: च	பேரீச்சைகளும்,
सुपुष्पिता:	நன்கு பூத்து	सुपुष्पिता:	நன்கு பூத்து
वासन्य: च	மலை முல்லைகளும்,	पद्मका: च	பத்மகங்களும்,
गन्धपूर्णा:	பரிமளம் நிறைந்த	पुष्पिता:	நன்கு பூத்து
माधव्य: च	மாமல்லிகளும்,	नीलाशोका: च	நீலாசோகமரங்களும்
सर्वश:	பலவகை	उपशोभन्ते	அழகாய் விளங்கு
कुन्दगुल्मा: च	குருந்தப் பூக்களும்,		கொற்றன.

लोधाश्च गिरिपृष्ठेषु सिंहकेसरपिञ्जराः । अङ्गोलाश्च कुरण्डाश्च पूर्णकाः पारिभद्रकाः ॥८२॥
 चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः । मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव दृश्यन्ते गिरिसानुषु ॥
 केतकोदालकाश्चैव शिरीषाः शिशुपा धवाः । शाल्मल्यः किंशुकाश्चैव रक्ताः कुरवकास्तथा ॥
 तिनिशा नक्तमालाश्च चन्दनाः स्पन्दनास्तथा ॥ ८४ ॥

केचित्पयांसकुसुमाः पादपा मधुगन्धिनः । केचिन्मुकुलसंवीताः श्यामवर्णा इवावधुः ॥८८॥

केचित् पादपाः	“ சில கிருஷ்ணங்கள்,	केचिन्	சில
मधुगन्धिनः	மதுமணங்கடமுறும்	श्यामवर्णाः	கருநிறமுற்று
पयांसकुसुमाः	மண்கு மணந்த புஷ்பம்	मुकुलसंवीताः इव	மொட்டுகளால் நிறைந் தவையுள்ளதவாய்
	சில புஷ்பங்கள்,	आवधुः	அவகின்

इदं मृष्टमिदं स्वादु प्रकुलमिदमित्यपि । रागमत्ता मधुकरः कुसुमेष्ववलीयते ॥ ८९ ॥

मधुकरः	“ வண்டிவான்	प्रकुलं	மண்குப் புஷ்பம், கிருஷ்ண
इदं	இது		நது
मृष्टं	மீறினதாயினி	इति अपि	என்றெண்ணி
	நது.	रागमत्ताः	நடையுறவும் தலைக்கே
इदं	இது		நிலதரம்
स्वादु	சுவாகரமாகிருக்கிறது.	कुसुमेषु	புஷ்பங்களில்
इदं	இது	अवलीयते	மறைக்கிறது.

निलीय पुनरुत्पत्य सहसाऽन्यत्र गच्छति । मधुलुब्धो मधुकरः पम्पातीरमुष्वसौ ॥ ९० ॥

असौ	“ இங்க	पुनः	மீளவும்
मधुकरः	வண்டிவான்	उत्पत्य	வெளிவந்து,
निलीय	மறைந்து,	अन्यत्र	வேறிடங்களில்
मधुलुब्धः	மதுவில் ஆசை தீராத	पम्पातीरामुष्वसौ	பம்பைக்கரை மரந்த
सहसा	சடக்கென [காய்	गच्छति	நீங்கிந் நது. [விட

इयं कुसुमसंघातैरुपस्तीर्णा सुखाकुता । स्वयं निपतितैर्भूमिः शयनप्रस्तरैरिव ॥ ९१ ॥

इयं	“ இந்த	शयनप्रस्तरैः	மெத்தைகளால்
भूमिः	பூப்பிரதேசமானது	इव	எவ்வண்ணமோ,
स्वयं निपतितैः	தானாகவே விழுந்த		ஆவ்வண்ணமே
कुसुमसंघातैः	புஷ்பக் குவியல்களால்	सुखाकुता	சுமரம் விளக்குக
उपस्तीर्णा	பரப்பப்பெற்றதாய்		நது.

विविधा विविधैः पुष्पैस्तेष्व नगसानुषु । विकीर्णैः पीतरक्ता हि सौमित्रे प्रस्तराः कृताः ॥

सौमित्रे	“ வாய்மண !	पुष्पैः एव	புஷ்பங்களையே
नगसानुषु	மலைத்தாழ்வனங்களில்	पीतरक्ताः	மஞ்சள் நிறமுற்ற
विकीर्णैः	இறைந்து விடக்கின்ற	विविधाः	பல
तेः	ஆந்த	प्रस्तराः हि	கிரம்புகளாகவே
विविधैः	காணாத	कृताः	விளக்குகின்றன.

हिमान्ते पश्य सौमित्रे वृक्षाणां पुष्पसञ्चयम् ॥ ९२ ॥

सौमित्रे	“ வாய்மண !	वृक्षाणां	மரங்களுடைய
हिमान्ते	வனத்தொடரில்	पुष्पसञ्चयं	புஷ்பசமூகத்தை
		पश्य	பார்,

पुष्पमासे हि तरवः संघर्षादिव पुष्पिताः । आह्वयन्त इवान्योन्यं नगाः पट्पदनिस्वनैः ॥

तरवः हि
पुष्पमासे

“மரங்களெல்லாம்
வளந்தமரங்கள்
சமமாகவே, மேம்பாட்
டோ ஆகவேண்டு
மெனாமாசையால்
போலவே
புஷ்பித்து விளங்கு
கின்றன.

सङ्घर्षात् इव

पुष्पिताः

नगाः

पट्पदनिस्वनैः

अन्योन्यं

आह्वयन्ते इव

மரங்கள்

வண்டுகளின் ரீங்கா
ரங்களால்

ஒன்றையொன்று

நல்வரவு கூறுகின்ற
வாய்கவழியோலிசூர்
கின்றன.

कुसुमोत्तंसविट्पाः शोभन्ते बहु लक्ष्मण

॥ ९५ ॥

लक्ष्मण

कुसुमोत्तंस-
विट्पाः

“லக்ஷ்மண!
புஷ்பங்கள் செறிந்த
கிளைகளை புடைய
அவைகள்

बहु

शोभन्ते

நிக்

அழகுவாய்ந்து
விளங்குகின்றன.

एष कारण्डवः पक्षी विगाह्य सलिलं शुभम् ।

रमते कान्तया सार्धं काममुदीपयन्मम ॥

एषः

कारण्डवः

पक्षी

शुभं सलिलं

कान्तया सार्धं

“இந்த

நீர்க்காக

பறவை

தெளிந்த நீரில்

மனைவியோடுகூடி

विगाह्य

मम

कामं

उदीपयन्

रमते

முழுதி,

எனது

மனோரதத்தை

நினைப்பு மூட்டிக்

கொண்டு

விளைவாடுகிறது.

मन्दाकिन्यास्तु यदिदं रूपमेतन्मनोहरम् । स्थाने जगति विख्याता गुणास्तस्या मनोरमाः ॥

तस्याः

मन्दाकिन्याः

गुणाः

मनोरमाः तु

यत्

जगति

“அந்த

மந்தாகினியினது

குணங்கள்

மனதைக்கவர

வல்லவைகளாய்

இருக்கின்றனமையால்

உலகில்

विख्याताः

इदं

एतत्

मनोहरं

रूपं

स्थाने

பிரசித்திபெற்றவை

இப்பொழுது [கள்.

இந்த

மனதைக்கவரும்

தோற்றமானது

அந்நுடையதுபோ

விருக்கிறது.

यदि दृश्येत सा साध्वी यदि चेह वसेमहि ।

स्पृहयेयं न शकाय नायोध्यायै रघूत्तम ॥

रघूत्तम

साध्वी

सा

दृश्येत यदि

इह च

वसेमहि यदि

“லக்ஷ்மண!

ஸாதிவாகிய

ஆவள், [குல்

காணப்படுகிறதென்-

இவ்விடத்திலேயே

நாம் வசிக்கின்றோம்

என்றால்

शकाय

स्पृहयेयं न

अयोध्यायै

न

இந்திரனை நினைத்தும்

நான் பொருமை

கொள்ளேன்.

அயோத்தியை

நினைத்தும்

பொருமை கொள்

ளேன்.

श्यामा पद्मलाशक्षी मिया विरहिता मया । कथं धारयति प्राणान् विवशा जनकात्मजा ॥

पद्मलाशक्षी “தரமலாசித் தந்தேவான்
ந கண்ணிப்புண்டா

मया विरहिता என்னைவிட்டுப் பிரித்
தவனாய்

श्यामा என் கிழவா கிழ

विवशा பா தந்தினையாய்

मिया கா தலிபாரும்

प्राणान् உயிரை

जनकात्मजा ஜனகத்தினி

कथं धारयति எப்படி தரித்துக்கொ
ண்டிருப்பான் ?

किं नु वक्ष्यामि राजानं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् । सीताया जनकं पृष्ठः कुशलं जनसंसदि ॥

जनसंसदि “சனசந்திசில்

सत्यवादिनं அந்தக்கரணத்தி

सीतायाः சிதைவின்

புன் னவருமான

कुशलं சேதமத் தைதப்பந் தி

जनकं राजानं ஜனகமன்னருக்கு

पृष्ठः கிராபிக்குப்பட்ட நான்

किं नु என்னவென்று புகில்

धर्मज्ञं தர்மஞ்ஞாந்தனாரும்

वक्ष्यामि சொல்லுவென் ?

या मामनुगता मन्दं पित्रा प्रव्राजितं वनम् । सीता सत्यमास्थाय क नु सा वर्तते प्रिया ॥

पित्रा “தந்தையால்

मन्दं ம்வேச்சையாய்

वनं காட்டிற்கு

अनुगता பின்பற்றி வந்தானோ,

प्रव्राजितं அனுப்பப்பட்ட

सा அந்த

मां என்னை

प्रिया மனினியாகிய

या எவன்

सीता சிதை

सत्यं பதிவந்தா தர்மத்தை

क नु எங்கேதான்

आस्थाय கர்வமுறமாப்க்கொண்டி

वर्तते இருக்கிறதோ ?

तया विहीनः कृपणः कथं लक्ष्मण धारये । या मामनुगता राज्याद्वृष्टं विमतचेतनम् ॥

लक्ष्मण “எகத்திமணு!

तया विहीनः அவளை விட்டுப்பிரித்

राज्यान् காட்டிலிருந்து

தவனுங்

भ्रष्टं கடத்தப்பட்டு

कृपणः { இன்னது செப்பதெ

विमतचेतनं உத்தமதுரை துழிந்து
கிடத்த

ந்து தெரியாது தயி

मां என்னை

த்துக்கொண்டிருக்

या எவன்

கும் நான்

अनुगता பின்பற்றி வந்தானோ,

कथं எப்படி

धारये உயிரைவத்திழுப்
பேன்.

तच्चावेशितपक्ष्माक्षं सुगन्धि शुभमव्रणम् । अपश्यतो मुखं तस्याः सीदतीव मनो मम ॥

तस्याः “அழகனது

अवणं பாசற்றதுமான

तत् அந்த

मुखं செருமுகமண்டலத்தை

पक्ष्माक्षं) அழகையணந்த பூகை

अपश्यतः காணப்பெறாத

सुगन्धि) கனமுற்ற கண்கனமுண்டாய

मम मनः எனது மனமாவது

सुगन्धि புன்மயமானதுமட்டுமான்,

सीदति इव துடித்துக்கொண்டே

सुगन्धि கண்கையாலிட்டுமான்,

பிருக்கிறது.

स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवन्मधुरं हितम् । वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"ஸகந்தமணு !	हितं	ஸமயோசிதமானதும்,
स्मितहास्यान्तरयुतं	{ இடைபிடியே புன் முறுவலினைடு வெகி வருவதும்,	अतुलं	ஒப்பில்லாததுமான
गुणवत्	நன்மைபயப்பதும்,	वैदेह्याः	தூணகியின்
मधुरं	இனியதும்,	वाक्यं	வார்த்தைதனைய
		कदा	எப்பொழுது
		श्रोष्यामि	கேட்கப்பெறுவேன் ?

प्राप्य दुःखं वने श्यामा सा मां मन्मथकरीषितम् । नष्टदुःखेव हृष्टेव सार्ध्या साध्वभ्यभाषत ॥

साध्वी	"சுந்தராகிய	हृष्टा इव	சந்திராநிழலையவ
श्यामा	என்னிழலாகும்		ளாகவே
सा	அவள்	मन्मथकरीषितं	வாத்ஸல்யத்தால்
वने	காட்டில்		மனவேதனைபுதும்
दुःखं	விதாது அசௌக்யம்	मां	என்னைப்பார்த்து
प्राप्य	அடைந்தும், [வத்தன	साधु	உள்ளம் உருகும்
	{ अशौक्यकथंनैतत्प्र तर्हि त्वाम् विनिर्वातव नाय	अभ्यभाषत	வண்ணமாய் உரைப்படுவாள்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यामयोध्यायां नृपात्मज ।

क सा स्तुपेति पृच्छन्तीं कथं चातिमनस्विनीम् ॥ ११७ ॥

नृपात्मज	"சக்ரவர்த்திகுமாரா !	इति	என்று
अयोध्यायां	அய்யாத்திலில்	पृच्छन्तीं	வினாவுகிற
सा स्तुषा	"அந்த மருமகன்	अतिमनस्विनीं	மகாபுண்யவதியாகிற
कथं	என் காணப்பெற வில்லை ?	कौसल्यां च	கௌஸல்யாதேவியா ருக்கும்
क	எங்கேருக்கிருள் ?	किं नु	என்ன பதிலை
		वक्ष्यामि	கொல்லுவேன் ?

गच्छ लक्ष्मण पश्य त्वं भरतं भ्रातृवत्सलम् । न ह्यहं जीवितुं शक्तस्तामृते जनकात्मजाम् ॥

जनकात्मजां	"ஜனகர் மகனாகிய	लक्ष्मण	ஸகந்தமணு !
तां शक्ते	அவளின்றி	भ्रातृवत्सलं	சகோதரகூட்டுதல்
अहं	நான்,	भरतं	பரதனிடம் [யுள்ள
जीवितुं	உயிருடனிருக்க	गच्छ	போய்க்கேள்.
शक्तः न	மரட்டேன்.	त्वं	நீ
हि	ஆனபடியால்	पश्य	பெருமைப்படுத்து ."

इति रामस्तु विलपन् हतनौरिव सागरे । न ददर्श तदा पारं शोकस्य पुरुषर्षभः ॥ ११९ ॥

पुरुषर्षभः	புருஷேஷ தீதமராகிய	इति	மேற்கண்டவாறு
रामः	ஸ்ரீராமர்	विलपन् तु	தலும்பிக்கொண்டே
सागरे	சமுத்திரத்தில்	तदा	அப்பொழுது
हतनौः इव	முழுகிய படகு	शोकस्य	சோகத்தினது
	போன்றவராகி	पारं	முடிவை
		न ददर्श	காணவில்லை.

स शुभे शष्पशयने निश्वस्य निपसाद च । सर्वपयांससम्पन्नो दशं तामनुदर्शयन् ॥१२०॥

ச:	அவர்	அனுவர்சயந்	இப்படித்தானென்று விளங்கக்கூடும்
सर्वपयांससम्पन्नः	பாம்பின் தேர்ந்த முடையவராகி	சுபே	கொண்டு
निश्वस्य	பெருமூச்செறிந்து,	शष्पशयने	இறிய
तां	அந்த	निपसाद	இறம்புற்றகையில்
दशं	கிதிப்பாயினை		உட்கார்ந்துவிட்டார்.

तं दाशरथिमासीनं भृशं संभुभितेन्द्रियम् । निश्वसन्तं ततो वाम्नी प्रत्युवाच स लक्ष्मणः ॥

ततः	அப்பொழுது	तं	அந்த
भृशं	மிகவும்	दाशरथि	புரீசரமரைப் பார்த்து
संभुभितेन्द्रियं	இந்திரியங்கள் தடுமாறி	सः	அந்த
निश्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டு	वाम्नी	வாக்கா துரியமுடைய
आसीनं	உட்கார்ந்திருக்கும்	लक्ष्मणः	கண்கண்ணர்
		प्रत्युवाच	பின்வருபாது சொன்னார்.

दीनरूपेण काकुत्स्थ वैदेहीमनुत्प्यसे । वारिवेगेन मथितां किन्नरीमिव किन्नरः ॥१२२॥

काकुत्स्थ	“புரீசரம்!	इव	எப்படியோ அப் படியே
वारिवेगेन	ஐம்பிரவாகத்தால்	दीनरूपेण	மனோதைர்மத்தை
मथितां	இருந்த இடம் தெரியா திருந்தின்ற	वैदेही	இசைத்து
किन्नरी	கின்னரப்போடையப்ப	अनुत्प्यसे	இடைவிடாது
किन्नरः	ஓரண்கின்னரம் [ற்றி		பரிதபிக்கின்றர்.

दुर्लभा हि तथारूपा मानुषी पुरुषर्षभ । सर्वस्वमपि संत्यज्य पूज्यो धर्मो हि राघव ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	अपि	என்றாலும்
तथारूपा	அக்குணங்களைமையப் பெற்ற	सर्वस्व	எதைபும்
मानुषी	ஓர் மானிடஸ்திரி	संत्यज्य	முற்றி துய்மாழ்த்து,
दुर्लभा हि	கிடைப்பதற்கரிதே.	धर्मः हि	தர்மம் ஒன்றுதான்
राघव	புரீசரம்!	पूज्यः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாய் கொண்டாத தக்கது.

धर्मे प्रयतमानस्य न किञ्चिदिह दुर्लभम् । धीरा ह्येव विवर्धन्ते धीरा ह्येवाधिरोहिणः ॥

धर्मे	“தர்மத்தில்	विवर्धन्ते	பெருமைபுற்று
प्रयतमानस्य	அரளுதல்பற்று		விளங்குகிறார்கள்.
इह	இம்மாளிடவள்கில்	धीराः हि एव	{ தர்மனுப்தானங்க
दुर्लभं	பெறமுடியாததாயுள்		என் அழகாதவர்
किञ्चिन् न	ஒன்றுமில்லை. [என	अधिरोहिणः	கந்தான்
धीराः हि एव	{ தர்மனுப்தானங்க		யாவருக்கும் மேம்பட்ட
	களில் வருவாதவர்		விளங்குகிறார்கள்.
	கந்தான்		

न नीचः सहते किञ्चिन्निस्सारोऽल्पतयाऽनघ । त्वादृशस्त्वेव सहते कालपर्यायकोविदः ॥

अनघ	“ புண்பா த்மாவே !	சஹதே ந	பொறுக்கமாட்டான்.
निस्सारः	உலகவாழ்க்கையின்	कालपर्याय-	தெய்வரியமம் இன்ன
	தூட்பத்தையறிபா த	कोविदः	தென்பதை நன்கறிந்த
नीचः	ஓர் அற்பமானிடன்	त्वादृशः तु	தேவரீர்போன்றவன்
अल्पतया	புத்திக்குறைவால்	सहते एव	தேவரியமாகவே
किञ्चिन्	எனதையும்		இருக்கின்றன.

दुःखमु शवचं प्राप्तो वायुवेगमिवाचलः । राज्यं हि समभित्यज्य भोगांश्चाप्यतिमानुपान् ॥

राज्यं हि	“ ராஜ்யத்தையும்,	अचलः	ஓர் மலையானது
अतिमानुपान्	மனிதர்களுக்கு கிடை	वायुवेगं	புயல்காற்றை
	ப்பதற்கரிதாகிய	एव	எவ்வண்ணமோ,
भोगान् च अपि	பொருள்களையும்		அவ்வண்ணமே
समभित्यज्य	பொருட்படுத்தாது	उचावचं	பலவகை
	தூற்றி,	दुःखं	கஷ்டத்தை
		प्राप्तः	பொறுத்தருளினீர்.

तप्यसे तपसा छन्नो नीचः कायुरसो यथा । स पूर्वभावाद्भूयिष्ठमात्मानं योक्तुमर्हसि ॥

तपसा	“ அக்ஞானத்தால்	पूर्वभावान्	முந்திய சந்தேகத்தை
छन्नः	மூடுண்ட		கொண்டு
कायुरसः	வதோ ஒரு	आत्मानं	நிஜஸ்வரூபத்தை
नीचः	விவேகமற்றவன்	भूयिष्ठं	சர்வோத்திருஷ்ட
यथा	போல்		மரபு
तप्यसे	தேவரீர் தவிக்கின்றீர்.	योक्तुं	சின்தையில்கொள்ள
सः	அந்த நீர்	अर्हसि	வேண்டும்.

सुखदुःखेन भद्रं ते सदश्वानिव सारथिः । वीर त्वं तु प्रमाद्येषु मा शोकेषु मनः कृथाः ॥

सारथिः	“ ஓர் சாரதி	ते	தேவரீரும்
सदश्वान्	சொன்னபடி கேட்கும்	भद्रं	நன்மையே பயங்கும்.
	குதிரைகளை	वीर	தர்மாத்மாவே !
		त्वं	தேவரீர்
इव	{ அடைந்து எவ்வண்	प्रमाद्येषु तु	ஆபத்தையே விளை
	ணமோ அவ்வண்	शोकेषु	சோகங்களில் [கிஞ்கம்
	ணமே	मनः	மனதை
सुखदुःखेन	சுகம் துக்கம்	मा कृथाः	செதுத்தனாகாது.
	இவ்விரண்டிலேயும்		

दर्शयन्निव सङ्कल्पमुदधिर्वेगवानिव । विनिस्तार्य वने वासं वमुधां प्रतिपद्य च ॥१२९॥

लप्यसे परमां प्रीतिं कीर्तिं धर्मं वल्लोद्धतः । अपीदानीं स मृगेन सीतामपि जहार यः ॥

वैश्वान्	“கொந்தலிக்கும்	परमां	சர்வோத்த்மஸ்தம்
उदधिः इव	சமுத்திரம்போல்		மாதிரி
बलोद्धतः	{ மனோதைதாய்த் தை மேற்கொண்டவராய் தேவரீர்,	प्रीति	மனத்திருப்தியையும்,
सङ्कल्पं	வாக்குதத்தத்தை	कीर्ति	புகழையும்,
दर्शयन् इव	முற்றிலும் நிரூபித்து	धर्म	தர்மத்தின் பயனையும்,
घने	வனத்தில் [கொண்டு	लक्ष्यसे	அடையப்போகின்றீர்.
वासं	வாஸத்தை	यः	எவன்
चिनिस्तीर्य	ஒழித்து,	सीतां अपि	சினதலையும்
वसुधां	பூமியை	जहार	கிருஷ்ணர்க்கிருணே,
प्रतिपथ	அடைந்து,	सः	அவன்
य	அதன்மேல்	इदानीं अपि	இப்பொழுதே
		सुखेत	தேடிக்கண்டுபிடிக்கப் படவேண்டும்.

आत्मनो जीवितान्ताय मृत्योः कूटमिवास्पृशन् । तं हत्वा मैथिलीं सीतामुपलभ्य सुखी भव ॥

आत्मनः	தனது	तं	அவனை
जीवितान्ताय	உயிரின் முடிவின் காரணமாய்	हत्वा	கொன்று,
मृत्योः	மரணது	मैथिलीं	மிதிலை மன்னர் மகனா
कूटं इव	பாசத்தையே	सीतां	சினதலைய [கிய
अस्पृशन्	அநியாதிருந்து வரு கொண்.	उपलभ्य	அடைந்து,
		सुखी भव	மனக்குறைமொழிந்த வராக ஆகுகமாக.

एतत्ते नरशार्दूल कृत्यमात्ययिकं परम् ॥ १३२ ॥

नरशार्दूल	“புருஷோத்தம!	परं	எதிலும் ஆக்கியமான
ते	தேவரீருக்கு		
आत्ययिकं	{ காலதாமதமின்றி உட னை செய்பவென்று யதாகிய	कृत्यं	காரியம்
		एतत्	இதுவே.

संस्तम्भ राघ भद्रं ते मा शुचः पुरुषर्षभ । नैदृशानां मतिर्मन्दा भवत्यकलुषात्मनाम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अकलुषात्मनां	{ மனத்தை கொடந்தி யும். சோம்பளிதும் செலுத்தாத
संस्तम्भ	மனோதைரியம் கொள்ளும்.		
ते भद्रं	தேவரீர் கிருதகிருத்ய ரரவீர்,	ईदृशानां	{ இப்படிப்பட்டவர்களு டைய (உண்மைப்போ ன்றவர்களுடைய)
पुरुषर्षभ	புருஷோத்தம!	मतिः	அறிவு
मा शुचः	கவலைமுறங்கடாது.	मन्दा	குன்றியதாய்
		भवति न	ஆகிறதில்லை.

स्मृत्वा वियोगजं दुःखं त्यज स्नेहं प्रिये जने । अतिस्नेहपरिष्वङ्गादतिरार्द्रापि दहते ॥

प्रिये	"அன்பிற்கு பாத்திரமான	दुःखं	மனவேதனையை
जने	பந்துளின் விஷயத்தில்	त्यज	முற்றிலுமொழியும்.
स्नेहं	அன்பை	वर्ति:	விளக்குத்திரியானது
स्मृत्वा	பெரிதாய் பாராட்டி	आर्द्रा अपि	ஜலம்பட்டு சரமாயிருக் கிறது என்றாலும்
वियोगजं	காணாமல் போயிருக்கி றதால் விளைந்த	अतिस्नेह- } परिष्वङ्गा- }	அதிக எண்ணையில் நனைக்கப்பட்டதால்
		दहते	எரிக்கப்படுகிறது.

यदि गच्छति पातालं ततो ह्यधिकमेव वा । सर्वथा रावणस्तात न भविष्यति राघव ॥

तात	"அண்ணா!	अधिक एव वा	{ மேம்பட்ட உலகத்தை படைத்திருக்கிறான் என்றாலும் சரி,
राघव	ஸ்ரீராம!	सर्वथा	எப்படியும்
रावणः	ராவணன்	ततः हि	அக்கேயும்
पातालं	பாதாளமே கத்தை	भविष्यति न	உயிருடனிருக்கப் போகிறதில்லை.
गच्छति यदि	அடைந்திருக்கிறான் என்றாலும் சரி;		

प्रवृत्तिर्लभ्यतां तावत्तस्य पापस्य रक्षसः । ततो हास्यति वा सीतां निधनं वा गमिष्यति ॥

तावत्	"எதற்கும் முத்தி	ततः	அப்படியாகில்
तस्य पापस्य	அந்த பாவபாகிய	सीतां	சீதையை
रक्षसः	அரக்களை	हास्यति वा	விட்டொடிவிடுவான்.
प्रवृत्तिः	நேரில் காணல்	निधनं वा	மாணத்தையும்
लभ्यतां	அடைவாப்பாட்டும்.	गमिष्यति	அடைவான்.

यदि यात्यदितेर्गर्भं रावणः सह सीतया । तत्राप्येनं हनिष्यामि न चेद्दास्यति मैथिलीम् ॥

सीतया	"சீதையோடு	अदितेः	அகிதியினுடைய
सह	கூடமிருக்கும்	गर्भं	கர்ப்பத்தை
रावणः	ராவணன்,	याति यदि	அடைந்திருக்கின்ற
मैथिलीं	ஜானகையை	एनं	இவனை [என்றாலும்
दास्यति	பிரதிஸ்டர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறான்,	तस अपि	அக்கேயும்
न चेत्	இல்லையென்றால்,	हनिष्यामि	என் கொன்றே விடு வேன்.

स्वास्थ्यं भद्रं भजस्वार्थं त्यज्यतां कृपणा मतिः ॥ १३८ ॥

आर्थं	"பெரியவரை!	भद्रं	யாவருக்கும் நன்மை பயக்கத்தக்க
कृपणा	{ இன்னது செய்கிறதெ ன்று நிச்சயங்கொள் னாத	स्वास्थ्यं	{ நிறமிக்குணமாகிய பிறருதவிவேண்டா விர்ப்பத்தை
मतिः	மனோபாவமானது	भजस्व	மேற்கொள்வீராக.
त्यज्यतां	ஒழிக்கப்பட்டும்.		

अर्थो हि नष्टकार्याधिर्नायजेनाधिगम्यते

॥ १३९ ॥

नष्टकार्यार्थः “காசியத்தின் பவதித்தி

अयत्वेन

முயற்கிசெய்யாததால்

என்பு கனகநாதசுவர்களால்

न अधिगम्यते हि

அடைமடப்படுகிறதே

अर्थः

காசியத்திலெட்டமுண்டு

யில்லை.

उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहत्परं बलम् ।

सोत्साहस्यास्ति लोकेऽस्मिन्न किञ्चिदपि दुर्लभम्

॥ १४० ॥

आर्य

“அண்ணா!

परं

சிறந்ததாய் வேறொன்

उत्साहः

எதற்கும் சலியாவிடா

अस्ति न

இல்லை. [தம்

முயற்சி

बलवान्

எனையுமவரிக்க

सोत्साहस्य

விடாமுயற்சியுடைய

வல்லது.

अस्मिन्

இந்த [வனுக்கு

बलं

பயனை யளிக்கவல்லது.

लोकं

உலகில்

उत्साहान्

விடாமுயற்சியைக்

दुर्लभं

அடையமுடியாத

காட்டினும்

किञ्चित् अपि

ஒன்றுமே [தென்பது

न अस्ति

இல்லை.

उत्साहवन्तः पुरुषा नावसीदन्ति कर्मसु

॥ १४१ ॥

उत्साहवन्तः

“விடாமுயற்சியை

कर्मसु

காசியங்களில்

யுடைய

अवसीदन्ति न

மனக்கொர்வுடைய

पुरुषाः

மனிதர்கள்

மட்டார்கள்.

उत्साहमात्रमाश्रित्य सीतां प्रतिलभेमहि

॥ १४२ ॥

उत्साहमात्रं

“விடாமுயற்சியொன்

सीतां

சீதாதேவையை

றையே

आश्रित्य

மேற்கொண்டு,

प्रतिलभेमहि

அடைவோம்.

त्यज्यतां कामवृत्तत्वं शोकं संन्यस्य पृष्ठतः ।

महात्मानं कृतात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥

आत्मानं

“தன்னை

शोकं

மனக்கவலை

कृतात्मानं

ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த

पृष्ठतः

பின்பொருளமற்றதால்

महात्मानं

மகாத்மாவென்பதை

संन्यस्य

தள்ளிவிட்டு,

न अबबुध्यसे

{ திருவுளத்தில் இப்

कामवृत्तत्वं

{ மக்கள் மீது வாத்ஸல்

பொழுது கொள்ளா

त्यज्यताम्

யந்தால் தவிக்கும்

திருநினைநீர்.

தன்மை

விட்டுவிடப்பட்

एवं संवोधितस्तेन शोकोपहतचेतनः । न्यस्य शोकं च मोहं च ततो धैर्यमुपागमत् ॥

ततः

ஆப்பொழுது

संवोधितः

தேற்றரவு செய்யப்ப

शोकोपहत-}

பொகந்தால் அமைதா

शोकं च

ட்டவராகி

चेतनः }

டைந்த மனமுடைய

मोहं च

மனவேதனை யையும்

रामः

பூராமர், [கராமரிருந்த

न्यस्य

துறந்து,

तेन

ஆவரால்

धैर्यं

மனக்கார்தியை

एवं

மேற்கண்டவாறு

उपागमत्

அடைந்தார்.

सोऽभ्यतिक्रामदव्यग्रस्तामचिन्त्यपराक्रमः । रामः पम्पां सुरुचिरां रम्यपारिप्लवदुमाम् ॥

सः	ஆந்த	रम्यपारिप्लव-	அழகாய் ஆசைந்தாடு
अचिन्त्यपराक्रमः	{ இத்தன்மை யதென நினைத்ததற்கரிய பரா க்ரமமுற்றவராகிய	दुमास् तां सुरुचिरां	{ இந் மரக்கிராபுடைய ஆந்த அழகுமாய்ந்து விளங் கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	पम्पां	பம்பாபையை
अव्यग्रः	சிறநினை மனதைத் தே ற்றிக்கொண்டவராகி	अभ्यतिक्रामत्	கடந்துசென்றார்.

निरीक्षमाणः सहसा महात्मा सर्वं वनं निर्झरकन्दरांश्च ।

उद्दिग्धचेताः सह लक्ष्मणेन विचार्य दुःखोपहतः प्रतस्थे ॥ १४६ ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவாகு	उद्दिग्धचेताः	{ (காணாமல் போயிருக் கும் காதலிக்கியதத் தில்) கவலைபற்ற ம னத்தினராய்
वनं	வனம் [மலர்,	सहसा	உடம்பின
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	विचार्य	ஒருவித நிர்மாணத்தை செய்துகொண்டு,
निर्झरकन्दरांश्च	மலையருளிகளையும், குணைகளையும்	सह लक्ष्मणेन	சக்தமணியோடுகூட
दुःखोपहतः	துக்கத்தை மறந்தவராய்	प्रतस्थे	பிரயாணமானார்.
निरीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே		

तं मत्तमातङ्गविलासगामी गच्छन्तमव्यग्रमना महात्मा ।

स लक्ष्मणो राघवमप्रमत्तो ररक्ष धर्मेण वलेन चैव ॥ १४७ ॥

मत्तमातङ्ग-	மதயாண்போல் உல்	वलेन एव	ஆற்றலாலேயே
विलासगामी	வரலா மடையுடைய	अप्रमत्तः	என்னளவும் மனம்
महात्मा	மஹாத்மாவன	तं	கோணுது நடக்கின்
सः लक्ष्मणः	ஆந்த லக்ஷ்மணர்,	गच्छन्तं	ஆந்த [றவராய்
धर्मेण च	தர்பரின்னதென மறிவரல்	राघवं	சென்றுகொண்டிருக் ஸ்ரீராமரை [கும்
अव्यग्रमनाः	தன்காயத்தில் சலி யா மனத்தினராய்	ररक्ष	பரதுகாத்துச்சென் றார்.

तावृश्यमूकस्य सर्पापचारी चरन्दर्शाद्भुतदर्शनीयौ ।

शाखासृगाणामधिपस्तरस्त्री विभ्रान्तिमत्तस्य वभूव चित्तम् ॥ १४८ ॥

अद्भुतदर्शनीयौ	அந்நபுதயானதோற்றத் தையுடையவர்களான	तरस्त्री	மிக வதரீயகாலியும்
तौ	அவ்விருவர்களை யும்	शाखासृगाणां	வானரர்களுக்கு [வன்
कश्यमूकस्य	ரிசயமுகபர்வதத்தி னது	अधिपः	அதிபதியுமான சுக்ரீ-
सर्पापचारी	ஸர்ப்பத்தில் வசிப்பவ னும்,	दर्श	வெகுநூரத்தில் பார்
चरन्	ஒலிடத்திலேயெயிருந் துகாலக்கழிப்பவனும்	तस्य	அவனது [த்தான்,
		चित्तम्	மனமானது
		विभ्रान्तिमत्	குழம்பியதாய்
		वभूव	ஆசிற்று.

स तौ महात्मा गजपन्दुगामी शस्त्रामृगस्तत्र चरन्वन्तौ ।

दृष्ट्वा विपादं परमं जगाम चिन्तापरीतो भयभारमग्नः ॥ १४९ ॥

तल	அப்பொழுது	तौ	அவ்விருவர்களையும்
गजपन्दुगामी	யானை போல் உல்லாசம் மடையுற்றவனும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
चरन्	அங்கேயே வரசஞ்செய்த புகன்றவனும்	चिन्तापरीतः	பலவித எண்ணங்களுந் ற்றவனாய்
महात्मा	மஹாத்மாவுமான	भवभारमग्नः	பயந்தின் அதிசயத் தில் மூழ்கியவனாய்
सः	அந்த	परमं	மிக
शस्त्रामृगः	வானரன் (சுக்ரீவன்)	विपादं	ஏக்கத்தை
चरन्तौ	வழிபடந்துவரும்	जगाम	அடைந்தான்.

तमाश्रमं पुण्यमुखं शरण्यं सदैव शास्त्रामृगसेवितान्तम् ।

वस्ताश्च दृष्ट्वा हरयोऽभिजगुर्भौजसौ राघवलक्ष्मणौ तौ ॥ १५० ॥

हरयः	வானரர்கள்	पुण्यमुखं	புண்யத்தையும் சுகத் அதமுடையவன்வனதும்
भौजसौ	மகாதேஜன்மகிளையிய	सदा एव	எப்பொழுதும்
तौ	அந்த	शरण्यं च	ஆபத்துண்டாகாது புகலிடமாகிறதான
राघवलक्ष्मणौ	புரீராமரையும் லக்ஷ்மணனாரையும்	ते	அந்த
दृष्ट्वा	கண்டு, [நாணாயும்]	आश्रमं	ஆசிரமத்திந்து
वस्ताः	பயந்தவர்களாய்	अभिजगुः	பெயர்விட்டார்கள்.
शास्त्रामृग- } सेवितान्तं }	வானரர்கள் பேரகக் கடிய எண்ணிலுள் ளதும்,		

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 9402

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 150

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम्—

சுக்ரீவன் பூரீராமரது உத்தேசமறிய ஹனுமனா வைதல்

तौ तु दृष्ट्वा महात्मानौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वरायुधधरौ वीरौ सुग्रीवः शङ्कितोऽभवत् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	तौ	அந்த
वरायुधधरौ	இறந்த ஆயுதக்களின் நரித்தவர்களும்,	रामलक्ष्मणौ	புரீராமரையும் லக்ஷ்மணனாரையும்
वीरौ	ஞாயர்களும்,	दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமுதல்
महात्मानौ	மஹாத்மாக்களும்,	शङ्कितः	சிக்ஷை கலங்கியவனாய்
भ्रातरौ	சகோதரர்களானவராய்	अभवत्	ஆயினன்.

उद्विग्महृदयः सर्वा दिशः समवलोकयन् । न व्यतिष्ठत् कस्मिन्दिशे वानरपुङ्गवः ॥ २ ॥

வானபுங்கவ:	வானரோத்தமனாகும் அவன்	சமவலாகயந்	மிரண்டுமிரண்டு பார்க்கின்றதவனும்
उद्विग्महृदयः	உள்ளம் தடுமாறியவர்	கஸ்மிந் சித்	ஏதேனும்மோரு
सर्वा:	எல்லா	देशे	இடத்தில்
दिशः	திக்குகளிலும்	व्यतिष्ठत् न	நிலைகொண்டு நிற்கவில்லை.

नैव चक्रे मनः स्थाने वीक्षमाणो महाबलौ । कपेः परमभीतस्य चित्तं व्यवससाद् ह ॥

மகாவலौ	மஹா பரிஷ்டர்க வான அவர்களை	परमभीतस्य	மிகவும் உள்ளம் பதறிவ
वीक्षमाणः	கண்ணோக்குமவன்,	कपेः	வானரத்தினுடைய
मनः	மனதை	चित्तं	சிந்தை
स्थाने	தன் நிலையில்	ह	வெகு பரிதாபமாய்
न चक्रे एव	நினைத்த முடியவில்லை.	व्यवससाद्	சினதந்து தத்தளி த்தது.

चिन्तयित्वा स धर्मात्मा विमृश्य गुरुलाघवम् । सुग्रीवः परमोद्विग्नः सर्वैरनुचरैः सह ॥

ச:	அந்த	चिन्तयित्वा	பலவாரும் ஆலோ சனை செய்து
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகிய	अनुचरैः	தன்னையண்டியுள்ள
सुग्रीवः	சகிரீவன்	सर्वैः	எல்லோருடனும்
गुरुलाघवं	{ அவரின் (வாலியின், பெருமையையும், தனது கதினைதனா வையும்	सह	கூடவே
विमृश्य	சீர்தூக்கிப்பார்த்து,	परमोद्विग्नः	மிகக்கவலைகொண் டான்.

ततः स सचिवेभ्यस्तु सुग्रीवः प्लवगाधिपः । शशंस परमोद्विग्नः पश्यंस्तौ रामलक्ष्मणौ ॥

ச:	அந்த	पश्यन्	பார்த்து
प्लवगाधिपः	வானரதிபனாகும்	परमोद्विग्नः	மிக ஏக்கம் பிடித்தவ னும்
सुग्रीवः	சகிரீவன்,	सचिवेभ्यः	மந்திரிமார்களைப் பார்த்து
तौ रामलक्ष्मणौ	அந்த ஸ்ரீராமனையும், லக்ஷ்மணனையும்	तु	இதுவிஷயத்தில், மன்னமுமறு
ततः	அங்கேயே தூரத்தி லேயே	शशंस	கொன்னான்.

एतौ वनमिदं दुर्गं वाल्मिणिहितौ ध्रुवम् । छद्मना चीरवसनौ प्रचरन्ताविहागतौ ॥ ६ ॥

दुर्गं	“புகுதற்கரிய	चीरवसनौ	மாவுரி நரித்தவர் களாய்
इदं वनं	இந்த வனத்தில்	वाल्मिणिहितौ	வாலமேயல் அனுப்பப் பட்டவர்களாய்
इह	இப்பொழுது	प्रचरन्तौ	இருக்கொண்டிருக் கின்றார்கள் ;
आगतौ	வந்தவர்களான	ध्रुवम्	இது நினைனம்.”
एतौ	இவ்விருவர்களும்		
छद्मना	கெட்ட எண்ணங் கொண்டு		

ततः सूर्यावसचिवा दृष्ट्वा परमधन्विनौ । जमुर्मिरितटाचस्मादन्यच्छिखरमुत्तमम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
सूर्यावसचिवाः	சூர்யாவஸ்சிவா மார்களுக்கும்	गिरितटान्	மலைப்படுகிறதாத்தி விரும்பு
परमधन्विनौ	சிறந்த வில்லி ரங்கனா கிய ஆவர்களை	अन्यत्	வேறொரு
दृष्ट्वा	(தூரத்திலேயே) பார் த்து,	उत्तमं	உத்தமமான
		शिखरं	கொடுமுடிக்கு
		जमुः	ஜமுவீட்டார்கள்.

ते क्षिप्रमधिगम्याथ यूथपा यूथपर्वभम् । हरयो वानरश्रेष्ठं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ८ ॥

अथ	அப்பொழுது	वानरश्रेष्ठं	வானரத்தலைவனுடைய கிய அந்த சகீரவளை
ते	அந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
यूथपाः	சிறந்த	अधिगम्य	கிட்டி,
हरयः	வானரர்கள்,	परिवार्यं	குழுத்துகொண்டு,
यूथपर्वभं	வானரகணங்களில் சிறந்தவனும்,	उपतस्थिरं	நின்றதுகொண்ட நுந்தார்கள்.

एकमेकायनगताः प्लवमाना गिरेर्गिरिम् । प्रकम्पयन्तो वेगेन गिरीणां शिखराण्यपि ॥ ९ ॥

गिरीणां	மலைகளுடைய	गिरिः	மலையினின்று
शिखराणि अपि	கொங்களைமே	एकं	முன்னிருந்த
वेगेन	பாய்ந்து செல்லும் வேகத்தால்	गिरिं	மலைக்கு
प्रकम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்து கொண்டு	प्लवमानाः	தாண்டிக்கொண்டு
		एकायनगताः	ஒர்டத்தில் உந்து செய்தார்கள்.

ततः शाखाभृगाः सर्वे प्लवमाना महाबलाः । वभञ्जुश्च नगांस्तत्र पुष्पितान् दुर्गसंश्रितान् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पितान्	நன்கு பூத்து
प्लवमानाः	தாண்டிச்செல்லும்	दुर्गसंश्रितान्	அடர்ந்து கொடுக்கி முளைத்திருந்த
महाबलाः	மகா பலிப்புடர்களாகிய	नगान्	மாதங்களை
शाखाभृगाः	வானரர்கள்	वभञ्जुः	முடித்துத்தகரிகினர் கள்.
सर्वे च	எல்லோரும்,		
तत्र	அவ்விடத்தில்		

आप्लवन्तो हरिवराः सर्वतस्तं महागिरिम् । मृगमार्जारशार्दूलांश्चासयन्तो ययुस्तदा ॥

ते	அந்த	मृगमार्जार-	மான், காட்டுப்பூனை,
महागिरिं	புண்டயமலைபில்	शार्दूलान्	புலி இவைகளை
सर्वतः	எங்கும்	आसयन्तः	பயமுறச் செய்து கொண்டு
आप्लवन्तः	குதித்துக்கொண்ட முந்த	तदा	அப்பொழுது
हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்	ययुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ततः सुग्रीवसचिवाः पर्वतेन्द्रं समाश्रिताः । संगम्य कपिमुख्येन सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	सुग्रीवसचिवाः	சுக்ரீவனது மந்திரி
कपिमुख्येन	வானரசர்கோஷ்டினுந்	सर्वे	எல்லோரும் [மார்கள்]
संगम्य	கூடி, [(சுக்ரீவனுடன்)]	प्राञ्जलयः	கைகடப்பிக்கொண்டு
पर्वतेन्द्रं	உத்தமமான பர்வத	स्थिताः	காத்ததுநின்றனுகொண்டிருந்தார்கள்.
समाश्रिताः	வந்தடைந்த [த்தை]		

ततस्तं भयसंत्रस्तं वालिकिल्विषशङ्कितम् । उवाच हनुमान्वाक्यं सुग्रीवं वाक्यकोविदः ॥

वाक्यकोविदः	பேசுவதில் நிபுணரான	भयसंत्रस्तं	பயத்தால் உன்னம்
हनुमान्	ஹனுமார், [கிய]		நடுங்கிக்கிடந்த
ततः	அப்பொழுது	तं	அந்த
वालि- किल्	வாலிகளைத் திச்செய்த யல்களை எண்ணி எண்ணி	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னார்.

संभ्रमस्त्यज्यतामेष सर्वैर्वालिकृतो महान् । मलयोऽयं गिरिवरो भयं नेहास्ति वालिनः ॥

सर्वैः	"எல்லோராலும்	गिरिवरः	சிறந்த மலைமானது
वालिकृतः	வாலியை நினைப்பதான கிய	मलयः	{ 'மலயமெ'ன்பது. (இதில் சாபத்தால் வாலி 'வரமுடியாது)
महान्	பலுந்தான	वालिनः	வாலியினிடமிருந்து
भयः	இந்த	इह	இவ்விடத்தில்
संभ्रमः	கலவரமானது	भयं	ஆபத்தான
त्यज्यतां	ஒழிக்கப்பட்டும்	अस्ति न	உண்டாகமுடியாது.
भयं	இந்த		

यस्माद्विप्रचेतास्त्वं प्रदुतो हरिपुङ्गव । तं क्रूरदर्शनं क्रूरं नेह पश्यामि वालिनम् ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गव	"வானரோத்தம!	क्रूरदर्शनं	பயங்கரமான தோற்ற
यस्मात्	ஏவனிடத்திலிருந்து	क्रूरं	த்தை புடையவனும், கொடிய செயல்களை புடையவனுமான
त्वं	தேவரீர்	वालिन्	வாலியை
विप्रचेताः	மனம் முறிந்து	इह	இவ்விடத்தில்
प्रदुतः	ஒடிவந்து விட்டாரோ;	पश्यामि न	நான் காணான்.
तं	அந்த		

यस्मात्तव भयं सौम्य पूर्वजात्पापकर्मणः । स नेह वाली दुष्टात्मा न ते पश्याम्यहं भयम् ॥

सौम्य	"அன்பரே!	दुष्टात्मा	துஷ்டா தீமாவாகிய
यस्मात्	எந்த	वाली	வாலி
पापकर्मणः	தீயச் செயல்களுடைய	इह	இவ்விடத்தில்
पूर्वजात्	தகையவனிடத்திலே	न	இல்லை.
तव	தேவரீருக்கு [குந்து]	ते	உமக்கு
भयं	ஆபத்தோ;	भयं	ஒரு ஆபத்தையும்
सः	அந்த	अहं पश्यामि न	நான் காணவில்லை.

अहो शाखासृगवं ते व्यक्तमेव पुवङ्गप । लघुचित्ततयाऽज्याने न स्थापयसि यो मतौ ॥

புவங்கம்	“காணாரோ !	மதৌ	ஓர் மனவுறுதியில்
अहो	என்ன கஷ்டம் !	आ-मानं	தன்னை
ते	நேவரீரின்	लघुचित्ततया	சந்தர்ப்பிக்கும் மனமு
शाखासृगवं पुव	சூரங்குத்தன்மையே		டையவராதலால்
व्यक्तं	வெளிப்பட்டதாகி	न स्थापयसि	நீலத்திருக்கச்செய்யா
यः	ஆந்த ரீர் [தனம்]		திருக்கின்றீர்.

बुद्धिविज्ञानसम्पन्न इक्षितैः सर्वमाचर । न ह्यबुद्धिं गतो राजा सर्वभूतानि शास्ति हि ॥

बुद्धिविज्ञान- सम्पन्न	“ புத்தியிலும் உலக வியாபாரங்களை சீர் தூங்கி பார்ப்பதிலும் நிபுணரோ !	आचर हि राजा	மேற்கொள்ளும். எனெனில் நர் மன்னன், விடயங்களில் ஓர்கிற நீர்மானத்திற்கு வராதவன்
सर्वं	எனதையும்	अबुद्धिं गतः	{ எந்தப்பொருள்களையும் ஆடக்கொள்ளமுடி வாது.”
इक्षितैः हि	{ மனதிலுள்ளனையெ ரிச் செய்க்கப்பட்ட தீர்மா னங்களைக்கொண்டிட	सर्वभूतानि शास्ति न	

सुग्रीवस्तु शुभं वाक्यं श्रुत्वा सर्वं हनुमतः । ततः शुभतरं वाक्यं हनुमन्तमुवाच ह ॥१९॥

सुग्रीवः	சுகிரீவர்	ततः	அதனிட [பிஞ்சுக்கிற
हनुमतः	நனுமனருடைய	शुभतरं	சமயத்தித்தேற்றதா-
शुभं वाक्यं	நலிதகரமான மொழி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
सर्वं तु	எல்லாவற்றிற்கும்	हनुमन्त इ	நனுமனடப் பார்த்
श्रुत्वा	செவிகாத்தி,	उवाच	மொழிந்தார். [தே

दीर्घबाहू विशालाक्षौ शरचापासिधारिणौ । कस्य न स्याद्भयं दृष्ट्वा येतौ सुसुतोपमौ ॥

दीर्घबाहू	“நீண்ட கைகளை யுடைய பவர்களும்,	सुसुतोपमौ	{ தேவகுமாரர்களைப்போ ல் விளக்குகின்றவர் களுமாவ
विशालाक्षौ	அகன்ற கண்களை யுடையவர்களும்,	एतौ	இவ்விருவர்களை
शरचापासि- धारिणौ	{ பாணம், விில், வான் இவைகளைத் தரித்த வர்களும்,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		कस्य हि	எவனுக்குத்தான்
		भयं न स्यात्	தென் உண்டாகாது ?

बालिपणिहितायेतौ शङ्केऽहं पुरुषोत्तमौ । राजानो बहुवित्राश्च विश्वासो नात्र हि क्षमः ॥

पुरुषोत्तमौ	“ புருஷோத்தமர்களை	बहुमिताः च	{ உயர்களை உதகிபுரி பவர்களாக உடைய வர்கள்.
एतौ	இவர்களை [ஓய]	अत्र	இதில்
बालिपणिहितौ	வாலியால் ஆணுப்பப் பட்டவர்களால்	विश्वासः	{ நன்கு விசாரியாது ஓ ரு காரியத்தில் துணி தவென்பது
अहं	நான்	क्षमः न हि	யுத்தமன்றே.
शङ्के	சந்தேகிக்கின்றேன்.		
राजानः	ஆசனர்கள்		

अरयश्च मनुष्येण विज्ञेयाश्छन्नचारिणः । विश्वस्तानामविश्वस्ताश्छिद्रेषु पहरन्ति हि ॥

छन्नचारिणः	“உட்கருத்தை வெளிச் காட்டாது நடக்கும்	अविश्वस्ताः	{ எதிரிகள் விஷயத்தில் உள்ளபடி விச்சுவாஸை
अरयः च मनुष्येण	சத்ருக்கள், ஓர் மனிதனால்	विश्वस्तानां	விசுவாஸை நம்பிவிட்டு டவர்களுக்கு
विज्ञेयाः	{ ஸர்வ பிரகாரத்திலும் விசாரித்து உள்ளபடி, அறியப்படவேண்டி- யவர்கள்.	छिद्रेषु	உதவிக்கிடமில்லா இடங்களில்
हि	வெண்ணால்	पहरन्ति	தீக்கு விளைவிக்கின் றார்கள்.

कृत्येषु वाली मेधावी राजानो बहुदर्शिनः । भवन्ति परहन्तारस्ते ज्ञेयाः प्राकृतैर्नरैः ॥

वाली	“வாலி	परहन्तारः	சத்ருக்களை ஆட்க்கு கின்றவர்களாய்
कृत्येषु	காரியங்களை முடிக்க கும் விக்ரயங்களில்	भवन्ति	இருக்கின்றார்கள்.
मेधावी	குத்தமபுத்தியுடைய	ते	ஆவர்கள்
राजानः	மன்னர்கள் [வன்.	प्राकृतैः	மாறுவேடம் பூண்ட மனிதர்களால்
बहुदर्शिनः	{ பலவகை குத்தமங்க ளையனுஷ்டிக்கின் றவர்களாய்,	नरैः	மனிதர்களால்
		ज्ञेयाः	உள்ளபடி அறிய வேண்டியவர்கள்.

तौ त्वया प्राकृतेनैव गत्वा ज्ञेयौ पुवङ्गम । इङ्गितानां प्रकारैश्च रूपव्याभाषणेन च ॥ २४ ॥

पुवङ्गम	“வானரனே !	रूपव्या- भाषणेन च	{ அழகிய பலவகை சம்- பாஷணைகளை மீறொ ண்டும்
तौ	அவ்விருவர்களுக்கும்	इङ्गितानां	கருத்துகளின்
प्राकृतेन	மாறுவேடம்பூண்ட	प्रकारैः च	விசேஷங்களாலும்
त्वया एव	உம்மாலேயே	ज्ञेयौ	அறியப்படவேண்டி- யவர்கள்.
गत्वा	அடைவப்பெற்று,		

लक्षयस्व तयोर्भावं प्रहृष्टमनसौ यदि । विश्वासयन्शंसाभिरिङ्गितैश्च पुनः पुनः ॥ २५ ॥

प्रहृष्टमनसौ	{ “நல்லெண்ணமுடைய வர்களால் அவ்விரு வர்களுக்கும்	पुनः पुनः	மேன்மேல்
यदि	இருந்தால், [ஆம்,	विश्वासयन्	நம்பிக்கையுண்டாகச் செய்து
प्रशंसाभिः	ஸ்தோத்திரங்களால் -	तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்
इङ्गितैः च	{ அவைகளுக்குக் கண்கூரை மான அவயவ சின் னங்களாலும்,	भावं	ஆகவேண்டிய காரியத்தை
		लक्षयस्व	அறிந்துவருவாயாக.

தூதீய: சரீ:—முன்ருபது ஸரீ க்ரும் || 3 ||

ஹனுமதா தீராமலக்ஷணாபுரேத்ய சுபிரிவவூத்தான்திவேதனம்—ஹனுமாரால் பூரீராமலக்ஷ்மணர்களை அடைந்து ககரீவனுடைய ல்குத்தார்தம் தெரிவிக்கப்படுவது.

वचो विज्ञाय हनुमान् सुग्रीवस्य महात्मनः । पर्वतादृश्यमूकात्तु पुष्ट्वे यत्र राघवौ ॥ १ ॥

ஹனுமான்	ஹனுமான்	பவோத்	மலைநிலின்று
மஹாசன்:	மகரத்மாவரண	ராஷ்வோது	பூநீராமலகந்தமணார்
சுபிரிவஸ	சுக்ரீவனுடைய		கனகம்
வச:	ஆக்கினையை	யஸ	எங்கிருந்தார்கிடோ,
விஜாய	கொழைந்தொண்டு,		அவ்விடத்திற்கு
அத்யமூகாந்	நிச்சயமாக	புஸுவே	தரண்ட எண்ணினார்.

कपिरूपं परित्यज्य हनुमान् मारुतात्मजः । भिक्षुरूपं ततो भोजे शठबुद्धितया कपिः ॥२॥

மாஸ்தாமிஷ:	வாயுருமாரும;	கபிரூபம்	வானர உருவத்தை
கபி:	வானரருமாகிய	பரிதந்ய	கிட்டிட்டு,
ஹுமான்	தனுமார்	மிதுரூபம்	பிராமணபிரம்மசாரி
சுத:	அப்பொழுது		வேடத்தை
	இருதரந்தார்களின்		
	நோக்குகளை உள்ள		
	படி அறிந்து நியாய		
	ப்படி நன்மை புரியும்		
	மத்யஸ்தர்களுக்கு		
	வேண்டிய அறிவைக்		
	கொண்டு		
சாதுகித்ய		மேஜ	தரித்துக்கொண்டார்.

ततः स हनुमान् वाचा श्रद्धया सुमनोज्ञया । विनीतवदुपागम्य राघवौ प्रणिपत्य च ॥

आवभाषे च तौ वीरौ यथावत्प्रशंस च ॥ ३ ॥

சுத:	அதனமேல்	பரிபல	தண்டணிட்டு,
ச: ஹுமான்	அந்த ஹனுமார்,	பலாஸ ச	புகழ்ந்தார், [கிறதும்,
தौ वीरौ	அந்த வீரர்களாகிய	ஸுணயா ச	நம்பக்கடியதாயிருக்-
राघवौ च	ஸ்ரீராமனையும் ஸகந்தம	சுமனோஜயா ச	மிகமினுக்கியமுமான
बिनीतवत्	வினயமாய் [ணைரையும்	வாசா	சொற்கொண்டு
उपागम्य	கிட்டி,	அவமாபே	முகமன்சொற்சொற்
यथावत्	சாஸ்திரமுறைப்படி		ருந்.

संपूज्य विधिवद्दीरो हनुमान् मारुतात्मजः । उवाच कामतो वाग्भिर्मृद्दीभिः सत्यविक्रमौ ॥

மாஸ்தாபஜ:	வாயுதின் புதல்வரும்,	மூர்த்தி:	தனது கசிலத்தை
வீர:	தர்மவீரருமாகிய	மூர்த்தி:	தன் குலினங்கக்காட்
ஹுமான்	ஹனுமார்	மூர்த்தி:	டுகின்ற
விசிவத்	விதிப்படி	வாமி:	சொற்கொண்டு
சஞ்ஜ:	கொளவத்தினிட்டு,	காமத:	மணப்பூர்வமாத பின்
	வின்போகா பராக்கி		வருமாறு
சாயவிக்ரமீ	ராமமுள்ள அவ்விரு	தவாச:	மொழிந்தார்.
	வர்களையும் பார்த்து		

हनुमानजीकी प्रार्थना

एक भद्र में मोक्षम कटिलहदय अग्यान ।
पुन प्रभु मोहि विस्तारु दीनबंधु भगवान ॥

राजपिदेवप्रतिभौ तापसौ संशितव्रतौ । देशे कथमिमं प्राप्तौ भवन्तौ वरवर्णिनौ ॥ ५ ॥
 त्रासयन्तौ मृगगणानन्याश्च वनचारिणः । पम्पातीररुहान् वृक्षान् वीक्षमाणौ समन्ततः ॥

राजपिदेवप्रतिभौ	{ “राजपिदेवप्रतिभौ, தேவர்களைப்போல் தந்தவர்களுடைய, அழகு வாய்ந்த புண்டரவர்களுடைய, எங்கும் பம்பாய்க் கரையில் முனைந்துள்ள வரவர்களை பார்த்துக்கொண்டு மரம் கட்டங்களையும், மற்றவருள்ள	वनचारिणः च	காட்டில் வசிக்கும் பிராணிகளையும் வெள்ளச்செய்து கொண்டு கடுமையான விரதமான வந்தாள்களையுடைய தாபஸிகளாய் கிடைக்கும் भवन्तौ	நித்தவிரதவர்களும் இந்த देशे	மேதாத்திற்கு என்ன காரியமாய் ப्राप्तौ	வந்திருந்திருக்கிறீர்கள் ?
-----------------	---	------------	---	-----------------------------------	--	----------------------------

इमां नदीं शुभजलां शोभयन्तौ तरस्विनौ । धैर्यवन्तौ सुवर्णभौ कौ युवां चारवाससौ ॥
 निश्वसन्तौ वरभुजौ पीडयन्ताविमाः प्रजाः । सिहविप्रेक्षितौ वीरौ सिंहातिवलविक्रमौ ॥
 शक्रचापनिभे चापे गृहीत्वा शत्रुमूदनौ । श्रीमन्तौ रूपसम्पन्नौ वृषभश्रेष्ठविक्रमौ ॥ ९ ॥
 हस्तिहस्तोपमभुजौ द्युतिमन्तौ नरर्षभौ ॥ १० ॥

तरस्विनौ	“கறுகறுப்பு நடை ந்றவர்களும், வந்திருந்த சிலபா சாக்காய்ந்திருக்கைய கிடைக்கிக்கொண்ட முக்கிறவர்களும், வெண்ணெடுத்த வழி ஹந்தவர்களும், பெருமுத்திரைக்கொண்ட முக்கின்றவர்களும், சிறந்த புஜங்களை யுடைய வவர்களும், இந்த பிராணிகளை நிராஸ்செய்கின்றவர்க ளும், கவிந்தாநினைந்தெனக் கவிரிமையானவர்கள யுடையவர்களும்,	वीरौ	மிகவுட்கொண்டாடத் தக்கவண்ணமாய் सिंहातिवलविक्रमौ	{ விந்தாத்தையபோல் சிறந்த மனமுற்ற வர்களும், वृषभश्रेष्ठविक्रमौ	சிறந்த ரிஷபத்தின் க மனமுடையவர்களும் हस्तिहस्तोपमभुजौ	{ யான்களின் துதிக்கை கவிந்திர்த்தகைக ளையுடையவர்களும், शक्रचापनिभे	துத்திரனது கிள்ளொ ளிகொண்ட चापे	இரு கித்தளை गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு, श्रीमन्तौ	{ யானுடைய மனத் தையும் கவர்க்கு கொண்டு रूपसम्पन्नौ	அழகு வாய்ந்து द्युतिमन्तौ	ஒளிகொண்டு கிடை கும்
----------	---	------	--	--	--	--	--------------------------------------	-------------------------	--------------------------------	--	------------------------------	------------------------

नरर्षभो
वीरवाससौ

புருஷோத்தமர்களாய்
மாவூரி தரித்தவர்
களாய்,

हमां
शुभजलां
नदीं
शोभयन्तो

இந்த
பாசற்ற இலத்தையு
நதியெ [டைய
விளங்கச்செய்கின்ற
வர்களுமான

शुभसूदनौ

{ சந்ருக்களையும், பார்
த்தமாத் திரத்தில்
ஒதுக்கிநிற்கச்செய்ய
வல்லவர்களும்,

युवां
कौ

நீக்களிருவர்களும்
பாவர் ?

प्रभया पर्वतेन्द्रोऽयं युवयोरवभासितः

॥ ११ ॥

अयं

" இந்த

युवयोः

உங்களிருவர்களு

पर्वतेन्द्रः

மாமலை

प्रभया

ஒளிபால் [டைய

अवभासितः

திகழ்கின்றது.

राज्यार्हावमरप्रख्यौ कथं देशमिहागतौ । पद्मपत्रेक्षणौ वीरौ जटायण्डलधारिणौ ॥ १२ ॥

अन्योन्यसदृशौ वीरौ देवलोकादिवागतौ । यदृच्छयेव संप्राप्तौ चन्द्रसूयौ वसुन्धराम् ॥

विशालवक्षसौ वीरौ मानुषौ देवरूपिणौ । सिंहस्कन्धौ महासन्धौ समदाविव गोवृषौ ॥

राज्यार्हौ

{ "அரசர்களுரிய அம்ச
க்களமையப்பெற்ற
வர்களும்,

अमरप्रख्यौ

தேவர்களப்போல் விள
ங்குகின்றவர்களும்,

पद्मपत्रेक्षणौ

{ தாமரைபித்தப்போன்
ற கண்களுற்றவர்க
ளும்,

वीरौ

மேன்மையுற்றவர்க
ளாய்

जटायण्डल-}

धारिणौ }

சடைமுடி புனைந்த
வர்களும்

अन्योन्यसदृशौ

ஒருவரையொருவர்
ஒத்து

देवलोकात्

आगतौ

வெகுண்டத்தினின்று
எழுந்தருளியிருக்கும்

वीरौ इव

{ விஷ்ணுபகவானைப்
போலிருக்கின்றவர்
களும்,

वसुन्धरां

மண்ணுலகை

यदृच्छ्या

ஏதுகாரணமாயோ

संप्राप्तौ

அடைந்திருக்கின்ற

चन्द्रसूयौ इव

{ சந்திரனையும், சூரிய
னையும் போலிருக்
கின்றவர்களும்,

देवरूपिणौ

தேவர்களது
அழகுற்று

विशालवक्षसौ

அகன்ற மார்புடைய
வர்களாய்,

सिंहस्कन्धौ

{ சிங்கத்தின் பிடர்
போன்ற கழுத்து
டையவர்களும்,

समदौ

உத்ஸாஹத்துட
னிருக்கும்

गोवृषौ इव

நிஷபங்கன்போல

महासन्धौ

மிக உத்ஸாஹங்
கொண்டு

वीरौ

மேன்மையுற்று
விளங்கும்

मानुषौ

மானிடர்களும்
நீக்களிருவர்களும்,

इह

இப்பொழுது

देव

இந்த இடத்திற்கு

कथं

என்ன காரணமாய்

आगतौ

வந்திருக்கின்றீர்கள் ?

आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः । सर्वभूषणभूषाहः किमर्थं न विभूषिताः ॥ १५ ॥

आयता: च	"நீண்டவைகளுக்கும்,	सर्वभूषण- }	எல்லா பூஷணங்களா
सुवृत्ता: च	அழகாய் உருண்டிருக்	भूषाहः }	கூடும் அலங்காரிக்
	கின்றவைகளுக்கும்,	बाहवः	எந்தவையகளுமாவ
परिघोपमा:	உழைந்து போன்றிருக்	किमर्थं	ஏன்
	கின்றவைகளுக்கும்,	न विभूषिता:	அலங்கரிக்கப்படாம
			விருக்கின்றன ?

उभौ योम्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् । ससागरवनां कृत्स्नां विन्ध्यमेरुविभूषिताम् ॥

ससागरवनां	{ "சமுத்திரங்களையும், வனங்களையுமுள்ள ட்டதும்,	इमां	இந்த
विन्ध्यमेरु-)	கித்தியமேரூ தூர்,	पृथिवी	பூமியை
विभूषितां }	மேருமேரூ தூர், அ ழகுற்று விளங்குகி றதுமான	कृत्स्नां	முழுதையும்
		रक्षितुं	பாதுகாக்க
		उभौ	இக்களிருவர்களுக்கும்
		योम्यौ	எந்தவர் கிளைந்தும்
		अहं मन्ये	நான் என்னுகிறேன்.

इमे च धनुषी चित्रे श्शङ्खे चित्रानुलेपने । प्रकाशेते यथेन्द्रस्य वज्रे हेमविभूषिते ॥ १७ ॥

इमे	"இந்த	हेमविभूषिते	தங்க தீதா அலங்கரிக்க ப்பட்டுள்ளவைகளு
चित्रे	அழகுடையாவிருக்கின் றதும்,	धनुषी च	எிற்களிரண்டும் [மான
शङ्खे	பளபள வென்று	इन्द्रस्य	இந்திரனது
चित्रानुलेपने	பூச்சுடன் விளங்கு கின்றதும்,	वज्रे	வஜ்ரரபுதங்கள்
		यथा	போலவே
		प्रकाशेते	விளங்குகின்றன.

संपूर्णा निशितैर्वाणैस्तूप्यश्च शुभदर्शनाः । जीवितान्तकैर्घोरैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ १८ ॥

जीवितान्तकैः	"உயிரினை மறக்கவல்ல	निशितैः	உக்கிரமாய் விளங்கு கின்ற
घोरैः	உக்கிரமாய்	वाणैः	பாணங்களால்
ज्वलद्भिः	கொழுந்துவிட்டு	शुभदर्शनाः	அழகுற்ற
पावकैः	அழ்விக்கவால் [நிபும்	तूप्यः च	அம்புறுத்துகிகள்
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	संपूर्णाः	கிளைந்திருக்கின்றன.

महाप्रमाणौ विपुलौ तप्तहाटकभूषितौ । खड्गावेतौ विराजेते निर्मुक्ताविव पद्मगौ ॥ १९ ॥

विपुलौ	"பெருத்தவைகளுக்கும்,	एतौ	இவ்விரண்டு
महाप्रमाणौ	நிக லீள முள்ளவை களும்,	खड्गौ	கத்திகள்
तप्तहाटक-)	தங்கப்பட்டிகளால்	निमुक्ती	சட்டை கழற்றிய
भूषितौ }	கரிக்கப்பட்டவைக ளுமான	पद्मगौ इव	இரண்டு சர்ப்பங்கள் போல்
		विराजेते	விளங்குகின்றன.

एवं मां परिभाषन्तं कस्माद् वै नाभिभाषतः ॥ २० ॥

एवं
परिभाषन्तं
“இப்படியாய்
பேசிக்கொண்ட
ருக்கும்

मां
कस्मात् वै
न अभिभाषतः
அடியேனைப் பார்ந்து
எனோ
வாய்திறந்து பேசாதி
ருக்கின்றீர்கள்?

सुग्रीवो नाम धर्मात्मा कश्चिद्वानरयूथपः । वीरो विनिकृतो भ्रात्रा जगद्धूमति दुःखितः ॥

धर्मात्मा
वीरः
वानरयूथपः
सुग्रीवः नाम
कश्चित्
“தர்மசக்தனையுற்ற
ஞானம், [வரும்,
வானரத்தலைவருமா
சுக்கிரவர் என்ற [கி
ஒருவர்

भ्रात्रा
विनिकृतः
दुःखितः
जगत्
भूमति
தம்பனும்
தூரத்தப்பட்டு
மனம் நொத்தவராய்
உலகில்
அலைந்து திரிகிறார்.

प्राप्तोऽहं प्रेषितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । राज्ञा वानरमुख्यानां हनुमान्नाम वानरः ॥

वानरमुख्यानां
राज्ञा
महात्मना
तेन
सुग्रीवेण
“வானரத்தலைவர்க
ளுக்கு
மன்னனும்
மஹாத்மாவுமான
அந்த
சுக்ரீவரால்

प्रेषितः
हनुमान् नाम
वानरः
अहं
प्राप्तः
அனுப்பப்பட்டவனும்
ஹனுமான் என்ற
பெயருடைய
வானர
நான்
இங்குவந்தேன்.

युवाभ्यां सह धर्मात्मा सुग्रीवः सख्यमिच्छति । तस्य मां सचिवं वित्तं वानरं पवनात्मजम् ॥
भिक्षुरूपमितिच्छन्नं सुग्रीवप्रियकाम्यया । ऋश्यमूकादिह प्राप्तं कामगं कामरूपिणम् ॥२४॥

धर्मात्मा
सुग्रीवः
युवाभ्यां सह
सख्यं
इच्छति
मां
पवनात्मजं
वानरं
कामरूपिणं
सुग्रीवप्रिय-
काम्यया
“தர்மா த்மா வாகும்
சுக்ரீவர்,
உக்கரிருவர் களோடு
கட்டுறவை [கூட
பிரார்த்திக்கின்றார்.
அடியேனை
வாயு புதல்வனாகிய
வானரமாகவும்,
நினைத்தபடி உருவமெ
டுக்க வல்லவனாய்,
சுக்ரீவருக்கு நன்மை
செய்ய வேண்டுமெ
னுமெண்ணத்தால்

भिक्षुरूप-
मितिच्छन्नं
ऋश्यमूकात्
इह
प्राप्तं
कामगं
तस्य
सचिवं
वित्तम्
பிராமண பிரம்மசாநி
மாறுவேஷம்பூண்ட
ருப்பவனாயும்,
ரிசயமுகத்திலிருந்து
இங்கு
வந்திருப்பவனாயும்,
நினைத்தபடி பாய்ந்து
செல்ல வல்லவனாயும்,
அவரது
மந்திரியாகவும்
திருவுள்ளத்தில்
பற்றுங்கள்.”

एवमुक्त्वा तु हनुमांतौ वीरौ रामलक्ष्मणौ । वाक्यज्ञौ वाक्यकुशलः पुनर्नोवाच किञ्चन ॥

வாக்யகுशल:	பேசுவதில் சாமத் திய	ராமலக்ஷ்மணौ तु	ஸ்ரீராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து
हनुमान्	ஹனுமான் [ராமலியாகிய]	एवं	மேற்கண்டவாறு
वाक्यज्ञौ	சொல் துட்பங்களை	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
	யறியவல்ல	पुनः	அதன்மேல்
तौ	ஆந்த	किञ्चन	எதொன்றையும்
वीरौ	வீரர்களாகிய	उवाच न	பேசாதிருந்து விட்டார்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रहृष्टवदनः श्रीमान् भ्रातरं पार्श्वतः स्थितम् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	पार्श्वतः	பக்கவில்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	स्थितं	இருந்த
तस्य	அவரது	भ्रातरं	தம்பியாகிய
एतत्	இந்த	लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணனைப்
वचः	சொல்லி		பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
प्रहृष्टवदनः	திருமுகம் மலர்ந்து		மொழிந்தார்.

सचिवोऽयं कपीन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव काक्षमाणस्य ममान्तिकमुपागतः ॥

महात्मनः	“மகாத்மாவாகிய	त एव	அவனையே
कपीन्द्रस्य	கபிமன்னனுன		(சக்ரீவனையே)
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது	काक्षमाणस्य	காட்சிபார்த்துக்
सचिवः	மந்திரியாகிய		கொண்டிருக்கும்
अयं	இவன்	मम	எனது
		अन्तिकं	சமீபத்திற்
		उपागतः	வந்திருக்கின்றான்.

अभिभाषस्य सौमित्रे सुग्रीवसचिवं कपिम् । वाक्यज्ञं मधुरैर्वाक्यैः स्नेहयुक्तमरिन्दम् ॥२८॥

अरिन्दम्	“ஐயகாலியாகிய	स्नेहयुक्तं	அந்தக்காணனித்வாஸ
सौमित्रे	லக்ஷ்மணு!		முடையவரும்,
मधुरैः	இனிய	सुग्रीवसचिवं	சக்ரீவனது மந்திரிய
वाक्यैः	சொற்கொண்டு		மாகிய
वाक्यज्ञं	பேசுவதில்	कपिं	காட்சிபார்த்து
	சமர்த்தரும்,	अभिभाषस्य	நமேபதில் சொல்

नातृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः । नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥ २९ ॥

अतृग्वेदविनीतस्य	“நிக்குவதத்தில் பரிந்த	अयजुर्वेद-	யஜுர்வேதத்தில் பரி
	யில்லாத ஒருவனுக்கு	धारिणः	ந்சிபில்லாத ஒருவ
एवं	இப்படி	न	முடியாது. [ஐக்கு
प्रभाषितुं	பேசுவதற்கு	असामवेद-	ஸாமவேதத்தில் பரி
		विदुषः	ந்சிபில்லாத ஒருவ
शक्यं न	முடியாது.	न	முடியாது. [ஐக்கு

नूनं व्याकरणं कृत्स्नमनेन बहुधा श्रुतम् । बहु व्याहरताऽनेन न किञ्चिदपशब्दितम् ॥

வ்யாகரணம் "விவரகரணம்
கூசம் எல்லாமும்
அனேன இவரால்
बहुधा பலமுறை
नूनं நிக்சயமாய் [கிறதும்,
श्रुतं சுற்றறியப்பட்டிருக்க-

बहु பல
व्याहरता சொல் கூறிய
अनेन இவரால்
किञ्चित् ஒன்றும்
अपशब्दितं न பிழைபடச் சொல்லப்
படவில்லை.

न मुखे नेत्रयोर्वाऽपि ललाटे च भ्रुवोस्तथा । अन्येष्वपि च गात्रेषु दोषः संविदितः कचित् ॥

मुखे च "முகத்தில்தானாகட்
மும்,
नेत्रयोः अपि இருகண்களில்தானாகட்
கட்டும்,
ललाटे च நெற்றியில்தானாகட்
மும்,

भ्रुवोः तथा இருபுருவங்களில்தா
अन्येषु இதர [னாகட்டும்,
गात्रेषु वा அவமாவங்களில்தானாக
कचित् अपि ஒரிடத்திலும் [கட்டும்
दोषः தப்பிப்பிராயம்கொ
ள்ள இடம்
न संविदितः ஏற்படவில்லை.

अविस्तरमसंदिग्धमविलम्बितमव्ययम् । उरःस्थं कण्ठं वाक्यं वर्तते मध्यमे स्वरे ॥३२॥

मध्यमे "பசுபாசத்தமிழ்மை
யை நன்குவிளக்கத்
स्वरे குரலில், [காட்டுகிற
वाक्यं சொல்லானது
अविस्तरं சுருக்கமாயும்,
असंदिग्धं நம்பவேண்டியதாயும்,
अविलम्बितं தாமதமின்றி வெளி
வந்ததாயும்,

अव्ययं { கருணையை நன்குவிள
க்கக்காட்டுகின்ற
தாயும்,
उरःस्थं துரிருதயத்தில் இருக்
கிறபடியே
कण्ठं வாயினின்று வெளி
வந்ததாயும்
वर्तते இருக்கிறது.

संस्कारक्रमसम्पन्नामद्रुतामविलम्बिताम् । उच्चारयति कल्याणीं वाचं हृदयहर्षिणीम् ॥

संस्कारक्रम- } "மல்ல கல்லிசைகாடி
संपन्ना } பெற்ற கிரமத்துடன்
अद्रुतां விரைவாகும்,
अविलम्बितां விரைவாகும்,
தாமதமின்றி வெளி
வந்ததும்,

कल्याणीं புகழ்ந்துகொண்டாட
த்தக்கதும்,
हृदयहर्षिणी மனத்தைக் கொள்ளை
கொள்ளுகிற துமான
वाचं उच्चारयति பேச்சை பேசுகின்றார்.

अनया चित्रया वाचा त्रिस्थानव्यञ्जनस्थया । कस्य नाराध्यते चित्तमुद्यतासेररेरपि ॥

त्रिस्थान- } "துரிருதயம், கண்டம்,
व्यञ्जनस्थया } கிரஸ் என்கிற மூன்
து உருப்புகளிலிருந்
து வெளிவரும்
अनया चित्रया இந்த அற்புகமான
वाचा சொல்லால்

उद्यतासेः கத்தியை ஒங்கிக்கொ
ண்டுவரும்
अरः சுருவரன்
कस्य எவனுடைய
चित्तं अपि மனதுதான்
आराध्यते न கறைபடா திருக்கும்.

एवंविधो यस्य दूतो न भवेत्पार्थिवस्य तु । सिध्यन्ति हि कथं तस्य कार्याणां गतयोऽनघ ॥

அனघ
எவ்வித:
தூத:
யச்ய பாரிவஸ்ய
ந பவேத் து
எவ் குணகணையுக்கா யச்ய ச்யு: காரியஸாஹகா: । தச்ய சித்யந்தி சரவார்த்தா தூதவாக்யஸதோதிகா:॥

தச்ய
காரியா
ஸதய:
கதே ஹி
சித்யந்தி
தூதவாக்யஸதோதிகா:॥

யச்ய
எவ்
குணகணை:
யுக்கா:
காரியஸாஹகா:
யச்ய
எவ்
குணகணை:
யுக்கா:
காரியஸாஹகா:

ச்யு:
தச்ய
சரவார்த்தா:
தூதவாக்ய-)
ஸதோதிகா:)
சித்யந்தி
தூதவாக்யஸதோதிகா:॥

एवमुक्तस्तु सौमित्रि: सुग्रीवसचिवं कपिम् । अभ्यभाषत वाक्यज्ञो वाक्यज्ञं पवनात्मजम् ॥

எவ் உக்த:
வாக்யஜ்: து
சௌமித்ரி:
பவநாஸ்த்மஜ்
விதிதா நௌ குணா வித்ந்ஸுசுரீவஸ்ய மஹாஸ்த்மந: । தமேவ சாவா மாரீவ: சுசுரீவ் ஸ்வகேஸ்வரம் ॥

வாக்யஜ்
சுசுரீவஸதீவ்
கபி
அப்யபாஸத
ஸ்வகேஸ்வர
த
சுசுரீவ்
சாவா
மாரீவ:

விதிதா
வித்ந்
மஹாஸ்த்மந:
சுசுரீவஸ்ய
குணா:
நௌ
விதிதா:
விதிதா:
விதிதா:

தமேவ
சாவா
மாரீவ:
சுசுரீவ்
ஸ்வகேஸ்வரம்
த
சுசுரீவ்
சாவா
மாரீவ:

यथा ब्रवीषि हनुमन् सुग्रीववचनादिह । तत्तथा हि करिष्यावो वचनात्तव सत्तम ॥३९॥

சத்தம
ஹனுமந்
ஐஹ
சுசுரீவவசனாந்
யதா ப்ரவீஸி
தவ
வசனாத் ஹி
தத்
ததா
கரிஸ்யாவ:

யதா ப்ரவீஸி
தவ
வசனாத் ஹி
தத்
ததா
கரிஸ்யாவ:

तत्तस्य वाक्यं निपुणं निशम्य प्रहृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमियेष ताभ्याम् ॥ ४० ॥

पवनात्मजः	வாயுப்புத்திரராகிய	जयोपपत्तौ	காரியம் கைகூடும்
कपिः	வானரர் (ஹனுமார்)		கிஷ்கிந்தில்
तस्य	அவரது	मनः	மனதை
निपुणं	அன்பாற்ற	समाधाय	நிச்சயம் செய்து
तत् वाक्यं	அந்தச் சொல்லை		தொண்டு,
निशम्य	கேட்டு,	ताभ्यां	அவ்விருவர்களோடு
प्रहृष्टरूपः	அக்கமெல்லாம் பூரித் தவராகி	सख्यं	சக்யத்தை
तदा	அப்பொழுது	कर्तुं	செய்ய
		इयेष	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 9471

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 219

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது என்க்கம் ॥ ४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्—ஸ்ரீராமரும் வசுக்கமணரும்
சுக்ரீவனிடம் போவது.

ततः प्रहृष्टो हनुमान् कृत्यवानिति तद्वचः । श्रुत्वा मधुरभावं च सुग्रीवं मनसा गतः ॥१॥

हनुमान्	ஹனுமார்	कृत्यवान्	உத்தேசம் கைகூடிய
तत्	அந்த		வனாய்
मधुरभावं	காரியத்திற்கனுகூண மயிருக்கிற	इति	எண்ணி
वचः	சொல்லை	प्रहृष्टः च	சந்தேசமடைந்தவ
श्रुत्वा	கேட்டு,	सुग्रीवं	சுக்ரீவனை [ராய்
ततः	அதனால்	मनसा	மனதினுள்
		गतः	வினைத்தார்.

भव्यो राज्यागमस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । यदयं कृत्यवान् प्राप्तः कृत्यं चैतदुपागतम् ॥

अयं च	“ இவரும்	उपागतं	அடைந்திருக்கிறது.
कृत्यवान्	காரியத்தையுடையவ	तस्य	அந்த
प्राप्तः	வந்திருக்கின்றார்; [ராய்	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
यत्	ஆடையால்	सुग्रीवस्य	சுக்ரீவருக்கு
एतत्	இந்த	राज्यागमः	ராஜ்யத்தைப்பெறுதல்
कृत्यं	காரியம் நிறைவேறக் கடிய தன்மைபு	अयः	எற்பட்ட ஓய் ஏற்ப டலாம்.”

तस्यायं पूर्वजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः । शरण्यः सर्वभूतानां पितुर्निर्देशपात्रगः ॥

तस्य	அவரது	श्रुतः	ஆழைக்கப்படுகின்றவர்.
पूर्वजः पुत्रः	இயேஷ்ட புதல்வர்	सर्वभूतानां	எல்லா பிராணிகளுக்கும்
अयं	இவர் ;	शरण्यः	ரகதகர். [கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पितुः	தந்தையினது
नाम	என்று	निर्देशपात्रगः	ஆக்கினைகளை மர்வழை மாய்க் கொண்டவர்.
जनैः	ஐனங்களால்		

वीरो दशरथस्यायं पुत्राणां गुणवत्तमः । राजलक्षणसम्पन्नः संयुक्तो राजसम्पदा ॥ ९ ॥
राज्याद्भूयो वने वस्तु मया सार्धमिहागतः । भार्यया च महातेजाः सीतयानुगतो वशी ॥
दिनक्षये महातेजाः प्रभयेव दिवाकरः ॥ १० ॥

दशरथस्य	தசரத சக்ரவர்த்தியின் ஐனைய	अष्टः	துரத்தப்பட்டவராய்
पुत्राणां	புத்திரர்களுக்குள்	मया	என்னோடு
अयं	இவர்	सार्धं	கூடவும்
गुणवत्तमः	உத்தம குணமுடைய	दिनक्षये	மறைப்பொழுதில்
वीरः	தனியீரன். [வர்.	महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாகிய
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியை.	दिवाकरः	சூரியபகலான்
वशी	ஐதேந்திரியர்.	प्रभया	அவரது காதலியால்
राजलक्षणसंपन्नः	ராஜலக்ஷணங்களுடைய கூடியவரும்	इव	எவ்வண்ணமோ, ஆவ்வண்ணமே
राजसंपदा	ராஜ சம்பத்துடன்	भार्यया	தர்மபத்தினியாகிய
संयुक्तः	இருந்தவருமான	सीतया च	சீதாதேவியாரோடும்
वने	காட்டில் [அவர்	अनुगतः	பின்தொடரப்பட்ட வராய்
वस्तु	வஸ்துக்க	इह	இவ்விடத்திற்கு
राज्यात्	ராஜ்யத்தினின்று	आगतः	வந்தார்.

अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः । कुतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नमतः ॥ ११ ॥
सुवार्हस्य महार्हस्य सर्वभूतहितात्मनः । ऐश्वर्येण च हीनस्य वनवासाश्रितस्य च ॥ १२ ॥

कुतज्ञस्य	“நன்றிமறவாதவரும், ஸ்ர்வக்கும், சுகத்திலிருக்கத்தக்க எல்லோராலும் [வரும், பூழிக்கத்தக்கவரும், எல்லா பிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்ய மெண்ணமுடையவ ரும், அரசாஸிபையுமி முந்து	वनवासाश्रितस्य च	வனவாசத்தையுமுடைய
अस्य		अवरः भ्राता	இவரது [ந் திருக்கும்
अहं		गुणैः	இவைய தம்பியாகிய நான்
सुवार्हस्य		शरण्यं	திருக்கல்பாண குணங் களால்
महार्हस्य		उपागतः	குற்றேவல் செய்வதை சங்கல்பமாய்க் கொண்டவன் ;
सर्वभूतहितात्मनः		लक्ष्मणः नाम	லக்ஷ்மணன் என்பது
ऐश्वर्येण हीनस्य च		नमतः	என் பெயர்.

रक्षसाऽपहृता भार्या रहिते कामरूपिणा । तच्च न ज्ञायते रक्षः पत्नी येनास्य सा हृता ॥

रहिते	"தனியரற்றிருந்த சமயத்தில்	सा	அந்த
भार्या	தர்மபத்னி	पत्नी	மனைவி
कामरूपिणा	நினைத்த உருவமெடுக்க வல்ல	येन	எவனொருவனால்
रक्षसा	ஆர் அரக்கனால்	हता	கொடப்பட்டிருக்கிறாள்,
अपहृता	அபஹ்ரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.	तत्	அந்த
अस्य	இவரது	रक्षः च	அரக்கன் மட்டும்
		न ज्ञायते	இன்னுமென்ன தெரிவப்படவில்லை.

दनुर्नाम दितेः पुत्रः शापाद्राक्षसतां गतः । आख्यातस्तेन सुग्रीवः समर्थो वानराधिपः ॥

दितेः	"திதியின்	तेन	அவனால்
पुत्रः	புதல்வனாகிய	वानराधिपः	வானரத்தலைவரான
दनुः	தனு (கபந்தன்)	सुग्रीवः	சுகிரீவன்
नाम	என்றவன்	समर्थः	{காரியத்திற்கு உவ்வியடிய குணங்கள் கொண்டவராய்
शापात्	சாபத்தால்	आख्यातः	{பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டார்.
राक्षसतां	குரூரத்தன்மையை		
गतः	அடைந்திருந்தான்.		

स ज्ञास्यति महावीर्यस्तव भार्यापहारिणम् । एवमुक्त्वा दनुः स्वर्गं भ्राजमानो गतः सुखम् ॥

महावीर्यः	"மகா வீர்யவாலானதும்	एवं	மேற்கண்டவாறு
सः	அவர்	उक्त्वा	சொல்லிக் கொடுத்த
तव	உமது	भ्राजमानः	தேவதூயமானும் விளங்கிக்கொண்டு
भार्यापहारिणं	மனைவியைத் திருடிப் போனவனை	सुखं	சுகமாய்
ज्ञास्यति	அறிவார்.	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
दनुः	தனு (கபந்தன்)	गतः	அடைந்தான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं याथातथ्येन पृच्छतः ॥ १६ ॥

पृच्छतः	"கேள்விகெட்ட	याथातथ्येन	உண்மையானபடி
ते	உமக்கு	आख्यातम्	தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது.
एतत्	இது		
सर्वं	எல்லாமும்		

अहं चैव हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥ १७ ॥

रामः च	"ஸ்ரீராமரும்	शरणं	உதவியைக்காடி.
अहं च एव	நானும்	गतौ	வந்துகொள்க.
सुग्रीवं हि	சுகிரீவனாரை		

एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥

एषः	“ இவர்	लोकनाथः	லோகநாதராய்
वित्तानि च	சரணியுதிகாரங்களை	पुरा	முன்பு
	பும்	भूत्वा	இருந்துவிட்டு,
दत्त्वा	தூறந் துவிட்டு,	सुग्रीवं	சுகரீவரை
अनुत्तमं	ஒப்பியர்வில்லாத	नाथ	வாகவெடுத்துத் தூந் காப்பா
यशः	புகழை		வராக
प्राप्य च	ஆடைந் தும்,	इच्छति	வேண்டுகின்றார்.

पिता यस्य पुरा ह्यासीच्छरण्यो धर्मवत्सलः । तस्य पुत्रः शरण्यः सन् सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा	“ இதற்குமுன்	तस्य	அவரது
यस्य	எவரது	पुत्रः सन्	புதல்வராகி
पिता	திருத்தந்தை	शरण्यः	யாருக்கும் புகலிடமா
धर्मवत्सलः	அறநெறி வழவா த		ன: இவர்
	வரும்	सुग्रीवं	சுகரீவரை
शरण्यः	புகலிடமான யாருமாய்	शरणं	உதவினய நாடி
आसीद् हि	இருந்தனவொ,	गतः	வந்திருக்கிறார்.

सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा । गुरुर्मे राघवः सोऽयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा	“ இதற்குமுன்	मे	எனக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	गुरुः	குரு.
धर्मात्मा	தர்மநெறி பிரளாதவர்.	सः	அந்த
सर्वलोकस्य	எல்லா உலகிற்கும்	अयं	இவர்
शरण्यः	{ சரணமடைந்தவரை	सुग्रीवं	சுகரீவரை
	{ எப்படி.பும் சுகரீத்த	शरणं	உதவினய நாடி
	{ தருளுகிறவர்.	गतः	வந்திருக்கிறார்.
शरणं	{ சரணமடைவதற்கு		
	{ ஏற்ற இடமாயிருக்கி		
	{ றவர்.		

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥

सततं	“ எப்பொழுதும்	प्रसीदयुः	அருள்பெற்று விளங்
यस्य	எவருடைய	सः	அந்த [குருநர்களை
प्रसादे	அருளில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
इमाः	இந்த	वानरेन्द्रस्य	வானரமன்ன துணைய
प्रजाः	இனங்கள்	प्रसादं	உதவினய
		अभिकाङ्क्षते	அபேகதிக்கின்றார்.

येन सर्वगुणोपेताः पृथिव्यां सर्वपार्थिवाः । भानिताः सततं राज्ञा सदा दशरथेन वै ॥

तस्यायं पूर्वजः पुत्रस्त्रिषु लोकेषु विभुतः । सुग्रीवं वानरेन्द्रं तु रामः शरणमागतः ॥२३॥

सदा	எப்பொழுதும்
येन	எந்த
दशरथेन राज्ञा	தசரதசந்திரவர்த்திரபால்
पृथिव्या	உலகில்
सर्वगुणोपेता:	{ எல்லா நற்குணங்க ளோடுகூடியவர்க ளான
सर्वपार्थिवा:	மன்னர்களுக்கெல்லாம்
सततं	நாசுவதமாய் [நும்
मानिता: वै	கௌரவிக்கப்பட்டார்
तस्य	அவருடைய [கனோ

पूर्वजः	இய்யவ்
पुत्रः	புதல்வரும்
गमः तु	ஸ்ரீராமரோன
सिषु	சூன்று
लोकेषु	உலகக்களிலும்
विश्रुतः तु	பிரசித்தபெற்றவரு
अयं	இவர் [மாகிய
वानरेन्द्रं	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवं	சகீவரை
शरणं	உதவியை நாடி
आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

शोकाभिभूते रामे तु शोकार्ते शरणं गते । कर्तुमर्हति सुग्रीवः प्रसादं हसिपृथपः ॥ २४ ॥

रामे	"ஸ்ரீராமர்
शोकार्ते	கோகத்திற்காப்பட்டு
शोकाभिभूते	கோகத்தால்
	மெய்மறந்து
शरणं	உதவியை நாடி

गते तु	வந்திருக்கையில்
हसिपृथपः	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवः	சகீவர்
प्रसादं कर्तुं	உதவி புரிய
अर्हति	வேண்டும்.

एवं ब्रुवाणं सौमित्रि करुणं साश्रुपातनम् । हनुमान् प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः	பேசுவதில் நிபுணர
हनुमान्	ஹனுமார் [கய
एवं	மேற்கண்டவாறு
साश्रुपातनं	கண்ணுதல் கண்ணீரு மாய்
करुणं	உருக்கமாய்

ब्रुवाणं	பேசிய
सौमित्रि	ஸக்திமணையர்
	பார்த்து
इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
प्रत्युवाच	விடைபகர்ந்தார்.

ईदृशा बुद्धिसम्पन्ना जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । द्रष्टव्या वानरेन्द्रेण दिष्ट्या दर्शनमागताः ॥

बुद्धिसम्पन्ना:	" புத்தி நிறைந்து
जितक्रोधा:	கினமொழிந்து
जितेन्द्रियाः	ஐம்புலன்களையெல்லாம்
ईदृशा:	இப்படிப்பட்டவர்கள்
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமனால்

द्रष्टव्या:	தெரியவைப்படவே ண்டியவர்கள்.
दर्शनं	தர்சனத்தை உத்தே சித்து
आगताः	வந்தி வந்திருக்கிறார்கள்.
दिष्ट्या	இது அகனது பாக்ய விசேஷமே! "

इत्येवमुक्त्वा हनुमानश्छृण्वं मधुरया मिरा । बभाषे सोऽभिगच्छेम सुग्रीवमिति राघवम् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லிகிட்டு,
छृण्वं	கூடற்ற [கூது
राघवं	ஸக்திமணையர்ப்பார்-

मधुरया	இனிய
मिरा	சொற்கொண்டு
इति	இன்னும் பின்வருமா
बभाषे	மொழிந்தார். [நும்
सुग्रीवं	" சகீவரிடம்
अभिगच्छेम	நாம் போகோம்.

स हि राज्यात्परिभ्रष्टः कृतवैरश्च वालिना । हतदारो वने त्यक्तो भ्रात्रा विनिकृतो भृशम् ॥

ச: ஹி	"அவனும்	हतदारः	மனைவி அபஹரிக்கப் பட்டவராய்,
भ्रात्रा	நமையனான	वने	வனத்தில்
वालिना	வாலியினால்	त्यक्तः च	தூத்திவிடப்பட்டவ
राज्यात्	ராஜ்யத்தினின்று	भृशं	அசஹ்யமாய் [ராயும்
परिभ्रष्टः	அரத்தப்பட்டு	विनिकृतः	தூன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்.
कृतवैरः	துவேஷம் வைக்கப் பட்டவராய்,		

करिष्यति स साहाय्यं युवयोर्भास्करात्मजः । सुग्रीवः सह चास्माभिः सीतायाः परिमार्गणे ॥

भास्करात्मजः	"சூரியபகவானின் புதல்வனாகிய	सीतायाः	சீதாதேவியை
सः	அந்த	परिमार्गणे	தேடிக்கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	युवयोः	உங்களிருவருக்கும்
अस्माभिः च	எங்களோடும்	साहाय्यं	வேண்டிய உதவியை
सह	கூட	करिष्यति	செய்வார்."

एवं ब्रुवाणं धर्मात्मा हनुमन्तं स लक्ष्मणः । प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं प्रोवाच राघवम् ॥

सः	அந்த	यथान्यायं	முறைப்படி.
धर्मात्मा	தர்ம த்மாவாகிய	प्रतिपूज्य	மெச்சிவிட்டு,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
एवं ब्रुवाणं	இப்படி பேசும்	इदं	பின்வரும் சொல்லை
हनुमन्तं	ஹனுமாரை	प्रोवाच	சொன்னார்.

कपिः कथयते हृष्टो यथाऽयं मारुतात्मजः । कृत्यवान् सोऽपि संप्राप्तः कृतकृत्योऽसि राघव ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	हृष्टः	சந்தேஷிக்கித்தராய்
सः	அந்த	कथयते	பேசுகிறார்.
अयं	இந்த	यथा	என்கிறபடியால்
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	संप्राप्तः	இனிபம் வந்த தேவரீரும்
कपिः	வானார்	कृतकृत्यः	காரியம் கைகூடின
कृत्यवान् अपि	காரியமாகவேண்டியவராகவே	असि	ஆகிறீர். [வராக

प्रसन्नमुखवर्णश्च व्यक्तं हृष्टश्च भाषते । नानृतं वक्ष्यते वीरो हनुमान् मारुतात्मजः ॥३२॥

प्रसन्नमुखवर्णः च	"தெளிவான முக வார்த்தையுற்று	मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்
हृष्टः च	சந்தேஷிக்கித்தராய்	वीरः	ஞானமான
व्यक्तं	சந்தேகத்திற்கிட	हनुमान्	ஹனுமார்
भाषते	பேசுகின்றார். [மின்றி	अनृतं	பொய்யை
		न वक्ष्यते	மொழியார்.

ततः स तु महाबाहो हनुमान् मारुतात्मजः । जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ச:	“அந்த	வீரோ	வீரர்களாகிய
மாறுதாமின:	வாயுபுத்தகல்லுரும்	ராஹீ	ஸ்ரீராமரையும்
மஹாபாஹ:	மகா புத்திமான்னாகியவ		ஸக்திமன்னரையும்
	ருமான	हरिराजाय	வானரமன்னர்
हनुमान् तु	ஹனுமார்		பொருட்டு
ततः	அப்பொழுது	आदाय	எற்றுக்கொண்டு
तौ	அந்த	जगाम	புறப்பட்டார்.

भिक्षुरूपं परित्यज्य वानरं रूपमास्थितः । पृष्ठमारोप्य तौ वीरौ जगाम कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமராகிய	तौ	அந்த
	ஆவர்	वीरौ	வீரர்களிருவரையும்
भिक्षुरूपं	பிரமண பிரமசாரி	पृष्ठं	முதுகில்
परित्यज्य	துறந்து [விடைந்ததை	आरोप्य	எற்றிவைத்துக்
वानरं रूपं	குரங்குருவத்தை		கொண்டு
आस्थितः	அடைந்தவராய்	जगाम	பிரயாணமானார்.

स तु विपुल्यशाः कपिप्रवीरः पवनसुतः कुतकृत्यवान् प्रहृष्टः ।

गिरिवरमुखिक्रमः प्रयातः स शुभमतिः सह रामलक्ष्मणाभ्याम् ॥ ३५ ॥

विपुल्यशाः	மகா கிர் தீபெற்றவ	कुतकृत्यवान्	வந்த காரியம்
	ரும்,		தைகடியவராய்
कपिप्रवीरः	வானரோத்தமரும்,	तु	அதனால்
पवनसुतः	வாயுபகவானின்	प्रहृष्टः	உன்னம் ஸ்ரீத்தார்.
	புதல்வரும்,	सः	ஆவர்
शुभमतिः	சிறந்த புத்திமான்னும்	रामलक्ष्मणाभ्यां	ஸ்ரீராமனோடும் ஸக்திம
उरुविक्रमः	மகா பராக்ரீமசாரி	सह	கூட்டுவ [னரோடும்
	புமனை	गिरिवरं	சிறந்த மலைக்கு
सः	ஆவர்,	प्रयातः	வழி நடந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் || 5 ||

श्रीरामसुग्रीवसख्यम्—ஸ்ரீராமசுக்ரீவஸக்யம்.

ऋश्यमूकात्तु हनुमान् गत्वा तु मलयं गिरिम् । आचक्षे तदा वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

हनुमान्	ஹனுமான்	वीरौ	வீரர்களுள்
तदा तु	உடனேயே	राघवौ तु	ஸ்ரீராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் பற்றி
ऋश्यमूकात्	நிகயமூகபர்வதத்	हरिराजाय	வரனாமன்னனுக்கு
मलयं	மலய [திரிசுந்து]	आचक्षे	பின்வருமாறு
गिरिं	பர்வதத்திற்கு		அறிவித்தார்.
गत्वा	வந்துசேர்ந்து,		

अयं रामो महाप्राज्ञः संप्राप्तो दृढविक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामोऽयं सत्यविक्रमः ॥

अयं	“இதேகா இருக்கிறவர் நான்	सत्यविक्रमः	{ ஆமோகமாகிய விக்ரமம் படைக்கப்பெற்றவர்.”
रामः	ஸ்ரீராமனப்பெயர் பூண்டவர் ;	अयं	இந்த
महाप्राज्ञः	மகாபுத்திமான் ;	रामः	ஸ்ரீராமர்
दृढविक्रमः	எதற்கும் சலியாத விக்ரமசாலி ;	भ्रात्रा	தம்பியாகிய
		लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடு கூட
		संप्राप्तः	என்னால் தரிசிக்கப் பட்டார்.

इक्ष्वाकूणां कुले जातो रामो दशरथात्मजः । धर्मे निगदितश्चैव पितुर्निर्देशपारगः ॥ ३ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	निर्देशपारगः	{ ஆக்கினகளை சர்வமுறையாக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கின்றவர்.
दशरथात्मजः	தசரதரின் புதல்வராய்	धर्मे च एव	தர்மமானுஷ்டானத்தினால்
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகு	निगदितः	பிரசுத்திபெற்றவர்.
कुले	வம்சத்தில்		
जातः	பிறந்தவர்.		
पितुः	தகப்பனானுடைய		

तस्यास्य वसतोऽरण्ये निथतस्य महात्मनः । रावणेन हता भार्या स त्वां शरणमागतः ॥

तस्य	அவர்	भार्या	மனைவி
अरण्ये	காட்டில்	रावणेन	ராவணனால்
वसतः	வசித்துகொண்டிருக்கும்பொழுது	हता	திருடப்பட்டிருக்கி
		सः	அவர் [ரூன்.
अस्य	இந்த	त्वां	தேவரீரிடம்
निथतस्य	ஐதேந்திரியராகிய	शरणं	உதவியை வேண்டி.
महात्मनः	மகாத்மாவினது	आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

राजसूयाश्वमेधैश्च बहिर्येनाभितर्पितः । दक्षिणाश्च तथोत्सृष्टा गावः शतसहस्रशः ॥ ५ ॥
 तपसा सत्यवाक्येन वसुधा येन पालिता । स्नाहेतोस्तस्य पुत्रोज्यं रामस्त्वां शरणं गतः ॥

येन	" எவ்வொருவரால்	वसुधा	பூமிவாசனது
राजसूयाश्वमेधैः च	{ राजसूयाश्वம், अश्व मेधம், उत्सृष्टाया गावः	तपसा	தவக்கறின் பயனாலும்
वह्निः	தெய்வகணம்	सत्यवाक्येन	சென்ன சொல் தவ ஞாயபாய்லும்
अभितर्पितः	திருப்திசெய்க்கப்ப பட்டதோ	पालिता	பரிபாலிக்கப்பட்ட டதோ
शतसहस्रशः	அனவுகடந்து	तस्य	அவரது
दक्षिणाः च	தாழினைகளும்	पुत्रः	புதல்வராகிய
गावः	பசுக்களும்	अयं	இந்த
तथा	அப்படியே	रामः	ஸ்ரீராமர்
उत्सृष्टाः	தானமாய் கொடுக்கப் பட்டனவோ	स्नाहेतोः	மனைவிகாசனமாய்
येन	எவ்வொருவரால்	स्वां	தேவரீர்ப்பு
		शरणं	உதவியை வேண்டி
		गतः	வந்திருக்கிறார்.

भवता सख्यकामौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रतिशृद्धान्यस्यैतौ पूजनीयतमौ ॥ ७ ॥

एतौ	" இந்த	पूजनीयतमौ	மிகவும் பூஜிக்கத்தக்க
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண குமாரிய	भवता	தேவரீரோடு [வர்கள்.
		सख्यकामौ	சுட்பைக்கோரும்
उभौ	இருவர்களும்	तौ	அவ்விருவர்களையும்
भ्रातरौ	பிராந்தர்கள்.	प्रतिशृद्धा	சமர்ப்புகள்
		अन्यस्य	பூஜப்பிராக்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं सुग्रीवो हृष्टमानसः । भयं च राघवाद्धोरं प्रजहौ विगतज्वरः ॥ ८ ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	हृष्टमानसः	உன்னம் பூரித்தவனும்
हनुमतः	ஹனுமட்டுண்டாய்	राघवाद्	ஸ்ரீராமரிடத்திலே
वाक्यं	சொல்லை		குந்த
श्रुत्वा	கேட்டு,	घोरं	அச்சுற்றமான
विगतज्वरः	மனஸ்யாகுஸிமாழிக் தவனாய்	भयं च	திக்கையும்
		प्रजहौ	விட்டொழித்தான்.

स कृत्वा मानुषं रूपं सुग्रीवः पुत्रगाधिपः । दर्शनीयतमो भूत्वा प्रीत्या प्रोवाच राघवम् ॥

सः	ஆந்த	दर्शनीयतमः	அதி அழகுற்றவராய்
पुत्रगाधिपः	புள்ளிமகன் எனானான்	भूत्वा	விளங்கிக்கொண்டு,
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
मानुषं	மனித	प्रीत्या	பீதியுடன்
रूपं	ரூபவந்தாக	प्रोवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தான்.
कृत्वा	நிதித்து,		

भवान् धर्मविनीतश्च विक्रान्तः सर्ववत्सलः । आख्याता वायुपुत्रेण तत्त्वतो मे भवद्गुणाः ॥

वायुपुत्रेण	" वायுபுத்தல்வரால்	धर्मविनीतः	தர்மத்தில் பிரமாத
मे	எனக்கு		வர்.
भवद्गुणाः	தேவரீருடைய உத்தம	विक्रान्तः	{ எப்பொழுதும் எந்த
तत्त्वतो:	உள்ளபடி [குணங்கள்		சத்ருவையும் துரிக்
आख्याता:	தொகிக்கப்பட்டன.		கின்றவர்.
च	சூகையால்	सर्ववत्सलः	எல்லா ரிடத்திலுமன்பு
भवान्	தேவரீர்		பாராட்டுகிறவர்.

तन्ममैवैष सत्कारो लाभश्चोत्तमः प्रभो । यच्चमिच्छसि सौहार्दं वानरेण मया सह ॥

प्रभो	" ப்ரபுவே!	एषः च	இதுதான்
वानरेण	வானரனான	सम एव	எனக்கே
मया सह	என்னோடுகூட	सत्कारः	பேருதவி செய்ததாகி
यत्	எந்த		றது.
तत् सौहार्दं	அந்த சக்தத்தை	उत्तमः	எதற்கும் கிறந்த
त्वं	தேவரீர்	लाभः एव	பெரும் பாக்யமாகவு
इच्छसि	வேண்டுகின்றீரோ		மாகிறது.

रोचते यदि वा सख्यं बाहुरेष प्रसारितः । मृद्यतां पाणिना पाणिर्मर्यादा बध्यतां ध्रुवा ॥

सख्यं	" கூட்டுறவு	पाणिना	தேவரீரது கையால்
रोचते यदि वा	தேவரீர் திருவுளத்திற்	मृद्यतां	பற்றப்பட்டும்.
बाहुः	கை [கேற்றதால்	ध्रुवा	என்றும் மாறுத
एषः	இதோ	मर्यादा	கூட்டுறவு உடன்பாடு
प्रसारितः	தீட்டினப்பட்டது.	बध्यताम्	உண்டாக்கப்பட்ட
पाणिः	கையானது		டும்."

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । संप्रहृष्टमना हस्तं पीडयामास पाणिना ॥

सुग्रीवेण	சுக்ரீவரால்	संप्रहृष्टमना:	மிகவும் திருவுளமுடன்
सुभाषितं	இனிமையாய் மொழி		தவராய் ஆவர்
	யப்பட்ட	पाणिना	கரத்தால்
एतत् वचनं	இந்த மொழியை	हस्तं	அவன் கையை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पीडयामास	பற்றினார்.
तु	அதனால்		

हृद्यं सौहृदमालम्ब्य पर्यष्वजत पीडितम् ॥ १४ ॥

हृद्यं	மனப்பூர்வமான	आलम्ब्य	அடைந்து,
सौहृदं	அன்பை	पीडितं	இறுக
		पर्यष्वजत	கட்டித்தழுவினார்.

ततो हनुमान् संत्यज्य भिक्षुरूपमरिन्दमः । काष्ठयोः स्वेन रूपेण जनशामास पावकम् ॥

ततः अप்பொழுது
भिक्षुरूपं பிராமண பிரம்மசாரி
संत्यज्य விட்டுவிட்டு [செய்ததை
स्वेन रूपेण கய உருவத்திலிருந்து
अरिन्दमः { காம, குரோத, லோப,
மோஹ, மத, மாத்
ஸர்வமென்கிற ஆறு
சத்துக்களையும் வெ
ன்றவராகிய

हनुमान् நுனுமார்
काष्ठयोः இரு கட்டைகளில்
पावकं அக்னியை
जनशामास உண்டுபண்ணினார்.

दीप्यमानं ततो वह्निं पुष्पैरभ्यर्च्य पूजितम् ।

सुसमाहितः மிக பக்திமானாகுமுமவர்
सुप्रीतः மிக சந்துஷ்டிகொண்
டவராய்

अथ अप்பொழுது
पुष्पैः பூவ்வங்கனால்
अभ्यर्च्य ஆர்ச்சித்து,

तयोर्मध्येऽथ सुप्रीतो निदधे सुसमाहितः ॥

पूजितं புகழ் செய்தப்பட்டு
दीप्यमानं கொழுந்துவிட்டு
वह्निं அக்னியை [யும்
ततः அவ்விடத்தில்
तयोः அவ்விருவர்களுடைய
मध्ये निदधे மத்தியில் வைத்தார்.

ततोऽग्निं दीप्यमानं तौ चक्रतुश्च प्रदक्षिणम् ।

ततः अप்பொழுது
दीप्यमानं கொழுந்துவிட்டு
अग्निं அக்னியை [யும்
तौ அவ்விருவர்கள்
प्रदक्षिणं चक्रतुः வலம் வந்தார்கள்.
सुप्रीवः च சுக்ரீவனும்,

सुप्रीवो राघवश्च वयस्यत्वमुपागतौ ॥

राघवः एव ஸ்ரீராமரும்,
वयस्यत्वं { எப்பொழுதும் ஆபத்
கிளைதீர்க்காக இ
ருத்தலை
उपागतौ பிரதிக்காது செய்த
கொண்டார்கள்.

ततः सुप्रीतमनसौ तावुभौ हरिराघवौ । अन्योन्यमभिवीक्षन्तौ न तृप्तिमुपजन्मतुः ॥१८॥

हरिराघवौ வரனாரும் ஸ்ரீராமரு
तौ அந்த [மரகிய
उभौ இருவர்களும்
सुप्रीतमनसौ பரிபூர்ணகளிப்புற்ற
வர்களாய்

अभिवीक्षन्तौ { மனங்காட்டிக்கொண்டனர்
உக்கிரத்தவர்களாய்
{ மூத்துகொண்டு
तृप्तिं குறைபற்று கிடைக்கும்
மட்டுமே வசததை

अन्योन्यं ஒருவரொன்றொருவர்

ततः अप்பொழுது
न उपजन्मतुः உடைய திருந்தனர்.

त्वं वयस्योऽसि हयो मे ह्येकं दुःखं सुखं च नौ । सुप्रीवो राघवश्चमूचतुस्तौ महृष्टवत् ॥

त्वं "நீ
मे எனக்கு
हयो: மனதிற்கொசந்த
वयस्यः असि கண்பனாகின்றாய்.
नौ நம்மிருவர்களுக்கும்
दुःखं துக்கமும்
सुखं च உகமும்

एकं हि பொதுவீக
एव ஒப்படியாய்
तौ அந்த
सुप्रीवः சுக்ரீவனும்
राघवः च ஸ்ரீராமரும்
महृष्टवत् சக்திகொண்டார்கள்
उचतुः பேசிக்கொண்டார்கள்

ततः सुपर्णबहुलां भङ्क्त्वा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निपसाद सराधवः॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	शाखां	ஒரு கிளைையை
ततः	அப்பொழுது	भङ्क्त्वा	ஒடித்து;
सालस्य	ஒரு சாலகிருஷ்டத்தி னது	आस्तीर्य	பரப்பி,
सुपुष्पितां	நன்கு பூத்திருந்த	सराधवः	ஸ்ரீராகவருடன்
सुपर्णबहुलां	இலைகள் அடர்ந்த	निपसाद	உட்கார்ந்தான்.

लक्ष्मणायाथ संहृष्टो हनुमान् प्लवगर्वभः । शाखां चन्दनवृक्षस्य ददौ परमपुष्पिताम् ॥

प्लवगर्वभः	வானரோத்தமராகிய	चन्दनवृक्षस्य	சந்தனமரத்தினது
हनुमान्	ஹனுமான்,	परमपुष्पितां	நன்கு பூத்திருந்த
अथ	அப்பொழுது	शाखां	ஒரு கிளைையை
संहृष्टः	மிகக்களிப்புற்றவராய்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
		ददौ	அளித்தார்.

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः शृङ्गं मधुरया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं हर्षव्याकुललोचनः ॥

तदा	அப்பொழுது	गिरा	தொடிகொண்டு
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,	शृङ्गं	அழகுறாய்ந்த
प्रहृष्टः	மிகக்களிப்புற்றவனாய்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
हर्षव्याकुललोचनः	சந்தோஷத்தால் மலர் ந்த கண்களுற்றவனாகி	ततः	இச்சமயத்தில்
मधुरया	இனிய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பேசி னான்.

अहं विनिकृतो राम चरामीह भयार्दितः । हृतभार्यो वने व्रस्तो दुर्गमेतदुपाश्रितः ॥२३॥

राम	“ஸ்ரீராம!	भयार्दितः	{ அபதயையேறினைத்து நினைத்து வருந்துகி ன்றவனாகவும்,
अहं	நான்	वने	காட்டில்
इह	இப்பொழுது	दुर्गं	சுற்று அணுகமுடியாத
विनिकृतः	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாயும்,	एतत् उपाश्रितः	இதை அடைந்து
हृतभार्यः	மனைவியை அபகரிக்க கப்பட்டவனாகவும்,	चरामि	காலக்கழித்துவருகி ன்றேன்.
व्रस्तः	உள்ளம் நடுங்கி		

सोऽहं व्रस्तो वने भीतो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भीतः	பயந்தவனாய்
आशा	தமையனாகிய	व्रस्तः	திகில்கொண்டவனாய்
वालिना	வாலியினால்	उद्भ्रान्तचेतनः	மதிகலங்கியவனாய்
निकृतः	மோசஞ்செய்யப்பட்ட வனாய்	सः	அந்த
कृतवैरः च	பகைக்கப்பட்டவனு யாம்	अहं	நான்
		वने	காட்டில்
		वसामि	வசித்துவருகிறேன்.

वालिनो मे महाभाग भयार्तस्थाभयं कुरु । कर्तुमर्हसि काकुत्स्थ भयं मे न भवेद्यथा ॥

महाभाग	"மகாபுண்யா தம்பாவோ!	मे	அடியேனுக்கு,
वालिः	வாலியினிடமிருந்து	भयं	தின்கு
भयार्तस्थ	பயந்து துன்புறும்	न भवन् }	எப்படிச் செய்வதால்
मे	அடியேனுக்கு	यथा }	உண்டாகாதோ அ
अभयं	பயமின்மையை	कर्तुं	செய்ய [ப்படியே
कुरु	செய்தருளும்.	अर्हसि	அருள் புரியவேண்
काकुत्स्थः	சூரீராம!		டும்."

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्यभाषत काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ २६ ॥

एवं	இங்ஙனம்	काकुत्स्थः	சூரீராமர்,
उक्तः	பிரகாரத்திடுக்கப்பட்ட	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப்பார்த்து
तेजस्वी	தேஜஸ்வியும் [வறும்	प्रहसन् इव	புன் ன்னைகொத்து
धर्मज्ञः	தர்மமறிந்தவரும்		கொண்டு
धर्मवत्सलः तु	தர்மத்தில் பந்துடைய	प्रत्यभाषत	பின்வரும் பதிகை
	வருமான		அருகினார்.

उपकारफलं मित्रं विदितं मे महाकपे । वालिनं तं वधिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥

महाकपे	"வானரப்பெரியோ	तव	உனது
मित्रं	கிணைகமென்பது [ரே!	भार्यापहारिणं	மனைவிவை திருடியிரு
उपकारफलं	{ உபகாரத்தைத்தான்		க்கிற
	பிரயோஜனமாக	तं	அந்த
	உடையது என்பது	वालिनं	வாலியை
मे	எனக்கு	वधिष्यामि	இப்பொழுதே வதை
विदितं	தெரிந்த விஷயம்.		க்கிடுதன்.

अमोघाः सूर्यसङ्काशा ममैते निशिताः शराः । तस्मिन् वालिनि द्रुवृत्ते निषतिष्यन्ति वेगिताः ॥

कङ्क्षपत्रपतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । तीक्ष्णाश्चा ऋजुपर्वाणः सरोपा भुजगा इव ॥

मम	"எனது	तीक्ष्णमाः	சூரீய துளிகளைபுடை
एते	இந்த		யவைகளும்
अमोघाः	இருளாகும் வின்போ	ऋजुपर्वाणः	கோன் கறுங்களுள்
	காதலையும்		ளவைகளுமான
सूर्यसङ्काशाः	சூர்யனை நிகர்த்தவை	शराः	பாணங்கள்
	களும்	सरोपाः	செழியும்
निशिताः	சூர்மைமலர் வவைகளும்	भुजगाः इव	பாம்புகள் போலவே
कङ्क्षपत्रपतिच्छन्नाः	கருகிறாடுகளால் கட	वेगिताः	கட்குறுப்புடைவவை
	டப்பெற்றவைகளும்	तस्मिन्	அந்த [குளாய்
महेन्द्राशनि-	{ இந்நிரை து வந்தராய்	द्रुवृत्ते	கொடிய
सन्निभाः	தத்தை நிகர்த்தவை	वालिनि	வாலியின் மேல்
	களும்	निषतिष्यन्ति	இதோ கிழிப்
			போகின்றன.

तमद्य वालिनं पश्य क्रूरैराशीविषोषमैः । शरैर्विनिहतं भूमौ विकीर्णमिव पर्वतम् ॥ ३० ॥

கூர்:	“கொடிய	விகிரீ	கிதறிவிழுந்த
आशिविषोषमैः	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	पर्वत इव	மலைமேல் போலவே
शरैः	பாணங்களால்	विनिहतं	மடிந்து விழுந்து
तं	அந்த		கிடப்பவனாய்
वालिनं	வாலியை	अद्य	இப்பொழுதே
भूमौ	பூமியில்	पश्य	நீர் பார்ப்பீர்”.

स तु तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् । सुग्रीवः परमपीतः सुमहदाकथमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

सः	அந்த	वचनं	வார்த்தையை
सुग्रीवः	சகீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परमपीतः	மிகக்களிப்புற்றவனாகி
आत्मनः	தனக்கு	सुमहत्	மிகச் சிறந்த
हितं	ஹிதமான	वाक्यं तु	பின்வரும் வார்த்த
तत्	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னான். [தையை

तव प्रसादेन नृसिंह राघव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेव वैरिणं यथा निहंस्यद्य रिपुं ममाग्रजम् ॥ ३२ ॥

नृसिंह	“புருஷோத்தம!	मम	எனக்கு
नरदेव	அரசே!	रिपुं	சத்ருவாய்
राघव	ஸ்ரீராம!	वैरिणं	தீங்குசெய்யும்
तव	தேவரீரது	अग्रजं	தமையனை
प्रसादेन	பேரருளால்	अद्य	இப்பொழுதே
प्रियां च	மனைவியையும்,	यथा	எவ்விதமாய்
राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்	निहंसि	கொல்லிரோ
अहं	என்	तथा	அங்குணமே
समाप्नुयां	அடையவேண்டும்,	कुरु	செய்தருளல்
त्वं	தேவரீர்		வேண்டும்.

सीताकपीन्द्रक्षणादाचराणां राजीवहेमज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसङ्गे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति ॥ ३३ ॥

सुग्रीवराम- प्रणयप्रसङ्गे	சகீவனுடன் ஸ்ரீராம ரும் அன்பாக பேசிக் கொண்டிருக்கையில்	राजीवहेमज्वल- नोपमानि	செந்தாமரை, பொன், அக்கினி இனையகளை
सीताकपीन्द्र- क्षणादाचराणां	சிதாதேவி, வாலி, ராவணன் இம்முவர் களுடைய	वामानि नेत्राणि	முறையே நிகர்த்த
		समं	இடது கண்கள்
		स्फुरन्ति	ஏககாலத்தில் தடிக்கின்றன,

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

பய: சரீ:—சூருவது ஸர்க்கம். || 6 ||

सीताभरणदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम्—ஸீதைதயின் சூபரணங்களைக் கண்டு
ஸ்ரீராமன் புலம்புவது.

पुनरेवाब्रवीर्त्प्रातो राघवं रघुनन्दनम् || १ ||

பிரீத:	மிக சந்துஷ்டியடைந்	புன: பவ	மறுபடி யும்
	த கம்ரீவன்	அவரின்	பின் வருமாறு
ரஹுந்நம்	சகுதுஸ்திரைகராகிய		
ரா஘வ்	ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து		கொன்னார்.

अवमाख्याति मे राम सचिवो मन्त्रिसत्तमः । हनुमान्यन्निमित्तं त्वं निर्जनं वनमागतः ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वसतश्च वने तव । रक्षसाऽपहृता भार्या मैथिली जनकात्मजा ॥३॥
त्वया वियुक्ता रुदती लक्ष्मणेन च श्रीमता । अन्तर्येषुना तेन हत्वा गृध्रं जटायुषम् ॥४॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	ஹவா	கொன்றுவிட்டு
மே	என்னது	அந்தரேஸுனா	எற்ற சமயத்தை பார்
மன்ரிசத்தம:	மந்திரிகளில் சிறந்த		தனக்கொண்டு சூத்த
சசிவ:	மந்திரியாகிய	தேன	அந்த
அய் ஹுமான்	இந்த ஹனுமான்	ரக்ஷஸா	அரக்கனாக
த்வ்	தேவரீர்	த்வயா	தேவரினாலும்
நிர்ஜனம்	மனிதகஞ்சாரமற்ற	பிரமதா	புத்திரமான
வனம்	காட்டிற்கு	லக்ஷ்மணேன ச	லக்தமணனாலும்
யந்நிமித்தம்	என்ன காரணமாய்	வியுக்ता	விட்டுப்பெரிந்து
அமாத:	வந்திருக்கிறீரென்ப	ரூததீ	அழுதுகொண்டிருந்
வனே	காட்டில் [தையும்	மாரியா	மனைவியும் [தவளும்
அவா	தம்பியாகிய	जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமகளு
லக்ஷ்மணேன சஹ	லக்தமணனோடுகூட	मैथिली	சிகா தேவியார் [மனை
தவ வஸத: ச	தேவரீர் வசதித்துள்	अपहृता	அபஹரிக்கப்பட்டிரு
	கொண்டிருக்கையில்		க்கிருள் என்பதையும்
ஜடாயுஸ்	ஜடாயு என்ற	आख्याति	அறிக்கை செய்கின்
சூத்ரம்	சமுதாய		ரூர்.

भार्यावियोगजं दुःखमचिरात्त्वं विमोक्ष्यसे । अहं तामानयिष्यामि नष्टां वेदश्रुतीमिव ॥५॥

த்வ்	"தேவரீர்	नष्टां	{ (ஒருகாலத்தில் மது
பார்யாவியோஜனம்	{ மனைவியை விட்டு பிரி		கடையர்களைன்ற
	{ ந்ததால் உண்டாயி		அவர்களை) திரு
	{ ருக்கும்		டப்பட்ட
து:க்ஷ்	மனவேதனையை	वेदश्रुतीं	வேதவாக்கை
அசிரான்	செய்து தந்திரைய	इय	{ தேவரீர் எப்படி மீட்
விமோக்ஷஸே	ஒழிக்கப்போகின்றார்.		{ இக்கொண்டு வந்தீ
அஹ்	நான்		{ சோ அப்படியே
தாம்	ஆவனே	आनयिष्यामि	கொண்டு வந்து
			சேர்ப்பேன்.

रसातले वा वर्तन्ती वर्तन्ती वा नभःस्थले । अहमानीय दास्यामि तव भार्यामरिन्दम ॥

अरिन्दम	“சதா ஜயகாரியே!	वर्तन्ती वा	இருக்கிறவனாகிறாள்
रसातले	பாசாநிலைகளில்	तव	தேவரீரது [காணுஞ்சரி]
वर्तन्ती वा	இருக்கிறவனாகிறாள்	भार्या	மனைவியை
	தாணுஞ்சரி,	अहं आनीय	நான் கொண்டுவந்து
नभःस्थले	ஆகாயத்தில்	दास्यामि	சமர்ப்பிப்பேன்.

इदं तथ्यं मम वचस्त्वमवेहि च राघव । न शक्या सा जरयितुमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥७॥
तव भार्या महाबाहो भक्ष्यं विषकृतं यथा ॥ ८ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	सा	அவன்
मम	எனது	विषकृतं	விஷங்கவந்த
इदं	இந்த	भक्ष्यं	உண்டி
वचः	கொல்லை		எவ்வாறு ஜீரணம்
तथ्यं हि	உண்மையென	यथा	{ செய்துகொள்ள முடி
त्वं च	தேவரீர்		யாதே அவ்வாறே
अवेहि	நம்பும்.	जरयितुं	தீங்குகிடோலிக்க
महाबाहो	மகாபாருவே!	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
तव	தேவரீரது	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசு
भार्या	காதலியாகிய		ரர்களாலுங்கூட
		न शक्या	அணுகமுடியாதவன்.

त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तामानयामि ते । अनुमानात् जानामि मैथिली सा न संशयः ॥
द्वियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मणा । क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विस्वरम् ॥
स्फुरन्ती रावणस्याङ्के पन्नगेन्द्रवधूर्यथा ॥ १०

क्रूरकर्मणा	கொடிய செயலுற்ற	स्फुरन्ती	துடித்துக்கொண்டிரு
रक्षसा	அரக்கனால்		க்கின்றவனாயும்
द्वियमाणा	தூக்கிக்கொண்டு போ	मया	என்னால்
	கப்படுகின்றவனாய்	दृष्टा	பார்க்கப்பட்ட
राम राम	“ஸ்ரீராம! ஸ்ரீராம!”	सा तु	அவன் தான்
इति	என்றும்	मैथिली	ஜானகியாரென்று
लक्ष्मण	‘லக்ஷ்மண!’	अनुमानात्	அனுகூலத்தால்
इति च	என்றும்	जानामि	அறிகிறேன்.
विस्वरं	பரிதாபமரன	न संशयः	இதற்கய்யமில்லை.
	குரவிட்டு	ते	தேவரீரது
क्रोशन्ती	கதறுகிறவனாயும்	तां कान्तां	அந்த காதலியை
रावणस्य	ராவணனுது	आनयामि	கொண்டுவந்துசேர்க்கி
अङ्के	மடியில்	महाबाहो	மகாபாருவே! [தேன்.
पन्नगेन्द्रवधुः	சர்ப்பராஜன பத்தினி	शोकं	மனக்கவலை
	யாகிய பாம்பு	त्यज	ஒழிப்பீராக.
यथा	போல்வே		

आत्मना पञ्चमं मां हि दृष्ट्वा शैलतटे स्थितम् । उत्तरीयं तथा त्यक्तं शुभान्याभरणानि च ॥

आत्मना	“என்னைச் சொந்தது	तथा	அவ்வளவு
पञ्चमं	ஐவர்களுடனிருந்த	उत्तरीयं	மேலாடையும
मां	என்னை	शुभानि	அழகிய
शैलतटे	மலைத் தாழ்வாஸையில்	आभरणानि	ஆபரணங்களும்
स्थितं	இருக்கின்றதுவாய்	च त्यक्तम्	தூக்கிவிட்டுவிட்டது.
दृष्ट्वा हि	பார்த்ததும்		

तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव । आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञातुमर्हसि ॥

अस्माभिः	“எங்கள்வால்	अहं	நான்
तानि	அவைகளை	आनयिष्यामि	இதோ கொண்டுவரு
गृहीतानि	எடுக்கப்பட்டு	राघव	ஸ்ரீராம! [கிறேன்,
निहितानि	பாத்திரமாய் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.	प्रत्यभिज्ञातुं	முன்னறிந்தவைகள்
तानि च	அவைகளையே	अर्हसि	தானு என்று பார்க்க
			அருள்புரிக்ராக.

तमवचीततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं त्वं विलम्बसे ॥

ततः	அப்பொழுது	शीघ्रं	சீக்கிரமாய்
प्रियवादिनं	இனிமையாய் பேசிய	त्वं	நீர்
सं	அந்த	आनयस्व	கொண்டுவாரும்.
सुग्रीवं	சுகிரீவரைப்பார்த்து	किमर्थं	ஏன்
रामः	ஸ்ரீராமர்	विलम्बसे	தாமதக்கின்றீர்
सखे	“நண்பனே!	अवचीत्	என்று சொன்னார்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य गहनां गुहाम् । प्रविशेत् ततः शीघ्रं राघवप्रियकाम्यया ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवप्रिय-)	ஸ்ரீராமருக்கு இவ்வ
एवं	மேற்கண்டவாறு	काम्यया)	மானதைச் செய்வ
उक्तः	சிறிமனம்பெற்ற		தில் அவாவினும்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	शैलस्य	மலையினது
शीघ्रं तु	உடனேயே	गहनां	அழகியவை
		गुहां	நீர் குகைக்குள்
		प्रविशेत्	உதைந்தார்.

उत्तरीयं गृहीत्वा तु स तान्याभरणानि च । इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः ॥

सः	அந்த	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
वानरः	வானரர்,	दर्शयामास	முன்னிலையில் வைத்
तानि	அந்த		தார்.
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்	इदं	‘இதை
उत्तरीयं तु	மேலாடையையும்	पश्य	பாரும்’
गृहीत्वा	எடுத்துவைத்து,	इति	என்றார்.

ततो गृहीत्वा तद्वासः शुभान्याभरणानि च । अभवद्वाष्पसंरुद्धो नीहारेणैव चन्द्रमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	चन्द्रमाः	சந்திரன்
तत् वासः	அந்த ஆடைவையும்	नीहारेण	பனியால்
शुभानि	அழகிய	इव	எப்படியோ அப்படியே
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்	वाष्पसंरुद्धः	கண்ணீரால் நனைந்த வராக
गृहीत्वा	கைகையிட்டு வாங்கிக் கொண்டு,	अभवत्	ஆயினர்.

सीतास्नेहप्रवृत्तेन स तु वाष्पेण दूषितः । हा भियेति रुदनैर्यमुत्सृज्य न्यपतत् क्षितौ ॥१७॥

सः तु	அவரும்	उत्सृज्य	இழந்து
सीतास्नेह- प्रवृत्तेन	சிதைவினிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதி யா ஹண்டான	हा	‘ஹி’
वाष्पेण	கண்ணீரால்	भिये	என் காதலியே’
दूषितः	நனைந்தவராய்	इति	என்று
धैर्यं	தேவியத்தை.	रुदन्	கதறிக்கொண்டு
		क्षितौ	பூமியில்
		न्यपतत्	படுத்தாவிட்டார்.

हृदि कृत्वा तु बहुशस्तमलङ्कारमुत्तमम् । निशश्वास भृशं सर्पो बिलस्थ इव रोषितः ॥

हृदि	அந்த	बिलस्थः	வளைக்குள்ளிருக்கும்
कृत्वा	செய்த	रोषितः	சினங்கொண்ட
तु	நகைவகையை	सर्पः	பாம்பு
	பலமுறை	इव	போல்
	மார்பில்	भृशं	மிகவும்
	அனைத்துக்கொண்டு	निशश्वास	பெருமூச்செறித்தார்.

अविच्छिन्नाश्रुवेगस्तु सौमित्रि वीक्ष्य पार्श्वतः । परिदेवयितुं दीनं रामः समुपचक्रमे ॥१८॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	सौमित्रि	ஸக்திமணரை
अविच्छिन्नाश्रु- वेगः	ஹிது கண்ணீர் பெருக விட்டுக்கொண்ட ருப்பவராய்	वीक्ष्य	பார்த்து
पार्श्वतः	பக்கமிருக்கின்ற	दीनं	பரிதாபமாய்
		परिदेवयितुं	பின்வருமாறு புலம்ப
		समुपचक्रमे	தலைப்பட்டார்.

पश्य लक्ष्मण वैदेह्या संत्यक्तं ह्रियमाणया । उत्तरीयमिदं भूमौ शरीराभूषणानि च ॥२०॥

लक्ष्मण	“ ஸக்திமண !	भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
ह्रियमाणया	தூக்கிப்போகப்	संत्यक्तं	எறியப்பட்ட
वैदेह्या	தூனகியால் [படுகிற	इदं	இந்த
भूमौ	தரையில்	उत्तरीयं	உத்தரியத்தையும்
शरीराभूष	உடலினின்ற கழுத்தி எறியப்பட்ட	पश्य	பார்.

क वा वसति तद्रक्षो महद्वयसनदं मम । यन्निमित्तमहं सर्वान्नाशयिष्यामि राक्षसान् ॥
हरता मैथिलीं येन मां च रोषयता भृशम् । आत्मनो जीवितान्ताय मृत्युद्वारमपावृतम् ॥

மேயிலி	“ஹைதிலிஸை	ராக்ஸான்	அரக்கர்கள்
ஹரதா	கவாந்தவனுய்	ஸர்வான்	எல்லோரையும்
மாச்	எனக்கு	அஹ்	நான்
ஹ்ரீஷ்	மிக	நாஸயிஷ்யாமி	கொல்லப்போகி
ரோஷயதா	கோபம் மூட்டியவன்		தேறனோ
யேந	எவனோ அவனுல்	மம	எனக்கு
ஆத்மந:	தனது	மஹத்வஸநத்	அரஹ்யமரண துக்கத்
ஜீவிதான்தாய	உயிரின் அழிவின்		ஸதவினே வித்திருக்கிற
	பொருட்டு	தத்	அந்த
மூத்யுதார	யமனது கதவு	ரக்ஷ:	அரக்கன்
அபாவூத்	திரக்கப்பட்டதாய்,	க வா	எங்கேதான்
யஜ்ஜிமித்	அந்த அவன் காரண	வஸதி	வசித்துக்கொண்டி
	மாய்		ருக்கிருன்?

मम दयिततरा हृता वनान्ताद्रजनिचरेण विमथ्य येन सा
कथय मम रिपुं त्वमद्य वै पुत्रगपते यमसादनं नयामि ॥ २७ ॥

மம	எனது	மம	எனது
தயிததரா	அதி அன்பார்ந்த	ரிபு	சத்ருவை
ஸா	அந்த	யமஸாதன	யமன் வீட்டிற்கு
யேந	எந்த	அத்ய வை	இப்பொழுதே
ரஜநிசரேண	அரக்கனுல்	நயாமி	அனுப்புகிறேன்.
வனான்தா	காட்டிலிருந்து	புத்ரஹபதே	வரனரமன்னரே!
விமத்ய	பஸத்கரித்து,	த்வ	நீர்
ஹதா	அபகரிக்கப்பட்டிருக்	கத்ய	எல்லாம் விளங்க
	கொனோ, அந்த		விளம்பும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

सममः सर्गः—ஒழுவது ஸர்க்கம் || 3 ||

सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम्—ஸுகிரீவர புரீராமனாத் தேற்றுவது

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणातेन वानरः । अववीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं सवाणं वाप्यगद्वदम् ॥१॥

आतेन	மிக மனம் கொந்து	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிகொந்து
रामेण	புரீராமனால் [கிடந்த		கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவாறு	सवाणं	கனங்களில் நீர் ததும்ப
उक्तः	கொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாற்றிய	वाप्यगद्वदं	கண்ணீரால் தழுதழு ந்து வெளிவந்த
वानरः	வானராணிய	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
सुग्रीवः तु	சுகிரீவனும்	अववीत्	சொன்னான்.

न जाने निलयं तस्य सर्वथा पापरक्षसः । सामर्थ्यं विक्रमं वाऽपि दौष्कुलेयस्य वा कुलम् ॥

तस्य	“அந்த	सामर्थ्यं	சாமர்த்தியத்தை
दौष्कुलेयस्य	சவனூதியில் பிறந்த		யாவது
पापरक्षसः	பாபியாகிய அரக்க னது	विक्रमं	பராக்ரமத்தையாவது
		कुलं अपि वा	குலத்தையாவது
निलयं	இருப்பிடத்தை யாவது	संवा वा	எதொன்றையும்
		न जाने	நான் அறியேன்.

सत्यं ते प्रतिजानामि त्यज शोकमरिन्दम् । करिष्यामि तथा यत्नं यथा प्राप्स्यसि मैथिलीम् ॥

मैथिली	“ஜானகிதேவியாரை	अरिन्दम्	எப்பவும் எதிலும் ஐ
यथा	எது செய்தால்		யம்பெத்து விளக்கு
प्राप्स्यसि	தேவரீர் அடைவீரோ	ते	தேவரீருக்கு [பவரே!
तथा यत्नं	அந்த யத்தினத்தை	सत्यं	சத்தியமாய்
करिष्यामि	செய்கிறேன்.	प्रतिजानामि	ஆணவீட்டு சொல்லு கிறேன்.
		शोकं त्यज	கொகத்தை ஒழியும்.

रावणं सगणं हत्वा परितोष्यात्पौरुषम् । तथाऽस्मि कर्ता न चिरायथा प्रीतो भविष्यसि ॥

सगणं	“கட்டத்தாருடன்	प्रीतः	மனத்திருப்திகொண்
रावणं	ராவணனை	अस्मि	நான் [டவராய்
हत्वा	கொன்று,	यथा	எப்படிச்செய்தால்
आत्मपौरुषं	தேவரீரது ஆற்றலை	भविष्यसि	ஆகுவினோ
परितोष्य	நாங்கள் கண்டு களிக்கச்செய்து,	न चिरान्	காலவிளம்பயின்றி
		तथा	அப்படியே
		कर्ता	செய்துமுடிக்கிறேன்.

अलं वैकुण्ठ्यमालम्ब्य धैर्यमात्मगतं स्मर । त्वद्विधानामसदृशमीदृशं बुद्धिलाघवम् ॥ ५ ॥

வெகுண்	“மனங்கலங்குநனை	ஸ்மர	நினைத்துக்கொள்ளும்,
அலம்	ஆண்டந்தது,	வ்விதானாं	தேவரீர்போன்றவர்க
அல்	போதும்.	இதृशं	இப்படிப்பட்ட[னாக்கு
ஆत्मगतं	கடப்பிற்றந்த	बुद्धिलाघवं	மனத்தடுமாட்டம்
धैर्यं	நைரியத்தை	असरशम्	ஏற்றதன்று.

मयाऽपि व्यसनं प्राप्तं भार्याहरणजं महत् । न चाहमेवं शोचामि न च धैर्यं परित्यजे ॥ ६ ॥

मया अपि	“என்னாலும்	अहं	நான்
भार्याहरणजं	பார்யமைய அபகரித்த	एवं च	இப்படியாய்
	தால் உண்டாகிய	शोचामि न	மனமுருகவில்லை.
महत् व्यसनं	பெருந்துக்கம் [தது.	धैर्यं च	நைரியத்தையும்
प्राप्तं	அடைபட்டிருக்கி-	परित्यजे न	நாணிழக்கவில்லை.

नाहं तामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् । महात्मा च विनीतश्च किं पुनर्धृतिमान्भवान् ॥

अहं	“நான்	विनीतः	பெரியோர்களின் உப
प्राकृतः	பெரியோர்களிடமிருந்		தேசம் பெற்றவரும்,
वानरः	து உபதேசம் பெருத	धृतिमान् च	எதுவும் நன்மைக்கெ
सन् अपि	வானரனாய்		னவே திருப்திகொண்
तां	இருந்தும்		னும் சித்தமுடைய
अनुशोचामि न	அவனை	भवान्	வருமாய
	நினைத்து நினைத்து த	किं पुनः	தேவரீர்
	வரிபா திருக்கின்றேன்		இப்படித் துயரமுற
महात्मा च	மஹாத்மாவும்,		லாமோ?

वाष्पमापतितं धैर्यान्निग्रहीतुं त्वमर्हसि । मर्यादां सत्वयुक्तानां धृतिं नोत्सृष्टुमर्हसि ॥ ८ ॥

खं	“தேவரீர்	मर्यादां	அனுஷ்டித்துக்காட்ட
धैर्यान्	நைரியத்தைக்கொண்		வேண்டியதாயிருக்கிற
आपतितं	பெருகிவரும் [டு	धृतिं	எதுவும் நன்மைக்காக
वाप्यं	கண்ணீரை		வே எனும் மனோபா
निग्रहीतुं अर्हसि	நிறுத்தவேண்டும்.		வத்தை
सत्वयुक्तानां	பிறனிருணமாயுடைய	उत्सृष्टं	கைவிட்ட
	வர்களுடைய	न अर्हसि	கட்டாது.

व्यसने वाऽर्थकृच्छ्रे वा भये वा जीवितान्तके । विमृशन् स्वया बुद्ध्या धृतिमात्रावसीदति ॥

धृतिमान्	{ எதுவும் நன்மைக்கெ	जीवितान्तके वा	உயிர்போகும் வேளை
	னும் மனத்திருப்தி		யில் தானாகட்டும்
	கொள்ளுமொருவன்	स्वया	தனது [கொண்டு
व्यसने वा	விபத்தில் தானாகட்டும்	बुद्ध्या	நல்ல அறிவைக்-
अर्थकृच्छ्रे	பொருளை யிழக்கிற	विमृशन् धै	பர்யானோசனை செய்து
	தில் தானாகட்டும்	अवसीदति न	மனத்தகர்ச்சி ஆன
भये वा	ஆபத்தில் தானாகட்டும்		பா திருக்கின்றான்.

वालिशस्तु नरो नित्यं वैकुण्ठं योऽनुवर्तते । स मज्जत्यवशः शोके भाराक्रान्तेव नौर्जले ॥

यः	“எந்த ஒரு	अवशः	கைவளம் ஆகாதவனாய்
नरः	மனிதன்	शोकः	சோகத்தில்
वालिशः तु	கோலமுள்ளமுண்டைய	भाराक्रान्तः	ஆளவுக்கு மிஞ்சின
	வனாய்		பாரம் மிகுந்த
वैकुण्ठं	மகாலக்ஷ்மி குன்றிலிருந்து	नोः	நா டடம்
नित्यं	எந்நாளத்திலும் [கலை	जले इव	சுவத்தில் ஏவ்வண்ணம்
अनुवर्तते	பற்றியிருக்கிறதென	मज्जति	முழுக்கி காகாடைகி
सः	ஆவல்		றான்.

एषोऽञ्जलिर्मया बद्धः प्रणयात्त्वां प्रसादये । पौरुषं श्रय शोकस्य नान्तं दातुमर्हसि ॥

मया	என்னால்	प्रसादये	பிரார்த்தித்து வேண்ட
एषः	இந்த	पौरुषं	ஆற்றை [நெறேன்.
अञ्जलिः	கைகடப்புதல்	श्रय	மேற்கொள்ளும்.
बद्धः	செய்யப்பட்டது.	शोकस्य	சோகத்திற்கு
त्वां	தேவரீரை	अन्तरं दातुं	இடம் கொடுக்க
प्रणयात्	அன்பின் மிகுதியால்	अर्हसि न	கடாது.

ये शोकमनुवर्तन्ते न तेषां विद्यते सुखम् । तेजश्च क्षीयते तेषां न त्वं शोचितुमर्हसि॥१२॥

ये	“எவர்கள்	तेषां	அவர்களுடைய
शोकं	சோகத்தை	तेजः च	வலுவும்
अनुवर्तन्ते	இடைவிடாது பாராட்	क्षीयते	குன்றிப்போகிறது.
	டுகின் றார்களோ	त्वं	தேவரீர்
तेषां	அவர்களுக்கு [பது	शोचितुं	தன்புதவதற்கு
सुखं	மனத்திருப்தி என்-	अर्हसि न	இடங்கொடுக்க
न विद्यते	உண்டாகமாட்டாது.		கடாது.

शोकेनाभिप्रयत्नस्य जीविते चापि संशयः । स शोकं त्यज राजेन्द्र धैर्यमाश्रय केवलम् ॥

शोकेन	சோகத்தால்	सः	அந்த சரீ
अभिप्रयत्नस्य	மனம் கொண்டு கிடக்	शोकं	சோகத்தை
	கும் ஒருவனுக்கு	राज	ஹரியம்.
जीविते च	உயிருடனிருக்கும்	केवलं	முற்றிலும்
	விஷயத்திலும்	धैर्यं	சைவம் ஒன்றையே
संशयः अपि	ஆபத்தாகான்.	आश्रय	மேற்கொள்ளும்.
राजेन्द्र	சரஜேந்திர!		

हितं वयस्यभावेन ब्रूमि नोपदिशामि ते । वयस्यतां पूजयन्मे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥१४॥

वयस्यभावेन	ஆயுதகிளைகிதனென்	त्वं	தேவரீர்
	றும் பரிமாணிலும்	मे वयस्यतां	அடியேனது கட்டை
हितं	இதத்தை	पूजयन्	பெருமைபடுத்தி
ब्रूमि	கான், விண்ணப்பம்	शोचितुं	வருத்தமுத
	[செய்தித்தேன்.	अर्हसि न	இடங்கொடுக்கா திருப்
ते	தேவரீருக்கு [கிவலை.		பிராகம்.
उपदिशामि न	கான் உபதேசிக்க மா		

मधुरं सान्त्वितस्तेन सुग्रीवेण स राघवः । सुखमश्रुपरिक्षिप्तं वस्त्रान्तेन ममार्ज तत् ॥१५॥

तेन	ஆங்க	अश्रुपरिक्षिप्तं	கண்ணீரால் களைந்து
सुग्रीवेण	சுகிரீவனாலு	तत्	அங்க [அங்க
मधुरं	நாஸ்திகம்	सुखं	புகழ், தன, த
सान्त्वितः	தேற்றப்பட்ட	वस्त्रान्तेन	வஸ்திரத்தின் துணி
सः	ஆங்க		மால்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	ममार्ज	துடைத்துக்கொண்
			டார்.

प्रकृतिस्थस्तु काकुत्स्थः सुग्रीववचनात्प्रभुः । संपरिष्वज्य सुग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥१६॥

प्रभुः	பிரபுவாகிய	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	संपरिष्वज्य	கட்டித்தழுவித்
सुग्रीववचनात्	சுகிரீவனது சொல்		கொண்டு,
	மால்	इदं	நின்வரும்
प्रकृतिस्थः तु	இயற்கையான மனநிலை	वचनं	சொல்லை
	மைமையையடைந்தவராகி	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं सुग्रीव तत्त्वया ॥१७॥

सुग्रीव	"சுகிரீவரே!	युक्तं च	சமயத்திற்கேற்றதாயி
स्निग्धेन च	ஆன்பள்ளவனும் [ன		ருக்கிற துமாய்
हितेन च	உதவிபுகிறவனுமா-	कर्तव्यं	செய்யவேண்டியதோ
यद्वयस्येन	ஆப்தகினைகிதனால்	तत्	அது
यत्	எது [றதும்	त्वया	உம்மால்
अनुरूपं च	அனுகூலமாயிருக்கி-	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

एष च प्रकृतिस्थोऽहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बन्धुरस्मिन्काले विशेषतः ॥

सखे	"தேரழரே!	विशेषतः	முக்கியமாய்
त्वया	உம்மால்	अस्मिन्	இந்த
अनुनीतः	தேற்றப்பட்ட	काले	தூர்பாக்யதனசரில்
एषः अहं	இந்த நான்	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட
	இயற்கையான மனநிலை	बन्धुः	ஆப்தகினைகிதன்
प्रकृतिस्थः च	{ மைமையையடைந்தவராகி	दुर्लभः हि	கிடைப்பது பரிசுஷம்
	ருக்கிறிட்டேன்.		அரிது.

किंतु यत्रस्त्वया कार्यो मैथिल्याः परिमार्गणे । राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

किंतु	"ஆனபடியால்	परिमार्गणे	தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்
दुरात्मनः	துஷ்டனும்		கிஷ்டயத்தின்
रौद्रस्य	கொடியனும்	यत्रः	புயற்கியானது
राक्षसस्य	ஆரக்கனாகிய	त्वया	உம்மால்
रावणस्य	ராவணனையும்	कार्ये	மேற்கொள்ளத்தற்
मैथिल्याः च	ஜானகியையும்		கது.

मया च यदनुष्ठेयं विसृज्येन तदुच्यताम् । वर्षास्त्रिव च सुक्षेत्रे सर्वे संपद्यते तव ॥ २० ॥

मया	“என்னால்	सुक्षेत्रे	நல்ல வளப்பழுள்ள நிலத்தில்
अनुष्ठेयं	செய்யவேண்டியதாயி		
	ருக்கிறது	वर्षासु	மாதிரிகளங்களில்
यत्	எதுவோ	इव च	விதைத்த விதைகள்
तत्	அதுவும்	तव	உமக்கு [பேராலே
विसृज्येन	எதைதும் விடாமல்	सर्वे	எல்லாமும்
उच्यतां	சொல்லப்படட்டும்.	संपद्यते	பலிகளும்.

मया च यदिदं वाक्यमभिमानात्समीरितम् । त्वया हरिशादूळ त्वमिन्पुपधार्यताम् ॥

हरिशादूळ	“வாணரோத்தமர் !	समीरिते	சொல்லப்பட்டது.
मया	என்னால்	तत्	அது
यत् इदं	எந்த இந்த	त्वया	உன்னால்
वाक्यं	சொல்	तत्त्वं	உண்மை
अभिमानात् च	அபிமானத்தாலேயே	इति	என்று
		उपधार्यताम्	நம்பப்படவேண்டும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥ २२ ॥

मे	“என்னால்	तं	உமக்கு
अनृतं	பெயர்	एतत्	இதை
उक्तपूर्वं न	{ இதற்குமுந்தி எப்ப வும் சொல்லப்பட வில்லை.	प्रतिजानामि	பிரதிக்கை சொக்கி நேன்.
कदाचन च	இனிமேலும் எப்பவும்	सत्येन एव	சத்தியத்தின்மீதும்
वक्ष्ये न	நான் சொல்லமாட் டுடன்.	ते	உமக்கு
		शपामि	ஆகையிட்டு சொல் நேன்.”

ततः प्रहृष्टः सुमीवो वानरैः सचिवैः सह । राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रतिज्ञातं विशेषतः ॥

ततः	அப்பொழுது	विशेषतः	விசேஷமாக
वानरैः	வானர	प्रतिज्ञातं	உத்திமொழியாக
सचिवैः सह	மந்திரிமார்களோடு	वचः	சொல்லை
सुमीवः	சுமீவன் [கூட	श्रुत्वा	செட்டி.
राघवस्य	மறியாமனுடைய	प्रहृष्टः	உள்ளம் பூரித்தவனு யினன்.

एवमेकान्तसंपृक्तौ ततस्तौ नरवानरौ । उभावन्योन्यसदृशं सुखं दुःखं प्रभाषताम् ॥ २४ ॥

ततः	அப்பொழுது	अन्योन्यसदृशं	இருவர்களுக்கும்
तौ नरवानरौ	அந்த மனிதரும் வான		குரோ மாதிரியாயுள்ள
उभौ	இருவர்களும் [சரும்	दुःखं	குறைவைய
एव	இப்படியாய்	सुखं	தரமான மகம்
एकान्तसंपृक्तौ	{ ஓர் ஏகாந்தமான இட த்தை அடைந்தவர் களாய்	प्रभाषतां	பேசிக்கொண்டிருந் தார்கள்.

महानुभावस्य वचो निश्म्य हरिर्नराणामृषभस्य तस्य ।
कृतं स मेने हरिवीरमुख्यस्तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान् ॥ २५ ॥

हरिः	வானரனும்,	वचः	சொல்லை
हरिवीरमुख्यः	வானர வீரர்களில் உத்தமனும்	निश्म्य	கேட்டு,
विद्वान्	கற்றறிந்தவனுமான	तदा	அப்பொழுது
सः	அவன்	स्वकार्यं	தனது காரியம்
नराणां	மானிடர்களுக்குள்	कृतं	முடிவுபெற்று
ऋषभस्य	உத்தமரும்	हृदयेन	மனதில் [ஸிட்டதாக
महानुभावस्य	மகா னுபாசனமுடைய	मेने	உறுதிசெய்தான்
तस्य	அவரது		டுண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9591

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 339

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௮ ॥

वालिबधप्रतिज्ञा—வாலிவத்பிரதிக்கை.

परितुष्टस्तु सुग्रीवस्तेन वाक्येन वानरः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामदिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவரென்ற	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
वानरः	வானரன்.	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
तेन	அந்த	अग्रतः	முன்னிலையில்
वाक्येन	சொல்லால்	इदं	பின்வரும்
परितुष्टः तु	மிகவும் களிப்புற்றவ னாகி	वचनं	மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

सर्वथाहमनुशासो देवतानामसंशयः । उपपन्नगुणोपेतः सखा यस्य भवान्मम ॥ २ ॥

उपपन्नगुणोपेतः	திருக்கல்யாணகுணங் கனமையப்பெற்ற	अहं	நான்
भवान्	தேவரீர்	संखा	முற்றிலும்
यस्य	எந்த	देवतानां	தேவர்களுடைய
मम	எனக்கு	अनुशासः	அனுக்கிரகத்திற்குபா த்திரனுப்பிட்டேன்.
सखा	நண்பனாகு. அந்த	असंशयः	இதற்கையாரின்றும்.

आन्व्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितः सुखितोऽपि वा ।

निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमा गतिः

॥ ८ ॥

आन्व्यः वा अपि "தனிகளுடிகூடாக
ஆம் சரி

दरिद्रः वा "தரித்திரனுடிகூடாக
ஆம் சரி

दुःखितः अपि { துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கின்றவனுடிகூ
டாக ஆம் சரி

सुखितः वा { மனக்குறையின் நி
இருக்கின்றவனு
ஆம் சரி

निर्दोषः वा கல்வையுள்ளும் சரி

सदोषः वा கெட்டவனுள்ளும் சரி

वयस्यः ஓர் கிளைகிதன்

परमा எப்படியும்

गतिः கைகொடுத்துக்கொள்க
வேண்டியவனே.

धनत्यागः सुखत्यागो देहत्यागोऽपि वा पुनः । वयस्यार्थे प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथाविधम् ॥

तथाविधं அப்படிப்பட்டதாகிய

स्नेहं கிளைகத்தை

दृष्ट्वा பாராட்டி,

वयस्यार्थे கிளைகிதனின்
பொருட்டு

धनत्यागः { தனது ஆஸ்தியை
எல்லாம் சமர்ப்பித்த
ஆம்,

सुखत्यागः தனது சுகானுபவங்
களை ஒழித்தஆம்,

पुनः वा வேண்டுமென்றால்

देहत्यागः अपि உயிரிழத்தஆம்

प्रवर्तन्ते தர்மமாகின்றன.

तत्तथेत्यब्रवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । लक्ष्मणस्याग्रतो लक्ष्म्या वासवस्येव धीमतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்

लक्ष्म्या தேஜஸால்

वासवस्य இத்திரனை

इव திகர்த்தவரும்

धीमतः பேரறிவுற்றவருடாகிய

लक्ष्मणस्य ஸக்தமணரது

अग्रतः முன்னிலையில்

प्रियवादिनं இனிமையாய் பேசிய

सुग्रीवं சுக்ரீகனைப்பார், தது

तत् "அது

तथा நீ சொன்னபடியதான் "

इति என்று

अब्रवीत् பதினூரைத்தரார்.

ततो रामं स्थितं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । सुग्रीवः सर्वतश्चक्षुर्वने लोलमपातयत् ॥ ११ ॥

ततः அப்பொழுது

सुग्रीवः சுக்ரீகன்

रामं ஸ்ரீராமரை

स्थितं நின்றிகொண்டிருந்
கின்றவராகவும்,

महाबलं மகரபலசாலியாகிய

लक्ष्मणं ஸக்தமணரை

च அப்படியே நின்றிகொ
ண்டிருக்கிறவராகவும்,

दृष्ट्वा பார்த்து,

वनं காட்டில்

सर्वतः எல்லாப்பக்கங்களிலும்

लोलं சுலித்துக்கொண்டிருந்

चक्षुः கண்களை [நகரம்]

अपातयत् வீசித்தான்.

स ददर्श ततः सालमविदूरे हरीश्वरः । सुपुष्पमोषत्यत्राह्वं भ्रमरैरुपशोभितम् ॥ १२ ॥

हरीश्वरः	வாணரமன்னனாகும்	ईक्ष्वाक्य	கொஞ்சம் இலைகள்
ततः	அவன்,	उपशोभितं	அடர்ந்ததும்,
अविदूरे	அவ்விடத்தில்	साल	வண்டுகளால்
सुपुष्पं	அருகாமையில்	ददर्श	அழகுற்று விளங்கு
	நன்கு பூத்திருக்கிற		சிறதுமாகிய
	தும்,		வாணரிருக்கிற மொன்
			கண்டான். [நாற

तस्यैकां पर्णवहुलां भङ्गवा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद् सराध्वः ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	एकां	ஒரு
तस्य	அந்த	शाखां	சிலையை
सालस्य	வாலகிருகத்தினது	भङ्गवा	ஒடித்து,
सुपुष्पितां	நன்கு பூத்த	आस्तीर्य	பரப்பி,
पर्णवहुलां	இலைகளடர்ந்த	सराध्वः	ஸ்ரீராமருடன்
		निषसाद्	உட்கார்ந்தான்.

तावासीनौ ततो दृष्ट्वा हनूमानपि लक्ष्मणम् । सालशाखां समुत्पाद्य विनीतमुपवेशयन् ॥

हनूमान्	ஹனுமார்	सालशाखां	வாலமரக்கிளை
ततः	அவ்விடத்தில்		ஒன்றை
तौ	அவ்விருவர்களை யும்	समुत्पाद्य	ஒடித்துக்கொண்டு
आसीनौ	விற்றிருக்கின்றவர்	विनीतं	வணக்கமாய் விந்து,
	களாய்	लक्ष्मणं अपि	நக்பரணமாகவும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	उपवेशयन्	உட்கார்ச்செய்தார்.

मुखोपविष्टं रामं तु प्रसन्नमुदधिं यथा । फलपुष्पसमाकीर्णं तस्मिन् गिरिवरोत्तमे ॥ १५ ॥

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः शृङ्गया शुभया गिरा । उवाच प्रणयाद्रामं हर्षव्याकुलिताक्षरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	रामं	சுக்ரீமராகிய
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	रामे तु	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
तस्मिन्	அந்த	प्रहृष्टः	உள்ளம் பூரித்தவராகி
फलपुष्पसमाकीर्णं	பழக்களும் பூப்பங்க	प्रणयान्	தொடவத்தால்
	ளும் நிறைந்த	शृङ्गया	இனிம
गिरिवरोत्तमे	மிகச் சிறந்த மலையில்	शुभया गिरा	ஏற்ற சொற்கொண்டு
प्रसन्नं	சலியாக	हर्षव्याकुलिताक्षरं	{ சந்தோஷத்தால் தட்டு
उदधिं	சமுத்திரத்தை		த்தமொழி வெளிவந்
यथा	நிகர்த்து		த ஓர் மொழியை
मुखोपविष्टं	முகமாய் விற்றிருக்கும்	उवाच	பின்வருமாறு சொன்
			னான்

अहं विनिकृतो भ्रात्रा चराम्येष भयार्दितः । ऋश्यमूकं गिरिवरं हृतभार्यः सुदुःखितः ॥

एवः	“இந்த	भयार्दितः	ஆபத்தையே நினைத்து
अहं	நான்		நினைத்துவருகிறேன்.
भ्राता	தம்பனாகிய	सुदुःखितः	பெய்கலங்கியவனாய்
विनिकृतः	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாய்	ऋश्यमूकं	நிச்யமூக
हृतभार्यः	மனைவியபகரிக்கப் பட்டு	गिरिवरं	மகிஷில்
		चरामि	கற்றிற்காலங்கழித்து

सोऽहं व्रस्तो भये ममो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भये	ஆபத்தில்
भ्राता	தம்பனாகிய	ममो	சிக்கி
वालिना	வாலியால்	उद्भ्रान्तचेतनः	மதிகலங்கி
निकृतः	மேலாகச் செய்ப்பட்ட வனாய்	व्रस्तः	திகில்கொண்டவனாய்
कृतवैरः च	பணக்கப்பட்டவனாய்	सः	அந்த
		अहं	நான்
		वसामि	திரிந்துவருகிறேன்.

वालिनो मे भयार्तस्य सर्वलोकाभयङ्कर । ममापि त्वमनाथस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

सर्वलोकाभयङ्कर	{ உலகத்தார் யாவருக் கும் ஆபவமளித்து காத்தருளுகிறவ	अनाथस्य	திக்கற்ற
मे	எனது [ஐ!]	मम अपि	எனக்கும்
वालिनः	வாலியினிடமிருந்து	त्वं	தேவரீர்
भयार्तस्य	அஞ்சி கொந்துகிடக் கையில்	प्रसादं कर्तुं	உதவிபுரிய
		अर्हसि	திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्युवाच स काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ २० ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
उक्तः	சொல்லப்பட்டவரும்	काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
तेजस्वी	தேஜஸ்வியும்	प्रहसन्निव	செற்றுபுன்சிரிப்புற்று
धर्मज्ञः	தர்மத்தையறிந்து	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
धर्मवत्सलः तु	தர்மவழியே ஸதா ஒழுக்கிறவருமாகிய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலளி த்தார்.

उपकारफलं मित्रमपकारोऽरिलक्षणम् । अद्यैव तं हनिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥ २१ ॥

मित्रं	“மித்திரனென்பவன்	तव	உனது
उपकारफलं	உபகாரத்தையே பெரு தர்ப்கொண்டவன்	भार्यापहारिणं	மனைவியை அபகரித் திருக்கிற
अपकारः	அபகாரமென்பது	तं	அவனை
अरिलक्षणं	சத்ருக்களின் நீக்கா ஸ்வபாவம்.	अद्य एव	இப்போதே
		हनिष्यामि	சங்கரித்துவிடுகிறேன்.

इमे हि मे महाभाग पत्निस्तिस्रस्तेजसः । कार्तिकेयवनोद्धताः शरा हेमविभूषिताः ॥
 कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । सुपर्वाणः सुतीक्ष्णायाः सरोषा भुजगा इव ॥

महाभाग	"பாம்பா மஹே !	कङ्कपत्रप्रतिच्छन्नाः	கங்குத்திரதகு கெட்ட ப்பெற்றவைகள் ;
मे	எனது	महेन्द्राशनि-	மஹேந்திரனது வஜ்ராயு
इमे	இந்த	सन्निभाः	தந்தை விகர்த்தவை கள் ;
शराः हि	பாணக்களைய	सुपर्वाणः	நல்ல கழுநகளுள்ள வைகள் ;
पत्निः	கிறகுள்ளவைகள் ;	सुतीक्ष्णायाः	நீக் கூர்மையான மு கைகளுள்ளவைகள் ;
तिस्रस्तेजसः	உத்திரமான தேஜஸ் ஸுள்ளவைகள் ;	सरोषाः	சிறிவரும்
कार्तिकेय- }	கார்த்திகேயன தந்தி	भुजगाः	சர்பங்கள்
वनोद्धताः }	வேடையே தேரன் தியவை கள் ;	इव	போன்றவைகள்.
हेमविभूषिताः	ஹேமவஸூஸ்கரிக்க ப்பட்டவைகள் ;		

भ्रातृसंज्ञमपित्रं ते वालिनं कृतकिल्बिषम् । शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतम् ॥२४॥

ते	"உனது	शरैः	பாணக்களால்
भ्रातृसंज्ञं	{ தம்பனென்று பெயர் கா மாத்திரம் வைத் துக்கொண்டு	विकीर्णं	சிறித்திடக்கும்
अपित्रं	சத்ருவாய்	पर्वत इव	மலையபோலிவ
कृतकिल्बिषं	தீங்குபுரியும்	विनिहतं	கொடியுண்டுவிழுந்து கிடக்கின்றவனும்
वालिनं	வாலியை	पश्य	நீதோ நீ காண்கிறே

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो बाहिनीपतिः । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

बाहिनीपतिः	சேனைத் தலைவனுடைய	प्रहर्षं	சந்தோஷத்தை
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	लेभे	ஆடைநான்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इति च	பின்வருமாறும்
वचः	கொல்லை	अब्रवीत्	மொழிக்கான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,	साधु	"சாஹன்து.
अतुलं	அனவதடத்த	साधु	நற்பாக்கியமே!"

राम शोकाभिभूतोऽहं शोकार्तानां भवान् गतिः । वयस्य इति कृत्वा हि त्वय्यहं परिदेवये ॥

राम	"ஸ்ரீராம !	अहं	நான்
अहं	நான்	वयस्यः	அன்பன்
शोकाभिभूतः	சோகத்தில் நழுவிக் கிடக்கின்றேன்.	इति कृत्वा हि	என்று களைத்துக் கொண்டே
शोकार्तानां	ஆடினந்தவர்களுக்கு	त्वयि	தேவரிடத்தில்
भवान्	தேவரீர்	परिदेवये	தபாத்தை முறையிட் டுக்கொள்ளுகிறேன்.
गतिः	புதுகிடம்.		

पुराऽहं बालिना राम राज्यात्स्वादवरोपितः । परुषाणि च संश्राव्य निर्धूतोऽस्मि बलीयसा ॥

ராம	" ஸ்ரீராம!	நிர்ஹூ: ச	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாகவும்
बलीयसा	அதிபலத்தின் செருத் குற்ற	स्वान्	எனது
बालिना	வாலிநினால்	राज्यात्	நாட்டரசிருந்து
पुरा	முதலில்	अवरोपितः	தூரத்திலிடப்பட்டவ
परुषाणि	கொடிய மோசனங்களை	अहं	நான் [அனாகவும்
संश्राव्य	மேசு,	अस्मि	இருக்கிறேன்.

हृता भार्या च मे तेन प्राणैर्भ्योऽपि गरीयसी । सुहृदश्च मदीया ये संयता बन्धनेषु ते ॥

मे	" எனது	मदीया:	எனது
प्राणैर्भ्यः अपि	உயிரினால்	सुहृदः	அன்பர்கள்
गरीयसी	இனிய	ये	எவர்களை
भार्या च	மணியும்	ते च	அவரும்
तेन	அவனால்	बन्धनेषु	கிடைத்தகாலத்தில்
हृता	அபகரிக்கப்பட்டான்	संयता:	காவலில் வைக்கப்பட்ட அருக்கின் தூர்கள்.

यत्रवांश्च सुदृष्ट्वा मद्दिनाशाय राघव । बहुशस्तत्पयुक्ताश्च वानरा निहता मया ॥३४॥

राघव	" ஸ்ரீராம!	यत्रवान्	முயன்ருன்.
सुदृष्ट्वा	மிகக்கொடியனாக மலன்	तपयुक्ताः च	அவனால் அழைப்பப் பட்ட
मद्दिनाशाय	என்னைக் கொல்வதற் காக	वानरा:	வானர்கள்
बहुशः	பலமுறை	मया च	என்னுடைய
		निहता:	கொல்லப்பட்டார்கள்.

शङ्कया त्वेतया चेह दृष्ट्वा त्वामपि राघव । नोपसर्पाम्यहं भीतो भये सर्वे हि विभ्यति ॥

राघव	" ஸ்ரீராம!	त्वां	நெவர்கா
भीतः	ஆபத்திலிருக்கும்	दृष्ट्वा अपि	பார்த்தும்
अहं	நான்	उपसर्पामि न	அணுகா திருத்தேன்.
एतया	இந்த	सर्वे च	எல்லோருமே
शङ्कया तु	ஆபத்தினால், நான்	भये	ஆபத்துகாலத்தில்
इह	இப்பொழுது	विभ्यति हि	பெக்கமுறுவர்களின் வே?

केवलं हि सहाया मे हनुमत्पुत्रस्त्वमे । अतोऽहं धारयाम्यद्य प्राणान्कुच्छ्रमतोऽपि सन् ॥

हनुमत्पुत्रः	“ ஹனுமான் குதஸிய	अय	இப்பொழுது
इमे	இவர்கள்	अहं	நான்
केवलं	மட்டும்	कुच्छ्रमतः	கஷ்ட நினைத அடைந்த வனாக
मे	எனக்கு	अपि सन्	இருக்கையில்லங்கூட
सहायाः तु	உதவிசெய்பவர்கள்.	प्राणान्	உயிரை
अतः हि	இக்காரணத்தால்	धारयामि	வைத்தாக்கொண்டிருக்கிறேன்.

एते हि कपयः स्निग्धा मां रक्षन्ति समन्ततः । सह गच्छन्ति गन्तव्ये नित्यं तिष्ठन्ति च स्थिते ॥

एते	“ இந்த	गन्तव्ये	செல்லுதலையில்
कपयः हि	வானர்கள் தான்	सह	கூடவே
स्निग्धाः	நிக அன்புள்ளவர்	गच्छन्ति	வருகின்றார்கள்.
मां	என்னை [கொய்]	नित्यं	எப்பொழுதும்
समन्ततः	கத்திரிலுந்து	स्थिते	இருக்குமிடத்தில்
रक्षन्ति	காத்தவருகின்றார்கள்.	तिष्ठन्ति	காத்தவிர்க்கின்றார்கள்.

संक्षेपस्त्वेष मे राम किमुत्त्वा विस्तरं हि ते । स मे ज्येष्ठो रिपुभ्राता वाली विश्रुतपौरुषः ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	उक्त्वा किं	சொல்லுவானேன்?
मे	என்னுடைய	सः	அந்த
एषः तु	இதுதான்	विश्रुतपौरुषः	புகழ்பெற்ற ஆற்றலு
संक्षेपः	விஷயத்தவின் சுருக்கம்.	ज्येष्ठः भ्राता	தமையனாகிய [டைய
ते	தேவர்களுக்கு	वाली	வாஸி
विस्तरं हि	விஸ்தரமாய்	मे	எனது
		रिपुः	சத்ரு.

तद्दिनाशाद्धि मे दुःखं प्रनष्टं स्यादनन्तकम् । सुखं मे जीवितं चैव तद्दिनाशनिवन्धनम् ॥

तद्दिनाशाद् हि	“ அவன் செத்தால்	सुखं	மனத்திருப்தி
मे	நான்	तद्दिनाश-	அவனுடைய நாளை
अनन्तकं	அளவுகடந்த	निबन्धनं }	எதிர்பார்த்திருக்கிற
दुःखं	துக்கமானது	जीवितं च	உயிரும் [அ-
प्रनष्टं स्यात्	ஒழிந்ததாக ஆகும்.	एष	அப்படியே அவனுடைய
मे	எனது		மரணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறது.

एष मे राम शोकान्तः शोकान्तेन निवेदितः ।

दुःखितोऽदुःखितो वाऽपि सस्युर्नित्यं सखा गतिः

॥ ४० ॥

ராம:	“ஸ்ரீராம!	சச்யு:	ஓர் அன்பனுக்கு
एष:	இதுதான்	दुःखितः	துக்கப்பட்டுகொண்ட
मे	எனது		ருக்கறவனுனுஞ்சரி
शोकान्तः	சோகத்தின் முடிவு.	अदुःखितः)	துக்கநிலைமலிருக்கி
शोकान्तेन	சோகத்தால் துன்பப்	वा अपि)	புறவனுனுஞ்சரி
	படுமென்னால்	नित्यं	எப்பொழுதும்
निवेदितः	எல்லாம் கொல்லிகிட	सखा	தொழந்தான்
	ப்பட்டது.	गतिः	புகுமிடம்.”

श्रुत्वैतच्च वचो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । किनिमित्तमभूद्वै श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ ४१ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	किनिमित्तं	“யாதுகாரணமாய்
एतत् वचः	இந்த சொல்லுக்கு	वै	துக்கமாகாத
श्रुत्वा च	செவிசாற்றி,	अभूत्	ஏற்ப்பட்டது
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து	तत्त्वतः	உள்ளடங்க
इदं	பின்வருமாறு	श्रोतुं	அறிந்துகொள்ள
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.	इच्छामि	கிறும்புகின்றேன்.

सुखं हि कारणं श्रुत्वा वैरस्य तव वानर । आनन्तर्यं विधास्यामि संप्रधार्य बलावलम् ॥

वानर	“வானரரே!	संप्रधार्यं हि	நீர்க்காஜோகன்
वैरस्य	துவேஷத்தினுடைய	तव	உனக்கு[செய்த]தான்
कारणं	காரணத்தை	सुखं	நலிதமாய்
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு	आनन्तर्यं	கொல் நடக்கவேண்டிய
	செய்யவேண்டியபதை		காரியத்தை
बलावलं	{ யும் செய்யக்கூடாத	विधास्यामि	செய்யக்கூடுதல்.
	தையும்		

बलवान्हि परामर्षः श्रुत्वा त्वामवमानितम् । वर्धते हृदयोत्कर्षा प्रावृद्धेव इवाम्भसः ॥

त्वां	“உம்மை	हृदयोत्कर्षा	உன் உத்கா நடுக்கமு
अवमानिते	அவமதிக்கப்பட்டவ		தச்செய்கின்றதாய்
श्रुत्वा हि	கேட்டு அதனால் [ஈய]	अम्भसः	உயர்ந்தது
मम	எனது	प्रावृद्धेव: इव	மனதுகாஸப்பிரவா
अमर्षः	சினமரணது		தரும் போலவே
बलवान्	கிரேஷ்வராய்	वर्धते	அவர்கின்றது

हृष्टः कथय विस्वव्यो यावदारोप्यते धनुः । सृष्टश्च हि मया बाणो निरस्तश्च रिपुस्तव ॥

हृष्टः	"மனசுந் துஷ்டிகொண்டவரால்"	आरोप्यते	நாடுணர்ந்துப்படுகிறதோ
विस्वव्यः	எகையும் ஐளிக்காமல்	बाणः	பாணம்
कथय	சொல்லுகிறீர் ;	सृष्टः च	பிரயோகிக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுதே
हि	ஏனென்றால்	तव	உனது
मया	என்னால்	रिपुः	சுத்துரு
यावत्	எப்பொழுது	निरस्तः च	மாண்டவனே".
धनुः	வில்லு		

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः काकुत्स्थेन महात्मना । महर्षमतुलं लेभे चतुर्भिः सह वानरैः ॥ ४५ ॥

महात्मना	மகாத்மாவாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
काकुत्स्थेन	ஸ்ரீராமரால்	वानरैः	வானரர்களுடன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	सह	கூட
उक्तः	சொல்லியதற்கு சென்சாற்றிய	अनुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	महर्षं तु	சந்தோஷத்தனை
		लेभे	அடைந்தான்.

ततः प्रहृष्टवदनः सुग्रीवो लक्ष्मणाग्रजे । वैरस्य कारणं तच्चमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ४६ ॥

ततः	அப்பொழுது	कारणं	காரணத்தை
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	तत्वं	உள்ளபடி
प्रहृष्टवदनः	சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த முகமுடையவனாக	लक्ष्मणाग्रजे	ஸ்ரீராமரின் முன்னிலையில்
वैरस्य	துவோஷத்தினுடைய	आख्यातुं	பின்வருமாறு சொல்ல
		उपचक्रमे	தொடங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9637

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 385

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधाचश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे त्रयोदशोऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் வவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத

யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 13-ாம்நாள்

காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीगामसन्निधौ अव्यमेधयज्ञवाटे चतुर्दशेऽहि किष्किन्धाकाण्डे
नवमसर्गादारभ्य एकोनविंशसर्गपर्यन्तं (9638—10513 श्लोकाः)
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 876.]

[ஆதிபில் குரல் எவன் இவர்களால் பூதீராமஸன்னித்யில் அசுவமேதயாகசாலைில்
பதினான்காவது தினத்தில் கிழக்கிந்தாகாண்டத்தில் 9 (9638—10513) -ாவது ஸர்க்கம்
வரை (9638—10513) காணம் செய்யப்பட்டது. அன்று காணம்
செய்யப்பட்ட சிலைகாங்கியை 876.]

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௯ ॥

वैरकारणकथनम्—வைரகாரணத்தை சொல்வது.

श्रूयतां राम यद्वृत्तमादितः प्रभृति त्वया । यथा वैरं समुद्भूतं यथा चाहं निराकृतः ॥ १ ॥

राम	“பூதீராம!	अहं	நான்
आदितः प्रभृति	ஆதிமுதல்	यथा	எவ்விதமாய்
यत् वृत्तं	எது நடைபெற்றதோ	निराकृतः च	அலமானப்படுத்தப் பட்டேனோ அதுவும்,
यथा	எவ்விதம் [அதுவும்,	त्वया	தேவரீரால்
वैरं	துவேஷம்	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டதும்.
समुद्भूतं	எதற்ப்பட்டதோ அதுவும்,		

वाली नाम मम भ्राता ज्येष्ठः शत्रुनिबूदनः । पितुर्वहुमतो नित्यं मम चापि तथा पुरा ॥२॥

शत्रुनिबूदनः	“சாத்துருவகாரகனா	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाली नाम	வாலியென்பவன் [கிழ	बहुमतः	அன்பை பெற்றவன்.
मम	எனது	पुरा	இதற்குமுன்
ज्येष्ठः	இயேஷ்ட	मम च अपि	என்னுடையவன்
भ्राता	பிராதா.	तथा	அப்படியே அன்பை பெற்றவன்.
पितुः	தந்தையினது		

पितर्युपरस्तेऽस्माकं ज्येष्ठोऽयमिति मन्त्रिभिः । कपीनामीश्वरो राज्ये कुतः परमसंमतः ॥३॥

अस्माकं	“எங்களுடைய	परमसंमतः	குறித்தும் சம்மதிக்க ப்பெற்று
पितरि	தந்தை	कपीनां	வானரர்களுடைய
उपरस्ते	இறந்தபிறகு,	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	ईश्वरः	மன்னனாக
अयं ज्येष्ठः	இவன் மூத்தவன்	कुतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்,
इति	என்றோ காரணத்தால்		

राज्यं प्रशासतस्तस्य पितृपैतामहं महत् । अहं सर्वेषु कालेषु प्रणतः प्रेष्यवत्स्थितः ॥ ४ ॥

மஹ
பிதृபைதாமஹ்
“ பெரிய
பாட்டனார் தகப்பனார்
வரிசையாய் கிடைத்த
ராஜ்யத்தை
தஸ
அவன்
प्रशासतः
பரிபாலனம் பண்ணி
வருகையில்

अहं
सर्वेषु
कालेषु
प्रणतः
प्रेष्यवत्
स्थितः
நான்
எல்லா
சமயங்களிலும்
அடங்கி நடக்கின்ற
வனாய்
அடிமைபோல்
இருந்தேன்.

मायावी नाम तेजस्वी पूर्वजो दुन्दुभेः सुतः । तेन तस्य महदैर स्त्रीकृतं विश्रुतं पुरा ॥ ५ ॥

தேஜஸ்வீ
மாயாவி நாம
दुन्दुभेः
पूर्वजः
सुतः
पुरा
“ பராக்கிரமசாலியாகிய
மாயாவி என்பவன்
தந்தையினும் அச
ஜயேஷ்ட [ரனுக்கு
புதல்வன்.
பூர்வத்தில்

स्त्रीकृतं
महत्
वैरं
तेन
तस्य
विश्रुतम्
ஒரு பெண் விஷயமாய்
பெரும்
துவேஷம்
அவனோடு
அவனுக்கு என்று
பிரசித்தி.

स तु सुप्तजने रात्रौ किष्किन्धाद्वारमागतः । नर्दति स्य सुसंरब्धो वालिनं चाद्दयद्रणे ॥

ச: து
सुप्तजने
रात्रौ
किष्किन्धाद्वारं
आगतः
“ அவனும்
ஜனங்கள் உறங்கிக்
கொண்டிருக்கும்
இரவில்
கிஷ்கிந்தைகோட்டை
வாழி துக்கு
வந்தவனாய்

सुसंरब्धः
नर्दति स्य
वालिनं च
रणे
आद्दयद्र
மிகக் கோபாவேசங்
கொண்டவனாய்
கர்ஜனைசெய்தான்.
வாலியையும்
சண்டைக்கு
அழைத்தான்.

प्रसुप्तस्तु मम भ्राता नर्दितं भैरवस्वनम् । श्रुत्वा न मसृष्टे वाली निष्पपात जवात्तदा ॥

प्रसुप्तः
मम
भ्राता तु
भैरवस्वने
नर्दितं
“ நன்றாய் தூங்கிக்கொ
ண்டிருந்த
எனது
தமயனும்
பயங்கரமான குரலு
கர்ஜனையை [ற்ற

श्रुत्वा
मसृष्टे न
तदा
वाली
जवात्
निष्पपात
கேட்டு,
மன்னிக்கவில்லை.
அப்பொழுது
வாலி
வேகமாய்
வெளிப்புறப்பட்டான்.

स तु वै निःसृतः क्रोधात्तं हन्तुमसुरोत्तमम् । वार्यमाणस्ततः स्त्रीभिर्मया च प्रणतात्मना ॥

तं
असुरोत्तमं
हन्तुं
क्रोधात्
निःसृतः
“ அந்த
அசுரோத்தமனை
கொல்ல
கோபத்தால்
வெளிப்புறப்பட்டு
வந்த

स: तु
ततः
स्त्रीभिः वै
प्रणतात्मना
मया च
वार्यमाणः
அவனும்
அப்பொழுது
மனைவிமார்களாலும்
அடிபணிந்து வணங்
என்னாலும் [கிய
தடுக்கப்பட்டான்.

स तु निर्भूय सर्वाङ्गो निर्जगाम महाबलः । ततोऽहमपि सौहार्दाग्निःसृतो वालिना सह ॥

மகாபல: "மகாபலவாஹஸ்திய
ச: து அகரேஹஸ்தியஸி
ந: எங்கள்
சர்வாந் என்னைவரையும்
நிர்ஹ உதறிவிட்டு,
நிர்ஜாம புறம்பட்டுவிட்டான்.

ततः அதனால்
अहं अपि நானும்
सौहार्दाग्निः அன்பினால்
वालिना सह வாஸியோடுகூட
निःसृतः சென்றேன்.

स तु मे भ्रातरं दृष्ट्वा मां च दूरादवस्थितम् । असुरो जातसंवासः प्रदुद्राव ततो भृशम् ॥

ச: "அந்த
அசுர: து அகரேஹஸ்தியஸி
மே எனது
அதர் தமவனையும்
தூரத் தூரத்தில்
அவஸ்தித் வந்துகொண்டிருந்த

मां च என்னையும்
दृष्ट्वा பார்ந்து,
जातसंवासः திகிலடைந்தவனாய்
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
भृशम् வேகமாய்
प्रदुद्राव துதினும்.

तस्मिन्द्रवति सन्त्रस्ते बावां द्रुततरं गतौ । प्रकाशो हि कुतो मार्गश्चन्द्रेणोद्गच्छता तदा ॥

தஸிந் "அவன்
சந்நஸ்தை நடுக்கமடைந்து
தவதி ஓடுகையில்
பாவாஹி நாய்களிருவரும்
தூதர் இன்னும் வேகமாய்
गतौ பின்பற்றிக்கொண்டேறும்.

मार्गः हि வழியும்
तदा அப்பொழுது
उद्गच्छता உதயமான
चन्द्रेण சந்திரபகவானால்
प्रकाशः பிரகாசிக்கின்றதாக
कुतो செய்வப்பட்டது.

स तृणैरावृतं दुर्गं धरण्या विवरं महत् । प्रविवेशासुरो वेगादावामासाद्य विष्टितौ ॥ १२ ॥

ச: அசுர: "அந்த அசுரன்,
தூண் புற்களால்
அவூத் மூடப்பட்டதும்
தூர் உப்புக் அரிதும்
மஹ் பெரியதுமான
தரணா: பூமியின்

विवरं குகையொன்றில்
वेगात् வேகமாய்
प्रविवेश புருத்தகிட்டான்.
आवां நாய்கள் குவரும்
आसाद्य உகையொடைந்து,
विष्टितौ தாத்திருந்தோம்.

तं प्रविष्टं रिपुं दृष्ट्वा विलं रोषवशं गतः । मामुवाच तदा वाली वचनं क्षुभितेन्द्रियः ॥ १३ ॥

தது "அப்பொழுது
வாலி வாலி
த் ரிபு அந்த சத்ருவை
விலம் குகைக்குள்
தவிஷ் புருத்தவனும்
தூது பார்ந்து,

क्षुभितेन्द्रियः திகிலிடுபவர்கள் சிதற
रोषवशं गतः கோபாவேசம்கொண்டவனாய்
मां என்னைப் பார்ந்து
वचनं பின்வரும் சொல்லை
उवाच சொன்னான்.

इह तिष्ठाय सुग्रीव विलङ्घारि समाहितः । यावदत्र प्रविश्याहं निहन्मि समरे रिपुम् ॥

சுமீவ	"அப்பவம்!	யாவது அந்	இனிமேல் திருப்பிக்வுருகும்
அஹ்	நான்		மறைய
அய	இப்பொழுது	இஹ	இனிமேல் திரேயே
புவிஷ்ய	சென்று,	விலங்காரி	குகைகின் வாயிலில்
சமரே	போரில்	சமாஹித:	வெகு ஓரக்கிரகையுட
ரிகு	சத்ருவை		கிருக்கின் மவனாய்
நிஹ்மி	கொல்லுகின்றேன்.	நிஹ	மாத்திரு.

मया त्वेतद्वचः श्रुत्वा याचितः स परन्तपः । शापयित्वा तु मां पद्भ्यां प्रविवेश विलं ततः ॥

பரந்தப:	"சத்துருக்களை	வச:	கண்ணப்பட்டதை
	ஒழிக்கும்	சுத்வா	கேட்டு,
ச:	அவன்	தத: து	அதனுலேயே
மயா	என்னால்	மா	என்னை
து	இதுவியதத்தில்	பட்யா	அவன்கால்களின் மீது
யாசித:	மறுத்து வேண்டிக்	சாபயித்வா	ஆணையிடச்செய்து,
	கொள்ளப்பட்டான்.	விலம்	குகைக்குள்
புதத்	இந்த	புவிவச	சென்றவிட்டான்.

तस्य प्रविष्टस्य विलं सायः संवत्सरो गतः । स्थितस्य च मम द्वारि स कालो व्यत्यवर्तत ॥

தச்ய	"அவன்	தாரி	வாயிலில்
விலம்	குகைக்குள்	ஸ்திதஸ்ய	காத்துக்கொண்டி
புவிஸ்தஸ்ய	இருக்கையில்	மம ச	எனக்கும் [ருந்த
சாய:	பூர்ணமாய்	ச:	அதே
சவ்ஸர:	ஒரு வருஷம்	கால:	காலம்
கத:	சென்றது.	வ்யத்யவர்தத	கடந்தது.

अहं तु नष्टं तं ज्ञात्वा स्नेहादागतसंभ्रमः । भ्रातरं हि न पश्यामि पापाशङ्कि च मे मनः ॥

து	"அப்பவும்	ஜாத்வா	எண்ணிக்கொண்டு,
அதரம்	தமயனை	ஸ்னேஹத்	அன்பால்
பச்யாமி ந	காணவில்லை.	அகதஸம்:	பிகக் கவலைகொண்
ஹி	ஆனதால்	மே	எனது [மேன்.
அஹ்	நான்	மன: ச	மனமும்
தம்	அவனை	பாபாஸங்கி	ஆபத்தை நினைத்து
நஸ்தம்	மாண்டுவிட்டவனாக		துயரடைந்திருந்தது.

अथ दीर्घस्य कालस्य विलासस्यादिनिःसृतम् । सफेनं रुधिरं रक्तमहं दृष्ट्वा सुदुःखितः ॥

அய டீர்வஸ்ய காலஸ்ய	"வெகுகாலத்திற்குப்	ரூபிரம்	சத்தத்தை
தஸ்யாத்	புந்த [பின்	வினி:ஸூதம்	வெளிக்கிளம்பியதாய்
விலாத்	குகையினின்று	அஹ் தூஷா	நான் பார்த்து,
சபேனம்	நுணர்வோடுகூடிய	சுது:ஸித:	பிகவும் துக்க
ரக்தம்	சிவந்த		மடைந்தேன்.

अभिषिक्तं तु मां दृष्ट्वा वाली संरक्तलोचनः । मदीयान् मन्त्रिणो बद्ध्वा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

வாலி	“வாலி	மதியான்	என்னு
து	அப்பொழுது	மन्त्रிण:	மந்திரிமகர்களை
மா	என்னை	बद्धा	சிறையில் வைத்து
अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பெற்றவ	परुषं	கஞ்சமான
दृष्ट्वा	பார்த்து,	वाक्यं	பேச்சை
संरक्तलोचनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி	अब्रवीत्	பேசினான்.

निग्रहे च समर्थस्य तं पापं प्रति राघव । न प्रवर्तते मे बुद्धिभ्रातुर्गौरवयन्त्रिता ॥ २४ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம !	भ्रातुः	தமையனிடத்தி
निग्रहे च	அடக்கும் விஷயத்தில்		யுள்ள
समर्थस्य	வல்லமையுற்ற	गौरवयन्त्रिता	கொளவத்திற்கு
मे	எனது		பட்ட
तं	அந்த	बुद्धिः	புத்தி
पापं प्रति	பாடுபின் விஷயத்தில்	न प्रवर्तते	அணிவாங்கவில்லை.

इत्वा शत्रुं स मे भ्राता प्रविवेश पुरं तदा । मानयंस्तं महात्मानं यथावच्चाभ्यवादयम् ॥

शत्रुं	“சத்துருவை	तदा च	தகந்நாடே
हत्वा	கொன்றுவிட்டு,	महात्मानं	மகா கைதரியசாலி
सः	அந்த	तं	அவனை [யாகிய
मे	எனது	मानयन्	பெருமைப்படுத்தி
भ्राता	தமையன்,	यथावत्	விதிமுறைப்படி.
पुरं	நகருக்குள்,	अभ्यवादयम्	தரங்கலில் விழுந்து
प्रविवेश	வந்துசென்றான்.		சேவித்தேன்.

उक्ताश्च नाशिपस्तेन सन्तुष्टेनान्तरात्मना

॥ २६ ॥

तेन	“அவனால்	अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
सन्तुष्टेन	சந்தேதவழங்கடந்த	आशिपः	ஆசிரவாதங்கள்
		उक्ताः न च	உத்பாடவில்லை.

नत्वा पादावहं तस्य मकुटेनास्पृशं प्रभो । अपि वाली मम क्रोधाच्च प्रसादं चकार सः ॥

प्रभो	“மிரபுவே !	अपि	அப்படியும்
अहं	நான்,	सः	அந்த
तस्य	அவனுடைய	वाली	வாலி,
पादौ	இரு தரங்களிலும்	क्रोधाच्च	சினத்தால்
नत्वा	பணிந்து,	मम	எனக்கு
मकुटेन	கிரீடததால்	प्रसादं	அருளை
अस्पृशं	தொட்டேன்;	चकार न	காட்டவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे नवमः सर्गः ॥

தசம: சரீ:—பத்தாவது எழுக்கம் || 10 ||

சுமீவஸ்ய ராஜ்யாநிவோஸனம்—சுக்ரீவனோ ராஜ்யத்திலிருந்து லீரட்டுவது.

ततः क्रोधसमाविष्टं संख्यं तमुपागतम् । अहं प्रसादयांचक्रे भ्रातरं प्रियकाम्यया ॥ १ ॥

ततः	“அம்பொழுது	भ्रातरं	தாயனை
उपागतं	திரும்பிவந்தவனும்	प्रियकाम्यया	நன் பையனைக்கேரரி
संख्यं	மனம் கலங்கி	अहं	நான்
क्रोधसमाविष्टं	கோபம் பூண்டவனு	प्रसादयांचक्रे	பின்வருநாறு அருள்
तं	அந்த [மரன்		புரிய வேண்டினேன்.

दिष्टयाऽसि कुशली मामो निहतश्च त्वया रिपुः । अनाथस्य हि मे नाथस्त्वमेकाऽनाथनन्दनः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	प्राप्तः असि	திரும்பிவந்து விட்டார்.
रिपुः च	சந்ருவும்	अनाथनन्दनः	அனாதாக்கட்காரிய
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	त्वं एकः	நீ ஒருவனே
दिष्टया	நல்லவேளையாய்	अनाथस्य	திக்கற்ற
कुशली	கேதமமாய்	मे हि	எனக்கும்
		नाथः	நாதர்.

इदं बहुशलाकं ते पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । छत्रं सवालव्यजनं प्रतीच्छस्य मयाचतम् ॥ ३ ॥

बहुशलाकं	“பல சலாக்கைகளையு	इदं	இது
उदितं	உதயமான [டையதும்,	छत्रं	சூடைமட
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	ते	தேவர் குக்கு
इव	நிகர் த்ததும்,	मया	என்னால்
सवालव्यजनं	வெண்கொமகர்ப்புடன்	उद्यतं	பிடிக்கப்பட்டதாய்
	கூடினதுமரன்	प्रतीच्छस्य	எதிராக்கொள்ளும்.

आर्तथाथ विलद्वारि स्थितः संवत्सरं नृप । दृष्ट्वाऽहं शोणितं द्वारि विलाचापि समुत्थितम् ॥

नृप	“மன்னரே !	द्वारि	வாரியில்
संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்	समुत्थितं	கொம்பிவந்த
विलद्वारि च	பிலத்தின் வாரியில்	शोणितं अपि	உத்தத்தையும்
स्थितः	காத்துக்கொண்.	दृष्ट्वा	பார்த்து.
अहं	நான் [உத்த	अथ	அதன்மேல்
विलाच च	பிலத்தினிடே.	आतः	தங்கத்தினால்.

शोकसंरक्तनयनो भृशं व्याकुलितेन्द्रियः । अपिधाय विलद्वारं शैलशृङ्गेण तत्तथा ॥

तस्मादेशादपाक्रम्य किष्किन्धां प्राविशं पुनः ॥ ५ ॥

तत्	“ஆகையால்	शैलशृङ्गेण	மலையில் கொடி.
शोकसंरक्तनयनः	சோகத்தால் சிவந்த கண்களுற்றவனுய்,	अपिधाय	முடிவிட்டு,
भृशं	மிகவும்	तस्मात्	அந்த
व्याकुलितेन्द्रियः	இந்திரியங்கள் குழப் படைத்தவனுய்,	देशात्	இடத்தினின்று
तथा	அப்படியே	अपाक्रम्य	புறப்பட்டு
विलद्वारं	குகையின் துவார	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
	த்தை	पुनः	மீளவும்
		प्राविशम्	வந்து சென்றதென்.

विषादात्विह मां दृष्ट्वा पौरैर्मन्त्रिभिरेव च । अभिषिक्तो न कामेन तस्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

इह	“இவ்விடத்தில்	अभिषिक्तः	நான் முடி சூட்டப் பெற்றேன்.
मां	என்னை	कामेन न	எனது வேண்டுகோ ளால் இல்லை.
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तत्	ஆனபடியால்
च	அதன்பேல் [எனதும்	त्वं	தேவரீர்
पौरैः	பட்டணத்து ஜனங்க-	मे	என்னை
मन्त्रिभिः एव	மந்திரியர்களாலும்	क्षन्तुं	மன்னிக்க
विषादात् तु	{ மனோதம் கைக்கடா து வேறு வழி காண வையால்	अर्हसि	வேண்டும்.

त्वमेव राजा मानार्हः सदा चाहं यथापुरम् । राजभावनियोगोऽयं मया त्वहिरहात्कृतः ॥

मानार्हः	“என்னை பெருமை களுக்குமுரிய	अयं	இந்த
राजा	மன்னர்	राजभावनियोगः	அரசாளுநருக்கு அரசாளுவது
त्वं एव	நீர் தான்.	त्वहिरहात्	தேவரீர் இல்லாமை யால்
अहं च	நானே	मया	என்னால்
सदा	எப்பொழுதும்	कृतः	ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது.
यथापुरं	முன்போலவே இருக்கிறேன்.		

सामाख्यपौरनगरं स्थितं निहतकण्टकम् । न्यासभूतमिदं राज्यं तव निर्यातयाम्यहम् ॥

सामाख्यपौरनगरं	{ “மந்திரியர்களும், ஜனங்களும், நகரங்க ளும் நிறைந்ததும் பத்திரமால் காப்பா ற்றி திருப்பிக்கொடு க்கவேண்டியபகுதியான	स्थितं	நாசுவதமான
न्यासभूतं	{	राज्यं	ராஜ்யத்தை
इदं	இந்த	निहतकण्टकं	இடைபுறத்ததால்
		तव	தேவரீருக்கு
		अहं	நான்
		निर्यातयामि	திரும்பி கமர்ப்படுத்து யிடுகின்றேன்.

विदितं वो यथा रात्रौ मायावी स महासुरः । मां समाह्वयत क्रूरो युद्धकाङ्क्षी सुदुर्मतिः ॥

ச:	“அந்த	ராத்ரி	இரவில்
महासुरः	மகா அசுரனும்	मां	என்னை
क्रूरः	கொடியவனுமான்	समाह्वयत	அழைத்தான்.
मायावी	மாயாவி என்பவன்	यथा	என்பது
सुदुर्मतिः	மகா கெட்ட எண்ணங் கொண்டு	वः	உங்களுக்கு
युद्धकाङ्क्षी	போர்புரிய விரும்பி	विदितम्	தெரிந்த விஷயம்.

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा निःसृतोऽहं नृपालयात् । अनुयातश्च मां तूर्णमयं भ्राता सुदारुणः ॥

अहं	“நான்	अयं	இந்த
तस्य	அவனது	सुदारुणः	மிகக்கொடியவனாகிய
तत् भाषितं	அச்சொல்லை	भ्राता च	தம்பியும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	तूर्ण	உடனே
नृपालयात्	அரண்மனைவிலிருந்து	मां	என்னை
निःसृतः	வெளியுறப்பட்ட டேன்.	अनुयातः	பின்பற்றிவந்தான்.

स तु दृष्ट्वैव मां रात्रौ सद्वितीयं महाबलः । प्राद्वद्भयसंत्रस्तो वीक्ष्यावां समनुद्रुतौ ॥ १६ ॥

महाबलः	“மகா பலசாலியாகிய	तु	அதனால்
सः एव	அவனும்	भयसंत्रस्तः	பயத்தால் உள்ளம் நடுக்கியவனாய்
रात्रौ	இரவில்	प्राद्वद्	விளைந்தோடினான்.
मां	என்னை	आवां	நாங்களிருவரும்
सद्वितीयं	துணையுடனிருக்கின் றவனாக	वीक्ष्य	கவனித்துக்கொண்டு
दृष्ट्वा	கவனித்து,	समनुद्रुतौ	கூடவே ஓடினோம்.

अनुद्रुतश्च वेगेन प्रविवेश महाबिलम् ॥ १७ ॥

वेगेन	“வலுக்கொண்டு	महाबिलं	ஓர் பெரியகுகைக்குள்
अनुद्रुतः च	இடைவிடாது துரத் தப்பட்ட அவன்	प्रविवेश	துழைந்து விட்டான்.

तं प्रविष्टं विदित्वा तु सुघोरं सुमहद्भिलम् । अयमुक्तोऽथ मे भ्राता मया तु क्रूरदर्शनः ॥

सुघोरं	“மிகப் பயங்கரமான தும்	मे	எனது
सुमहद्	மிகப் பெரியதுமான்	क्रूरदर्शनः	கொடிய எண்ணம்
बिलं	குகைக்குள்	भ्राता	தம்பியாகிய [கொண்ட
तं	அவனை	अयं	இவன்
प्रविष्टं	புகுந்துவிட்டவனாக	मया तु	என்னாலேயே
विदित्वा	அறிந்து,	अथ	பின்வருமாறு
तु	அச்சமயத்தில்	उक्तः	ஆக்குறபிக்கப்பட்ட டான்.

विकोशमानस्य तु मे सुग्रीवेति पुनः पुनः । यतः प्रतिवचो नास्ति ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

புன: புன: "பலமுறை
சுமீவ "சக்ரீவ!"
ஐதி என்று
விகோசமானஸ்ய து கூனிய
மே எனக்கு
புதிவச: மாறுத்தரம்

யத: எங்கிருந்தும்
அஸ்தி ந கிடைக்கவில்லை.
தத: அதனால்
அஹ் நான்
புரூசது:ஸித: மிகவும் துக்கமடைந்
தேன்.

पादप्रहारैस्तु मया बहुभिः स विदारितः । ततोऽहं तेन निष्क्रम्य यत्रात्पुनरुपागतः ॥ २५ ॥

ச: "அது
மயா என்னால்
யவாத் வெகுசிரமப்பட்டு
பஹுभि: பல
பாடமுஹரீ: து காதுதைதனாலேயே
விடாரித: பிளக்கப்பட்டது.

அஹ் நான்
தேன அவ்வழியாகவே
தத: அவ்விடத்திலிருந்து
நிஷ்ಕ್ரம்ய வெளிவந்து
புன: மீளவும்
உபாபாத: இவ்விடம் வந்து
சென்றதேன்.

तत्रानेनासि संरुद्धो राज्यं प्रार्थयताऽऽत्मनः । सुग्रीवेण नृशंसेन विस्मृत्य भ्रातृसौहृदम् ॥

பானூசௌஹ் "சகோதரவாஞ்சையை
விஸ்மூத்ய முற்றும் மறந்து
அவ்மன: தனக்கு
ராத்யம் ராஜ்யத்தை
புரார்த்தயதா கோரின

நுரூசேன கொடிய
அனேன இந்த
சுமீவேண சக்ரீவனால்
தவ அங்கேயே
அஸி நான்
சர்ஹ் தகையப்பட்டேன்.

एवमुक्त्वा तु मां तत्र वखेणैकेन वानरः । तदा निर्वासयामास वाली विगतसाध्वसः ॥

வானர: "வானரனாகிய
வாலி வாலி
ததா அப்பொழுது
தவ அவ்விடத்தில்
மா என்னைப் பார்த்து
ஏவ் மேற்கண்டவாறு

உக்தவா சொல்லிவிட்டு
து அதன்மேல்
ஏகேன ஒரு
வகேண வஸ்த்திரத்தூடன்
விபாத- } கலவரம் என்னவையும்
சாபவச: } இல்லாதவனாய்
நிர்வாஸயாமாஸ இட்டான்.

तेनाहमपविद्धश्च हतदारश्च राघव । तद्भयाच्च महीं कृत्स्ना क्रान्तेयं सवनार्णवा ॥ २६ ॥

ராவ் "பூரீராம!"
அஹ் நான்
தேன அவனால்
அபவிஹ்: ச கைவிடப்பட்டேன்.
ஹதாடர்: ச மகிளையையும் பறித்
தந்நயாத் ச அவ்விடமுள்ள பயத்
தாலேயே

சவனார்ணவா காடுகளையும்முத்திர
கூக்கையும்முன்னிட்ட
ஐய் இந்த
மஹி பூமி
கூக்ஷா முழுமையும்
கூக்ஷா என்னால் சுற்றித்
திரியப்பட்டது.

ऋष्यभूकं गिरिवरं भार्याहरणदुःखितः । प्रविष्टोऽस्मि दुराधर्षं बालिनः कारणान्तरे ॥ २९ ॥

பாலின:	"வாஸிக்கு	பார்யாஹண-)	மனையானை பறிகொடு
காரணான்தரே	ஓர் காரணத்தால்	து:ஸித:	தந்தனால் மனசெத
துராதர்ஷ	புகழுடையாத		னப்படுகின்றவனாய்
கிரிவர,	கிறத்த மனையாகிய	ப்ரவிஸ்த:	புருந்து
஋ஸ்யபூக	சிவபுகத்தில்	அஸிம்	இருந்துவருகிறேன்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् । अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥ ३० ॥

தே	"தேவரீருக்கு	ராவவ	ஸ்ரீராவவ!
விரானுகதன	துவெனத்ததைப் பற்றி	அனாஸா	நிரபாநியான
ஏதத்	இது [ய வரலாறுகிய	மயா	என்னால்
சர்வ	எல்லாமும்	ப்ராஸ்த	அடைபட்ட
மஹத்	கிஸ்தாரமாய்	வ்யஸன	கஷ்டத்தை
அக்ஷயாத	கொல்லிவிடப்பட்ட	பஸ்ய	தேவரீர் பார்த்தான
	டது.		வேண்டும்.

बालिनस्तु भयार्तिस्य सर्वभूतभयापह । कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहान् ॥ ३१ ॥

சர்வபூத- பயாபஹ	} "எல்லா உலகங்களுக் கும் அபயமளிக்க வல்ல	மே	எனக்கு
வீர		தஸ்ய	அவனை
பாலின:	வாலினிளிடமிருந்து	நிஹாவ் து	ஒழிப்பதானேயே
பயாதிஸ்ய	பயந்து நடுங்கிக் கிடக்கும்	ப்ராஸாத்	அனுக்கிரகத்தை
		கர்து	செய்ய
		அஹ்ஸி	தேவரீர் திருவள்ளம் பற்ற வேண்டும்."

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मसंहितम् । वचनं वक्तुमारेभे सुधीव प्रहसन्निव ॥ ३२ ॥

ஏவ்	இங்ஙனம்	மஹஸந் ஐவ	புன்னைகொண்டிட
உக:	கொல்லப்பட்ட	தர்மசஹித	தர்மத்தொடு எய்த
தேஜஸ்வீ	தேஜஸ்வியும்	வகந	பின்புறம் கொண்டு
தர்மஜ்:	தர்மமதிகவருமாகிய அவர்	சுதீவ் து	சகீவனைப் பார்த்து
		வக்து அரேபே	கொண்டதுந்.

अमोघाः सूर्यसंकाशा मयैते निशिताः शराः । तस्मिन्बालिनि दुर्वृत्ते निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥

மம	"எனது	துவ்ருத்	துவ்ருடத்தைபுற்ற
அமோவா:	விண்ணோகாதவைக-	தஸ்மிந்	உத்த
சூர்யஸ்காஸா:	சூரியனை திகழ்த்தவை களும்	பாலினி	வாஸிசென்மேல்
நி:ஸிதா:	வந்துகட்டப்பட்ட	வேகிதா:	உத்திரம்கொண்டவை
ஏதே	ஸ்ரீரத் [வைகளுதரால்		களாய்
சரா:	பாஸகங்கள்	நிபதிஸ்யந்தி	பாயப்போகின்றன.

यावत् नहि पश्यामि तव भार्यापहारिणम् । तावत्स जीवेत्पापात्मा वाली चारित्रदूषकः ॥

तव	“உமது	पापात्मा	பாபியும்
भार्यापहारिणं	மனைவியை அபகரித் திருக்கும்	चारित्रदूषकः	குலப்பெருமையை கெடுத்தவனுமான்
ते	அவனை	सः	அந்த
पश्यामि न	பாரா திருக்கின்றேன்.	वाली	வாலி
यावत् तावत् हि	அதுவரையில் தான்	जीवेत्	உயிருடன் நுப்பான்.

आत्मानुमानात्पश्यामि ममस्त्वं शोकसागरे । त्वामहं तारयिष्यामि सुखं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥

त्वं	“நீர்	अहं	நான்
शोकसागरे	துயர க்கடலில்	त्वां	உம்மை
ममः	முழு கிக்கெடக்கின் நீர் என்பதை	तारयिष्यामि	கவந்தித் திருந்து விடு விக்கின்றேன்.
आत्मानुमानात्	எனக்கு நேர்ந்தது	पुष्कलं	குறையற்ற
पश्यामि	போலிருப்பதால்	सुखं	மனத்திருப்தியை
	நான் உள்நாடி உணருகின்றேன்.	प्राप्स्यसि	அடைவீர் ”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्द्धनम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	परमप्रीतः	அதிக சந்தேகரஹம் டைந்தவனாகி
तस्य	அவரது	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
हर्षपौरुष- वर्द्धनं	உத்ஸாகத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கு விளங்கங்காட்டுகிற	सुमहत्	விசேஷமாய் [பதினை தனக்குள்ளேயே
तत् वचनं	அம்மொழியை	अब्रवीत्	{ சொல்லிக்கொண் டான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः—பதினொருவது ஸர்க்கம் || ११ ||

वालिपराक्रमवर्णनम्—வாலியின் பராக்கிரமத்தை வர்ணிப்பது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्धनम् । सुधीवः पूजयांचक्रे राघवं प्रशंस च ॥ १ ॥

सुधीवः	சுதீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு [தார்;
हर्षपौरुषवर्धनं	{ உத்ஸாஹித்தையும் ஆற்றலையும் வளர்கூ விளக்கக்காட்டுகின்ற	पूजयांचक्रे	{ அடிபணிந்து சேவித்- தின் வருமானும் தெரி
वचनं	சொல்லை	प्रशंस च	{ யப்படுத்திக்கொண் டார்.

असंशयं प्रज्वलितैस्तीक्ष्णैर्मर्मातिगैः शरैः । त्वं दहैः कुपितो लोकान्युगान्त इव भास्करः ॥

प्रज्वलितैः	“ஜுவலிக்கின்றவை களும்குளையுள்ளவை களால்	कुपितः	உக்கிரமுற்ற
तीक्ष्णैः	கூர்மையுள்ளவை களால்	भास्करः	ஊழித்தீ
मर्मातिगैः	மர்மன் தாண்டுகளில் புகவல்லவைகளுமான பாணங்களைால்	लोकान्	உலகங்களை
शरैः	பிரளயகாலத்தில்	इव	எவ்வண்ணமோ அல் ண்ணமே
युगान्ते		त्वं	தேவரீர் ஒருவரே
		असंशयं	ஸம்சயமில்லாமல்
		दहैः	எரித்துகொடுக்கிறீர்.

वालिनः पौरुषं यत्तद्यच्च वीर्यं धृतिश्च या । तन्मपैकमनाः श्रुत्वा विधत्स्व यदनन्तरम् ॥

वालिनः	“வாலியினது	या च	எதுவோ அதையும்
पौरुषं	ஆற்றல்	एकमनाः	சொத்தைபுடனும் கொண்டுதான்
यत्	எதுவோ,	श्रुत्वा	செவித்தொண்டு,
तत्	அதையும்	यत् अनन्तरं	இனிமேலாகக்கொண்ட பித்ததோ அதை
वीर्यं	பெருமை	मम	எனக்கு
यत्	எதுவோ,	विधत्स्व	செய்தருளுக.
तत् च	அதையும்		
धृतिः	மனத்தூணிவு		

समुद्रात्यथिमात्पूर्वं दक्षिणादपि चोत्तरम् । कामत्यनुदिते सूर्ये वाली व्यपगतकृमः ॥ ४ ॥

वाली	“வாலி	दक्षिणात्	தெக்குசமுத்திரத்தி
सूर्ये	சூரியாகவான்		லிருந்து
अनुदिते	உதிக்காதிருக்கையில்	उत्तरं अपि	வடக்குசமுத்திரத்
पश्चिमात्	மேற்கு		திற்கும்
समुद्रान्	சமுத்திரத்திலிருந்து	व्यपगतकृमः	அடியாகவான்
पूर्वं च	கிழக்கு சமுத்திரத் திற்கும்	कामति	காண்டிசெல்வ

अग्रण्यास्तु रैलानां शिखराणि महान्त्यपि । ऊर्ध्वमुक्षिप्य तरसा प्रतियृहति वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	“விர்யவா னுருமவன்	महान्ति	மெளரிய
रैलानां	மலைகளின்	शिखराणि अपि	கொடுமுடிக்களையும்
अग्रणि	உச்சிகளில்	ऊर्ध्व	மேலே
आस्तु	எதி,	उक्षिप्य	விடுக்கி எறிந்து,
तरसा	செருக்கால்	प्रतियृहति	கையில் பிடிப்ப்

[துண்டு.]

बहवः सारवन्तश्च वनेषु विविधा द्रुमाः । वालिना तरसा भग्ना बलं प्रथयताऽऽत्मनः ॥६॥

आत्मनः	“தனது	सारवन्तः	சைவரமேறிய
बलं	பலத்தை	बहवः	பல
प्रथयता	வெளிப்படுத்த எண்	द्रुमाः च	மரங்களும்
वालिना	வாலியால் [வலி]	तरसा	பலச்செருக்கால்
वनेषु	காடுகளில்	भग्नाः	முறித்துத்தள்ளப்
विविधाः	பலவகை		பட்டன.

महिषो दुन्दुभिर्नाम कैलासशिखरप्रभः । बलं नागसहस्रस्य धारयामास वीर्यवान् ॥ ७ ॥

वीर्यवान्	“பார்க்கிரமசாஸியா கிய	महिषः	எருமையுருக்கொண்டு
दुन्दुभिः नाम	துந்துபியென பெய ருள்ள ஓர் அகலன்	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் பாசையினது
कैलासशिखरप्रभः	கைலாசகொடுமுடி களை நிகர்த்து	बलं	பலத்தை
		धारयामास	வகித்திருந்தான்.

स वीर्योत्सेकदुष्टात्मा वरदानाच्च मोहितः । जगाम सुमहाकायः समुद्रं सरितां पतिम् ॥

वीर्योत्सेकदुष्टात्मा	{ “பலத்தின் செருக் கால் துஷ்டஸ்வபா வமுடையவனும்	सुमहाकायः च	மேருருவமுடையவனு
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	सः	அவன், [மரண
मोहितः	தலைகொழுத்தவனும்	सरितां	நதிகளுக்கு எல்லாம்
		पति	அரசனான
		समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு
		जगाम	சென்றான்.

कर्मिणन्तमतिक्रम्य सागरं रवसञ्चयम् । महं युद्धं प्रयच्छेति तमुवाच महार्णवम् ॥ ९ ॥

कर्मिणन्तं	அலைகள் செறித்ததும்	महार्णवे	சமுத்திரத்தைப்
रवसञ्चयं	ரத்னக்களால் சினைந் ததும்		பார்த்து
सागरं	{ ஸரணது புதல்வர் களால் தோண்டப் பட்டதுமரண	अतिक्रम्य	மொருப்படுத்திது
तं	அந்த	महं	“எனக்கு
		युद्धं	கொரவை
		प्रयच्छे	நீதாக்கொண்டும்”
		इति उवाच	என்று சொன்னான்.

ततः समुद्रो धर्मात्मा समुत्थाय महाबलः । अब्रवीद्वचनं राजशसुरं कालचोदितम् ॥१०॥

राजन्	“அரசே!	कालचोदिते	எமன் பாசத்திற்சிக்
ततः	அப்பொழுது		கிக்கொண்டவனுன்
महाबलः	மகாசக்தியாளனுன்	असुरं	அசுரனைப்பார்த்து
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவுமான	वचनं	பின்புறும் சொல்லை
समुद्रः	சமுத்திரம்	अब्रवीत्	பதிலாய் உரைத்தது.
समुत्थाय	எழுந்திருந்து		

समर्थो नास्मि ते दातुं युद्धं युद्धविशारद । श्रूयतां त्वभिधास्यामि यस्मै युद्धं प्रदास्यति ॥

युद्धविशारद	“போரில் கல்லாய்!	ते	உனக்கு
ते	உனக்கு	युद्धं	போரை
युद्धं	போரை	प्रदास्यति	அளிப்பானே அவனை
दातुं	அளிக்க	तु	இப்பொழுதே
समर्थः	கல்லான்	अभिधास्यामि	நான் சொல்லுகிறேன்
अस्मि न	நான் இல்லை.	धूयताम्	உன்னால் கேடுக்கப்
यः	எவன்		பட்டும்.

शैलराजो महारण्ये तपस्विशरणं परम् । शङ्करश्चशुरो नाम्ना हिमवानिति विश्रुतः ॥१२॥

गुहामस्रवणोपेतो बहुकन्दरनिर्झरः । स समर्थस्तत्र प्रीतिमतुलां कर्तुमाहवे ॥ १३ ॥

महारण्ये	“மகா ரண்யத்தில்	नाम्ना	பெயரால்
शैलराजः	பர்வதாஜனுன்	हिमवान्	“இமவான்”
परं	சிறந்து	इति	என
तपस्विशरणं	தபஸ்தனர்களுக்கு	विश्रुतः	பிரசங்கிப்பெற்றது
	இருப்பிடமானதும்		மாற
शङ्करश्चशुरः	மகேசுவரனுக்கு	सः	அது
	மாமனாரானதும்	आहवे	போரில்
गुहामस्रवणोपेतः	குகைகளும் சரீர	तत्र	உனக்கு
	களும் சிறைத்ததும்	अतुलां	உவமையற்ற
	பல பன்னத்தாக்கு	प्रीति	மனத்திருப்சிவ
बहुकन्दरनिर्झरः	{ களும் அருகிலுள்ள	कर्तुं	செய்த
	முள்ளதும்	समर्थः	சமர்த்தியுள்ளத.

तं भीत इति विज्ञाय समुद्रमसुरोत्तमः । हिमवद्भगच्छन्दरथापादिव च्युतः ॥ १४ ॥

असुरोत्तमः	“அசுரோத்தமன்	आपात्	கொள்ளின்று
भीतः	பயங்காளி	च्युतः	கீடப்பட்ட
इति	என்ற	शरः	பாணம் [அகைமாய்
तं	அந்த	इव	எப்படியோ அவ்வளவு.
समुद्रं	சமுத்திரத்தை	हिमवद्भग	இமவாடிசைக்காஜனுக்கு
विज्ञाय	உணர்விகொண்ட,	आगच्छन्	போய்க்கொடுத்தான்.

ततस्तस्य गिरेः श्वेता गजेन्द्रविपुलाः शिलाः । चिक्षेप बहुधा भूमौ दुन्दुभिर्विननाद च ॥

ततः "அவ்விடத்தில்
दुन्दुभिः தூத்துடி
तस्य அந்த
गिरेः பரிலையினது
गजेन्द्रविपुलाः பெரும் யானைகள்
பருமனுள்ள

शिलाः கற்பாறைகளை
भूमौ தரைமீல்
बहुधा நூறுமாளாய்
चिक्षेप பெயர்த்துத்தள்ளி
இன்
विननाद च பேரொலியுஞ்செய்தான்.

श्वेताः வெணுத்த

ततः श्वेताम्बुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः । हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्व एव शिखरे स्थितः ॥

ततः "அப்பொழுது
हिमवान् இமயமலை
श्वेताम्बुदाकारः வெண்மேகம்போன்ற
உருக்கொண்டதாய்
सौम्यः அழகியதாய்

प्रीतिकराकृतिः சந்தோஷத்தை விளை
விக்கும் மேனியுடை
स्व தனது [யதாய்
शिखरे சிகரத்தில்
स्थितः एव இருந்துகொண்டே
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

क्लृप्तुर्महसि मां न त्वं दुन्दुभे धर्मवत्सल । रणकर्मस्वकुशलस्तपस्वी शरणो ह्यहम् ॥ १७ ॥

धर्मवत्सल "தர்மநெறியில்தவருத
दुन्दुभे தூத்துடியே!
अहं நான்,
रणकर्मसु போர்வியாபாரங்களில்
अकुशलः பரிசுயமில்லாத
तपस्वी தபஸ்வியாய்

शरणः தஞ்சமடைந்தவனாகி
हि ஆண்படியால் [தேன்.
त्वं நீ
मां என்னை
क्लृप्तुं உபத்திரவிக்க
अहं न கூடாது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः "தூத்துடி
धीमतः புத்தியிற்சிறந்த
तस्य அந்த
गिरिराजस्य பர்வதாரஜனது
तत् वचनं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு
क्रोधात् கோபத்தால்
संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுடைய
வனாகி
वाक्यं பின்வரும்சொல்லை
उवाच சொன்னான்.

यदि युद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्रयाद्रा निरुद्यमः । तमाचक्ष्व प्रदद्यान्मे योऽद्य युद्धं युयुत्सतः ॥

यं "நீ
युद्धे போரில்
मद्रयात् என்னிடத்தில் பயத்
தால்
निरुद्यमः முனையா நிருக்கின்றவ
னாக இருந்தா ஹஞ்சரி,
असमर्थः यदि वा பயிற்சி இல்லாதவனாக
இருந்தா ஹஞ்சரி,

युयुत्सतः போராவேண்டும்
मे எனக்கு
अद्य இப்பொழுது
यः எவன்
युद्धं प्रदद्यान् போரை கொடுப்பனோ
तं அவனை
आचक्ष्व இன்னாருவென்று
சொல்லும்.

हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । अनुक्तपूर्वं धर्मात्मा क्रोधात्तमसुरोत्तमम् ॥

वाक्यविशारदः	“பேசுவதில் சமர்த்த தரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
धर्मात्मा	தர்மாவதர்மாவழமைய	असुरोत्तमं	அசுரோத்தமனை பார்த்து
हिमवान्	இமவான்	अनुक्तपूर्वं	இனுவானையில் ஒருவ ரும்அனுகூலியிராதபடி
क्रोधात्	கோபத்தாடணிநூந்த	अब्रवीत्	சொல்லிற்று.
वाक्यं	மேற்கண்ட சொல்லி		

वाली नाम महाप्राज्ञः शक्रपुत्रः प्रतापवान् । अध्यास्ते वानरः श्रीमान्किष्किन्धामदुल्लभाम् ॥

अनुल्लभ्यां	“ஒப்பற்ற அழகினை புண்டய	प्रतापवान्	பித்தரபராலியம்
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையில்	शक्रपुत्रः	இந்திரனது புதல்வ னுமான
वाली नाम	வாலி என்ற	वानरः	வர் வானரன்
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானும்	अध्यास्ते	வசீத்துக்கொண்டி ருக்கின்றான்.
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்		

स समर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्धविशारदः । द्वन्द्वयुद्धं महाबातुं नमुचेरिव वासवः ॥ २२ ॥

वासवः	“இந்திரன்	युद्धविशारदः	யுத்தத்தில் நிபுண
नमुचेः	நமுசியெனும் அசுர வர்க்கு	सः	அவன் [னுமைய
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	तव	உனக்கு
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானும்	महत्	மெச்சத்தக்க
		द्वन्द्वयुद्धं	துவந்துவயுத்தத்தை
		वातुं	புரிய
		समर्थः	ஈற்றவன்.

तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिहेच्छसि । स हि दुर्मर्षणो नित्यं शूरः समरकर्मणि ॥

सः हि	“அவனே	युद्धं	போரை
नित्यं	எப்பொழுதும்	इच्छसि यदि	வேண்டுமென்றும்
समरकर्मणि	போர் செய்வதில்	शीघ्रं	உடனே [என்றால்
दुर्मर्षणः	வெல்வதற்கரியான	त्वं	ஃ
शूरः	சூரன்.	तं	அவனிடம்
इह	இப்பொழுது	अभिगच्छ	போய்க்கேள்’.

श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं क्रोधाविष्टः स दुन्दुभिः । जगाम तां पुरीं तस्य किष्किन्धां बालिनस्तदा ॥
धारयन्माहिषं रूपं तीक्ष्णशृङ्गो भयावहः । प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥ २५ ॥

सः	“அந்த	नभस्तले	ஆகாயத்தில்
दुन्दुभिः	துத்துபி	प्रावृषि	மழைக்காசத்தில்
माहिषं रूपं	எருமைவரினுருவத்தை	तोयपूर्णः	நீருண்ட
धारयन्	வடுத்துக்கொண்டு	महामेघः	பெரும் மேகம்
तीक्ष्णशृङ्गः	சூரிய கொம்புகளை புண்டயவனாய்	इव	போன்றவனாய்

भयावहः	பாவருக்கும் பயத்தை விளைவிக்கின்றவனார்
हिमवतः	ஹிமவானது
वायं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு
क्रोधाविष्टः	கோபாவேசங்கொண் ண்டவனாகி

तदा	அப்பொழுதே
तस्य	அந்த
वाणिनः	வாணிகனது
तां	அந்த
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா
पुरीं	நகருக்கு
जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तद्द्वारमागम्य किष्किन्धाया महाबलः । ननर्द कम्पयन्भूमिं दुन्दुभिर्दुन्दुभिर्यथा ॥
समीपजान्दुमान्भञ्जन्वसुधां दारयन्सुरैः । विषाणेनोद्धिखन्दर्पात्तद्द्वारं द्विरदो यथा ॥

ततः	“அப்பொழுது
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
दुन्दुभिः	துந்துபி,
किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினது
तत्	அந்த [டைய
द्वारं	வாரினை
आगम्य	அடைந்து,
भूमिं	பூமியை
कम्पयन्	அதிர்ச்செய்துக் கொண்டு,
समीपजान्	பக்கத்திலிருந்த
दुमान्	மரங்களை
भञ्जन्	முறித்துக்கொண்டு,

वसुधां	பூமியை
सुरैः	சூரம்புகளால்
दारयन्	கிளைத்துக்கொண்டு
द्विरदः	பாளை
यथा	போலவே
दपात्	செருக்கால்
तत्	அந்த
द्वारं	வாரினை
विषाणेन	கொம்புகளால்
उद्धिखन्	பிளந்துகொண்டு
दुन्दुभिः	துந்துபிவாந்தியம்
यथा	போலவே
ननर्द	கர்ஜித்தான்.

अन्तःपुरगतो वाली श्रुत्वा शब्दममर्षणः । निष्पत्त सह स्त्रीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥

अन्तःपुरगतः	“அந்தப்புரத்திலிருந்த
वाली	வாலி
शब्दं	சத்தத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,
अमर्षणः	சடுஞ்சினங்கொண்ட
चन्द्रमाः	சந்திரன் [வனாகி

ताराभिः	நகைத்திரக்களொடு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
स्त्रीभिः	மனைவிகளோடு
सह	கூட
निष्पत्त	வெளிமேல்வந்தான்.

मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाचाथ दुन्दुभिम् । हरीणाश्वरो वाली सर्वेषां वनचारिणाम् ॥

हरीणां	“வானரசர்களுக்கும்
वनचारिणां	வனத்தில் திரியும் மற்ற மிருகங்கள்
सर्वेषां	எல்லாவற்றிற்கும்
ईश्वरः वाली	மன்னனாகிய வாலி
अथ	அப்பொழுது
तं	அந்த

दुन्दुभिं	துந்துபியைப் பார்த்து
व्यक्ताक्षरपदं	தெளிவான சொற்க டைக்கிய சங்கதியை
मितं	செருக்கமாக
उवाच	பின்வருமாறு சொன்னான்.

किमर्थं नगरद्वारमिदं रुद्ध्वा विनर्दसि । दुन्दुभे विदितो मेऽसि रक्ष प्राणान्महाबल ॥

दुन्दुभे	" 'அந்தாடி!	महाबल	மகாபலசாலியே!
इदं	இந்த	मे	எனக்கு
नगरद्वारं	நகரவாரியை	विदितः	தெரிந்தவனாகவே
रुद्ध्वा	தடைத்து,	असि	இருக்கிறாய்.
किमर्थं	என்	प्राणान्	பிராணனை
विनर्दसि	கர்ஜிக்கின்றனை?	रक्ष	தாப்பாற்றிக்கொள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधान्मेरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः	" 'அந்தாடி	श्रुत्वा	கேட்டு
धीमतः	புத்திமானான	क्रोधान्	கோபத்தால்
तस्य	அந்த	संस्कलोचनः	சிலந்த கண்களுற்றவனாக
वानरेन्द्रस्य	வானரமென்றவனானவ		
तत्	அந்த	वाक्यं	பிசுவாசமும் சொல்லை
वचनं	சொல்லை	उवाच	சொன்னான்.

न त्वं स्त्रीसन्निधौ वीर वचने वक्तुमर्हसि । मम युद्धं प्रयच्छाद्य ततो ज्ञास्यामि ते वन्द्यम् ॥

वीर	" 'குரமேன!	युद्धं	சண்டையை
त्वं	நீ	अद्य	இப்பொழுதே
स्त्रीसन्निधौ	ஸ்திரீகளின் முன்னி	प्रयच्छ	கொடு.
वचनं	வீரவாதத்தை [இல்லை]	ततः	அதன்மேல்
वक्तुं	சொல்ல	ते	உனது
अर्हसि व ।	கடாது.	वन्द्यं	விரத்தன்மைவை
मम	எனக்கு	ज्ञास्यामि	என் உறவேன்.

अथवा धारयिष्यामि क्रोधमद्य निशामिमाम् । गृह्यतामुदयः स्वैरं कामभोगेषु वानर ॥

अद्य	" 'இப்பொழுதே	धारयिष्यामि	கொடுக்கக்கொள்
अथवा	இது வேண்டாமென்றால்	वानर	குரமேன! [குரமேன.]
	குல்	कामभोगेषु	காமபோகங்களில்
हमां	இந்த	स्वैरं	உனதீக்கடப்பட்டு
निशां	இரவில்	उदयः	இரகதாபிமானது
क्रोधे	கோபத்தை	गृह्यताम्	கொடுத்தபட்டும்.

दीयतां संप्रदानं च परिष्वज्य च वानरान् । सर्वशाखामृगेन्द्रस्त्वं संसादय सुहृजनान् ॥

सुदृष्ट्वा कुरु किष्किन्धां कुरुष्वात्मसमं पुरे । कीदृशं च सह स्त्रीभिरहं ते दर्पनाशनः ॥

त्वं च	" 'நீயோ	संप्रदानं	கொடுக்கவேண்டியது
सर्वशाखामृगेन्द्रः	கண்ண வானரர்களுந்	दीयतां	கொடுத்தனுப்பபட்ட
अहं च	நானே [கும் அசை]	सुहृजनान्	அன்பர்களாகிய [இம்.
ते	ந. - நான்	वानरान् च	வானரர்களை யெல்லாம்
दर्पनाशनः	பெருமக்கை ஒழிந்த	परिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
	வாயுநவன்	संसादय	விடைபெற்றுக்கொள்,

किष्किन्धा	கிஷ்கிந்தா ககவா	आश्वसम्	அஸ்வஸம் பதிகையை
सुशं	உஷ்டுடன் பார்க்கிற தென்பதை	कुरुव	நியமித்துக் கொடு.
कुरु	செய்துவிடு.	सीमिः सह	மனைவியர்களுகொடுகபட
पुरे	நகரில்	भीडस	க்ரீடித்துவிடு.
यो हि मत्तं प्रपत्तं वा सुप्तं वा व्यथितं भृशम् । हन्यात्स भूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥			
लोके	“உலகில்	व्यथितं	பயந்தோடுகின் தவனை
यः	எவனொருவன்		யாவது
मत्तं वा	கன் னுண்டவனையா	त्वद्विधं	உன்னைப்போன்ற
	வது	मदमोहितं वा	காமத்தால் மெய்
प्रपत्तं	பயித்தியம் பிடித்த வனையாவது		மறந்தவனையாவது
सुप्तं	துக்கிக்கொண்டிருக் கின் தவனையாவது	हन्यात्	கொல்லுவானோ
		सः हि	அவன் தான்
भृशं	மிகவும்	भूणहा	கருவா சிதைத்தவ னாவான்.

सः प्रहस्याब्रवीन्मन्दं क्रोधात्तमसुरोत्तमम् । विसृज्य ताः स्त्रियः सर्वास्ताराप्रभृतिकास्तदा ॥

सः	“அவன்	विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு
तदा	அப்பொழுது	क्रोधात्	கோபத்துடன்
ताराप्रभृतिकाः	தாரா முதலிய	तं असुरोत्तमं	அந்த அசுரோத் தமனைப் பார்த்து
स्त्रियः	மனைவியர்கள்		பின்வருமாறு பேசி னான்.
सर्वाः	எல்லோரையும் பார்த்	अब्रवीत्	
मन्दं प्रहस्य	புன்னகைசெய்து, [து		
ताः	அவர்களை		

मत्तोऽयमिति मा संस्था यद्यभीतोऽसि संयुगे । मदोऽयं संप्रहारेऽस्मिन्वीरपाने समर्ध्यताम् ॥

अयं	“இந்த நான்	मदः	அளவுகடந்த உத்ஸா
मत्तः	கன் னுண்டவனுடிருக்	अस्मिन् संप्रहारे	இந்த போரில் [கமே
इति	என்று [கின்றேன்		போருக்குமுன் வீரர்
मा संस्थाः	நீ நினைக்காதே.	वीरपाने	{ கன் குடிக்கும் வெறி உண்டாக்கும் சாரா யமாக
संयुगे	போரில்		எற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்.
अभीतः	பயப்படாதவனாக	समर्ध्यताम्	
असि यदि	நீ இருக்கும்பகைத்		
अयं	இந்த [நில்		

तमेवमुक्त्वा संकुदो मालामुत्क्षिप्य काञ्चनीम् । पित्रा दत्तां महेन्द्रेण युद्धाय व्यवतिष्ठत ॥

तं	“அவனைப் பார்த்து	मालां	மாலையை
एवं	மேற்கண்டவாறு	उत्क्षिप्य	அணிந்துகொண்டு,
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	युद्धाय	யுத்தத்திற்கு
पित्रा	தந்தையாகிய	संकुदः	மிகச் சிறக்கொண்ட வனாகி
महेन्द्रेण	இந்திரனால்		
दत्तां	கொடுக்கப்பட்ட	व्यवतिष्ठत	ஆயத்தமாய்
काञ्चनीं	காஞ்சன		வந்துநின்றான்.

विषाणयोर्गृहीत्वा तं दुन्दुभि गिरिसन्निभम् । आविध्यत तदा वाली विनदन्कपिकुञ्जरः ॥

ததா	“ அச்சமயத்தில்	गिरिसन्निभे	மலைமய நிகர்ந்த
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனாகிய	दुन्दुभि	தூர் துபிமய
वाली	வாலி,	विषाणयोः	இரு கொம்புகளில்
विनदन्	பெரும் கோஷமிட்டுக்	गृहीत्वा	பற்றி இழுத்து,
तं	அந்த [கொண்டு]	आविध्यत	தரையிலைறந்தான்.

वाली व्यापातयाञ्चक्रे ननर्द च महास्वनम् । ॥ ४१ ॥

வாலி	“ வாலி	महास्वनं	பெரும் குரலிட்டு
व्यापातयाञ्चक्रे	தரையில் விழுந்திடுவான்.	ननर्द च	கர்ஜித்தான்.

तयोस्तु क्रोधसंस्मृतात्परस्परजयैषिणोः । युद्धं समभवद् घोरं दुन्दुभेर्वानरस्य च ॥ ४२ ॥

परस्पर- जयैषिणोः	“ ஒருவரைப்பொருவர் வெல்ல எண்ணக் கொண்டவர்களான	वानरस्य च	வானரனுக்கும்
		क्रोधसंस्मृतात्	கோபாவேசத்தால்
		घोरं	பெரும்
तयोः तु	அவ்விருவர்களைய	युद्धं	போர்
दुन्दुभेः	தூர் துபிக்கும்	समभवत्	சமடபெற்றது.

अयुध्यत तदा वाली शक्रतुल्यपराक्रमः । मुष्टिभिर्जानुभिश्चैव शिलाभिः पादपैस्तथा ॥

शक्रतुल्यपराक्रमः	“ இந்த திரை நிகர்ந்த பரக்கிரமசாலியாகிய	जानुभिः एव	முதுங்கால்களாலும்
वाली	வாலி,	शिलाभिः	கற்களாலும்
तदा	அப்பொழுது	पादपैः तथा	மடங்களாலும்
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்	अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.

परस्परं घ्नतोस्तत्र वानरासुरयोस्तदा । आसीदीनोऽसुरो युद्धे शक्रमुनुर्व्यवर्धत ॥ ४३ ॥

युद्धे	“ போரில்	असुरः	அசுரன்
तदा	அப்பொழுது	वीनः	கொடித்தவனாக
तत्र	அங்குமிடத்தில்	आसीत्	ஆகியிட்டான்.
परस्परं	ஒருவரைப்பொருவர்	शक्रमुनुः	இந்திரனது புதல்வன்
घ्नतोः	அடித்துக்கொள்ளும்		வாஸி
वानरासुरयोः	வானரன், அசுரன்	व्यवर्धत	உதவாகமாயிருந் தான்.

व्यापारवीर्यधैर्यैश्च परिक्षीणं पराक्रमैः । तं तु दुन्दुभिमुत्पात्य धरण्यामभ्यपातयत् ॥ ४५ ॥

व्यापारवीर्यधैर्यैः	“ முயற்சி, வலு, மனோவ லிமை இவைகளாலும்	तं	அந்த
पराक्रमैः च	மேல்கிழுந்து தாக்கும் கும் வகைகளாலும்	दुन्दुभि तु	தூர் துபிமையும்
परिक्षीणं	கைவிடப்பட்டவனான	उत्पात्य	தூக்கி,
		धरण्यां	தரையில்
		अभ्यपातयत्	அடித்தான்.

समन्ताद्योजनं पूर्णपाश्रपं मामकं यदि । आक्रमिष्यति दुर्बुद्धिर्व्यक्तं स न भविष्यति ॥

मामकं	“எனது	दुर्बुद्धिः	துவ்ப்டனாகிய
आश्रपं	ஆசிரமத்தை	सः	அவன்
समन्तात्	நாற்புறத்திலும்	आक्रमिष्यति यदि	தாழைக்கின்றான்
पूर्णं	பூர்ணமாய்		என்றால்
योजनं	எட்டுமைல் தூரம்	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
	வரையில்	भविष्यति न	உயிரிழக்கக்கடவன்.

ये चास्य सचिवाः केचित् संश्रिता मामकं वनम् । न च तैरिह वस्तव्यं श्रुत्वा यान्तु यथासुखम्॥

मामकं	“எனது	इह	இவ்விடத்தில்
वनं	வனத்தை	वस्तव्यं न	வசிக்கப்படக்கடாது.
संश्रिताः	அடைந்தவர்களான	श्रुत्वा	விஷயத்தை அறிந்து
अस्य	இவனுது		கொண்டு
सचिवाः	தோழர்கள்	यथासुखं	இஷ்டப்படி
ये केचित्	எவர்களை	यान्तु	வெளியில் போய்விடக்
तैः च	அவர்களாலும்		கடவார்கள்.

यदि तेऽपीह तिष्ठन्ति शपिष्ये तानपि ध्रुवम् । वनेऽस्मिन्मामके नित्यं पुत्रवत्परिरक्षिते ॥
पत्राङ्कुरविनाशाय फलमूलाभवाय च ॥ ५७ ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	फलमूला- }	பழங்கள், கிழங்குகள்
पुत्रवत्	குழந்தையைப்போல்	भवाय च }	இவைகளின் அழி- வின் நேறாதுவாயும்
परिरक्षिते	பரீபாஸித்துவரப் பட்ட	ते	அவர்கள்
मामके	எனது	अपि	இன்னும்
अस्मिन्	இந்த	इह	இவ்விடத்திலேயே
वने	வனத்தில்	तिष्ठन्ति यदि	இருக்கின்றார்களென்
पत्राङ्कुर- }	இலை, தளிர் இவைக	तान् अपि	அவர்களையும் [ரால்
विनाशाय }	வின் அழிவின் நேறா துவாயும்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
		शपिष्ये	பின்வருமாறு சபித்து விடுவேன்.

दिवसश्चाद्य मर्यादा ये द्रष्टा श्वोऽस्मि वानरम् । बहुवर्षसहस्राणि स वै शैल्यो भविष्यति ॥

अद्य	“இப்பொழுது	वानरं	குரங்கை
मर्यादा	கடைபெறும்	द्रष्टा अस्मि	நான் பார்ப்பேனோ
	நடவழக்கை	सः	அவன்
दिवसः च	இன்றுமட்டுந்தான்.	बहुवर्षसहस्राणि	அநேகாபிரம் வரு
यः	நானே	शैल्यः वै	கல்மயமாக [ஆம்
ये	எந்த	भविष्यति	ஆகக்கடவன் !

ततस्ते वानराः श्रुत्वा गिरं मुनिसमीरिताम् । निश्चक्रमुर्वनात्तस्मात्तान्दृष्ट्वा बालिरब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	स्नान	வனத்திலிருந்து
ते	அந்த	निश्चक्रमुः	வெளியில் போய்
वानराः	வானரர்கள்		விட்டார்கள்.
मुनिसमीरितां	முனிவரால் கொள்ளப் பட்ட	बालिः	வாலி,
गिरं	கொல்லை	तान्	அவர்களை
श्रुत्वा	கேட்டு,	इष्ट्वा	பார்த்து,
तस्मान्	அந்த	अब्रवीत्	பின்வந்தமூலம்
			வினாவினான்.

किं भवन्तः समस्ताश्च मतङ्गवनवासिनः । पत्समीपमनुप्राप्ता अपि स्वस्ति वनौकसाम् ॥

मतङ्गवनवासिनः	“மதங்கமுனிவரது வனவாசிகளான	किं	என்
भवन्तः	கேங்கள்	अनुप्राप्ताः	வந்து விட்டார்கள்?
समस्ताः च	எல்லோரும்	वनौकसां	வானரர்களுக்கு
पत्समीपं	எண்ணிடம்	अपि स्वस्ति	குதவந்த வாழ்வு தானே?

ततस्ते कारणं सर्वं तदा शपे च बालिनः । शशंसुर्वानराः सर्वे बालिने हेमपालिने ॥

ते	அந்த	शपे च	சாபத்தையும்
वानराः	வானரர்கள்	ततः	அதன்மேல்
सर्वे	எல்லோரும்	तदा	அப்பொழுது
हेमपालिने	காஞ்சனமாலையைய	कारणं	நடந்த சமாசாரம்
बालिने	வாலிக்கு[ணிந் திருந்த	सर्वे	எல்லாவற்றையும்
बालिनः	வாலியைப்பற்றிய	शशंसुः	தேரிவித்தார்கள்.

एतच्छ्रुत्वा तदा बाली वचनं वानरेरितम् । तं महर्षिं समासाद्य याचते स कृताञ्जलिः ॥

तदा	அப்பொழுது	तं	அந்த
बाली	வாலி	महर्षिं	முனிகர்பெருமானை
वानरेरितं	வானரர்களால் கொள்	समासाद्य	தொழுகண்டு.
एतत्	இந்த [சப்பட்ட	कृताञ्जलिः	அந்தவிதமானதாகி
वचनं	கொல்லை	याचते स	பிரார்த்தித்து வேண்டி
श्रुत्वा	கேட்டு,		புக்கொண்டான்.

महर्षिस्तमनादृत्य प्रविशेत् स्वमाश्रमम् ॥ ६३ ॥

महर्षिः	முனிவர் பெருமான்	स्व	தனது
तं	அவனை	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்குள்
अनादृत्य	கிறிதுடன் கவனியாது	प्रविशेत्	புகுந்துவிட்டார்.

शापकारणभीतस्तु वाली विह्वलतां गतः

॥ ६४ ॥

वाली तु "காலியும்
शापकारणभीतः { சாபத்தால் விளையும்
செய்கையில் அச்ச
முற்றவனாகி

विह्वलतां गतः தாயரமுற்றினான்.

ततः शापभयाद्भीत ऋश्यमूकं महागिरिम् । प्रवेष्टुं नेच्छति हरिर्द्रष्टुं वाऽपि नरेश्वर ॥६५॥

नरेश्वर "புருஷோத்தம!
हरिः வானான்,
ततः அப்போதிலிருந்து
शापभयात् சாபத்தால் விளைய
மாபத்தால்

महागिरिं சிறந்த பர்வதமாகிய
ऋश्यमूकं நிரயமுகத்தை
प्रवेष्टुं நிரவேசிக்கவே
द्रष्टुं अपि वा கண்ணெடுத்துப்
பார்க்கவுங்கூடவே

भीतः பயமுற்றவனாகி

इच्छति न நீனைக்கிறானில்லை.

तस्याप्रवेशं ज्ञात्वाऽहमिदं राम महावनम् । विचरामि सहामाल्यो विपादेन च वर्जितः ॥

राम "ஸ்ரீராம!
अहं நான்
महावनं மகாவனத்தை
तस्य அவனுக்கு
अप्रवेशं புகமுடியாததாய்

ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு,
सहामाल्यः மந்திரிமார்களுடன்
கூட
विपादेन वर्जितः च கவலையற்றவனாகவே
इदं இதில்
विचरामि வசிக்கிறேன்.

एषोऽस्थिनिचयस्तस्य दुन्दुभेः संप्रकाशते । वीर्योत्सेकान्निरस्तस्य गिरिकूटनिभो महान् ॥

वीर्योत्सेकात् "வலியின் செருக்கால்
निरस्तस्य எரியப்பட்ட
तस्य அந்த
दुन्दुभेः துந்துபினைது
अस्थिनिचयः தசையொழிந்த
எனும்புக்கூடு

महान् மிகப்பெரியதாய்
गिरिकूटनिभः மலையினது கொடுமுடி
யை நிகர்த்ததாய்
एषः இதேதா
संप्रकाशते காணப்படுகிறது.

इमे च विपुलाः सालाः सप्त शाखावलम्बिनः । यत्रैकं घटते वाली निष्पन्नयितुषोजसा ॥

सप्त "ஏழு
सालाः ஆச்சாடாக்கள்
विपुलाः பெரியவைகளாய்
शाखावलम्बिनः கிளைகள் செறிந்த
வைகளாய்

यस्य இதில்
एकं ஒன்றை
ओजसा பலத்தால்
निष्पन्नयितुं ஒரு இலையேனும் இல்
லாது செய்வதற்கு
घटते சமர்த்தனாய் விளங்கு
கிறான்.

इमे च वाली इतिहा इनुक्किन्तनं, வாலி,

एतदस्यासमं वीर्यं मया राम प्रकीर्तितम्

॥ ६९ ॥

राम "ஸ்ரீராம!
अस्य இவனது
एतत् இப்படிப்பட்ட
असमं ஒப்பற்றதாகிய

वीर्यं வீரப்பான்னது
मया என்னால்
प्रकीर्तितम् சொல்லிவிடப்பட்டது

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवो रामं रक्तान्तलोचनम् । ध्यात्वा मुहूर्तं काकुत्स्थं पुनरेव वचोऽब्रवीत् ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	रक्तान्तलोचनं	சிவந்த கண்டங்கண்ட
एवं	மேற்கண்டவாறு		கொடியுடையவரும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	काकुत्स्थं	ககுகத்த வாய்சத்தவரு
तु	இன்னும்		மரன்
मुहूर्तं	முகூர்த்தகாலம்	रामे एव	ஸ்ரீராமரைப்போலந்த்ரு
	{ தனக்குள்ளேயே ஆ	पुनः	மீனவும்
ध्यात्वा	{ ணைசனை செய்து	वचः	பின்வரும் சொல்லி
	விட்டு,	अब्रवीत्	சொன்னான்.

शूरश्वसुरघाती च प्रख्यातबलपौरुषः । बलवान्वानरो बाली संयुगेष्वपराजितः ॥ ७६ ॥

वानरः	“வானரனாகிய	प्रख्यातबलपौरुषः	{ மகா சீரகித்திபெற்ற
बाली	வாலி,		பலமும் ஆற்றலுமு
बलवान्	பலசாலி.		ற்றவன்.
शूरः च	சூரன்.	संयुगेषु	போர்க்களில்
असुरघाती	ஆசுரர்களை யும்	अपराजितः च	தோல்லியடையா
	கொன்றவன்.		தவன்.

दृश्यन्ते चास्य कर्माणि दुष्कराणि सुरैरपि । यानि संचिन्त्य भीतोऽहमृश्यमूकं समाश्रितः ॥

अस्य	“இவனுடைய	अहं	நான்
कर्माणि	செய்கைகள்	संचिन्त्य	நினைத்து
सुरैः अपि	தேவர்களாலும் கூட	भीतः	பயமடைந்தவனாய்
दुष्कराणि च	செயற்கரியவைகளாக	अश्यमूकं	நிசியமுகத்திற்கு
दृश्यन्ते	இருக்கின்றன. [களை	समाश्रितः	வந்துசேர்ந்து
यानि	எவைகளோ அவை-		விட்டேன்.

तमजय्यमधृष्यं च वानरेन्द्रमर्पणम् । विचिन्तयन्न मुञ्चामि कश्यमूकमहं त्विमम् ॥ ७८ ॥

अहं	“நான்	अमर्पणं च	மன்னிக்கும் குணமில்
तं	அந்த		வாதவனெனவும்
वानरेन्द्रं	வானரமன்னனை	विचिन्तयन् तु	தீர்பாணித்துக்கொண்
अजय्यं	ஐயிக்கமுடியாதவ	इमं	இந்த [நெதான்
	னெனவும்	अश्यमूकं	நிசியமுகத்தை
अदृष्यं	தகைகொழுத்தவ	न मुञ्चामि	விட்டகலா திருக்கின்
	னெனவும்		நென்.

उद्दिशः शङ्कितश्चापि विचरामि महावने । अनुरक्तः सहामात्यैर्हनुमत्वमुखैर्वरैः ॥ ७९ ॥

महावने	“இந்த பெரும்	अमात्यैः सह	மகதிரிபார்களுவாதி
	வனத்தில்		கூட்டிலே
अनुरक्तः	ஆன்பர்த்தவர்களும்	शङ्कितः च	தகிலடைந்தவனாயும்
वरैः	சிறந்தவர்களும்	उद्दिशः अपि	மனார் நெரந்தவனாயும்
हनुमत्वमुखैः	ஹனுமான் முதலிய	विचरामि	நான் திரிந்துகொண்
			டிருக்கின்றேன்.

उपलब्धं च मे श्लाघ्यं सन्मित्रं मित्रवत्सल । त्वामहं पुरुषव्याघ्र हिमवन्तमिवाश्रितः ॥

மிலவாசல	"நண்பரிடம் ஆன் பாராட்டுபவனே !	அஃ	நான்
மே	எனக்கு	हिमवन्त	ஹிமவாந்தை
श्लाघ्यं	கொண்டாடத்தக்க	इव	போன்ற
सन्मित्रं च	நல்ல நிகழ்ச்சிதரும்	त्वां	தேவரீரை
उपलब्धं	கிடைத்திருக்கிறார்.	आश्रितः	புகலடைந்துவிட்டேன்.
पुरुषव्याघ्र	புருஷோத்தமனே !		

किंतु तस्य बलशोऽहं दुर्भ्रातृव्यशालिनः । अपत्यक्षं तु मे वीर्यं समरे तव राघव ॥८१॥

கிந்து	"ஆயினும்	राघव	ஸ்ரீராம !
अहं	நான்	समरे	மேளையில்
दुर्भ्रातृः	கொடிய தகமவனும	तव	தேவரீரது
बलशालिनः	பலசாலிபுமான	वीर्यं तु	வீரத்தன்மைவோ
तस्य	அவனுடைய	मे	எனக்கு
बलः	ஆற்றலில் பிரத்திய கொண்பவமுள்ளவன்.	अपत्यक्षम्	அதுபவமில்லாதது.

न खल्वहं त्वां तुल्ये नावमन्ये न भीषये । कर्मभिस्तस्य भीमैस्तु कातर्यं जनितं मम ॥

அஃ	"நான்	खलु	இப்படி திருவுள்ளத் தில் பற்றி ரார்த்திக்
त्वां	தேவரீரை	तस्य	அவனு [வில் தென்.
तुल्ये न	பரிகழிக்கவில்லை.	भीमैः	பயங்கரமான
अवमन्ये न	அவமதிக்கவுமில்லை.	कर्मभिः तु	செய்கைகளாலேயே
भीषये न	பயமுறுத்தக் கருதவு மில்லை.	मम	எனக்கு
		कातर्यं	உடல் தடுக்கம்
		जनितम्	உண்டாகிவிடுக்கிறது.

कामं राम भवद्वाणी प्रमाणं धैर्यमाकृतिः । सूचयन्ति परं तेजो भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

ராம	"ஸ்ரீராம !	आकृतिः	திருமேனின் தோத்
कामं	இது இப்படிச்சொல்லுக்க,	भस्मच्छन्नं	நீறு தூக்க [நீறு
भवद्वाणी	தேவரீருடைய வாக்குமும்,	अनलं	அக்கனைய
प्रमाणं	எதற்கும் பயமின் வாயார்,	इव	போலவே
धैर्यं	எதற்கும் சலியாத கொறுமையுடன்	परं	அதாதுவாய்மான
		तेजः	பரக்கொத்ததை
		सूचयन्ति	சொன்னதை வாக்குகின்றன .

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुग्रीवस्य महात्मनः । स्मितपूर्वमथो रामः प्रत्युवाच हरिं प्रभुः ॥

प्रभुः	பிரபுவாகிய	तत् वचनं श्रुत्वा	அத்தொழிவை கேட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்	हरिं	காண்களைப் பார்த்து
महात्मनः	மகாத்மா மகனிடம்	स्मितपूर्व	முன்னையபுடல்
तस्य	அவருடைய	अथो	பின்வருமாறு
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவருடைய	प्रत्युवाच	புதியுரைத்தார்.

यदि न प्रत्ययोऽस्मात् विक्रमे तव वानर । प्रत्ययं सपरे श्लाघ्यमहमुत्पादयामि ते ॥८५॥

வானர	“ வானரே !	ந யதி	இன்ன திருக்கிற
சமரே	பேரலில்	அஹ்	நான் [படியமல்,
விக்ரமே	பராக்கிரமபலியுத்தில்	தே	உமக்கு
அஸ்யஸு	எங்கெரிடத்தில்	ஸ்யாய்	மெச்சுத்தக்கநாகிய
தவ	உமக்கு	மத்யய்	நம்பிக்கையை
மத்யய:	நம்பிக்கை	உத்யாயமி	இந்தா வினைவிக்
			கிறேன். ”

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सान्त्वं लक्ष्मणपूर्वजः । राघवो दुन्दुभेः कार्यं पादाङ्गुष्ठेन तोलयन् ॥

पुनश्च लीलया रामश्चिक्षेप दशयोजनम्

|| ८३ ||

[illegible]

असुरस्य तनुं शुष्कां पादाङ्गुष्ठेन वीर्यवान् । क्षिप्तं दृष्ट्वा ततः कार्यं सुग्रीवः पुनरब्रवीत् ॥

वीर्यवान्	वीर्यवान्	पुनः	पुनः
सुमीवः	सुमीवः	असुरस्य	असुरस्य
ततः	ततः	तनुं	तनुं
पादाङ्गुलैः	पादाङ्गुलैः	शुक्लं	शुक्लं
क्षिप्तं	क्षिप्तं		
कायं	कायं	अश्वीन्	अश्वीन्
दृष्ट्वा	दृष्ट्वा		

लक्ष्मणस्याग्रतो राममिदं वचनमब्रवीत्

11 22 11

லக்ஷ்மணன்	வத்சாமி	இவ்	பின் வருமும்
அய்யன்	முன்னிலையில்	வசன்	சொல்லுக
ராமன்	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	அய்யன்	மொழிந்தான்.

आर्द्रः समांसः प्रत्ययः क्षिप्तः कायः पुरा सखे । लघुः संप्रति निर्मासस्तृणभूतश्च राघव ॥

சலே	“கண்டபே !	சமாंस:	சனாதப்பந்துள்ளதா
புரா	முன்பு	ராஃவ	ஸ்ரீராம ! [பிரேந்தது.
கிஸ:	எழியப்பட்ட	செய்தி ச	இயல்பா முடிதா
காய:	உடல்	நிமீச:	தகை கழிந்ததாய்
மய்ய:	கூடாததாய்	லஃயு:	இசைசாய்
அரீ:	சத்தாமைப்பள்ள	நுண்பு:	புல்லப்பிளவியாக்கி

परिश्रान्तेन मत्तेन भ्रात्रा मे वालिना तदा । शिशुमेवं ग्रहणेन भवता रघुनन्दन ॥
नात्र शक्यं बलं ज्ञातुं तव वा तस्य वाऽधिकम् ॥ ९० ॥

तदा	அப்பொழுது	ग्रहणेन	கண்ணகத் துடனிருக்
परिश्रान्तेन	பிகக் களைத்திருந்த வனும்	भवता	தேவரீரால் [கின்ற
मत्तेन	கள்ளாண்டு மயக்கத் தீருந்தவனும்	एवं	இப்படியெறியப்பட்ட புருக்கிறத.
मे	எனது	अस	இவ்விஷயத்தில்
भ्रात्रा	தம்பலுமாதிய	अधिकं	அதிகமான
वालिना	வாலியால்	बलं	பலம்
शिशु	சிறியப்பட்ட இது,	तव वा	தேவரீருக்கா, அல்ல
रघुनन्दन	ரூராம!	तस्य वा	அவனுக்கா என்று! இது
		ज्ञातुं	அறிய
		न शक्यम्	முடியாது.

आर्द्रं शुष्कमिति श्वेतसुमहद्राद्यवान्तरम् । स एव संशयस्तात तव तस्य च यद्वले ॥ ९१ ॥

राघव	"ரூராம!	यत् एव	இக்காரணத்தால்தா
एतत्	இது [குப்பதம்	तव	தேவரீருடையவும் [ன்
आर्द्रं	ரத்தப்பசையுடனி-	तस्य च	அவனுடையவும்
शुष्कं	உலர்ந்திருப்பதும்	बले	ஆற்றல்வீரத்தின்
इति	என்கிற இரண்டிற்கும்	सः हि	அதுவே, (மேற்கண்ட வித்யாசமே.)
सुमहत्	பெரும்	संशयः	தயதேற துவாட்டுக் கிறத.
अन्तरं	வித்யாசம்;		
तात	அய்யா!		

सालमेकं तु निर्भिन्वा भवेद्व्यक्तिर्वलावले ॥ ९२ ॥

एकं	ஒரு	वलावले	{ இருவர்களில்வாருக்கு அதிக பங்கென்கிற விவயத்தில்
सालं तु	ஆச்சாமரத்தை மட்டும்	व्यक्तिः	நிச்சயஞானம்
निर्भिन्वाः	தேவரீர் துளைக்க வேண்டும்	भवेत्	எர்ட்டும்.

कृत्वेदं कार्यकं सज्यं हस्तिहस्तमिवाततम् । आकर्णपूर्णमायम्य विसृजस्य महाशरम् ॥

हस्तिहस्तं इव	"யானைத்துதிக்கை	आयम्य	திழுத்து வளைத்து,
आततं	நீண்ட [பேரல்	सज्यं कुन्वा	யானைத்தி,
इदं	இந்த	महाशरं	பெரிய பாணத்தை
कार्यकं	விஷயம்	विसृजस्य	எய்ய திருவுளம்
आकर्णपूर्णं	கண்ணபரியந்தர்		கொள்ளும்

इमं हि सालं महितस्त्वया शरो न संशयोऽवास्ति विदारयिष्यति ।

अलं विमर्शेन मम प्रियं ध्रुवं कुरुष्व राजात्मज शापितो मया ॥ ८४ ॥

त्वया	தேவரீரால்	विमर्शेन	என் ஆராய்ச்சியை
महितः	விடப்பட்ட	अलं	இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.
शरः	பரணமான் து		
इमं	இந்த	राजात्मज	சக்கிரவர்த்திதிருக்கு
सालं	ஆச்சாமரமொன்றை	मया	என்னால் [மர]
विदारयिष्यति	துளைத்து விடப்படுமென	शापितः	கெஞ்சி பிரார்த்திக் கப்பட்ட தேவரீர்
अस हि	அப்படியாகில் [மது,		
	காரியசுத்தி விளைய	मम	எனக்கு
संशयः	{ மோ விளையாதோ	प्रियं	இஷ்டமான இதை
	வெனும் சந்தேகம்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
अस्ति न	இல்லை.	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.

यथा हि तेजःसु वरः सदा रविर्यथा हि शैलो हिमवान्महाद्रिषु ।

यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरस्तथा नराणामसि विक्रमे वरः ॥ ९५ ॥

तेजःसु	ஒளியுள்ளவைகளில்	चतुष्पात्सु	மிருகங்களில்
वरः	சிறந்தது	वरः	சிறந்தது
रविः	சூரியபகவான்	केसरी	சிங்கம் [யேயும்]
यथा हि	எப்படியோ அப்படி யேயும்,	यथा तथा च	எப்படியோ அப்படி- எப்பொழுதும்
महाद्रिषु	மகா பர்வதங்களில்	सदा	மரணிடர்களுக்குள்
हिमवान्	இமய	नराणां	பராக்கிரமத்தில்
शैलः	மலை	विक्रमे	சிறந்தவராக
यथा हि	எப்படியோ அப்படி யேயும்,	वरः	தேவரீர் விளங்கு
		असि	கிதீர்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9795

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 543

द्वादशः सर्गः—பனிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

सुग्रीवप्रत्यायनम्—ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்பெண்ணுவது.

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । श्रत्ययार्थं महातेजा रामो जग्राह कार्मुकम् ॥

महातेजाः	மகா தேஜோவாகுதிய	वचनं	விண்ணப்பத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	எற்றுக்கொண்டு,
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	प्रत्ययार्थं च	நம்பிக்கையுண்பெண் ணுவதற்காகவோ
सुभाषितं	இனிமையாய் சொல்லப்பட்ட	कार्मुकं	வில்லை
एतच्च	இந்த	जग्राह	கைவிரிவெடுத்துத் தார்.

स गृहीत्वा धनुष्योरं शरमेकं च पानदः । सालमुद्दिश्य चिक्षेप ज्यास्वनैः पूरयन्दिशः ॥

मानदः	யாவரிடமும் மரியா தைமாய் நடக்கும்	दिशः	திக்குகளை
सः	அவர்	पूरयन्	பூர்ப்பிக்கொண்டு
धोरं	பயங்கரமான	एकं शरं च	ஒரு பாணத்தை
धनुः	விஸ்லை	सालं	சூர் ஆச்சாமாதத்தை
गृहीत्वा	எடுத்து,	उद्दिश्य	குறித்து,
ज्यास्वनैः	காணொலியால்	चिक्षेप	விடுத்தார்.

स विस्मृष्टो बलवता बाणः स्वर्णपरिष्कृतः । भिक्षा सालान्गिरिप्रस्थे सम भूमिं विवेश ह ॥

बलवता	பலவானாகிய அவரால்	सालान्	ஆச்சாமாதங்களை
विस्मृष्टः	விடப்பட்ட	भिक्षा	பிணந்துகொண்டு,
स्वर्णपरिष्कृतः	பொக்கட்டுகளுள்ள	गिरिप्रस्थे	மலைத்தாழ்வனையில்
सः	அந்த	भूमिं	பூமிக்குள்
बाणः	பாணமானது	विवेश	புகுந்துவிட்டது.
सह	எழு	ह	கான் !

प्रविष्टस्तु मुहूर्तेन धरां भिक्षा महाजवः । निषत्य च पुनस्तूर्णं सत्ूर्णीं पुनराविशन् ॥४॥

महाजवः	மகா வேகமுற்ற அது	तूर्णं च	தற்கூண்டே
प्रविष्टः तु	புகுத்து	निषत्य	வெள்வந்து
मुहूर्तेन	ஒரு கொடிப்பொழு	पुनः	மூன்போலவே
धरां	பூமியை [தில்	सत्ूर्णीं	தனது அம்புருத்து
भिक्षा	பிணந்துவிட்டு,		வினவ
पुनः	மீளவும்	आविशन्	வந்தனடைந்தவிட்டது.

तान्द्रष्ट्वा सप्त निर्भिन्नान्सालान्वानरपुङ्गवः । रामस्य शस्त्रेण विस्मयं परमं गतः ॥ ५ ॥

वानरपुङ्गवः	வானரோந்தமன்	निर्भिन्नान्	பிரக்கம்பெட்டவை
रामस्य	சூராமருடைய	दृष्ट्वा	பார்த்த [கணாய்
शस्त्रेण	பாணசக்தியால்	परमं	பரம
तान्	அந்த	विस्मयं	ஆச்சரித்ததை
सप्त	எழு	गतः	யின்வருமாறு
सालान्	ஆச்சாமாதங்களை		அடைந்தான்.

अहो शरनिपातेन रामस्याक्लिष्टकर्मणः । यदगण्यापदो ह्येव मृत्युपाशवशं गतः ॥ ६ ॥

अक्लिष्टकर्मणः	எவையுமில்லாத மரம் செய்ய வல்ல	अगण्यापदः	பேருமாபத்தை மடைந்தவனுய்
रामस्य	சூராமருடைய	मृत्युपाश-)	எமனது பாசத்தில்
शरनिपातेन	பாணத்தின் விழ்ச்சி யால்	वशं गतः)	சிக்கிக்கொண்டவ னுய் ஆய்விட்டான்.
एषः हि	இவனுமே (வானியர்)	यत् अहो	என்பதுதான் என்ன ஆச்சர்யம்.

विस्मयन्ते च ते सर्वे हनुमत्प्रमुखास्तदा । सुग्रीवो राघवं भूयः प्रशंस कृताञ्जलिः ॥

तदा அப்பொழுது
 हनुमत्प्रमुखाः ஹனுமாத முன்
 ते அவர்கள் [அரிட்ட
 सर्वे च எல்லோரும்
 विस्मयन्ते ஆச்சரியமடைகின்
 றார்கள்.

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 राघवं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 कृताञ्जलिः அஞ்ஜலி தூஸ்தனாய்
 भूयः விசேஷமாய்
 प्रशंस பின்வருமாறு
 புகழ்ந்து பேசினான்.

अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं श्रमः । अद्य मे निहतः शत्रुः स्वराज्येऽवस्थितो ह्यहम् ॥

अद्य “இன்றுதான்
 मे जन्म எனது பிறவி
 सफलं பயனடைகிறது.
 अद्य இன்றுதான்
 मे எனது
 श्रमः துன்பம்
 सफलं தெரண்க்கதாகிறது.

अद्य இன்றே
 मे எனது
 शत्रुः சத்ரு
 निहतः ஒழிந்தவனாகிறான்.
 अहं हि நானும்
 स्वराज्ये எனது ராஜ்யத்தில்
 अवस्थितः நிலைக்கப்பெற்றேன்.

सेन्द्रानपि सुरान्सर्वोस्त्वं बाणैः पुरुषर्षभ । समर्थः समरे हन्तुं किं पुनर्वालिनं प्रभो ॥९॥

प्रभो “பிரபுவே!
 पुरुषर्षभ புருஷோத்தம!
 त्वं தேவரீர்,
 समरे போரில்
 बाणैः பாணங்களால்
 सेन्द्रान् இந்நிரனை உள்வரிட்ட

सुरान् தேவர்கள்
 सर्वान् अपि எல்லோரையுமே
 हन्तुं அழிக்க
 समर्थः வல்லீர்.
 वालिने வாலினையப்பற்றி
 किं पुनः சொல்லவும்
 வேண்டுகிறேன்!

येन सप्त महासाला गिरिभूमिश्च दारिताः । बाणेनैकेन काकुत्स्थ स्याता ते को रणायतः ॥

काकुत्स्थ “ஸ்ரீராம!
 येन எந்த ஒருவனால்
 एकेन ஒரு
 बाणेन பாணத்தால்
 सप्त ஏழு
 महासालाः பெரும் ஆச்சாமரங்க
 ளும்,

गिरिः மலையும்,
 भूमिः च பூமியும்
 दारिताः பிளக்கப்பட்டனவோ,
 ते அந்த தேவரீருக்கு
 रणायतः போர்முனையில்
 स्याता நிர்க்க வல்லவன்
 कः யார்?

अद्य मे विगतः शोकः प्रीतिरथ परा मम । सुहृदं त्वां समासाद्य महेन्द्रवरुणोपमम् ॥

महेन्द्रवरुणोपमं இந்நிரனையும் வருண
 னையும் திகழ்த்த
 त्वां தேவரீரை
 सुहृदं ஆன்பராக
 समासाद्य பெற்று,
 मे எனது
 शोकः சோகமானது

विगतः ஒழிந்தது;
 मम எனக்கு
 अद्य இப்பொழுது
 परा சிறந்த
 प्रीतिः மனத்திருப்தி உண்
 பாகிவிட்டது.

तमयैव मियार्थे मे वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वालिनं जहि काकुत्स्थ मया वद्धोऽयमञ्जलिः ॥

காகுத்ய	"ஹீராம்!	வாலின்	வாலியை
மே	எனக்கு	அய்ய	நீய்தே
மியார்	தன்னைச் செய்யக்கூடுதி	ஜஹி	சம்மதரித்தருள்
ஆதரூபிணம்	தமயனல் உருக் கொண்ட	மயா	என்னால் [வேண்டும்.
விரிணம்	சத்துருவாகிய	அய்	நீதே
தே	தந்த	அஜலி:	அஞ்சலி
		வடி:	செய்யப்படுகிறது.

ततो रामः परिष्वज्य सुग्रीवं मियदर्शनम् । मयुवाच महाप्राज्ञो लक्ष्मणानुमतं वचः ॥१३॥

மஹாபிரா:	மகா புத்திரராகிய	லக்ஷ்மணானுமதம்	லக்ஷ்மணனும்
ராம:	ஹீராம்,		இவ்வாறாகுகிற
மியதர்சினம்	மகதேவதமாய் கிளங்க	வச:	பெரும்பும் சொல்ல
சுமீவம்	சுகரீவனை [கும்.	தத:	அப்பொழுது
பரிஷ்வஜ்ய	ஆரீங்கணம் செய்து கொண்டு,	மயுவாச	பதிலாபுரைத்தார்.

अस्माद्वृत्ताम किष्किन्धां क्षिप्रं गच्छ त्वमद्यतः । गत्वा चाह्वय सुग्रीव वालिनं भ्रातृगन्धिनम् ॥

சுமீவ	"சுகரீவ!	க்ஷிப்ரம்	வேகமாய் செல்.
கிஷ்கிந்தா	கிஷ்கிந்தைக்கு	மத்வா ச	சென்ற பின்னர்;
அஸ்தாத்	இவ்விடத்திலிருந்து	ஆதரூபிணம்	தமயன்னை உறவு
மத்தம்	நாம் போகோம்,		மாத்ரிமுடைய
த்வம்	நீ	வாலின்	வாலியை
அமத:	முதலில்	ஆஹ்வய	மோருக்கையு.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीम् । वृक्षैरात्मानपावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

தே	அவர்கள்	மத்வா	சென்ற
சர்வ	எல்லோரும்	மஹே வன	மடர்ந்த காட்டில்
த்வரிதம்	வேகமாய்	வூக்ஷ:	மரக்களால்
வாலின:	வாலியை	ஆத்மானம்	தன்னை
புரீம்	மகாராகிய	ஆவரூ	மறைத்துக்கொண்டு,
கிஷ்கிந்தா	கிஷ்கிந்தைக்கு	வ்யதிஸ்தன்	வின்றனர்.

सुग्रीवो व्यनदद्वोरं वालिनो हानकारणात् । गाहं परिहितो वेगाद्भैभिन्दन्निवाम्बरम् ॥

சுமீவ:	சுகரீவன்,	வீகாத்	ஒலிசெய் வேகத்தால்
வாலின:	வாலியை	மாத்:	கந்துவாகமால்
ஹானகாரணாத்	பேரருக்கணமுக்கும் உத்தரீதசத்தால்	அம்வர்	ஆகாசத்தை
		மின்வந் இவ	பிணக்கிறவன்
மாத்	இவ்வக		போனகி
பரிஹித:	ஆவரூவாகப்	வோர்	மயங்காமால்
	கொண்டவனாகி	வ்யனதந்	கர்ஜித்தால்.

तं श्रुत्वा निनदं भ्रातुः क्रुद्धो वाली महाबलः । निष्पपात सुसंख्यो भास्करोऽस्ततदादिवा ।

महाबलः	மகா பலாபலியாகிய	सुसंख्यः	மிகப்பரப்புற்றவராகி
वाली	வாலி,	भास्करः	சூரியபகவான்
भ्रातुः	தம்பியினது	अस्ततदात्	அஸ்தகிரியிலிருந்து
तं निनदं	அந்த கர்ஜனையை	इव	வந்தாலெவ்வண்ண
श्रुत्वा	கேட்டு,		மேலே அவ்வண்ணமே
क्रुद्धः	கிணங்கொண்டு	निष्पपात	வெளியில் வந்தான்.

ततः सुतमुलं युद्धं वालिसुग्रीवयोरभूत् । गगने ग्रहयोर्धोरं बुधाङ्गारकयोरिव ॥ १८ ॥

गगने	ஆகாசத்தில்	सुतमुलं	மிகக் குழப்பமானது
ग्रहयोः	இரு கிரகங்களாகிய		மான்
बुधाङ्गारकयोः	புதன், அக்காரகன்	युद्धं	போர்
	இவ்விருவர்களுக்கும்	ततः	அப்பொழுது
इव	என்றால் எப்படியோ	वालिसुग्रीवयोः	வாலி, சுக்ரீவன் இவ்
	அப்படியே		விருவர்களுக்கும்
वोरं	பயங்கரமானதும்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

तलैरशनिकल्पैश्च वज्रकल्पैश्च मुष्टिभिः । जघ्नतुः समरेऽन्योन्यं भ्रातरौ क्रोधमुच्छितौ ॥ १९ ॥

कोधमुच्छितौ	கோபாவேசத்திலி	तलैः च	உள்ளங்கைகளாலும்
	ருந்த	वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதங்களால்
भ्रातरौ	பிரதாக்களாகிய அவ்		நிகர்த்த
समरे	போரில் [விருவரும்	मुष्टिभिः च	முடிப்பட்டிகளாலும்
अन्योन्यं	ஒருவரைப்பொருவர்	जघ्नतुः	இடித்துக்கொண்
अशनिकल्पैः	இடியை நிகர்த்த		டார்கள்.

ततो धनुषि सन्धाय सायकं वज्रसन्निभम् । वालिसुग्रीवयोर्भात्रोः न व्यक्तमुपधारयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	वालिसुग्रीवयोः	வாலிக்-சுக்ரீவர்கள்
वज्रसन्निभे	வஜ்ராயுதத்தை		இருவர்க்கும்
सायकं	பாணத்தை [நிகர்த்த	व्यक्तं	இவன் இன்னொருவனும்
धनुषि	வில்லில்		பாசுபாடை
सन्धाय	தொடுத்து,	उपधारयत् न	கண்டுகொள்ள முடி
भात्रोः	சகோதரர்களாகிய		பாமலிருந்தார்.

ततो रामो धनुष्पाणिस्तावुभौ समुदैक्षत । अन्योन्यसदृशौ वीरावुभौ देवाविवाश्विनौ ॥

ततः	அப்பொழுது	अश्विनौ	அச்வினி
रामः	ஸ்ரீராமர்	देवौ	தேவர்களே
धनुष्पाणिः	தனுஷ்பாணியாய்,	इव	போலவே
तौ	அந்த		ஒருவனைப்போலவே
वीरौ	வீரர்களாகிய	अन्योन्यसदृशौ	{ இன்னொருவனும் இ
उभौ	இருவர்களையும்		ருக்கின்றவர்களாய்
उभौ	இரண்டு	समुदैक्षत	பார்த்தார்.

यन्नावगच्छत्सुग्रीवं वालिनं वाऽपि राघवः । ततो न कृतवान् बुद्धिं मोक्षुमन्तकरं शरम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	यत्	ஆதரால்
सुग्रीवं	சுகிரீவனை யாவனும்	ततः	அப்பொழுது
वालिनं वा अपि	வாலியை யாவனும்	अन्तकरं	கொல்லுந், தன்னம்
अवगच्छन् न	{ காவலிக்குள்ளே சென்று தெரிந்து கொள்ள வில்லை.	शरं	பாணத்தை [மூண்டய
		मोक्षं	பிரிவோசிக்க
		बुद्धिं न कृतवान्	துணியவில்லை

एतस्मिन्नन्तरे भयः सुग्रीवस्तेन वालिना । अपश्यन्नाघवं नायमृष्यमुकं पदुद्वे ॥ २३ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இச்சமயத்தில்	नाथं	ரகநாதராகிய
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	राघवं	ஸ்ரீராமரை
तेन	அந்த	अपश्यन्	காணாதவனாய்
वालिना	வாலியால்	कश्यमुकं	சிசயந், கயர்வதத்தை கொக்கி
भयः	புடைக்கப்பட்டவனாய்	पदुद्वे	நினைந்தோடினான்.

कान्तो रुधिरसिक्ताङ्गः महारैर्जङ्गरीकृतः । वालिनाभिद्रुतः कोधात्प्रविवेश महद्भनम् ॥

कान्तः	செவ்வந்தவனாய்,	वालिना	வாலியால்
रुधिरसिक्ताङ्गः	ரத்தத்தால் கலையந்த சுரீரமுண்டயவனாய்	अभिद्रुतः	{ சென்பந்தி தாக்கியடி க்கப்பட்டவனாய் சக் ரீவன்
महारैः	அடிகளாள் [வனாய்,	महद्भने	மகாவனத்துள், (மதந் காதவனத்தினுள்)
जङ्गरीकृतः	காயப்படுத்தப்பட்ட-	प्रविवेश	புகுதுண்டான்.
कोधात्	கொபாவேசத்தால்		

तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा वाली शापभयात्ततः । मुक्तो बसि स्वमित्युक्त्वा संनिवृत्तो महाबलः ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	तं	ஈது
महाबलः	மகாபலகாரியாகிய	मुक्तः हि	உருட்டன் விடப்பட்ட டவனாகவே
वाली	வாலி,	असि	துருக்கின்றனை "
तं	அவனை	इति	என்று
वनं	வனத்தினுள்	उक्त्वा	கொல்கிட்டு,
प्रविष्टं	புகுத்துவிட்டவனாக	संनिवृत्तः	திருமயம்போய் விட் டான்.
दृष्ट्वा	பார்த்து,		
शापभयात्	சாபத்திற்குஞ்சி		

राघवोऽपि सह भ्रात्रा सह चैव हनूमता । तदेव वनमागच्छत्सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ २४ ॥

राघवः अपि	ஸ்ரீராமரும்,	वानरः	வானரனுக்கிய
भ्रात्रा	தம்பியோடு	सुग्रीवः	சுகிரீவன்
सह च	கூடவும்	यत्	எங்கிருந்தாலேனும்
हनूमता	ஹனுமாரோடு	तत्	அந்த
सह एव	கூடவும்	वनं एव	வனத்திற்கே
		आगच्छन्	திருப்பிவந்தார்.

तं समीक्ष्यगतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणम् । द्वीषान्दीनमुवाचैदं वसुधापवलोकयन् ॥२७॥

சுமீவ:	சுகிரீவன்,	ஹீமான்	வெட்கி
சஹலக்ஷ்மண	ஸஹத்மணரோடுகூட	வசுபா	தனானய
பாஸத்	திரும்பிவந்த	பவலாகயந்	பார்த்துக்கொண்டு
த	அந்த	இ	பின்வருமாறு
ராம	ஸ்ரீராமரை	தீன	பரிதாபமாய்
சமீக்ஷ	* பார்த்து,	வாச	பேசினார்.

आह्वयस्येति मासुक्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् । वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम् ॥

விக்ரம்	"பாக்கிரமத்தை	வீரீணா	சத்ருவால்
दर्शयि वा च	வெளிப்படைவாய் கா	பாதுயித்வா ச	அடியண்ணப்பண்ணிவி
मां	என்னை [ட்டிசிட்டும்	இதானீ	இப்பொழுது [ட்டும்
आह्वयस्व	போருக்கழை	த்வயா	தேவரீரால்
इति	என்று	கூத்	செய்யப்பட்டது
उक्त्वा	ஆக்குமித்துகிட்டும்	கி	ஏனோ?

तामेव वेलां वक्तव्यं त्वया राघव तवतः । वालिनं तं न हन्मीति ततो नाहमितो ब्रजे ॥

ராவவ	"ஸ்ரீராம!	தாவத:	உள்ளபடி
तां	அந்த	த்வயா வக்தவ்ய	நீர் சொல்லியிருக்க
वेलां एव	சமயத்திலேயே		வேண்டியது.
तं	* அந்த	तत:	அப்பொழுது
वालिनं	வாலியை	इत:	இக்கிருந்து
हन्मि न	நான் கொல்லமாட்	अहं	நான்
इति	என்று [டேன்	न ब्रजे	போயிருக்கமாட்
			டேன்."

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । करुणं दीनया वाचा राघवः पुनरब्रवीत् ॥

तस्य	அந்த	தீனயா	பரிதாபமான
महात्मनः	மகாத்மா வாகிய	वाचा	சொற்கொண்டு
सुग्रीवस्य	சுகிரீவன்	करुणं	இரங்கத்துடன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	மீளவும்
ब्रुवाणस्य च	வெழுகையில்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு பதிலு
राघवः	ஸ்ரீராமர்		ரைத்தார்.

सुग्रीव श्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयताम् । कारणं येन बाणोऽयं न मया स विसर्जितः ॥

தாவ	"அப்பா!	मया	என்னால்
सुग्रीव	சுகிரீவ!	येन	எக்காரணத்தால்
क्रोधः च	கேரபமானது	विसर्जितः न	போடப்படவில்
व्यपनीयतां	விடப்படட்டும்		கேயோ, அந்த
सः	அந்த	कारणं	காரணமானது
अयं	இந்த	श्रूयताम्	சொல்லுகொடுத்துக் கே
बाणः	பாணமானது		ட்டப்படட்டும்

अलङ्कारेण वेषेण प्रमाणेन गतेन च । त्वं च सुधीव वाली च सहसौ स्थः परस्परम् ॥

सुधीव	“சுத்திவ !	प्रमाणेन	உருவத்தாலும்
त्वं च	நீயும்	गतेन च	நடைபாலும்
वाली च	வாலியும்	परस्पर	ஒருவரையொருவர்
अलङ्कारेण	அலங்காரத்தாலும்	सहसौ	ஒத்திருக்கின்றவர்
वेषेण	உடையாலும்	स्थः	கனாக இருக்கின்றீர்கள்.

स्यरेण वर्चसा चैव प्रेक्षितेन च वानर । विक्रमेण च वाक्यैश्च व्यक्ति वां नोपलक्षये ॥

वानर	“வானரே !	वाक्यैः च	சொற்களாலும்
स्यरेण	சூரலாலும்	वां	உங்களிருவர்களுள்
वर्चसा एव	காந்தியாலும்	व्यक्ति च	ஒரு பெயர்த்தையும்
प्रेक्षितेन च	பித்தத்தாலும்	न उपलक्षये	நான் காணவில்லை.
विक्रमेण च	பராக்ரமத்தாலும்		

ततोऽहं रूपसादृश्यान्मोहितो वानरोत्तम ॥ ३४ ॥

वानरोत्तम	“வானரோத்தமரே !	रूपसादृश्यात्	உருவஒத்தனையால்
अहं	நான்	मोहितः	என்னக்கொந்தேகம்று
ततः	அப்பொழுது		தொன்றிருந்தேன்.

नोत्स्रजामि महावेगं शरं शत्रुनिवर्हणम् । जीवितान्तकरं घोरं सादृश्यात्तु विशङ्कितः ॥

मूलघातो न नौ स्याद्दि द्वयोरपि कृतां मया ॥ ३५ ॥

नौ	“நம்	विशङ्कितः तु	உண்மையற்றபாதிருந் தான்
द्वयोः अपि	இருவர்களில்	घोरं	பயங்கரமானதும்
मया	என்னால்	महावेगं	மகாவேகையுடையதும்
मूलघातः	மூலகொத்து	शत्रुनिवर्हणं	சத்ருக்களுக்கு எதிர்த் தரல்
कृतः	விளைத்ததாய்	जीवितान्तकरं	உயிரை ஒழிக்க உண்டா
न स्यात्	ஆகக்கூடாது	शरं	பணக்காக [தயான
दि	என்கிற காரணத்தால்	उत्स्रजामि न	விடாதிடுந்தேன்.
सादृश्यात्	ஒத்திருந்தனையால்		

त्वयि वीरे विपन्ने हि अज्ञानालाघवान्मया । मौख्यं च मम वाल्यं च ख्यापितं स्यात् कपीश्वर ॥

वीरे त्वयि	“வீரரவிய நீர்	मम	எனது
मया	என்னால்	मौख्यं	கூசட்டுத்தனம்
अज्ञानात्	ஆராயாது	ख्यापितं	பிரசுத்திபெற்றதாய்
लाघवात्	ஆவராதத்தால்	स्यात् च	விளங்குமே.
विपन्ने हि	ஆபத்தையடைந்தீர்	वाल्ग्यं	சிறுபிள்ளைத்தனம்
	என்னால்	च	அப்படியே பிரசுத்தி
कपीश्वर	வானரமன்னா !		பெற்று விளங்குமே.

दत्ताभयवधो नाम पातकं महदुच्यते ॥ ३७ ॥

दत्ताभयवधः नाम	“அபாயம்பெற்றவனைத் கொல்லுதல் என்ப தீதா”	महत पातकं उच्यते	மகா பாதகமென சாஸ்திரங்களால் கூற ப்பட்டிருக்கிறது.
-------------------	--	---------------------	--

अहं च लक्ष्मणश्चैव सीता च वरवर्णिनी । त्वदधीना वयं सर्वे वनेऽस्मिन्शरणं भवान् ॥

अहं च लक्ष्मणः च एव वरवर्णिनी सीता च वयं सर्वे	“நானும் லக்ஷ்மணரும் பெண்களாகப்பாசிய சீதையும் இந்த நாங்கள் எல்லோரும்	त्वदधीनाः अस्मिन् वने भवान् शरणम्	நின் பொறுப்புள் ளோர்கள். இந்த காட்டில் நீர் துணையாள்.
---	--	---	--

तस्माद्युद्धयस्व भूयस्त्वं मा शङ्कां गन्तुमर्हसि । एतन्मुहूर्ते सुग्रीव पश्य वालिनमाह्वये ॥
निरस्तमिषुणैकेन वेष्टमानं महीतले ॥ ३९ ॥

तस्मात् त्वं भूयः युध्यस्व शङ्कां गन्तुं मा अर्हसि सुग्रीव एतन्मुहूर्ते	“ஆனாகயால் நீர் மறுபடி யுத்தம் செய்யும் ; சந்தேகம்கொள்ள வேண்டாம். சுகிரீவ ! இக்கணமே	आह्वये वाकिनं एकेन इषुणा निरस्तं महीतले वेष्टमानं पश्य	போரில் வானியை ஒரு பாணத்தால் எய்யப்பட்டு பூமியில் துடித்துக்கொண் டிருக்கின்றவனும் பார்ப்பீர்.
--	---	--	---

अभिज्ञानं कुरुष्व त्वमात्मनो वानरोत्तम । येन त्वामभिजानीयां हृन्दयुद्धमुपागतम् ॥ ४० ॥

वानरोत्तम हृन्दयुद्धं उपागतं त्वां येन	“வானரோத்தமனே ! தவந் தவயுத்தத்தை அடைந்த உம்மை எதினால்	अभिजानीयां अभिज्ञानं त्वं आत्मनः कुरुष्व	நான் கண்டுகொள் வேனோ அந்த அடையாளத்தை நீர் உமக்கு செய்துகொள்ளும்.
--	--	--	--

गजपुष्पीमिमां फुल्लामुत्पाद्य शुभलक्षणाम् । कुरु लक्ष्मण कण्ठेऽस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

लक्ष्मण शुभलक्षणां फुल्लां इमां गजपुष्पीं	“எஃழ்பூண்டு ! கல்ல அழகுமாய்க் து பூத்திருக்கும் இந்த கஜபூக்கி என்ற கொடியை	उत्पाद्य अस्य महात्मनः सुग्रीवस्य कण्ठे कुरु	நிடுங்கி, இந்த மஹாத்மாவாகிய சுகிரீவருடைய கழுத்தில் போடு.
---	--	---	---

ततो गिरितटे जातानुत्पाद्य कुसुमाकुलाम् । लक्ष्मणो गजपुष्पीं तां तस्य कण्ठे न्यसर्जयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	गजपुष्पीं	கஜபுஷ்பியெனும்
गिरितटे	மலைப் பிரதேசத்தில்	उत्पाद्य	பெருக்கி, [கொடியை
जातां	முளைத்திருந்ததும்	तस्य	அவளது
कुसुमाकुलाम्	புஷ்பங்கள் செழிந்தி	कण्ठे	கழுத்தில்
	முந்ததுமான	न्यसर्जयत्	போட்டார்.

स तथा शुशुभे श्रीमालतया कण्ठसक्तया ॥ ४३ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	तथा	அந்த
सः	அவன் [பட்ட	कतया	கொடியால்
कण्ठसक्तया	கழுத்தில் போட்ட-	शुशुभे	நன்கு விளங்கினான்.

मालयेव बलाकानां ससन्ध्य इव तोयदः । विभ्राजमानो वपुषा रामवाक्यसमाहितः ॥
जगाम सह रामेण किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥ ४४ ॥

बलाकानां	கொஞ்சுகளின்	रामवाक्य-	ஸ்ரீராமரது சொல்லால்
ससन्ध्यः	வரிசையாலேயே	समाहितः	தேற்றசவுபெற்றவ
तोयदः इव	சந்தியாகாலத்தோடு கூடிய	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு [ஒரு
वपुषा	மேகம்போலவே	सह	கூட
विभ्राजमानः	அழகால்	वालिपालितां	வாலியினால் பரிபாலிக் கப்பாட்ட
	விளங்கிக்கொண்டு	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைதக்கு
		जगाम	புறப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9839

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 587

वयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १३ ॥

ससजनाधमदर्शनम्—ஸப்தஜனாக்ரமத்தை நினைப்பது.

ऋश्यमुकात्स धर्मान्मा किष्किन्धां लक्ष्मणायजः । जगाम सहसुश्रवो वालिविक्रमपालिताम् ॥
समुद्यम्य महर्षिं रामः काञ्चनभूषितम् । शरांश्चादित्यसंकाशान्गृहीत्वा रणसाधकान् ॥

सः	அந்த	रामः	ஸ்ரீராமர்,
धर्मान्मा	தர்மாத்மாவும்	काञ्चनभूषितं	பொன்பூணந்த
लक्ष्मणायजः	லக்ஷ்மணரின் தலைவ	सहस्र	மகத்தான
	னுமான	चापं	சரபத்தை

समुद्यम्य आदित्य- सङ्काशान् }	நாளேண்டுநிற்கொண்டு, சூரியனை நிகர்த்த வைகளுக்கும்
रणसाधकान् च	{ போரில் நினைத்தனவக னை அளிக்கவல்லவை களுமான
शरान्	பாணங்களையும்
गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு,

वालिबिक्रम- पालितां }	வாலியின் பராக்ரமம் த்தால் பரிபாலிக்கப் பட்டதுமான
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
अक्षयमूकान्	ரிசயமூகத்தினின்றும்
सहसुग्रीवः	சகீவனுடன்
जगाम	நடந்தார்.

अग्रतस्तु ययौ तस्य राघवस्य महात्मनः । सुग्रीवः सहतर्षीवो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥ ३ ॥

तस्य	அந்த	सहतर्षीवः	கழுத்தை அசையாது வைத்துக்கொண்டு
महात्मनः	மகாத்மாவுடைய	ययौ	சென்றான்.
राघवस्य	ராமருக்கு	महाबलः	மகாபலசாலியுடைய
अग्रतः	முன்னே	लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்
सुग्रीवः	சகீவன்	च	அப்படியே முன் சென்றார்.

पृष्ठतो हनुमान्नीरो नलो नीलश्च वानरः । तारश्चैव महातेजा हरियूथपयूथपः ॥ ४ ॥

वीरः	வீரராகிய	महातेजाः	மகாபலசாலியும்,
हनुमान्	ஹனுமானும்,	हरियूथपयूथपः	செனைத்தலைவர்களுக் குத்தலைவனுமான
नलः	நலனும்,	तारः च	தாரனும்
नीलः	நீலனென்ற	पृष्ठतः एव	பின்பற்றிச்சென்றார் கள்.
वानरः च	வானரனும்,		

ते वीक्षमाणा वृक्षांश्च पुष्पभारावलम्बिनः । प्रसन्नाम्बुवहाश्चैव सरितः सागरंगमाः ॥ ५ ॥
कन्दराणि च शैलांश्च निर्दराणि गुहास्तथा । शिखराणि च मुख्यानि दरीश्च प्रियदर्शनाः ॥
वैदूर्यविमलैस्तोयैः पद्मैश्चाशोककुङ्कुमलैः । शोभितान्सजलान्मार्गे तदाकांश्च व्यलोकयन् ॥
कारण्डैः सारसैर्हंसैर्वज्रुलैर्जलकुक्षुदैः । चक्रवाकैस्तथा चान्यैः शकुनैः प्रतिनादितान् ॥ ८ ॥

ते	அவர்கள்	शैलान् च	மலைகளையும்
पुष्पभारावलम्बिनः	பூக்களின் கைமையுடன்	निर्दराणि च	மலையருகில்களையும்
वृक्षान् च	மரங்களையும் [விரிந்த	गुहाः तथा	குகைகளையும்
प्रसन्नाम्बुवहाः	தெளிந்த நீரோட்டம் முன்னவைகளும்	मुख्यानि	சிறந்த
सागरंगमाः च	சமுத்திரத்தையோக்கி ஓடுகின் தவைகளுமான	शिखराणि च	சிகரங்களையும்
सरितः एव	நதிகளையும்	प्रियदर्शनाः	அழகிய
कन्दराणि च	பள்ளத்தாக்கு களையும்	दरीः च	மலைகளின் பிளப்பு களையும்
		वैदूर्यविमलैः	வைடூர்யம்போல் தெ ளிவா லிருக்கின்ற

तीर्थैः	இலங்கைகளாலும்
पर्वैः	தரமலர்களாலும்
अशोककुड्मलैः	{ அசோகத்தின் மலர்ந்த கொண்டிருந்த பொட்டிகளாலும்
शोमितान्	அழகு வாய்ந்த கிளங்கும்
सज्जान्	நீர்நிறைந்த கிளங்கு கின்றவைகளும்
कार्द्वैः	நீர்வாக்கைகளாலும்
सारसैः	ஆம் நில்லகளாலும்
हंसैः	ஆன்னைக்களாலும்

वसुलैः	வசுலங்களாலும்
ललङ्कुरैः	நிலங்கோழிகளாலும்
चक्रवार्कैः तथा	சக்கரவாகைகளாலும்
अन्वैः	இவ் வும் பல
शकुनैः च	பசுளிகளாலும்
प्रतिनावितान्	ஒலிக்கப்பட்டவை கருமனை
तटाकान् च	தடாகங்களையும்
मार्गै	வழியில் [நவந்தளாய்
दीक्षमाणाः	நற்புறமும் பார்க்கின்-
व्यलोकयन्	கவனித்தார்கள்.

मृदुशष्पाङ्कुराहारान्मृगपोतांश्च निर्भयान् । चरतः सर्वतोऽपश्यन्स्वर्गेषु हरिणान्स्थितान् ॥

निर्भयान्	நின்பயமாய்
मृदुशष्पाङ्कुरा- हारान्	{ மெல்லிய இனம் புந்த கிள் துணிகளை மேய் கின்றவைகளான மான் குட்டிகளையும் பல இடங்களில்

स्थितान्	நின்றவகாண்டும்
सर्वतः	எங்கும்
चरतः च	திரிந்துகொண்டும் இ
हरिणान्	மான்களையும் [நுகிற
अपश्यन्	பார்த்தார்கள்.

तटाक्वैरिणश्चापि शुक्रदन्तविभूषितान् । घोरानेकचरान्वन्यान्धिरदान्कूलघातिनः ॥१०॥

मत्तान्गिरितटोत्कुष्ठान्पर्वतानिव जङ्गमान् । वारणान्वारिदप्रख्यान्महीरेणुसमुक्षितान् ॥११॥

वने वनचरांश्चान्वान्वेचरांश्च विहङ्गमान् । पश्यन्तस्त्वरिता जग्मुः सूर्याववशवर्तिनः ॥१२॥

सुर्वाववशवर्तिनः	சுக்ரீவன் கூடச் சென்ற ஆவர்களும்
तटाक्वैरिणः	தடாகங்களைக் கவந்து கிறவைகளும்
शुक्रदन्त- विभूषितान्	{ கொவரிய தந்தை ளால் அழகுற்று கி ளங்குகிறவைகளும்
घोरान्	பயங்கரமானவை களும்
एकचरान्	நனித்தனியே திரிகின் வைகளும்
कुक्ष्यातिनः	கூகளை நாசம்செய் கின்றவைகளும்
मत्तान्	மதங்கொண்டவை களும்
गिरितटो'कुष्ठान्	மலைமேல் மரங்களில் மரங்களின் தாவரங்களின்
जङ्गमान्	மரங்களில் கு

पर्वतान् इव	மலைகளைப்போன்ற வைகளும்
वारिदप्रख्यान्	வெகங்களை நெக்த்த வைகளும்
महीरेणु- समुक्षितान्	{ மீரின் புழுதமால் பாடிப்பெற்றவை களும் [களும்
अन्यान्	காட்ட ஆள் னவை
धिरदान् अपि	திருத்தமுள்ளவை களுமான
वारणान् च	யான்களையும்
वने	காட்டில்
अन्यान्	மற்றுமுள்ள
वनचरान् च	காட்டிலிருக்கின்றையும்
वेचरान्	ஆகாயத்தில் பறந்து திரியும்
विहङ्गमान् च	பறவைகளையும்
पश्यन्तः	பார்த்துக்கொண்டே
स्वरिताः	வேகமாகவே
जग्मुः	கடந்துசென்றார்கள்.

तेषां तु गच्छतां तत्र त्वरितं रघुनन्दनः । द्रुमपण्डं वनं दृष्ट्वा रामः सुग्रीवमब्रवीत् ॥ १३ ॥

तस्य	அப்பொழுது	द्रुमपण्डं	மரங்களடர்ந்த
तेषां	அவர்கள்	वनं	காடொன்றை
त्वरितं	வேகமாய் [கையில்]	दृष्ट्वा	கண்டு,
गच्छतां तु	போய்க்கொண்டிருத்-	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப்பார்த்து
रघुनन्दनः	ரகுநலதிலகராகிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		

एष मेघ इवाकाशे वृक्षपण्डः प्रकाशते । मेघसंघातविपुलः पर्यन्तकदलीवृतः ॥ १४ ॥

एषः	“இந்த	पर्यन्तकदलीवृतः	நால்புரமும் வானமுக
वृक्षपण्डः	மரச்சூழல்		ளால் சூழப்பட்டதாய்,
मेघसंघातविपुलः	மேகக்கூட்டங்களைய	आकाशे	ஆகாசத்தில்
	போல் விசாலமாய்	मेघः इव	மேகம்போல்
		प्रकाशते	விளங்குகிறது.

किमेतज्ज्ञातुमिच्छामि सखे कौतूहलं महत् । कौतूहलापनयनं कर्तुमिच्छाम्यहं त्वया ॥

सखे	“அன்பரே!	महत्	அதிகம்.
एतत् किं	இது என்ன? என்று	त्वया	உம்மால்
ज्ञातुं	அறிந்துக்கொள்ள	अहं	நான்
इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.	कौतूहलापनयनं)	ஆசை நிறைவேறுதலை
कौतूहलं	{ விஷயம் தெரிந்துக்	कर्तुं	{ செய்துக்கொள்ள
	கொள்ளவேண்டுமெ	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”
	னும் ஆசை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । गच्छन्नेवाचवक्ष्येऽथ सुग्रीवस्तन्महद्द्वनम् ॥ १५ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	तत्	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	महद्द्वनं	மகாவனத்தைப்பற்றி,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गच्छन् एव	நடந்துகொண்டே
तद्वचनं	அம்மொழியை	अथ	பின்வருமாறு
		आवक्ष्ये	விளக்க விளம்பிடுனான்.

एतद्राघव विस्तीर्णमाश्रमं श्रमनाशनम् । उद्यानवनसम्पन्नं स्यादुमूलफलोदकम् ॥ १६ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	उद्यानवनसंपन्नं	உத்தியான வனங்கள்
एतत्	இந்த		நிறைந்துள்ளன.
आश्रमं	ஆசிரமமானது	स्यादुमूल-	ருசிகரமான கிழங்குக
विस्तीर्णं	விசாலமானது.	फलोदकम् }	ளையும், கனிகளையும்
श्रमनाशनम्	சிரமத்தைப்போக்க		தீர்த்தங்களையும
	வல்லது.		வாயது.

அதர சஸுதனா நாம ஸுநய: சஸிதவதா: | சஸீவாஸநய:ஸீர்பா நியதா ஜலசாயின: || 18 ||

அஸ	" இவ்விடத்தில்	ஜலசாயின: ஸு	இலத்திலேயே
சஸுதனா: நாம	ஸப்தஜுனர்கள் என்று		வசித்துக்கொண்டு,
சஸ	எழு	சஸிதவதா:	சுதித்தலம் புரிபவர்
ஸுநய:	முனிவர்கள்,		களால்,
அத:ஸீர்பா:	தலைமுடிய இருந்து	நியதா:	ஜீதேந்திரியர்களாய்,
	கொண்டு,	ஆஸந்	இருந்தார்கள்.

சஸராசுதாஹரா வாயுநா வனவாஸின: | திவ் வர்ஷதீர்யா: சஸபி: சகலேவரா: || 19 ||

வனவாஸின:	" வனவாசிகளாகிய	சஸபி: வர்ஷதீ:	எழுநூறு வர்ஷத்திற்
	இவர்கள்,		சுப்பால்
வாயுநா	வாயுவைக்கொண்டு	சகலேவரா:	சரிசங்களுடனேயே
சஸரா- } சுதாஹரா: }	எழுநூல்க்கொருதரம் உணவுகொண்டவர்க ளாய்	திவ்	ஸ்வர்க்கத்திற்சு
		யா:தா:	கொண்டார்கள்.

தேபாமேவ்ஸபாவாநா துமபாகாரஸவூதம் | ஆஸ்ரவ் ஸுதுராஸர்பமபி ஸேந்ரீ: ஸுராஸுரீ: || 20 ||

ஸ்வஸபாவாநா	" இப்படிப்பட்ட	துமபாகாரஸவூதம்	{ கிருசுதவ்ஸநாகித ம தில்களால் குழப் பட்டது.
	மகிமைகொண்ட	ஸேந்ரீ:	இந்திரனுள்ளிட்ட
தேபா	ஆவர்களின்	ஸுராஸுரீ: அபி	தேவர்களாலும் அச சர்களாலும்சுட
ஆஸ்ரவ்	ஆச்சரமபிது.	ஸுதுராஸர்பம்	பிரவேசிக்க முடியாதது.

பஸிணா வர்ஜயந்த்யேதததான்யே வனசாரிண: | விஸந்தி மோஹயே தத நிவர்தந்தே ந தே புந: ||

பஸிண:	" புறவைகளும்,	மோஹத்	விடையம் தெரியாம
ததா	அப்படியே	வே	எனவகன் [யால்
அந்யே	இதா	விஸந்தி	புகுகின்றனவோ;
வனசாரிண:	காட்டுமிருகங்களும்	தே	அவைகள்
ஸுதத்	இதை	புந:	பீண்டு
வர்ஜயந்தி	கிட்டு ஒடிப்போய்	நிவர்தந்தே ந	உதிருடன் வருவ தில்லை.
தத	இதில் [கிடுகின்றன.		

விஸூஷணரவாஸ்தத்ர ஸூயந்தே சகலாஸரா: | தூர்யதீதஸ்வநாஸ்தத்ர ரந்யா திவ்யஸ்த ராஹ || 21 ||

தத	" இவ்விடத்தில்	ஸூயந்தே	தேடப்படுகின்றன.
விஸூஷணரவா:	ஆ மானங்களின்	ராஹ	ஸ்ரீராம!
	சுப்தங்களுக்கும்,	அஸ	நுக்கிடத்தில்
சகலாஸரா:	இணிய சொற்களோடு	திவ்ய:	திவ்யமான
	உடைய	ரந்ய:	பரிமளமும்
தூர்யதீதஸ்வநா:	{ தூரியகாத்தியம், பா டல்கள் இவைகளின் தொனியும்	வ	அப்படியே கிச கின்றது.

वेताग्रयोऽपि दीप्यन्ते धूमो ह्यत्र प्रकाशते । वेष्टयन्निव वृक्षामान्कपोताङ्गारुणो घनः ॥

वेताग्रयः अपि दीप्यन्ते	“ திரேதாக்களிலும் எரிந்துகொண்டிருந் கின்றன.	कपोताङ्गारुणः	{ மரடப்பிராஸின் அங்க த்தினது கிவப்புநிற முற்ற
हि	ஆகையால்தான்	घनः	மேகம்
अत्र	இவ்விடத்தில்	इव	போலவே
धूमः	புகையானது	वेष्टयन्	சுற்றிக்கொண்டு
वृक्षामान्	மரங்களின் தானிகளை	प्रकाशते	காணப்படுகிறது.

एते वृक्षाः प्रकाशन्ते धूमसंसक्तमस्तकाः । मेघजालप्रतिच्छन्ना वैदूर्यगिरयो यथा ॥२४॥

एते	“ இந்த	मेघजाल - प्रतिच्छन्नाः }	மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டவை களால்
वृक्षाः	மரங்கள்	वैदूर्यगिरयः	வைநீர்யமலைகள்
धूमसंसक्त- }	புகையால் பற்றப்பட்ட	यथा	போலவே
मस्तकाः }	டதுளிகளைப்பூண்ட வைகளால்,	प्रकाशन्ते	வினக்குகின்றன.

कुरु प्रणामं धर्मात्मस्तान्समुद्दिश्य राघव । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रयतः संयताञ्जलिः ॥

धर्मात्मन्	“ தர்மத்மாவே!	समुद्दिश्य	உத்தேசித்து
राघव	ஸ்ரீராம!	प्रयतः	பக்தியோடு ஒருபட்ட மனமுடையவராய்
भ्रात्रा	தம்பியான	संयताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
सह	கூட	कुरु	செய்யும்.
तान्	அவர்களை		

प्रणमन्ति हि ये तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् । न तेषामशुभं किञ्चिच्छरीरे राम विद्यते ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	प्रणमन्ति हि	பணிகின்றார்கள்; தனோ;
तेषां	அந்த	तेषां	அவர்களுக்கு
भावितात्मनां	ஆத்மஞானிகளாகிய	शरीरे	உடலில்
मुनीनां	முனிவர்களை	किञ्चिन्	எவ்வித
ये	எவர்கள்,	अशुभं	நேரவும்
		न विद्यते	உண்டாகிறதில்லை.”

ततो रामः सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन कृताञ्जलिः । समुद्दिश्य महात्मानस्तानृषीन्भ्यवादयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	तान्	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,	महात्मानः	மகாத்மாக்களை
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	समुद्दिश्य	உத்தேசித்து,
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	अभ्यवादयत्	அடிபணிந்து
सह	கூட		
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		செய்ததார்.

अभिवाद्य च धर्मात्मा रामो भ्राता च लक्ष्मणः । सुग्रीवो वानराश्चैव जम्बुः संहृष्टमानसाः ॥

அபிவாத்ய	அடிபணித்து	சேவித்	சுமீவ:	சகீவனும்,
*		ததந்தப் பின்,	வானர:	வானரர்களும்
धर्मात्मा	தர்மா தீர்மா வாகிய		संहृष्टमानसा:	உள்ளன்பு, து ம ன் னத்
राम:	ஸ்ரீராமன்,			திரைராய்
भ्राता	தம்பிவாகிய			
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,		जम्बु:	வழிபடந்தார்க்கும்.

ते गत्वा दूरमध्वानं तस्मात्सप्तजनाश्रमात् । ददशुस्तां दुराधर्षां किंकिन्धां बालिपालिताम् ॥

ते	அவர்கள்	बालिपालितां	வாலிவாய் பாலிக்கப்
तस्मात्	அந்த		பட்ட
सप्तजनाश्रमात्	எப்தஜனஅசிரமும்	दुराधर्षां	பிரதர்ஷ அகழடி யாத
	ஆசிரமத்திலிருந்து	तां	ஆந்த
दूरं	வெகுதூரம்	किंकिन्धां	கிங்கிந்தையை
अध्वानं	வழி	दशुः	கஷ்டுஷ் கண்டார்
गत्वा	நடந்து,		கன்.

ततस्तु रामानुजराभवानराः प्रमुखा शस्त्राण्युदिताय्यतेजसः ।

पुरीं सुरेशात्मजवीर्यपालितां वधाय शत्रोः पुनरागताः सह ॥ ३० ॥

ततः	அனந்தரம்	प्रमुखा	அகர்தேவத்திக்
रामानुजराम-	லக்ஷ்மணரும் ஸ்ரீராம	सुरेशात्मज-	சுரேசாதுமாசனது வி
वानराः तु	ரும் வானரர்களும்	वीर्यपालितां	வீர்தாள் பரிபாலி
	எந்ருணவ மண்ணியாத		யிட்ட
उदिताय्यतेजसः	மிகுந்த கேரபம் பொ	पुरीं	புரீ
	க்கியவர்களாய்	सह	சககாலத்திலே
शत्रोः	சத்ருவினது	पुनः	திருமீது
वधाय	வதத்தின்பொருட்டு	आगताः	அகர்தேவதார்கள்.
शस्त्राणि	ஆயுதக்கூடம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किंकिन्धाकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9869

❦

किंकिन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 617

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௪ ॥

गुह्याय बाल्याह्वानम्—புத்தத்திந்த வாலியையவழிப்பது.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किंकिन्धां बालिनः पुरीं । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

ते	அவர்கள்	गत्वा	வருவது,
सर्वे	எல்லோரும்	गहने वने	கடந்த காட்டில்
बालिनः	வாலியினது	वृक्षैः	மரங்களால்
पुरीं	புராகிய	आत्मानं	தன்னை
किंकिन्धां	கிங்கிந்தையை	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
त्वरितं	கேகாமாய்	व्यतिष्ठन्	காத்தாவின்றார்கள்.

विसार्य सर्वतो दृष्टिं कानने काननप्रियः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः क्रोधमाहारयद्भृशम् ॥ २ ॥

विपुलग्रीवः	நீண்ட கழுத்துடைய	दृष्टिं विसार्य	சுற்றிப்பார்த்து,
काननप्रियः	வானரனாகிய	भृशं	அளவுகடந்த
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	क्रोधं	கோபத்தை
कानने	காட்டில்	आहारयत्	அடைந்தான்.
सर्वतः	நாற்புறமும்		

ततः स निनदं घोरं कृत्वा युद्धाय चाह्वयत् । परिवारैः परिवृतो नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

गर्जन्निव महामेघो वायुवेगपुरःसरः ॥ ४ ॥

परिवारैः	பரிவாரங்களால்	महामेघः	மகாமேகம்
परिवृतः	சூழப்பட்ட	इव	போலாகி
सः	அவன்,	घोरं	பயங்கரமான
नादैः	கர்ஜனைகளால்	मिनदं	கர்ஜனையை
अम्बरं	ஆகாயத்தை	ततः	அப்பொழுது
भिन्दन् इव	பிளப்பவன்போலாகி	कृत्वा च	செய்துகொண்டே,
वायुवेगपुरःसरः	வாயுவேகத்தால் தகை	युद्धाय	போருக்கு
गर्जन्	இடிக்கும் [யப்பட்டு]	आह्वयत्	அழைக்கினான்.

अथ वालार्कसदृशो हृस्सिंहगतिस्तदा । दृष्ट्वा रामं क्रियादक्षं सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	क्रियादक्षं	காரியங்களை வாக்க
वालार्कसदृशः	இனங்கதிரவனை		ளித்தபடி முடிக்கும்
	யார்த்தவனும்,	रामं दृष्ट्वा	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
हृस्सिंहगतिः	கொழுத்த சிங்கநடை	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	யுடையவனுமான	अथ	இங்ஙனம்
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	अब्रवीत्	நிகழ்த்தினான்.

हरिवागुरया व्याप्तां तप्तकाञ्चनतोरणाम् ।

प्राप्ताः स ध्वजयन्त्राख्यां किष्किन्धां वालिनः पुरीम् ॥ ६ ॥

हरिवागुरया	“வானரசுக்கரவரங்க	ध्वजयन्त्राख्यां	கொடிக்களையும் யந்திர
	களால்		ங்களையுமுடையதும்,
व्याप्तां	நீண்டதுள்ளதும்,	वालिनः	வாலியினது
तप्तकाञ्चन-}	தங்கப் பொன்னுறைய	पुरी	நகருமாகிய
तोरणा }	தேரணங்களை யு	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
	டையதும்,	प्राप्ताः स	வந்துசேர்ந்து
			விட்டோம்.

प्रतिज्ञा या त्वया वीर कृता वालिवधे पुरा । सफलां तां कुरु क्षिप्रं लतां काल इवागतः ॥

वीर	“வீரரே !	प्रतिज्ञा	வாக்குதத்தம்
पुरा	முன்னமேயே	या	எதுமேவா அது,
वालिबधे	வாலிவதை விஷயத்	कृता	அருகரிவிடப்பட்டது.
त्वया	தேவசீரால் [நில்]	कालः	எந்தகாலம்

आगतः	வந்துவிட்டது.	तां	அதை
लतां	உதவிவையங்கொளும்	सफलं	காரியசித்திபெற்ற
	மெனிர்த ஸ்திரீவை	क्षिप्रं	இப்பவே [தாய்
इव	போலிருக்கிற	कुरु	செய்தருளும்."

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा सुधीवेण स राघवः । तमथोवाच सुधीवं वचनं शत्रुसूदनः ॥ ८ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
सुधीवेण	சுமீர்வனான்	राघवः	சூராமன்,
उक्तः	வேண்டி க்கொள்ளப் பட்டவனும்,	नं	அந்த
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	सुधीवं	சுமீர்வனைப் பார்த்து
शत्रुसूदनः तु	சத்ருசம்ஹாசகரு மாவிய	अथ	பின்வருமாறு
		वचनं उवाच	திருவரயம்மலர்ந்தரு ளினார்.

कृताभिज्ञानचिह्नस्त्वमनया गजसाह्वया । लक्ष्मणेन समुत्पाद्य यैषा कण्ठे कृता तव ॥ ९ ॥

लक्ष्मणेन	"லக்ஷ்மணனானால்	एषा	அது, இது.
या	எது	अनया	இந்த
समुत्पाद्य	பிடுக்கி,	गजसाह्वया	கஜபுஷ்பியெனும்
तव	உமது	त्वं	நீர் [கொடியால்
कण्ठे	கழுத்தில் [முகே ;	कृताभिज्ञानचिह्नः	அடையாளசின்னத்
कृता	போடப்பட்டிருக்கி-		துடன் இருக்கின்றீர்.

शोभसे अधिकं वीर लतया कण्ठसक्तया । विपरीत इवाकाशे सूर्यो नक्षत्रमालया ॥ १० ॥

वीर	"சூரரே !	नक्षत्रमालया	நக்சத்ரவரிசைக ளால்
कण्ठसक्तया	கழுத்திலணர்ந்தி ருக்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமேயும்
लतया	கொடியால்	अधिकं हि	அதிகமாகவும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	शोभसे	விளங்குகின்றீர்.
विपरीतः सूर्यः	சந்திரன்		

अथ वालिसमुत्थं ते भयं वैरं च वानर । एकेनाहं प्रमोक्ष्यामि वाणमोक्षेण संयुगे ॥ ११ ॥

वानर	"வானரரே !	वालिसमुत्थं	வாலிவிளிப்பிடுக்து உண்டாயிருக்கும்
अथ	இப்பொழுது	ते	உமது
संयुगे	போரில்	भयं	பயத்தையும்,
अहं	நான்,	वैरं च	துகோஷத்தையும்,
एकेन	ஒரு	प्रमोक्ष्यामि	கொலைத்துவிடப் போகிறேன்.
वाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சியால்		

मम दर्शय सुग्रीव वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वाली विनिहतो यावद्वने पांसुषु वेष्टते ॥ १२ ॥

சுగிரீவ	"கக்ரீவரே !	யாவத்	அந்த நிமிஷத்தி லேயே
भ्रातृरूपिणं	{ அண்ணனென உதவு மாத்திரம் கொண்டு குக்கும்	वने	காட்டில்
वैरिणं	கைவரியாகுமகனை	वाली	வாலி
मम	எனக்கு	विनिहतः	அடிக்கப்பட்டு
दर्शय	காட்டுவீராக.	पांसुषु	தறைப்புழுதியில்
		वेष्टते	இதேதா புரளுவான்.

यदि दृष्टिपथं प्राप्तो जीवन्स विनिवर्तते । ततो दोषेण माऽऽगच्छेत्सद्यो गर्हेच मा भवान् ॥

दृष्टिपथं	"கண்புவனாகுதலை	सद्यः	உடனே
प्राप्तः	அடைந்தவனாக	भवान्	நீர்
सः हि	அவன்	मा	என்னை
जीवन्	உயிருடன்	गर्हेच	நிந்தியும்.
विनिवर्तते	திரும்பிப்போய்க்கிடு	दोषेण च	எண்ணிடமிருக்கும் தோஷத்தால்
यदि	கின்றான் என்றால்		
ततः	அதினால்	मा आगच्छेत्	அணுகவேண்டாம்.

प्रत्यक्षं सप्त ते साला मया बाणेन दारिताः । तेनावेहि बलेनाद्य वालिनं निहतं मया ॥

ते	"அந்த	अद्य	இப்பொழுது
सप्त	எழு	तेन	அந்த
सालाः	ஆச்சா மரங்கள்	बलेन	சக்தியாலே
मया	என்னால்	मया	என்னால்
बाणेन	ஒரு பரணத்தால்	वालिनं	வாலியை
प्रत्यक्षं	உமது முன் ஸிவிலிசிலே	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
दारिताः	பிளக்கப்பட்டன. [யே	अवेहि	எண்ணும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कुच्छे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

धर्मलोभ- परीतेन	"தர்மத்தில் ஆஸக்தி வைய சர்வஜ்ஞமாய்கொ	अनृतं	பொய்
मे	என்னால் [ண்ட	न उक्तपूर्वं	இதற்குமுன் எப்பவும் கொல்லப்படவில்லை.
महति	பெரும்	कथंचन च	இனிமேலும் எப்பொ ழுதும்
कुच्छे	கஷ்டத்தைச்	वक्ष्ये न	கொல்லமாட்டேன்.
तिष्ठता	இருப்பவனாகியம்		

सफलां च करिष्यामि प्रतिज्ञां जहि संभ्रमम् । प्रभूतं कलमं क्षेत्रे वर्षणेव शतक्रतुः ॥ १६ ॥

क्षेत्रे प्रभूतं कलमं	"கிலத்தில் முளைத்த சென்னெற்பயிரை	प्रतिज्ञां	எனது பிரதிக்ஷையை
शतक्रतुः	இந்திரன்	सफलां च	பூர்ந்தியடைந்ததாக
वर्षेण	மழையால்	करिष्यामि	நான் கொடுத்த திரு வேன்.
इव	{ கதிற்பெறச்செய்கிற து எப்படியோ அப் படியே	संभ्रमं	மன ஏக்கத்தை
		जहि	ஒழியும்.

तदाहाननिमित्तं त्वं वालिनो हेमपालिनः । सुग्रीव कुरु तं शब्दं निष्पत्येन वानरः ॥

சுமீவ	“சுகிரீவனே !	யென	எதைத் செய்தால்
तत्	ஆணையால்	வானர:	வானரன் (வாலி)
त्वं	நீர்	निष्पत्येत्	வெளிக்கொம்புகாணோ
हेमपालिनः	பொன்மலையோடுகூடிய	तं	அப்படிப்பட்டதாகிய
वालिनः	வாலியை [ஊழலாய்]	शब्दं	கர்ஜனையை
आह्वाननिमित्तं	ஆஹவகவுதலின் கார-	कुरु	நிபேசு.

जितकाशी बलश्रया त्वया चाधर्षितः पुरा । निष्पातिष्यत्यसङ्गेन वार्य्य स श्रियसंयुगः ॥

जितकाशी	“ஜிதகாசியைத் தலை	अधर्षितः च	அடக்கமுடியாதிருந்த
	கொழுத்து	सः	அந்த [வனுமான
बलश्रयी	பலத்தை கொண்டாடு	वार्त्य्य	வால்,
	பவனும்	असङ्गेन	உடனே
श्रियसंयुगः	பேரரசாட்சியுடையவ	निष्पातिष्यति	வெளிப்பட்டு
पुरा	இதற்குமுன் [ஊம்]		வருவான்.
त्वया	உம்மால்		

रिपूणां धर्षणं शूरा मर्षयन्ति न संयुगे । जानन्तस्तु स्वकं वीर्य्यं स्त्रीसमक्षं विशेषतः ॥

संयुगे	“பேரரசில்	धर्षणं	நிரண்காத்ததை
स्वकं	தனது	विशेषतः	அதையும் இன்னும்
वीर्य्यं	பராக்கிரமத்தை		விசேஷமாகப்
जानन्तः	அறிந்த	स्त्रीसमक्षं	பெண்கள் முன்னிலை
शूराः तु	சூரர்களோடுவென்றும்		யில்
रिपूणां	சந்நுருக்கருடைய	मर्षयन्ति न	பொறுக்கமாட்டார்
			கள்.”

स तु रामवचः श्रुत्वा सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । ननर्द क्रूरनादेन विनिभिन्दन्निवाम्बरम् ॥

सः	அந்த	श्रुत्वा तु	செட்டபின்னர்,
हेमपिङ्गलः	பொன்கிறமுள்ள	अम्बरं	ஆகாசத்தை
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	विनिभिन्दन् इव	பிளிக்கின்றவன்
रामवचः	ஸ்ரீராமருடைய திரு		பொலகி,
	வாக்கை	क्रूरनादेन	பெருக்குரலிட்டு
		ननर्द	கர்ஜித்தான்.

तस्य शब्देन विवस्ता गावो यान्ति हतप्रभाः । राजदोषपरामृष्टाः कुलस्त्रिय इवाकुलाः ॥

तस्य	அவனது	कुलस्त्रियः इवः	குலமாதர்கன்போல
शब्देन	கர்ஜனையால்	विस्तारः	உள்ளம் நடுக்கியவை
गावः	கிளவுகொண்டவள்		களாய்
राजदोषपरामृष्टाः	ராஜதொஷத்தால்	हतप्रभाः	தளிரென்றியவைக
	அல்லாற்பட்டு		ளாய்
आकुलाः	தனிக்குழல்	यान्ति	ஆயின.

द्रवन्ति च मृगाः शीघ्रं भग्ना इव रणे हयाः । पतन्ति च खगा भूमौ क्षीणपुण्या इव महाः ॥

मृगाः च	மிருகங்களும்	द्रवन्ति	ஓடத்தலைப்பட்டன.
रणे	போரில்	खगाः च	பறவைகளும்
भग्नाः	அடியுண்ட	क्षीणपुण्याः	புண்ணியம் குறைந்த
हयाः इव	குதிரைகள் போலவே	महाः इव	கொலுங்கள் போலவே
शीघ्रं	விரைவில்	भूमौ	தரையில்
		पतन्ति	விழுகின்றன.

ततः स जीमूतगणप्रणादो नादं विमुञ्चस्त्वरया प्रतीतः ।

सूर्यात्मजः शौर्यविद्वद्भतेजाः सरित्पतिर्वाऽनिलचञ्चलोर्मिः ॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	अनिल-	காற்றினால் அசைவுண்
सूर्यात्मजः	சூரியனின் புதல்வனாகிய	चञ्चलोर्मिः}	டு சலிக்கும் அலைகளோடு கூடிய
सः	அவன்	सरित्पतिः वा	சமுத்திரம்போலவே
जीमूतगणप्रणादः	மேககணங்கள் போல் கூஜிக்கின்றவனாய்	शौर्य-}	மனவலிமையால் மலிந்த
स्वरया	வேகமாய்	विद्वद्भतेजाः}	த ஆற்றலுடையவனாகி
नादं	சத்தத்தை	प्रतीतः	அதி உதஸாகம் கொண்டு விளங்கினான்.
विमुञ्चन्	இட்டுக்கொண்டு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9892

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 640

पञ्चदशः सर्गः—பதினைந்தாவது ஊர்க்கம் ॥ १५ ॥

तारोपदेशः—தாரையின் உபதேசம்.

अथ तस्य निनादं तं सुग्रीवस्य महात्मनः । शुश्रावान्तःपुरगतो वाली भ्रातुरमर्षणः ॥

अथ	அப்பொழுது	सुग्रीवस्य	சுகிரீவனுடைய
अन्तःपुरगतः	அந்தப்புரத்திலிருந்த	तं	அந்த
वाली	வாலி,	निनादं	பெருங்கொலத்ததை
तस्य	அந்த	अमर्षणः	ஸகிக்கமுடியாதவனாகி
भ्रातुः	தம்புவும்		
महात्मनः	மகாத்மாவுமான	शुश्राव	கேட்டான்.

श्रुत्वा तु तस्य निनादं सर्वभूतप्रकम्पनम् । मदश्चैकपदे नष्टः क्रोधश्चापवितो महान् ॥ २ ॥

तस्य	அவனது	एकपदे	ஏககாலத்தில்
सर्वभूतप्रकम्पनं	{ எல்லாப்பிராணிகளையும் நடுக்கமுதற்கொய்யும்	मदः च	குடிமயக்கமும்
निनादं	கொலத்ததை	नष्टः	ஒழிந்தது.
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே,	महान्	பெரும்
		क्रोधः च	கொபமும்
		आपवितः	வினைந்தது.

स तु रोषपरीताङ्गो बाली सन्ध्यातपप्रभः । उपरक्त इषादित्यः सद्यो निष्पभतां गतः ॥

सद्यः	உடனே	सन्ध्यातपप्रभः	மாலை வெயில் ஒளி
सः	ஆந்த		புண்டையவனாய்
बाली तु	காலியும்,	उपरक्तः	கொதறணம் பிடித்த
रोषपरीताङ्गः	{ கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனமுடைய வனாய்	आदित्यः	சூரியபகவான்
		इव	போலவே
		निष्पभतां गतः	ஒளிகுன் நிரிஞ்சுந்தான்

बाली दंष्ट्राकरालस्तु क्रोधादीप्ताग्निसंनिभः । भात्युत्पतितपद्माभः समृणाल इव हृदः ॥

दंष्ट्राकरालः	கொடைபற்களால் பவ ங்கரமாய்த் தெரன்றும்	उत्पतितपद्माभः	{ பிடுங்கி எறியப்பட்ட தாமரைகளையுடைய தோற்றமுள்ள தும்
बाली	வாலி	समृणालः	கொடிகளுடனிருக் கிறதுமான
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	हृदः इव	தாமரை ஜடைபோல்
दीप्ताग्नि-	கொழுந்துவிட்டெரி	भाति	காணப்பட்டான்.
सन्निभः तु	யும் அக்கிளிப்போன் றவனாகி		

शब्दं दुर्मर्षणं श्रुत्वा निष्पपात ततो हरिः । वेगेन चरणन्यासैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது	मेदिनी	பூமியை
हरिः	வானரன், (வாலி)	चरणन्यासैः	காலடிவெப்புகளால்
दुर्मर्षणं	பொறுக்கமுடியாத	दारयन् इव	பினக்கிள்றவன்
शब्दं	சத்தத்தை	वेगेन	விசைத்து [போலாகி
श्रुत्वा	கேட்டு,	निष्पपात	வெளிப்புறப்பட்டான்.

तं तु तारा परिष्वज्य स्नेहादर्शितसौहृदा । उवाच त्रस्तसंभ्रान्ता हितोदकमिदं वचः ॥

त्रस्तसंभ्रान्ता	பயந்து உள்ளம் கலங்கிய	हितोदकं	என் கைமைய பயக்கத் பின்வரும் [தக்க
तारा	தாரை	वचः	கொல்லை
स्नेहात्	அன்பினால்	तं	அவனை
दर्शितसौहृदा	பக்தியைவெளியிட்டுக் காட்டுகின்றவனாகி	परिष्वज्य तु	கட்டியனைத் தக்கொ
		उवाच	சொன்னான், [ண்டே.

साधु क्रोधमिदं वीर नदीवेगमिवागतम् । शयनादुत्थितः काल्यं त्यज भुक्तमिव स्रजम् ॥

वीर	“வீரநா!	उत्थितः	எழுந்த ஒருவன்
नदीवेगं	ஆற்றப்பெருக்கை	भुक्तां	இரவில் புனைந்திருந்த
इव	போலவே	स्रजं	பூமாலைகை
आगतं	பொங்கியெழுந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
इमं	இந்த		அவ்வண்ணமே
क्रोधं	கோபத்தை	स्रज	நீக்கிவிடும் ;
काल्यं	அதிகாலைசில்	साधु	சாடும் பொறுவீர்.
शयनात्	படுக்கையிலிருந்து		

काल्यमेतेन सहस्रायं करिष्यसि च वानर । वीर ते शत्रुबाहुल्यं फल्गुता वा न विद्यते ॥

வானர	“வானரரே!	वीर	நீர்தா!
एतेन	இவனோடு	शत्रुबाहुल्यं	சத்ருபாஹுல்யம்
काल्यं	காலிய க்காரியை		பெருமையாவது
सहस्रायं करिष्यसि	போஸைப் புரிசீர்.	ते	தேவரீருக்கு
च	அதனால்	फल्गुता वा	சிறுமையாவது
		विद्यते न	உண்டாகாது.

सहसा तव निष्क्रामो मम तावन्न रोचते । श्रूयतां चाभिधास्यामि यन्निमित्तं निवार्यसे ॥

तव	“தேவரீர்து	निवार्यसे	தேவரீர் தடுக்கப்படு
सहसा	ஆஸகரப்பட்டு		கின்றிர் என்பதை
निष्क्रामः	வெளியிச்செல்லுகையர்	अभिधास्यामि	இதேர, விளங்க விளம்
मम तावन्	எனக்கோ [னது		புகிறேன்;
रोचते न	சீடிக்கவில்லை.	श्रूयतां च	செவிகொடுக்கப்
यन्निमित्तं	என்னகாரணமாய்		பட்டும்.

पूर्वमापतितः क्रोधात्स त्वामाह्वयते युधि । निष्पत्य च निरस्तस्ते हन्यमानो दिशो गतः ॥

पूर्वमापतितः	“இதற்கு முந்திவந்து	गतः	ஐப்போய்விட்ட
युधि	போசில்	सः च	அவனோ
ते	தேவரீரால்	निष्पत्य	திரும்பிவந்து
हन्यमानः	புடைக்கப்பட்டு	त्वां	தேவரீரை
निरस्तः	தோல்வியடைந்தவனா	क्रोधात्	கோபத்துடன்
दिशः	திக்குகளை நோக்கி [ய்	आह्वयते	போருக்கழைக்கின்
			முன்.

त्वया तस्य निरस्तस्य पीडितस्य विशेषतः । इहैत्य पुनराह्वानं शङ्कां जनयतीव मे ॥

त्वया	“தேவரீரால்	तस्य	அவனது
विशेषतः	விசேஷமாய்	आह्वानं	போருக்கழைத்த
पीडितस्य	ஹிம்ஸிக்கப்பட்டது	मे	எனக்கு [லானது
निरस्तस्य	தோல்வியடைந்து	इव	இப்படிப்பட்டதென
इह एव	இங்கு வந்து		சொல்லமுடியாத
पुनः	மீளவும்	शङ्कां	மனக்குழப்பத்தை
		जनयति	உண்டெண்ணுகிறது.

दर्पश्च व्यवसायश्च यादृशस्तस्य नर्दतः । निनादस्य च संरम्भो नैतदल्पं हि कारणम् ॥

नर्दतः	“பெரும்கூசலிடும்	च	அப்படியே அசட்டை
तस्य	அவனது		செய்யத்தக்கதன்றும்.
यादृशः	இப்படிப்பட்டதாயி	निनादस्य	பெரிசூசலின்
इपेः	அவமரியைதவரன	संरम्भः	முழுக்கமும்
	உத்ததை	च	அப்படியே அசட்டை
अल्पं न	அசட்டைசெய்யத்தக்		செய்யத்தக்கதன்றும்.
	கதன்றும்.	एतन्	அப்பொழுதிய
		कारणं	செய்கை
व्यवसायः	{ யுத்தவியாபாரங்களில்	च	அப்படியே அசட்டை
	செய்யும் கூடோபா		செய்யத்தக்கதன்றும்
	யம்	हि	இது திண்ணம்.

नासहायमहं मन्ये सुग्रीवं तमिहागतम् । अवष्टब्धसहायश्च यमाश्रित्यैष गर्जति ॥ १३ ॥

इह	"இப்பொழுது	य	எவனோ ஒருவனை
आगतं	இவ்விடம் வந்ததோர்	आश्रित्य	தம், சாமரணைத்து,
ते	அந்த [கிருக்குப்	अवष्टब्ध-	துணையாளனால் வக
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	सहायः च	கொடுத்து கார்க்கப்
असहायं	துணையாளனாக		பட்டவனாகவே
अहं	நான் [வாதவனாக	गर्जति	பெரும் உச்சரிக்கின்
मन्ये न	எண்ணவில்லை,		றன்.
एषः	இவன்		

प्रकृत्या निपुणश्चैव बुद्धिमान्चैव वानरः । अपरीक्षितवीर्येण सुग्रीवः सह नैप्यति ॥ १४ ॥

प्रकृत्या	"இயற்கையாகவே	सुग्रीवः	சுகிரீவன்
बुद्धिमान् च	புத்திமானும்	अपरीक्षितवीर्येण	வன்மைபரிசுதித்தறிய
निपुणः एव	சாமர்த்தியசாலியும்	सह एव	ப்படாத ஒருவனோடு
वानरः च	வானரனுமான	एत्यति न	கடலோடுவென்றால்
			வரமட்பான்.

पूर्वमेव मया वीर श्रुतं कथयतो वचः । अङ्गदस्य कुमारस्य वक्ष्यामि त्वा दितं वचः ॥

वीर	"நாதா !	मया	என்னால் [கிறது.
पूर्व एव	இதற்குமுந்தியே	श्रुतं	செட்கப்பட்டிருத்-
कथयतः	பல விஷயங்களை	दितं	தன்மையை விளைவித்
	பேசிக்கொண்டிருந்த		தும்
कुमारस्य	குமாரனாகிய	वचः	சொல்லாகிய இதை
अङ्गदस्य	அங்கதனது	त्वा	தேவர்குக்கு
वचः	சொல் ஒன்று	वक्ष्यामि	சொல்லுகிறேன்.

अङ्गदस्तु कुमारोऽयं वनान्तमुपनिर्गतः । प्रवृत्तिस्तेन कथिता चारैराज्ञैर्निवेदिता ॥ १५ ॥

अयोध्याधिपते: पुत्रौ शूरो समरदुर्जयो । इक्ष्वाकूणां कुले जातौ प्रथितौ रामलक्ष्मणौ ॥

सुग्रीवप्रियकामार्थं प्राप्तौ तत्र दुरासदौ ॥ १७ ॥

अयं	"இந்த	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமர் வசந்தமணர்
कुमारः	குமாரனாகிய	प्रथितौ	பிரசித்திபெற்ற [என
अङ्गदः	அங்கதன்		வருமான இருவர்கள்
वनान्तं	காட்டினுள்	सुग्रीवप्रियकामार्थं	சுகிரீவருக்கு நயிதத்
उपनिर्गतः	பேரயிருந்தான் ;		தை சேரப்படுவண்டி
अयोध्याधिपते:	"அயோத்தியன்	तत्र	அங்கிடத்தில்
पुत्रौ	புதல்வர்களும் [நின்	प्राप्तौ	வாதிருக்கின் ழர்கள்
शूरो	சூரர்களும்	आज्ञैः	ண்பர்களான [என்ற
समरदुर्जयो	போரில் வெல்லுதற்க	अरिः	உவாட்களால்
	ரியவர்களும்	कथिता	தெரிவிக்கப்பட்ட
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களுடைய	प्रवृत्तिः	தற்காலச்செய்தியா
कुले	குலத்தில்	तेन तु	இவனுளேயே [னது
जातौ	பிறந்தவர்களும்	निवेदिता	எனக்கு சொல்லப்
दुरासदौ	ஓப்புயர் வில்லாதவர்		பட்டது.

तव भ्रातुर्हि विख्यातः सहायो रणकर्कशः । रामः परबलामर्दी युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥

तव "தேவரீரன
 भ्रातुः தம்பிரானது
 सहायः हि துணையானனெ
 विख्यातः திரிசைகம்பிரசெத்தி
 रामः ஸ்ரீராமன் ; [பெற்ற
 रणकर्कशः { போரில் பார்க்கிரமத்
 தின் எல்லைகண்டறிய
 ப்படமுடியாதவர் ;

परबलामर्दी சத்துறவினாற்றலை அ
 युगान्ताग्निः ணழித்தி
 इव போலவே
 उथितः உத்பவித்தவர்.

निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः । आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ॥

साधूनां "புண்பாத்தமாக்களை
 निवासवृक्षः காத்தருளுந் கற்பகம்;
 आपन्नानां னூடறுத்தகர்களுக்கு
 परा எதிலும் போம்பட்ட

गतिः च புகலிடம் ;
 आर्तानां திக்கற்றவர்களுக்கு
 संश्रयः एव ரகதகர் ;
 यशसः च புகழுக்கு
 एकभाजनं உரிய பாத்கிரம்.

ज्ञानविज्ञानसंपन्नो निदेशे निरतः पितुः । धातुनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् ॥

ज्ञानविज्ञान- } "பரமாத்தமனானத்தி
 संपन्नः } னும் மற்றுமுள்ள
 पितुः தக்கையினது
 निदेशे ஆக்கியினயில்
 निरतः அசஞ்சலபத்தியுடை
 धातूनां தாதுக்களுக்குயுயவர் ;

शैलेन्द्रः ஸ்ரீமகான்
 इव எப்படியோ
 गुणानां ஆப்படியே
 आकरो திருக்கல்யாண
 क्रुण्णக்களின்
 महान् சர்வோத்தகிருஷ்டமா
 आकरो சுரங்கம். [கிய

तत्क्षमं न विरोधस्ते सह तेन महात्मना । दुर्जयेनाप्रमेयेन रामेण रणकर्मसु ॥ २१ ॥

तत् "ஆகையால்
 रणकर्मसु போர்த்தொழில்களில்
 अप्रमेयेन அநிசர் கெட்டாத
 வரும்
 दुर्जयेन { எப்படிப்பட்டவனு
 னும் வெல்லமுடியா
 தவரும்

सहात्मना மகாத்தமாவுமாகிய
 तेन அத்த
 रामेण ஸ்ரீராமரோடு
 सह கூட
 ते தேவரீருக்கு
 विरोधः விரோதமென்பது
 क्षमे न புத்தமன்று.

शूर वक्ष्यामि ते किञ्चिन्न चेच्छाम्यभ्यसूयितुम् । श्रूयतां क्रियतां चैव तव वक्ष्यामि यद्वितम् ॥

शूर "சூரோ!
 ते தேவரீருக்கு
 किञ्चित् ஒன்றை
 वक्ष्यामि உரைக்கப்போகிறேன்
 अभ्यसूयितुं च சிவமுட்கிவதற்கோ
 इच्छामि न நான் அணிவுதேன்.
 तव தேவரீருக்கு

यत् எதொன்று
 हितं च एव நியாயமானதோ
 वक्ष्यामि அனாதயே
 श्रूयतां சொல்லுகிறேன்.
 क्रियतां சென்கொடுத்தது
 கேட்க்கப்பட்டும்
 वितम् திருவுளப்படி முடிக்க
 கட்டப்பட்டும்.

भ्रातुः सौहृदमालम्ब्य नान्या गतिरिहास्ति ते ॥ २८ ॥

भ्रातुः "தம்பிரிணிடம்
सौहृदं நட்பை
आलम्ब्य மேற்கொள்ளுதல்;

इह இப்பொழுது
ते தேவரீருக்கு
अया வேறு
गतिः भस्ति न கதி இல்லை.

यदि ते मत्प्रियं कार्यं यदि चावैषि मां हिताम् । याच्यमानः प्रयत्नेन साधुवाक्यं कुरुष्व मे ॥

ते "தேவரீருக்கு
मत्प्रियं எனக்கிடையானது
कार्यं செய்யத்தக்கது
यदि என்றாலும்
मां அடியாளே
हितां च நலங்கருதுபவனா

अवैषि அறிந்திருக்கின்றீர்
यदि என்றாலும்
याच्यमानः பிரார்த்திக்கப்படும்
मे அடியாளது [தேவரீர்
वाक्यं விண்ணப்பத்தை
प्रयत्नेन பெரியமனதுசெய்து
कुरुष्व என்றருளும்.
साधु நலம் காண்பீர்.

प्रसीद पथ्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विग्रहः शक्रसमानतेजसा ॥ ३० ॥

प्रसीद "திருவுளமுவந்தரு
मे எனது [ஞாம்
पथ्यं ஹிதமான
जल्पितं மொழியை
शृणु கேளும்.
रोषं கோபத்தை
अनुविधातुं एव விடாது பற்றியவண்
ஸமேபிருக்க

अर्हसि न கடாது.
हि ஏனெனில்
शक्रसमानतेजसा இத்திரினை நிகர்த்த
ஆற்றலுடைய
ते தேவரீருக்கு
कोसलराजसूनुना கோசலக்கோமான்
विग्रहः பேரார் [கோமகனோடு
भ्रमः न யுத்தமன்று;
हि இது திண்ணம்."

तदा हि तारा हितमेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं वभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकाले ॥ ३१ ॥

तदा அப்பொழுது
तारा हि தாரையோ
ते அந்த
वालिनं வானீக்கு
इदं மேற்கண்ட
हितं நியாயமாகிருக்கிறதும்
पथ्य एव கேளுமகாராயிருக்கின்
றதுமான

वाक्यं சொல்லே
वभाषे சொன்னான்.
विनाशकाले அழிவுகாலத்தில்
कालाभिपन्नस्य காலன்னைகயகப்பட்ட
तस्य हि அவனுக்கேர்வென்
तद्वचनं அச்சொல்
न रोचते மனதிற்புகவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

பௌதச: சரீ:—பதினாறுவது எவர்க்கம் || ௨௩ ||

வாழ்வகம்:—வாலிவதம்.

तामेवं ब्रुवतीं तारां ताराधिपनिधाननाम् । बाल्या निर्भर्त्सयामास ब्रचनं चेदमब्रवीत् ॥

வாலி	வாலி
ஏன்	இந்தக் கண்டவாறு
அவரீ	பேசிக்கொண்டிருக்கும்
	சும்மா
சாராதிபிமானம்	சந்திரனைப்போன்ற
	முகமுண்டைய

தாரை	தாரை
நிர்மலையாமா	அதற்கு இன்.
தா	அவரைப் பார்த்து
இ	பின்வரும்
வயன்	கொல்லும்
அவ்வீ	கொண்டான்.

गर्जतोऽस्य सुसंरब्धं भ्रातुः शत्रोर्विशेषतः । मर्षयिष्याम्यहं केन कारणेन वरानने ॥२॥

வரானை	“ஆரணங்கே !
ஆது:	தம்பியும்
மன்த:	உறுமி கர்ஜிக்கின்ற
விசேபத:	அதினும் [வனும்
சங்க:	சத்தஞ்சுமரண
அவ்	இவனுடைய

सुखं लब्धं	ஆர்வாரத்தனைத
अहं	அஹம்
केन	கேன
कारणेन	காரணத்தனாதக
	கொண்டு
मर्षयिष्यामि	நகிப்பேன் ?

अधर्षितानां शूराणां समरेष्वनिवर्तिनाम् । धर्षणामर्षणं भीरु मरणादतिरिच्यते ॥ ३ ॥

மீட	“பயந்தவனே!
சமரேசு	போகில்
அனிவதினா	புறமுதுகிட்டோடா
அதர்யினா	தேவலியைடயா த [து
சுராணா	சுரர்களுக்க

பரணாமரணம்	அவமானத்தை சகித்து தொன்பது
மரணம்	மரணத்தைக்காட்டி ஐம்
அதிரிசயன்	அதிக கம்பமரணம்.

सोढं न च समर्थोऽहं युद्धकामस्य संश्रुगे । सुग्रीवस्य च संरम्भं हीनग्रीवस्य गर्जतः ॥४॥

சுருகாமல	“பொன்னக்கோரி
மர்ந்த:	கள்ளிக்கும்
ஹிந்திவல	கோணக்கழுத்தெலிய
சுமாவல	கக்கிவலுண்டல

संस्मृ च	சூரீப்பரீத்தலை
संयुगे	பேரார்ல
सोर्तु	பொறுக்க
अहं च	நான் மட்டும்
समर्थः न	உடன்பட்டவருநீகன்

न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्करोते । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥५॥

மகூதே	“ என்ன விஷயத்தில்
ராவன் ப்ரதி	பாசவனார் நீனைத் தூ
தே	உணங்கு
விபாத: ச	ககூதே என்ன செய்த
காரிய: ந	தொன் னாக்குங்கதன் று

धर्मज्ञः च	தர்மங்களை உன்னப்படி யறிந்தவரும
कृतज्ञः च	{ கதா தர்மாலுப்தான முடைபவருமான மூவா
पापं	தகாத காரியத்தை
कथं करिष्यति	என்னும் புரிவார்?

निवर्तस्व सह स्त्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छसि । सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥

தாரே	"தாரே !	त्वया	உன்னால்
भूयः	இன்னும்	मयि	என்னிடத்திலுள்ள
कथं	என்	भक्तिः	பக்தியும்
अनुगच्छसि	பின்பற்றி வருகின்	कृता	வெளிரிடப்பட்டது.
सौहृदं	அன்பு [றண ?	स्त्रीभिः	மற்று மனைவியர்க
दर्शितं	விளக்கக்காட்டிவிட்டப்	सह	கூட [னோடு
	பட்டது.	निवर्तस्व	திரும்பி போய்விடு.

प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् । दर्पं चास्य विनेष्यामि न च प्राणैर्विमोक्ष्यते ॥

अहं	"நான்	दर्पं च	செருக்கை மாத்திரம்
गत्वा	சென்று	विनेष्यामि	ஒழிக்கப்போகிறேன்.
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை	संभ्रमं	மனச்சஞ்சலத்தை
प्रतियोत्स्यामि	எதிர்த்து போர்புரிய	जहि	கிட்டுகிடு ;
	ப்போகிறேன்.	प्राणैः च	அவன் உயிர் மாய்க்கப்
अस्य	இவனது	विमोक्ष्यते न	படப்போவதில்லை.

अहं ह्यजिस्थितस्यास्य करिष्यामि यथेष्टितम् । वृक्षैर्मुष्टिप्रहारैश्च पीडितः प्रतियास्यति ॥

अहं	"நான்	करिष्यामि	பிரதிசெய்யப்போகி
अजिस्थितस्य	போரில் எதிர்த்து	वृक्षैः	மரங்களாலும் [றேன்.
अस्य	இவனுக்கு [நிற்கும்	मुष्टिप्रहारैः च	முஷ்டிகளின் அடி
	எவ்வளவு அவசியமோ		களாலும்
यथेष्टितं हि	{	पीडितः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
	அவ்வளவு மட்டுந்	प्रतियास्यति	அவன் திரும்பிப்போ
	தான்		ய்விடுவான்.
अहं	நான்		

न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् । कृतं तारे सहायत्वं सौहृदं दर्शितं मयि ॥

दुरात्मवान्	"துஷ்டா தீமாவாகிய	सहायत्वं	உன்னால் செய்யக்கூடிய
	அவன்		ய உதவி
गर्वितं	அவனது கொழுப்	कृतं	செய்யப்பட்டது.
मे	எனது [பால் விளைந்த	मयि	என்னிடத்திலுள்ள
आयस्तं	உபத்திரவத்தை	सौहृदं	அன்பானது
सहिष्यति न	பொறுக்கமுடியாது.	दर्शितम्	வெளிக்காட்டப்பட்
तारे	தாரே !		டது.

शापिताऽसि मम प्राणैर्निवर्तस्व जयेन च । अहं जित्वा निवर्तिष्ये तमहं भ्रातरं रणे ॥

मम	"எனது	रणे	பேரில்
प्राणैः	பிராணன்மீதும்	तं भ्रातरं	அந்த தம்பினை
जयेन च	வெற்றியின்மீதும்	जित्वा	ஜித்துவிட்டு,
शापिता	ஆணையிடப்பட்டவ	अहं	நான்
असि	ஆகிரும். [ளாய்	निवर्तिष्ये	திரும்புவேன்.
अहं	நான்	निवर्तस्व	திரும்பிப்போ."

तं तु तारा परिष्वज्य वालिनं प्रियवादिनी । चकार रुदती मन्दं दक्षिणा सा प्रदक्षिणम् ॥

दक्षिणा
प्रियवादिनी
सा तारा
तु
मन्दं

சாமர் த்தியசா லியும்
ச.தா உ ள்ளம் குகிரும்
மடி. பேசுபவளுமாய்
அந்த தாரை
இவ்விஷயத்தில்
சொல்லியதை ஏற்றுக்
கொள்ளா திருந்த

तं
वालिनं
परिष्वज्य
रुदती
प्रदक्षिणं
चकार

அந்த
வாலினை
தழுவி,
அழுதுகொண்டே
பிரதட்சிணம்
செய்தான்.

ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा मन्त्रवद्विजयाषिणी । अन्तःपुरं सह स्त्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥

ततः
शोकमोहिता
विजयाषिणी
मन्त्रवद्

அப்பொழுது
சோகத்தால் மெய்மற
ந்துவிட்ட அவள்
இவனுக்கு வெற்றியை
பிரபந்திக்கின்றவ
ளாக
சாஸ்திரோத்தமாய்

स्वस्त्ययनं
कृत्वा
स्त्रीभिः सह
अन्तःपुरं
प्रविष्टा

தெய்வப்பிரார்த்தனை
செய்துவிட்டு
மற்று மனைவியார்க
ளோடுகூட
அந்தப்புரத்திற்கு
போய் சேர்ந்தாள்.

प्रविष्टायां तु तारायां सह स्त्रीभिः स्वमालयम् । नगरान्विर्ययो कुदो महासर्प इव भ्रसन ॥

तारायां
स्त्रीभिः
सह
स्व
आलयं
प्रविष्टायां तु
महासर्पः

தாரை
மற்று மனைவியார்க
கூட [கோடு
தனது
ஆரண்மனைக்கு
சென்றபின்னர்
மகாசர்ப்பம்

इव
भ्रसन
कुदः
नगरात्
निर्व्ययो

போல்
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு
சிறந்தகொண்ட
அவன்
நகரத்திலிருந்து
வெளிப்புறப்பட்டான்

स निश्वस्य महावेगो वाल्य परमरोषणः । सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकाङ्क्षया ॥ १४ ॥

स ददर्श ततः श्रीमान्सुधीवं हेमपिङ्गलम् । सुसंवीतमयवृद्धं दीप्यमानमिवानलम् ॥ १५ ॥

सः
श्रीमान् वाल्य
परमरोषणः
शत्रुदर्शन-
कांक्षया
महावेगः
निश्वस्य

அந்த
ஸ்ரீமானாகிய வாலி
மகா கோபங்கொண்
டவனாய்
சத்ருவைக்கண்டிவ
கொண்டுமேனும் அ
வன் வால் - [வனாகி
மிக வேகங்கொண்ட
பெருமூச்சு விட்டுக்
கொண்டே

हेमपिङ्गलं
सुसंवीतं
दीप्यमानं
अनलं
इव
अवस्थ
मुषीवं
सः
ततः
ददर्श

கொண்டிருக்கைய
வனும்
நல்ல ஆடையாபரண
ங்கொயணித்தவனும்
கொழுதுவிட்டே
அக்கனையை [ரியும்
சுத்தவனும்
எதிர்த்துகிற்கும்
அக்ரவனை
அவன்
அப்பொழுது
கண்முன் கண்டான்.

सर्वतः
दृष्टिं चारयन्

எதிர்ப்புறமுமிக்கொண்டு
அதிர்ப்புறந்தாக்-

ददर्श

கண்முன் கண்டான்.

तं स दृष्ट्वा महावीर्यः सुग्रीवं पर्यवस्थितम् । गाढं परिदधे वासो वाली परमरोषणः ॥ १६ ॥

மகா வீர்யவானாகும்
ச: வாலி
த: சுமீவ்
பர்யவஸ்தித
பொருக்குத்தயாராய்
சிற்பவனாய்

ரஹு
பர்மரோஷண:
வாச:
காட்
பரிததே
கண்டு,
மிக சினங்கொண்டவ
ஆடைய [னாகி]
இறிக்கி
கட்டி, கொண்டான்.

स वाली गाढसंवीतो मुष्टिमुद्यम्य वीर्यवान् । सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं कृतक्षणः ॥

காடசவீத:
ச:
வீர்யவான்
வாலி
சுமீவ் எவ்
ஆடையை இறுக்கிக்
கட்டி, கொண்டு, ருந்த
ஆந்த
வீர்யவானாகும்
வாலி
கக்ரீவனையே

அபிமுக:
கூதக்ஷண:
சுஹி
உதமய
யயௌ
யயௌ
எதிரில் பார்க்கினறவ
[னாகி]
எற்றதாயமென்றெண்
முட்டியை [ணி]
உயரத்தூக்கிக்
ஆமராத [கொண்டு,
ஆரம்பித்தான்.

श्लिष्टमुष्टिं समुद्यम्य संरब्धतरमागतः । सुग्रीवोऽपि समुद्दिश्य वालिनं हेममालिनम् ॥ १८ ॥

சுமீவ: அபி
ஹேமமாலினம்
வாலினம்
சமூத்திச்ய
சுஸ்திமுஸ்தி
கக்ரீவனும்
பொன்மாலையை
யணிர்த்திருந்த
வாலியை
நினைத்து,
இறுக்கிய முட்டியை

சமூதமய
சர்ஸ்தரே
அகரத:
உயரத்தூக்கிக்
கொண்டு,
இன்னுமதிக கேரபா
வேசத்தை
ஆடைந்தான்.

तं वाली क्रोधताम्राक्षः सुग्रीवं रणपण्डितम् । आपतन्तं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥

வாலி
ரணபணிடம்
மகாவேக
அபதந்தம்
த:
வாலி
பொர்வீரனும்
மகரவேகமாய்
எதிர்த்துவருகின்ற
வனுமான

சுமீவம்
கோததாமாஷ:
இதம்
வசனம்
அபவீத்
கக்ரீவனை பார்த்து
கோபத்தால் சுவந்த
கண்களுற்றவனாகி
பின்வரும்
சொல்லை
மொழிந்தான்.

एष मुष्टिर्मया वद्धो गाढः संनिहिताङ्गुलिः । मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादाय यास्यति ॥

மயா
சந்நிஹிதாங்குலி:
சுஹி:
காட:
எ:
வட:
மயா
என்னால்
விரல்களை நெருக்கி
முட்டியானது
கெட்டியாய்
இதே
பிடித்துவிடப்பட்டது
என்னால்

வேகவிமுக:
த:
பிராணம்
அதாய
யாஸ்யதி
ஆத்திரத்துடன் பிர
யோகிக்கப்பட்ட இது
உனது,
உயிரை
அரித்துக்கொண்டு,
மேலாகப்போகிறது.

एवमुक्तस्तु सुधीवः कुब्जो बालिनमध्वीतु । तथैव चाहरन्माणान्मुष्टिः पततु मूर्धनि ॥२१॥

ஏவ் இவ்வாறு
உக: கொல்லப் பட்ட
சுபீவ: து சுக்ரீவனும்
குஜ: கிணங்கொண்டு வளாகி
பாலின வாலிணைப்பார்ந்து
முடி: எவ் "இந்த, என் முட்டையும்"

தவ உனது
மூர்நி தலைநில்
மாணாந் உட்கொ
ஆஹர்ந் வ ஒழிக்கின்றதா கலை
பதது விழுங்கடவது,
அதவீத வன்று கொண்டு.

ताडितस्तेन संकुब्जः समभिक्रम्य वेगितः । अभवच्छोणितोद्वारी सोन्याड इव पर्वतः ॥

सुधीवेण तु निःसङ्गं सालमुत्पाद्य तेजसा । गात्रेष्वभिहतो बाली वज्रेणैव महागिरिः ॥

பாலி வாலி
தென அந்த
சுபீவேண சுக்ரீவனும்
தேசசா ஆச்சாமரமொன்றை
நி:சங் வேரோடு
உத்பாத்ய பிடுக்கி,
சமபிக்ரம்ய கிட்டி,
அபிஹத: தனையப்பட்டவனும்
காத்தே அலையவங்களில்
மஹாபிரி: ஓர் பெருமலைமீது

வஜ்ரே வஜ்ராயுதத்தால்
இவ் எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
தாடித: தாட்டப்பட்டவனும்
து அதனும்
சோனியா: அருகிலேநோடுகைய
பவ: இவ் பர்வதம்போலவே
சங்குஜ: கிணங்கொண்டு
வேகித: பரபரப்புற்றவனும்
சோனியோதாரி ரத்தத்தைக் கக்குபவ
அभवत् ஆகின்.

स तु बाली प्रचलितः सालताडनविह्वलः । गुरुभारसमाक्रान्तो नौसार्थ इव सागरे ॥

ச: பாலி து அந்த வாலியும்
சாலதாடன- } ஆச்சாமரத்தால் அடி
விஹ்ல: } யுண்டதால் மணங்க
லங்கியவனாகி
சாபரே சுமுத்திரத்தில்

சுருபார- } உதிகபாரத்தால்
சமாக்காந்: } தத்தளக்கின்ற
நோசார்த: பெருங்கப்பல்
இவ் போலவே
பவலித: தத்தளத்தான்.

तौ भीमबलविकान्तौ सुपर्णानिलवेगितौ । प्रवृद्धौ धीरवपुषौ चन्द्रसूर्याविवाम्बरं ॥२५॥

परस्परममित्रघ्नौ छिद्रान्वेषणतत्परौ ॥ २६ ॥

பிமவல- } பயங்கரமான ஆற்ற
விகாந் } ஓரம் ஆண்மைபுட
படைக்கப்பெற்றவர்க
களும்

பஸ்பரே துருவமோருவர்
छिद्रान्वेषण- } தக்கபாயத்தையெதிர்
तत्परौ } பார்ப்பதில் ஊக்கமு
டையவர்களாய்

அமித்ரஹி சத்ருவாந்நாசகர்த
அரவோ அகாசத்தில் [ஓரம்
சந்திரயோ நிரியன்
இவ் போல் நவந்நாசகர்த
தீ அவிநிருவர்களும்க

சுபர்ணானிலவேகிதீ { உடனையும் வாயுவை
புடம் கெர்த்த வேக
மொடையவர்களாய்
புரவபுரீ பவவர்க்கேகற்றமுத்
பவூதி எகிறினர். [தவர்களாய்

ततोऽवर्धत वाली तु बलवीर्यसमन्वितः ॥ २७ ॥

ततः वाली तु { अ.தன்மேல் வா லிவோ
ஆற்றலுடனும் ஆண்
வலவீர്യசமன்வீத:
மைப்புடனும் கூடியவ
னாய்

अवर्धत

உ.தன்மாவற்றம்கொண்டு

விளங்கினான்.

सूर्यपुत्रो महावीर्यः सुग्रीवः परिहीयत ॥ २८ ॥

महावीर्यः { மிக்க ஆண்மைப்புற்ற
வனாயும்,

सूर्यपुत्रः

சூரியனது புதல்வனும்

सुग्रीवः

சுக்ரீவன் [மாகிய

परिहीयत

சிறிது களைப்புற்றான்.

वालिना भगदर्पस्तु सुग्रीवो मन्दविक्रमः । वालिनं प्रति सामर्थ्यं दर्शयामास लाघवम् ॥

वालिना { வா லியால்
भगदर्पः { கர்ஹம் குறித்த
मन्दविक्रमः { பலங்குறைந்தவனான
सुग्रीवः { சுக்ரீவன்

सामर्थ्यं तु

ஆவேசங்கொண்டவ

वालिनं प्रति

வா லியினிடம் [ஐகி

लाघवम्

வன்மைபின்வனத்தை

दर्शयामास

காட்டுகித்தான்.

वृक्षैः सशाखैः सशिखैर्वज्रकोटिभिर्नखैः । मुष्टिभिर्जानुभिः पद्भिर्बाहुभिश्च पुनः पुनः ॥

तयोर्बुद्धमभूद्वोरं वृत्रवासवयोरिव ॥ ३० ॥

वृत्रवासवयोः इव { விருத்திரனுக்கும் இந்
திரனுக்கும் என்ன
तयोः { போ அகவனமே
सशाखैः { அவ்விருவர்களுக்கும்
सशिखैः { கிளைகளோடும்
वृक्षैः { துளிகளோடும்கூடிய
वज्रकोटिभिः { மரங்களானும்
{ வஜ்ரகோட்டின் முனை
களை நிகர்த்த

नखैः

நகங்களானும்

मुष्टिभिः

முஷ்டிகளானும்

जानुभिः

முழங்கால்களானும்

पद्भिः

கால்களானும்

बाहुभिः च

கைகளானும்

युद्धं

போரானது

घोरं

பயங்கரமாய்

पुनः पुनः

மாறி மாறி

अमृत

நிகழ்ந்தது.

तौ शोणिताक्तौ सुध्येतां वानरौ वनचारिणौ । मेघाविव महाशब्दैस्तर्जयानौ परस्परम् ॥

वनचारिणौ { வனத்திலுசஞ்சரிக்கும்
वानरौ { வானரர்களாகிய
तौ { அவ்விருவர்களும்
शोणिताक्तौ { குறுதிதோய்ந்தவர்
களாய்

इव

போலவே

महाशब्दैः

பெரொலிகளால்

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

तर्जयानौ

பயமுறுத்திக்

கொண்டு

मेघौ सुध्येताम् वानरेश्वरम् । वीक्षमाणं दिशैव राघवः स मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

सः { அந்த
राघवः { ஸ்ரீராமர்,
वानरेश्वरं { வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवं { சுக்ரீவனை
हीयमानं { களைத்து

सुध्येताम्

பேர்புரிந்தார்கள்.

दिशः च

எல்லாதிக்குகளிலும்

मुहुः मुहुः

அடிக்கடி

वीक्षमाणं एव

பார்க்கிறவனாகவும்

अथो

அப்பொழுது

अपश्यत्

கவனித்தார்.

चालि-सुग्रीव-युद्ध

बहु छल नल सुग्रीव कर हियँ हाण भय मनि । माण चालि गम तेन हृदय माझ सर तनि ॥

ततो रामो महातेजा आर्ति दृष्ट्वा हरीश्वरम् । शरं च वीक्षते वीरो वालिनो वधकारणात् ॥

மஹாதேஜா:	அமரனுஷங்கமான ஆற்றலுடையவரும்,	தூது	பார்ந்து,
வீர: ச	வீரருமான	சர:	அதன்மேல்
ராம:	புரீராமர்,	வாலின:	வாஸுதேவனு
ஹரிசுர:	வாஸுதேவன்னை, (சுக்ரீவனை)	வத்காரணா	வாதகைய சத்தித சித்து
ஆர்த்	சங்கடத்திலிருந்து அவ்	சர	பார்ந்து
		வீக்ஷதே	கண்ணாக்கிலுந்.

ततो धनुषि सन्धाय शरमार्शविषोपपम् । पूरयामास तच्चापं कालचक्रमिवान्तकः ॥ ३४ ॥

சர:	அதன்மேல்	அந்தக:	எய்தல்
ஆரீவிஷோபம்	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த	காலசுக்ர:	சமதண்டத்தை
சர	பாணத்தை	இவ	சங்குண்ணுமே
தனுஷி	விலங்கில்		அவ்வுண்ணுமே
சந்தாய	தூட்டி	பூரயாமாச	சித்தமாக்கிக்
தந் சாப	அந்த விலங்கை		கொண்டார்.

तस्य ज्यातलघोषेण वस्ताः पञ्चरथेश्वराः । मद्द्रुवुर्मगाश्चैव युमान्त इव मोहिताः ॥ ३५ ॥

தசு	அவரது	சும: புவ	விலங்குகளும்
ஜ்யாதலஹே	நாணின் டங்கார ஒலிசபால்	வஸ்தா:	திகிலூற்று
யுமான்தே	பிணயகாலத்தில்	மோஹிதா:	பதிகாங்கி
இவ	பேராலவே	மத்ருவ:	காற்பறமும் ஓடத் தலைப்பட்டன.
பஞ்சரேசுவரா: ச	பெரும் பறவைகளும்,		

मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषो मदीप्ताशनिसन्निभः । राघवेण महाबाणो वालिवश्चासि पातितः ॥

வஜ்ரநிர்ஹே:	வஜ்ராயுதத்தை நிகர் த்து ஒலிக்கிறதும்,	சுக்ர: து	கிடப்பட்டதுமான
மரீபாசாநி-)	ஜ்வலிக்கும் மின்னலை	மஹாபா:	மகாபாணமானது
சநிப:	நிகர்த்ததும்,	வாலிவக்ஷசி	வாஸுதேவன்மார்பின்
ராவேண	புரீராமரால்	பாதித:	பாதிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று.

ततस्तेन महातेजा वीर्योन्विक्तः कर्पश्वरः । वेगेनाभिहतो वाल्य निपपात महीतले ॥

தத:	அப்பொழுது	வாலீ	வாலி
மஹாதேஜா:	பெரும் ஆற்றலுடையவனும்	தேன	அதால்
வீரீய்நிசுக்ர:	கொழுப்பு தலைக் கேறியவனும்	வேன	உக்கிரமாய்
கரீசுவர:	கரீமன்னனுமாயின	அபிஹத:	அடிபட்டவனும்
		மஹிதலே	பூமியில்
		நிபபாத	சாய்ந்துவிட்டான்.

इन्द्रध्वज इवोद्धतः पौर्णमास्यां महीतले । आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ॥

आश्वयुक्समये	{ ஐப்பசிமாதம் (கௌட மேசத்தில்) உத்ஸவம் நடைபெறுகிறதாகிய	उद्धतः	இறக்கப்பட்ட
मासि	மாசத்தில்	इन्द्रध्वजः	இந்திரபீம்பத்தை வரையப்பட்ட கொடி
पौर्णमास्यां	பௌர்ணமிதினத்தில்	इव	போலவே
महीतले	பூமியில்	विचेतनः	அறிவிழந்து
		गतश्रीकः	ஒளிகுன்றியவனானான்.

नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।

ससर्ज दीप्तं तममित्रमर्दनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥ ३९ ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமர், ஸ்ரீராமர்	स	அந்த
कालयुगान्तकोपमं	பிரளயகாலத்து எமனை நிகர்த்ததாய்	शरोत्तमं	சரோத்தமத்தை
काञ्चनरूप्यभूषितं	{ பொன்னாலும் வெண் வெள்ளாலும் அலங்கரித் தப்பட்டதும்	हरः	கிவபெருமான்
अमित्रमर्दनं	சத்துருக்களை அழிப் பதும்	सधूमं	புகையோடுகடிய
दीप्तं	ஒளியுற்று விளங்குகி றதுமான	अग्निं	ஊழித்தீயை
		मुखतः	வாயிலிருந்து
		यथा	கக்குவது எவ்வாறோ அவ்வாறே
		ससर्ज	அப்பொழுது விரித் தார்.

अथोक्षितः शोणिततोयविस्रवैः सुषुप्तिताशोक इवानिलोद्धतः ।

विचेतनो वासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत् क्षितिं गतः ॥ ४० ॥

वासवसूनुः	இந்திரனது புதல்வன்	सुषुप्तिताशोकः	நிதையப் பூத்த ஆசோ கமரம்
आहवे	பேரளில் [வாணி]	इव	போலவும்
शोणिततोयविस्रवैः	சத்திர்பெருக்கு களால்	विभ्रंशितेन्द्र- ध्वजवत्	{ இறக்கப்பட்ட இந்திர தவஜம் போலவும்
उक्षितः	நனைக்கப்பட்டவனாய்	क्षितिं	பூமியில்
विचेतनः	பிரக்ஷேபற்றவனாய்	अय	அப்பொழுது
अनिलोद्धतः	காற்றால் அடிபாறி விழுந்தப்பட்ட	गतः	விழுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

சமதத: சரீ:—பதனேழாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

வாலினா ராமகர்ணஸ்—வாலி ஸ்ரீராமரை கீர்த்திப்பது.

தத: ஸரீணாபிஹதோ ராமேண ரணகர்க்ஷ: | பபாத சஹஸா வாலி நிகுத இவ பாதப: || 1 ||

ரணகர்க்ஷ:	பேரில் திரனும்	வாலி	வாலி
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்	நிகுத:	கோறுக்கப்பட்ட
ஸரீண	குரு பாணத்தால்	பாதப: இவ	மரம்பொலவே
சஹஸா	வனுவரப்	தத:	அப்பொழுது
அபிஹத:	அடியுண்டவனுமான்	பபாத	சரங்கதுகிடந்தான்.

ச பூமௌ ந்யஸ்தசர்வாங்ஸுதபகாஷ்ணபூஷண: | அபததேவராஜஸ்ய ஸுக்ரதீபரிவ ஷ்வஜ: || 2 ||

நஸகாஷ்ணபூஷண:	நல்ல பொன்னுபாண க்களையணியப்பெற்	ஸுக்ரதீப:	சுயறுகள் அழிச்சுக்கப் பெற்ற
ச:	அவன் [திரந்த	தேவராஜஸ்ய	இந்திரனது
பூமௌ	பூமியில்	ஷ்வஜ: இவ	துவனும்பொலவே
ந்யஸ்தசர்வாங்:	{ சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ச கல அகலயவங்களை புடையவனும்	அபதந்	விழுந்ததுகிடந்தான்.

தஸிநிபததிதே பூமௌ ஹ்ருஷாணா் ரணேஸ்வரே | நஷ்ஞந்ரபிவ வ்யோம ந வ்யராஜத பூதலம் || 3 ||

ஹ்ருஷாணா்	குருக்குருளுடையவும் கரடிக்குருளுடையவும்	நிபததி	விழுந்ததம்
ரணேஸ்வரே	கணங்களுக்கு மன்ன குடிய	நஷ்ஞந்ர	சந்திரனில்லா
தஸிந்	அவன்	வ்யோம	கானம்
பூமௌ	பூமியில்	இவ	பொலவே
		பூதலம்	அவனது ராஜ்யம்
		வ்யராஜத ந	பொலிவழிந்தது.

பூமௌ நிபததிதஸ்யாபி தஸ்ய தேஹ் மஹாத்மன: | ந ஸ்ரீஜஹாதி ந ப்ராணா ந தீனோ ந பராக்ரம: ||

பூமௌ	பூமியில்	ப்ராணா:	உயிரும
நிபததிதஸ்ய	விழுத்தப்பட்ட	ந	பொகன்கலை.
தஸ்ய மஹாத்மன:	அந்த மகா தீமாவினது	தீன:	உடலின் ஓனியும்
தேஹ்	உடலை	ந	குன்றல்கலை.
ஸ்ரீ:	உடலின் மேனியும்	பராக்ரம: அபி	மதினாத்தியுமம்
ந ஜஹாதி	மாறல்கலை.	ந	மழுங்கல்கலை.

சக்ரத்சா வரா மாலா காஷ்ணீ வத்ரபூஷிதா | ததார ஹிராஜஸ்ய ப்ராணாஸ்தீன: த்ரியே ச சா ||

ஹிராஜஸ்ய	காணாமன்னனுடைய	வரா மாலா	உத்தமமான மாலை
காஷ்ணீ	பொன்மயமானதும்	ப்ராணாந்	உயிரையும
வத்ரபூஷிதா	வைரவங்கலிழைக்கப் பெற்றதும்	தீன:	உடலினொனியையும
சக்ரத்சா	இந்திரனுடைக்கப்பட்ட	த்ரியே ச	உடலின் மேனியையும
சா	அந்த [திரனான	ததார	கீழ்த்திருக்கச் செய் தது.

செல்வ	செலரில்	செமலரில்	செமல் மலரில்
சதததத	சதததததததததத		ததததத
ததத	தததததததததத ததத	ததததத	ததததததத தததத
த	ததத	ததத	ததததததத.

बहुमान्य च तं वीरं वीक्षमाणं शनैरिव । उपयातो महावीर्यो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

महावीर्यो	தததததததததத	शनैः इव	{ தததததததததத தததத தததததததத தததததததத
भ्रातरौ	தததததததததத	वीक्षमाणं च	தததததததததத
रामलक्ष्मणौ	தததததததததத	ते बहुमान्य	தததததததததத
वीरं	ததததத	उपयातो	தததததததததத.

स भूमावल्पतेजोऽमुनिहतो नष्टचेतनः ॥ १४ ॥

सः	ததத	अल्पतेजोऽमुः	ததததத ததததத ததத
नष्टचेतनः	தததததததததத தத	भूमौ निहतः	ததததத ததததத ததத தததததததததத

अर्थसंहितया वाचा गर्वितं रणगर्वितः । तं दृष्ट्वा राघवं वाली लक्ष्मणं च महाबलम् ॥

अब्रवीत् प्रथितं वाक्यं परुषं धर्मसंहितम् ॥ १५ ॥

रणगर्वितः	தததததததததத	प्रथितं	தததததததததத ததத
वाली	ததத	वाक्यं	தததததததததத
अर्थसंहितया	தததததததததத	तं	ததத
वाचा	தததததததததத	राघवं	தததததததததத
गर्वितं	{ தததததததததத ததத தததததததததத தததததததத	महाबलं	தததததததததத
परुषं	தததததததததத	लक्ष्मणं च	தததததததததத
धर्मसंहितं	தததததததததத ததத	दृष्ट्वा	ததததத
	ததத	अब्रवीत्	தததததததததத.

पराबुखवधं कृत्वा को नु प्राप्तस्त्वया गुणः । यदहं बुद्धसंख्यः श्रेणोरसि ताडितः ॥

बुद्धसंख्यः	* ததததத ததததத	पराबुखवधं	{ ததததத ததததத ததத தததததததததத தததததததததத
अहं	ததத	कृत्वा	தததததததததத
श्रेण	ததத தததததததத	त्वया	ததததத
उरसि	ததததத	प्राप्तः	தததததததததத
ताडितः	ததத தததததததததத	गुणः को नु	ததத தததததததததத?
यत्	ததத தததததததததத		

त्वं नराधिपतेः पुत्रः प्रथितः प्रियदर्शनः । कुलीनः सत्त्वसम्पन्नस्तेजस्वी चरितव्रतः ॥

त्वं	" நீரோ,	सत्त्वसम्पन्नः	பிறவி உத்தமகுணங்க
नराधिपतेः	ஓர் சக்ரவர்த்தியின்		குற்றவர்.
पुत्रः	புதல்வர்.	तेजस्वी	தேஜேஸ்வரன்.
प्रियदर्शनः	நல்லனோக்குண்டயவர்.	चरितव्रतः	தர்மவநுஷ்டர்நமு
कुलीनः	மேற்குலத்திலுதித்த		டையவர்.
	வர்.	प्रथितः	பிரசித்திபெற்றவர்.

रामः करुणवेदी च प्रजानां च हिते रतः । सानुकोशो महोत्साहः समयज्ञो वृद्धव्रतः ॥
इति ते सर्वभूतानि कथयन्ति यशो भुवि ॥ १८ ॥

रामः	" லோகப் பிராமர் ;	समयज्ञः	கோகதர்ம விதிகளை
करुणवेदी	{ தண்ணளியின் பெரு மையை விளக்கக் காட்டி.	वृद्धव्रतः	நன்கு அறிந்தவர் ;
सानुकोशः	கருணை புரிபவர் ;	भुवि	தர்மவிதிகளை சுழுவா
प्रजानां	பிசுவைகளுண்டய	सर्वभूतानि	அறிகழ்த் துகின்ற
हिते च	நன்மை ஒன்றிலேயே	ते यशः	உலகில் [வர் ;
रतः	சடுபட்டவர் ;	इति च	ஐனங்களெல்லோரும்
महोत्साहः	அமர்னுஷ்ய ஆற்றலு	कथयन्ति	உமது புகழை
	டையவர் ;		மேற்கண்டவண்ணமே
			பேசிக்கொள்ளுகி
			றார்கள்.

दमः क्षमः क्षमा धर्मो धृतिः सत्यं पराक्रमः । पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन्	" அரசே !	सत्यं	ஸத்தியம்,
दमः	{ பாபத்தொழில்களுக் கு மனம் செலுத் தாம,	पराक्रमः	ஆற்றல்,
क्षमः	இதேந்திரியத்தன்	अपकारिषु अपि	அபகாரஞ்செய்தவரி
क्षमा	பொறுமை, [மை,	दण्डः च	டத்தில் மாதிரம்
धर्मः	தர்மவநுஷ்டானம்,		தண்டனை விதித்தல்
धृतिः	ஆண்மை,	पार्थिवानां	ஆகிய இவைகள்
		गुणाः	அரசற்குரிய
			குணங்கள்.

तान् गुणान् संप्रधार्याहपय्यं चाभिजनं तव । तारया प्रतिपिद्धः सन् सुग्रीवेण समागतः ॥

तारया	தாரையால்	अभिजनं	நற்குலப்பிறவியை
प्रतिपिद्धः सन्	தடைசெய்யப்பட்ட	तान्	அந்த [யும்,
अहं	நான்	गुणान् च	திருக்கல்பாணகுணங்
तव	உனது	संप्रधार्यं	கம்பி, [களை யும்
अहयं	சந்திரைத்திருந்த	सुग्रीवेण	சுக்ரீவனோடு
	மான்	समागतः	அமரரடவந்தென்.

न मामन्येन संख्यं प्रपत्तं योद्धुमर्हति । इति मे बुद्धिरुत्पन्ना बभूवादृशने तव ॥ २१ ॥

தவ "உம்மை
அதர்சனே கண்ணாடிபோலது
அன்யேன "வேறொருவனோடு
சர்வம் சினங்கொண்டவனாய்
ப்ரமத் உன்னை கவனிப்பா
மா என்னை [திருந்த

யோடு அஃதி ந கதிர்க்க ராமர் உடன்
ஹி என்னு [படார்
உத்பா திர்க்காலோசனைபின்
மேல் வினைந்ததான
மே புகி: என்னு கிச்சயம்
யபூவ இருந்தது.

न त्वां विनिहतात्मानं धर्मध्वजमधार्मिकम् । जाने पापसमाचारं तृणैः कूपपिवावृतम् ॥

தா "உம்மை
வினிஹதாமானம் ஆதம்பாவையழித்துக்
கொண்டவராகவும்
தர்மதவ தகாடி
அதர்மிய
அதர்மிக் உதர்பிஷ்டனாகவும்
பாபத்தொழிலையே
செய்கிறவனாகவும்

தூணை: புத்தகால்
அவூன் மூடப்பட்ட
கூப கிணறை
இவ போன்றவரென்றும்
ந जाने { இதுவரையில் பிரத்
திகசூதாணுவாயில்
நாதவனாக நானிருக்
கிறேன்.

सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नामिव पावकम् । नाहं त्वामभिजानामि धर्मच्छन्नामिसंवृतम् ॥ २३ ॥

தா "உம்மை
சதா நல்லோர்களுடைய
வேஷவேடம்பூண்ட
பாப பரிபாகவும்
ப்ரக்ஷன் தீர்ப்புத்த
பாவக் இவ ஆக்ரணியப் போலவே

தர்மத்தைப்போர்த்த
அஃ நான் [வஞ்சகனாகவும்
ந அபிஜானாமி { இதுவரையில் பிரத்
திகசூதாணுவாயில்
நாதவனாக இருக்கி
றேன்.

विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहम् । न च त्वामवजाने च कस्मात्त्वं हंस्यकिंविषम् ॥

फलमूलाशनं नित्यं वानरं वनगोचरम् । मापिहाप्रतियुद्धयन्तमन्येन च समागतम् ॥ २५ ॥

தே விஷயே வா "ச.மது நாட்டிலோ,
புரே வா நகரிலோ,
அஃ நான்
அபகரோமி ந அபகராஞ்செய்தி
தா' ச உம்மையும் [லேன்;
அவானே ந ச அகமசியரதை பண்
ணவயில்லை;
யதா இப்படி யிருக்கையில்
கஸ்மா' வதது காரணம்பற்றி
த் தீர்
நித்யம் எப்பொழுதும்
வனகோ' வனத்தில் திரிந்து
கொண்டு

புலமூலாசனம் { கஸ்திரையும் கிழக்கு
கிழையும் உணவாய்க்
கொண்ட
வானர் வானரனும்,
அன்யேன ச வேறொருவனோடேயே
சமாगतம் போர்ப்புகதுகொண்டி
ருத்தவனும்
அப்ரத்யுத்யந்தம் உம்மைச் சிண்டாத
வானும்,
அகிலிஷம் ஒருபாவத்தையும்நிபா
மா என்னை [கவனமான
இப்பொழுது
இஃ வதைக்கிறீர்.

कः क्षत्रियकुले जातः श्रुतवान्नष्टसंशयः । धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः कूरं कर्म समाचरेत् ॥२६॥

क्षत्रியகுலே	"சுத்த, தீரியகுலத்தில்	धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः	{ தர்மலிங் த்தியென வெளிவோடம் தரித்த வனாய்
जातः	பிறந்தவனும்	कूरं	கொடிய
नष्टसंशयः	கசடற	कर्म	செயனை
श्रुतवान्	கற்றறிந்தவனுமான்	समाचरेत्	செய்யத்தலைப்படுவான்?
कः	எவன்		

राम राजकुले जातो धर्मवानिति विश्रुतः । अभव्यो भव्यरूपेण किमर्थं परिधावसि ॥

राम	"ராம!	अभव्यः	நீத்தொழிநூற்றவனாய்
राजकुले	ராஜகுலத்தில்	भव्यरूपेण	நல்லவன்போல்
जातः	பிறந்தவரென்றும்	किमर्थं	ஏன்
धर्मवान् इति	தர்மவானென்றும்	परिधावसि	நீர் திரிகின்றீர்?
विश्रुतः	பெயர்கொண்டு வினங்குகிறீர்,		

साम दानं क्षमा धर्मः सत्यं धृतिपराक्रमौ । पार्थिवानां गुणा राजन्दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन्	"அரசே!	अपकारिषु अपि	அபகாரம் செய்தவரிடத்தில் மாத்திரம்
साम	ஸாமம் ¹	दण्डः च	தண்டனை விதித்தல்
दानं	தானம் ²	पार्थिवानां	ஆகிய இவைகள்,
क्षमा	சுதனைம் ³	गुणाः	அரசர்க்குரிய குணங்கள்.
धर्मः	தர்ம நூஷ்டானம்		
सत्यं	சத்தியம்		
धृतिपराक्रमौ	ஆண்மை, ஆற்றல்,		

1. ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களில் முதல் உபாயமாகிய ஸாமம், அதாவது சமாதானம் செய்துகொண்டுவிடல்.

2. பேதத்தை உபாயங்களில் இரண்டாவது உபாயமாகிய தானமென்பது, ஆகாவது ஸஞ்சம் கொடுத்து சத்ருவை வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

3. நம்மாவது ஒன்றுமில்லையென வந்ததைவனுபவித்து பொறுத்திருத்தல்.

वयं वनचरा राम मृगा मूलफलाशनाः ॥ २९ ॥

राम	"ராம!	वनचराः	காட்டில் சுஞ்சரிக்கும்
वयं	நாங்களே,	मृगाः	மிருகங்கள்.
मूलफलाशनाः	{ கிழுக்குகளையும் கனி களையும் உணவாக்கி க்கொண்ட		

एषा प्रकृतिरस्माकं पुरुषस्त्वं नरेश्वर ॥ ३० ॥

नरेश्वर	"அரசே!	प्रकृतिः	இயற்கை.
एषा	இது	त्वं	நீரே
अस्माकं	எங்களுடைய	पुरुषः	மானிடன்.

भूयिर्हिरण्यं रूप्यं च विग्रहे कारणानि च । तत्र कस्ते वने लाभो मदीयेषु फलेषु वा ॥

भूमिः "மண்ணும்
हिरण्यं பொன்னும்
रूप्यं च வெள்ளியும்
विग्रहे கலகலிசையத்தில்
कारणानि च ஏதுக்களாகின்றன.

तत्र இனங்களில்தானாகத்
मदीयेषु ஏனது [டும் அல்லது
फलेषु वा விவரநரகங்களில்,தா
ते உமக்கு [னாகட்டும்
वने காட்டில்
लाभः कः ஆவதென்ன?

नयश्च विनयश्चोभौ निग्रहानुग्रहावपि । राजवृत्तिरसंकीर्णा न नृपाः कामवृत्तयः ॥ ३२ ॥

नयः च "அறநெறி வழுவா
राजवृत्तिरஸ்कीर्णा ராஜவத்திரமுள்.

असंकीर्णा அபரிதமாய் பிரபோகி
க்கத்தக்கதன்று;

विनयः च தனிக்,துபோருதனும்
उभौ ஆகிய இரண்டும்
निग्रहानुग्रहौ செலித்தல், அனுக்கி
கித்தல் இரண்டும்

नृपाः மன்னர்கள்
कामवृत्तयः { மனம் போனபடியெல்
காம் ஏதையும் செய்
துமுடிக்கின்றவர்
கனாக

अपि இவை யாவும் சேர்ந்த
राजवृत्तिः அரசநெறியானது

न இருத்தனாகாது.

त्वं तु कामप्रधानश्च कोपनश्चानवस्थितः । राजवृत्तेश्च संकीर्णः शरासनपरायणः ॥ ३३ ॥

त्वं तु "கீரோ,
कामप्रधानः च { மனதில் தோன்றிய
தைவே சர்வமுமாய்க்
கொண்டவராயிருக்
கின்றீர்.
कोपनः च கோபத்திற்கிடுபட்ட
வராயுமிருக்கின்றீர்.

राजवृत्तेः च அரச நெறிகளிலோ
संकीर्णः அசத்தமாய் [கின்றீர்.
अनवस्थितः தர்மப்பற்றற்றிருக்-
शरासन- } பாணமெய்வதைவே
परायणः } எதற்கும் சீரந்த வ
ழியாய்க் கொண்டவ
ராயிருக்கின்றீர்.

न तेऽस्त्यपचितिर्धर्मे नार्थे बुद्धिरवस्थिता । इन्द्रियैः कामवृत्तः सन्कृष्यसे मनुजेश्वर ॥

मनुजेश्वर "மன்னவ!
धर्मे தர்மத்தில்
ते உமக்கு
अपचितिः சலியாது கெளரகித்
अस्ति न இல்லை. [தவென்பது
अर्थे ஒரு காலத்தில்

बुद्धिः புத்தியானது [கை.
न अवस्थिता கீலை பெற்றதாக இல்-
कामवृत्तः सन् { மனம் போகிறபடி எ
தையும் செய்கின்றவ
னுக்குத் துகொண்டு
इन्द्रियैः ஐம்புலன்களால்
सृष्यसे அணக்கப்படுகிறீர்.

हत्वा बाणेन काकुत्स्थ मागिहानपराधिनम् । किं वक्ष्यसि सतां मध्ये कर्म कृत्वा सुदुष्करम् ॥

काकुत्स्थ "ராம!
इह இப்பொழுது
अनपराधिनं குற்றம் செய்யாத
मां என்னை
बाणेन பாணத்தால் [கிட்டு,
हत्वा அடித்துத் தள்ளி-

सुदुष्करं எப்படிப் பார்த்தாலு
ம் அடாதிருக்கிற
कर्म காரியத்தை
कृत्वा செய்துவிட்டு,
सतां புண்யந்மரக்களுக்கு
मध्ये சியாயமென்கிற விஷ
யத்தில்
किं वक्ष्यसि யாது சொல்லீர்?

राजहा ब्रह्महा गोघ्नश्चोरः प्राणिवधे रतः । नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः ॥

राजहा	“ அரசனைக் கொன்ற வனும்,	रतः	அஞ்ஞையப்படாத வனும்,
ब्रह्महा	அந்தணனைக் கொன் றவனும்,	नास्तिकः	தெய்வமொன்றை ஒப் புக்கொள்ளாதவனும்,
गोघ्नः	கோவதை செய்தவ னும்	परिवेत्ता	{ தமயன் களியாணமா கா திருக்க களியாண ம் செய்துகொண்டு விட்ட தம்செயுமாகிய
चोरः	பிழை பொருளை அப வறித்தவனும்,	सर्वे च	இவர்களுள்ளேயாரும்
प्राणिवधे	உயிர் பிராணிகளின் இழிமையை	निरयगामिनः	நாகத்திற்குப்போய்ச் சேருகிறவர்கள்.

सूचकश्च कदर्यश्च मित्रघ्नो गुरुतल्पगः । लोकं पापात्मनामेते गच्छन्ते नात्र संशयः ॥

सूचकः च	{ “ ஒருவருக்கும்ட்டும் தெரிந்திருக்கிறதாகி யக்களை எல்லோரும் றியப்பகிரக்கப்படுத் துபவனும்,	गुरुतल्पगः	குருபந்தினி கற்பழித் தவனும்,
कदर्यः च	பேராசையுற்றவனும்,	एते	ஆகிய இவர்கள்
मित्रघ्नः	{ நம்பினவனைக் காட் டிக் கொடுக்கின்ற வனும்,	पापात्मनां	பாபிகளுக்குரிய
		लोकं	லோகத்தை
		गच्छन्ते	அடைகின்றார்கள்.
		अत्र	இதில்
		संशयः न	ஐயமில்லை.

अधार्यं चर्म मे सद्भि रोमाण्यस्थि च वज्रितम् । अभक्ष्याणि च मांसानि त्वद्विधैर्धर्मचारिभिः ॥

त्वद्विधैः	“ உம்போன்ற	अधार्यं	அளியத்தகாதது.
धर्मचारिभिः	தர்ம ஐயத்தான முடைய	रोमाणि	ரோமங்களுக்கும்,
सद्भिः	புண்பா த்மர்க்கனால்	अस्थि च	எனும்பும்
मे	எனது	वज्रितं	தீக்கத்தக்கது.
चर्म	தோல்	मांसानि च	மாம்ஸங்களுக்கும்
		अभक्ष्याणि	புசிக்கத்தக்கதன்று.

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शल्यकः श्वाविडो गोघ्ना शशः कूर्पश्च पञ्चमः ॥

राघव	“ ராம	शल्यकः	முள்ளம்பன்றி,
ब्रह्मक्षत्रेण	அந்தணராலும் கஷத் திரியராலும்	श्वाविडः	பன்றி,
पञ्च	ஐந்து	गोघ्ना	உடும்பு,
पञ्चनखाः	ஐந்து நகமுள்ள ஐந்துக்கள்	शशः	முயல்
भक्ष्याः	புசிக்கத்தக்கவைகள்.	पञ्चमः	ஐந்தாவதாகிற
		कूर्पः च	ஆமைபுமாதிற இவை களே.

चर्म चास्थि च मे राजन्न स्पृशन्ति मनीषिणः । अभक्ष्याणि च मांसानि सोऽहं पञ्चनखो हतः ॥

ராஜந் "அரசே!
மே வனது
சர்ப்பம் தெரியும்
அஸ்தி ச எதும்கொண்ட
மனிஷிண: தெரியோர்கள்
ஸ்ப்ரஸ்தி ந தொடர்ந்தார்கள்.

மாंसானி ச மாம்சங்களுமே
அभक्ष्याणि புஷிக்கத்தகாதவை
पञ्चनख: ஐந்து நகமுள்ள [கள்.
स: அஹ்
हत: புறந்தெரிந்து
கத்தப்பட்டேன்.

तारया वाक्यमुक्तोऽहं सत्यं सर्वज्ञया हितम् । तदतिक्रम्य मोहेन कालस्य वशमागतः ॥

சர்வஜ்ஜ் "நிஷ்டையுடையதான்
தாரயா தாயையால்
हितம் ஹிதமா நிகழ்க்கிறதும்
सत्यं சத்தியமுமான
वाक्यं சொல்லு

उक्त: சொல்லப்பட்ட
अहं நான்,
तत् அதை
मोहेन அசட்டுத்தனத்தால்
अतिक्रम्य உல்லங்கனம் செய்து,
कालस्य वशं காலத்து ஆளுகைக்கு
आगतः அடிமைமயானேன்.

त्वया नाथेन काकुत्स्थ न सनाथा वसुन्धरा । प्रमदा शीलसंपन्ना धूर्तेन पतिना यथा ॥

शीलसम्पन्ना "கவ்வொழுக்கமுடைய
प्रमदा ஒரு பெண்
धूर्तेन வஞ்சகனுள்
पतिना பதியால்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

काकुत्स्थ ராம!
वसुन्धरा நிலைகள்
नाथेन நாதனுடைய
त्वया உமையால்
सनाथा அதுவருக்கெற்றநாதனு
न இல்லை. [உடையவனாக

शठो नैकृतिकः क्षुद्रो मिथ्याप्रश्रितमानसः । कथं दशरथेन त्वं जातः पापो महात्मना ॥

शठः "மேலசக்காரனும்
नैकृतिकः நெறிதவறியவனும்
क्षुद्रः கொடியவனும்
मिथ्याप्रश्रित- } மெய்க்கொடந்தரித்த
मानसः } கண்ணடக்கையற்ற
நனத்திவனும்

पापः தீதெதாழிசெய்யே
त्वं பந்துடைபவனுமான
महात्मना மகாத்மாவான
दशरथेन சகரதனும்
कथं எப்படித்தான்
जातः பெந்தெடுக்கப்பட்ட
மேலா?

छिन्नचारित्रकक्ष्येण सतां धर्मातिवर्तिना । त्यक्तधर्माङ्कुशेनाहं निहतो रामहस्तिना ॥

छिन्नचारित्र- } "அறுக்கப்பட்டதன்
कक्ष्येण } ணடக்கையாகிறகச்
வாயுண்டயாடார்
त्यक्तधर्माङ्कुशेन தாயுள்ளகிற அங்குச
தீநிற்கடக்காததும்
सतां சாதீநர்களில்

धर्मातिवर्तिना செறிவையீறி கண்ட
படி திரியும்
रामहस्तिना ராமனெனும் யானை
अहं நான் [யால்
निहतः அடித்துத்தள்ளப்பட்
டேன்.

अशुभं चाप्ययुक्तं च सतां चैव विगर्हितम् । वक्ष्यसे चेदृशं कृत्वा सद्भिः सह समागतः ॥

अशुभं च "நீமைதருவதும்
अयुक्तं च தகுதியற்றதும்
सतां சாதுக்களுக்கு
विगर्हितं एव இழிவாயிருக்கிறதை
कृत्वा च செய்துவிட்டு,

सद्भिः सह கல்லவர்களுகளுகூட
समागतः च ஸதஸிவீருக்கும் நீர்
ईदृशं இப்படி யெல்லாம்
अपि वक्ष्यसे பகிரங்கமாய் ஒப்புக்
கொள்வீரா?

उदासीनेषु योऽस्मासु विक्रमोऽयं प्रकाशितः । अपकारिषु ते राम नैव पश्यामि विक्रमम् ॥

राम "ராம!
उदासीनेषु உன் காரியங்களில்
தலைபிடாத
अस्मासु எங்களிடத்தில்
यः எந்த
अयं இந்த
विक्रमः பரக்கிரமமானது

प्रकाशितः காட்டப்பட்டதோ
ते உனது [அந்த
विक्रमं பரக்கிரமத்தை
अपकारिषु அபகாரம்செய்தவர்க
லிடத்தில்
न पश्यामि एव நான் காணவில்லையே.

दृश्यमानस्तु युध्येथा मया यदि नृपात्मज । अद्य वैवस्वतं देवं पश्येस्त्वं निहतो मया ॥

नृपात्मज "சக்கிரவர்த்தியின்
புதல்வ!
मया என்னால்
दृश्यमानः तु பார்க்கப்பட்டு
युध्येथाः यदि போரிடுகிறேனானால்,
अद्य அப்பவே

त्वं நீர்
मया என்னால்
निहतः கொல்லப்பட்டவராய்
वैवस्वतं யம
देवं தேவனை
पश्येः நேரில் கண்டிருப்பீர்.

त्वयाऽदृश्येन तु रणे निहतोऽहं दुरासदः । प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः ॥ ४८ ॥

रणे "போரில்
दुरासदः வெல்ல முடியாதவ
अहं நான் [இன்ன
अदृश्येन तु மறைந்திருந்தே
त्वया உம்மால்
पानवशं गतः குடித்து மயங்கி

प्रसुप्तः தூக்கிக்கொண்டிருக்க
नरः ஓர் மனிதன் [கூட
पन्नगेन ஓர் சகப்பத்தினால்
इव எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
निहतः கொல்லப்பட்டேன்.

सुर्ध्वावप्रियकामेन यत्कृतेऽस्मि हतस्त्वया । मामेव यदि पूर्वं त्वमेतदर्थमचोदयः ।

मैथिलीमहमेकाह्वा त्वानयिष्याम्यसंशयम् ॥ ४९ ॥

यत्कृते "எதை உத்தேசித்து
सुर्ध्वावप्रियकामेन சகர்வனுக்கு நன்மை
செய்ய எண்ணிய
त्वया உம்மால்
हतः अस्मि நான் கொல்லப்பட்
டேனோ,
एतदर्थं இக்காரியத்தில்
मां एव என்னையே

पूर्वं முன்னமேய்வ
त्वं நீர்
अचोदयः यदि சிவந்திருப்பிராகில்
मैथिली ஜானகியை
अहं நான்
एकाह्वा तु ஒரே நாளிலேயே
आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.
असंशयम् இதற்கையொன்றில்லை.

राक्षसं च दुरात्मानं तव भार्यापहारिणम् । शीवायां तु दशमीं वद्ध्वा संप्रददे तव ॥ ५० ॥

தவ	“உமது	தசமீவ்	தாவணனையும்
भार्यापहारिणं	மனைமாட்டினை அபகரித்த	शीवायां	சுழுக்திள்
दुरात्मानं	கெட்ட எண்ணமுடைய	वद्ध्वा	நசுக்கிட்டு,
राक्षसं	அரக்கனாகிய	तव तु	உம்மிடமே
		संप्रददे	கொண்டுவந்து சேர்த்திருப்பேன்.

न्यस्तां सागरतोये वा पाताले वापि मैथिलीम् । आनययं तवादेशाच्छ्वेतामश्वतरांषिव ॥

मैथिलीं	“ஆனனியை	अदेशात्	ஆக்கினையைக்கொ
सागरतोये वा	சமுத்திரஜலத்திலோ,	श्वतां	விவந்தை [ண்டு]
पाताले वा अपि	பாதாளத்திலோ,	अश्वतरी	குதிரைகை
न्यस्तां	வைக்கப்பட்டவளரையி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வாதே ³
तव	உமது	आनययम्	கொண்டுவருவேன்.

[³ அதாவது, அநரக்கனாகிய மதுகைடபர்களால் வென்றிக் குதிரைநுபமாக்கி திருடிப்போகப்பட்டதை, விஷ்ணுபகவான் ஹயக்ரிவ உருவங்கொண்டு பீட்டிவந்தது எவ்விதமோ அவ்விதமே.]

युक्तं यत्प्राप्नुयाद्राज्यं सुमीवः स्वर्गते मयि । अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाऽहं निहतो रणे ॥

मयि	“நான்	रणे	போரில்
स्वर्गते	ஸ்வர்க்கம் புகுந்தபின்	त्वया	உம்மால்
सुमीवः	சுமீவர்	अधर्मेण	தர்மத்திற்கு மாறவ்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अहं	நான்
प्राप्नुयात्	அடைவான்	निहतः	கொல்லப்பட்டேன்
यत्	என்கிற அது	यत्	என்ற து
युक्तं	சியாயம்,	अयुक्तम्	உகிடாயம்.

काममेवंविधे लोकः कालेन विनियुज्यते । क्षमं चेद्भवता प्राप्तमुत्तरं साधु चिन्त्यताम् ॥

कामं	“போனதுபோகட்	क्षमं चेत्	மோவமாயிருக்கிற
एवंविधे	இப்படித்தான் [டும்,		தென்றால்,
लोकः	உலக	साधु	நப்டக்கொள்ளத்தக்க
कालेन	காலால்		தகிய
विनियुज्यते	கடத்தப்படுகிறது.	उत्तरं	பதில்
भवता	உம்மால்	चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்ட
प्राप्तं	பெறப்பட்டது		டும்.”

इत्येवमुत्त्वा परिशुष्कवक्त्रः शराभिघाताद्व्यथितो महात्मा ।

समीक्ष्य रामं रविसन्निकाशं तूष्णीं बभूवामरराजमूनुः

॥ ५४ ॥

அமரராஜமூனு: தேவெந்திரனது புதல்
வனும்,
மஹா மகானாதரீயசாஸியும்,
சராபிঘাতாவ பரணத்தரஸிபுண்ட
தால்
வ்யதित: மிகவாதைப்படுகின்ற
வனும்

பரிशुष्कवक्त्र: வாயுலர்த்தவனுமான்
அவன்
इति एवं மேற்கண்டவாறு
रविसन्निकाशं சூரியபகவானை நிகர்
रामं ஸ்ரீராமரை [க்த
समीक्ष्य பார்த்து,
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तूष्णीं बभूव மெனவமாயிருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे समदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10017

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 765

अष्टादशः सर्गः—பத்னேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

वालिबधसमर्थनम्—வாலிவதத்தை “யுத்தமென”ச் சொல்வது.

इत्युक्तः प्रथितं वाक्यं धर्मार्थसहितं हितम् । परुषं वालिना रामो निहतेन विचेतसा ॥

விசேதசா மெய்மறநது
निहतेन அடித்துத்தள்ளப்
वालिना வாலியால் [பட்ட
राम: ஸ்ரீராமர்
धर्मार्थसहितं தர்மத்திற்கு இவைய
ததும்,
हितं நியாயமாயிருக்கிறதும்,

प्रथितं வணக்கத்தேதாடு வெளி
வந்ததும்,
परुषं கித்தோமாயிருக்கிறது
மரண
वाक्यं சொல்லை
इति மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டார்.

तं निष्प्रभमिवादित्यं मुक्ततोयांम्वाम्बुदम् । उक्तवाक्यं हरिश्चेष्टमुपशान्तमिवानलम् ॥ २ ॥

धर्मार्थगुणसंपन्नं हरीश्वरमनुत्तमम् । अधक्षिप्तस्तदा रामः पश्चाद्वालिमब्रवीत् ॥ ३ ॥

ததா அப்பொழுது
अधक्षिप्तः கிந்தித்துப்போசப்
राम: ஸ்ரீராமர், [பட்ட
निष्प्रभं ஒளியிழந்த
आदित्यं சூரியனை
इव போலிருக்கிறவனும்,
मुक्ततोयं நிரைபொழிந்த
अम्बुदं மேகத்தை
इव போலிருக்கிறவனும்,
हरिश्चेष्टं வரணதோத்தமனும்,
उपशान्तं அசின்த
अनलं அழ்மனியை

इव போலிருக்கிறவனும்
हरीश्वरं வானரமன்னனும்
उक्तवाक्यं கித்தோச்சொல்லைச்
சொல்லியவனுமான்
तं அந்த
वालिं வாலியைப்பார்த்து
पश्चात् அதனமேல்
अनुत्तमं கிறந்ததும்
धर्मार्थगुणसंपन्नं தர்மார்த்தகுணக்களஞ்
டன் கூடியதாயும்
अब्रवीत् ரின்வாயுமாயு சொன்
னார்.

धर्ममर्थं च कामं च समयं चापि लौकिकम् । अविज्ञाय कथं बाल्यान्माभिहाय विगर्हसे ॥

धर्मं च	“தர்மத்தையும்,	बाल्यान्	பரிபூர்ணஞ் சான்றான்
कामं	அதனுள் கிரும்பப்படு கிறதாகிய	अविज्ञाय च	உன்னபடியறிவாது,
अर्थं च	புருஷார் த்தத்தையும்,	असं	இப்பொழுது
लौकिकं	உலக	इह	இவ்விவ்வுத்தில்
समयं अपि	கேள்பாண்டவும்,	मां	என்னை
		कथं	கண்
		विगर्हसे	குத்தங்கூறுகின்றனை?

अष्टौ बुद्धिसंपन्नान् वृद्धानाचार्यसम्मतान् । सौम्य वानरचापल्यान्कि मां वक्तुमिहेच्छसि ॥

सौम्य	“அப்பா!	अष्टौ	கேட்டறிவாது,
बुद्धिसंपन्नान्	துப்பக்களையறிந்தவர் களும்,	वानरचापल्यान्	குத்தின் குறுகுறுத்
आचार्य- } सम्मतान् }	ஆசார்யர்களாய் அக் கேரிக்கப்பட்டவர் களுமான	मां	என்னை [தன்மையால்
वृद्धान्	பெரியோர்களை	इह	இவ்விவ்வுத்தில்
		किं	கண்
		वक्तुं	துஷிக்க
		इच्छसि	துணிந்தனை?

इक्ष्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना । मृगपक्षिमुध्याणां निग्रहानुग्रहेष्वपि ॥ ६ ॥

सशैलवनकानना	“மலைகளும், வனங்க ளும், உபவனங்களு மடங்கிய	मृगपक्षिमुध्याणां	மிருகங்கள், பட்சிகள், மாமிடர் இவ்வுதருக்கு
इयं	இந்த	निग्रहानुग्रहेषु	கெடுத்தல், உதரித்தல்
भूमिः	உலகம்	इक्ष्वाकूणां अपि	என்கிற கார்யங்களில் இவ்வாறு மன்னர் களுக்கே உரிமை.

तां पालयति धर्मात्मा भरतः सत्यवायुजुः । धर्मकामार्थतत्त्वज्ञो निग्रहानुग्रहे रतः ॥ ७ ॥

धर्मात्मा	“தர்மா தமாவும்	निग्रहानुग्रहे	கெட்டதிலும் உதரிப் பதிலும்
सत्यवाक्	சத்தியசந்தனும்	रतः	துக்கிரதையுடனிருப்
कजुः	கேர்வழி ஒழுக்குற வனும்	भरतः	பரதன் [பவனுள்ளன
धर्मकामार्थ } तत्त्वज्ञः }	தர்மத்தால் கேள்பத் படுகிறது புருஷார் த் தந்தானென்ற துட் பத்தை உன்னபடிய அறிந்தவனும்	तां	அதை
		पालयति	பரிபாலித்துவருகி றான்.

नयश्च विनयश्चोभौ यस्मिन् सत्यं च सुस्थितम् । विक्रमश्च यथादृष्टः स राजा देशकालवित् ॥

यस्मिन्	“எவ்வெனருவனிடத்தில்	यथादृष्टः	சாஸ்திரங்களில் அங்
सत्यं	சத்தியம்		கேரிக்கப்பட்ட
सुस्थितं	சூடிக்கொண்டிருக்கிற	विक्रमः	ஆற்றல்
	தேர்,	च	அப்படியே சூடிக்கொ
नयः	நாஜநீதியும்,		ண்டிருக்கிறதே,
विनयः च	பெரியோர்களிடத்தில்	देशकालवित्	{ தர்மநூல்களையும்
	பத்தியும்,		ஏற்ற காலங்களையும்
			நன்கு அறிந்த
उभौ च	{ ஆகிய இவ்விரண்டும்	सः च	அவன்தான்
	அப்படியே சூடி	राजा	சக்கிரவர்த்தியாபிருக்
	கொண்டிருக்கின்றவ		கிருன்.
	னோ,		

तस्य धर्मकृतादेशा वयमन्ये च पार्थिवाः । चरामो वसुधां कृत्वा धर्मसन्तानमिच्छवः ॥

धर्मकृतादेशाः	{ “தர்மத்தை பயனாகக்	इच्छवः	கொருகிறவர்களாய்
	கொண்ட நடமை	तस्य	அவனது
	களையுடைய	वसुधां	பூமி
वयं	நாங்களும்,	कृत्वा	எங்கும்
अन्ये	இதர	चरामः	சஞ்சரித் துக்கொண்ட
पार्थिवाः च	மன்னர்களும், [தலை		ருக்கின்றோம்.
धर्मसन्तानं	தர்மம் நடுவா திருத்-		

तस्मिन्पृथिविशार्दूले भरते धर्मवत्सले । पालयत्यखिलां भूमिं कश्चरेद्धर्मनिग्रहम् ॥ १० ॥

तस्मिन्	“அந்த	भूमिं	பூமிவையும்
पृथिविशार्दूले	சாஜோத்தமனும்,	पालयति	பாதுகாத்துவருகை
धर्मवत्सले	தர்மத்தில் அசத்தலை	कः	எவன் [வில்
	பற்றுடையவனுமான	धर्मनिग्रहं	தர்மத்திற்கு குறை
भरते	பாதன்		வை
अखिलां	எல்லா	चरेत्	செய்வான் ?

ते वयं धर्मविभ्रष्टं स्वधर्मे परमे स्थिताः । भरताज्ञां पुरस्कृत्य निगृहीमो यथाविधि ॥

ते	“அந்த	भरताज्ञां	பாதனுடைய அங்கை
वयं	நாங்கள்	पुरस्कृत्य	நினைந்தே, [ரித்தலை
परमे	கிறந்த	यथाविधि	தர்மவிதிப்படி
स्वधर्मे	எங்கள் தர்மத்தில்	धर्मविभ्रष्टं	அறநெறி தவறியவனை
स्थिताः	சூழியா பற்றுடையவர்	निगृहीमः	திகழ்த்துவருகின்
	களாய்		ளோம்.

ஸ்த் து சங்கிஷ்டமா ச கர்மணா ச விஹித: | காமதன்யஸ்தானத்ர ந ஸ்திதோ ராஜகர்மணி ||

ஸ்த் து	"நிஷேத	காமதன்யஸ்தான: ச	காமதெனியஸ்தானம் முழுது விட்டவன்.
சங்கிஷ்டமா ச	அதற்குள் நியவன்.	ராஜகர்மணி	ராஜனெதில்
கர்மணா விஹித: ச	இந்திதாதி ஓற்றவன்.	ந ஸ்தித:	பற்றற்றவன்.

ஜ்யேஷ்டோ ப்ராத்தா பித்தா வாபி யத்ர வித்யா ப்ரயக்ஷநி | த்ரயஸ்தே பித்தரோ ஜ்யோ த்மே பதி டி வர்தின: ||

த்மே	"தர்ம	வித்யா	வித்யை
பதி	வழியில்	ப்ரயக்ஷநி ச	புகட்டுகிறதென அவ
வர்தின:	ஒழுங்குபடுத்தி வருவது		ஓடிவர
ஜ்யேஷ்ட: ப்ராத்தா	தலைமையுடைய	தே வய: டி	அந்த மூவர்களும்
பித்தா வா அபி	தந்தையும்	பித்தர:	பிதர்களுடைய
ய:	எவ்வெனாவன்.	ஜ்யோ:	பாதிக்கப்பட்டவென்ற
			யவர்கள்.

யவீயான் சோதர: புத்ர: திஷ்யத்வாபி குணாந்வித: | புத்ரவத் த்ரயத்ரிந்யா த்மேத்ர காரணம் ||

யவீயான் சோதர:	"தம்பியும்	புத்ரவத்	புத்திரனாக
புத்ர:	புதல்வனும்	த்ரிந்யா:	பாதிக்கப்பட்டவென்ற
குணாந்வித:	கற்குணமமைந்த		யவர்கள்.
திஷ்ய: அபி	செய்யனுமாகிய	அத த்மே: த்ர	இதற்கு தர்மமே
தே வய: ச	அந்த மூவர்களும்	காரணம்	பிரமாணம்.

சூக்ஷ்ம: பரமதுஜேய: சதா த்மே: புவக்ஷம் | ஹ்ரிஸ்த: சர்வமூதானாபாதுயா வே துபாதுபம் ||

சூக்ஷ்ம	"சூட்சும	சர்வமூதானா	சர்வமூதானர்களின்
சதா	புண்யசத்மாக்களு	ஹ்ரிஸ்த:	உள்ளத்திலுள்ளதை
	டைய		உள்ளப்படிவதையும்
சூக்ஷ்ம:	சூட்சுமையுள்ள	அபாது	பாபசத்மா
த்மே:	தர்மமானது	துபாதுபம்	சன்மைவையும் தீமை
பரமதுஜேய:	பிரதானம் கஷ்டப்பட்		தவயும்
	டும் அறிவமுடியாதது.	வே	அறிவார்.

சபதத்பத: சாதி வானரேகூதாந்வித: | ஜாத்யந் த்ர ஜாத்யந் த்ரயந் த்ரயஸே து கிம் ||

ஜாத்யந்:	"பிறவிமுட்டுவருவன்	அகூதாந்வித:	செய்க்கப்பெருதவனாக
ஜாத்யந்:	பிறவிமுடர்களுடைய		ஓடுமான
த்ர	எவ்வண்ணமோ	வானரே: சாதி	வானரர்களோடுகூட
	அவ்வண்ணமோ	மனதயந்	ஆனோசனைசெய்து
சபத:	சபதமித்தனான	கி து	எதைத்தான்
த்பத:	சபதமித்தர்களும்	த்ரயஸே	அறிந்துகொள்ளப்
			போகின்றனை?

अहं तु व्यक्ततामस्य वचनस्य ब्रवीमि ते । न हि मां केवलं रोषात्त्वं विगर्हितुमर्हसि ॥

अहं तु	“நானே	मां हि	என்னையோ வெனில்
अस्य वचनस्य	இந்த சொல்லினது	केवलं रोषात्	முற்றிலும்கோபத்
व्यक्ततां	உண்கூறு	त्वं	நீ [கால்]
ते	உனக்கு	विगर्हितुं	குற்றங்கூற
ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.	अर्हसि न	கூடாது.

तदेतत्कारणं पश्य यदर्थं त्वं मया हतः । भ्रातुर्वर्तसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥

त्वं	“நீ	पश्य	அறிந்துகொள் ;
मया	என்னால்	सनातनं धर्मं	புராதனமான தர்மத்
यदर्थं	எதுகாரணமாய்	त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு, [தை
हतः	கொல்லப்பட்டாயோ;	भ्रातुः	தம்பியினது
तत् एतत्	அதாகிற இதை	भार्यायां	மனைவியிடத்தில்
कारणं	காரணமாய்	वर्तसि	குணவுகின்றனை.

अस्य त्वं धरमाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । रुमायां वर्तसे कामात्स्नुषायां पापकर्मकृत् ॥

त्वं	“நீ	पापकर्मकृत्	நீக்கைக விரிவைப்பவ னாய்
धरमाणस्य	உயிருடனிருக்கும்	कामात्	காமத்திற்காட்டி
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	स्नुषायां	மருமகளாகிய
अस्य	இந்த	रुमायां	ருமையினிடத்தில்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுக்கு	वर्तसे	குணவுகின்றனை.

तद्व्यतीतस्य ते धर्मात्कामवृत्तस्य वानर । भ्रातृभार्यावमर्शोऽस्मिन् दण्डोऽयं प्रतिपादितः ॥

वानर	“வானர !	धर्मात्	தர்மத்தினின்ற
अस्मिन्	இந்த	व्यतीतस्य	விலகிவிட்ட
भ्रातृभार्यावमर्शे	தம்பியின் மனைவியை கற்பழித்ததில்	तत् ते	அந்த உனக்கு
कामवृत्तस्य	காமவேட்கையற்று	अयं दण्डः	இந்த தண்டனை
		प्रतिपादितः	அளிக்கப்பட்டது.

न हि धर्मविरुद्धस्य लोकवृत्तादपेयुषः । दण्डादन्यत्र पश्यामि निग्रहं हरियूथप ॥ २१ ॥

हरियूथप	“வானரமன்னு !	अपेयुषः	பீறி நடக்கிறவனுக்கு
धर्मविरुद्धस्य	தர்மத்திற்கு விரோதமாய்	दण्डात् हि	சீர்தண்டனைவாய்க்
लोकवृत्तात्	உலகதர்ம அனுஷ்டா னத்திலிருந்து	अन्यत्र	வேறு [காட்டிலும்]
		निग्रहं	தண்டனையை
		न पश्यामि	நான் அறியவில்லை.

न च ते मर्षये पापं क्षत्रियोऽहं कुलोद्भवः ॥ २२ ॥

कुलोद्भवः	“நற்குலத்தில் பிறந்த	ते	உனது
क्षत्रियः	கூத்தனியானவ	पापं	பாபச்சொற்கையை
अहं च	நான் மட்டும்	मर्षये न	ஒருகாலும் மன் னிடேவன்.

औरसीं भगिनीं चापि भार्या वाऽप्यनुजस्य यः ।

प्रचरेत नरः कामात्तस्य दण्डो वधः स्मृतः

॥ २३ ॥

ய: நர:	"எந்த மாலிடன்	காமாந்	காமவெறிகொண்டு
औरसीं वा	புதல்வியைத் தானு	प्रचरेत	கற்பழிக்கின்றாரென
	கட்டும்,		
भगिनीं अपि	சகோதரியைத்	तस्य	அவனது
	தானுகட்டும்,	वधः अपि	வதைதான்
अनुजस्य	உடன் பிறகு தவணது	दण्डः	தண்டனையாய்
भार्या य	மனைவியைத் தானு	स्मृतः	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
	கட்டும்,		

भरतस्तु महीपालो वयं त्वादेशवर्तिनः । त्वं च धर्मादतिक्रान्तः कथं शक्यमुपेक्षितुम् ॥

भरतः तु	"பா தன் தான்	धर्मात्	தருமத்தினின்றும்
महीपालः	சக்கிரவர்த்தி ;	अतिक्रान्तः	பீறிடந்தவன் ;
वयं	நாங்கள்	कथं तु	எப்படித்தான்
आदेशवर्तिनः	தருமவெறிதவருதவர்	उपेक्षितुं	விட்டுவிட
त्वं च	நீயோ, [கன் ;	शक्यम्	ஆடுக்கும்.

गुरुर्धर्मव्यतिक्रान्तं प्राज्ञो धर्मेण पालयन् । भरतः कामवृत्तानां निग्रहे पर्यवस्थितः ॥ २५ ॥

कामवृत्तानां	"மனம்போனபடி	प्राज्ञः	அறிவாளியும்
	இயல்வரம் நடப்பவர்	गुरुः	சக்கிரவர்த்தியுமாவ
	களது		
धर्मव्यतिक्रान्तं	நெறிதவறிநடத்தலை	भरतः	பரதன்
धर्मेण	நெறிதவருது	निग्रहे	கைப்பதில்
पालयन्	நடைபெறுமாறு	पर्यवस्थितः	வீலைபெற்றிருக்கின்றவன்.
	காத்துவரும்		

वयं तु भरतादेशं विधिं कृत्वा हरीश्वर । त्वद्विधान् भिन्नमर्यादाभिहन्तुं पर्यवस्थिताः ॥

हरीश्वर	"வானசமன்னா!	त्वद्विधान्	உன் போன்ற
वयं तु	நாங்களிளவென்றால்	भिन्नमर्यादान्	உடைபீதியவர்களை
भरतादेशं	பரதனுடைய மேற்	निहन्तुं	கிடைக்க
विधिं	கடமைவாக [கோவை	पर्यवस्थिताः	கல்கணம்செய்துக்
कृत्वा	கொண்டு,		கொண்டிருக்கிறோம்.

सुधीवेण च मे सख्यं लक्षणेन यथा तथा ।

दारराज्यनिमित्तं च निःश्रेयसकरः स मे

॥ २७ ॥

लक्षणेन	"உத்யமணம்முடி	दारराज्यनिमित्तं च	மனைவிக்காகவும் ராஜ்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படி		யத்திற்காகவும்தான்.
सुधीवेण	சுமீவினென	सः च	அவன் தான்
मे	எனக்கு எற்பட்ட	मे	எனக்கு
सख्यं	கட்டி	निःश्रेयसकरः	நலம் புரிபவன்.

प्रतिज्ञा च मया दत्ता तदा वानरसन्निधौ । प्रतिज्ञा च कथं शक्या मद्भिधेनानवेक्षितुम् ॥

तदा
वानरसन्निधौ
मया
प्रतिज्ञा च
दत्ता

“அப்பொழுது
வானர்கள் முன்
என்னால் [கிஷ்கிந்தில்]
பிரதிக்கூறியும்
அளிக்கப்பட்டது.

मद्भिधेन
प्रतिज्ञा
अनवेक्षितुं
कथं च
शक्या

என்போன் தவனால்
பிரதிக்கூறியானது
புறக்கணிக்க
எப்படி, க்தான்
முடியும்?

तदेभिः कारणैः सर्वैर्महद्भिर्धर्मसंहितैः । शासनं तव यद्युक्तं तद्भवनानुपन्यताम् ॥ २९ ॥

तत्
धर्मसंहितैः
महद्भिः
एभिः कारणैः
सर्वैः
तव

“ஆகையால்
தர்மசாஸ்திரங்களால்
பஹுசரித்து
கிறத்திருக்கும்
இந்த காரணங்கள்
எல்லாவற்றாலும்
உன்னை

शासनं
यत्
युक्तं
तत्
भवान्
अनुमन्यताम्

தண்டிப்பது
எதுவோ அது
முறையே,
ஆகையால்
நீயும்
முறைபொன ஒத்துக்
கொள்ளவேண்டியதே.

सर्वथा धर्म इत्येव द्रष्टव्यस्तव नियहः ॥ ३० ॥

तव
नियहः
सर्वथा

“உன்னை
சிகழ்த்தது
எவ்வகையாலும்

धर्मः
इति एव
द्रष्टव्यः

தருமம்;
என்றே
உணர்தல்வேண்டும்.

वयस्यस्यापि कर्तव्यं धर्ममेवानुपश्यतः । शक्यं त्वयापि तत्कार्यं धर्ममेवानुपश्यता ॥ ३१ ॥

धर्म एव
अनुपश्यतः
वयस्यस्य
कर्तव्यं
तत्कार्यं अपि
त्वया

“தருமமொன்றையே
கடைபிடித்தொழுகும்
நண்பனுக்கு
செய்யப்படவேண்டிய
அக்காரியமும்,
உன்னால்

धर्म एव
अनुपश्यता
अपि
शक्यम्

தருமத்தையே
கடைபிடித்தவனாக
இருப்பின்
ஒத்துக்கொள்ளப்பட
வேண்டியதே.

श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ । गृहीतौ धर्मकुशलैस्तत्तथा चरितं हरे ॥ ३२ ॥

हरे
चारित्रवत्सलौ
श्लोकौ
धर्मकुशलैः

“வானரனே!
நல்லொழுக்கத்தை
நன்கு விளக்கக்காட்
டுகிற
பின்வரும் இரண்டு
சுலோகங்கள்
தர்மசாஸ்திரங்களில்
சிபுணர்களால்

गृहीतौ
मनुना
गीतौ
श्रूयते
तत्तथा
चरितम्

மதிக்கப்பட்டவை
மனுஷினால் [களரப்
திருவாய்மலர்ந்தருளப்
பட்டிருக்கிறதென்று
வழங்கிவருகிறது,
அதிலிருந்தபடியே
என்னுள்ளுள்ள கவர
பட்டது.

राजमिथृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मथाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥

मानवाः	" மானிடர்கள்	निर्मथाः	பாபம் நீங்கியவர்
पापानि	குற்றங்களை		களாய்
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	सुकृतिनः	புண்ணியம் புரிந்த
राजभिः	ராஜாக்களால்	सन्तः यथा	வித்தர்கள் போலவே
धृतदण्डाः तु	{ தண்டனைபய அனு பலித்தவர்களாய் அதனால்	स्वर्ग	ஸ்வர்க்கத்தை
		आयान्ति	அடைகின்றார்கள்.

शासनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयादिमुच्यते ।

राजा त्यशासन् पापस्य तद्वशाभाति किल्बिषम्

॥ ३४ ॥

स्तेनः	" திருடன்	विमुच्यते	விடுபடுகின்றான்.
स्तेयात्	திருட்டுக்குற்றத்தினி	पापस्य	பாபபய
	ருந்து	अशासन्	தண்டியாத
शासनात् वा	தண்டனைபய அடை	राजा तु	அரசரேனு
	வதரலோ,	तत् किल्बिष	அந்த குற்றத்தால்
विमोक्षाद् वा	மன்னிப்பையடைவ		கிலோபும் பாபத்தை
	தரலோ,	अवाप्नोति	அடைகிறான்.

आर्येण मम भान्धाया व्यसनं घोरमाप्सितम् ।

श्रमणेन कृते पापे यथा पापं कृते त्वया ॥

त्वया	" உன்னால்	मम आर्येण	எனது முன்னோரான
पापं	பாபமானது [நினை	भान्धाया	மாந்தாதானப்பவால்
यथा	செய்யப்பட்டதுபோ-	ईप्सितं	தர்மத்திற்க்கொவ்வ
श्रमणेन	தீர் சன்னியாசியால்	घोर व्यसनं	சீர தண்டனையானது
पापे	பாபம் [அ	कृतम्	விதிக்கப்பட்டிருக்
कृते	செய்யப்பட்டபொழு-		கிறது.

अन्यैरपि कृतं पापं प्रमत्तैर्बसुधाधिपैः । प्रायश्चित्तं च कुर्वन्ति तेन तच्छाम्यते रजः ॥ ३५ ॥

प्रमत्तैः	" கெருக்குற்ற	प्रायश्चित्तं च	அதிகேற்ற பிரதையை
अन्यैः	சில		அவ்வது கைபாற்ற
बसुधाधिपैः अपि	மன்னர்களாலும்	कुर्वन्ति	செய்தவர் செய்திருந்
पापं	ஆடாதகாரியம்	तेन	அதனால் [கண்.
कृतं	செய்யப்பட்டிருக்	तत् रजः	அந்த பாபம்
	கிறது.	शाम्यते	செவர்கியடைகிறது.

तदलं परितापेन धर्मतः परिकल्पितः । वधो वानरशार्दूल न वयं स्ववशे स्थिताः ॥ ३६ ॥

वानरशार्दूल	" வானரமன்னு!	परिकल्पितः	செய்யப்பட்டிருக்
तत्	ஆண்களால்	वयं	நாங்கள் [கிறது.
परितापेन अलं	பரிதாபப்பட்டதுபோ	स्ववशे	மனம்போனபடியெல்
वधः	கானதயானது [தீர்.		ளாம் செய்வதில்
धर्मतः	தர்ம அறசாசனாகத்	स्थिताः न	அறிபட்டவர்களால்
	தரலி		பெண்.

शृणु चाप्यपरं भूयः कारणं हरिपुङ्गव । तच्छ्रुत्वा हेतुमदीर न मन्युं कर्तुमर्हसि ॥ ३८ ॥

हरिपुङ्गव	“வானரோ த்தம்!	वीर	குர!
भूयः	இன்னும்	हेतुमत्	ஏற்றுக்கொள்ளவேண்ட
अपरं च	மற்றொரு		டியதாயிருக்கிற
कारणं अपि	காரணத்தையும்	तत् श्रुत्वा	அதை கேட்டு
शृणु	சொல்லுமெனக்கு சொ	मन्युं कर्तुं	கொடுக்க
	விகொடுத்துக்கொள்.	न अर्हसि	ஏற்றவனுகாய்.

न मे तत्र मनस्तापो न मन्युर्हरियूथप । वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ॥ ३९ ॥
प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च गृह्णन्ति सुबहून्मृगान् । मथावितान्वा विप्रस्तान्विस्रब्धांश्चापि निष्ठितान्
प्रमत्तानप्रमत्तान्वा नरा मांसार्थिनो भृशम् । विध्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते॥
यान्ति राजर्षयश्चात्र मृगयां धर्मकोविदाः । तस्माच्च निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ॥
अयुध्यन् प्रतियुध्यन्वा यस्माच्छाखामृगो हसि ॥ ४२ ॥

हरियूथप	“வானரமன்னு!	अप्रमत्तान् च वा	அடக்கிக்கிடப்பினும்
राजर्षयः	ராஜரிஷிகளாகிய	मृगायां यान्ति	வேட்டையாடுகின்றார்
नराः	மனிதர்களும்	गृह्णन्ति	பிடிக்கின்றார்கள். [கள்.
धर्मकोविदाः	தர்மம் நன்குணர்ந்த	विष्यन्ति	வெட்டித்தள்ளுகொள்ள
नराः च	மனிதர்களும்	वानर	வானர! [றார்கள்.
शृशं	பிசு	त्वं हि	நீயே
मांसार्थिनः	மாம்ஸவெறிகொண்டு	युद्धे	போரில்
विमुखान्	பிரதிகூலமாயிருக்		{ எதிர்த்துநின்று போர்
सुबहून्	பல [கின்ற	प्रतियुध्यन्	{ புரிபவனுமிருந்தா
मृगान् च	துஷ்டமிருகங்களைப்பே		றும் சரி
वागुराभिः च	தொண்டிபள்ளங்களா	अयुध्यन् वा	எதிர்க்கா தவனாயிருந்
पाशैः च	வலைகளாலும் [லும்		தாலும் சரி
विविधैः	பலவகை	शाखामृगः	துஷ்டமிருகங்களின்
कूटैः च	பந்திரங்களாலும்		வகுப்பினொருவனாய்
दृश्याः	கட்பவனுமிருக்கின்ற	असि	இருக்கின்றனை.
	வர்களாகவே	यस्मात् तस्मात्	ஆனதுபற்றி
प्रतिच्छन्नाः च	மறைந்திருக்கின்றவர்	मया	என்னால்
	களாகவே	बाणेन	ஓர் கணையால்
विप्रस्तान्	பயந்து	निहतः	அடிக்கப்பட்டனை.
मथावितान् च	ஓடுகின்றவைகளாயி	अत्र दोषोः च	இவ்விஷயத்தில் தோ
	ருப்பினும்		ஷமென்பதே
विस्त्रब्धान्	தைரியங்கொண்டு	न विद्यते	இல்லை.
निष्ठितान् अपि वा	நின்றதுகொண்டிருப்பி	तत्र	இதில்
	றும்	मे	எனக்கு
प्रमत्तान् च	வெறிகொண்டிருப்	मनस्तापः न	மனஸ்தாபமுமில்லை.
	பினும்	मन्युः न	அற்பத்தனமுமில்லை.

दुर्लभस्य च धर्मस्य जीवितस्य शुभस्य च । राजानो वानरश्रेष्ठ प्रदातारो न संशयः ॥

வானரश्रेष्ठ	“ வானரோத்தம !	शुभस्य	நீக்கற்ற
राजानः	மன்னர்கள்	जीवितस्य च	வாழ்வையும்தான்
दुर्लभस्य	சில நன்றாகிய	प्रदातारः	அளிப்பவர்கள்.
धर्मस्य च	தர்மத்தையும்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

तान्न हिंस्यान्न चाक्रोशेन्नाक्षिपेन्नाप्रियं वदेत् । देवा मनुष्यरूपेण चरन्त्येते महीतले ॥

एते देवाः च	“ இவர்கள் தான் (இந்த ராஜர்களுக்கும் தான்)	हिंस्यात् न	உபதரவிக்கக்கூடாது.
मनुष्यरूपेण	மனித உருவம்	आक्रोशेत् न	கவலக்கூடாது.
	கொண்டு	आक्षिपेत् न	அலகியம்செய்யக் கூடாது.
महीतले	பூமியில்	अप्रियं	கொடும்வரும்படியான சொல்லை
चरन्ति	ஆளுகின்ார்கள்.		
तान्	அவர்களை	वदेत् न	சொல்லக்கூடாது.

त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं रोषमास्थितः । प्रदूषयसि मां धर्मे पितृपैतामहे स्थितम् ॥४५॥

त्वं तु	“ நீயா	पितृपैतामहे	முன்னோர்களுக்கும் டித்துவந்த
धर्मं	தர்மத்தை	धर्मे	தர்மத்தில்
अविज्ञाय	உள்ளபடியறியாது	स्थितं	பதிதுகாட்ட
केवलं	* முற்றிலும்	मां	என்னை
रोषे आस्थितः	கொபத்திற்காட்டப்பட்ட வனாகி	प्रदूषयसि	துடிக்கின்றீர்.”

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् । न दोषं राघवे द्यूयौ धर्मेऽभिगतनिधयः ॥

प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ४६ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राघवे	ஸ்ரீராமவரிடத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	दोषं	தேயக்கதை
उक्तः तु	கொண்டப்பட்டதற்கு செவிகாற்றிய	द्यूयौ न	வினக்காதோடு தான்.
वाली	வாலியும்	ततः	ததன்மேல்
भृशं	மிகவும்	वानरेश्वरः	வானரமன்னன்
प्रव्यथितः	பக்காத்தாப்படுபவ- தர்மமின்னதென்பதில்	राम	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
धर्मे	தர்மமையான கொள்	प्राञ्जलिः	தஞ்சலிதூஸ்தனாய்
अभिगतनिधयः	{ உகைய அறிந்து கொண்டவனும்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதி உரைத்தான்.

यत्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः । प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि नाप्रकृष्टस्तु शक्नुयात् ॥४७॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷேஷ த்தம !	अत	இன்னிவ்வயத்தில
त्वं	தேவரீர்	संशयः न	ஐயமில்லை.
यत्	எதை	प्रकृष्टे	சான்றோனிடத்தில
आ-थ	சொல்லியருளினீரே	अप्रकृष्टः तु	இழிந்தோன்
तत्	அது	प्रतिवक्तुं हि	பீறிப்பொசுவதற்கே
एवं	சொல்லியபடிதான்	शक्नुयात् न	தகாது.

तदयुक्तं मया पूर्वं प्रमादादुक्तप्रश्रियम् । तत्रापि खलु मे दोषं कर्तुं नार्हसि राघव ॥४८॥

राघव	“ஸ்ரீராம !	तत्रापि	அப்படியிருப்பினும்
पूर्वं	இதற்குமுன்	मे	என்னுடைய
मया	என்னால்	दोषं	அபசாரத்தை
प्रमादात्	அறிவின்கையால்	कर्तुं	உன்னத்தில் பற்ற
तत् अप्रियं	அந் . நிஷ்டிரச்சொல்	अर्हसि न	திருவுளம்பற்றலா
अयुक्तं	அயுத்தமாய் [டது.		காது என
उक्तं	சொல்லிகிடப்பட்டு.	खलु	நான் பிரார்த்திக்கின்
			தேன்.

त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः । कार्यकारणसिद्धौ ते प्रसन्ना बुद्धिरव्यया ॥

त्वं हि	“தேவரீரே,	कार्यकारण-}	செய்கை, அதன் ஹேற
दृष्टार्थतत्त्वज्ञः	சாஸ்திர நுட்பங்களை	सिद्धौ }	து இவை இரண்டை
	யுள்ளபடியறிந்தவர்.		யும் நிஷ்கர்ஷிப்பதில்
प्रजानां	ஐனங்களுக்கு	ते	தேவரீருடைய
हिते च	நன்மை செய்வதிலே	बुद्धिः	அறிவு
	யே	प्रसन्ना	கல்மஷமற்றது.
रतः	ஐன்களுடையவர்.	अव्यया	சுறையற்றது.

मामध्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् । धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥ ५० ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியுணர்ந்	मां अपि	என்னையும்
	தாய் !	धर्मसंहितया	தர்மத்திற்கொத்ததா
अगतधर्माणं	தர்மத்தையறிபாத		கைய
	வனும்	वाचा	சொற்கொண்டு
व्यतिक्रान्त-}	மரியாதையை கடந்த	परिपालय	காத்தருளும்.”
पुरस्कृतं }	வனுரான		

वाष्पसंरुद्धकण्डस्तु वार्त्ता सास्वरं शनैः । उवाच रामं सम्प्रेक्ष्य पङ्कलग्न इव द्विपः ॥५१॥

वार्त्ता	வார்த்தை	सास्वरं	கல்படமாகியசுரனுற்று
वाष्प- }	கண்ணீரால் ஆடைய்	शनैः	மெள்ள
संरुद्धकण्डः }	புற்ற தொண்டை	रामं	ஸ்ரீராமரை
	வையுடையவனுக்கி	संप्रेक्ष्य	பார்த்து
पङ्कलग्नः	சேறிச் சிக்கிக்கொ	यु	இன்னுயிர்ப்படியும்
द्विपः	யானை	उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்து
इव	போலவே		கொண்டான்.

न त्वात्मानमहं शोचै न तारां न च बान्धवान् । यथा पुत्रं गुणश्रेष्ठमद्भुतं कनकाद्भुदम् ॥

கனகா஢்டம்	"கி. 11 கனகா஢்டம் கனகா஢்டம்	ஆதாஸ் து	கனகா஢்டம் பற்றியும்
गुणश्रेष्ठ	உத்தம குணங்களுடன் வாயப்பற்றி	न शोचै	கவலைப்படவில்லை.
पुत्रं	புதன்களுடன்	तारां	தாரா஢்டம் பற்றியும்
अद्भुतं	அங்கதன் விஷயத்தில்	न	கவலைப்படவில்லை.
अहं	நான்	बान्धवान् च	மற்ற பந்துக்களைப் பற்றியும்
यथा	எவ்வாறு கனகா஢்டம் வினோதினான் அங்ஙனம்	न	கவலைப்படவில்லை.

स ममादर्शनादीनां बाल्यात्मभृतिं लालितः । तदाक इव पीताम्बुरूपशोपं गमिष्यति ॥

सः	"அவன் [முதல்	पीताम्बुः	பிதா஢்டம்
बाल्यात् प्रभृति	குழந்தைப்பருவம்-	तदाकः इव	தூதம் போலவே
लालितः	செல்லமாய் வளர்க்கப்	रीनः	எங்கேயவனுய்
मम	என்னை [பாட்டவன்.	उपशोपं	தூதம் தூப்
अदर्शनात्	காணாமையால்	गमिष्यति	பிதாவான்

बालश्चाकृतबुद्धिश्च एकपुत्रश्च मे प्रियः । तारेयो राम भवता रक्षणीयो महाबलः ॥५४॥

राम	"சூராம!	महाबलः	மகாபலவான்.
बालः च	பாலன்.	एकपुत्रः	ஒரு குமாரன்.
अकृतबुद्धिः च	நல்லறிவு இனியும் கி டைக்கப்பெறாதவன்.	तारेयः	தாரையின் மகன்.
मे	எனக்கு [பவன்.	भवता	தேவரீரால்
प्रियः	மனங்கொண்டு தடப்-	रक्षणीयः च	அவன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவன்.

सुग्रीवे चाङ्गदे चैव विधत्स्व मतिमुत्तमाम् ।

त्वं हि शास्ता च गोप्ता च कार्याकार्यविधौ स्थितः ॥ ५५ ॥

सुग्रीवे च	"சுகரீவனிடத்திலும்	कार्याकार्यविधौ	காரியாகாரியங்களை
अङ्गदे च	அங்கதனிடத்திலும்		பகுத்தறிவதில்
उत्तमां मतिं एव	சிறந்த அன்பையே	स्थितः	நிபுணராய்
विधत्स्व	வகிப்பிரக!	शास्ता च	சொகந்தாவாகிய
त्वं हि	தேவரீர் ஒருவர்தான்	गोप्ता च	மகன்.

या ते नरपते वृत्तिर्भस्ते रक्षणे च या । सुग्रीवे चाङ्गदे राज्ञस्तं त्वमाधातुमर्हसि ॥५६॥

नरपते	"மானிடரகதகாராகிய	या च	எந்த காதலன்பமோ
राजन्	சகலரவந்ததியே!	तां च	அதைவே [ஹம்
ते	தேவரீருக்கு	सुग्रीवे	சுகரீவன் விஷயத்தி-
भस्ते	பரதனிடத்தில்	अङ्गदे	அங்கதன் விஷயத்
या	எப்படிப்பட்ட	त्वं	தேவரீர் [திலும்
वृत्तिः	வாழ்க்கையையோ	आधातुं	வைக்க
रक्षणे	காத்தாண விடத்தில்	अर्हसि	அருண் புரியவேண்டும்

न सन्तापस्त्वया कार्य एतदर्थं पुनरुप ॥ ६२ ॥

புனரூப	"வானரோத்தம!	त्वया	உன்னால்
एतदर्थं	இக்காரியத்தின்	सन्तापः	மனக்குறை
		न कार्यः	இவ்வாறு தக்கதன்று.

न वयं भवता चिन्त्या नाप्यात्मा हरिसत्तम । वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः ॥ ६३ ॥

हरिसत्तम	"வானரோத்தம!	आत्मा अपि	நீயும்
भवता	உன்னால்	न	அப்படியே.
वयं	நாம்	भवद्विशेषेण	உன்னைக்காட்டிலும்
		धर्मतः	சாங்கள்
चिन्त्याः न	{ தவறு செய்துகொண்ட மன்களை எண்ணக் கூடாது.	कृतनिश्चयाः	தர்மனுசாரமாகவே எதிலும் துணிபவர் கள்.

दण्ड्ये यः पातयेदण्डं दण्ड्यो यश्चापि दण्ड्यते । कार्यकारणसिद्धार्थं तौ नावसीदतः ॥

यः	"எவனொருவன்	तौ	அந்த
दण्ड्ये	தண்டிக்கப்படவேண் படியவன் விஷயத்தில்	कार्यकारण- सिद्धार्थौ }	ஒரு காரியத்தில் வி ளைந்த காரியத்தை செய்துமுடிந்தால் ஏற்படும் பயன்களை பெற்ற
दण्डं	தண்டனை		
पातयेत्	விதிக்கின்றனானே		
यः	எவனொருவன்	तौ अपि	இருவர்களும்
दण्ड्यः	குற்றவாளியாய்	नावसीदतः न	குறை சிக்கிவைவர்களா கொள்கள்.
दण्ड्यते च	தண்டிக்கப்படுகின்றனானே		

तद्भवान्दण्डसंयोगादस्माद्विगतकल्मषः । गतः स्वां प्रकृतिं धर्म्यो धर्षदृष्टेन वर्त्मना ॥ ६४ ॥

भवान्	"நீ	विगतकल्मषः	பாட்டுமொழித்தவனானே
अस्मात्	இந்த [கண்ட	तत्	ஆளபடியால் [வினை.
धर्मदृष्टेन	தர்மசாஸ்திரங்களில்-	धर्म्यो	செய்யப்பட்ட அடைய வேண்டியதானி
वर्त्मना	அனுஷ்டானங்களை யொத்த	स्वां	உனது
		प्रकृतिं	மனநிலை
दण्डसंयोगात्	தண்டனையடைந்த மையால்	गतः	பெற்றனை.

त्यज शोकं च मोहं च भयं च हृदये स्थितम् । त्वया विधानं हय्य न शक्यमतिवर्तितुम् ॥

हय्य	"வானரோத்தம!	भयं च	தஞ்சலத்தையும்
शोकं च	மனநிலைமையால்	त्यज	கெட்டுவிடு.
मोहं च	அழகத்தையால்	विधानं	விதியால் வருவதை
हृदये	மனநிலைமையில்	अतिवर्तितुं	விளக்க
स्थितम्	இருக்கும்	त्वया	உன்னால்
		न शक्यम्	முடியாது.

एकोनविंशः सर्गः—பத்தெனான்பதாவது வளக்கம் || ௨௭ ||

रणाङ्गणे तारागमनम्—போர்க்களத்தில் தாரை வருவது.

स वानरमहाराजः शयानः शरविक्षतः । मृत्युक्तो हेतुमद्वाक्यैर्नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥ १ ॥

शरविक्षतः	பாணம் தைத்து	हेतुमद्वाक्यैः	{ சரியான காரணங்க குடனிருக்கும் சொற்களால்
शयानः	படுத்துக்கிடக்கும்	मृत्युक्तः	பதில் சொல்லப்பட்ட
वानरमहाराजः	வானரமகாராஜனாகும்	उत्तरं	பதில்சொல்லை (வனாய்)
सः	அவன்,	न प्रत्यपद्यत	சொல்லவில்லை.

अश्मभिः प्रविभिन्नाङ्गः पादपैराहतो भृशम् । रामबाणेन च क्रान्तो जीवितान्ते सुमोह सः॥

सः	அவன்,	रामबाणेन	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால்
भृशं	மிகவும்	क्रान्तः च	துளைக்கப்பட்டவனாயும்,
अश्मभिः	கற்களால்	जीवितान्ते	உயிர் போதும் சமயத் தில்
प्रविभिन्नाङ्गः	முறிபட்ட அங்கங் களையுடையவனாயும்,	सुमोह	முர்க்கையடைந்தான்.
पादपैः	விரூசுதற்களால்		
आहतः	அடிக்கப்பட்டவனாயும்,		

तं भार्या बाणमोक्षेण रामदत्तेन संयुगे । हतं प्लवगशार्दूलं तारा शुभाव वालिनम् ॥ ३ ॥

भार्या	தர்மபத்னியாகிய	संयुगे	போர்க்
तारा	தாரை	रामदत्तेन	ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப் பட்ட
प्लवगशार्दूलं	வானரோத்தமனான	बाणमोक्षेण	பாணவழிச்சீதால்
तं	அந்த	हतं	மாண்டுவிட்டவனாக
वालिम्	வாலியை	शुभाव	அந்தோன்.

सा सपुत्राऽपियं श्रुत्वा वधं भर्तुः सुदारुणम् । निष्पपात भृशं वस्ता विविधाद्विरिगदरात् ॥

सा	அவள்,	श्रुत्वा	அறிந்து,
सुदारुणं	மிக பயங்கரமாகிருக் கிறதும்	भृशं	மிகவும்
अपियं	அதற்குரியவளாகிருக்கி றதுமாத	वस्ता	கடுக்கமுற்றவளாய்
भर्तुः	கணவியை	सपुत्रा	புதல்வர்களுகூட
वधं	வதைதலை	विविधात्	'என்த'மென்ற
		गिरिगदरात्	மலைக்குகையினின்று
		निष्पपात	வெளிப்பட்டதால்.

ये त्वद्दपरीवारा वानरा भीमविक्रमाः । ते सकाशुकमान् लोक्य रामं वस्ताः प्रदुदुबुः ॥५॥

भीमविक्रमाः மகா பராக்கிரமஸம்
கனாகிர

सकाशुकं கோதண்டபாணிபா
பிரகங்கம்

अद्दपरीवाराः அங்கதனைப் பின்பு
वानराः வானரர்கள் [அவந்த
ये எவர்களோ,
ते तु அவர்களும்

रामं ஸ்ரீராமரை
आलोक्य பார்த்து,
वस्ताः பயந்து
प्रदुदुबुः ஒடினார்கள்.

सा ददर्श ततस्त्वस्तान्दरीनापततो भृशम् । यूथादिव परिभ्रष्टान्मृगाब्जिहतयूथपान् ॥ ६ ॥

ततः அப்பொழுது
सा அவன் (தரண)
यूथान् கூட்டத்திலிருந்து
निहतयूथपान् தலைமனைப் பதிகொ
டுத்து
परिभ्रष्टान् எல்லா பக்கங்களிலும்
வெருண்டோடும்

मृगान् इव மான்களைப்போல
हरीन् வானரர்களை
भृशं மிகவும்
व्रणान् மடுங்கி
आपततः துள்ளிப்பாய்க்கொடு
கின்றவர்களாய்
ददर्श கவனித்தான்.

तानुवाच समासाद्य दुःस्वितान्दुःस्विता सती । रामवित्रासितान्सर्वाननुवद्धानिवेषुभिः ॥

दुःस्विता மனம் கொந்துகிடந்த
सती பதிலிருந்தபாசு
மவன்
रामवित्रासितान् ராமரிடத்தில் பயந்
தொடுகின்றவர்களும்
इषुभिः பாணிகளால்
अनुवद्धान् தாக்கப்பட்டவர்களை

इव போலவே
दुःस्वितान् உள்ளன்கலங்கியவரு
तान् அவர்கள் [மான்
सर्वान् எவ்வினாரையும்
समासाद्य கிட்டி,
उवाच பின்னருமாறு
பேசினான்.

वानरा राजसिंहस्य यस्य यूयं पुरःसराः । तं विहाय सुसंवस्ताः कस्माद्रवथ दुर्गताः ॥

राज्यहेतोः स चेद्वाता भ्रात्रा रौद्रेण पातितः । रामेण प्रहितै रौद्रैर्मार्गैर्दूरपातिभिः ॥

वानरा “வானரர்களே!
आता தமைமறைய
सः அவர்,
रौद्रेण கொடிய
भ्रात्रा தம்பியால்
राज्यहेतोः ராஜ்யத்தின் காரணத்தால்
रामेण ஸ்ரீராமரைக்கொண்டு
प्रहितै போடப்பட்ட
दूरपातिभिः தூரத்திலிருந்து பாடி
வல்ல

पातितः चेन् { விழ்த்தித் தள்ளப்
பட்டிருக்கின்றார்
என்றிருக்கையில்
यस्य எந்த
राजसिंहस्य ராஜேந்திரத்தையருக்கு
पुरःसराः அடிமைகளான
यूयं நீங்கள்
तं அவரை
विहाय விட்டுவிட்டு,
दुर्गताः மிகத் தயருத்து
सुसंवस्ताः மிகவும் மடுங்கி
कस्मान् इव மன்னருகில், நீங்கள்”

रौद्रैः ஆபத்தை விளைவிக்க
मार्गैः பாணங்களால் [குள்

कपिपत्न्या वचः श्रुत्वा कपयः कामरूपिणः । प्राप्तकालमविक्रिष्टमूर्चुर्वचनमङ्गनाम् ॥१०॥

காமரூபிண:	சிறந்த நடனம் விமரிக்கவல்ல	அஃநா	வதவனாளைப் பார்த்து
कपयः	வானரர்கள்	அவிக்ரிஸ்த்	சந்தேகத்திற்கிடமில்
कपिपत्न्या:	வானர பதிவிரிவாது	वचनं	கொல்லை [வாததாக்கிய
वचः	கொல்லை	प्राप्तकालं	வாயத்திற்கேத்துபடி
श्रुत्वा	கேட்டு,	उचुः	வினவருமாறுமொழிக் தார்கள்.

जीवपुत्रे निर्वर्तस्य पुत्रं रक्षस्य चाङ्गदम् । अन्तको रामरूपेण हत्वा नयति वालिनम् ॥

जीवपुत्रे	"நுழந்தையை உடைய வனை !	अन्तकः	எமன்
निर्वर्तस्य	திரும்புகிறோவிராக.	रामरूपेण	ராமனென உருகெ டுத்துவந்து
पुत्रं च	ஏக புத்திரனாகிய	वालिनं	வாலியை
अङ्गदं	அங்கதனை	हत्वा	கொன்று,
रक्षस्य	காப்பாற்றும்.	नयति	கொண்டுபோகிறான்.

क्षिप्तान्वृक्षान्समाविध्य विपुलाश्च शिलास्तथा । वाल्या वज्रसर्पवर्णं रामेण विनिपातितः ॥

क्षिप्तान्	"எறிந்த	वर्णः	பாணக்களால்
वृक्षान् च	கிருஷ்டங்களைவும்,	समाविध्य	பொடியாக்கி
विपुलाः	பெரிய	रामेण	ராமனால்
शिलाः तथा	பாறைகளையும், [பாண	वाली	வாலி
वज्रसर्पैः	வஜ்ராயுதத்திற்கொப்-	विनिपातितः	எறித்தப்பட்டார்.

अभिद्रुतमिदं सर्वं विद्रुतं प्रसृतं बलम् । अस्मिन्पुगशार्दूले हते शकसमप्रभे ॥ १३ ॥

अस्मिन्	"இந்த	बलं	சைன்யம்
शकसमप्रभे	இந்திரனை சிறந்த ஒளிகொண்ட	सर्वं	எல்லாம் [தாம்
पुगशार्दूले	காண்டிரத்தாமன்	विद्रुतं	மணக்கலவரமடைந்த-
हते	கொல்லப்பட்டிருக்கிறது	प्रसृतं	எடுத்துக்கொண்டாய்
इदं	இந்த [கைரில்	अभिद्रुतम्	கொடுத்த சைன்யத்தை விட்டது.

रक्ष्यतां नगरद्वारमङ्गदश्चाभिपिच्यताम् । पदस्थं वालिनः पुत्रं भजिष्यन्ति पुवङ्गमाः ॥

नगरद्वारं	"நகரத்திற்கோட்டை வாரிலானது	पुवङ्गमाः	காண்டிரன்
रक्ष्यतां	காவல்கொண்டுவதை கப்பாட்டும்.	वालिनः	வாலியினது
अङ्गदः च	அங்கதனும்	पुत्रं	பதவனை
अभिपिच्यतां	பஞ்சுடரிகெதகம் செய் பிக்குடப்பட்டும்.	पदस्थं	அவனது பதவியை யடைந்தவனும்
		भजिष्यन्ति	பகதியுடன் சேசிப் பார்கள்

अथवाऽरुचितं स्थानमिह ते रुचिरानने । आविशन्ति हि दुर्गाणि क्षिप्रमथैव वानराः ॥

रुचिरानने	“அழகிய முகமுடை யாய்!	दुर्गाणि	தூர்க்கங்களில்
अथवा	மேற் சொல்லியபடி செய்பவாகிடல்	आविशन्ति	புகுந்துகொள்வார்
अथ एव	இப்பொழுதே	हि	ஆனபடியால் [கன்,
क्षिप्रं	கிரைகிரேயே	ते	தேவரீருக்கு
वानराः	வானரர்கள்	इह	இப்பொழுது
		स्थानं	இருக்குமிடமானது
		अरुचितम्	ஏற்றதன்று.

अभार्याश्च सभार्याश्च सन्त्यत्र वनचारिणः । तुल्येभ्यो विप्रयुक्तेभ्यस्तेभ्यो नस्तुमुलं भयम् ॥

अथ	“ இவ்விடத்தில்	नः	நமக்கு
वनचारिणः	வானரர்கள்	तुमुलं	மிக
अभार्याः च	பத்தியில்லாதவர் களாகவும்	भयं	ஆபத்து
		तुल्येभ्यः	பேராசையற்ற
सभार्याः च	பத்தியுள்ளவர்களாகவும்	विप्रयुक्तेभ्यः	மனைவியில்லாது
			தனித்திருக்கின்ற
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.	तेभ्यः	அவர்களிடமிருந்து தான்.”

अल्पान्तरगतानां तु श्रुत्वा वचनमद्भुता । आत्मनः प्रतिरूपं सा वभाषे चारुहासिनी ॥

सा	அந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
अद्भुता	தையலான்,	चारुहासिनी	புன்சிரிப்புற்றவளாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आत्मनः	தனது
अल्पान्तरगतानां	துச்சமான அபிப்பிராயமுடைய அவர்களின் சொல்லை	प्रतिरूपं	பெருமைக்கு ஏற்ற
वचनं		वभाषे	பின்வருமாறு [வாறு பேசினாள்.

पुत्रेण मम किं कार्यं किं राज्येन किमात्मना । कपिसिंहे महाभागे तस्मिन्भर्तुरि नश्यति ॥

महाभागे	“ மகா பாக்யம் பெருந்திய	पुत्रेण	புதல்வனால்
कपिसिंहे	வானரோத்தமராகிய	किं कार्यं	ஆவதென்ன ?
तस्मिन्	அந்த	राज्येन	ராஜ்யத்தால்
भर्तुरि	கணவர்	किं	ஆவதென்ன ?
नश्यति	சாகையில்	आत्मना	உயிருடனிருக்கும் . என்னால்
मम	எனக்கு	किम्	ஆவதென்ன ?

पादमूलं गमिष्यामि तस्यैवाहं महात्मनः । योऽसौ रामप्रयुक्तेन शरेण विनिपातितः ॥

यः	“ என்ற	महात्मनः	மகா தீமர்வாகிய
असौ	இவர்	तस्य	அவரது
रामप्रयुक्तेन	ராமரால் விடப்பட்ட	पादमूलं	திருவடிவாரத்தை
शरेण	பாணத்தால்	अहं एव	நானும்
विनिपातितः	வீழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றாரோ	गमिष्यामि	அடையப்போகிறேன்.”

एवमुक्त्वा प्रदुद्राव रुदन्ती शोककशिता । शिरश्चोर्ध्व बाहुभ्यां दुःखेन समभिघ्नती ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	शिरः च	தலைமேலும்
शोककशिता	{ சோகத்தால் முற்றி ஆம் உள்ளம் கலங்கி யவளாய்	उरः च	மார்பிலும்
दुःखेन	துயரத்தால்	समभिघ्नती	அறந் துகொண்டு
		रुदन्ती	அழுதுகொண்டே
		प्रदुद्राव	விவரத் துசென்றான்.

आव्रजन्ती ददर्शाय पतिं निपतितं भुवि । हन्तारं दानवेन्द्राणां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥
क्षेप्तारं पर्वतेन्द्राणां वज्राणामिव वासवम् । महाबलसमाविष्टं महामेघौघनिःस्वनम् ॥ २२ ॥
शक्रतुल्यपराक्रान्तं वृष्ट्वोपरतं घनम् । नर्दन्तं नर्दतां भीमं शूरं शूरेण पातितम् ॥ २३ ॥
शार्दूलेनामिषस्यायं मृगराजं यथा हतम् ॥ २४ ॥
अर्चितं सर्वलोकस्य सपताकं सवेदिकम् । नागहेतोः सुपर्णेन चैत्यमुन्मथितं यथा ॥ २५ ॥

अथ	அப்பொழுது	उपरतं	ஒயர்ந்த
आव्रजन्ती	எல்லையை கிட்டுகின்ற	घनं	மேகம்
समरेषु	போர்களில் [அவன்	इव	போலிருப்பவனாகவும்,
अनिवर्तिनां	புறங்காட்டாத	आमिषस्यायं	மாமிசத்தின்
दानवेन्द्राणां	அகரத்தலைவர்களை		பொருட்டு
हन्तारं	கொன்றவனும்,	शार्दूलेन	புலியால்
वज्राणां	வஜ்ராயுதங்களை	हत्	கொல்லப்பட்ட
वासवं इव	இந்திரன் எறிவது போலவே	मृगराजं	தலைமையான மான்
		यथा	போலிருப்பவனாகவும்,
पर्वतेन्द्राणां	பெரும் மலைகளை	नागहेतोः	ஓர் பாம்பின்
क्षेप्तारं	எறிந்தவனும்,		காணமாய்
महाबल-	மகத்தான ஆற்றல்	सुपर्णेन	கருடகொளில்
समाविष्टं	விநைந்தவனும்,	उन्मथितं	கிடைத்தது
महामेघौघ-	பெரும்மேகக்கூட்டம்		தள்ளப்பட்ட
निस्वनं	களின் ஒலியுற்றவனும்,	सर्वलोकस्य	எல்லா இடங்களின்
		अर्चितं	புகழ்ஞர்மதம்
शक्रतुल्य-	இந்திரனை நிகர்த்த	सपताकं	சொத்தகோடு
पराक्रान्तं	பரங்கிரமனை நிற்பதும்,		கடியதும்
नर्दतां	கர்ஜிப்பவர்களின்	सवेदिकं	நினைக்ககோடு
भीमं	பயங்கரமாய்		கடியதுமான
नर्दन्तं	கர்ஜிப்பவனும்,	चैत्यं	கோயில்
शूरं	ஞாயலான	यथा	போலிருப்பவனாகவும்,
पतिं	கணவனை	शूरेण	ஞாயலால்
भुवि	தரைமீடம்	पातितं	ஹிழ்த்தித்தள்ளப்பட்ட
निपतितं	ஹிழ்த்து		ஓ கிடக்கின்றவனும்
वृष्टा	மழைப்பொழிந்து	दर्श	பார்த்தான்.

अवष्टभ्य च तिष्ठन्तं ददर्श भनुरुर्जितम् । रामं रामानुजं चैव भर्तुर्वैवानुजं शुभा ॥ २६ ॥

शुभा	நல்லாளாகும்வன்	रामं च	ஸ்ரீராமனாயும்
भनुः	அனுவை	रामानुजं च एव	நன்கு மணனாயும்
ऊर्जितं	உறுதியாய்	भर्तुः	கணவர்து
अवष्टभ्य	நிடித்துக்கொண்டு,	अनुजं च एव	தம்பிக்காவும்
तिष्ठन्तं	நின்றுகொண்டிருக்கும்	दर्श	பார்த்தான்.

கும்

तानतीत्य समासाद्य भर्तारं निहतं रणे । समीक्ष्य व्यथिता भूमौ संभ्रान्ता निपपात ह ॥

तान्	அவர்களை	समासाद्य	கிட்டு,
अतीत्य	கடந்துசென்று,	समीक्ष्य	பார்த்து,
रणे	போரில்	व्यथिता	மனம் கொந்து
निहतं	கொல்லப்பட்டு	संभ्रान्ता	மெய்ப்பதறி
	கிடக்கும்	भूमौ	தரையில்
भर्तारं	கணவனை	निपपात ह	விழுந்தான்.

सुख्यैव पुनस्तथाय हार्यपुत्रेति शोचती । रुरोद सा पतिं दृष्ट्वा संदितं मृत्युदामभिः ॥

सा	அவள்,	सन्दितं	கட்டுண்டிருக்கின்ற
सुख्या	ஒர்ச்சித்துக்கிடந்து,	दृष्ट्वा	பார்த்து, [வனாய்
पुनः एव	மீளவும்	शोचती	தயருற்று
उत्थाय	எழுந்து	आर्यपुत्र	"நாதா!"
पतिं	கணவனை	इति हि	என்று சொல்லிக்கொ
मृत्युदामभिः	யமபரதங்களால்	रुरोद	கதறினாள். [ண்டிட

तामवेक्ष्य तु सुग्रीवः क्रोशन्तीं कुररीमिव । विषादमगमत्कष्टं दृष्ट्वा चाङ्गदमागतम् ॥२९॥

सुग्रीवः तु	சுக்ரீவனும்	आगतं	அகிட்டம் வந்த
तां	அவளை	अङ्गदं च	அங்கதனாயும்
कुररीं	அன் தில் பறவைகளை	कष्टं	கங்க மயம்பிட்டுகொண்
इव	போலவேயே	दृष्ट्वा	கண்டு, [டிருப்பவனாக
क्रोशन्तीं	கதறுகிறவளாய்	विषादं	பெரும் துன்பத்தை
अवेक्ष्य	பார்த்து,	अगमत्	அடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

வினா: சரீ: — இதுபதாவது எங்கே ॥ 20 ॥

நாராயண: — நாராயண புலம்பல்

ராமநாமவிஸ்தேன ஶ்ரேணாந்தகரேண தம் । ஶ்ருணு விநிஹத் பூமீ தாரா தாராபிபானநா ॥ 1 ॥

தாராபிபானநா	சுந்தரனைப்போன்ற (முதல்தந்தையுடைய)	ஶ்ரேண	பாணத்தால்
தாரா	தாரை	தீ	அவனை
ராமநாமவிஸ்தேன	ராமனது மிக்மிகினை து விடப்பட்ட	பூமீ	தரைமேல்
அந்தகரேண	மரணத்தையுடையவிக் கும்	விநிஹத்	அடித்துத்தள்ளிக்கிட ப்பட்டவனாக
		ஶ்ருணு	கண்டான்.

வானரேந்ரே மஹேந்ரே ஶோகஸந்தஸமானஸா । தாரா தருமியோந்மூலே பரீதேவயதாதாரா ॥ 2 ॥

தாரா	தாரை	ஶ்ரு	போல் கிடக்கும்
வானரேந்ரே	மிகவும் மனம் கொந்த வளராய்	வானரேந்ரே	வானரமன்னனைப் பார்த்து
மஹேந்ரே	இந்திரனை நிகர்த்தவ னும்	ஶோகஸந்த- மானஸா	சோகத்தால் கொதித் தும் மனமுடையவ ளாய்
தருமியோந்மூலே	வேருடன் பெயர்த்து விழுத்தப்பட்ட	பரீதேவயத்	பின்னடைபடி புலம்பி ஞ்.
தரீ	விருத்தத்தையுடைய		

ஸா சமாஸாஸ்ய பதாரீரீ பரீபவஜத் பாமினி । ஶ்ருணாபிஹத் ஶ்ருணா வாலினே குஜரோபமம் ॥ 3 ॥

ஸா	அந்த	ஶ்ருணா	பாணத்தால்
பாமினி	கட்டழகி	அபிஹத்	அடிபுண்டு கிடப்பவ
குஜரோபமம்	பாணையை நிகர்த்த தவனும்	ஶ்ருணா	கண்டி. [ஶ்ரு
பதாரீரீ	கண்களுடைய	சமாஸாஸ்ய	அணுகி,
வாலினே	வாலையை	பரீபவஜத்	கட்டஅணுத்துத் கொண்டான்.

ரணே ஶாரணவிக்ரான்த் பரீரீரீ ஶ்ருவதா வர । கி ஶீனாமபுரோபாபாமய த்வ் நாபிபாஸே ॥ 4 ॥

ரணே	"போலில்"	ஶீனா	வேரு பரிதாபநிலையி
ஶாரணவிக்ரான்த்	பயங்கரமான பதாரீரீ பதாரீரீ!	அரீ	இப்பொழுது
பரீரீரீ	மனங்குறியே!	த்வ்	கி
ஶ்ருவதா வர	வாணசோத்தமாரீ!	கி	என்
அபுரோபாபா	{ எப்பொழுதுமே மனம் கொண்டு, தாண்டி வந்தவனாய்	அபிபாஸே ந	போகதிருக்கிறீர்?

उत्तिष्ठ हरिशार्दूल भजस्व शयनोत्तमम् । नैवविधाः शेरते हि भूमौ नृपतिसत्तमाः ॥ ५ ॥

हरिशार्दूल	“காஷாரே தந்தாரே !	एवविधाः	இப்படிப்பட்ட
उत्तिष्ठ	எழுந்திருக்கும்.	नृपतिसत्तमाः	ராஜா தந்தாமர்கள்
शयनोत्तमं	சிறந்த படுக்கைக்கு	भूमौ	தரையில்
भजस्व	பொய்சேரும்.	शेरते न हि	படுக்கமாட்டார்கள்.

अतीव खलु ते कान्ता वसुधा वसुधाधिप । गतासुरपि यां गात्रैर्मौ विहाय निषेवसे ॥

मां विहाय	“என்னை விட்டு,	वसुधाधिप	பூபதியே !
गतासुः अपि	உயிர் துறந்தும்	वसुधा	பூமிதேவி
गात्रैः	அவயவங்களால்	ते	உமக்கு
यां	எவளை	अतीव	மிகவும்
निषेवसे	தழுவிக்கொண்டு இருக்கிறோர் அந்த	कान्ता खलु	பிரியமானவளா
			என்ன ?

व्यक्तमन्या त्वया वीर धर्मतः संप्रवर्तिता । किष्किन्धेव पुरी रम्या स्वर्गमार्गे विनिर्मिता ॥

वीर	“நாதர் !	अन्या	மற்றொரு
त्वया	உம்மால்	पुरी	நகரமானது
विनिर्मिता	நிர்மிக்கப்பட்ட	स्वर्गमार्गे	ஸ்வர்கத்தில்
रम्या	அழகான	धर्मतः	தர்மவிதிப்படி
किष्किन्धा	கிஷ்கிந்தா நகர்	संप्रवर्तिता	தயாரிக்கப்பட்டிருக்கி
रूय	போலவே	म्यकम्	இது திண்ணம். [றது.

यान्यस्माभिस्त्वया सार्धं वनेषु मधुगन्धिषु । विहृतानि त्वया काले तेषामुपरमः कृतः ॥८॥

मधुगन्धिषु	“மதுமணக்கமழும்	तेषां	அவைகளுக்கு
वनेषु	வனங்களில்	त्वया	உம்மால்
त्वया	உம்மால்	काले	இப்பொழுது
अस्माभिः सार्धं	எங்களைரளுட	उपरमः	ஒய்வு
विहृतानि	வி ண்டுகள்	कृतः	செய்யப்பட்டிருக்கி
यानि	எவைகளோ		றது.

निरानन्दा निराशाऽहं निमग्नः शोकसागरे । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने महायूथपयूथपे ॥ ९ ॥

महायूथप- }	“பெரும் வாலியத்த	निरानन्दा	உத்தராவதிலேமாழிந்து
यूथपे }	நிலைகளுக்குத் தலை	निराशा	விருப்பங்களை வெறுத்
त्वयि	நீர் [வரலா		தவளாய்
पञ्चत्वं आपन्ने	மாண்டுக்கொடியில்	शोकसागरं	அபரகடலில்
अहं	நான்.	निमग्नः	ஆழந்து விட்டேன்.

हृदयं सुस्थिरं मखं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । यन्न शोकाभिसंतप्तं स्फुरतेऽथ सहस्रधा ॥१०॥

மகன்
ஹ்ரயம்
சுஸ்திரம்
யத்
பதி
வினிஹத்
“எனது
இதயம்
வெகு கடினமானது.
ஏனெனில்
கணவரை
கொல்லப்பட்டவராக

தூது
சோகாபிஸந்தஸ்தம்
அய
சஹஸ்தா
ஸுரதே ந
கண்டும்,
சோகத்தால் மிகவும்
வாதிக்கப்பட்டும்
இன்னும்
ஆபிரம் தண்டுகளாக
கொடிக்கப்பட்டே.

सुग्रीवस्य त्वया भार्या हृता स च विवासितः । यत्तत्तस्य त्वया व्युष्टिः प्राप्तेयं पुत्रमाधिप ॥

புக்ஷாபிஷ
ஸ்யா
சுக்ரீவஸ்ய பார்யா
ஹ்தா
ஸ: ச
விவாஸித:
“காணாமன்னு!
உம்மால்
சுக்ரீவரது மனைவி
அபகரிக்கப்பட்டாள்.
அவரும்
நாட்டை விட்டு
கடத்தப்பட்டார்.

யத் தத்
தஸ்ய
வ்யுஸ்தி:
ஹ்ய
த்வா
பாஸா
என்ற காரணத்தால்
அதனது
பயனாக
இது
உம்மால்
அடைவப்பட்டது.

निःश्रेयसपरा मोहात्त्वया चाहं विगर्हिता ।

வானரேந்
நி:ஸ்ரேயஸபரா
ஹிநேஷிணி ச
“வானரே ந்தம!
பக்தியில் ஈடுபட்டு
நன்மைபெக் கோருதி
நான்

यैषाऽत्रयं हितं वाक्यं वानरेन्द्र हितैषिणी ॥

ஹிநே
வாக்யம்
அநயம்
த்யா
மோஹாத்
விஹிதா
நன்மை பயக்கும்
சொல்லை
சொன்னேன்;
உம்மால்
மதிமயக்கத்தால்
தீரஸ்கரிக்கப்பட்டேன்.

रूपयौवनदृष्टानां दक्षिणानां च मानद । नूनमप्सरसामार्यं चित्तानि प्रमथिष्यसि ॥१३॥

மானத
ஆர்ய
ரூபயௌவனதூஸ்தானா
“பாவரிடமும் மரியா
தைபுடன் விளங்கும்
உத்தமரே!
எழில் இனமை இவை
களால் செருக்குற்ற
வர்களுக்கும்

दक्षिणानां च
अप्सरसां
चित्तानि
प्रमथिष्यसि
रूपम्
கண்ணைக்கவருபவரு
மனை
அபரவஸ்திக்கு
மனங்களை இடைய
சொன்னகொன்றாய்
போகிறீர்.
இது தண்ணம்.

कालो निःसंशयो नूनं जीवितान्तकरस्तव । बलाद्येनावपन्नोऽसि सुग्रीवस्यावशो वशम् ॥

தவ
நூநே
ஜீவிதான்தகர:
கால:
நி:ஸன்ஸய:
“உமக்கு
நூப்பொழுது
உயிருக்கு முடிவாவ
விடையில்கொத்தாய்
காலநிதா.
இதற்குமுடிவாய்.

அவஸ:
யேந
வலாத்
சுக்ரீவஸ்ய
வஸ
அவபந: அஸி
எவர் எனதுமகப்ப
அகநால் [பாத நிர்
பிடிவாதமாய்
சுக்ரீவரது
கையில்
தெரிக்கென்கொள்.

वैधव्यं शोकसन्तापं कृपणं कृपणा सती । अदुःखोपचिता पूर्वं वर्तयिष्याम्यनाथवत् ॥

पूर्वं	"இதற்கு முன்	अनाथवत्	ரக்ஷகரில்லாமையை
अदुःखोपचिता	கஷ்டமென்பதே கண் டிராதவனும்		யும்,
कृपणा	{ இன்னது செய்கிறதெ ன்று தெரியாது த மிக்கும்	वैधव्यं	கைம்மையையும்,
सती	பதிரடைதயாகும்	शोकसन्तापं	சோகத்தால் கஷ்டப் படுவதையும்,
	நான்	कृपणं	நாழ்வையும்
		वर्तयिष्यामि	அனுபவிக்கப்போகிறேன்.

लालितश्चाङ्गदो वीरः सुकुमारः सुखोचितः । वत्स्यते कामवस्थां मे पितृव्ये क्रोधमूर्च्छिते ॥

मे	"எனது	अङ्गदः	அங்கதன்
वीरः	புதல்வனும்,	क्रोधमूर्च्छिते	கோபத்தால் மெய் மறந்திருக்கும்
लालितः	லாலனைசெய்யப்பட்ட வனும்,	पितृव्ये	சிற்றப்பனிடத்தில்
सुकुमारः	கஷ்டத்தை கண்டிராதவனும்,	कं	எந்த
सुखोचितः च	செல்வத்திலே வளர்ந்தவனுமான	अवस्थां	கஷ்டத்தை
		वत्स्यते	அனுபவிக்கப்போகிறேனா?

कुरुष्व पितरं पुत्र सुदृष्टं धर्मवत्सलम् । दुर्लभं दर्शनं वत्स तव तस्य भविष्यति ॥ १७ ॥

पुत्र	"புதல்வ! அங்கத!	तव	உனக்கு
धर्मवत्सलं	தர்மத்திலுள்ள புள்ள	तस्य	அவரது
पितरं	தந்தையை	दर्शनं	தரிசனம்
सुदृष्टं	கடைசியாய் தரிசிக்கப் பட்டவராக	दुर्लभं	எப்பொழுதும் கிடைக்காததாய்
कुरुष्व	செய்வாய்.	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
वत्स	குழந்தாய்!		

समाश्वासय पुत्रं त्वं संदेशं संदिशस्व च मूर्ध्नि चैनं समाग्राय प्रवासं प्रस्थितो ह्यसि

॥ १८ ॥
॥ १९ ॥

त्वं च	"நீயே!	मूर्ध्नि	உச்சி
प्रवासं	மெறுஸ்கவாசத்திற்கு	समाग्राय	முகர்ந்து,
प्रस्थितः	புறப்பட்டுவிட்டவராக	समाश्वासय	தேற்றாவு செய்யும்;
असि	இருக்கின்றீர்.	संदेशं च	சொல்லவேண்டிய
हि	ஆனபடியால்		செய்தியையும்
एनं पुत्रं	இந்த புதல்வனை	संदिशस्व	சொல்லியருளும்.

रामेण हि महर्का कृतं त्वामभिनिघ्नता । आनृण्ये च गतं तस्य सुग्रीवस्य प्रतिश्रवे ॥

त्वां	"உம்மை	महत् हि	எப்பொழுதும் புத
अभिनिघ्नता	கொன்ற		ழைத்தருகிறதாக
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	कम्	ரெயல்

சுதே	செய்துமுடிக்கப் பட்டது.	பரிசுவே	பரிசுதிக்கண்டு செய்த விஷயத்தில்
தஸ	அந்த	ஆநுஷ்யம்	செய்யவேண்டிய கட மைகளை முடிவும்
சுமீவஸ்ய	சுக்கிரவருக்கு	சமம்	பொறப்பட்டது.

सकापो भव सुधीव रमां त्वं प्रतिपत्स्यसे । भुङ्क्ष्व राज्यमनुद्दिष्टः शम्नो भ्राता रिपुस्तव ॥

சுமீவ	"சுக்கிரவரே!	ரமம்	ராமையத்தை
தவ	உவது	புஷ்வ	அதுபவியும்.
அதா	தமயனாகிய	ரமாம்	நாமமைய
ரிபு:	சத்துரு	பரிபத்யசே	அடையப்போகிறீர்.
சம:	கொல்லப்பட்டார்.	சகாம்:	மதினா தக்கனெல்லாம்
த்வம்	நீர் [வராய்]		கைகூடப்பெற்றவராக
அநுதிஷ்ட:	மனக்குறை ஒழிந்த-	பவ	ஆகும்.

किं मायेवं विलपतीं प्रेम्णा त्वं नाभिभाषसे । इमाः पश्य वरा वद्भीर्भाषांस्ते वानरेश्वर ॥

வானரேசுவர	"வானரமன்னு!	அபிபாசே ந	மறுமொழி கூறதிருக்
ஏவ்	இப்படியாய் [வாஸி!]	தே	உமது [கின்றீர்?
பிரேமணா	அன்புடன்	இமா:	இந்தோ கத்திருக்கும்
விலபதீ	கதறி அழும்	வரா:	சிறந்த
மாம்	என்னைப்பார்த்து	வஹீ: பாஸி:	பல பண்பினமார்களை
கி	என்	பஸ்ய	பாழும், [மம்]
த்வம்	நீர்		

तस्या विलपितं श्रुत्वा वानर्यः सर्वतश्च ताः । परिगृह्णाद्भृन् दीनं दुःखार्ताः परिचुक्षुः ॥

சர்வத:	சுற்றிலுமிருந்த	பரிசுக்ஷு:	பரிசுபகினைவிருக்
தா:	அந்த	பிந்	கட்க்களை [கும்]
வானரய: ச	வானரஸ்தர்களுமே	பரிசுக்ஷ	அரிசுத்துக்கொண்டு,
தஸ்யா:	அகாஸ்து	து:சுவார்த:	துக்கம் மேலிட்டவர்
விலபித்	புலம்பலை		கனாய்
சுத்வா	கேட்டு	பரிசுக்ஷு:	புகழ்மி கத்தினார்கள்.

किमद्भुतं साह्रदवीरवाहो विहाय यास्य च चिरप्रवासम् ।

न युक्तमेवं गुणसन्निकृष्टं विहाय पुनं प्रियपुत्र गन्तुम्

॥ २४ ॥

சாஹ்ரவீரவாஹோ	{ "இதோள் மனெகனைபும் விட்டுத் தனெனாவும் உ டைக்கப்பெற்ற கை களுடையவரே!	யாசி	பொசின் தீர்:
அய	இப்பொழுது	பிரியபுத்ர	{ கனகிதோரைக கடக் கும் புதல்வனை பெ ற்றவரே!
அஹ்	அங்கத்தின	ஏவ்	இப்படியாய்
விஹய	விட்டு,	குணசனிக்ஷ	உத்தராகுணக்களமை
கி	என்	புந்	புதல்வனை [யப்பெற்ற
சிரபவாஸ	கெட்டுப் பிரயாணத்	விஹய	விட்டு,
	திற்கு	கந்த்	போக
		ந யுக்தம்	தகாது."

किमपियं ते मियचारुवेष मया कृतं नाथ सुतेन वा ते ।
 सहाङ्गदां मां स विहाय वीर यत्प्रस्थितो दीर्घमितः प्रवासम् ॥ २५ ॥
 यद्यपियं किञ्चिदसंप्रधार्य कृतं मया स्यात्तव दीर्घबाहो ।
 क्षमस्व मे तद्धरिवंशनाथ व्रजामि मूर्ध्ना तव वीर पादौ ॥ २६ ॥
 तथा तु तारा करुणं रुदन्ती भर्तुः समीपे सह वानरीभिः ।
 व्यवस्यत प्रायमुपोष्वेषुमनिन्द्यवर्णा भुवि यत्र वाली ॥ २७ ॥

तारा तु	தாரையோடுவானரில்	ते	உமது
वानरीभिः	வானரங்கள், கீதகளை	सुतेन वा	புதல்வனுடன், தான் செய் யப்பட்டது என்ன?
सह	கூட	हरिवंशनाथ	வானரகுலமன்னு!
भर्तुः	கணவனது	दीर्घबाहो	நெடுந்தோளாய்!
समीपे	பக்கத்தில்	वीर	மாதா!
करुणं	பரிதாபமாய்	तव	உமக்கு
तथा	மீள்வருமாறு சொல்லி	अपियं	இஷ்டமில்லாதது
रुदन्ती	உழுதுகொண்டே	किञ्चित् यदि	எதேதனுமொன்று
मियचारुवेष	{ “கண்ணக்கவரும் அ முருவாய்க்கத் திருமே னிப்பே!”	मया	என்னால்
वीर	சூரோ!	असंप्रधार्य	ஆலோசனையின் தி,
नाथ	நாதா!	कृतं	செய்யப்பட்டதாக
सः	அந்த சீர்	स्यात्	இருப்பின்;
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	तत्	அதை
दीर्घं	நீண்ட	मे	எனக்காக
प्रवासं	பிரயாணத்திற்கு	क्षमस्व	மன்னித்தருளும்;
सहाङ्गदो	அங்கதனுடனிருக்கும்	तव	உமது
मां	என்னை	पादौ	திருவடிகளில்
विहाय	விட்டு,	मूर्ध्ना व्रजामि	முடி தாழ்த்தி வணங்
प्रस्थितः	புறப்பட்டிருப்பீர்;	वाली	வாலி [குகிறேன்.”
यत्	என்கதமையால்	यत्	எந்த இடத்தில் கிடந் தானோ
नं	உமக்கு	भुवि	அந்த இடத்தில்
अनिन्द्यवर्णा	தீண்டப்படாத வெள்ளை	प्रायं	பட்டியலி கிடந்து
मया	என்னால்	उपोष्वेषु	உயிர் துறக்க
कृतं	செய்யப்பட்டது	अनिन्द्यवर्णा	நுகறாத மற்ற வர்கள்
कि	என்ன?	अवस्थान	உணர்வானவர்கள்

इत्यार्षं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे विंशः सर्गः ॥

एकविंशः सर्गः—இருபத்தொராவது ஸர்க்கம் || 21 ||

हनुमता तारासमाश्वासनम्—ஹனுமார் தாரையைத் தேற்றுவது.

ततो नियतितां तारां च्युतां तारापिवाम्बरात् । शनैराश्वासयामास हनुमान्हरियूथपः ॥१॥

हरियूथपः	வாலாஹேயத் தலைவ	ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார் [ராகிய	नियतितां	தரையில் படுத்தி
अम्बरात्	ஆகாயத்தினின்றும்		கிடங்கும்
च्युतां	புண்யத்தின் முடிவில்	तारां	தாரையைப் பார்த்து
	பூமியில் விழுந்த	शनैः	நாளடைக்காப்
तारां इव	நகழ்த்திரந்தை	आश्वासयामास	நின்வருமாறு தேற்ற
	போவது		ரவுபடுத்தினார்.

गुणदोषकृतं जन्तुः स्वकर्मफलहेतुकम् । अव्ययस्तदवाप्नोति सर्वं प्रेक्ष्य शुभाशुभम् ॥२॥

जन्तुः	“ஜர் மானிடன்	ननु	அதற்கு
गुणदोषकृतं	தர்மம் ஆதர்மம் இர	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	ண்டில் ஏற்பட்டதும்	अव्ययः	புறர் கர்மங்களால் பத்
	தனது கர்மங்களின்		தப்பாததவனும்
स्वकर्मफलहेतुकं	{ படைக்கருங்கு சாதன	प्रेक्ष्य	பாண்டும்,
	மாகி நுத்திற்றுமான	शुभाशुभं	சன்மைமையும் தீமை
		अवाप्नोति	கடைகொண். இவையும்

शोच्या शोचसि के शोच्यं दीने दीनाऽनुकम्पसे ।

कथं कस्यानुशोच्योऽस्ति देहोऽस्मिन् बुद्धोपमे

|| 3 ||

शोच्या	“பரிதாபமான தலை	के	கவலைப்பட்டதி
	விருப்பவராகிய நீர்,	अनुकम्पसे	பரிசுதிக்கின்றீர்
शोचसि	பிறரைப்பற்றி பரித	बुद्धोपमे	விஞ்ஞாபிக்கொள்கின்ற
	பிக்கின்றீர்.	अस्मिन्	இரக
दीना	திக்கற்றவராகிய நீர்,	देह	உடல் எங்குக்கில்
दीने	கஷ்டதனையில்	कस्य	பாடுபடு
	இருப்பவனும்	कः च	பாடுபடு
शोच्यं	வியசனப்பட்டவன்,	अनुशोच्यः	தங்குபட்டவனை
	பொறுப்ப	अस्ति	நிறுத்தினான். இவனை

अङ्गदस्तु कुमारोऽयं द्रष्टव्यो जीवपुत्रया । आयत्यां च विधेयानि समर्थान्यस्य चिन्तय ॥

जीवपुत्रया	{ “உயிரிழைப்பு குக்குழை	अस्य	தனது
	ஆத புகழ்வுடைய	आयत्यां	குறிப்பை
	தாயாகிய உம்மையால்	समर्थानि च	சக்தி உடையவர்களை
अयं	இந்த		நடைபெறும்
कुमारः	புகழ்வுடையவன்	विधेयानि तु	குறிக்க வேண்டியவை
अङ्गदः	அங்கதன்		செய்ய வேண்டிய
द्रष्टव्यः	பார்க்கத்தக்க	चिन्तय	கொள்க
	பொறுப்ப		கொள்க

जानास्यनियतामेवं भूतानामागतिं गतिम् । तस्मान्छुभं हि कर्तव्यं पण्डितेनैहलौकिकम् ॥

भूतानां	“உயிர்க்களின்	तस्मात् हि	ஆனபடியால்தான்
आगतिं	பிறப்பையும்	पण्डितेन	கற்றறிந்த ஓருவனால்தான்
गतिं	இறப்பையும்	ऐहलौकिकं	இவ்வுலகில் செய்ய
एवं	இப்படித்தான்		வேண்டியதாயுள்ள
अनियतां	நிதியில்லாததென	शुभं	நற்செயல்
जानासि	நீரும் அறிகிறீர்;	कर्तव्यम्	புரியத்தக்கது.

यस्मिन् हरिसहस्राणि शतानि नियुतानि च । वर्तयन्ति कृतांशानि सोऽयं दिष्टान्तमागतः ॥

यस्मिन्	“எவனொருவரிடத்தில்	कृतांशानि	{ அவரவர்களுக்கும்ரிய
हरिसहस्राणि	ஆயிரக்கணக்கான		வைகளைப்பெற்றவர்
	வானவர்களும்	वर्तयन्ति	ஆண்டிப்பிழைத்து
च	இன்னும்		வருகின்றார்களே
शतानि	நூற்றுக்கணக்காகவும்	सः अयं	அந்த இவர்
नियुतानि	கோடிக்கணக்காகவும்	दिष्टान्तं	காலகதியை
		आगतः	அடைந்துவிட்டார்.

यदयं न्यायदृष्टार्यः सामदानक्षमापरः । गतो धर्मजितां भूमिं नैनं शोचितुमर्हसि ॥ ७ ॥

अयं	“இவர்	धर्मजितां	தர்மாத்மர்களுடைய
न्यायदृष्टार्यः	அறநூலின் நுட்பங்க	भूमिं	உலகை
	ளை நன்கறிந்தவர்.	गतः	அடைந்திருக்கிறார்;
सामदानक्षमापरः	{ இன்சொற் சொல்லல்,	यत्	என்கிறபடியால்
	கொடை, பொறுமை	एते	இவரைப்பற்றி
	இவைகளில் பற்று	शोचितुं	நீர் தயருத
	டையவர்.	अर्हसि न	கடரது.

सर्वे हि हरिशार्दूलाः पुत्रशायं तवाङ्गदः । हयूक्षपतिराज्यं च त्वत्सनाथमनिन्दिते ॥ ८ ॥

अनिन्दिते	“குற்றமற்றவனே !	अयं	இந்த
	{ வானவர்களுக்கும் நா	अङ्गदः	அங்கதன்
हयूक्षपतिराज्यं	{ டிகளுக்கும் கணவரு		{ அப்படியே உம்மை
	க்கும் உரியதான	च	நாதனாய் உடையவ
	இந்த ராஜ்யமானது,		னாகிறான்.
त्वत्सनाथं	உம்மை நாதனாய்	हरिशार्दूलाः	வானவர்த்தமர்மன்
	உடையதாகிறது.	सर्वे हि	எல்லோருமே
तव	உமது		{ அப்படியே உம்மை
पुत्रः	புதல்வனாகிய	च	நாதனாயுடையவர்கள்
			ஆகிறார்கள்.

ताविमौ शोकसंतप्तौ शनैः भेरय भामिनि । त्वया परिगृहीतोऽयमद्भुतः शास्तु मेदिनीम् ॥

भामिनि	" நல்லவாய் !	भेरय	விட்டுடொழியும் ;
तौ	அந்த	अयं	இந்த
इमौ	இந்த	अद्भुतः	அக்கதன்
शोकसन्तप्तौ	{ மனக்கிழைதாம், காயக் கிளைதாம் ஆகிய இரண்டையும்தாம்	त्वया	உம்மால்
शनैः	நீராகவே	परिगृहीतः	ஆதரிக்கப்பட்டவனாய்
		मेदिनी	மேடினிகதை
		शास्तु	அரசாள்படுத்தும்

सन्ततिश्च यथा दृष्टा कृत्यं यच्चापि सांप्रतम् । राजस्तन्क्रियतां सर्वमेव कालस्य निधयः ॥

सन्ततिः	" சந்ததி	तत् सर्वं अपि	அந்த எல்லாமும்
यथा दृष्टा	எதற்காகவென் துவிதி க்கப்பட்டிருக்கிறதோ,	राजः	மன்னருக்கு
सांप्रतं	இச்சமயம்	क्रियातां	செய்யப்பட்டும்;
कृत्यं	ஆகவேண்டியதாரி ருக்கிறது	एवः	இதுதான்
यत् च	எனாவோ,	कालस्य	நீக்காலத்திற்குரிய
		निधयः	கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

संस्कार्यो हरिराजश्च अद्भुदश्चाभिषिच्यताम् । सिंहासनगतं पुत्रं पश्यन्तो शान्तिमेष्यसि ॥

हरिराजः च	வாராஜமன்னரும்	पुत्रे	புதல்வனை
संस्कार्यः	உத்தரத்திற்கிரியை செய் யப்பட்டுவண்டியவர்,	सिंहासनगतं	சிம்மாசனத்தில் விந் திருக்கின் தவனாய்
अद्भुतः च	அக்கதனும்	पश्यन्ती	பார்க்கும் நீ
अभिषिच्यतां	ஆபிஷேகஞ்செய்விக் கப்பட்டும்;	शान्ति	சின்மசை
		एष्यसि	பெறுவீர்."

सा तस्य वचनं श्रुत्वा भर्तृव्यसनपीडिता । अब्रवीदुत्तरं तारा हनुमन्तमवस्थितम् ॥१२॥

भर्तृव्यसनपीडिता	கணவனது மரணத் தால் துன் புறநிருந்த	श्रुत्वा	செட்டி.
सा	ஆந்த	अवस्थिते	பக்கத்தில் விந் திருக்கிற வரின்
तारा	தாரை,	हनुमन्तं	தனுமன் வரின்
तस्य	அவரது		பார்த்து
वचनं	சொல்லை	उत्तरं	பின்வரும் பதிகை
		अब्रवीत्	சொற்படுத்தான்.

अद्भुदप्रतिरूपाणां पुत्राणामेकतः शतम् । हतस्यास्य प्रवारस्य गात्रसंश्लेषणं वरम् ॥ १३ ॥

अद्भुदप्रतिरूपाणां	" அக்கதனுக்கு சில பிள்ளைகள்	अस्य	இந்த
पुत्राणां	புதலிகளாகிய	प्रवारस्य	உத்தம கணவருடைய
शतं	பாலும்	गात्रसंश्लेषणं	உட்கைப்பதற்கிருந் தல்
एकतः	ஒருபுறமிருக்கவும்;	वरम्	எதற்கும் மேம்பட் பது.
हतस्य	இறந்த		

न चाहं हरिराजस्य प्रभवाम्यङ्गदस्य वा । पितृव्यस्तस्य सुग्रीवः सर्वकार्येष्वनन्तरः ॥

हरिराजस्य	“வானர பன்னனுக்கு தந்தானாகட்டும், (வானி க்குத் தரானாகட்டும்) அங்கதனுக்குத் தானா கட்டும்	तस्य	அவனது
अङ्गदस्य वा		पितृव्यः	தித்தப்பனாகிய
अहं प्रभवामि न	{ நான் வன்னிஷ்டமாய் ஒன்றைச் செய்யெ னச் சொல்லேன்.	सुग्रीवः च	சுகிரீவர்தான்
		सर्वकार्येषु	எல்லாக் காரியங்களளி லும்
		अनन्तरः	வாரிஸ்தார்.

न ह्येषा बुद्धिरास्थेया हनुमन्नङ्गदं प्रति । पिता हि बन्धुः पुत्रस्य न माता हरिसत्तम ॥

हरिसत्तम	வானரோத்தம!	हि	ஏனென்றால்,
हनुमन्	அனும!	पुत्रस्य	ஓர் புதல்வனுக்கு
अङ्गदं प्रति	அங்கதனைப்பற்றி	पिता हि	பிதா ஒருவர்தான்
एषा	இந்த	बन्धुः	சநா கட இருந்து ஆ தரிக்கவேண்டியவர்.
बुद्धिः	ஆலோசனையானது	माता	தாய்
आस्थेया न	என்னுலங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று;	न	ஆப்படி யில்லை.

न हि मम हरिराजसंश्रयात्क्षमतरमस्ति परत्र चेह वा ।

अभिमुखहतवीरसेवितं शयनमिदं मम सेवितुं क्षमम्

॥ १६ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.
इह च	இவ்வுலகில்	अभिमुख-	} இதோ மாண்டுகிடக் கும் வீரரால் ஆடை யப்பட்டதாகிய
	தரனாகட்டும்	हतवीरसेवितं	
परत्र वा	மற்றோர் உலகில்		
	தரனாகட்டும்	इदं शयनं	இந்த படுக்கை
हरिराजसंश्रयात्	வானரமன்னரை ஆர்ச யித்திருப்பதையிட	मम	எனக்கும்
क्षमतरं हि	மேலானதொன்றுண்ட டென்பதே	सेवितुं	படுக்க
		क्षमम्	ஏற்றது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10158

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 906

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

वालिनः प्राणवियोगः—வாலி உயிர் துறப்பது

वीक्षमाणस्तु मन्दासुः सर्वतो मन्दमुच्चैस्वसन । आदावेव तु सुग्रीवं ददर्शानुजमयतः ॥१॥

मन्दासुः	குத்துவிசாய்க் கிடக் கின்றவனும,	उच्चैस्वसन् तु	முற்றுகிட்டுக்கொண் டிருக்கிறவனுமான
सर्वतः	தான்ருபக்கங்களிலும்	अनुजं	தம்பியாகிய [அவன்]
वीक्षमाणः तु	பார்ந்துக்கொண்டது	सुग्रीवं एव	சுகிரீவனையே
	ருக்கிறவனும,	आदौ भयतः)	முதன் முதலில் கண்
मन्दं	மூடிய அகிரமப்பட்டு	दर्श)	கிழித்தான் பார்த்தார்.

तं प्राप्तविजयं वाली सुग्रीवं पुत्रगेश्वरम् । आभाष्य व्यक्तया वाचा सस्नेहमिदमब्रवीत् ॥

வாலி வாஸி
பாபவிகயம் ஜயம் பெற்றவனும்
புருவோசுவர் வானர மன்னனுமா
ச அந்த [சிறி
சுமீவ கக்கிரீவ பார்ந்து
அபாப்ய பெயர் சொல்லி
அழைத்து

வ்யக்யா கந்தேகத்திற்கு இட
மரகாத
வாசா சொந்தொண்டு
சஸ்னேஹ அன்புடன் கடின
இவ் பின்வரும் சொல்லில்
அவ்வித சொல்லுதல்.

सुग्रीवं दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् । कृप्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां वदाम् ॥

சுமீவ “கக்கிரீவ !
வடாம் செருக்கினால்
பவியேண கந்தேதிரும்
புத்திமோஹ மதிமயக்கத்தினால்
கூப்யமாண இழுக்கப்பட்ட
மா என்னை
கில்பிஷாட் குற்றத்தினின்று

கந்து விட்டுப் போக
அஹ்சி நீ அனுமதிக்கவேண்டாம்.
மா என்னை
தோபண குறைபாடு
ந நீ சொல்லவந்திருக்க
உடாது.

युगपद्विहितं तात न मन्ये सुखमावयोः । सौहार्दं भ्रातृयुक्तं हि तदिदं तात नान्यथा ॥

தாத “அப்பா !
ஆவயோ: நம்மிருவர்களுக்கும்
யுபபத் ஏககாலத்தில்
அத்யுக்த பிரதாக்களுக்கிருக்க
வேண்டிய
சௌஹர்ட் வாத்ஸல்யம்கொடு
சுத இன்பத்தை

விஹித தெய்வத்தால் விதிக்க
கப்பட்டதாய்
ந மன்யே இல்லையென நினைக்க
தாத அப்பா ! [தென்.
தந் ஹி அப்படிப்பட்டதாய்
இதே தீதே [தான்
அந்யதா ந மாநினைக்க.

प्रतिपद्य त्वमद्यैव राज्यमेषां वनौकसाम् । मामप्यद्यैव गच्छन्तं विद्धि वैवस्वतभयम् ॥ ५ ॥

மா “என்னை
அத்ய எவ் இப்பொழுதே
வையஸ்தப்யம் யமபுரிக்கு
கக்சுதன் பிரயங்கொண்டிருக்க
கின்றவனாக
விஹி அறிவாய்.

அத்ய எவ் தீயவொழுதே
தவ் அபி தீய
எபா தீய
வனௌகஸா வாமரத்தினுடைய
ரஜ்யம் மதுவக்கதை
புதிபத்ய மறந்துக்கொள்.

जीवितं च हि राज्यं च श्रियं च विपुलमिमाम् । प्रजहाम्येष वै तूर्णं महत्प्रामर्हितं यशः ॥

ஜிவிதம் “உயிரையும
ரஜ்யம் ஆசனையும்
இசாம் இந்த
விபுலம் அன அருடந்த
சிரியம் சம்மதத்தைமும்

அமர்ஹிதம் சம்மதம்
மஹத் மகத்தான
யச: ச திருநெடியம்
தூர்ஹி இதே
எப: வை இந்த தான்
புஜஹமி குறக்கின்றேன்.

अस्यां त्वहमवस्थायां वीर वक्ष्यामि यद्वचः । यद्यप्यसुकरं राजन् कर्तुमेव तदर्हसि ॥ ७ ॥

राजन्	"அரசே !	अहं	நான்
वीर	சூரனே !	वक्ष्यामि तु	சொல்லேவேனோ,
अस्यां	இந்த	असुकरं	செய்தற்கரியதாய்
अवस्थायां	தகையதில்	अपि यदि	இருப்பினும்,
यत्	எந்த	तत् कर्तुं एव	அதைச் செய்வதே
वचः	சொல்லீ	अर्हसि	உடன்படவேண்டும்

सुखार्हं सुखसंवृद्धं बालमेनमबालिशम् । बाष्पपूर्णमुखं पश्य भूमौ पतितमङ्गदम् ॥ ८ ॥

भूमौ	"தகையில்	सुखसंवृद्धं	செல்வத்திலே வளர்ந்த
बाष्पपूर्णमुखं	கண்ணீர் நிறைந்த	बालं	சிறு வயலும [வனம்]
	முகமுடையவனுய்	अबालिशं	கருத்தாயிருப்பவனு
पतितं	விழுந்து கிடக்கிறவ	एवं	இந்த [மர
	னும்	अङ्गदं	அங்கதனை
सुखार्हं	சுகங்களுக்கூரியவனும்	पश्य	பார்.

मम प्राणैः प्रियतरं पुत्रं पुत्रमिवौरसम् । मया हीनमर्हानार्थं सर्वतः परिपालय ॥ ९ ॥

मम	எனது	पुत्रं इव	குழந்தையைப்
प्राणैः	உயிரினும்		போலவே
प्रियतरं	இனியனும்	अहीनार्थं	ஒரு குறைபும
मया हीनं	என்னைப் பிரிந்தவனு		இல்லாதபடி.
	மான	सर्वतः	எல்லாப்பிரகாரத்தா
पुत्रं	புதல்வனை		னும்
औरसं	உன் வயிற்றில் பிறந்த	परिपालय	காப்பாற்று.

त्वमेवास्य हि दाता च परित्राता च सर्वतः । भयेष्वभयदश्चैव यथाहं प्रवृणोश्चर ॥ १० ॥

प्रवृणोश्चर	"வரனாமன்னோ !	सर्वतः च	எக்காலத்திலும்
अहं यथा	நான் எப்படியோ	परित्राता एव	காப்பாற்றுபவன்.
त्वं एव	நீதான் [அப்படியே	भयेषु	அபத்தங்களில்
अस्य	இவனுக்கு	अभयदः च	அபயம் அளிப்பவன்.
दाता च	எதையும்ளிப்பவன்.	हि	இது தின்னம்.

एष तारात्मजः श्रीमांस्त्वया तुल्यपराक्रमः । रक्षसां तु वधे तेषामग्रतस्ते भविष्यति ॥

तारात्मजः	"தாரைமன் புதல்வ	तेषां	அந்த
	னாகிய	रक्षसां	அரக்கர்களை
एषः	இவன்	वधे तु	வதைக்கும் விகழத்
श्रीमान्	பிரகித்தி பெற்றவன்.		தினோ
त्वया	உனக்கு	ते	உனக்கு
तुल्यपराक्रमः	சமமான மன பரக்கிர	अग्रतः	முன்னோ
	மமுடையவன்	भविष्यति	திருமயவன்.

अनुरूपाणि कर्माणि विकस्य बलवान्रणे । करिष्यत्येप तारेयस्तरस्वी तरुणोऽद्भुतः ॥

தாரேய:	"தாரையின் புதல்வனும்"	மரு:	இந்த
तरुण:	பெண் வன தாயிலிருப் பவனும்	अद्भुतः	அந்நதன்
तरस्वी	அதி ஆண்மையுடையவனும்	रणे	போரில்
बलवान्	ஆற்ற ஆண்டவனான மான்	विकस्य	மேல்சிறந்து
		अनुरूपाणि	அவனுக்கே ஏற்றதான
		कर्माणि	தொழில்களை
		करिष्यति	பரிவாக.

सुपेणदुहिता चेयमर्थसूक्ष्मविनिश्चये । औत्पादिके च विविधे सर्वतः परिनिष्ठिता ॥

सुपेणदुहिता	"வழிபெண்ணின் பெண்ணாகிய"	अर्थसूक्ष्म- विनिश्चये	தாய்க்களின் தம்பங் களை ஆராய்ந்து அ றிவதிலும்
इयं च	இவளும்	सर्वतः च	எல்லாப் பிரகாரத்தி
विविधे	பலவகை	परिनिष्ठिता	வலவகை. [ஆம்]
औत्पादिके	இக்கட்டாகிற		

यदेषा साध्विति ब्रूयात्कार्यं तन्मुक्तसंशयम् । न हि तारामतं किञ्चिदन्यथा परिवर्तते ॥

यत्	"எந்த	मुक्तसंशयं	ஆபத்திலாதது;
कार्यं	காரியத்தை	तारामतं हि	தாரை அனுமதிபெற்
एषा	இவள்	अन्यथा	வேறாய் [தென்றால்]
साधु इति	செய்யலாம் என	किञ्चित्	என்னவும்
ब्रूयात्	கொல்லுகிறார்களோ	न परिवर्तते	கடைபெறுத.
तत्	அது		

राघवस्य च ते कार्यं कर्तव्यमविशङ्कया । स्यादधर्मा हकरणे त्वां च हिंस्याद्विमानितः ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராமனுடைய	अधर्मः	பாபம்
कार्यं	காரியம்	स्यात्	கிணையும்;
अविशङ्कया	மனவுறுகிகொண்டு	विमानितः च	{ பக்திமயம் குறைவு கொண்டவராக அ வர் ஆயின்
ते	உன்னால்	त्वां च	உன்னையும்
कर्तव्यं	செய்யத்தக்கது;	हिंस्यात्	தண்டப்பார்.
अकरणे हि	செய்யவில்லை என்கிற விஷயத்திலோ		

इमां च मालामाधत्स्व दिव्यां सुग्रीव काञ्चनीम् ।

उदारा श्रीः स्थिता ह्यस्यां संप्रजयान्मृते मयि

॥ १६ ॥

सुग्रीव	"சுகிரீவ!	आधत्स्व	எடுக்கத் தரித்துக்
काञ्चनी	பொன் மலமானதும்	अस्यां	இசில் [கொள்,
दिव्यां च	{ தெய்வத்தன்மை டைக்கப்பெற்றது மான்	स्थिता	இருக்கும்
इमां	இந்த	उदारा	தண்ணளிபுடைய
मालां	மாலையை	श्रीः हि	* ஸக்தமியோ
		मयि मृते	என் இறந்தால்
		संप्रजयान्	போய்விடுவான்.

इत्येवमुक्तः सुग्रीवो वालिना भ्रातृसौहृदात् । हर्षं त्यक्त्वा पुनर्दीनो ग्रहयस्त इवोद्वुराद् ॥

वालिना	வாலியால்	हर्षं	{ நான் ஜயமடைந்தேன் என்பதால் விளைந்த ஆடம்பரத்தை விட்டு,
भ्रातृसौहृदात्	{ பிரதாவினிடத்திலிருந்தும் வாத்ஸல்யத்தால்	त्यक्त्वा	முன்னிலுமதிகமாய்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	ராசுவானால் சிடிபட்ட
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	ग्रहयस्तः	சந்திரன் போல
सुग्रीवः	சங்கீரீவன்	उद्वुराद् इव	வந்திருந் திணை.
		दीनः	

तदालिवचनाच्छान्तः कुर्वन्मुक्तपतन्द्रितः । जग्राह सोभ्यनुज्ञातो मालां तां चैव काञ्चनीम् ॥

तत्	அச்சமயத்தில்	अभ्यनुज्ञातः	{ சொல்லியபடி நடக்கிறேன் என்று ஏற்றுக் கொண்டு
सः	அவன்	युक्तं	சமயத்திற்கேற்றதை
वालिवचनात् एवं	வாலியின் சொல்லி விருத்தி	कुर्वन्	செய்கிறவனாய்
शान्तः	முன் வைரமொழிந்த வனாய்	तां	அந்த
अतन्द्रितः	ஜாக்கிரதையுடைய வனாய்	काञ्चनीं मालां च	பொன் மாலையையும்
		जग्राह	எவ்வீகரித்தான்.

तां मालां काञ्चनीं दत्त्वा वाली दृष्ट्वाऽऽत्मजं स्थितम् ।

संसिद्धः प्रेत्यभावाय स्नेहादङ्गदमव्रवीत्

॥ १९ ॥

वाली	வாலி,	स्नेहात्	வாத்ஸல்யத்தால்
तां	அந்த	स्थितं	பக்கலில் இருக்கின்ற
काञ्चनीं	பொன்	आत्मजं	புதல்வனாகிய
मालां	மாலையை	अङ्गदं	அங்கதனை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रेत्यभावाय	உயிரினிட	अव्रवीत्	பின்வருமாறு
संसिद्धः	ஆயத்தமாகி		சொன்னான்.

देशकालौ भजस्वाद्य क्षममाणः प्रियाप्रिये । सुखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥

अद्य	" இப்பொழுது	काले	அதது விளையும்
देशकालौ	இடம், காலம்		காலத்தில்
	இரண்டையும்	सुखदुःखसहः	{ சுகத்தையும், துக்கத் தையும் சமமென
भजस्व	நன்கு அறிந்துகொள்.		எண்ணியவனாய்
प्रियाप्रिये	பிரியம், அப்பிரியம்	सुग्रीववशः	சங்கீரீவன் மனங்கோ
	இவ்விரண்டையும்		ணைது நடக்கிறவனாய்
क्षममाणः	பொருட்படுத்தாதவனாய்	भव	இருந்துவா.

यथा हि त्वं महाबाहो लाजितः सततं मया । न तथा वर्तमानं त्वां सुग्रीवो बहुमन्यते ॥

மகாபாஹோ
 த்வி
 மயா
 சதத
 யதா லாஜித:
 { மகாபாஹோ
 தீயோ
 என்னால்
 எப்பொழுதும்
 எதுவும் செய்வது இ
 டக்கொடுத்துப்படி
 சீராட்டப்பட்டனியோ

तथा
 वर्तमानं
 त्वां
 सुग्रीवः
 बहुमन्यते न
 அவ்வண்ணமே
 இருக்கும்
 உன்னை
 சுகரீவன்
 நிறாட்டமாட்டான்.

मास्यामित्रैर्गतं गच्छेर्मा शत्रुभिररिन्दम । भर्तुरथपरा दान्तः सुग्रीववशगो भव ॥ २२ ॥

அரி:தம
 அஸ்ய
 ஷத்ருபி:
 மா கக்ஷே:
 அமிதே:
 கர்த்
 மா
 { மத்தருவாட்டொக
 இவ்வது
 சத்துருக்களோடு
 சேராடுத.
 சத்துருக்களோடு
 சேர்ந்திருக்கும்
 ஒருவனையும்
 அணுகாடுத.

भर्तुः
 अथपरः
 दान्तः
 सुग्रीववशगः
 भव
 மது
 அய்ர:
 தான்த
 நன்னாயில் ஆண்க்கி
 புடைபுகளையும்,
 எதையும் பொறுத்துக்
 கொள்ளுகிறவனையும்,
 கரீவனது மனங்கொ
 ணுது நடக்கிறவனு
 யும்

न चातिप्रणयः कार्यः कर्तव्योऽप्रणयश्च ते । उभयं हि महान् दोषस्तस्मादन्तरदम्भव ॥

தே
 அதிப்ரணய:
 ந கார்ய:
 அப்ரணய: ச
 ச கர்தவ்ய:
 { உன்னால்
 அளவுக்கு மிஞ்சின
 நட்பும்
 செய்வத்தக்கதன்று,
 பற்றின்மையும்
 அப்படியே செய்வத்
 தக்கதன்று.

उभयं हि
 महान्
 दोषः हि
 तस्मात्
 अन्तरदम्भ
 भव
 இரண்டும்
 பெரும்
 குற்றமே
 ஆகையால்
 கதித்தரமாய்
 ஒக்கிடவனாக
 இரு.

इत्युत्तवाऽथ विवृक्षाक्षः शरसंपीडितो भृशम् । विवृतैर्दशनैर्भीमैर्वभूवोत्कान्तर्जीवितः ॥

அய
 இதி
 உத்தவா
 ஶ்ரஸம்
 { அப்பொழுது
 மேற்கண்டவாறு
 சொல்லிவிட்டு,
 அஸந்நயமாய்
 பாணத்தினால் மிக்க
 பாணதப்படுகின்றவ
 னாய்

भीमैः
 विवृतैः
 दशनैः
 विवृक्षाक्षः
 उत्कान्तर्जीवितः
 वभूव
 பம்பை
 திறந்தவண்ணமே இ
 ர்களோடு இருக்கும்,
 திறத்திய கண்க
 ளோடுகொண்டவனாய்
 உலிப்போனவனாய்
 ஆயினன்.

ततो विचुकुशुस्तत्र वानरा हरियूथपाः । परिदेवयमानास्ते सर्वे प्रवगपुङ्गवाः ॥ २५ ॥

தத:
 தே
 ஹரியூதபா:
 ப்ரவகபுங்ஶவா:
 வானரா:
 { அப்பொழுது
 அந்த
 வானரத்தலைவர்களும்
 வானரேந்தலர்களாக
 வானரர்கள் [மான்

सर्वे
 तत्र
 परिदेवयमानाः
 विचुकुशुः
 எல்லாரும்
 இவ்விடத்தில்
 பின்வருமாறு புலம்பு
 கிறவர்களாய்
 விசுகுஷு:
 கதறினார்கள்.

किष्किन्धा ह्यथ शून्येयं स्वर्गते वानराधिपे । उद्यानानि च शून्यानि पर्वताः काननानि च ॥

வானராதிபே
स्वर्गते
अथ
इयं
किष्किन्धा हि
हते
उवगशार्दूले
निष्पभा वानराः कृताः

வானரமன்னன்
ஸ்வர்கத்தை அண்ட
இப்பொழுது [ந்ததில்
இந்த
கிஷ்கிந்தையே
வானரகிடுந்
மாண்டவளவில்

शून्या
पर्वताः
काननानि च
उद्यानानि च
शून्यानि
॥ २७ ॥

பாழாயிற்று;
பர்வதங்களும்
காடுகளும்
உத்யான வனங்களும்
பாழாயின.

यस्य वेगेन महता काननानि वनानि च । पुष्पौवेणानुवध्यन्ते करिष्यति तदथ कः ॥

यस्य
महता
वेगेन
वनानि
काननानि च
पुष्पौवेण

வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்

वानराः
निष्पभाः कृताः
॥ २७ ॥

வானரங்கள்
செயலற்றவர்களாய்
கிடப்பார்கள்.

यस्य वेगेन महता काननानि वनानि च । पुष्पौवेणानुवध्यन्ते करिष्यति तदथ कः ॥

यस्य
महता
वेगेन
वनानि
काननानि च
पुष्पौवेण

வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்

अनुवध्यन्ते
तत्
अथ
कः
करिष्यति

வினங்கச்செய்யப்பட்டு
டனமே
அதை
இப்பொழுது
எவன்
செய் ப்போகிறான்?

येन दत्तं महद्युद्धं गन्धर्वस्य महात्मनः । गोलभस्य महाबाहोर्दश वर्षाणि पञ्च च ॥२९॥

येन
दश पञ्च च
वर्षाणि
महात्मनः
महाबाहोः

வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்

गोलभस्य
गन्धर्वस्य
महत्
युद्धं
दत्तम्

கோலபனென்ற
கந்தர்வனுக்கு
பெரும்
போர்
அளிக்கப்பட்டது.

नैव रात्रौ न दिवसे तद्युद्धमुपशाम्यति । ततस्तु षोडशे वर्षे गोलभो विनिपातितः ॥३०॥

तत् युद्धं
दिवसे
उपशाम्यति न
रात्रौ एव
न

வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்

ततः
षोडशे
वर्षे तु
गोलभः
विनिपातितः

அதன்மேல்
பதினாறுவாது
வருஷத்தில்தான்
கோலபன்
கொல்லப்பட்டான்.

हत्वा तं दुर्विनीतं तु वाली दंष्ट्राकरालवान् ।

दंष्ट्राकरालवान्
दुर्विनीतं
न
हत्वा तु

வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்
வானரகிடுந்
மகண்டவளவில்

सर्वाभयकरोऽस्माकं कथमेव निपातितः ॥

अस्माकं
सर्वाभयकरः
एव
वाली
कथं
निपातितः

நமக்கு
எல்லாவிதத்திலுமாய
இந்த [மனித்தவனு
வாலி
எவ்விதமாய்தான்
கொல்லப்பட்டான்?

हते तु वीरे पुवगाधिपे तदा पुवङ्गमास्तत्र न शय लेभिरे ।

वनेचराः सिंहयुते महावने यथा हि गायो निहते गवां पतौ

॥ ३२ ॥

தது	அப்பொழுது	निहते हि	மாண்டவனவில்
तस्य	ஆவ்விடத்தில்	गावः	பசுக்கள்
वीर	வீரனாகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ
पुवगाधिपे	வானசமன்னன்		அவ்வண்ணமே
हते तु	மாண்டதும்,	वनेचराः	வனத்தில் திரிபவர்
महावने	பெருங்காணில்	पुवंगमाः	வானசர்கள் [களாகிய
सिंहयुते	சிங்கத்தோடு எதிர்த்த	गर्म	மனசான் திகைய
गवां पतौ	ஓர் கரளை	लेभिरे न	அடைபடவில்லை.

ततस्तु तारा व्यसनार्णवापुता मृतस्य भर्तुर्वदनं समाश्रिता ।

जगाम भूमिं परिरभ्य वालिनं महाद्रुमं लिखमिवाश्रिता लता

॥ ३३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महाद्रुमं	ஓர் பெரும் கிரும்த
तारा तु	தாரைபோலெனில்		நிலை
मृतस्य	இறந்த	आश्रिता	பற்றிப் படர்ந்திருக்
भर्तुः	கணவனது		கும்
वदनं	முகத்தை	लता	கொடி
समाश्रिता	பார்க்குக்கொண்டு	इव	போலவே
व्यसनार्णवापुता	கோகணாகரத்தில்	वालिने	வாலியை
	முழுகியவனாகி	परिरभ्य	அணைத்துக்கொண்டு,
लिख	வெட்டிவிழ்த்தப்	भूमिं	தரையில்
	பட்ட	जगाम	கிழுந்துவிட்டான்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10191

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 939

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

पुनस्ताराविलापः—மறுபடியும் தாரையின் புலம்பல்.

ततः समुपजिघ्रन्ती कपिराजस्य तन्मुखम् । पतिं लोकाच्च्युतं तारा मृतं वचनमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	लोकात्	உலகத்திலிருந்து
तारा	தாரை	स्युते	சூழ்வி
कपिराजस्य	காரையோடு, கணனது	मृतं	இறந்த
तम्	அந்த	पति	கணவரைப்பார்த்து
मुखं	முகத்தை	वचनं	பின்வருஞ்சொல்லை
समुपजिघ्रन्ती	முடிந்தாற்பட்டு	अब्रवीत्	பொழிந்தான்.

शेषे त्वं विषमे दुःखमकृत्वा वचनं मम । उपलोपचिते वीर सुदुःखे वसुधातले ॥ २ ॥

वीर	"நாதா !	उपलोपचिते	கற்கன் நிறைந்துள்ள
त्वं	நீர்		தும்
मम	எனது	सुदुःखे	கடினமாயுள்ளது
वचनं	விண்ணப்பத்தை	वसुधातले	தரைமீது [மீன]
अकृत्वा	உல்லங்கனஞ்செய்து,	दुःखं	கஷ்டமாய்
विषमे	மேடுபன்னமானதும்	शेषे	படுத்தாக்கிடக்கின்றீர்.

मत्तः प्रियतरा नूनं वानरेन्द्र महीं तव । शेषे हि तां परिष्वज्य मां च न प्रतिभाषसे ॥

वानरेन्द्र	"வானரோத்தம !	हि	எனினால்
तव	உமக்கு	तां	அதை
मत्तः	என்னிப்பார்க்கிலும்	परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
महीं	மீளமகன்	शेषे	படுத்தாக்கிடக்கிறீர்;
प्रियतरा	அதிக அன்பினள்	मां	என்னிப்பார்த்து
नूनं	மேலானும்.	प्रतिभाषसे च न	பேசாமலிருக்கிறீர்.

सुग्रीवस्य वशं प्राप्तो विधिरेष भवत्यहो । सुग्रीव एव विक्रान्तो वीर साहसिक प्रिय ॥

साहसिक	"எதற்குஞ் சலியாத	सुग्रीवः एव	சகீரவனும்
वीर	பொர்வீரனாகிய	विक्रान्तः	வீரனாகியிட்டான்.
प्रिय	நாதா !	अहो	என்ன ஆச்சரியம் !
सुग्रीवस्य	சகீரவனது	विधिः	விதியானது
वशं प्राप्तः	கையிற் அகப்பட்டுக் கொண்டார்.	एषः	இப்படியாய்
		भवति	இருக்கிறது.

कक्षवानरमुख्यास्त्वां बलिनः पर्युपासते ॥ ५ ॥

बलिनः	"பலசர விகளாகிய	त्वां	உங்களை
कक्षवानरमुख्याः	{ கரடுகள், வானரர்கள் இவர்களின் உத்த மர்கள்	पर्युपासते	நாத்துவிடக்கொள்கள்.

एषां विलपितं कृच्छ्रमद्भ्यस्य च शोचतः । मम चेमां गिरं श्रुत्वा किं त्वं न प्रतिबुध्यसे ॥

एषां	"இவர்களுடைய	इमां	இந்த
कृच्छ्रं	பரிதாபமான	गिरं	சொல்லையும்,
विलपितं	அழுதையையும்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
शोचतः	துக்கப்படும்	त्वं	நீர்
अद्भ्यस्य च	அநிகதனுடையவும்	किं	என்
मम च	என்னனுடையவும்	न प्रतिबुध्यसे	விழித்துக்கொள்ளா கொடுக்கிறீர் ?

इदं तर्ह्यस्वयनं यत्र शेषे हतो बुधिः । शायिता निहता यत्र त्वयैव रिपवः पुरा ॥ ७ ॥

யந்
புதி
ஹத:
சேஷ
புரா
தவா எவ
நிஹத:
“என்மேல் தலை
பேரநிலை
மாண்டவரால்
பசித்துக்கொண்டிருக்கின்
ஆதற் குழைந் [நீபேர
உடம்பாலேயே
கொல்லப்பட்ட

ரீரவ:
யந்
சாயிதா:
நந்
வீரவாயன
இதம்
“எத்துருக்கன்
எதில்
படுக்கவைக்கப்பட்ட
ஆதற் [உடம்பாலேயே
கொல்லப்பட்ட
படுக்காததான்

विशुद्धसत्त्वाभिजनं प्रिययुद्धं मम प्रिय । मामनाथां विहार्यकां गतस्त्यमसि मानद ॥ ८ ॥

विशुद्धसत्त्वाभिजनं
प्रिययुद्धं
मम
मानद
“குறையற்ற ஆற்றலு
டைபு நய்துணைக்கி
லுதித்தவரே!
பேரன்மோகமுற்
எனது [நவரே!
மரணத்தைத் காத்தரு
ளிய

प्रिय
मां
एकां
अनाथां
विहार्य
त्वं
गतः असि
மனமுனா!
என்னை
தனியாய்
அகம்பெண்ணாய்
விட்டு,
நீ
பெயர்ந்தேயோ!

शूराय न प्रदातव्या कन्या खलु विपश्चिता । शूरभार्यो हतां पश्य सद्यो मां विभवां कृताम् ॥

विपश्चिता
कन्या
शूराय
प्रदातव्या न
खलु
“ஒரு புத்திமானால்
ஒரு கன்னிகை
சூரனுக்கு
விவாகத்து செய்துகொ
டுக்கப்படக் கூடா
தென
மான் நினைக்கிறேன்;

सद्यः
शूरभार्यो
मां
विभवां
कृतां
हतां
पश्य
இப்பொழுது
வீரனது மனைவியா
என்னை [கிய
அகம்பெண்ணாத
செய்யப்பட்ட
கொண்டிருக்கிறாள்
பார்.

अवभग्नश्च मे मानो भया मे शश्वती गतिः । अगाधे च निमग्नस्मि विपुले शोकसागरे ॥

मे
मानः
अवभग्नः
मे
शश्वती
“எனது
மனமும்
குலைந்தது;
எனது
வெஞ்ஞானமாய் ஆண்ப
கித்த

गतिः च
भया
विपुले
अगाधे च
शोकसागरे
निमग्ना अस्मि
“கிடை
செய்திருக்க
பெரிந்த
குடிமேயான
சோகக்கடலில்
நிமிர்ந்தகிடையேன்.

अश्मसारमयं नूनपिदं मे हृदयं हृदम् । भर्तारं निहन् दृष्ट्वा यन्नात्र अतथा ममम् ॥ ११ ॥

भर्तारं
निहन्
दृष्ट्वा
अथ
यत्
अतथा
“கணவரே
கொல்லப்பட்டவராக
பார்த்தாய்.
தீயப்பட்ட
எது
மரணமானதாகி

गते न
मे
इदं हृदये
अश्मसारमयं
दृष्ट्वा
नूनम्
“மீ மரணமடைந்ததே,
எனது [அந்த
இந்த குறைய
அத்தமாய்
நினைக்கவதிகொண்டு
நினைப்பானது
இது நினைமாம்.

शरेण हृदि लघ्नेन गात्रसंस्पर्शने तव । वार्यापि त्वां निरीक्षन्ती त्वयि पञ्चत्वमागते ॥१७॥

त्वयि	"நீ	ஹ்ரி	பரோவிஷ
पञ्चत्वं आगते	மூன்றுகூட்டமாக	लघ्नेन	மூன்றுகூட்டிலிருக்கின்ற
तव	உம்மை [மீதும்	शरेण	பாணத்தினால்
गात्रसंस्पर्शने	{ உடலிலாதி உபபயனை த்துக்கொள்ளுகும் வி பயத்தில்	त्वां	உம்மை
		निरीक्षन्ती	பார்த்துக்கொண்டே
		वार्यापि	"தயக்கிரந்திகளிலிருந்து"

उद्धवहं शरं नीलस्तस्य गात्रगतं तदा । गिरिगह्वरसंस्तीने द्रोमपार्श्वविषं यथा ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	शरं	பாணத்தை
नीलः	நீலன் என்னும் நான்	गिरिगह्वर-	மலைக்குகாவில் மறைந்த
तस्य	அவனது	संस्तीने	துகேட்த
गात्रगतं	உடலில் பாய்ந்திருந்ததும்	आशीविषं	சர்ப்பத்தை
दीप्तं	தேஜோமயமாய்	यथा	எவ்வண்ணப்போ
	விளங்குவதுமான	उद्धवहं	வெளிப்படுத்தினான்.

तस्य निष्कृष्यमाणस्य बाणस्य च वभौ घृतिः । अस्तमस्तकसंरुद्धो रश्मिर्दिनकरादिव ॥

तस्य	அந்த	अस्तमस्तकसंरुद्धः	அஸ்தமன சேர்க்கை
निष्कृष्यमाणस्य	கிடுக்கிப் போடப்படு		கிளம்பமாகிய
बाणस्य	பாணத்தினது [கின்ற	रश्मिः	கிரணம்
घृतिः	ஒலியானது	इव च	போலவே
दिनकराद्	சூரியனிடத்திலிருந்து	वभौ	விளங்கிற்று.

पेतुः क्षतजधारास्तु व्रणेभ्यस्तस्य सर्वशः । ताम्रगैरिकसंपृक्ता धारा इव धराधरात् ॥२०॥

तस्य	அவனது	ताम्रगैरिकसंपृक्ताः	தாமிரகைரிகசங்கந்த
सर्वशः	எல்லா	धाराः	நீர்ச்சுதாக்காரி
व्रणेभ्यः	புண்களிலின்றும்	इव	போலவே
क्षतजधाराः	ரத்தக்காரைகள்	तु	அப்பொழுது
धराधरात्	மலைநிலிருந்து	पेतुः	பெருகை.

अवकीर्णं विमार्जन्ती भर्तारं रणरेणुना । आस्त्रैर्नयनैः शूरं सिषेचास्त्रसमाहतम् ॥ २१ ॥

रणरेणुना	போல்கின்ற துண்டு	शूरं	கூறும சே
	புழுக்கியால்	भर्तारं	கணகளை
अवकीर्णं	பற்றியபட்டிருந்த	विमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்டு
	வணர்	नयनैः	கண்களிலிருந்துவரும்
अस्त्रसमाहतं	அண்கிரத்தால் கொ	आस्त्रैः	கண்ணிசால்
	டுவதுண்ட	सिषेच	நிலைத்தான்.

रुधिरश्लितसर्वाङ्गं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । उवाच तारा पिङ्गाक्षं पुनर्मङ्गदमङ्गना ॥ २२ ॥

अङ्गना	உத்தமியாகிய	दृष्ट्वा	கண்டு,
तारा	தாரை,	पिङ्गाक्षं	சிவந்த கண்களையு
पतिं	கணவனை	पुनं	புதல்வனாகிய [டைய
रुधिरश्लितसर्वाङ्गं	ஆங்குமெல்லாம் ரத்தம்	अङ्गदं	ஆங்கதனைப் பார்த்து
	தோய்ந்து	उवाच	பின்வருமாறு
विनिहतं	மாண்டவராக		மொழிந்தான்.

अवस्थां पश्चिमां पश्य पितुः पुत्र सुदारुणाम् । संप्रसक्तस्य वैरस्य गतोऽन्तः पापकर्मणा ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	पापकर्मणा	பாபச்செயலால்
पितुः	தந்தையினது	संप्रसक्तस्य	அடையப்பட்ட
सुदारुणां	மிக்க ஆஸ்திரியமாயி	वैरस्य	பகையினது
पश्चिमां	மரண [சூக்கின்ற	अन्तः	பயன்
अवस्थां	ஆவஸ்தையை	गतः	அடையப்பட்டு
पश्य	பார் ;		விட்டது.

बालसूर्योदयतनुं प्रयान्तं यमसादनम् । अभिवादय राजानं पितरं पुत्र मानदम् ॥ २४ ॥

पुत्र	"குழந்தாய் ;	राजानं	மன்னரும்
बालसूर्योदयतनुं	{ பாலசூரியனது ஒளி யுள்ள உடலுடைய வரும்	यमसादनं	யமலோகத்திற்கு
		प्रयान्तं	போய்க்கொண்டிருக் கிறவருமான
मानदं	பெருமைபாய் வளர்த்த து வந்த	पितरं	தந்தையை
		अभिवादय	பணிவரயாக."

एवमुक्तः समुत्थाय जग्धाह चरणौ पितुः । भुजाभ्यां पीनवृत्ताभ्यामङ्गदोऽहमिति ब्रुवन् ॥

एवं	இக்கனம்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	पीनवृत्ताभ्यां	பருத்தாருண்ட
समुत्थाय	எழுந்து, [ஆவன்	भुजाभ्यां	இரு கரங்களாலும்
अहं	'அடியேன்	पितुः	தந்தையினது
अङ्गदः	ஆங்கதன்	चरणौ	இரு பாதங்களையும்
इति	என்று	जग्धाह	கட்டிக்கொண்டான்.

अभिवादयमानं त्वामङ्गदं त्वं यथा पुरा । दीर्घायुर्वेव पुलेति किमर्थं नाभिभाषसे ॥ २६ ॥

त्वां	"தேவரீரை	पुत्र	'குழந்தாய்!'
अभिवादयमानं	வணங்குகின்ற	दीर्घायुः	பல்லாண்டு
अङ्गदं	ஆங்கதனை	भय इति	வாழ்வாயாக' என்று
त्वं	தேவரீர்	किमर्थं	ஏன்
यथापुरा	முன்போலவே	अभिभाषसे न	சொல்லாதிருக்கிறீர் ?

अहं पुत्रसहाया त्वामुपासे गतचेतसम् । सिद्धेन निहतं सचो गौः सवन्सेव गोवृषम् ॥

सिद्धेन	“ இவர் சிக்கத்தான்	इव	எப்படியோ அப்ப
सचः	நிச்சென்று	अहं	நான் [முடிய,
निहतं	செல்லப்பட்ட	पुत्रसहाया	புத்திரனையும் புக்களி ல் வைத்துக்கொண்டு
गोवृषं	எருமை	गतचेतसं	உயிர் துறந்த
गौः	பா	त्वां	தெவர்களைப் பார்த்து
सवन्सा	கன்றுடனேயே	उपासे	படுக்கின்றேன்.

इष्टा संयामयज्ञेन रामबाणमहाम्भसि । अस्मिन्नवभूये स्नातः कथं पत्न्या मया विना ॥

संयामयज्ञेन	“ யுத்தமாகிய யாகத்	रामबाण-	ராமரணமாகிற புண்
इष्टा	கைச்செய்துமுடித்த	महाम्भसि	யதிர்த்தத்தில்
पत्न्या	தர்மபத்னியாகிய	अवभूये	யாகமுடிவில்
मया विना	என்னை விட்டு	कथं	எப்படி
अस्मिन्	இந்த	स्नातः	ஸ்நானம் செய்தீர்.

या दत्ता देवराजेन त्व तुष्टेन संयुगे । शतकुम्भमयीं मालां तां ते पश्यामि नेह किम् ॥

संयुगे	“ இரையில்	ते	உமது
तुष्टेन	உள்ளமுதுவந்த	शतकुम्भमयीं	கால்கள்
देवराजेन	இந்திரனால்	मालां	மாலைகளை
त्व	தேவர்களுக்கு	इह	இப்பொழுது
या	எது	किं	என்னு
दत्ता	அளிக்கப்பட்டதோ	न पश्यामि	நான் காணப்பெறுகி ருக்கின்றேன்?
तां	அந்த		

राजश्रीर्न जहाति त्वां गतासुमपि मानद । सूर्यस्यावर्तमानस्य शैलराजमिव प्रभा ॥ ३० ॥

मानद	“ பெருமையிற் சிறந்தான் !	इव	எவ்வண்ணமுமே
आवर्तमानस्य	அவ்வதமயமானதும்	गतासुं अपि	இறந்துபோயிருக்கும்
सूर्यस्य	அரிய பகவானது	त्वां	தேவர்களை
प्रभा	ஒளி	राजश्रीः	ராமரணசூரிய
शैलराजं	கோகுடிவதந்தை	जहाति न	விடக்காவிட்டே.

न मे वचः पथ्यमिदं त्वया कृतं न चास्मि शक्ता विनिवारणे तव ।

हता सपुत्रास्मि हतेन संयुगे सह त्वया श्रीविजहाति माप्रिह ॥ ३१ ॥

मे	“ அடியேனது	न कृतं	எற்றுக்கொள்ளப்பட வில்லை.
पथ्ये	நன் னைபயங்கும்	तव	தேவர்களை
इदं	இந்த	विनिवारणे	கிர்ப்பந்திக்கும் விஷ யத்தில்
वचः	விண்ணப்பமானது		
त्वया	தேவரிடம்		

अस्मि च	காடுகூறு	संसृगे	நேரத்தில்
शक्ता न	உரிமையற்றவர்கள்.	हतेन	இறந்த
सपुत्रा	புத்தல்கூறுதிகட.	श्वया सह	தேவரீரோடு
अस्मि	நான்	श्रीः	வசந்தரி
हता	கீவப்பிரோதமாரிகளை	मां	என்னை
इह	இப்பொழுது [ஊர்]	विजहानि	விட்டு நீக்கிவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10222

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 970

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 24 ॥

श्रीरामेण तारासमाश्वासनम्—ஸ்ரீராமர் தாரையைத் தேற்றுவது.

तां चाश्रुवेगेन दुरासदेन त्वभिप्लुतां शोकमहार्णवेन ।

पश्यंस्तदा बाल्यनुजस्तरस्वी भ्रातुर्वधेनाप्रतिमेन तेपे

॥ १ ॥

तरस्वी	வதரியசாநியாகிய	दुरासदेन तु	கலாசாண மூடியாத
बाल्यनुजः	வாஸுகின் தம்பியாகிய	शोकमहार्णवेन	சோகமாதிர பெருங்
	சுக்கிரீவன்		கடலினால்
भ्रातुः	தம்பனது	अभिप्लुतां	மெய்மறந்து கிடந்த
अप्रतिमेन	அற்புதமான	तां	அவளை
पथेन	வனதயால்	तदा	அப்பொழுது
अश्रुवेगेन च	கண்ணீர் பிரகாசமுத்	पश्यन्	பார்த்து
	நகலான	तेपे	மிக மனம் கொந்தான்.

स बाष्पपूर्णं मुखेन वीक्ष्य क्षणेन निर्विण्णमना मनस्वी ।

जगाम रामस्य शनैः समीपं भूर्ध्वतः संपरिदूयमानः

॥ २ ॥

मनस्वी	கண் மனத்தினாலாகிய	निर्विण्णमनाः	உலகவாழ்வில் சலிப்
सः	அவன்.		புற்றவனாகி
बाष्पपूर्णं	கண்ணீர் சிறைகட	भूर्ध्वः	பரிகாசங்களைநி
मुखेन	முகத்தோடு	इतः	குழப்ப புற்றவனாய்
वीक्ष्य	அவனைக் கண்ணாற்றி,	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
संपरिदूयमानः	அனவுகடந்த துயரத்	समीपं	ஸன்னிதிக்கு
	தில் முழுகியவனாகி	शनैः	மென்ம
क्षणेन	ஒரு நொடியப்பொழு	जगाम	போய்ச் சேர்ந்தான்.
	தில்		

स तं समासाद्य गृहीतचापमुदात्तमार्शविपतुल्यबाणम् ।

यशस्विनं लक्षणलक्षिताङ्गमवस्थितं राघवमित्युवाच

॥ ३ ॥

ச:	அவன்	अवस्थितं	எதற்கும் எவ்வாறு
गृहीतचार्यं	கேசுதண்ட பரஸிரும்,	ने	ருமன்
आशीविष-)	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	राघवं	அந்த
मुख्यपाणं }	பாணங்களை புண்டய	समासाय	ஸ்ரீராமரை
उदात्तं	உத்தமரும் [வரும்	इति	கிட்டி
यशस्विनं	மகா புகழ்பெற்றவரும்	उवाच	பின்வருமாறு
लक्षणलक्षिताङ्गं	{ அபூர்வமாய் அவருக் கே உரிய மனமுண்ட யவரும்		விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டான்.

यथाप्रतिज्ञातमिदं नरेन्द्र कृते त्वया दृष्टफलं च कर्म ।

ममाद्य भोगेषु नरेन्द्रपुत्र मनो निवृत्तं सह जीवितेन

॥ ४ ॥

नरेन्द्रपुत्र	"கேசாமனின் கேசமக	कृते	செய்து முடிக்கப்பட்ட
नरेन्द्र	புருஷோத்தம! [ஐகிய	अद्य	நீயவொழுது [உது.
इदं	இந்த	मम	அடியினது
कर्म च	காரியமும்	मनः	மனம்
यथाप्रतिज्ञातं	வாக்களிக்கப்பட்டப	भोगेषु	உலகசுகங்களில்
दृष्टफलं	பயனுற்றதாய் [அபி	जीवितेन सह	உயிரோடு உடனே
त्वया	தேவரீரால்	निवृत्तम्	திரும்பிவிட்டது.

अस्यां महिष्यां तु भृशं रुदन्त्यां पुरे च विक्रोशति दुःखतप्ते ।

हतेऽग्रजे संशयितेऽद्भुदे च न राम राज्ये रमते मनो मे

॥ ५ ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	दुःखतप्ते	துக்கத்திற்காட்பட்டு
अग्रजे	தமயன்	विक्रोशति च	கதறவும்.
हते	மாண்ட பின்னர்.	अद्भुदे	அக்கதள்
अस्यां	இந்த	संशयिते च	குறைபடவும்.
महिष्यां	பட்டமகிஷி	मे	எனது
भृशं	அவதூறியமாய்	मनः	மனம்
रुदन्त्यां तु	அழுவும்.	राज्ये	அரசாளுகையில்
पुरे	ஊர்ஊரம்	रमते न	பற்றித்ததாகிறது.

क्रोधादमर्षादतिविप्रधर्षाद्भ्रातृवधो मेऽनुमतः पुरस्तात् ।

हते त्विदानीं हरियूथपेऽस्मिन् सुतीव्रमिक्ष्वाकुकुमार तप्त्ये ॥ ६ ॥

इक्ष्वाकुकुमार	"இகஷ்வாகுப்பின்	अनुमतः	சம்மதிவந்ததா
पुरस्तात्	இதற்கு முன் [நாய்!	अस्मिन्	இதில் [இருக்கிறது.
आतुः	தமயனது	हरियूथपे	வானரமன்னன்
वधः	கொந்தவானது	हते	மாண்டுகிடக்கையில்
क्रोधान	கேசபத்தாலும் [ஐம்	इदानीं तु	நீயவொருவனில்
अमर्षान्	முரட்டுத்தனத்தால்	सुतीव्रं	நிகழும்
अतिविप्रधर्षान्	அவதூறியவான தெகதர்	तप्त्ये	பச்சாத்தாப்பட்டு
मे	ஊர்ஊர்ஊர்		கிண்டேன்.

श्रेयोऽयं मन्ये मम शैलमुख्ये तस्मिन्निवासधिरमृःयमूके ।

यथा तथा वर्तयतः स्ववृत्त्या नेमं निहत्य त्रिदिवस्य लाभः ॥ ७ ॥

अथ	" இப்பொழுது	अथः	எதிலும் மேம்பட்ட
चिरं	காலகாலமும்		நாள்
स्ववृत्त्या	தன் உழைப்பினாலே	मन्ये	நான் காணனுமிறேன்.
वर्तयतः	காலங்கழிக்கும் [யே	इमं	இவரை
मम	எனக்கு	निहत्य	கொன்று
तस्मिन्	அந்த	यथा तथा	அக்காரணத்தால்
शैलमुख्ये	பர்வதோத்தமமாகிய	त्रिदिवस्य	தேவதேவாகத்தை
कश्यमूके	ரிசயமூகத்தில்	लाभः	ஆடைதலும்
निवासः	வாஸமாணது	न	மேண்டாம்.

न त्वां जिघांसामि चरेति यन्मापये महात्मा मतिमानुवाच ।

तस्यैव तद्राम वचोऽनुरूपमिदं पुनः कर्म च मेऽनुरूपम् ॥ ८ ॥

महात्मा	" மகாத்மாவும்	यत्	எந்த
मतिमान्	புத்திமானுமாகிய	तत्	அந்த
अयं	இவர்	वचः	சொல்
मां	என்னைப் பார்த்து	तस्य	இவருடைய
त्वां	உன்னை	अनुरूपं एव	கல்யாண குணங்களுக்க
जिघांसामि न	கொலைபுரிய மன	इदं	இந்த [கே ஏற்றது.
	மில்லை	कर्म च	காரியமும்
चर	எங்கேயாவது திரிந்து	मे	என்னுடைய
इति	என்று [கொண்டிரு'		
उवाच	சொன்னார்;	पुनः अनुरूपम्	{ அதற்கு மாறான தீய
राम	ஸ்ரீராம!		குணங்களுக்கே ஏற்
			றது.

भ्राता कथं नाम महागुणस्य भ्रातुर्वधं राघव रोचयेत ।

राज्यस्य दुःखस्य च वीर सारं न चिन्तयन् कामपुरस्कृतः सन् ॥ ९ ॥

वीर	" வீரரே!	भ्राता	உடன் பிறந்தவனுயி
राघव	ஸ்ரீராம!		குக்குமெர குவன்
राज्यस्य	ராஜ்யத்தினுடையவும்	महागुणस्य	மகா குணவானாகிய
दुःखस्य च	மனனே தீண்டையவு	भ्रातुः	தம்பனது
सारं	தாசதம்பியத்தை [ம்	वधं	வதைையை
न चिन्तयन्	ஆனோசியாதவனாய்	कथं नाम	எப்படித்தான்
कामपुरस्कृतः सन्	பேராசைக்கு சடுபட்ட	रोचयेत	விருப்பவாம்?
	வனுயிருந்துகொண்டு		

वधो हि मे मतो नासीत् स्वमाहात्म्यव्यतिक्रमात् ।

ममासीद्बुद्धिदौरात्म्यात् प्राणहारी व्यतिक्रमः

॥ १० ॥

समाहात्म्या- व्यतिक्रमात् हि)	" இந்தவிஞ்ஞாபரமெய் பெருந் தன்மைமையா மீறி நடவார் காமமுரல்	भसीत् न सम बुद्धिर्दोषस्यान	தீவிரம் சமம் புத்திரின் இழிதகை மைவின்னுலேயே
मे	கண்ணு [தான்	प्राणदारी	நீரண்கையே ஓழ்நிக்
वधः	வகைதயானது	व्यतिक्रमः	பொருப்பாயம் [கும்
मत्तः	அவனுல் சம்மதிக்கப் பட்டதாக	आसीत्	விண்ணதது.

द्रुमशाखावभ्रमोऽहं मुहूर्तं परिनिष्ठमम् । सान्त्वयित्वा त्वनेनोक्तां न पुनः कर्तुमर्हसि ॥

द्रुमशाखावभ्रमः	" மரக் கிளைகளை அஃ அடிபுண்டு	सान्त्वयित्वा पुनः कर्तुं अर्हसि न तु उक्तः	தேற்றவடி சேம்பப் ' இனிமேல் [பட்டு நீ இப்படிச் செய்வ கூடாது' என்று பட்டிம் புத்தகிமதி கூறப் பட்டேன்.
मुहूर्तं परिनिष्ठमम् अहं अनेन	ஒரு நொடிப்பொழுது அலறித் தந்தகாரிக் தான் [கின்ற இவரால்		

भ्रातृत्वमर्यभावश्च धर्मश्चानेन रक्षितः

॥ १२ ॥

अनेन	" இவரால்	आर्यभावः च	பெரிய சகைமை அப்படியே பாதுகாக்க கப்பட்டது.
धर्मः	தர்மம்	भ्रातृत्वं च	சகோதரவாஞ்சை அப்படியே பாது காக்கப்பட்டது.
रक्षितः	அழியாது பாது காக்கப்பட்டது.		

मया क्रोधश्च कामश्च कपित्वं च प्रदर्शितम् ॥ १३ ॥

मया च कपित्वं प्रदर्शितं क्रोधः च	" என்னுடைய குறக்குபுத்தி காட்டிவிடப்பட்டது. கேட்பம் அப்படியே காட்டிவிடப்பட்டது.	कामः च	தனக்குத் தோல்பெ செய்கை காட்டிவிட காட்டப்பட்டது.
--	---	-----------	--

अचिन्तनीयं परिवर्जनीयमनीप्सनीयं स्वनवेशणीयम् ।

प्राप्तोऽस्मि पाप्मानमिमं नरेन्द्र भ्रातुर्वधात्माह्वयादिवेन्द्रः ॥ १४ ॥

नरेन्द्र इन्द्रः	" புருஷோத்தம! இந்திரன்	परिवर्जनीयं	தீர வினக்கவேண்ட யதும்
व्याह्वयात्	{ தவறாவிடின் புத்திர னாகிய திருத்தராகவே கொன்றதால்	अनीप्सनीयं	நீசென்றே நீனைக்கக் கூடாததும்
इव	என்றுவண்ணவொ யன்றுவண்ணவொ	स्वनवेशणीयं	சன்னவொறும பார்த்த நீவாணி அந்ததுமையா
भ्रातुः वधान्	தாய்வொக் புதிரன் தான்	इमं पाप्मानं	இந்த கொடிய பாவத்தை
अचिन्तनीयं	அதனாகி	प्राप्तः अस्मि	நான் அண்டிக்கு கிட்டேன்.

पाप्मानमिन्द्रस्य मही जलं च वृक्षाश्च कामं जगृहुः ह्रियश्च ।

को नाम पाप्मानमिमं क्षमेत शाखासृगस्य प्रतिपत्तुमिच्छन् ॥ १५ ॥

इन्द्रस्य	" இந்திரனது	च कामं	{ அப்படியும் வரங்கிங்
पाप्मानं	பாபத்தை		கொண்டன எனவும்
मही	பூமியும்		சொல்லுதுண்டு.
जलं	நதிகளின் முதல்	शाखासृगस्य	சுரங்காசிய எனது
	பிரவாகமுமாம்	इमं पाप्मानं	இந்த கொடுமையுபத்
ह्रियः च	பெண்களும்	प्रतिपत्तुं	பற்ற [தை
जगृहुः	வரங்கிங்கொண்டார்	इच्छन्	இணங்கி
	கள்,	कः नाम	எவன் தான்
वृक्षाः च	மரங்களும்	क्षमेत	எற்றுக்கொள்வான்.

नार्हामि संमानमिमं प्रजानां न यौवराज्यं कुत एव राज्यम् ।

अधर्मयुक्ते कुरुनाशयुक्तमेवंविधं राघव कर्म कृत्वा

॥ १६ ॥

राघव	" ஸ்ரீராம!	सम्मानं	நல்ல ஆபிப்பிராயத்
एवंविधं	இப்படிப்பட்டதான		திர்கு
अधर्मयुक्तं	தர்மரஸ்வாததும் [தும்	अहो मे न	ஊன் அர்ஹன்
कुरुनाशयुक्तं	சுரநாசத்தை விரை		அல்லோன்.
	கித்ததுமான	यौवराज्यं	இளவரசு பதவிக்கும்
कर्म	தீத்தொழிலை	न	அர்ஹனல்லோன்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	राज्यं	ராஜ்யபதவிக்கும்
प्रजानां	பிரஜைகளுடைய	कुतः एव	எங்கனம் அர்ஹன்
इमं	இந்த		ஆவேன்.

पापस्य कर्ताऽस्मि विगर्हितस्य क्षुद्रस्य लोकापकृतस्य चैव ।

शोको महान्मामभिर्वर्ततेऽयं वृक्षेऽथ निम्नमिवाम्बुवेगः

॥ १७ ॥

विगर्हितस्य	" தீவிக்கப்படுவதும்	शोकः	துக்கவரானது
क्षुद्रस्य च	இழிவானதும்	वृष्टेः	மழையினது
लोकापकृतस्य एव	உலகிற்கே தீங்காகிற	अम्बुवेगः	கென்னபானது
	துமாகிய	निम्नं	பன்னத்தாக்கில்
पापस्य	பாபத்தை	यथा	எவ்வண்ணமோ
कर्ता अस्मि	நான் செய்தவனாகி	इव	அவ்வண்ணமே
अयं	இந்த [தேன்.	सां	என்னிடம்
महान्	அளவுக்கு மிக்கு	अभिर्वर्तते	கிலைத்திருக்கிறது.

सौदर्यवातापरगात्रवालः सन्तापहस्ताक्षिशिरोविपाणः ।

एनोमयो मामभिहन्ति हस्ता दृप्तो नदी कूलमिव प्रवृद्धः

॥ १८ ॥

सौदर्यवाता-) " தாயன் கொலை என்	सन्तापहस्ताक्षि-) பரிதாபபெண்ணும் து
परगात्रवालः) லும் வினாபுத்தகையப	शिरोविपाणः) திக்குவனையும் கண்க
	வாலைபுழுண்டவதும்		ளையும் தலையையும் தந்
			தல்களையுமுண்டவதும்

கூச:	செருங்குற்றதும்	नवी	நீர் நதியானது
प्रवृक्षः	மிகப் பெரியதும்	कुलं	குலையை
गुणोन्मयः	பாரபிறைபெருவெடுத்து வந்ததுமாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
		सो	என்றை [வண்ணமே
हस्ती	பாணையானது	अभिहन्ति	இடைவிடாது தாக்குகிறது.

अहो वतेदं नृवरविपद्य निवर्तते मे हृदि साधुवृत्तम् ।

विवर्णमग्नौ परितप्यमाने किदं यथा राघव जातरूपम् ॥ १९ ॥

नृवर	"புருஷோத்தம!	साधुवृत्तं	புரட்சித்தனானது
राघव	ஸ்ரீராம!	अग्नौ	கெருப்பில்
वत	என்ன ஆச்சரியம்!	परितप्यमानं	தன்ருகாய்ச்சப்படுகிற
इदं	இந்த	जातरूपं	தங்கம! னது
अहः	பாபத்தை	विवर्णं	மீளியோ துளமற்ற
अविपद्य	பொறுக்கமுடியாது	किदं	மாதை
मे	எனது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
हृदि	மனதில்	निवर्तते	வெறுக்கிறது.

महावलानां हरियूथपानामिदं कुलं राघव मन्त्रिमित्तम् ।

अस्याङ्गदस्यापि च शोकतापादर्धस्थितप्राणमतीव मन्ये ॥ २० ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	शोकतापात्	சோகத்தின் கடுமை
महावलानां	அதிபலவான்களாகிய		யால்
हरियूथपानां च	வானரோத்தமர்களு டையவும்	इदं	இந்த
अस्य	இந்த	कुलं	குலத்தையும்
अङ्गदस्य अपि	அங்கதனுடையவும்	मन्त्रिमित्तं	என் காதலமாய்
असीव	மிக்க	अर्धस्थितप्राणं	குற்றமிருந்தகால
		मन्ये	என் கிலைக்கின்றேன்.

सुतः सुलभ्यः सुजनः सुवश्यः कुतः सुपुत्रः सदृशोऽङ्गदेन ।

न चापि विद्येत स वीर देशो यस्मिन्भवेत्सोदरसन्निकर्षः ॥ २१ ॥

अङ्गदेन	"அங்கதனுக்கு	सुतः	நீர் பகல்வன்
सुलभ्यः	சுலபமான	कुतः	கெடுக்குண்டு ?
सुपुत्रः	{ புத்திரர்களுக்கு வே ண்டிய நற்குணங்கள் னையப்பெற்றவனும்	वीर	வீரோ!
सुलभ्यः	புண்யத்தின் பயனாய் அடைபத்தக்கவனும்,	सोदरसन्निकर्षः	கோதரனை நெரிஸ் காணவேன்பது
सुजनः	செவ்வ ஜன்மமுள்ளவ னும்,	यस्मिन्	எந்த இடத்தில்
सुवश्यः	{ எய்வொழுதுநக் கலாம் மொன்றுதாய் நடக் கின்றவனுடைய	भवेत्	உண்டாகுமோ
		सः	அந்த
		देशः अपि	இடமென்பதே
		न विद्येत च	இல்லையே!

ययङ्गदो वीरवराह जीवेजीवेच्च माता परिपालनार्थम् ।

विना तु पुत्रं परितापदीना तारा न जीवेदिति निश्चितं मे ॥ २२ ॥

वीरवराह	“ உத்தம விரகனாகல் கொண்டாடப்பட் டவனே !	புத்ரி வினா	புதல்வனை விட்டுப் பிரிந்து
अङ्गदः	ஆங்கதன் [என்னால்]	तु	என்றால்
जीवेत् यदि	பிழைக்கிருக்கின்றான்	परितापदीना	நோகத்தால் கொந்த வளாகி
माता च	தாயும், (நானாயும்)	जीवेत् न	உயிருடன் இருக்க
परिपालनार्थं	செல்வமாய் வளர்ப் பதற்காக	इति	என்பது [மாட்டாள்]
जीवेत्	உயிருடன் இருப்பான்.	मे	எனக்கு
तारा	தாரை	निश्चितम्	உள்ளபடி தெரிந்த விஷயம்.

सोऽहं प्रवेक्ष्याम्यतिदीप्तमग्निं भ्रात्रा च पुत्रेण च सख्यमिच्छन् ।

इमे विवेष्यन्ति हरिप्रवीराः सीतां निदेशे परिवर्तमानाः ॥ २३ ॥

भ्रात्रा च	“ தம்பனானும்	अग्निं	தீயில்
पुत्रेण च	புதல்வனானும், (ஆங்கதனானும்)	प्रवेक्ष्यामि	கிழுந்துகிடப் போகிறேன்.
सख्यं	நல்ல அபிப்பிராயத் தை	इमे	இந்த
इच्छन्	கொருகிற	हरिप्रवीराः	வானரோத்தமர்கள்
सः	அந்த	निदेशे	என்று வார்த்தையில்
अहं	நான்	परिवर्तमानाः	பத்தியுடனிருக்கின்ற வர்களாய்
अतिदीप्तं	கொழுந்துகிட்டெரி யும்	सीतां	சீதாதேனியை
		विवेष्यन्ति	தேடுவார்கள்.

कुलं तु ते सेत्स्यति कार्यमेतन्मय्यप्रतीते मनुजेन्द्रपुत्र ।

कुस्य हन्तारमर्जीवनार्हं रामानुजानीहि कृतागसं पाम् ॥ २४ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	“ சக்கிரவர்த்தியின் கிருக்குமார !	राम	ராம !
सवि	அடியேன்	कुस्य	குலத்தை
अप्रतीते	மாண்டிருக்கும்	हन्तारं	நாசம் செய்வவனும்
ते	தேவரத	अर्जीवनार्हं	உயிர் வைத்திருக்க ஆதர்துறனும்
कार्यं	காரியமாகிற	कृतागसं	கொடும் பாவிபுமாவ
एतन्	இது	मां	அடியேனுக்கு
तु	அதுகாரணமாய்	अनुजानीहि	விடைதந்தருள
कुसं	குலத்திலின்று		வேண்டும்.”
सेत्स्यति	முடிவுபெறும்.		

इत्येवमार्तस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वाल्मिकिघन्यजस्य ।

सज्जातवाण्यः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव

॥ २५ ॥

பரவீரஹ்நா	புத்தாங்குரர்களைக் கொல்லும்	வய:	கொல்லை
ரஹ்மவீர:	சகலகுலதிலகராகிய	சுயா	கெட்டு,
ராம:	ஸ்ரீராமர்	சஞானகாண்ட:	கண்களில் சிந்ததும்ப
இதி एवं	மேற்கண்டவாறு	சுஹ்நே	சுற்றுக்கேரம்
அனஸ்ய	தூண்டிதும்	விமனா:	சிக்கதபுற்றவராய்
வாலிஜக்யஜஸ்ய	வாலியின் தம்பிரிணது	வமூவ	ஆபிரை.

तस्मिन् क्षणेऽभीक्ष्णमवेक्ष्यमाणः क्षितिक्षमावान् भुवनस्य गोप्ता ।

रामो रुदन्ती व्यसने निमग्नां समुत्सुकः सोऽथ ददर्श ताराम् ॥ २६ ॥

क्षितिक्षमावान्	{ பூமிவை நிகர்த்த வெட்டப்பட்டவராய் யவராய்	अवेक्ष्यमाणः	வேண்டப்பட்டவராய்
भुवनस्य	உலகிற்கே	व्यसने	தூக்கத்தில்
गोप्ता	சகலகராகிய	निमग्नां	முழுகி
सः	அந்த	रुदन्ती	அழுதுகொண்டிருக்கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	तारां	தாரையை
तस्मिन्	அந்த	अथ	இப்பொழுது
क्षणे	சமயத்தில்	समुत्सुकः	நானும் மிகத் தயரு ற்றவராய்
अभीक्ष्णं	மிகவும்	ददर्श	பார்த்தார்.

तां चारुनेत्रां कपिसिंहनाथां पतिं समाश्लिष्य तदा शयानाम् ।

उत्थापयामासुरदीनसत्त्वां मन्त्रिमथानाः कपिराजपत्नीम् ॥ २७ ॥

मन्त्रिमथानाः	மீரதான மந்திரிகள்	कपिसिंहनाथां	காபிசின்தாமர்களுக் காசியமாய்
चारुनेत्रां	அழகிய கண்களை யுடையவளும்	तदा	அப்பொழுது
अदीनसत्त्वां	மகத்தான குரவியும்	पतिं समाश्लिष्य	கணவனை கட்டிக்கொ படுத்திசூக்கிற [ண்டு, தவளை
कपिराजपत्नीं	காபிராஜன் னுட்கு மனைவியாய்	शयानां	தவளை
		तां	தவளை
		उत्थापयामासुः	எழுப்பினார்கள்.

सा विस्फुरन्ती परिभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।

ददर्श राधं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥ २८ ॥

सा	அகாள்	शरचापपाणिं	{ பாணத்தையும் கில்லை யும் கையில் வைத்தி ருக்க
विस्फुरती	உடல் நடுக்க	स्वतेजसा	தனது ஒளியால்
परिभ्यमाणा	{ தேர்ந்தோர் களால் அ னைத்துக்கட்டிக்கொ ள்ளப்பட்டவராகி	सूर्य	சூரியகவானை
भर्तुः	நாயகனது	इव	நிகர்த்த
सकाशाद्	அடிகா கையிலிருந்து	ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் கிள
अपनीयमाना	அகழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட வராய்	रामं	ஸ்ரீராமரை [க்கும்
		ददर्श	பார்த்தான்.

सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशावनेत्रा ।

अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे

॥ २९ ॥

மூகாஷாவனேத்ரா	{ மான்ருட்டி க்கண்களை போன்ற கண்களை யுடைய ஆவன்	புருஷபுராதானம்	புருஷபுராதானம்
பார்வியலக்ஷணை:	ராஜலக்ஷணங்களால்	தம்	அருவரைப்பார்த்து
சுவஸூதம்	நிறையப்பெற்றவாகும்	அயம்	‘இவன் தான்’
சாருனேத்ரம்	ஆழ்கிய கண்களை	ச:	அந்த
	யுடையவாகும்	காகுத்ஸ்த: இதி	‘ஸ்ரீராமர்’ என்று
அத்யூதபூர்வம்	நிதாவரைவில்	புரஜஞ்	மனத்தினான்
	பார்த்திராத		எண்ணினான்.

तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।

आर्ताऽतितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥ ३० ॥

व्यसनाभिपन्ना	சோகத்தால் தவிப்புண்டு	दुरासदस्य	அடைதற்கரியவாகும்
परिविह्वलन्ती	முற்றிலும் மெய்யம்	महानुभावस्य	மகானுபாவவருமாகிய
आर्ता	துன்புறம் [தந்து	तस्य	அவரது
आर्या	உத்தமியாகிய	समीपं	சந்திதிக்கு
तारा	தாரை	अतितूर्णं	அதிவேகமாய்
इन्द्रकल्पस्य	இந்திரனை நிகர்த்த வரும்	जगाम	நடந்தான்.

सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वं शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।

मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धलक्ष्यम् ॥ ३१ ॥

शोकेन	சோகத்தால்	रणोत्कर्षण-	போரில் குறிதப்பாது
संभ्रान्तशरीरभावा	{ तदिमं धर्ममनादं तेकपणमुद्वेगं युम्	लब्धलक्ष्यं	பாணம் பிரயோகிப்ப வரென பிரவரித்தி பெற்றவருமான
मनस्विनी	அதி விவேகியுமான	तं	அந்த
सा तारा	அந்த தாரை	रामं	ஸ்ரீராமரை
विशुद्धसत्त्वं	{ தருமநெறி சுழுவாது செதுத்துமாற்றது டையவாகும்	समासाद्य	அணுகி,
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।

अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥ ३२ ॥

त्वं च	“தேவரீரோ	दुरासदः च	அடைவதற்கரியவர்,
अप्रमेयः च	{ இத்தன்மைபெற்று பாசரானும் அறிய முடியாதவர்.	जितेन्द्रियः च	ஜெம்புலன்களை யும் ஆட்க்கியவர்.

उत्तमधार्मिकः च	{	உதீரிகா தங்குமுடிபட்டா வா தந்திரம் வந்தபட்டா முடையவர்,	विचक्षणः	அறிவு உடையவர்
अक्षय्यकीर्तिः च	{	இவ்வளவு தகராசென்னது சொல்லாமுடியாத கீர்த்தி படைக்கப்ப பெற்றவர்,	श्रितिक्षमावान्	தூறியோரென்ற பெயரது வாய்ப்புள்ளவர்,
			सतजोपमाश्रः	சத்தம்போல் சிவந்த நண்களை யுடையவர்.

त्वमात्तवाणासनवाणपार्णिमहाबलः संहननोपपन्नः ।

मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः

॥ ३३ ॥

त्वं	“தேவரீரீ”	संहननोपपन्नः	அழகிய திருமேனியார்;
आत्तवाणासन-}	எப்பெயரு தாம் தயா	मनुष्यदेहाभ्युदयं	மனிததேகத்திற்கு
वाणपाणिः }	தயாரிருக்கும் விலகி யும் கண்களையும் கையில் பிடித்தவர்,	विहाय	விட்டு,
महाबलः	மகா ஆற்றியுடையவர்,	दिव्येन	அமரனுடையபாண
		देहाभ्युदयेन	தேகமொன்றாய்த்து
		युक्तः	விளங்குகின்றதி.

येनैव वाणेन हतः प्रियो मे तेनैव मां त्वं जहि सायकेन ।

हता गमिष्यामि समीपमस्य न मामृते राम रमेत वाळी

॥ ३४ ॥

राम	“சீராம !	तेन एव	அதே
वाली	வாலி	सायकेन	பாணத்தாடு
मां कृते	என்னையின்றி	मां एव	என்னையும்
रमेत न	கனிப்புறார்.	त्वं	தேவரீரீ
मे	எனது	जहि	கொன்றிருக்கும்;
प्रियः	அன்பவர்	हता	கொல்லப்பட்டான்
येन	எந்தெவரோ	अस्य	இவரது
वाणेन	பாணத்தால்	समीपं	சமீபமானத்தை
हतः	கொல்லப்பட்டாரோ	गमित्यामि	அடைவேன்.

स्वर्गेऽपि पशामलपत्रनेत्रः समेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् ।

न क्षेप उच्चावचताम्रबूडा विचित्रवेपाप्सरसांऽभजिष्यत्

॥ ३५ ॥

पशामलपत्र-}	“தீர்வனவாகிய செந்தா	उच्चावचताम्र-}	அதிகாரமும் குறைவா
नेत्रः }	மலர்ம்கண்ணாகிய	बूडाः }	யும் சிவந்த கேசங்க
एवः	இவர்		ளை யுடையவர்களும
स्वर्गे च	சுவர்க்கத்திலும்	विचित्र-	பெயரைக் ஆடையாபர
समेत्य	கூறியிருக்கிறார்,	वेपाप्सरसः (दि)	வைக்கையணிந்த தே
संप्रेक्ष्य	பார்ச்சு,		வாய்ப்பையர்களையும்
मां	என்னை		உட
अपश्यन् अपि	அவ்வளவு தகராசு பெற்றவரோ	अभजिष्यत् न	நண்ணித்துப் பாரார்.

स्वर्गेऽपि शोकं च विवर्णतां च मया विना प्राप्स्यति वीर वाली ।
रम्ये नगेन्द्रस्य तटावकाशे विदेहकन्यारहितो यथा त्वम् ॥ ३६ ॥

वीर	“ வீரமே !	यथा	எப்படியோ அப்ப
त्वं	தேவரீர்	वाली	வாலி [டிவே]
नगेन्द्रस्य	பர்வதேதாத்தமத்தி	स्वर्गे अपि	ஸ்வர்க்கத்திலும்
रम्ये	அழகிய [அது]	मया विना	என்னைப்பிரிந்து
तटावकाशे	தாழ்வாய்வில்	शोकं च	சோகத்தையும்
विदेहकन्या-)	ஐனகரின் திருமகளை	विवर्णतां च	நூள் குன் றிரிருக்க
रहितः }	விட்டுப்பிரிந்தவரால்	प्राप्स्यति	அடைவார். [கூடியும்]

त्वं वेत्थ यावद्वनिताविहीनः प्राप्नोति दुःखं पुरुषः कुमारः ।
तत्त्वं प्रजानञ्जहि मां न वाली दुःखं ममादर्शनजं भजेत ॥ ३७ ॥

कुमारः	“ ராஜாக்களின் புதல்வனாகிய	वेत्थ	உள்ளபடி அறிகின்
पुरुषः	ஓர் மானிடன்	तत्त्वं	விஷயத்தை [நீர்.
वनिताविहीनः	{ அன்பாற்றாத தர்மபத் தினியை விட்டுப்பிரிந்தவனாய்	प्रजानम्	நன்கு அறித்திருக்கும்
यावत्	எப்படிப்பட்டதாகிய	मां	என்னை [தேவரீர்
दुःखं	மனவேதனையை	जहि	கொன்றருளும்.
प्राप्नोति	அனுபவிக்கின்றான்	वाली	வாலி [உண்டாகும்
त्वं	தேவரீர் [என்பதை	मम अदर्शनजं	என்னைக்காணாததால்-
		दुःखं	மனவேதனையை
		भजेत न	அனுபவியா திருக்கட்டும்.

यद्यपि मन्येत भवान्महात्मा स्त्रीघातदोषो न भवेत्तु मह्यम् ।
आत्मेयमस्येति च मां जहि त्वं न स्त्रीवधः स्यान्मतुजेन्द्रपुत्र
शास्त्रप्रयोगाद्विविधाच्च वेदादात्मा ह्यनन्यः पुरुषस्य दाराः । ॥ ३८ ॥

महात्मा	“ மகாத்மாவாகிய	मां	என்னை
भवान्	தேவரீர்	जहि	கொன்றருளும்.
यत्	எதைப்பற்றி	अपि च	அப்படியிருப்பதால்
मन्येत	மனதில் தயங்குகிறேன்	स्त्रीवधः तु	ஸ் திரீ வுறுத்தி என்பது
स्त्रीघातदोषः	சோ அந்த ஸ்திரீயைக் கொன்றதால் விளையும் பாபம்	न स्यात्	உண்டாகாது.
मम	என் விஷயத்தில்	शास्त्रप्रयोगात्	சாஸ்திரங்களில் கூறி யிருப்பவைகளைக்
भवेत् न	எற்படமாட்டாது.	विविधान्	பல [கொண்டும்
मनुजेन्द्रपुत्र	சக்கிரவர்த்தியின் திரு	वेदात् च	வேதவாய்வுகளைக் கொ
त्वं	தேவரீர், [க்குமார!	दाराः	தாரபத்னி [ண்டும்
इयं	இவள்	पुरुषस्य	புணவனது
अस्य	இவளது	आत्मा	ஆத்மாவென்றான்
आत्मा	ஆத்மா	अनन्यः	வேறில்லையென்றும்
इति च	என்கிறாடியால்	हि	பிரஸித்தால்.

बालि-वध और नागविलाप

दारप्रदानादि न दानमन्यत्प्रदृश्यते ज्ञानवतां हि लोके ॥ ३९ ॥

लोके	"உலகில்	अन्यत्	வேறு
ज्ञानवतां	ஞானவாண்களுக்கு	दानं हि	தொந்த தர்மமென்பது
	{ தர்மபக்ஷியைப் பற்றி	न	நீக்கி, என்று
दारप्रदानान्	{ உம் கொடுத்துவைப்பதை விட	प्रदृश्यते हि	பிரதீக்ஷயம் ஆகியது தந்தப்படுகிறது.

त्वं चापि मां तस्य मम प्रियस्य प्रदास्यसे धर्ममवेक्ष्य वीर ।

अनेन दानेन न कस्यसे त्वमधर्मयोगं मम वीर घातान् ॥ ४० ॥

वीर	"வீரரே !	प्रदास्यसे	கொடுக்குகிறீர்களே.
त्वं	தேவரீர்	त्वं	தேவரீர்
मम	எனது	मम	எனது
तस्य	அந்த	वीखातान्	நாயகரைக் கொன்ற
प्रियस्य च	நாயகனுக்கே	अनेन	இந்த [தான்]
नां	என்னை	दानेन अपि	தர்மமொன்றுல்தான்
धर्म	தர்மத்தை	अधर्मयोगं	பாபசம்பந்தத்தை
अवेक्ष्य	பெருமைப் பித்திரியே,	कस्यसे न	கடைபிடிப்பதில்.

आर्तामनाथापनीयमानामेवंविधामर्हसि मां निहन्तुम् ।

अहं हि सातङ्गवित्यासगाभिना पुवङ्गमानामृपभेण धीमता ॥

विना वराहोत्तमहंसमालिना चिरं न शक्यामि नरेन्द्र जीवितुम् ॥ ४१ ॥

एवंविधां	"இப்படியாய்	अपभेण	மன்னகும்,
अनाथां	நாயகனைவிடும்	धीमता	பொறிவினரும்,
अपनीयमानां	நிரீக்ஷ்யப்பட்டு	वराहोत्तम-)	விடைய தீக்கடந்தவாத
आर्ता	துன்புறும்	हंसमालिना)	செறத்த பொன்மாலை
मां	என்னை		அணிந்தவருடைய
निहन्तुं	கொல்ல		அவரிடம் இருந்து
अहंसि	திருவுளம் பற்றும்	विना	பிரிந்து
नरेन्द्र	புருஷோத்தமர் !	अहं हि	என் மட்டும்
सातङ्गवित्यास-	பாசை போல் உண்ணச்	चिरं	நெடுநாள்
गाभिना	சண்டையிலுண்ணும்,	जीवितुं	உயிர்நினைக்கும்
पुवङ्गमानां	வாணரர்களுக்கு	शक्यामि न	மட்டிடம்.

इत्येवमुक्तस्तु विभ्रमहात्मा तारां समाश्रास्य हितं वभाषे ॥ ४२ ॥

इति एवं	இதற்கண்டவாறு	तारां	நாயகையை
उक्तः	கொல்லப்பட்டதற்கு	समाश्रास्य	சுற்றியுசெய்த,
	திருக்கெளிகாற்றிய	तु	உயிர்நினைத்து
महात्मा	மகாத்மாவாகிய	हितं	ஊதையம்
विभुः	சீவகலாநாயகராவார்,	वभाषे	நினைவுகொண்டு திருவாய்மலர்களுநிகழார்.

मा वीरभार्ये विमर्ति कुरुष्व लोको हि सर्वो विहितो विधात्रा ।

तं चैव सर्वं सुखदुःखयोगं लोकोऽब्रवीत्तेन कृतं विधात्रा ॥ ४३ ॥

वीरभार्ये	“ வீரபத்னி !	सुखदुःखयोगं	சுகதுக்கடுபெண் கிற
विमर्ति	ஆசட்டுடெண்ணத் திற்கு	तं	அது [அனுபவமாகிற
कुरुष्व मा	இடங்கொடாதே,	सर्वं च	எல்லாவற்றையும
विधात्रा हि	பிரம்மா ஒருவராலே	तेन	அந்த
लोकः	உலகு [யே	विधात्रा एव	பிரம்மத்தவனுலேயே
सर्वः	எல்லாமும்	कृतं	சிறிதெனிக்கப்பட்ட
विहितः	நடைபெறுகிறது.	लोकः	வேதம் [தாய்
		अब्रवीत्	கூறியிருக்கிறது.

त्रयो हि लोका विहितं विधानं नातिक्रमन्ते वशगा हि तस्य ।

प्रीतिं परां प्राप्स्यसि तां तथैव पुनस्तु ते प्राप्स्यति यौवराज्यम् ॥

धात्रा विधानं विहितं तथैव न शूरपन्नघः परिदेवयन्ति

॥ ४४ ॥

त्रयोः	“ மூன்று	तु	இப்பொழுது
लोकः हि	உலகத்தவர்களும்	प्राप्स्यति	அடைவான்.
तस्य	அவரது (பிரம்மா தேவரது)	तथा एव	அவ்வாறானதும்
वशगाः हि	ஆணைக்கிணங்கி நடக்கின்றவர்களாகவே	तां	அந்த
विहितं	சீதிக்கப்பட்ட	परां प्रीतिं	பரம மனசுந் துஷ்ட
विधानं	விதியை	प्राप्स्यसि	நீ யடைவாய். [யை
अतिक्रमन्ते न	மீறி நடக்கின்றனர்	तथा एव	அப்படியேதான்
ते	உனது [கனில்கை	धात्रा	பிரம்மதேவரால்
पुनः	புதல்வன்	विहितं	சீதிக்கப்பட்ட
यौवराज्यं	புவராஜபதனியை	विधानं	நியமனம். [மார்கள்
		शूरपन्नघः	வீரர்கனின் மனைவி-
		परिदेवयन्ति न	மனைகளைக்கொளுநர்கள்.

आश्वसिता तेन तु राघवेण प्रभावयुक्तेन परन्तपेन ।

सा वीरपत्नी ध्वनता मुखेन सुवेषरूपा विरराम तारा

॥ ४५ ॥

परन्तपेन	எத்துருக்களைத் தனி துக்க அடிப்படவரும்	सुवेषरूपा	நன்கு அழகுற்ற உரு வமுடையவளுமரன்
प्रभावयुक्तेन तु	அமர்வூக்கிய சக்தி படைக்கப்பெற்றவரு	सा तारा	அந்த தாரை
तेन	அந்த [மான	ध्वनता	{ தற்கால மனோபாவத் தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகின்ற
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	मुखेन	முகத்தோடு
आश्वसिता	தேத்தரவுபடுத்தப் பட்டவளும்	विरराम	மென மனமிருந்து விட்டனள்.
वीरपत्नी	வீரபத்னியும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது வாய்க்கம் ॥ २५ ॥

वालिसंस्कारः—வால் எம்ஸ்காரம்.

सूर्यावं चैव तारां च साङ्गदं सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥

सहलक्ष्मणः	வகந்தமணனுடனிருந்து	सूर्यावं च	சூர்யனை யும்
समानशोकः	{ நட இருந்தவர் களின் துக்கத்தால் நான் துன்புறும்	सान्त्वयन् एव	பார்த்து தேற்றரவு செய்து கொண்டே
काकुत्स्थः	பூரீராமர்,	इदं	பின்வருமாறு
तारां च	நான்கையையும்	अब्रवीत्	நெருங்காபரந்தரு பிணர்.
साङ्गदं	அக்கதனுடிருக்கும்		

न शोकपरितापेन श्रेयसा युज्यते मृतः । यद्वानन्तरं कार्यं तत्समाधातुमर्हथ ॥ २ ॥

मृतः	“ இறந்து போனவன்	अनन्तरं	உடனே ஆகவேண்டிய
शोकपरितापेन	சோகத்தால் பரிதாபப் பதால்	कार्यं	காரியம் (காரியங்களை
श्रेयसा	நன்மையால்	यत्	எதுவோ,
युज्यते न	பற்றப்படுகின்றனிலை.	तत्	அதை
असौ	இவ்விஷயத்தில்	समाधातुं	ஆளுங்க்க
		अर्हथ	கடகிர்.

लोकवृत्तमनुष्ठेयं कृतं वो वाण्यमोक्षणम् । न कालादुत्तरं किञ्चित्कर्म शक्यमुपासितुम् ॥

वः	“உக்கவது	कृतं	இயைநாடு போதும்.
वाण्यमोक्षणं	கண்ணீர் பெருக்கு கிறதாகிற	कालात् उत्तरं	விதித்த பிறி
लोकवृत्तं	லோகவழிபிதாயமால்	किञ्चित्	ஒரு
अनुष्ठेयं	ஆனுஷ்டேயக்கப்பட வேண்டியது	कर्म	காரியம்
		उपासितुं	செய்ய
		न शक्यम्	முடியாது.

नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् । नियतिः सर्वभूतानां नियोगेऽपिह कारणम् ॥

लोके	“உலகில்	इह	இவ்வுலகில்
नियतिः	விதிதான்	नियतिः	விதிதான்
कारणं	எதற்கும் முதற்கார	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளு டைய
नियतिः	விதிதான் [ணம்.	नियोगेऽपि	காரியங்களில்
कर्मसाधनं	{ எக்காரியத்திற்கு பிரதிபலிக்கிற காரணம் என்கிறது.	कारणम्	உடனே இருந்து நடத்துகிறதாகிறது.

स्वर्धस्य च संयोगाजितस्तेन महात्मना । स्वर्गः परियुहीतश्च प्राणानपरिरक्षता ॥१०॥

प्राणान् च	" உயிரைப்பும்	संयोगान् च	சம்பந்தத்தாலேயே
अपरिरक्षता	தெருணாமாய் கிணங்கி	स्वर्गः	ஸ்வர்க்கமானது
महात्मना	மகாத்மாவான	जितः	வெல்லப்பட்டு
तेन	அவனால்	परियुहीतः	ஏதற்குக்கொன்னப்
स्वधर्मस्य	தனது தர்மத்தினது		பட்டது.

एषा वै नियतिः श्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः । तदले परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥

हरियूथपः	" வானிராத் தமன்	तत्	அதுபடியால்
यां	எதென்னை	परितापेन अलं	பரிதாபப்பட்டது
गतः	அடைந்துவிட்டானே;		போதும்.
एषा	இந்த	प्राप्तकालं	இக்காலத்திற்கெற்ற
नियतिः वै	விதிப்பவன் தான்		காரியம்
श्रेष्ठा	எதற்கும் மேன்மை	उपास्यताम्	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
	பானது.		மீம்.

वचनान्ते तु रामस्य लक्ष्मणः परवीरहा । अवदत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं गतचेतसम् ॥११॥

रामस्य	ராமருடைய	गतचेतसं	பிரக்கை தப்பிக்
वचनान्ते तु	சொல்லின் முடிவில்		கிடந்த
परवीरहा	விஷ்ணுபகவானின் ம	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
	ற்றிருந் அம்சமாகிய	प्रश्रितं	இனிய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अवदत्	மொழிந்தார்.

कुरु त्वमस्य सुग्रीव प्रेतकार्यमनन्तरम् ॥ १३ ॥

सुग्रीव	" குகிரீவரே !	अनन्तरं	தூனி ஆகவேண்டிய
त्वं	நீர்	प्रेतकार्यं	உத்திரகிரியைய
अस्य	இவருக்கு	कुरु	விதியும்.

ताराङ्गदाभ्यां सहितो वालिनो दहनं प्रति । समाज्ञापय काष्ठानि शुष्काणि च बहूनि च ॥ चन्दनादीनि दिव्यानि वालिसंस्कारकारणात् ॥ १४ ॥

वालिनः	" வாலியினது	शुष्काणि	உலர்த்த
दहनं प्रति	தகனகிரியத்திம்	दिव्यानि च	சிறத்த
ताराङ्गदाभ्यां	தரணாயுடனார்	चन्दनादीनि	சந்தனம் முதலிய
	அங்கதனுடனார்	बहूनि च	பல
सहितः	கலந்து பேசியவராய்	काष्ठानि	கட்டைகளுக்கு
वालिसंस्कार- } कारणात्	வாலியின் உத்திரத்தி ரிணயந்தரது	समाज्ञापय	ஆக்குமாடியும்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा तारः सम्भ्रान्तमानसः । प्रविवेश गुहां शीघ्रं शिविकागतमानसः ॥

தாரை:	தாரன்	संभ्रान्तमानसः	பரபரப்புற்றவனாய்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	शीघ्रं	உடனேயே
वचः	நிபந்தனை	गुहां	குகைக்குள்
श्रुत्वा	செய்துக்கொண்டு,	प्रविवेश	போய்க் கொண்டான்.
शिविकागत-	சிவிகைப்போனவையே		
मानसः	கிளைப்பிழில் கொண்ட		
	வனாய்		

आदाय शिविकां तारः स तु पर्याप्तत्युनः ॥ २१ ॥

वानरैरुद्यमानां तां शूरैरुद्धनोचितैः । दिव्यां भद्रासनयुतां शिविकां स्यन्दनोपपाम् ॥

पक्षिकर्मभिराचित्रां द्रुमकर्मभिरावृताम् । आस्थितां चित्रपर्त्ताभिः सुनिविष्टां समन्ततः ॥

विमानमिव सिद्धानां जालवातायनावृताम् । सुनियुक्तां विशालां च सुकृतां विश्वकर्मणा ॥

दारुपर्वतकोपेतां चारुकर्मपरिष्कृताम् । वराभरणहारैश्च चित्रमाल्योपशोभिताम् ॥ २५ ॥

गुहागहनसंछन्नां रक्तचन्दनरूपिताम् । पुष्पोद्यैः समभिच्छन्नां पद्ममालाभरेव च ॥

तरुगादित्यवर्णाभिभ्राजमानाभिरावृताम् ॥ २६ ॥

ச: தாரை:	அந்த தாரன்	सिद्धानां	ஸ்தத்தர்களுடைய
उद्यमानां	துக்குவதில் அதுபவ	विमानं	விமானத்தை
शूरैः	சூரர்களான [முன்ன	इव	போலிருக்கிறதும்,
वानरैः	வானரர்களால்	जाल-	சல்லடைக்கண்க
उद्यमानां	வகிக்கப்படுகிறதும்,	वातायनावृतां	குற்ற சான்றக்களை
दिव्यां	அழகானதும்,		புடையதும்,
भद्रासनयुतां	கிங்காசனத்தோடு	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மானினால்
	கூடிய	विशालां च	க்சாலமாயும்
शिविकां	உயர்ந்த ஆணைத்	सुनियुक्तां	உறுதியாயும்
	தையுடையதும்,	सुकृतां च	அழகாய் க்கும்க்கப்
स्यन्दनोपमां	சுந்தைப்போலிருந்		பட்டதும்,
	கிறதும்,	दारुपर्वतकोपेतां	மரக்களில் வரையப்
पक्षिकर्मभिः	பகிப் பிரதிமைகளால்		பட்ட பரவதக்களை
आचित्रां	அழகுற்ற வரையப்		புடையதும்
	பெற்றதும்,	चारुकर्म-	மேருகுவிவகைகளால்
द्रुमकर्मभिः	விருகதப் பிரதிமை	परिष्कृतां	அழகாய்ச் செய்யப்
	களால்		பட்டதும்,
आवृतां	வரையப்பெற்றதும்,	वराभरणहारैः च	சிறந்த ஆபரணக்களா
चित्रपर्त्ताभिः	செத்தின் வரிசை		தும், மாலைகளாலும்,
	களால்	चित्रमाल्योप-	அழகிய பூக்கங்களா
आस्थितां	நிறைந்துவந்ததும்,	शोभितां	ல் அழகுற்று விளக்
समन्ततः	காற்புறமும் உல்லாச		குக்கிறதும்,
सुनिविष्टां	மாய்ச் தங்குமிடங்க		
	மாடியுடையதும்,		

सुहागहन-)	சுவாககனும், வாஸக	तरुणादित्य-)	இளந்திருநீயனது
सच्छत्रां)	ஞரும் வரையப்பெ	वर्णाभिः च)	வண்ணிகவண்டு
	ற்றதும்,	आजमानाभिः एव	விளங்குகின்ற
रक्तचन्दन-)	செஞ்சந்தனத்தால்	पद्ममालाभिः	தாமரைமாலையால்
रुषितां)	பூசப்பெற்று விளக்	आवृतां	விளங்குகிற தாமரை
	குகிறதும்,	तां	அந்த
पुष्पौघैः	பூக்கூக்குளியல்களால்	शिविकां	பல்லக்கை
समभिच्छत्रां	தூசப்பெற்றிருக்கி	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
	றதும்,	पुनः तु	மீளவும்
		पर्यापतत्	வந்துசேர்ந்தான்.

ईदृशीं शिविकां दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । क्षिप्रं विनीयतां वालीं प्रेतकार्यं विधीयताम् ॥

रामः	சூராமர்,	वाली	“வாலி
ईदृशीं	இப்படிப்பட்ட	क्षिप्रं	சீக்கிரமே
शिविकां	பல்லக்கை	विनीयतां	கொண்டுபோகப்
दृष्ट्वा	பார்க்குது.		படட்டும்.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை கூறிக்கி	प्रेतकार्यं	பிரேதகாரியமானது
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆங்கூர	विधीयताम्	செய்யப்பட்டட்டும்.”
	பித்தருளினார்.		

ततो वालिनमुद्यम्य सुग्रीवः शिविकां तदा । आरोपयत् विक्रान्तहृदेन सहैव तु ॥२८॥

तदा	அப்பொழுது	विक्रान्त	கதறிக்கொண்டே
सुग्रीवः तु	சுக்கிரீவனே	ततः उद्यम्य	அங்குமிடத்திலிருந்து
अहृदेन सह एव	அங்கத்தினுடனே கூடவே	शिविकां	பல்லக்கில் [தூக்கி,
वालिनं	வாலியை	आरोपयत्	வைத்தார்,

आरोप्य शिविकां चैव वालिनं गतजीवितम् । अलङ्कारैश्च विविधैर्माल्यैर्वस्त्रैश्च भूषितम् ॥

आज्ञापयत्तदा राजा सुग्रीवः पुवगेश्वरः । और्ध्वदैहिकमार्यस्य क्रियतामनुरूपतः ॥ ३० ॥

पुवगेश्वरः	வானசேரத்தமனும்	भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டன
राजा	மன்னனுமாயி	शिविकां	சிறிகைரில் [ஞாய
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்,	आरोप्य	வைத்துவிட்டு,
गतजीवितं	இறந்ததுபோல	तदा एव	உடனேயே
वालिनं	வாலியை	आज्ञापयत्	பின்வருமாறு ஆங்கூர
विविधैः	பலவகை		பித்தான்.
अलङ्कारैः च	அலங்காரங்களும்	आर्यस्य	தாமரைமாலையால்
माल्यैः च	மாலையாலும்	अनुरूपतः	எந்தவாறும்
वस्त्रैः च	வஸ்திரங்களாலும்	और्ध्वदैहिकं	உத்திரச்சூரியை
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டட்டும்.

विश्राणयन्तो रत्नानि विविधानि बहून्पि । अग्रतः प्रवगा यान्तु शिविकासमनन्तरम् ॥

புவகா:	புவகா வரர்கள்	விவாணயந்த:	இவாணயந்துக்கொண்டு
बहूनि	பல	शिविकासमनन्तरं	சிவிகாசகக்கு பக்கலி
विविधानि	பலவிதவகை	अग्रतः	முன்பு [மேலே]
रत्नानि अपि	ரத்தனங்களுமும்	यान्तु	செல்லாட்டிற்கு

राज्ञामृद्विशेषा हि दृश्यन्ते भुवि यादृशाः । तादृशं वालिनः क्षिपे प्राकुर्वन् और्वदेहिकम् ॥

भुवि	உலகில்	तादृशं	அதனவகையுந்தோல
राज्ञां	ராஜார்களுக்கும்	और्वदेहिकं	அதற்குரியதேய
यादृशाः	எப்படிப்பட்டதான	वालिनः	வாலிக்கு
क्षिपे	செல்லுத்தாறுண்டா	क्षिपे	விசைவில்
दृश्यन्ते हि	கிவ கௌரவங்கள் காணப்படுகின்றனவே	प्राकुर्वन्	செய்தார்கள்

अङ्गदं परिगृह्णाशु तारप्रभृतयस्तदा । क्रोशन्तः प्रययुः सर्वे वानरा हतवान्वथाः ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	अङ्गदं	அங்கதனை
हतवान्वथाः	ஆத்தபந்துவையெழு	परिगृह्णा	சூழ்ந்தகொண்டு,
तारप्रभृतयः	தாரன் முதலிய [ந்த	आशु	விசைவில்
वानराः	வானரர்கள்	क्रोशन्तः	கதறிக்கொண்டே,
सर्वे	எல்லோரும்	प्रययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततः प्रणिहिताः सर्वा वानर्योऽस्य वशानुगाः । चुकुशुवीर वीरेति भूयः क्रोशन्ति ताः स्त्रियः ॥

ततः	அப்பொழுது	इति	என்று உணர்கொண்
अस्य	இவனுடைய	चुकुशुः	சூழ்த்தாகி, [ட்ட
वशानुगाः	அடிகைத்திலிருந்த	ताः	அந்த
स्त्रियः	மனைகியவர்கள்	वानर्यः	வானரத்தீர்கள்
सर्वाः	எல்லோரும்	प्रणिहिताः	அவ்வெய் வளைக்கின்
वीर	வீர !	भूयः	பலவாறு [நவர்களைப்
वीर	வீர !	क्रोशन्ति	கதறினார்கள்.

ताराप्रभृतयः सर्वा वानर्यो हतयूथयाः । अनुजमुहि भर्तारं क्रोशन्त्यः करुणस्वनाः ॥

हतयूथयाः	காயகளைப் பறிக்க	करुणस्वनाः	கரிதாபமாப்க் குரளி
	டுத்த	क्रोशन्त्यः	கதறிக்கொண்டு [ட்டு
ताराप्रभृतयः	தாரன் முதலிய	भर्तारं	கணவனை
वानर्यः	வானரத்தீர்கள்	अनुजमुहि	கொடந்தே
सर्वाः	எல்லோரும்		சென்றார்கள்.

तासां रुदितशब्देन वानरीणां वनान्तरे । वनानि गिरयः सर्वे विक्रोशन्तीव सर्वतः ॥

सर्वतः	எல்லாப்புறங்களிலும்	वानरीणां	வானர எந்திரிக
वनानि	காடுகள்		எண்ணைய
गिरयः	மலைகள்	रुदितशब्देन	அழுவதா லுண்டான
सर्वे	எல்லாமும்		சத்தத்தால்
वनान्तरे	வனத்தினிடையில்	विक्रोशन्ति	எதிரொலியால்
तासां	அந்த		அழுகின்றன
		इव	போலிருந்தன.

पुलिने गिरिनद्यास्तु विविक्ते जलसंवृते । चितां चक्रुः सुबहवो वानरा वनचारिणः ॥

वनचारिणः	வனவாசிகளாகிய	जलसंवृते	ஜலத்தால் சூழப்பட்ட
वानराः	வானரர்கள்	विविक्ते	பரிசுத்தமான
सुबहवः तु	பலரும்	पुलिने	மணல்திட்டில்
गिरिनद्याः	மலையருவியினது	चितां	கிடைதைய
		चक्रुः	அடுக்கினார்கள்.

अवरोप्य ततः स्कन्धाच्छिविकां वहनोचिताः । तस्थुरेकान्तमाश्रित्य सर्वे शोकसमन्विताः ॥

वहनोचिताः	தூக்கிவந்தவர்கள்	आश्रित्य	சென்று,
शिविकां	பல்லக்கை	सर्वे	எல்லோரும்
स्कन्धात्	தோளினின்று	शोकसमन्विताः	சோகத்தால் தாழ்ந்த
ततः	அங்கிடத்தில்		கின்றவர்களால்
अवरोप्य	இறக்கிவைத்துவிட்டு,	तस्थुः	நின்றனெகாண்டிருந்த
एकान्तं	ஏகாதமான ஒரீடத்		தார்கள்.
	திரு		

ततस्तारा पतिं दृष्ट्वा शिविकातलशायिन्म् । आरोप्याङ्गे शिरस्तस्य विललाप सुदुःखिता ॥

ततः	அப்பொழுது	शिरः	சிரை
तारा	தாரை	अङ्गे	தன் மடியிது
शिविकातल-	சிலிகையின்மீது	आरोप्य	தூக்கிவைத்துக்
शायिन्म्	படுத்துக்கிடக்கும்		கொண்டு,
पतिं	நாயகனை	सुदुःखिताः	துக்கம் மேலிட்டவ
दृष्ट्वा	பார்த்து,		ளாய்
तस्य	அவனது	विललाप	கிண்வருமாறு புலம்பி
			க்கதறினாள்.

हा वानरमहाराज हा नाथ मम वत्सल । हा महार्ह महाबाहो हा मम प्रिय पथ्य माम् ॥

हा वानरमहाराज	“ஓ! வானரசர் கோமகனை!	हा मम प्रिय	ஓ! என் காதுகேடே!
		मम	என்பீது
हा नाथ	ஓ! நாயகனே!	वत्सल	அன்பார்கதவனே!
हा महार्ह	மகா பூஜயனே!	मां	என்னை
महाबाहो	மகா ஆற்றலுடையவனே!	पथ्य	கண்கிறித்துப்
	வனே!		பாருமே!

जनं न पश्यसीमं त्वं कस्माच्छ्लोकाभिर्षादितम् ॥ ४१ ॥

த்வம்	“தேவரீரே”	जनं	ஜனத்தை
इमं	இந்த	कस्मान्	என்
श्लोकाभिर्षादितं	சேவகத்தால் மிக வருந்தும்	पश्यसि न	கண்ணெடுத்துப் பாராதிருக்கின்றீர்?

महृष्टमिव ते वक्तुं गतासोरपि मानद । अस्तार्कसमवर्णं च लक्ष्यते जीवतो यथा ॥ ४२ ॥

मानद	“மாவரிடமும். மரியா னையாய் நடப்பவரே!”	जीवतः	உயிருடனில, க்கின்ற வானது
ते	தேவரீரே	यथा	பேரன்றதாய்
गतासोः अपि वक्ते	நுதந்துபோகிருப்பி முகமாவது [னும்]	महृष्ट इव	சரித புடனிருக்கிறதா
अस्तार्कसमवर्णं च	{ அஸ்தமய சூரியபக வாரண நிகர் த்த காரந் திபுண்டையதாய்	लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.

एष त्वां रामरूपेण कालः कर्षति वानर । येन स विधवाः सर्वाः कृता एकेषुणा रणे ॥

वानर	“வானரரே!”	कृताः स	ஆக்கப்பட்டபார்க்கினோ
येन	எவரால்	एषः	இந்த [அந்த]
रणे	போரில்	कालः	எமனை
एकेषुणा	ஒரு பாணத்தால்	रामरूपेण	ராமனை உருவக்
सर्वाः	எல்லோரும்	त्वां	தேவரீரை [கொண்டு]
विधवाः	விதவைகளாக	कर्षति	அடைந்திருக்கிறார்.

इमास्तास्तव राजेन्द्र वानर्यो बहुधाः सदा । पादैर्विकृष्टमध्वानमामताः किं न बुध्यसे ॥

राजेन्द्र	“ராஜேந்த்ரமரே!”	विकृष्टं	கீண்ட
मदा	எப்பொழுதும்	अध्वानं	தூய்
तव	தேவரீரது	पविः	கால்நடைபார்.
बहुधाः	அன்புபெற்ற	आमताः	வந்திருக்கின்றார்கள்.
ताः	அந்த	किं	என்
इमाः	இந்த	बुध्यसे न	கவரிகுடிக் கக்கின்
वानर्यः	வானரஸ்திரீகள்		நீர்?

तवेष्टा ननु नामैता भार्याश्चन्द्रनिभानताः ॥ ४५ ॥

चन्द्रनिभानताः	“சந்திரனை நிகர்,த்த முதல்கனையதுடைய	तव	தேவரீரது
एताः	இந்த	इष्टाः	ரணங்கொண்டு நடக் கின்றவர்கள்
भार्याः	மனைவிகள்	ननु नाम	இக்கையா என்ன?

इदानीं नैक्षसे कस्मात्सुग्रीवं पुवगेश्वरम् । एते हि सचिवा राजन् तारमभृतयस्तव ॥
 पुरवासी जनश्चायं परिवार्याऽऽसतेऽनघ । विसर्जयेतान पुवगान् यथोचितमरिन्दम ॥
 ततः क्रीडामहे सर्वा वनेषु मदनोत्कटाः ॥ ४७ ॥

புவகேசுர
 சுமீவ்
 இடானீ
 கஸ்தாவ
 இக்ஷஸே ந
 ராஜந்
 தவ
 தாரமபூதய:
 ஏதே
 சசிவா: ஹி
 புரவாஸீ
 அய அன: ச
 பரிவார்ய
 “வாணராமன் னாராண
 சுக்கிரீவரை
 இப்பொழுது
 ஏனோ
 கண்ணெடுத்துப்பா
 ராதிருக்கின்றீர்?
 ஆரே!
 தேவரீரது
 தான் முதலிய
 இந்த
 மக்கிரீமர்களும்,
 புரவாஸிகளாகிய
 இந்த ஜனசமூகமும்
 குழுகதுகொண்டு,

ஆசுதே
 அனய
 அரிந்தம
 ஏதாந்
 புவகாந்
 யதோசிதம்
 விசர்ஜய
 வனேசு
 மதனோத்கடா:
 சர்வா:
 தத:
 க்ரீடாமஹே
 காத்தூதிகின்றனர்,
 புண்டராமாவே!
 சத்ருஸம்ஹாரகரே!
 இந்த
 வானரர்களை
 முறைப்படி
 விடைகொடுத்தனுப்பி
 வனங்களில் [விடும்.
 ஆன்பால் பெருமை
 பெற்று விளங்கிய
 நாங்கனெல்லோரும்
 இவ்விடத்திலேயே
 இன்பமாய்க் காண்க
 பூத்துவிடுகிலோம்.”

एवं विलपतीं तारां पतिशोकपरिप्लुताम् । उत्थापयन्ति स्य तदा वानर्यः शोककर्षिताः ॥

शोककर्षिताः
 वानर्यः
 तदा
 पतिशोक-
 परिप्लुतां
 “சோகத்தால் வாடிக்க
 டிடந்த
 வானரஸ்திரீகள்
 அப்பொழுது
 கணவனை நீனைத்து
 ரோகித்து மெய்ம
 மந்து

एवं
 विलपतीं
 तारां
 उत्थापयन्ति स्य
 மேற்கண்டவண்ணம்
 புலம்பிக்கதறும்
 தாரையை
 தேற்றரவுபடுத்தி
 னார்கள்.

सुर्य वेण ततः सार्धमङ्गदः पितरं रुदन् । चितामारोपयामास शोकेनाभिहतेन्द्रियः ॥४९॥

ततः
 अङ्गदः
 सुग्रीवेण
 सार्धं
 शोकेन
 “ஆதன்மேல்
 அக்கதன்
 சுக்கிரீவனோடு
 கூடவே
 சோகத்தால்

अभिहतेन्द्रियः
 रुदन्
 पितरं
 चितो
 आरोपयामास
 இந்திரியங்கள் கிதற
 அழுதுகொண்டு
 தந்தையை
 சிதைப்பின்றி
 வார்த்தினான்.

ततोऽग्निं विधिवद्वा सोपसव्यं चकार ह । पितरं दीर्घमध्वानं प्रस्थितं व्याकुलेन्द्रियः ॥

व्याकुलेन्द्रियः
 सः
 दीर्घं अध्वानं
 प्रस्थितं
 पितरं
 “இந்திரியங்கள் கலங்கி
 க்கிடந்த
 ச:
 டீர்வ் அஹ்வானம்
 செல்லும்
 தந்தைக்கு

विधिवत्
 अग्निं
 दग्वा
 ततः
 अपसव्यं
 चकार ह
 விதிப்படி
 நெருப்பை
 போட்டுவிட்டு,
 ஆதன்மேல்
 அப்பிரதகழிணம்
 செய்தான்.

संस्कृत्य वालिनं ते तु विधिपूर्वं प्रवक्ष्याः । आजम्मुदकं कर्तुं नदीं शीतजलां शुभाम् ॥

ते	அந்த	शुभां	அழகுபெய்தும்
प्रवक्ष्याः	வாசனார்கள்	शीतजलां तु	சூதரிந்த ஜலமுடைய
विधिपूर्वं	விதிப்படி	नदीं	நதிக்கு [துமா]ன
वालिनं	வாலிக்கு	उदकं	உதகத்தை
संस्कृत्य	தக்கடடி மரியாதை	कर्तुं	செய்ய
	செய்துகிட்டு,	आजम्मुः	பொய்த் தேர்ந்தார்கள்.

ततस्ते सहितास्तत्र बहूदं स्थाप्य चाग्रतः । सुशीवतारामहिताः सिपिचुर्वालिने जयम् ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	तयः	அப்பொழுது
सुशीवतारामहिताः	சுசீவன், தாரை	अहूदं च	அந்தனை
	இவர்களை அடிருத்த	अग्रतः स्थाप्य हि	முன்னிட்டுக்கொண்டு
ते	அவர்கள்	वालिने	வாலிக்கு
सहिताः	ஒன்றுகூடி	जये	ஜெயம்
		सिपिचुः	செய்தார்கள்.

सुशीवेणैव दीनेन दीनो भूत्वा महावयः । समानशोकः काकुत्स्थः प्रतकार्याव्यकारयन् ॥

महावयः	மகா சக்திவாணிய	भूत्वा	ஆகி,
काकुत्स्थः	கூராமர்	दीनेन	தனக்குச்சென்ற
समानशोकः	அவர்கள் சோகத்	सुशीवेण एव	சுசீவனைக்கொண்டே
	தான் துன்புற்று	प्रतकार्याणि	உத்திரக்கிரையகளை
दीनः	மனம் கொந்தவராய்	अकारयन्	செய்கிறதார்.

ततस्तु तं वालिनमय्यपौरुषं प्रकाशमिद्वாகुचरेषुणा हतम् ।

प्रदीप्य दीप्ताग्निसमौजसं तदा सलक्ष्मणं राममुपेयिवान् हरिः ॥ ५४ ॥

तदा	அப்பொழுது	वालिनं	வாலியை
हरिः	வாசனன், (சுசீவன்)	प्रदीप्य	தகனஞ்செய்துகிட்டு,
अय्यपौरुषं	சிறந்த பரக்கிரம	ततः	அதன்மேல்
	முண்டையவனும்,	सलक्ष्मणं	சக்தமணமுடன்
प्रकाशं	மகா பிரகாசித்தி பெற		இருந்தவரும்
	நலனும்;	दीप्ताग्नि-	தொழிந்துகிட்டெரி
इद्वாகुचरेषुणा	இவ்வாகுசுருசூரிகளை	समौजसं तु	அரிமக்கிளையைக்கொ
	பின் பாணத்தால்		த்த ஒளிபுடையவரு
हतं	கொலைபுண்டவன		மான
	மான	रामं	சூராமரை
तं	அந்த	उपेयिवान्	உடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தி ஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௫ ॥

सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिवेकः—சுகிரீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் ராஜ்யாபிவேகம்.

ततः शोकाभिसन्तप्तं सुग्रीवं क्षिप्रवाससम् । शाखामृगमहामात्याः परिवार्योपतस्थिरे ॥१॥

शाखामृग- महामात्याः	வாணிராத்தாம மந்திரி மார்கள்	क्षिप्रवाससं सुग्रीवं परिवार्यं उपतस्थिरं	சா ஆண்டியொழுகுந்த சுகிரீவனை சுற்றிச் சூழ்ந்து, பின் றுகொண்டிருந் தார்கள்.
------------------------	--------------------------------	--	---

अभिगम्य महाबाहुं राममहिष्कारिणम् । स्थिताः प्राञ्जलयः सर्वे पितामहमिवर्षयः ॥

सर्वे महाबाहुं अहिष्कारिणं	எல்லோரும் மகாபாசுவும் { அனுபாசமாய் எதை யும் செய்துமுடிக்க கிறவருமான	प्राञ्जलयः कपयः पितामहं इव स्थिताः	அஞ்சலி தானந்தர்க ளாகி பித்திகள் பிரம்மதேவரிடம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே காத்தாபிரண்டார்கள்.
----------------------------------	---	--	--

ततः काञ्चनशैलाभस्तरुणार्कनिभाननः । अववीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥

ततः काञ्चनशैलाभः तरुणार्कनिभाननः मारुतात्मजः	அச்சமயத்தில் பொன்மலைபோன்ற வரும், இளஞாயிறுபோன்ற முகமுடையவரும், வாய்குமாரருமாகிய	हनुमान् प्राञ्जलिः वाक्यं अववीत्	ஹனுமான் அஞ்ஜலி வாக்யம் செய்தருளினார்.
---	---	---	--

भवत्प्रसादात्सुग्रीवः पितृपैतामहं महत् । वानराणां सुदुष्प्रापं प्राप्तो राज्यमिदं प्रभो ॥४॥

प्रभो सुग्रीवः भवप्रसादात् पितृपैतामहं	"பிரபுடேவ! சுகிரீவர் தேவரீது அனுக்ரி கத்தால் தலைமுதையால் வந்ததாம்	सुदुष्प्रापं वानराणां इदं महत् राज्यं प्राप्तः	பெறுவதற்கரியது மரன் வானரர் பஞ்சாடப் இந்த பெரிய ராஜ்யத்தை அடைந்தார்.
---	--	---	--

भवता समनुज्ञातः प्रविश्य नगरं शुभम् । संविधास्यति कार्याणि सर्वाणि समुद्भजनः ॥

भवता समनुज्ञातः समुद्भजनः शुभं	"தேவரீரால் ஆக்குமாபிக்கப்பட்ட வராய் அன்பர்களோடுகூடி கிறந்த [வராய்	नगरं प्रविश्य सर्वाणि कार्याणि संविधाम्यति	நகரில் புகுந்து, எல்லா காரியங்களையும் விதிக்கட்டும்.
---	---	--	--

மூதோஸ்ய விவிதீர்நீரோபதீத யதாவிதி । அர்வயிப்யதி ரவீத மாலீத த்வா விசேபத: ॥

அய்	“ இவன்	த்வா	தேவரீரை
யதாவிதி ய	முறைப்படியே	விசேபத:	விசேஷமாகப்
விவிதி:	பலவகை	ரவீ: ய	சூர்னங்கனா லும்
மநீ:	பரிமாண [கவரால்	மாலீ: ய	மாலைகனா லும்
அபதீ:	அபிஷேகத் திரவியன்-	அர்வயிப்யதி	பெருமைப்படுத்து
மூத:	பட்டாபிஷேகம்		வார்.
	பெற்றவரால்		

இமா் கிரிசுதா் ரம்யாமிபிமநுமிதோஹிசி । கருவ் சுவாமிசவந் வானரந் சபரஹ்யந் ॥

இத:	இலிடத்திலிருந்து	வானரந்	வானரர்களை
இமா்	இந்த	சபரஹ்யந்	மசிழ்விக்கச்செய்தின்
ரம்யா	ஆழவிய		தவராய்
கிரிசுதா்	மலைக்குடைக்குள்	சுவாமிசவந்	மன்னனுடன் விளங்
அபிமநு	எழுந்தருள		ருவதை
அஹிசி	தேவரீர் திருவுளம்	கருவ்	செய்தருளும்.
	கொள்ளவேண்டும்;		

ஏவசுதோ ஹுமதா ராபவ: பரவீரஹ । ப்ரதுவாச ஹுமந் வுடிமான் வாக்யகோவித: ॥ ௮ ॥

ஹுமதா	ஹனுமாரால்	வுடிமான்	புத்திமாலும்
ஏவ	மேற்கண்டவாறு	பரவீரஹ	வித்தனு அவதாரவு
பவ:	விண்ணப்பஞ் செய்	ராபவ:	ஸ்ரீராமர் [மாகிய
	வப்பட்டவரும்;	ஹுமந்	ஹனுமான பார்த்து
வாக்யகோவித:	{ சொல்லின் னுட்பங்	ப்ரதுவாச	பின்வருமாறு திருவா
	கன் ஆறியதில்		ய்மனத்தருளிஞர்.
	விபுணரும்,		

சதுர்தச சமா: சௌம்ய மாம் வா யதி வா புரம் । ந ப்ரேக்ஷ்யாமி ஹுமந் பிதுநிர்देशபாலக: ॥

ஹுமந்	“ ஹனுமானே !	மாம்	நர் கிராமத்தினுள்
சௌம்ய	புண்பாத்தமாவே !	யதி வா	அல்லது [னோ,
பிது:	தக்கையினது	புர் வா	நகரத்தினுள்ளோ,
நிர்देशபாலக:	ஆக்கைனுப்படி நடக்கின்	சதுர்தச	பதினான்கு
	தவனாகிய நான்,	சமா:	வருவக்கன்
		ப்ரேக்ஷ்யாமி ந	புகமாட்டேன்.

சுசமூதா் குதா் ரம்யா் சுதீவோ வானரப: । ப்ரவிஷ்டோ விதிவதீர: சிபி ராஜ்யேஅபிபிச்யதாம் ॥

வானரப:	“ வானரோத்தமனும்,	ப்ரவிஷ:	சென்றவனும்
வீர:	சூரனுமாகிய	விதிவத்	முறைப்படி
சுதீவ:	சுக்ரீவன்	சிபி	வினாவில்
ரம்யா	ஆழவானதும்	ராஜ்யே	ராஜ்யத்தில்
சுசமூதா்	அதிகசெல்வம் கொண்ட	அபிபிச்யதாம்	அபிஷேகஞ் செய்விக்
குதா்	குளங்கமு [கடமாந்		கப்பாட்டும்.

एवमुक्त्वा हनुमन्तं रामः सुग्रीवमब्रवीत् । वृत्तज्ञो वृत्तसम्पन्नमुदारचरविक्रमम् ॥ ११ ॥

वृत्तज्ञः	உருத்த அறிவுடையவர் கனம் கனங்கு அறிந்த வராகையர்	वृत्तसम्पन्नः	சம்பன்ன முக்க முடைய வனமும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	उदारचरविक्रमः	மகத்தான ஆற்றலை மும் ஆண்மைமையுடைய உடையவனுமான
हनुमन्तं	ஹனுமனாகியவரை	सुग्रीवं	சுகிரீவரீதியைப்பார்த்து
एवम्	இவ்வாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆங்கு பேச்சுபுனைந்து.
उक्त्वा	அவ்வாறுசொல்லிக்கொண்டே.		

इममप्यङ्गदं वीर यौवराज्येऽभिषेचय । ज्येष्ठस्य स सुतो ज्येष्ठः सदृशो विक्रमेण च ॥
अङ्गदोऽयमदीनात्मा यौवराज्यस्य भाजनम् ॥ १२ ॥

वीर	“ வீரனே !	अयं	இந்த
हमं	ஹம்	अङ्गदः	அங்கதன்
यौवराज्यस्य	இளவரசுநாடுதான் ;	अदीनात्मा	எதற்கும் சரியாத
	கந்த	ज्येष्ठः	உத்தமன் ;
भाजनं	பாஜனம் உத்தமராகையர்	ज्येष्ठस्य	உத்தமருடைய
अङ्गदं	அங்கதனை	सुतः	புதல்வன் ;
यौवराज्ये	இளவரசுநாடு	विक्रमेण च	பாக்கிரமத்தினால்
अभिषेचय	முடிசூட்டவைமயம் ;	सदृशः अपि	அவருக்கு ஒப்பான வன்.
सः	அங்க		

पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणःसलिलागमः । षट्त्वाः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञिकाः॥

सौम्य	புண்பாக்கியமே !	सलिलागमः	சலிப்பெயர்நீரும்
वार्षिकसंज्ञिकाः	வார्षிகசெய்தொன்ற சொல்லப்பட்ட	अयं	இந்த
चत्वारः	சால்வ	श्रावणः	சுரவராதம்
मासाः	மாதங்களுள்	पूर्वः	முதலாவது
षट्त्वाः	ஷட்ஷெழுக்கென்றால் ;	वार्षिकः	வார्षிக
		मासः	மாதம்.

नायमुद्योगसमयः प्रविश त्वं पुरीं शुभात् । अस्मिन्वत्स्याम्यहं सौम्य पर्वते सहलक्ष्मणः ॥

अयं	“ இந்த	प्रविश	பெருங்குடிகா,
उद्योगसमयः	காரியசெய்தொன்ற சமயம்	सौम्य	சௌமிய !
तु	உம்	अहं	என்
पर्व	பர்வ	सहलक्ष्मणः	சகலக்ஷ்மண இவருகூட
शुभात्	சுபமாக	अस्मिन्	இதற்கு
पुरीं	புரீக்கு	पर्वते	பர்வதத்தில்
		व म्यामि	வமயாமி காலகிரகித்தேன்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमास्ता । प्रभूतसलिला सौम्य प्रभूतकमलोत्पला ॥

சௌம்ய	"அன்புடைய!	யுக்தமாஸ்தா	சுகமான கார்த்துண்டைய
இயம்	இந்த		தாயிருக்கிறது.
गिरिगुहा	மலைப்பின் ஏகாந்தஸ்த	प्रभूतसलिला	மெண்டிய ஜலசீசனக
	லகோ		சியமிருக்கிறது.
रम्या	மடுளுகராமாயிருக்கி	प्रभूतकमलोत्पला	தராமாருளும் ஆம்பல்
	றது.		சுளும் ஏரானமாயி
विशाला	விசாலமாயிருக்கிறது.		ருக்கின்றன.

कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे यत । एष नः समयः सौम्य प्रविश त्वं स्वमालयम् ॥

சௌம்ய	"அன்புடைய!	एषः	இதுநான்
त्वं	நீ	नः	நமக்கு
रावणवधे	ராவணனுண்டைய வதை	समयः	வந்தகாலம்.
	விஷயத்தில்,	त्वं	நீ
कार्तिके	கார்த்திகைமீசம்	स्वं आलयं	உன் தன்மனைக்கு
समनुप्राप्ते	ஆரம்பித்ததும்	प्रविश	பேர்ப்புகேள்.
यत	முயற்சிசெய்காதாயாக.		

अभिषिञ्चस्व राज्ये च सुहृदः संप्रहर्षय ॥ १८ ॥

राज्ये	"ராஜ்யத்தின்	सुहृदः च	சுண்டர்களைமும்
अभिषिञ्चस्व	திருமுடி சூட்டிக்	संप्रहर्षय	உள்ளக்குள்ளச்செய்தல்.
	கொள்.		

इति रामाभ्यनुज्ञातः सुग्रीवो वानराधिपः । प्रविशेश पुरीं रम्यां किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥

इति	இதற்கண்டவாறு	वालिपालितां	வாலியனுக்கு பரிபாலித்
रामाभ्यनुज्ञातः	ராமாபயனுஜாத	रम्यां	கம்பலம் இந்த
	பெற்றவனுடன்	किष्किन्धां	செஞ்செடி
वानराधिपः	வானரங்கள் ஈழப்பாதி	पुरीं	கருங்கு
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்.	प्रविशेश	பேர்புகேள்கொள்.

तं वानरसदृशाणि प्रविष्टं वानरेश्वरम् । अभिवाच्य प्रविष्टानि सर्वतः पर्ववारयन् ॥ २० ॥

प्रविष्टानि	சுடலங்கள்	तं	அதனை
वानरसदृशाणि	வானரவாசரிதன்	अभिवाच्य	வணங்கி,
प्रविष्टं	வந்து சென்றது	सर्वतः	எல்லாபுறமும்
वानरेश्वरं	வானரவாசரிதனை	पर्ववारयन्	பெருந்தெருவிலுள்ள.

ततः प्रकृतयः सर्वा इष्टा हरिगणेश्वरम् । प्रणम्य भूर्वा पतिता वसुधायां समाहिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	समाहिताः	புகிற்பதென்று
प्रकृतयः	பிரகர்த்தைகள்	भूर्वा प्रणम्य	தலை வணங்கி,
सर्वाः	எல்லோரும்	वसुधायां	பூமியில்
हरिगणेश्वरं	ஹரி கணேசுவரன்	पतिताः	கிழந்து தோள்கீழ்தார்
इष्टा	பார்த்து		கள்.

सुर्यावः प्रकृतीः सर्वाः संभाष्योत्थाप्य वीर्यवान् । भ्रातुरन्तःपुरं सौम्यं प्रविवेश महाबलः ॥

वीर्यवान्	வீரியவானும்	उत्थाप्य	எழுந்திருக்கச்செய்து,
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவ	संभाष्य	முடிவென்று,
	னும்	भ्रातुः	தமவனது
सुर्यावः	சூரியன்	सौम्यं	மென்தரமாயிருக்கிற
प्रकृतीः	பிரகர்த்தைகள்	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
सर्वाः	எல்லோரையும்	प्रविवेश	பொருண்.

प्रविश्य त्वभिनिष्क्रान्तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अभ्यपिञ्चन्त सुहृदः सहस्राक्षमिवामराः ॥

अमराः	தேவர்கள்	तु	உடனே
सहस्राक्षं	இத்திரளை	अभिनिष्क्रान्तं	வந்துசேர்ந்த
इव	எவ்வண்ணமோ	वानरर्षभं	வானரோத்தமனாகிய
	அவ்வண்ணமே	सुग्रीवं	சகீரியனை
सुहृदः	நண்பர்கள்	अभ्यपिञ्चन्त	பட்டாபிஷேகஞ்செய்து
प्रविश्य	புகுந்து,		வைத்தார்கள்.

तस्य पाण्डुरमाजहृदयं हेमपरिष्कृतम् । शुक्ले च बालव्यजने हेमदण्डे यशस्करे ॥ २४ ॥

तस्य	அவருக்கு	शुक्ले	வெண்
हेमपरिष्कृतं	பொன்கைப்பிடி	बालव्यजने च	சாமரங்களையும்
	புடைப	यशस्करे	ஆழகிய
पाण्डुरं	வெண்	हेमदण्डे	பொந்தடி களையும்
छत्रे	குடையையும்	आजहुः	கொண் டுவந்தார்கள்.

तथा सर्वाणि रत्नानि सर्वबीजौषधानि च । सर्पराणां च वृक्षाणां प्रोहान् कुसुमानि च ॥
शुक्रानि चैव वस्त्राणि श्वेतं चैवानुलेपनम् । सुगन्धानि च माल्यानि स्थलजान्यम्बुजानि च ॥
चन्दनानि च दिव्यानि गन्धाश्च विविधान् बहून् । अक्षतं जातरूपं च म्रियद्गुमधुसर्पिषी ॥
दधि चर्म च वैशाघ्रं वाराही चाप्युषानहौ ॥ २७ ॥

समालम्बनमादाय रोचनां समनःशिलाम् । आजगमुस्तत्र मुदिता वराः कन्याश्च षोडश ॥

षोडश	பதின்ம	मुदिताः	உள்ளும் பூரித்தவர்க
वराः	சிறந்த		ளாய்
कन्याः	கன்னிகைகள்	तथा च	ஆகல்கொண்டார்
तत्र	அப்பொழுது	सर्वाणि	எல்லாம்

समिद्धं	ஜ்வலிக்கும்
जातवेदसं	ஆக்னிபில்
मन्त्रपूतेन	மந்திரங்கள் ஜூடிக்கப் பெற்ற
हविषा	ஹவிஸினால்
हुत्वा	தேறாமம் செய்து விட்டு,
ततः	அதன்பின்னர்
हेमप्रतिष्ठाने	பொன்னுசனத்தை உடையதும்,
वराक्षरण- संयुते	சிறந்த விரிப்பு பாப் பய்ப்பெற்றதும்,
प्रासादशिखरे	கோலிலை விகர்த்த கோபுரமுடையதும்,
रम्ये	அழகாயிருக்கிறதும்,
चित्रमाल्योप- शोभिते	பலவித மாலையினால் அழகுவாய்ந்து விள ங்குகிறதுமான
वरासने	சிறந்த சிங்காதனத் தின் மீது
वानरश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனை
विविधैः	பல்வகை
मन्त्रैः	ஜபங்களை ஜூடித்து
प्राङ्मुखं	கிழக்குமுகமாய்
स्थापयित्वा	வீற்றிருக்கச்செய்து,
गजः	கஜன்,
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,
गवयः	கவயன்.
शरभः	சரபன்,
गन्धमादनः	கந்தமாதளன்,
मैन्दुः च	மேகநகன்,
द्विविधः एव	தனிவிதன்,
हनुमान्	ஹனுமான்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்,
नलः च	நளன் ஆகிய இத்த
वानर्यैः	வானரோத்தமர்கள்
समन्ततः	எங்குமிருந்து
तीर्थेभ्यः	புணிய சேஷத்திரங்க ளாகிய

नदीनदभ्यः च	கிழக்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும்
सर्वेभ्यः	எல்லா
समुद्भेभ्यः च	சமுத்திரங்களிலிருந் தாம்
विमलाः	சுத்தமான
शुभाः	புணிய
अपः	தீர்த்தங்களை
कमककुम्भेषु	பொன்சூடங்களில்
संहृत्य	எடுத்து,
आहृत्य	கொண்டுவந்து,
निधाय	வைத்து,
काञ्चनैः	பொன்
कलशैः च अपि	கலசங்களாலும்
शुभैः	புணிய
वृषभशृङ्गैः च	மாட்டுக்கொம்புகளா லும் (அதாவது இ வைகளில் அந்த தீர் த்தங்களை நிரப்பி)
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திரங்களில் கண்ட
विधिना	விதிப்பிரகாரமும்
महर्षि- विहितेन च	வேதங்களில் சொல் பெய்ப்பட்ட விதிப்பிர காரமும்,
प्रसन्नं	மந்திரமோதிப் புனிதமாத்கப்பட்ட
सुराम्भिना	நறுமணங்கடமும்
सन्निधेन	தீர்த்தத்தால்
वसवः	வசுக்கள்
सहस्राक्षं	ஆயிரம் கண்ணனாகிய
वासवं	தேவேந்திரனை
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अभ्यषिञ्चन्त	அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे सर्वे वानरपुङ्गवाः । प्रचुकुशुर्पद्मात्मानो हृष्टास्तत्र सहस्रशः ॥ ३७ ॥

சுமீவே	சுக்ரீவன்	வானரபுங்ஹா:	வானரோத்தமர்கள்
அபிஷித் து	அபிஷேகம் பெற்ற	சர்வே	எல்லோரும்
தத	அவ்விடத்தின் [யுடல்]	ஹஸ்த:	மகிழ்ச்சியுற்றவர்க
மஹாஸான:	மகாத்தமர்களுரான		ளாய்
சஹஸ்ர:	ஆயிரக்கூடியும்	பச்சுகுஸு:	ஆரவாரித்தவர்கள்.

रामस्य तु वचः कुर्वन् सुग्रीवो हरिपुङ्गवः । अङ्गदं संपरिव्रज्य यौवराज्येऽभ्यषेचयत् ॥

ஹரிபுங்ஹ:	வானரோத்தமர்களுரான	கூர்வந்	செய்துகொண்டு
சுமீவ:	சுக்ரீவன்	அங்ஹ	அங்கதனை
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய	சம்பரிவஜ்ய	சட்டித்தமுனி,
வஃ து	ஆக்கினைமையே	யௌராஜ்யே	புவராஜாவாய்
		அப்யஸேவயத்	முடிசூட்டினான்.

अङ्गदे चाभिषिक्ते तु सानुकोशाः प्रवङ्गमाः । साधु साध्विति सुग्रीवं महात्मानोऽभ्यपूजयन् ॥

அங்ஹதே	அங்கதன்	சுமீவே	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
அபிஷித் து	புவராஜாவாய் பட்ட	சாஸு	"நன்று
	அபிஷேகம் பெற்றதும்	சாஸு	நன்று"
சானுகோஸா:	அவ்விடம் வாத்தலைய	ஐதி ச	என்று சொல்லிக்
	முண்டய		கொண்டே
மஹாஸான:	மகாத்தமர்களுராய்	அப்யபூஜயந்	புகழ்ந்து கொண்டே
ஸ்வங்ஹமா:	வானரர்கள்		புகழ்க்கும்.

रामं चैव महात्मानं लक्ष्मणं च पुनः पुनः । प्रीताश्च तुष्टयुः सर्वे तादृशे तत्र वर्तिनि ॥

தந	அவ்விடத்தின்	லக்ஷ்மண ச	அக்யமணனாயும்
தாஹ்	அப்படி	சர்வே ச	எல்லோரும் [கூடிய]
வர்தினி	கடங்கும் சிவதயத்தின்	ஸ்ரீதா:	உள்ளார் டிக்கவார்-
மஹாஸான	மகாத்தமர்களுராய்	புன: புன:	இன்னும் திகழாய்
ராம ச எய்	ஸ்ரீராமருடைய	துஸ்து:	புகழ்த்தாய்கள்.

हृष्टपुष्टजनार्कीर्णा पताकाध्वजशोभिता । बभूव नगरी रम्या किष्किन्धा गिरिगह्वरे ॥

கிரிஹ்வே	மலைக்குகையிலிருந்து	பதாஹ்வஜ-	} உதாமமங்கள், கொ
ரம்யா	அழகிய	சோமிதா	
கிஷ்கிந்தா நகரி	கிஷ்கிந்தநகர்		யுகம் இவைகளுரால்
ஹஸ்து- } ஜனார்கீர்ணா }	கனித்து குழையற்ற வாழ்வுற்ற ஆண்குகள் கிதைத்ததாயும்	வஹுவ	அழகுற்றதாயும்
			கினைக்கிறது.

निवेद्य रामाय तदा महात्मने महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रमां च भार्यां प्रतिलभ्य वीर्यवानवाप राज्यं त्रिदशाधिपो यथा ॥ ४२ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகும் அவன்	निवेद्य	நெய்யியப்படுத்தி
कपिवाहिनीपतिः	கபிவாஹிணியை கீழ் மன்னனாகி	त्रिदशाधिपः	இந்திரன் [விட்டு]
तदा	அப்பொழுது	यथा	போலவே
महाभिषेकं	மகாபிஷேகத்தை	भार्या	தம்பி தனிபாகிய
महात्मने	மகாத்மாவாகிய	रमां	ருமையை
रामाय	ராமருக்கு	प्रतिलभ्य	அடைந்தது
		राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்
		अवाप	அடைந்தான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10363

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1111

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்திவழுவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

प्रस्रवणगुहायां निवासः—பரஸ்ரவணகுளையில் வஸித்தல்.

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् । आजगाम सह भ्रात्रा रामः प्रस्रवणं गिरिम् ॥

शार्दूलमृगसंघुष्टं सिंहभीमतरैर्हृतम् । नानागुल्मलतागूढं बहुपादपसङ्कुलम् ॥ २ ॥

ऋक्षवानरगोपुच्छैर्षार्जारैश्च निषेवितम् । मेघराशिनिभं शैलं नित्यं शुचिजलाश्रयम् ॥

वानरे	வானரனாகிய	बहुपादपसंकुलं	பல விருகங்களுடர்ச் சூழும்,
सुग्रीवे	சுகிரீவன்	ऋक्षवामर-)	கரிகுகள், வானரங்கள்,
अभिषिक्ते	அபிஷேகம் பெற்ற	गोपुच्छैः)	கொபுச்சுக்கள், இ வைகளாலும்,
गुहां	குளக்குள்	माजारीः च	பூனைகளாலும்
प्रविष्टे तु	பெயர்க்கிசைந்த	निषेविनं	வகிந்தப்பெற்றதும்,
रामः	ராமர், [பின்னர்	मेघराशिनिभं	மேகராசியை நிகர்ந்த தாய்,
भ्रात्रा	தம்பிபோடு	नित्यं	என்றென்றிலும்
सह	உட்பட	शुचिजलाश्रयं	சுத்தமரண நீருற்ற கருவின்ன துமான
शार्दूलमृगसंघुष्टं	{ புனைகளாலும், மான்க ளாலும் சப்பிக்கப் பெற்றதும்,	प्रस्रवणं गिरिं	பரஸ்ரவண கிரி என்ற
भीमतरैः	மிகவும் பயங்கரமான	शैलं	மலைக்கு
सिंहैः	சிங்கங்களால்	आजगाम	சென்றார்.
हृतं	கிழைப்பெற்றதும்,		
नानागुल्म-)	பலவகைப் புதர்களாலும்,		
लतागूढं)	கொடிகளாலும் மூடப்பட்டதும்,		

तस्य शैलस्य शिखरे पर्वतामायतां गुहाम् । प्रत्यगृह्यत वासार्थं रामः सौमित्रिणा सह ॥

रामः	சூரியமர்	शिखरं	மத்தியில்
सौमित्रिणा	சமத்ருகனா னாது	आयतां	கிரக வரக னாது
सह	கூட	महतीं	பெரிய துமாவ
वासार्थं	வாஸிப்பதற்கு	गुहां	குகுகபிள ன்னத
तस्य	அதன்	प्रत्यगृह्यत	கண்டிடுகாண்டார்.
शैलस्य	மலைமேல்		

कुत्वा च समयं सौम्यः सुश्रीवेण सहानघः । कालयुक्तं महदाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥ ५ ॥

सुश्रीवेण	சுசுரீவனோடு	विनीतं	கொந்தப் படக்கிற
सह	கூட		வரும்,
समयं	நேரம் சந்திகதந்தை	लक्ष्मिवदेनं	லட்சுமிவரை வளர்க்கி
कुत्वा च	வந்திடுத்தும்	आतरं	தம்பியுமான தவரும்,
	கொண்டு,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்
अनघः	புண்பா த்மாவும்	कालयुक्तं	சமயத்திற்கேற்றதும்
सौम्यः	சாந்தமுந் தீயும்	महन्	சிறந்த துமாவ
आता	நண்பரனுமான்	वाच्यं	பின்வரும் சொல்ல
रघुनन्दनः	சூரியமர்,	उवाच	கொன்னார்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमास्ता । अस्यां वसाव सौमित्रे वर्षाघपरिन्दम् ॥६॥

इयं	இந்த	अस्मिन्	என்கிலும் துபசார்
गिरिगुहा	பகைக்குகாவா னாது	सौमित्रे	சமத்ருக! [மகிய
रम्या	அழகாயிருக்கிறது,	अस्यां	இதில்
विशाला	பெரியதாயும்,	वर्षाव	மழைக்காலத்மாத
युक्तमास्ता	அந்தோட்டமுந்த	वसाव	கழிப்பேரம்.
	தாயுமிருக்கிறது.		

गिरिशृङ्गमिदं रम्यमुन्नतं पार्थिवात्मज । श्वेताभिः कुण्ठताम्राभिः शिलाभिरुपशोभितम् ॥ ८ ॥
 नानाधातुसमाकीर्णं दरीनिर्झरशोभितम् । विविधैर्दक्षपण्डैश्च चारु चित्रलतावृतम् ॥ ८ ॥
 नानाविहगसंगुष्टं मयूररचनादितम् । मालतीकुन्दगुल्मैश्च सिन्धुवारकुण्डकैः ॥ ९ ॥
 कदम्बार्जुनसजैश्च पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १० ॥

पार्थिवात्मज	“ சாந்ததுமார் !	कुण्ठताम्राभिः	கறுத்த சிவந்த
इदं	இந்த	शिलाभिः	சற்களால்
गिरिशृंगं	பகைக்குகாடுமுதலான	उपशोभितं	அழகுமாய்க்து
रम्यं	அழகாயிருக்கிறது.		விளங்குகிறது.
उद्यतं	செய்வதாயிருக்கிறது.	नानाधातु-)	பலவகை தாதுக்களால்
श्वेताभिः	வெள்ளையாக	समाकीर्णं)	வெகிலாக இருக்கிறது.

दरीनिर्झर- } शोभितं }	குடைகளினாலும், அரு கிகளாலும் அழகு வாய்ந்து கிளங்குகி	मयूररवनादितं	மயில்களின் ஒலிகளா ல் ஒளிக்கப்பெற்றது.
विविधैः वृक्षपण्डैः च चारु	பலவகை [றது. மரச்சோலைகளாலும், அழகாய்	मालतीकुन्दगुल्मैः	மாலதீ, குருந்தமிவை களின் புதர்களாலும்
विमलतावृतं	{ பலவகைக் கொடிக ளால் செறிந்ததாய் மிருக்கிறது.	सिन्धुवार- } कुरण्डकैः च }	{ வெண்ணெச்சி குரிஞ் சி இவைகளாலும்,
नानाविहगसंघुष्टं	{ பலவகைப் பறவைக ளால் சப்திக்கப் பெற்றது.	पुष्पितैः कदंबार्जुनसर्जैः च	{ பூக்க கடம்பு, மருது ஆக்கா மரங்களாலும்,
		उपशोभितम्	அழகுவாய்ந்து கிள ங்குகிறது.

इयं च नलिनी रम्या फुलपङ्कजमण्डिता । नातिदूरे गुहाया नौ भविष्यति नृपात्मज ॥

नृपात्मज	"ராஜகுமார!	नलिनी	தாமரை ஒடை
इयं	இந்த	नौ	நெடு
फुलपङ्कज- } मण्डिता }	மலர்ந்த தாமரைப் பு ஷ்பங்கள் நிறைந்து	गुहायाः	குடைக்கு
रम्या	அழகுவாய்ந்த	नातिदूरे च भविष्यति	சமீபத்திலேயே இருக்கிறது.

प्रागुदवप्रवणे देशे गुहा साधु भविष्यति । पश्चाच्चैवान्नता सौम्य निवातेयं भविष्यति ॥

सौम्य	"அப்பா!	भविष्यति	இருக்கிறது.
गुहा	குடை	इयं	இது
प्रागुदवप्रवणे	வடிகிழக்கு தாழ்வரை வாகிய	पश्चात् एव	மேற்கிலே
देशे	பிரதேசத்தில்	उन्नता	உயர்ந்ததாய்
साधु	மிக இனியதாய்	निवाता च भविष्यति	காற்றிற்கண்களையும் இருக்கிறது.

गुहाद्वारे च सौमित्रे शिला समतला शुभा । शृङ्गणा चैवायता चैव भिन्नाञ्जनचयोपमा ॥

सौमित्रे	"சக்தியுறு!	शुभा एव	அழகாயும்,
गुहाद्वारे	குடையின் முன்பாகத் தில்	शृङ्गणा च	மாதாழ்ப்பாயும்,
शिला च	பாறையும்,	आयता एव	கிசாலமாயும்,
समतला च	சமமான தல்முடைய தரையும்,	भिन्नाञ्जन- } चयोपमा }	{ தனித்துக்கிடக்கும் அஞ்சனமலைக்கு நிக ராயுமிருக்கிறது.

गिरिशृङ्गमिदं तात पश्य चोत्तरतः शुभम् । भिन्नाञ्जनचयाकारमम्भोधरमिवोत्थितम् ॥
दक्षिणस्यामपि दिशिः स्थितं श्वेतमिवाम्बुधम् । कैलासशिखरमख्यं नानाधातुविभूषितम् ॥

तात	“அப்பா !	श्वेत	வெண்மைபாண
शुभं	அழகாய்	अम्बुदं	மேகத்தை
भिन्नाञ्जन- } चयाकारं }	தனித் தூக்கிடக்கும் மலையுருக்கொண்ட தாய்	इव	போலிருக்கிறதும்
		कैलासशिखरमख्यं	கடிகைமலை கொடுமுடி வைவிரகத்தது
उत्थितं	மேலெழும்பிய	नानाधातु- }	பலவகை தாதுக்க
अम्भोधरं	மேகத்தை	विभूषितं }	நால் அழகுலாய்க்து விளங்குகிறதும்,
इव	நிகர் த்ததுமான		
उत्तरतः	வடக்குதிசையிலிருக்	दक्षिणस्यां	தென்
इदं	இந்த [கும்	दिशि	திக்கில்
गिरिशृङ्गं च	மலைக்கொடுமுடியை யும்	स्थितं अपि	இருக்கிறதாயி
		पश्य	பார். [இதையும்

प्राचीनवाहिनीचैव नदीं भृशमकर्दभाम् । गुहायाः पूर्वतः पश्य त्रिकूटे जाद्वीमिव ॥
चम्पकैःस्तिलकैस्तालैस्तमालैरतिमुक्तकैः । पद्मकैः सरलैश्चैव अङ्गोलैश्चैव शोभितम् ॥१७॥
वानीरैस्तिमिशैश्चैव वकुलैः केतकैश्चैव । हिन्तालैस्तिरिटीनापैत्रैकैः कृतपालकैः ॥ १८ ॥

गुहायाः	“குகையின்	तिरिटैः च	திரிடக்களா தும்,
पूर्वतः	முன்னே	नीपैः च	நீபக்களா தும்,
चम्पकैः	சம்பகங்களா தும்,	वेलकैः च	வேத்திரகக்களா தும்,
तिलकैः	திலகக்களா தும்,	कृतमालकैः च	கருதமாலகக்களா தும்,
तालैः	தாளங்களா தும்,		
तमालैः	தமாலங்களா தும்,	शोभितं एव	அழகுற்று விளங்குகி றதும்,
अतिमुक्तकैः	அதிமுத்தகங்களா தும்,	त्रिकूटे	திரிட்டபர்வதத்தில் :
पद्मकैः	பத்மகக்களா தும்,	जाद्वी	பர்தாவிவந்தியை
सरलैः	ஸரளங்களா தும்,	इव	போலிருக்கிறதும்
अङ्गोलैः	அழிஞ்சிகளா தும்,	भृशं	பெகலம்
वानीरैः	வானீரங்களா தும்,	अकर्दभां एव	தெவிர்த கிளையுடை யதுமான
तिमिशैः	திமிசங்களா தும்,		
वकुलैः	வகுலங்களா தும்,	प्राचीनवाहिनी }	செழஞ்சுவர்களால்
केतकैः	கேதகங்களா தும்,	एव }	ஒடுகிற
धवैः	தவங்களா தும்,	नदी एव	நதியையும்
हिन्तालैः	ஹிந்தகங்களா தும்,	पश्य	பார்.

तीरजैः शोभिता भाति नानारूपैस्ततस्ततः । वसनाभरणोपेता प्रमदेवाभ्यलङ्कृता ॥१९॥

ततस्ततः " ஆங்காங்கு
नानारूपैः பலவகை [நானில்]
तीरजैः கரைப்பிலுள்ள மரங்கள-
वसनाभरणोपेता நல்ல ஆடைமரபரணங்க-
கொணையணிந்து

अलङ्कृता அழகுற்று விளங்குப
प्रमदा பெண்டணி [மனா]ன
इव போல
शोभिता அழகாய்
भाति விளங்குகிறது.

शतशः पक्षिसङ्घैश्च नानानादैर्विनादिता । एकैकमनुरक्तैश्च चक्रवाकैरलङ्कृता ॥ २० ॥

नानानादैः பலவகை ஒலிகளைச்
செய்யும்
पक्षिसंघैः च பகிழ்ச்சட்டங்களால்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
विनादिता ஒலிபெற்று விளங்-
கிறது.

एकैकं ஒன்றொன்றொன்று
अनुरक्तैः அன்புள்ள
चक्रवाकैः च சக்கரவாகங்களாலும்
अलङ्कृता அழகுவாய்ந்து
விளங்கிற்று.

पुलिनैरतिरम्यैश्च हंससारससेवितैः । प्रहसन्तीव भाल्येषा नानारत्नविभूषिता ॥ २१ ॥

हंससारससेवितैः { நெய்நாய்க்கள், ஸாரஸ-
ங்கள் இவைகளால்
தக்கப்பெற்று
अतिरम्यैः च மிக்க அழகிய
पुलिनैः மணந்திட்டிகளால்

नानारत्नविभूषिता பலவகைமரபரணங்க-
ளணிந்த
प्रहसन्ती புன்னகையுற்ற ஒரு
इव போல [பெண்
एषा இது, (நதி)
भाति விளங்குகிறது.

कचिन्नीलोत्पलच्छन्ना भाति रक्तोत्पलैः कचित् । कचिदाभाति शुक्लैश्च दिव्यैः कुमुदकुब्जलैः ॥

कचिन् " சிலவிடங்களில்
नीलोत्पलच्छन्ना கருநெய்தல்களால் வி-
யாப்தமாயிருக்கிறது.
कचिन् சிலவிடங்களில்
रक्तोत्पलैः செங்கழுநீர் புக்கபங்-
களால்

भाति அழகுற்று விளங்குகி
कचिन् சிலவிடங்களில் [முது.
शुक्लैः வெண்ணையான
दिव्यैः அழகிய
कुमुदकुब्जलैः च ஆம்பல் மொட்டுகளா
अभाति விளங்குகிறது. [தும்

पारिप्लवशतैर्जुष्टा बर्हिणक्रोश्चनादिता । रमणीया नदी सौम्य मुनिसङ्घैर्निपेविता ॥ २२ ॥

सौम्य " அமரம் |
नदी நதியானது
पारिप्लवशतैः பல நீர்பநைவகளால்
जुष्टा விளங்குகிறது.

बर्हिणक्रोश्- } மயில்களாலும் அன்
नादिता } நிற்கலாலும் ஒலிக்
கப்பெற்றதும்
मुनिसङ्घैः } முனிகளங்களால் அநி
निपेविता } க்கப்பெற்றதுமாய்
रमणीया கொஞ்சமணிமயமாக
பயிற்றது.

पश्य चन्दनवृक्षाणां पङ्क्तिः सुरचिता इव । ककुभानां च दृश्यन्ते मनसेवोदिताः समम् ॥

चन्दनवृक्षाणां	"சந்தனவார்க்கு	ककुभानां च	ககமுதமர்க்கலின்
	ஊடல்		வரிவரையும்
पङ्क्तिः	வரிவரகளை	मनसा	மனத்திலே நினைக்க
सुरचिता: इव	சுருசாலை கனவர்க்கிடம்	समं	சமகாலத்தின்
	டகவரிவரி வரிமுட்டைத	उदिता: इव	உதிகள் நிழலவைகள்
पश्य	பார்.		போலவே
		दृश्यन्ते	நாண்ப்படுகின்றன.

अहो सुरमणीयोऽयं देशः शत्रुनिवृदन । इह रम्याव सौमित्रे साध्वय निवसावह ॥ २५ ॥

शत्रुनिवृदन	"சத்ருக்கள் கொட்ட	सुरमणीयः	சுருமணியிருக்கிற
	மடக்கும்	इह	இங்குத்தான்
अहो सौमित्रे	ஹ ஸௌமித்ரு !	रम्याव	ரம்யாவழிமுதுவோம்.
अयं	இந்த	आय	இவன்-த்தான்
देशः	இடமாகிறது	साधु	சாது
		निवसावह	வசைப்போம்.

इतश्च नातिदूरे सा किष्किन्धा चित्रकानना । सुमीवस्य पुरी रम्या भविष्यति वृषात्मज ॥

वृषात्मज	"வாசுகுமார !	सा	சா
सुमीवस्य	சுமீவனது	किष्किन्धा	கிஷ்கிந்தை
पुरी	நகரும்	इतः	இதற்குத்த
रम्या	அழகானதும்	नातिदूर	நாதிக்கூறென
चित्रकानना च	பல காசிகனடர்க்கு	भविष्यति	ஐருக்கிறத.
	அழகான		

गीतवादित्रनिर्घोषः श्रूयते जयतां वर । नर्दतां वानराणां च मृदङ्गादम्बरैः सह ॥ २७ ॥

जयतां वर	"ஜயதாரிகளின்	मृदङ्गादम्बरैः	மீருத்தத்தின் துண்ட
	உத்தர !	सह	சஹதெயுடிக
नर्दतां	காத்தளை செம்பரின்ற	गीतवादित्र-	கீதவாதித்ர-
वानराणां	வானரர்களுடைய	निर्घोषः च	நிர்ஹோசம்
		श्रूयते	சுருயதென.

लब्ध्वा भार्यां कपिवरः प्राप्य राज्यं सुहृद्भूतः । ध्रुवं नन्दति सुमीवः संप्राप्य महतीं धियम् ॥

कपिवरः	"கபிவார்க்கு	धिये	தெய்வத்தைய
सुमीवः	சுமீவன்	संप्राप्य	சம்பாப்தம்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	भार्या	மனைவிய
प्राप्य	அடைந்து.	लब्ध्वा	உடைந்து.
सुहृद्भूतः	சுஹ்ருதனாகவும் ஆயும்	नन्दति	நந்தி. அழகாயிருக்க
	மட்டவதனாக		கின்றான்.
महतीं	பெரும்	ध्रुवम्	இவ்விண்மாம்.

इत्युत्तवा न्यवसत्तत्र राघवः सहलक्ष्मणः । बहुदृश्यदरं कुञ्जे तस्मिन्प्रसवणे गिरौ ॥ २९ ॥

सहलक्ष्मणः	ஸகந்தமணருடனிருந்த	बहुदृश्यदरी- कुञ्जे	அழகிய குணககளை யும் புதர்களையுமு
राघवः	ஸ்ரீராமர்	तस्मिन्	அந்த [டையதான
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रसवणे	பிரஸ்வண
तत्र	அப்பொழுது	गिरौ	மலைமீல்
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,	न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.

सुसुखेऽपि बहुद्रव्ये तस्मिन्नि धरणीधरे । वसतस्तस्य रामस्य रतिरल्पाऽपि नाभवत् ॥
हतां हि भार्यां स्मरतः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥ ३० ॥

प्राणेभ्यः अपि	உயிர்நிலும்	सुसुखे अपि	மிக மனோகரமாயிருக்
गरीयसीं	தீனியவனும்	तस्मिन्	அந்த [கின்றதுமான
हतां	காணாமற்போயிருக் கின்றவனுமான	धरणीधरे	பர்வதத்தில்
भार्या	மனைவியை	वसतः	வசித்துக்கொண்டி
स्मरतः हि	இடைவிடாது நினைத் துக்கொண்டே,	तस्य	அந்த [ருக்கும்
बहुद्रव्ये	எல்லா பதார்த்தங் களையுடையதும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
		रतिः	மனச்சாந்தி
		अल्पा अपि	கொஞ்சமேனும்
		अभवत् न	ஏற்படவில்லை.

उदयाभ्युदितं दृष्ट्वा शशाङ्कं च विशेषतः । आविवेश न तं निद्रा निशासु शयनं गतम् ॥

निशासु	இரவுகளில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
शयनं गतं	படுத்துக்கிடந்த	विशेषतः च	முக்கியமாய் அதனா
तं	அவருக்கு	निद्रा	நித்ரை [லும்,
उदयाभ्युदितं	உதயகிரியில் உதித்த	आविवेश न	வரவில்லை.
शशाङ्कं	சந்திரனை		

तत्समुत्थेन शोकेन बाष्पोपहतचेतसम् । तं शोचमानं काकुत्स्थं नित्यं शोकपरायणम् ॥
तुल्यदुःखोऽब्रवीद्भ्राता लक्ष्मणोऽनुनयन् वचः ॥ ३२ ॥

नित्यं	இடைவிடாது	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
शोकपरायणं	சோகத்திலாழ்ந்து	तुल्यदुःखः	ஒத்த துன்பத்தை
तत्समुत्थेन	அதனால் விளைந்த	भ्राता	தம்பியாகிய [யுடைய
शोकेन	கஷ்டத்தால்	लक्ष्मणः	ஸகந்தமணர்
बाष्पोपहतचेतसं	கண்ணிர் பெருக்கால் அநிவிழ்ந்து	अनुनयन्	தேற்றரவுபடுத்துகிற வராய்
शोचमानं	பரிதபிக்கும்	वचः	பின்வரும் சொல்லை
तं	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अलं वीर व्यथां गत्वा न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३३ ॥

वीर	“சூரரே	त्वं	தேவரீர்
व्यथां	மனக்கலவரத்தை	शोचितुं	துயரப்பட
गत्वा	அடைந்தது	अर्हसि न	கூடாது.
अलं	போதுமே.		

शोचतो व्यवसीदन्ति सर्वार्था विदितं हि ते ॥ ३४ ॥

शोचतः	"மனத்தனர்க்கி கொண்டவனுக்கு	व्यवसीदन्ति	காரமடைகின்றன.
सर्वार्थाः	எல்லாக்காரியங்களுக்கும்	ते	தேவரீரது
		विदितं हि	உபதேசமே இது.

भवान्क्रियापरो लोके भवान्दैवपरायणः । आस्तिको धर्मशीलश्च व्यवसायी च राघव ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	आस्तिकः	{ பெரியோர் அனுஷ்டா ஸ்கங்களில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்.
लोके	உலகில்	धर्मशीलः	தர்மானுஷ்டான முடையவர்.
भवान्	தேவரீரொருவரே	व्यवसायी च	உலகநன்மைக் குழைப்பவர்.
क्रियापरो	ஊழ்க்கணக்கஞ்சாத		
भवान्	தேவரீரொருவரே[வர்.		
दैवपरायणः	தெய்வமாய்க் கொண் டாடப்படுபவர்.		

न ह्यव्यवसितः शत्रुं राक्षसं तं विशेषतः । समर्थस्त्वं रणे हन्तुं विक्रमैर्जिह्वाकारिणम् ॥ ३५ ॥

विक्रमैः	"பரக்கிரமக்களால்	विशेषतः	முக்கியமாய்
जिह्वाकारिणं	வழிதப்பி உடக்கும்	शत्रुं	தேவரீர் ஒருவரே
तं	அந்த	राक्षसं	சமர்த்தர்.
शत्रुं	சத்ருவாகிய	हि	ஆண்படியால்
राक्षसं	ஆரக்கணை	अव्यवसितः	தீர்மானத்தை மீறி உடக்கிறவராக
रणे	போரில்	न	வேண்டாம்.
हन्तुं	கொல்ல		

समुन्मूल्य शोकं त्वं व्यवसायं स्थिरं कुरु । ततः सपरिवारं तं निर्मूलं कुरु राक्षसम् ॥

त्वं	"தேவரீர்	ततः	அதனும்
शोकं	சோகத்தை	तं	அந்த
समुन्मूल्य	வேலோடுகளையும்.	राक्षसं	ஆரக்கணை
व्यवसायं	முயற்சியை	सपरिवारं	பரிவாரக்களோடு
स्थिरं	உறுதியாய்	निर्मूलं	நிர்மூலமாக [உடவே செய்யும்.
कुरु	கைப்பற்றும்.	कुरु	

पृथिवीमपि काकुत्स्थ ससागरवनाचलाम् । परिवर्तयितुं शक्तः किं पुना रावणं रणे ॥

काकुत्स्थ	"ஸ்ரீராம!	शक्तः	சக்தர்.
ससागर- वनाचलां }	சமுத்திரங்களையும் வனங்களையும் மலை களையுமுள்ளிட்ட உலகவுட்கூட	रणे	போரில்
पृथिवी अपि		रावणं	ராவணனைப் பற்றி
परिवर्तयितुं	அழிக்கவும் ஆக்கவும்	किं पुनः	என்றால் எம்மா த் திரம்?

शरत्कालं प्रतीक्षस्व प्रावृत्कालोऽयमागतः । ततः सराष्टं सगणं रावणं त्वं वधिष्यसि ॥

அஃ " இந்த
பாவ்ருக் காலம்
பாஸத் : ஆரம்பித் துளிப்டது.
சரக் காலம் சரத் காலத்தை
பரீக்ஷஸ்வ எதிர்பார்த்திருந்தும்.

ततः அப்பொழுது
த்வ தேவரீர்
ராவணம் ராவணனை
சராஷ் நாட்டு ஜனங்களை நம்
சகணம் இனத்தாரோடும்
வधिष्यसि கொல்லீர்.

अहं तु खलु ते वीर्यं प्रसुप्तं प्रतिबोधये । दीप्तैराहुतिभिः काले भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

காலே " வேண்டியகாலத்தில்
பஸ்மக்ஷ்ணம் தீறுபூத்த
அனல் அக்ஷியை
வீரீஃ பரிசுத்தமான
பாஹுதிபிஃ ஆறுதலுதிகளால்
ஐவ எவ்வண்ணமோ

ते தேவரீருக்கு
प्रसुप्तं { வெளிக்காட்டாது அ
டக்கிவைத்துக்கொ
ண்டிருக்கும்
वीर्यं வீர்பத்தை
अहं நான்
प्रतिबोधये நினைப்பூட்டுகின்றேன்
खलु तु இல்லையா என்ன ? "

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं प्रतिपूज्य हितं शुभम् । राघवः सुहृदं स्निग्धमिदं वचनमब्रवीत् ॥

ராஃவஃ பூதீராமர்
லக்ஷ்மணஸ்ய ஸந்தமணருடைய
சுபம் நல்லதாயிருக்கிறதும்
ஹிதம் ஹிதமாயிருக்கிறது
தந் அந்த [மான
வாக்யம் சொல்லை
பரதிபூஜ்ய கொள்கலித்து,

सुहृदं { விசுவாசத்தை நன்கு
விளக்கக் காட்டுகிற
தும்
स्निग्धं तु மதுரமாயுமிருக்கின்ற
इदं மின்வரும்
वचनं பதிலை
अब्रवीत् சொன்னார்.

वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

லக்ஷ்மண " ஸந்தமண !
அனुरக்ஷென மகத்தான பரிதிபு
டையவனும்,
ஸ்நிஃதென அன்புடையவனும்,
ஹிதென ஹிதத்தையே சொல்
பவனும்,

सत्यविक्रम- } வின்போகாத பராக்
युक्तेन } கிரமம் படைக்கப்
பெற்றவனுமான
त्वया உன்னால்
यत् वाच्यं எது சொல்லத்தக்க
तत् அதுவே [தொ
उक्तम् சொல்லப்பட்டது.

एष शोकः परित्यक्तः सर्वकार्यावसादकः । विक्रमेष्वप्रतिहतं तेजः प्रोत्साहयाम्यहम् ॥

சர்வகார்ய- } " சர்வகாரியங்களுக்கும்
वसादकः } தேடுவிலை விக்ஷிந்த
एषः शोकः இந்த சோகமானது
परित्यक्तः முற்றிலும் ஒழித்து
கிடப்பபட்டது.

अहं நான்
विक्रमेषु பராக் கிரமங்களில்
अप्रतिहतं இடைபடாமலுத
तेजः ஊக்கத்தை
प्रोत्साहयामि மேற்கொள்ளுகிறேன்.

शरत्कालं प्रतीक्ष्ये स्थितोऽस्मि वचने तव । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥

தவ	“உனது	प्रसादं	ம.தவியை
வசனம்	மொஸ்திஸ்	अनुपालयन्	எதிர்பார்த்துக்கொண்
स्थितः अस्मि	நிலைத்திருக்கின்றேன்.	शरत्कालं	மாத்காலத்திற்கு [டு
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனுடையவும்,	प्रतीक्ष्ये	கார்த்துக்கொண்டி-
नदीनां च	மதிகளுடையவும்		ருக்கின்றேன்.

उपकारेण वीरस्तु प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्वतां मनः ॥४५॥

वीरः तु	“தர்மவீரன் என்றான்	अकृतज्ञः	சன்றி மறந்தவனுய்
उपकारेण	தூர் உபகாரம் பெற்ற	अप्रतिकृतः	புரதிசெய்யத்தவ
	தற்கு மாறாய்		நினை ஒருவன்
प्रतिकारेण	கைம்மாறால்	सत्त्वतां	கான்றோர்களுடைய
युज्यते	பக்தி பாராட்டுகின்	मनः	மனதை
	றான்.	हन्ति	புண்படுத்துகின்றான்”.

अथैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कुताञ्जलिस्तत्प्रतिपूज्य भाषितम् ।

उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥ ४६ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	स्वभिरामदर्शनं	மிக அழகிய அபிப்ப
अथ	இப்பொழுது		ராயத்தையுடைய
एवं	மேற்கண்டவாறு	रामं	சூராமரைப் பார்த்து
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செ	आत्मनः	தனது
	லிகாற்றியவராய்	शुभं	புண்யமான
भाषितं	சொல்லி	दर्शनं	கோக்கை
प्रणिधाय	நீர்க்காலேவை	प्रदर्शयन्	உவர்த்திக்காட்டிக்
तव	அதை [செய்து,		கொண்டு
प्रतिपूज्य	மனதுனுன் கொண்	उवाच	பின்வருமாறு
	டாடி,		மொழிகதார்.

यथोक्तमेतत्तत्र सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न चिराद्वरीश्वरः ।

शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥ ४७ ॥

नरेन्द्र	“புருஷோத்தம!	भवान्	தேவரீர்
हरीश्वरः	வரணமன்னன்	रिपुनिग्रहे	சத்துவை ஒழிப்பதில்
न चिरात्	நீக்கிரத்திலேயே	धृतः	உறுதிக்கொண்டவராய்
तव	தேவரீரது		{ சரத்தகாலத்தை எதிர்
ईप्सितं	மனோநிஷ்டத்தைய	शरत्प्रतीक्षः	{ பார்த்துக் காத்தி
सर्वं	எல்லாவற்றையும		{ ருக்கின்றவராய்
यथोक्तं	வாய்க்களித்தனான்	इमं	இந்த
धृतम्	இறைந [ணக்கி	अलप्रपातं	மழைகாலத்தை
कर्ता	செய்துமுடித்தவ	क्षमताम्	பொறுத்தருள
	முடிவான்.		வேண்டும்.

नियम्य कोपं प्रतिपाल्यतां शरत् क्षमस्व मासांश्चतुरो मया सह ।

वसाचलेऽस्मिन् मृगराजसेविते संवर्तयन् शत्रुवधे समुद्यतः

॥ ४८ ॥

கோபம்	“மனக்கொதிப்பை	शत्रुवधे	சத்ருவின் வதைப்பில்
नियम्य	ஒதுக்கி,	समुद्यतः	அதிக கோக்கமுடைய
क्षमस्व	பொறுத்துக்கொள் னும்.		வராய்
शरत्	சரத்தகாலமானது	संवर्तयन्	முற்றிலும் தீர்மானம்
प्रतिपाल्यतां	எதிர்பார்க்கப்பட்ட தும்,		கொண்டு
मृगराजसेविते	சிங்கங்கள் வசிக்கப்	मया सह	என்னோடுகூட
अस्मिन्	இந்த [பெற்ற	चतुरः	நான்கு
अचले	பர்வதத்தில்	मासान्	மாதங்கள்
		वस	போக்கும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10411

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1159

अष्टाविंशः सर्गः — இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

प्रावृद्धवर्णनम्—மறைக்ககாலத்தை வருணிப்பது.

स तथा बालिनं हत्वा सुग्रीवमभिषिच्य च । वसन् माल्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणमवधीत् ॥

बालिनं	வாலியை	पृष्ठे	புத்தியில்
हत्वा	கொன்று,	वसन्	வசித்துக்கொண்டி
सुग्रीवं	சுக்ரீவனுக்கு		ருக்கும்
तथा	அப்படியே	सः	அந்த
अभिषिच्य च	பட்டாபிஷேகம் செய் கித்தும்,	रामः	முதிராமர்
	{ மல்லவரென்னும் பெ	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
माल्यवतः	{ பாருடைய பிரஸ்ரவ ணமடைவினது		பார்த்த
		अवधीत्	பின் வருமாறு
			மொழிந்தார்.

अयं स कालः समाप्तः समयोऽद्य जन्मगमः । संपश्य त्वं नभो मेघैः संवृतं गिरिसन्निभैः ॥

जन्मगमः समयः	“வருஷ நுதுவாகிய	नमः	ஆகாசம்
सः	அந்த	गिरिसन्निभैः	மலைகளை நிகர்த்த
अयं	இந்த	मेघैः	மேகங்களால்
कालः	காலமானது	संवृतं	மூடப்பட்டிருப்பதை
अद्य	இப்பொழுது	त्वं	நீ
समाप्तः	வாந்துவிட்டது.	संपश्य	பார்.

नवमासभृतं गर्भं भास्करस्य गर्भस्तिभिः । पीत्वा रसं समुद्राणां योः प्रसूते रसायनम् ॥

யோ:	"ஆகாசமானது	பீஷா	குடித்து.
भास्करस्य	ஞாயபகவானது	नवमासभृतं	ஒன்பது மாதம்
गर्भस्तिभिः	கிரணங்களால்	गर्भं	கருவாகிறது [கடக்த
समुद्राणां	சமுத்திரங்களுடைய	रसायनं	இலந்தை
रसं	இல ஆலையை	प्रसूते	பொழிகிறது.

शक्यमम्बरमास्तु मेघसोपानपङ्क्तिभिः । कुटजार्जुनमालाभिरलंकर्तुं दिवाकरम् ॥ ४ ॥

मेघसोपान- पङ्क्तिभिः	"மேகங்களுகிறது படி க் கட்டுகளின் வரிசை களால்	अम्बरं	ஆகாசத்திற்கே
कुटजार्जुन- मालाभिः	வெட்பாளை, மருது இலைகளின் மலர் க ளைக்கொண்டு	आस्ता	ஒருவன் ஏறி,
		दिवाकरं	சூரியனை
		अलंकर्तुं	நெரிச் புழிக்க
		शक्यम्	காத்தம்பிபொகிருக்கி றது.

सन्ध्यारागोत्थितैस्ताम्रैरन्तेष्वधिकपाण्डरैः । स्निग्धैरभ्रपटच्छेदैर्वद्भ्रगमिवाम्बरम् ॥ ५ ॥

अम्बरं	"ஆகாசமானது	सिन्धिः	மழமழப்பான
सन्ध्यारागोत्थितैः	ஸந்தியாகாலத்தி லுண்டாசூம்	अभ्रपटच्छेदैः	முகில்களாகிற செழிக் ததுணிகளால்
ताम्रैः	கிளப்பு வர்ணங்களால்	वद्भ्रगं	கட்ப்பட்ட புண்ணை
अन्तेषु	ஒரங்களில்		யுடையது
अधिकपाण्डरैः	அதிக வெண்மை வர் ணங்களால்	इव	போலிருக்கிறது.

मन्दमारुतनिश्वासं सन्ध्याचन्दनरञ्जितम् । आपाण्डुजलदं भाति कामातुरमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं	"ஆகாசமானது	आपाण्डुजलदं	வெளுத்த மெகத்தை
मन्दमारुत- निश्वासं	மந்தமர்நுதமாகிய சுவாசத்தைநடிடைய கூடும்,	कामातुरं	செத்தின்பகோயுத்த வன்
सन्ध्याचन्दन- रञ्जितं	ஸந்தியாகாலமாகிய சந்தனத்தால் பூசப் பட்டதும்,	इव	போல
		भाति	காணப்படுகிறது.

एषा धर्मपरिक्षिता नववारिपरिप्लुता । सीतेव शोकसन्तप्ता मही बाष्पं विमुञ्चति ॥ ७ ॥

एषा	"இந்த	शोकसन्तप्ता	சோகத்தால் பரிதவிக்க கும்
मही	பூமியானது	सीता	சைத
धर्मपरिक्षिता	வெப்பத்தால் வாடியதால்	इव	போலவே
नववारिपरिप्लुता	புதுஇலத்தால் பனைந்ததால்	बाष्पं	கன்னயினா
		विमुञ्चति	பொருக்குகிறது.

मेघोदरविनिर्मुक्ताः कल्हारसुखशीतलाः । शक्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकिगन्धिनः ॥

வாता: "கால்புறமிருந்து வரும் காற்றுகள்
மேகத்தினின்று வெளிப்பட்டவைகளாய்
கல்ஹர்சு- } செங்கழுநீர் புஷ்பங்களை நிகர்த்து மீண்டுக்
ஷீதலா: } பூமனை சூலிகமணாய்
யுடையவைகளாய்

கேதகிगन्धिन: தாழைமணம் வறுமிக்
கின்றவைகளாய்
மञ्जलिभि: கைகளிலேந்தி
பாது குடிக்க
शक्यम् வந்துதர மீருக்கின்
றன.

एष कुल्लार्जुनः शैलः केतकैरधिवासितः । सुग्रीव इव शान्तारिधाराभिरभिषिच्यते ॥ ९ ॥

குலார்ஜுன: "மலர்ந்த மருதுமலர்
களை யுடையதும்
கேதகை: தாழைகளால்
அधिवासित: மிக அசையுற்று வி
நகங்குகிததுமாகிய
एष: शैल: இந்த மலை

शान्तारि: சத்துருவை ஒழித்த
सुग्रीव: சுக்ரீவன்
इव போல்
धाराभि: நீர்த்தாரைகளால்
अभिषिच्यते அபிஷேகம் செய்யப்
படுகின்றது.

मेघकृष्णाजिनधरा धारायज्ञोपवीतिनः । मारुतापूरितगुहाः प्राधीता इव पर्वताः ॥ १० ॥

மேககூர்ணா- } "மலைகள்
ஜினதரா: } மேகமாகிய கரிய மான்
தொல்களையுடைய
வைகளாய்
धारायज्ञोप- } மனழத்தாரைகளாகிற
वीतिन: } உபவீதங்களை ஆண்
டவைகளாய்,

मारुतापूरित- } காற்று நிரம்பிய குகை
गुहा: } களை யுடையவைகளாய்
प्राधीता: வேதவித்துக்களான
நிராமணர்கள்
इव போலிருக்கின்றன.

कशाभिरिव हैमीभिर्विद्युद्भिरिव ताडितम् । अन्तः स्तनितनिर्घोषं सवेदनमिवाम्बरम् ॥

அசுவர் "ஆகாசமானது
हैमीभि: பொன்கட்டிகளுற்ற
कशाभि: इव சவுக்குகள் போலிருக்
विद्युद्भि: மின்னல்களால்[கின்ற
ताडितं इव அடிக்கப்பட்டது
போன்றதாய்

अन्त: உள்ளே
सवेदनं வேதனையோடுகூட
இருப்பது
इव போன்றதாய்
स्तनितनिर्घोषम् மேகமுழக்கத்துடன்
கடியதாமிருக்கிறது.

नीलमेघाश्रिता विद्युत् स्फुरन्ती प्रतिभाति मे । स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे वैदेहीव तपस्विनी ॥

நீலமேகாश्रिता "நீலமேகத்தினிடையில்
இருக்கிறதும்
स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்
டிருக்கிறதாய்கிய
विद्युत् மின்னல்
रावणस्य சாவணனு
अङ्गे மடியில்

स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்
டிருக்கும்
तपस्विनी பதிவீருவையாகிய
वैदेही ஜானகி
इव போல
मे எனக்கு
प्रतिभाति நோற்றுகின்றது.

इमास्ता मन्मथवतां हिताः प्रतिहिता दिशः । अनुलिप्ता इव घनैर्नष्टग्रहनिशाकराः ॥१३॥

नष्टग्रहनिशाकराः	“கிரகங்களுக்கும் சந்திரனும் கட்டிலுள்ளதாக	प्रतिहिताः	இருளடைந்த
घनैः	மிகுக்களால்	ताः	அந்த
अनुलिप्ताः	மறைக்கப்பட்டனவாக	इमाः	இந்த
	வாய்	दिशः	பிரதேசங்கள்
इव	முற்றிலும்	मन्मथवतां	காமமுற்றவர் களுக்கு
		हिताः	உதவா னாவதில்,

कचिद्वाष्पाभिसंरुद्धान् वर्षागमसमुत्सुकान् । कुटजान् पश्य सौमित्रे पुष्पितान् गिरिसानुषु ॥
मम शोकाभिभूतस्य कामसन्दीपनान् स्थितान् ॥ १४ ॥

सौमित्रे	“ நகர்தம்புறா !	शोकामिभूतस्य	சோகத்தால் வருந்தும்
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வுகளாகளில்	मम	எனக்கு
कचिद्	சிலவிடங்களில்	कामसन्दीपनान्	மனோரத்ததை கிளைப் பூட்டிக்கொண்டு
वर्षागम- } समुत्सुकान् }	மறைக்காலவருவாக ஒன் செழிப்புற்று	स्थितान्	இருக்கின்ற
वाष्पाभिसंरुद्धान्	நீர்த்திலிகைகளை சொட்டிக்கொண்டு	कुटजान्	கெட்டா கைகளை
पुष्पितान्	நன்கு புஷ்பித்து	पश्य	பார்.

रजः प्रशान्तं सहिमोऽद्य वायुर्निदाघदोषप्रसराः प्रशान्ताः ।

स्थिता हि यात्रा वसुधाधिपानां प्रवासिनो यान्ति नराः स्वदेशान् ॥ १५ ॥

रजः	“ பூதானி	वसुधाधिपानां	மன்னர்களுடைய
प्रशान्तं	அடங்கிவிட்டது.	यात्रा	பயாடுபடுத்துச் செல்லுதல்
अद्य	இப்பொழுது	स्थिता हि	நின்றதுகிட்டது.
वायुः	வாற்று	प्रवासिनः	தேசந்தாம் போய்
सहिमः	குளிர்த்திருக்கிறது.	नराः	மனிதர்கள் [குந்த
निदाघदोषप्रसराः	நேவனநீர்வந்திய ஆ சொனகர்வழங்குகள்	स्वदेशान्	தங்கள் தேசங்களுக்கு
प्रशान्ताः	ஒழிந்துவிட்டன.	यान्ति	செல்லுகின்றார்கள்.

संप्रस्थिता मानसवासलुब्धाः प्रियान्विताः सम्प्रति चक्रवाकाः ।

अभीक्ष्णवर्षौदकविश्लेषे यानानि मार्गेषु न संपतन्ति

॥ १६ ॥

मानसवास- } लुब्धाः }	“ மானஸஸரில் காண ம் கழிக்கவெண்ணிய	संप्रस्थिताः	புறப்பட்டுகிட்டன.
चक्रवाकाः	சக்கிரவாகங்கள்	अभीक्ष्णवर्षौदक- } विश्लेषे }	ஒவ்வா பெய்த மழை வரல் உணையுண்ட
प्रियान्विताः	மேகமடைகொண்டு கூடவே	मार्गेषु	வழிகளில்
सम्प्रति	இப்பொழுது	यानानि	வண்டிகள்
		न संपतन्ति	செல்லவில்லை.

कचित्प्रकाशं कचिदप्रकाशं नभः प्रकीर्णाम्बुधरं विभाति ।

कचित्कचित्पर्वतसंनिरुद्धं रूपं यथा शान्तमहार्णवस्य

॥ १७ ॥

नभः	“ ஆகாசமானது	कचित् कचित्	அங்கங்கே சில
प्रकीर्णाम्बुधरं	சிதறுண்ட மேகங் களை யுடையதாய்	पर्वतसन्निरुद्धं	இடங்களில் மலைகளால் மறைக்கப் பட்டதாய்
कचित्	சிலவிடங்களில்	शान्त- महार्णवस्य	அலை ஒய்ந்த சமுத்திரத்தின்
प्रकाशं	பிரகாசமாகவுந்,	रूपं	ரூபத்தை
कचित्	சிலவிடங்களில்	यथा	போன்றதாய்
अप्रकाशं	அப்ரகாசமாகவுந்,	विभाति	விளங்குகிறது.

व्यामिश्रितं सर्जकदम्बपुष्पैर्नवं जलं पर्वतधातुताम्रम् ।

मयूरकेकाभिरनुप्रयातं शैलापगा शीघ्रतरं वहन्ति

॥ १८ ॥

शैलापगाः	“ மலையருவிகள்	मयूरकेकाभिः	மயில்களின் கேகாளன்
सर्जकदम्ब- पुष्पैः	ஆச்சா, கதம்பம் இவைகளின் புஷ்ப பங்களால்	अनुप्रयातं	சிற சப்தங்களோடு ஒத்த சப்தத்துடன்
व्यामिश्रितं	தூவப்பெற்றதும்,	मय जलं	புதிய [கடியதுமான, ஐலத்தை
पर्वतधातु- ताम्रं	மலைதாதுக்களால் சிவந்திருக்கிறதும்,	शीघ्रतरं वहन्ति	அதிவேகமாக புரண்டோடச் செய்கின்றன.

रसाकुलं षट्पदसन्निकाशं प्रभुज्यते जम्बुफलं प्रकाशम् ।

॥ १९ ॥

षट्पदसन्निकाशं	“ வண்டுபோன்றதும்,	प्रकाशं	வேண்டியவனையில்
रसाकुलं	மதுரமானதுமான	प्रभुज्यते	திங்கப்படுகிறது.
जम्बुफलं	நாவற்பழம்		

अनेकवर्णं पवनावधूतं भूमौ पतत्याम्रफलं विषकम्

॥ २० ॥

अनेकवर्णं	“ பலநிறமுடைய	पवनावधूतं	காற்றினாலடிக்கப்பட்டு
आम्रफलं	மாம்பழம்	भूमौ	தரையில்
विषकम्	ஆளிந்து	पतति	விழுகிறது.

वियुत्पताकाः सधन्यकमालाः शैलेन्द्रकूटाकृतिसन्निकाशाः ।

गर्जन्ति मेघाः समुदीर्णनादा मत्ता गजेन्द्रा इव संयुगस्थाः

॥ २१ ॥

शैलेन्द्रकूटाकृति- सन्निकाशाः	“ மலைவினது சிகரத் தின் வடிவவழிகர்த்த மேகங்கள்	संयुगस्थाः	போர்க்களத்தில் சிற கொழுத்த [கின்ற
मेघाः	மின்னல்களாகிற கொ ழுகளையுடையவைகளாய்	मत्ताः	யானைச் சிரோஷ்டங்
वियुत्पताकाः	கொக்குகளின் வரிசை களோடு கூடினவை களாய்,	इव	போலவே [கள் உரத்த சத்தத்துடன் ஒலிக்கின்றனவக ளாய்
सधन्यक- मालाः		समुदीर्णनादाः	முழங்குகின்றன.
		गर्जन्ति	

वर्षोदकाप्यायितशाहलानि प्रवृत्तनृचोत्सववर्हिणानि ।

वनानि निर्वृष्टवलाहकानि पश्यापराक्षेष्वाधिकं विभान्ति ।

॥ २२ ॥

वनानि	“வனங்கள்	निर्वृष्ट-	மொழியும் போகங்களை
वर्षोदकाप्यायित-	} மழைநீர்நடைகளால் செ ழித்த புற்களை யுடைய	वलाहकानि	புடையனவாய்
शाहलानि		अपराक्षेपु	மறைக்காமலங்களில்
	பனவாகளாய்,	अधिकं	நிகையம்
प्रवृत्तनृचोत्सव-	} களித்தாடும் மல்கை	विभान्ति	விளங்குகின்றன.
वर्हिणानि		पश्य	பார்.

समुद्रहन्तः सलिलातिभारं वलाकिनो वारिधया नदन्तः ।

महत्सु शृङ्गेषु महीधराणां विश्रम्य विश्रम्य पुनः प्रयान्ति

॥ २३ ॥

वलाकिनः	“கொக்குகளையுடைய	महत्सु	உயர்ந்த
वारिधयाः	நீரகங்கள்	शृङ्गेषु	கொடுமுடிகளில்
सलिलातिभारं	ஆதிசபாரமான ஜலத்	विश्रम्य	} தங்கித்தங்கி
समुद्रहन्तः	கயந்துகொண்டு [கைத	विश्रम्य पुनः	
महीधराणां	பந்துதங்களுடைய	नदन्तः	கந்தித்துக்கொண்டு
		प्रयान्ति	செல்லுகின்றன.

मेघाभिकामा परिसंपतन्ती संमोहिता भाति वलाकपर्झिः ।

वातवधूता वरपौण्डरीकी लम्बेव माला रचिताऽम्बरस्य

॥ २४ ॥

वलाकपर्झिः	“கொக்குகளின் வரி	रचिता	கட்டப்பட்டு
	வசவானது	वातवधूता	காற்றிலைசப்புண்டு
मेघाभिकामा	மேகத்தில் காதல்	लम्बा	தொக்கிக்கொண்டிருக்க
संमोहिता	களிப்புற்று [கொண்டு	वरपौण्डरीकी	தேர்த்த தாமரை [கும்
परिसंपतन्ती	மேலே பறக்கின்ற தலைவ	माला इव	மாலையால்
अम्बरस्य	ஆகாசத்தில் [களாய்,	भाति	விளங்குகிறது.

वालेन्द्रगोपान्तरचित्रितेन विभाति भूमिर्नवशाहलेन ।

गात्रानुषक्तेन शुकप्रभेण नारीव लालोक्षितकम्बलेन

॥ २५ ॥

भूमिः	“பூமியானது	शुकप्रभेण	பச்சைக்கவிவண்ண
वालेन्द्रगोपान्तर-	} சிறிய தாள்பலப்பூச்சிக		மூத்த
चित्रितेन		लालोक्षित-	கவரப்பட்டச்செக்கைபோல
	னால் இவையினிடை	कम्बलेन	கவரப்பட்டபெற்ற கால்
	யே ஆழகாபிருக்கப்		கவரால்
	பெற்றதான		நவநாடு ஆவ்வாறே
नवशाहलेन	புதிய புற்றகையால்,	इव	கொங்குகிறது.
नारी	ஒரு பெண் [பட்ட	विभाति	
गात्रानुषक्तेन	உடம்பில் போர்த்தப்-		

निद्रा शनैः केशवमभ्युपैति द्रुतं नदी सागरमभ्युपैति ।

॥ २६ ॥

निद्रा	“நித்திரை	नदी	நதியானது
शनैः	மெல்லமெல்ல	सागरं	சமுத்திரத்தை
केशवं	சூரியகாலைக்குறுகை	द्रुतं	விசைவாக
अभ्युपैति	ஆண்டுகிறது.	अभ्युपैति	ஆண்டுகிறது.

हृष्टा बलाका घनमभ्युपैति कान्ता सकामा प्रियमभ्युपैति

॥ २७ ॥

बलाका	"கொக்கு	कान्ता	பெண்
हृष्टा	களிப்புற்று	सकामा	காதலுற்று
घनं	ஆகாசத்தை	प्रियं	கணவனை
अभ्युपैति	ஆடைகிறது.	अभ्युपैति	ஆடைகிறது.

जाता वनान्ताः शिखिसंप्रवृत्ता जाताः कदम्बाः सकदम्बशाखाः ॥ २८ ॥

वनान्ताः	"வனப்பிரதேசங்கள்	सकदम्बशाखाः	{ புஷ்பங்களோரடிகடிய கிளைகளை டையவை
शिखिसंप्रवृत्ताः	மலிஸ்கள் ஆடப்பெற்ற		{ களாய்
जाताः	ஆரின். [வைபாய்	जाताः	ஆரின்.
कदम्बाः	கடம்புகிருக்தங்கள்		

जाता वृषा गोषु समानकामा जाता मही सख्यवनाभिरामा ॥ २९ ॥

वृषाः	"எருதுகள்	मही	பூமியானது
गोषु	பசுக்களிடத்தில்	सख्यवनाभिरामा	{ பாயிரினுடும் ஜலத்தினு டும் மிக அழகுவாய்க் து விளக்குகிறதாய்
समानकामाः	எற்ற காதல் கொண்ட வைகளாய்	जाता	ஆயிற்று.
जाताः	ஆரின்.		

वहन्ति वर्षन्ति नदन्ति भान्ति ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्वसन्ति ।

नद्यो घना मत्तगजा वनान्ताः प्रियाविहीनाः शिखिनः पुवङ्गाः ॥ ३० ॥

नद्यः	"நதிகள்	भान्ति	அழகுற்று விளங்கு கின்றன.
वहन्ति	பிரவாகமெடுக்கேரடு கின்றன.	प्रियाविहीनाः	காதலினை விட்டுப் பிரித்தவர்கள்
घनाः	மேகங்கள்	ध्यायन्ति	நினைத்துத் தவிக்கின்
वर्षन्ति	மழைபொழிகின்றன.	शिखिनः	மலிஸ்கள் [நன்ற.
मत्तगजाः	மதுமானைகள்	नृत्यन्ति	ஆடுகின்றன.
नदन्ति	பிளிதுகின்றன.	पुवङ्गाः	குரங்குகள்
वनान्ताः	வனப்பிரதேசங்கள்	समाश्वसन्ति	இளைப்பாறுகின்றன.

प्रहृषिताः केतकपुष्पगन्धमाघ्राय हृष्टा वननिर्झरेषु ।

प्रपातशब्दाकुलिता गजेन्द्राः सार्धं मयूरैः समदा नदन्ति ॥ ३१ ॥

प्रहृषिताः	"உற்சாகம்கொண்ட	प्रपात-	{ விழ்ச்சொரின் சப்தத்
गजेन्द्राः	யானையான்கள்	शब्दाकुलिताः	{ தான் விவருண்டவை களாய்
वननिर्झरेषु	கட்டாறுகளில்	मयूरैः	மலிஸ்களோரடு
केतकपुष्पगन्धं	தரமும் பூவின் வாசனை வை	सार्धं	கூட்டுவ
आघ्राय	மோத்து,	समदाः	நதத்துடன்
हृष्टाः	களிப்புற்று	नदन्ति	பிளிதுகின்றன.

धारानिपातैरभिहन्यमानाः कदम्बशाखासु विलम्बमानाः ।

क्षणार्जितं पुष्परसावगाहं शनैर्मदं पट्चरणास्त्यजन्ति

॥ ३२ ॥

पट्चरणाः	“ வண்டுகள்	पुष्परसावगाहं	புஷ்பரசாவத் தில்
धारानिपातैः	பொழியும் மழைத் தாண்டுகளால்	क्षणार्जितं	சீரவகாசமாய்
अभिहन्यमानाः	ஆடிபுண்டலகைகளாய்	मदं	மதத்தை
कदम्बशाखासु	கதம்ப ரக் கிளைகளில்	शनैः	சென்ற
विलम्बमानाः	தெளங்கிக்கொண்டு	त्यजन्ति	தூறிக்கொண்டன.

अङ्गारचूर्णोत्करसन्निकर्षैः फलैः सुपर्णाक्षरैः समृद्धैः ।

जम्बूद्वीपाणां प्रविभान्ति शाखा निर्लयायमाना इव पट्पद्वीचैः

॥ ३३ ॥

जम्बूद्वीपाणां	“ காவல்மரங்களின்	फलैः	பழங்களால்
शाखाः	கிளைகள்	पट्पद्वीचैः	வண்டுகளால்
अङ्गारचूर्णोत्कर- } सन्निकर्षैः	கரியப்பட்டவை போன்ற	निर्लयायमानाः	மொழிக்கப்படுகின்றவைகள்
सुपर्णाक्षरैः	சுவம் தட்டும்பிடி	इव	போலவே
समृद्धैः	வரலாமான	प्रविभान्ति	விளங்குகின்றன.

तद्वित्पताकाभिरलंकृतानामुदीर्णगम्भीरमहारवाणाम् ।

विभान्ति रूपाणि बलाहकानां रणोद्यतानामिव वारणानाम्

॥ ३४ ॥

तद्वित्पताकाभिः	“ மின்னும் கொடிக்களால்	बलाहकानां	மேகங்களுடைய
अलंकृतानां	ஆலங்கரிக்கப்பட்டு	रूपाणि	ரூபங்கள்
उदीर्णगम्भीर- } महारवाणां	மேலிடும் கம்பிரமான பெரிய கர்ஜனைகளை	रणोद्यतानां	போருக்குக் கிளம்பிய
	முண்டை	वारणानां	யானைகளுடைய
		इव	ரூபங்கள் போலவே
		विभान्ति	விளங்குகின்றன.

पार्गानुगः शैलवनानुसारी संप्रस्थितो मेघरवं निशम्य ।

युद्धाभिकामः प्रतिनागशङ्खी मत्तो गजेन्द्रः प्रतिसन्निवृत्तः

॥ ३५ ॥

शैलवनानुसारी	“ மலைகளிலும் காடுகளிலும் திரியும்	प्रतिनागशङ्खी	தேருபாளைமேன்
मत्तः	கொழுந்த	युद्धाभिकामः	யுத்தம் விரைகையுற்று
गजेन्द्रः	யானைமரசு	प्रतिसन्निवृत्तः	திரும்பி
मेघरवं	கொத்தகிள்	मार्गानुगः	(அந்த சப்தம் கிளம்பிய) வழியையப் பின்
निशम्य	முழுக்கத்தனத் கேட்டு,	संप्रस्थितः	சென்றது. [பற்றி

कचित्प्रगीता इव पर्पदौघैः कचित्प्रवृत्ता इव नीलकण्ठैः ।

कचित्प्रमत्ता इव वारणेन्द्रैर्विभान्त्यनेकाश्रयिणो वनान्ताः ॥ ३६ ॥

वनान्ताः	“வனப் பிரதேசங்கள்	प्रवृत्ताः इव	ஆடுகின் றனபோலவும்,
पर्पदौघैः	வண்டுக் கூட்டங்களி	वारणेन्द्रैः	யாணையரகனரால்
	ஆல்	कचित्	சிலவிடங்களில்
कचित्	சிலவிடங்களில்	प्रमत्ताः इव	மதம்கொண்டன
प्रगीताः इव	பாடுகின்றனபோல		போலவும்,
	வும்,	अनेकाश्रयिणः	அனேக தன்மை
नीलकण्ठैः	மயில்களினால்		யுடையவனால்
कचित्	சிலவிடங்களில்	विभान्ति	விளங்குகின்றன.

कदम्बसर्जार्जुनकन्दलाख्या वनान्तभूमिर्नववारिपूर्णा ।

मयूरमत्ताभिरुतप्रवृत्तैरापानभूमिप्रतिमा विभाति ॥ ३७ ॥

वनान्तभूमिः	“வனப் பிரதேசமா	नववारिपूर्णा	புது நீர் நிறைந்து
	னதி,	मयूरमत्ताभि-	மயில்களின் உத்ஸா
		रुतप्रवृत्तैः	ஹபாடல் ஆட்க
कदम्बसर्जार्जुन-	கடம்பு, ஆச்சா, மரு		ளால்
कन्दलाख्या	து, கத்தளம் முதலி	आपानभूमि-	பாணபூமியை நிகர்த்
	ய மலர்கள் மிகுந்து	प्रतिमा	ததரய்
		विभाति	தோன்றுகிறது.

मुक्तासकाशं सलिलं पतद्वै सुनिर्मलं पत्रपुटेषु लग्नम् ।

हृष्टा विवर्णच्छदना विहङ्गाः सुरेन्द्रदत्तं वृषिताः पिवन्ति ॥ ३८ ॥

विवर्णच्छदनाः	“பல வர்ணங்களுற்ற	पत्रपुटेषु	இலைத்தலங்களில்
	இறகுகளையுடைய	सुरेन्द्रदत्तं	இசைநாணுலரிக்கப்
विहङ्गाः	பறவைகள்	पत्र वै	பிழுகது [பட்டு
वृषिताः	விடாய்கொண்டவை	लग्नं	தங்கிய
	களாய்,	सुनिर्मलं	மிக பரிசுத்தமான
मुक्तासकाशं	முத்துக்கள் போன்ற	सलिलं	ஐலத்தை
	தாய்	हृष्टाः	களிப்புற்று
		पिवन्ति	பாணம்செய்கின்றன.

पद्मादतन्त्र्यामधुराभिधानं प्रवङ्गमोदीरितकण्ठतालम् ।

आविष्कृतं मेघसुदङ्गनादैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम् ॥ ३९ ॥

वनेषु	“காடுகளில்	मेघसुदङ्गनादैः	மேகமாகிற மத்தள
पद्मादतन्त्री-	வண்டுகளாகிற வீணை		ஓசைகளால்
मधुराभिधानं	களின் இனிய நொ	आविष्कृतं	விளங்குகிற துபாண
	னியுற்றதும்,	संगीतं	பாட்டுக்கச்சேரி
प्रवङ्गमोदीरित-	குரங்குகளால் செய்ய	प्रवृत्तं इव	நொடங்கியதுபோலி
कण्ठतालं	ப்பட்ட வாய்த்தாள		ருக்கின்றது.
	தனையுடையதும்,		

कचिन्मृत्तैः कचिदुलददिः कचिच्च वृक्षाग्रनिपण्णकार्यैः ।

व्यालम्बवर्हाभरणैर्मयूरैर्वनेषु संगोतपिब प्रवृत्तम्

॥ ४० ॥

வனேषு	“வனங்களில்	வ்யாலம்ப-	தொங்குகிற தொகை
कचिच्च	சிலவிடங்களில்	வஹாபரணை-	யாகிற ஆபரணங்க
प्रवृत्तैः	ஆடுகின் தலைவகளும		கூப்பூண்ட
कचिन्	சிலவிடங்களில்	मयूरैः	மாடுக்களால்
उलददिः	கவுகின் தலைவகளும	सङ्गीतं	காட்டியக்கக்குச்சரி
कचिन्	சிலவிடங்களில்	प्रवृत्तं इव	ஆரம்பிக்கப்பட்டது
वृक्षाग्रनिपण्ण-	கிளருசுரங்களின் தாளை		போலிருக்கிறது.
कार्यैः च	களிலுட்கார்த்து கேட்க		
	கின் தலைவகளுமாவ		

स्वर्धनानां पुवगाः प्रबुद्धा विहाय निद्रां चिरसन्निरुद्धाम् ।

अनेकरूपाकृतिवर्णनादा नवाम्बुधाराभिहता नदन्ति

॥ ४१ ॥

புவகா:	“தலைகளை	नवाम्बुधारा-	புதிய துணத்தால் உத்
चिरसन्निरुद्धां	வெகுநாளும் தலையப்	भिहता:	வாதுறக்கொண்ட
	பட்டிருந்ததான		வலகளால்
निद्रां	நித்திரையை	अनेकरूपाकृति-	பலவகை உருவங்களை
विहाय	விட்டு,	वर्णनादा:	யும் தோற்றங்களை
पवनानां	மேகங்களின்		யும் ஒலிகளை யும்
स्वर्धनैः	முழக்கங்களால்		உடயவைகளால்
प्रबुद्धा:	விழித்துக்கொண்ட	नदन्ति	சத்திக்கின்றன.
	வைகளால்		

नद्यस्समुद्राहितचक्रवाकास्तदानि शीर्णान्यपवाहयित्वा ।

हृत्ता नवप्राभृतपूर्णभोगा द्रुतं स्वभर्तारमुपोपयान्ति

॥ ४२ ॥

नद्यः	“நதிகள்	नवप्राभृत-	புதிதாய் தானாக விழு
समुद्राहित-	மேககை நீர் திவரும சக்	पूर्णभोगा:	ந்து நிரந்தரமாக
चक्रवाका:	விரவாகங்களை யுடை		வாடி வந்துக்க
	யனவாய்		உருகாதவகைய
हृत्ता:	பெருக்கெடுத்த	स्वभर्तारं	தனது தாய்க்கை
शीर्णानि	ஆழித்த	द्रुतं	வேகமாக ஓடுக்கி
तदानि	கரைகளை	उपोपयान्ति	கொண்டுக்கொ
अपवाहयित्वा	உடைத்துத் தள்ளி,		

नीलेषु नीलाः प्रविभान्ति सक्ता मेघेषु मेघा नववारिपूर्णाः ।

दवाग्निदग्धेषु दवाग्निदग्धाः शैलेषु शैला इव वद्धमूलाः

॥ ४३ ॥

नीलाः	“நீல	दवाग्निदग्धाः	தாட்டினதிலிருந்து தகிக்
नववारिपूर्णाः	ஆப்பொழுது	शैलाः	மலைகள் [சப்பப்ட
मेघाः	மேகங்கள் [நிறுண்ட	दवाग्निदग्धेषु	தாட்டுத்திலிருந்து தகிக்
नीलेषु मेघेषु	நீலமேகங்களில்	शैलेषु	மலைகளில் [சப்பப்ட
सक्ताः	மேர்ந்தவைகளால்	इव	இதந்தோலெவகண்ண
वद्धमूलाः	மேர்ந்தவைகளால்	प्रविभान्ति	நீலங்குகுகின்றன.

प्रहृष्टसन्नादितर्हिणानि सशक्रगोपाकुलशाद्व्यानि ।

चरन्ति नीपार्जुनवासितानि गजाः सुरम्याणि वनान्तराणि

॥ ४४ ॥

गजाः } " யானைகள்
प्रहृष्टसन्नादित- } களிப்புற்று மனஸ்கள்
तर्हिणानि } கூவப்பெற்றதும்,
सशक्रगोपाकुल- } தம்பலப்பூச்சிகளால்
शाद्व्यानि } தினைநகர புற்றறை
புற்றதும்,

नीपार्जुन- } கடம்பு, மருது இவை
वासितानि } களின் மணம் கமழ்
கின்றதுமான
सुरम्याणि } மிக்க அழகுற்ற
वनान्तराणि } வனப்பிரதேசங்களில்,
चरन्ति } நிகர்கின்றன.

नवाम्बुधाराहतकेसराणि द्रुतं परित्यज्य सरोरुहाणि ।

कदम्बपुष्पाणि सकेसराणि नवानि हृष्टा भ्रमराः पतन्ति

॥ ४५ ॥

भ्रमराः } " வண்டிகள்
नवाम्बुधारा- } புதிய மனழத்தாரை
हतकेसराणि } ளால் மடங்கிய தா
துக்களை யுடைய
सरोरुहाणि } தாமரைபூப்பங்களை
द्रुतं } வேகமாய்

परित्यज्य } விட்டுவிட்டு,
सकेसराणि } தாதுக்களையுடைய
नवानि } புதிய
कदम्बपुष्पाणि } கடம்புமலர்களில்
हृष्टाः } களிப்புற்றவைகளால்
पतन्ति } விழுகின்றன.

मत्ता गजेन्द्रा मुदिता गवेन्द्रा वनेषु विश्रान्ततरा मृगेन्द्राः ।

रम्या नगेन्द्रा निभृता नरेन्द्राः प्रकीर्णितो वारिधरैः सुरेन्द्रः

॥ ४६ ॥

गजेन्द्राः } " யானையரசுகள்
मत्ताः } மதக்கொண்டிருக்க
கின்றன.
गवेन्द्राः } எருதுகள்
मुदिताः } களிப்புற்றிருக்கின்
றன.
मृगेन्द्राः } சிக்கங்கள்
वनेषु } காடுகளில்
विश्रान्ततराः } மிகவும் ஓடுக்கிக் கிடக்
கின்றன.

नगेन्द्राः } மலையரசுகள்
रम्याः } அழகாய் விளங்கு
கின்றன.
नरेन्द्राः } மனைர்கள்
निभृताः } அரண்மனை யிலேயே
இருக்கின்றார்கள்.
सुरेन्द्रः } தேவோத்திரன்
वारिधरैः } மேகங்களைநாடு
प्रकीर्णितः } பொழுதுபோக்கு
கின்றான்.

मेघाः समुद्रतसमुद्रनादा महाजलौघैर्गगनावलम्बाः ।

नदीस्तदाकानि सरांसि वार्षीर्महीं च कृत्स्नामभितर्पयन्ति

॥ ४७ ॥

मेघाः } " மேகங்கள்
गगनावलम्बाः } ஆகாயத்திலிருக்கின்ற
வைகளால்
समुद्र- } தொத்தளிக்கும் சமு
समुद्रनादाः } த்திரமுழக்கமுடைய
வைகளால்
महाजलौघैः } மிக இடைபிரவாதமுடைய
வைகள்

नदीः } நதிகளையும்,
तदाकानि } சிறு குட்டைகளையும்,
सरांसि } ஓடைகளையும்,
वार्षीः } நடை, கிணறுகளையும்,
महीं } பூமி
कृत्स्नां च } எங்குதான்
अभितर्पयन्ति } பொருந்திவரக்கின்றன.

वर्षप्रवेगा विपुलाः पतन्ति प्रवान्ति वाताः समुदीर्णघोषाः

॥ ४८ ॥

विपुलाः " மீரான்களால்

वर्षप्रवेगाः வெள்ளங்கள்

पतन्ति ஓடுகின்றன.

वाताः காற்புறாரிருந்து வரும்

காற்றுகள்

समुदीर्णघोषाः அதிகசப்தம்பெரண்டு

प्रवान्ति வீசுகின்றன.

प्रमृष्टकूटाः प्रवहन्ति शीघ्रं नद्यो जलैर्विप्रतिपन्नमार्गाः

॥ ४९ ॥

नद्यः " நதிகள்

जलैः பிரிவா நதிகளால்

प्रमृष्टकूटाः கனகமலை யடைந்து

विप्रतिपन्नमार्गाः குறுங்கே செல்லுகின்

றவைகளால்

शीघ्रं விசைவாய்

प्रवहन्ति பெருக்கெடுத்தோடு

கின்றன.

नरैर्नरेन्द्रा इव पर्वतेन्द्राः सुरेन्द्रदत्तैः पवनोपनीतैः ।

घनाम्बुकुम्भैरभिषिच्यमाना रूपं श्रियं स्वामिव दर्शयन्ति

॥ ५० ॥

नरेन्द्राः " மன்னர்கள்

नरैः மரணிடர்களால்

इव எவ்வண்ணமே,
அவ்வண்ணமே

पर्वतेन्द्राः மலைவரசுகள்

सुरेन्द्रदत्तैः இந்திரனால் அளிக்கப்
பட்டவைகளும்

पवनोपनीतैः காற்றினால் கொண்டுவ
ரப்பட்டவைகளுமான

घनाम्बुकुम्भैः மெகமாகிற தீர்த்தகல

சங்களால்

अभिषिच्यमाना: அபிஷேகம் செய்யப்
பட்டவைகளால்

स्वां தனது

श्रियं रूपं அழகிய ரூபத்தை

दर्शयन्ति காட்டுகின்றன

इव போலிருக்கின்றன.

घनोपगृहं गगनं सतारं न भास्करो दर्शनमभ्युपैति ।

नवैर्जलोधिधरणी वितृप्ता तमोविलिप्ता न दिशः प्रकाशाः

॥ ५१ ॥

सतारं " நகரத்திரங்குநூல்

गगनं ஆகாயமானது [விட்ட

घनोपगृहं மெகங்களால் மூடப்
பட்டிருக்கின்றது.

भास्करो சூரியன்

दर्शनं अभ्युपैति न கட்டியனாக திருக்கின்

धरणी பூமியானது [றது.

नवैः புதிய

जलोधिः ஐலப்பிரவா ஹங்களால்

वितृप्ता மிகத் திருப்தியடைந்

दिशः திக்குகள் [தனது.

तमोविलिप्ता: இருனால் மூடப்பட்ட

வாகனம் இருப்பதால்

प्रकाशाः न தெரியாதிருக்கின்றன

महान्ति कूटानि महीधराणां धाराभिधौतान्यधिकं विभान्ति ।

महाप्रमाणैर्विपुलैः प्रपातैर्मुक्ताकलापैरिव लम्बमानैः

॥ ५२ ॥

महीधराणां மலைகளின்

महान्ति कूटानि பெரிய சிகரங்கள்

धाराभिधौतानि { மழைத்தாரைகளால்

{ நன்கு கழுவிப்பட்ட

டவைகளால்

लम्बमानैः தொங்குகின்ற

विपुलैः பெரிய

मुक्ताकलापैः முத்து மாலிகளால்

इव எவ்வண்ணமே

அவ்வண்ணமே

महाप्रमाणैः அளவுகடந்து வெள்

ளம் பெருகி ஓடும்

प्रपातैः மலைவருவிகளால்

अधिकं மிகவும்

विभान्ति விளங்குகின்றன.

शैलोपलप्रस्वलमानवेगाः शैलोत्तमानां विपुलाः प्रपाताः ।

गुहासु सन्नादितवर्हिणासु हारा विकीर्यन्त इवाभिभान्ति

॥ ५३ ॥

शैलोत्तमानां } " சிறந்தமலைகளின்
விபுலாः } பெரும்
प्रपाताः } அருளிகள்
शैलोपल- } சிறப்பானதாகளை உருட்
प्रस्वलमानवेगाः } புத்தளனும் வேக
முடையவைகளாய்

सन्नादितवर्हिणासु } மயில்களாலொலிக்கப்
गुहासु } குகைகளில் [பெற்ற
विकीर्यन्तः } அறுந்துபோன
हाराः } ஹாரங்கள்
इव } போல
अभिभान्ति } விளங்குகின்றன.

शीघ्रप्रवेगा विपुलाः प्रपाता निर्धौतशृङ्गोपतला गिरीणाम् ।

मुक्ताकलापप्रतिमाः पतन्तो महागुहोत्सङ्गतलैर्ध्रियन्ते

॥ ५४ ॥

विपुलाः } " பெரும்
प्रपाताः } அருளிகள் [வைகளாய்
शीघ्रप्रवेगाः } வேகவெள்ளமுடைய-
गिरीणां } மலைகளுடைய
निर्धौतशृङ्गोपतलाः } கொடுமுடிப் பிரதே
சங்களைக் கழவி

मुक्ताकलापप्रतिमाः } முத்துஹாரங்களை
पतन्तो } நிகர்த்தவைகளாய்
महागुहोत्सङ्गतलैः } ஒடுகின்றவைகளாய்
विध्रियन्ते } பெரும் குகைகளினுட்
பிரதேசங்களால்
வகிக்கப்படுகின்றன.

सुरतामर्दविच्छिन्नाः स्वर्गस्त्रीहारमौक्तिकाः । पतन्तीवाकुला दिक्षु तोयधाराः समन्ततः ॥

सुरतामर्द- } " முரட்டுத்தனமாய்
विच्छिन्नाः } (பல அப்ஸரஸ்திரீ
கள் கூடிய) விளையா
ட்டில் அறுந்து
விழுந்த
स्वर्गस्त्रीहार- } அப்ஸரஸ்திரீகளின்
मौक्तिकाः } ஹாரங்களின் முத
துகள்

इव } போலவே
तोयधाराः } மழைத்துள்ளிகள்
दिक्षु } திக்குகளில்
समन्ततः } எங்கும்
आकुलाः } சிதறியவைகளாய்
पतन्ति } விழுகின்றன.

निलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः । विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रविः ॥

निलीयमानैः } " கூடுகளில் பதுங்கும்
विहगैः } பறவைகளாலும்,
निमीलद्भिः } குளிகின்ற
पङ्कजैः च } தாமரைமலர்களாலும்.
विकसन्त्या } மலரும்

मालत्या च } மலர்மலர்க்கொடி
யாலும்
रविः } சூரியன்
अस्तं गतः } அஸ்தமயமரணகாலாக
ज्ञायते } அறியப்படுகின்றன.

वृत्ता यात्रा नरेन्द्राणां सेना प्रतिनिवर्तते ।

नरेन्द्राणां } " மன்னர்களுடைய
यात्रा } வெளியில் சுற்சரித்த
வென்பது
वृत्ता } ஒழிந்திருக்கிறது
सेना } செனை
प्रतिनिवर्तते } நகருக்குத் திரும்பி
வந்துவிட்டது

वैराणि चैव मार्गाश्च सलिलेन समीकृताः ॥

वैराणि च एव } சண்டை சச்சரவு
களும்
मार्गाः च } போகும் வழிகளும்
सलिलेन } ஜலத்தால்
समीकृताः } வெளித்தெரியாது மூ
டிக்கிடக்கின்றன.

मासि श्रोष्ठपदे ब्रह्म ब्राह्मणानां विवक्षताम् । अयमध्यायसमयः सामगानामुपस्थितः ॥

மஹ	"வேதத்தை	மாசி	மாசத்தில்
வिवக்ஷதா	ஒது விரும்பிய	அய	இந்த
சாமகானா	ஸாமக	அப்யாயசமய:	வேதாந்நியனம் செய்
வாஹ்ணானா	பிராமணர்களுக்கு		யும் காலம்
ஸ்ரோஸ்தபதே	புரட்டாகி	உபஸ்தித:	ஸந்தியிட்டது.

निवृत्तकर्मायतनो नूनं सञ्चितसञ्चयः । आपादीभ्युपगतो भरतः कोसलाधिपः ॥५९॥

கோசலாதிப:	"கோசலாதிபருகிய	சஞ்சிதசஞ்சய:	{ வேண்டிய பொருளை சேர்த்து வைத்தான் கொண்டி.
भरतः	பரதன்	நூன	இப்பொழுது
निवृत्तकर्मायतनः	{ வெளிவேலைகளை முடி த்து அரண்மனை யி லேயிருப்பவனாய்	आपादी	ஆடிமாதத்திய பெண் ணம் விருத்தத்தை
		अभ्युपगतः	தொடங்கி இருப்பான்.

नूनमापूर्वमाणायाः सरस्वा वर्धते रयः । मां समीक्ष्य सपायान्तमयोध्याया इव स्वनः ॥

मां	"எனனை	नून	இப்பொழுது
समायान्त	திரும்பிவருகிறவனாக	आपूर्वमाणाया:	நிர்விதைத்தோடும்
समीक्ष्य	கண்டு,	सरस्वा:	சரஸ்வதியைத்
अयोध्याया:	அயோத்தியின்	रयः	பிரவாதம்
स्वनः	ஒலி	वर्धते	விருத்தியடைகிறது.
इव	எப்படி இருக்குமோ அப்படியே,		

इमाः स्फीतगुणा वर्षाः सुग्रीवः सुखमश्नुते । विजितारिः सदारश्च राज्ये महति च स्थितः ॥

इमाः	"இந்த	सदारः च	மனைகிபடக்கட இ சக்கிள் நவனாய்
वर्षाः	மழை பொழியும் மாதங்கள்	महति	பெரும்
स्फीतगुणाः	{ அனைவரும்கேற்ற கு ணங்களுடன் விளங் குக்கின்றன.	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	स्थितः च	இப்பெர் நவனாய்
विजितारिः	சத்துருவை ஒழித்த வனாய்	सुखं	சுகத்தை
		अश्नुते	உண்பதைத் தக்கொண் டிருக்கின்றான்.

अहं तु हतदारश्च राज्याच्च महतश्च्युतः । नदीकूलमिव क्रिबमवसीदामि लक्ष्मण ॥६०॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணன்	च्युतः च	கெளப்பப்பட்டவனாய்
अहं तु	நானேனெனில்	क्रिबं	களைத்த
हतदारः च	மனைகி திருடப்பட்ட	नदीकूलं	ஆற்றங்கரையை
महतः	பெரிய [வனாய்]	इव	போலவே
राज्याच्च	ராஜ்யத்திலின்றி	अवसीदामि	தேய்வுறுகின்றேன்.

शोकश्च मम विस्तीर्णो मार्गाश्च भृशदुर्गमाः । रावणश्च महाञ्जश्वरुपारः प्रतिभाति मे ॥

मम	“ எனது	महान्	பெரும்
शोकः च	சோகமோ	शवुः	சத்துருவாகிய
विस्तीर्णः	ஆனவக்குநிஞ்சிவிருக்கிறது.	रावणः च	ராவணனும்
मार्गाः च	உடையக்களோ	अपारः	வெல்லமுடியாதவனென
भृशदुर्गमाः	மிகவும் கிட்டற்கரியனவாயிருக்கின்றன.	मे	எனக்கு
		प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.

अयात्रां चैव दृष्ट्वा मां मार्गाश्च भृशदुर्गमान् । प्रणते चैव सुग्रीवे न मया किञ्चिदीरितम् ॥

इमां	“ இந்த	दृष्ट्वा एव	நினைத்தே,
अयात्रां च	யாத்திரைக்கு எய்ததன்மையையும்	प्रणते	சரணத்தியசனியா
मार्गां च	போகும் வழிகளை	सुग्रीवे	சுகரீவனிடத்தில் [கிய
भृशदुर्गमान्	மிகவும் செல்லமுடியாதிருத்தலையும்	मया	என்னால்
		किञ्चित् एव	எதொன்றுமே
		ईरितं न च	கொள்ளப்படவில்லை.

अपि चातिपरिक्षिप्तं चिराद्वारैः समागतम् । आत्मकार्यगरीयस्त्वाद्धुक्तं नेच्छामि वानरम् ॥

अतिपरिक्षिप्तं	“ மிகத் துன்பமடைந்தவனும்	वानरं	வானரனுக்கு
चिरात्	வெகு காலம் கழித்து	आत्मकार्य-गरीयस्त्वात् अपि	} எனது காரியத்தின்மகத்துவத்தாலும்
द्वारैः	தரம்பத்தினியோடு	वक्तुं	
समागतं च	சேர்ந்திருக்கின்றவனுமான்	इच्छामि न	நான் இஷ்டப்படாதிருக்கின்றேன்.

अयमेव हि विश्रम्य ज्ञात्वा कालमुपागतम् । उपकारं च सुग्रीवो वेत्स्यते नात्र संशयः ॥

अयं	“ இந்த	ज्ञात्वा	ஆறிந்துகொண்டு,
सुग्रीवः हि	சுகரீவனும்	उपकारं	வேண்டிய முயற்சியை
विश्रम्य	இளைப்பாறியிட்டு,	वेत्स्यते	கவனிப்பான் ;
कालं च	ஏற்ற காலம்	अत्र	இதில்
उपागतं	வந்துகிட்டதாய்	संशयः एव न	ஐயமேயில்லை.

तस्मात्कालप्रतीक्षोऽहं स्थितोऽस्मि शुभलक्षण ॥ ६७ ॥

शुभलक्षण	“ நல்ல சிதனைக்குணங்களைமையப்பெற்றவனே!	कालप्रतीक्षः	எற்றகாலத்தைமெதிர்பார்த்துக்கொண்டு
तस्मात्	ஆனபடியால்	स्थितः	இருக்கின்றவனாக
अहं	நான்,	अस्मि	இருக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது எங்கும் || ௨௯ ||

हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम्—ஹனுமார் சுக்ரீவரை உணர்த்துவது.

समीक्ष्य विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं रम्यज्योत्स्नानुलेपनम् ॥ १ ॥
 समृद्धार्थं च सुग्रीवं मन्दधर्माथसंग्रहम् । अत्यर्थमसतां मार्गमेकान्तगतमानसम् ॥ २ ॥
 निर्वृत्तकार्यं सिद्धार्थं प्रमदाभिरतं सदा । प्राप्तवन्तमभिप्रेतान् सर्वानेव मनोरथान् ॥ ३ ॥
 स्वां च पत्नीमभिप्रेतां तारां चापि सर्वाप्सिताम् । विहरन्तमहोरात्रं कृतार्थं विगतज्वरम् ॥ ४ ॥
 क्रीडन्तमिव देवेशं नन्दनेऽप्सरसां गणैः । पन्त्रिषु न्यस्तकार्यं च मिश्राणामनवेषकम् ॥ ५ ॥
 उत्सवराज्यसन्देशं कामवृत्तमवस्थितम् । निश्चितार्थोऽर्थतत्त्वज्ञः कालधर्मविशेषवित् ॥ ६ ॥
 प्रसाद्य वाक्यैर्मधुरैर्हेतुमद्भिर्मनोरमैः । वाक्यविद्राक्यतत्त्वज्ञं हरीशं मारुतात्मजः ॥ ७ ॥
 हितं तत्त्वं च पथ्यं च सामधर्मार्थनीतिमत् । प्रणयप्रार्थितसंयुक्तं विश्वासकृतनिश्चयम् ॥
 हरीश्वरमुपागम्य हनुमान् वाक्यमध्वरात् ॥ ८ ॥

निश्चितार्थः	{ ஆகவேவென்ற மகரிவத் தில் சலியாப் பற்று டைபவரும்,	रम्यज्योत्स्नानु- लेपनं	{ அழகிய ஜோய்க்கைய பூச்சையுடைய தாயும்,
अर्थतत्त्वज्ञः	{ காரியங்களினின்று துட்பங்களை நன்கு அறிந்தவரும்,	हरीशं हरीश्वरं	காணசொத்தமனும், வானரமன்னனு
कालधर्म- विशेषवित्	{ அதத்தற்கேற்ற காலம் அததனால் கிரையும் தர்மம் இவைகளை உள்ளபடி அறிந்த வரும்,	वाक्यतत्त्वज्ञं सुग्रीवं समृद्धार्थं	பேச்சின் தடவாதித்த சுக்ரீவனை காரியம் சைகூடப் பெற்ற
वाक्यवित्	எதித்துரைப்பதில் வல்லவரும்,	मन्दधर्माथ- संग्रहं च	{ தர்மத்தையும் அர்த்த த்தைபுப் படுத்து க்க அதத்திருப்பக னும்,
मारुतात्मजः	வாயு குமார குமாரகிப	अत्यर्थं	மிகவுட
हनुमान्	ஹனுமார்,	असतां	கெட்டவர்களுடைய
व्योम	ஆகாசத்தித	मार्गं	மாதவடிக் கதை
विमलं	நிர்மலமாயிருப்பதாக கவும்,	एकान्तगत- मानसं	{ புடைபவனாகவும், கொத்தமாயிருப்பதில் மனவாத முற்றிலும் பொதுத்திவவனாக வும்,
गतविद्युद्वलाहकं	நின்று நோக்க ஒளிக்கொத்ததாயும்,	निर्वृत्तकार्यं	உத்தேசித்த காரியம் சைகூடப்பெற்று
सारसारवसंधुष्टं	{ சாரஸ்களில் ஆரகாச ஒளியைப் போன்ற பெற்றதாயும்,		

सिद्धार्थं	பயனைப் பெற்றவனுய்
सदा	எக்காலத்திலும்
प्रमदाभिरां	ஸ்திரீகளோடு காலம் கழிப்பவனாகவும்,
अभिप्रेतान्	சர்வமுதாய் மனதில் கொண்டிருந்த
मनोरथान्	மனோரதங்கள்
सर्वान् एव	எல்லா வற்றையும்,
अभिप्रेतां	அன்புள்ள
स्वां	தனது
एकीं च	மனைவியையும்
समीक्षितां	வினும்பிய
तारां अपि च	தாரையையும்
प्रासवन्तं	அடைந்தவனுய்
कृतार्थं	காரியம் கைகூடப் பெற்றவனுய்
विगतस्वरं	மனக்கவலைகளோழிந் தவனுய்
अहोरात्रं	அஹ்நம் பகலும்
विहरन्तं	சுற்றின்பத்தில் காலம் கழிப்பவனாகவும்,
नन्दने	நந்தனவனத்தில்
अपसरसं	அபஸரஸ்திரிகளு
गणैः	கணங்களோடு [டைய
खिद्यन्तं	பொழுதுபோக்கும்
देवेशं	இந்திரனை
इव	போல
मन्त्रिषु	மந்திரிகளிடத்தில்
न्यसकायं च	{ ராஜகாரியத்தை ஒப்பு வித்துவிடப்பட்டவ னாகவும்,
मित्राणां	உதவியவர்களை

राज्यं प्राप्तं यशश्चैव कौली श्रीरभिवर्धिता । मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

राज्यं	“ராஜ்யமானது
प्राप्तं	அடையப்பட்டது.
यशः च	புகழும்
एव	அப்படியே அடையப் பட்டது.
कौली	தலைமுறையாய் வந்த
श्रीः	ராஜஸூத்திரியானது

अनवेक्षकं	மறந்துவிட்டவனாகவும்
उत्सन्नराज्यसन्देशं	ராஜ்யவிபாடாசங்களை ஒழித்தவனுய்
कामवृत्तं	காமத்தினைப்பெட்டவனு
अवस्थितं	இருப்பவனாகவும் [ய்
समीक्ष्य	பார்த்து,
उपागम्य	கிட்டி,
हेतुमद्भिः	சரியான காரணங்களை
मधुरैः	இனிய [யுடைய
मनोरमैः	நல்ல
वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
प्रसाद्य	உள்ளம் குகிரிச் செய்து,
हितं च	நல்ல பயனை அறிக்கத் தக்கதும்
तत्त्वं	உண்மையையும்
एष्यं	சேஷமத்திற்கு அவகி யமாயிருக்கிறதும்
सामधर्माधि- नीतिमत्	{ மனம்கோணுதிருத் தல், தர்மம், பிரயோ ஜனம், நியாயம், இவை களோடுகூடினதும்,
प्रणयप्रीतिसंयुक्तं	{ அன்பு பத்திமை இ வைகளுடன் கூடின தும்,
विश्वासकृत- निश्रयं च	{ ராஜபக்தியில் ஈடுபட்ட தீர்மானத்தை நன்கு வினக்கக்காட்டுகிற துமாயிய
वाक्यं	சின்வரும் சொல்லை
अवधीन्	சொன்னான்.

मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

अभिवर्धिता	ஒக்கி வளர்கிறது.
मित्राणां	பேருதவி புரிந்தவர்க
संग्रहः	பிரதிசெய்தல் [ளுக்கு
शेषः	எஞ்சிநிற்கின்றது.
भवान्	தேவரீர்
नं	அதை
कर्तुं अर्हति	செய்யவேண்டும்

यो हि मित्रेषु कालज्ञः सततं साधु वर्तते । तस्य राज्यं च कीर्तिश्च प्रतापश्चाभिवर्धते ॥

ய: ஹி	"எவனெருவன்	வர்தெ	நடக்கின்றானே
காலஜ்:	{ எதையும் சரியான காலத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதையறிந்தவனாய்	தஸ்ய	அவனுக்கு
மித்ரேபு	பேருதவி புரிந்தவர்	ராத்யம்	ராஜ்யமானது
சாது	நீதிமுறைப்படி	அபிவர்தெ	பெருகுதிறது.
ஸதத்	எக்காலத்திலும்	கீர்தி:	கீர்த்தியும்
		ச	அப்படியே
		பிரதாப: ச	செல்வாக்கும்
		ச	அப்படியே
			பெருகுதிறது.

यस्य कोशश्च दण्डश्च मित्राण्यत्मा च भूमिप । समवेतानि सर्वाणि स राज्यं महदश्नुते ॥

भूमिप	"மன்னா!	सर्वाणि च	ஆகிய இவைபெல்லாம்
यस्य	எவனெருவனுக்கு		மும்
कोश:	கருவுலமும்	समवेतानि	அவைத்து உட்கொடுத்த
दण्ड:	சைவியமும்		கின்றனவோ
मित्राणि	அன்பர்களும்	स: च	அவன்தான்
आत्मा च	{ எல்லாக்காரியத்தையும் ஆராய்ச்சி செய்தலும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
		महत	நீழிகாடம்
		अश्नुते	அனுபவிக்கிறான்.

तत्रवान् वृत्तसंपन्नः स्थितः पथि निरत्यये । मित्रार्थमभिनीतार्थं यथावत्कर्तुमर्हति ॥

तत्	"ஆதலால்	मित्रार्थं	உதவிபுரித்தவனுக்காக
वृत्तसंपन्नः	நற்குணம் பூண்டு		{ நர்மிப்படி செய்யவேண்டாததான்
निरत्यये	தேராதா னிதமான	अभिनीतार्थं	{ உதவி
पथि	அனுபவமானத்தில்		சொன்னபடி
स्थितः	பற்றுண்டவருமாகிய	यथावत्	செய்து முடிக்க
भवान्	தேவரீர்	कर्तुं	வேண்டும்.
		अर्हति	

संत्यज्य सर्वकर्माणि मित्रार्थं योऽनुवर्तते । संभ्रमादि कृतोत्साहः सोऽनर्थेनावरुध्यते ॥

यः	"எவனெருவன்	संभ्रमान्	தொடரவத்தான்
सर्वकर्माणि	தனது மற்றையசெய்களை	कृतोत्साहः	உக்கடும்படவனும்
	செல்லாவற்றையும்	अनुवर्तते	செபட்டருக்கின்
सन्त्यज्य	கவனியாது விட்டு	स: हि	மனந்தான் [முனே
	விட்டு	अनर्थे:	நினைவால்
मित्रार्थं	"உதவிபுரித்தகான்	अवरुध्यते च	நாசப்படுத்திடுங்
	புத்திரம்		கின்றான்.

यस्तु कालव्यतीतेषु मित्रकार्येषु वर्तते । स कृत्वा महतोऽप्यर्थान् मित्रार्थेन युज्यते ॥

यः	"எவனெனாதான்"	सः	அவன்
कालव्यतीतेषु	ஏற்றகாலம் கடந்த	महतः	பெரிய
	தரகிய	अर्थान्	காரியங்களை
मित्रकार्येषु	மித்திரனுடைய	कृत्वा अपि तु	செய்தாலும்
	காரியங்களில்	मित्रार्थेन	மித்திரனுக்கு செய்ய
वर्तते	பிரவிருத்திக்கின்	युज्यते न	வேண்டிய கடமைகளை
	முன்னு		செய்தவனாகான்.

यदिदं वीर कार्यं नो मित्रकार्यमरिन्दम । क्रियतां राघवस्यैतद्देव्याः परिमार्गणम् ॥१५॥

अरिन्दम	"சத்துருசம்ஹாரக!	यत् इदं	இந்த இதுதான்
वीर	சூரனே!	राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
वैदेयाः	சீதாதேவியாருடைய	मित्रकार्यं	{ உதவி புரிந்தவருக்குச்
परिमार्गणम्	இருக்குமிடத்தைத்		{ செய்வவேண்டிய கட
	தேடிதவானது		மையாக
एतत्	இப்பொழுதே	नः	நம்மால்
क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.	कार्यम्	செய்யத்தக்கது.

तदिदं वीर कार्यं ते कालातीतमरिन्दम ॥ १६ ॥

अरिन्दम	"சத்துருசம்ஹாரக!	तत्	அந்த
वीर	சூரனே!	इदं	இது
ते	உனது	कालातीतम्	சரியான காலத்தைக்
कार्यं	காரியமாகிற		கடந்ததாக ஆகிறது.

न च कालमतीतं ते निवेदयति कालवित् । त्वरमाणोऽपि सन् प्राज्ञस्तव राजन् वशाचुगः ॥

राजन्	"அரசே!	अपि सन्	இருக்கையிலும்கூட
कालवित्	{ எதெதை எந்தெந்த	तव	உமது
	{ வேளையில் செய்ய	वशाचुगः	மனம்கொண்டு நடப்
	{ வேண்டுமென்பதை		பவராய்
	{ அறிந்தவரும்	ते	உமக்கு
प्राज्ञः	சர்வக்ஞநாயகிய	कालं	செய்யதற்குரிய காலம்
	ஆவர்	अतीतं च	கடந்துவிட்டதையும்
त्वरमाणः	{ ஆகவேண்டிய காரியத்	निवेदयति न	அறிவிப்பதிருக்கிறார்.
	{ தில் அவசரப்படுகின்		
	{ தவராய்		

कुलस्य हेतुः स्फूर्तस्य दीर्घवन्धुश्च राघवः । अप्रमेयप्रभावश्च स्वयं चाप्रतिमो गुणैः ॥१८॥

राघवः	"ஸ்ரீராமர்"	अप्रमेयप्रभावः च	அளவிடப்படாத
स्फूर्तस्य	சொழுக்கமயித்து விளங்		மணிமையுடையவர்;
कुलस्य	ராமுயத்திற்கு [தும்	स्वयं	நனவிக உரியதான
हेतुः	காரணமாயுள்ளவர்;	गुणैः	கிறுந்தல்பாணகுணங்
दीर्घवन्धुः च	நீடுழிகாலம் செய்த	अप्रतिमः च	ஒப்பற்றவார்.
	நன்றி மறவாதவர்;		

तस्य त्वं कुरु वै कार्यं पूर्वं तेन कृतं तव । हरीश्वर हरिश्रेष्ठनाज्ञापयितुमर्हसि ॥ १९ ॥

हरीश्वर	"வானரமன்னு !	கூடுதலென்றடிய காரியம்
हरिश्रेष्ठान्	வானரோத்தமர்களை	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
आज्ञापयितुं	ஆக்குவதற்கு	உதவி.
अर्हसि	வேண்டும் ;	செய்யும்
तेन	அவரால்	அவருக்கு
तव	உமக்கு	செய்யவேண்டிய காரி
पूर्वं	ஏற்கனவே	செய்யும். [யத்ததை

न हि तावद्भवेत्कालो व्यतीतश्चोदनादृते । चोदितस्य हि कार्यस्य भवेत्कालव्यतिक्रमः ॥

चोदनात् वृते	"ஆக்கிவிடவில்லை	कार्यस्य	காரியம்
तावत् हि	இப்பொழுதே	चोदितस्य हि	நினைப்பூட்டப்பட்ட
	என்றால்		தாக ஆகில்
कालः	செய்ததற்குரிய காலம்	कालव्यतिक्रमः	செய்ததற்குரிய காலம்
व्यतीतः	கடந்துபோனதாக		தப்பினதாக
भवेत् न	ஏற்படாது ;	भवेत्	ஏற்படும்.

अकर्तुरपि कार्यस्य भवान् कर्ता हरीश्वर । किं पुनः प्रतिकर्तुस्ते राज्येन च घनेन च ॥

हरीश्वर	"வானரமன்னு !	राज्येन	ராஜ்யத்தோடும்
भवान्	நீர்	घनेन च	செல்வத்தோடும்
कार्यस्य च	ஏதொரு உதவியையும்	प्रतिकर्तुः	உதவிபுரிந்த
अकर्तुः अपि	புரியாதவனுக்கும்உட		அவருக்கு
कर्ता	உதவி புரிகிறவர் ;	किं पुनः	ஏனோ இப்படியிருக்கிறீர் ?
ते	உமக்கு		

शक्तिमानपि विक्रान्तो वानरर्क्षगणेश्वर । कर्तुं दाशरथेः प्रीतिमाज्ञायां किं न सज्जसे ॥

वावरर्क्षगणेश्वर	"வானர கரடி கணக்	दाशरथेः	ஸ்ரீராமருடைய
	கருக்கு மன்னு !	प्रीति	மனோபிரமிட்டத்தை
विक्रान्तः	ஆற்றலுடையவரும்,	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
शक्तिमान् अपि	ஆண்மைபுடையவரு	आज्ञायां	ஆக்குவதிடுவதில்
	மான நீர்	किं	ஏன்
		न सज्जसे	முயலாதிருக்கின்றீர்.

कामं खलु शरैः शक्तः सुरासुरमहोरगान् । वशे दाशरथिः कर्तुं त्वत्प्रतिज्ञां तु काङ्क्षते ॥

दाशरथिः	"ஸ்ரீராமர்	कामं खलु	இப்படியிருக்கைய
सुरासुर- } महोरगान् }	தேவர்கள், அசுரர்கள் மகேசகர்களுடைய எய்வோரையும்		தும்உட
शरैः	பாணங்களை	तु	இவ்விஷயத்தில்
वशे कर्तुं	அதினமாக்கிக்	त्वत्प्रतिज्ञां	உமது வாக்குக்
शक्तः	வல்லவர். [கொள்ள		தத்தத்தை
		काङ्क्षते	எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்.

प्राणत्यागविशङ्केन कृतं तेन तव प्रियम् । तस्य मार्गानि वैदेहीं पृथिव्यामपि चाम्बरे ॥

प्राणत्यागविशङ्केन "உயிரை விடத் துணிந்த

तेन "அவரால்
तव உமக்கு
प्रियं உதவி
कृतं புரியப்பட்டது.

तस्य அவருக்கு
वैदेहीं சிதாதேவியை
पृथिव्यां च உலகிலும்
अम्बरे अपि ஆகாயத்திலும்
मार्गानि தேடிக்காணக்கட
வேரம்.

देवदानवगन्धर्वा असुराः समरुद्धाः । न च यक्षा भयं तस्य कुर्युः किमुत राक्षसाः ॥

असुराः "அசுரர்களும்
समरुद्धाः மருக்கணங்க
என்கிட்ட

देवदानवगन्धर्वाः தேவர்கள், தானவர்
கன், கந்தர்வர்களும்,
यक्षाः च யக்ஷர்களும்,

तस्य அவருக்கு
भयं ஆபத்தை
कुर्युः न கிளைவிக்க முடியாது;
राक्षसाः ஆரக்கர்கள்
किमुत என்ன செய்ய
முடியும்?

तदेवं शक्तियुक्तस्य पूर्वं प्रियकृतस्तव । रामस्यार्हसि पिद्वेश कर्तुं सर्वात्मना प्रियम् ॥२६॥

पिद्वेश "வானரமன்னு!
एवं இத்தகைய
शक्तियुक्तस्य சக்திபடைக்கப்
तव உமக்கு [பெற்றவரும்]
पूर्वं ஏற்கனவே
प्रियकृतः உதவிசெய்துமுடித்த
வருமான

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वात्मना எவ்வகையாலும்
तव அந்த
प्रियं கைம்மரை
कर्तुं செய்ய
अर्हसि வேண்டும்.

नाथस्तादवनौ नाप्सु गतिर्नोपरि चाम्बरे । कस्यचित्सज्जतेऽस्माकं कपीश्वर तवाज्ञया ॥

कपीश्वर "வானரமன்னு!
तव உமது
आज्ञया கியமத்தைக்கொண்டு,
अस्माकं எங்களுக்குள்
कस्यचित् என்னுக்கும்
गतिः பேர்க்கானது
अथस्तात् பாதாவத்திலும்

अवनौ च பூமியிலும்
सज्जते न தடைபடுகிறதில்லை;
अप्सु நீரிலும்
न தடைபடுகிறதில்லை;
उपरि உயர
अम्बरे ஆகாயத்திலும்
न தடைபடுகிறதில்லை.

तदाज्ञापय कः किं वे कृते कुत्र व्यवस्यतु । हरयो ह्यप्रवृथ्यास्ते सन्ति कोऽप्यतोऽनघाः ॥

ते "உமக்கு
अनघाः தோஷரற்றிதர்களும்
अप्रवृथ्याः பிறரால் வெல்லமுடி
யாதவர்களுமான
हरयः வானர்கள்
कोऽप्यतोऽनघाः கொடிக்கணக்காகவே
सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

ते कृते உமக்காக
कः யார்
कि எதை
कुत्र எங்கு
व्यवस्यतु ஏற்றுக்கொள்ள
तत् அதை [வேண்டும்?
आज्ञापय கட்டினாயிட்டிருக்கும்"

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा काले साधु निवेदितम् । सुग्रीवः सच्चसम्पन्नश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அவரது	सचसंपन्नः	நல்ல அறிவுடன் கூடியவனாகி
काले	எற்ற காலத்தில்	उत्तमां	சிறந்த
साधु	எற்றபடி	मति	ஆலோசனையை
निवेदितं	அறிவிக்கப்பட்ட	चकार	செய்தான்.
तन् वचनं	அப்பொழியை		

स संदिदेशाभिमतं नीलं नित्यकृतोद्यमम् । दिक्षु सर्वासु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे ॥

सः	அவன்	नित्यकृतोद्यमं	{ எப்பொழுதும் எதி றும் விடா முயற்சி யுடையவனும்,
सर्वासु	எல்லா	अभिमतं	{ சன்கு மதிக்கப்பட்ட வனுமான்
दिक्षु	திக்குகளிலும்	नीलं	நீலநென்பவனை
सर्वेषां	எல்லா	संदिदेश	பின்வருமாறு கட்டளையிட்டான்.
सैन्यानां	சேனைகளை		
उपसंग्रहे	ஒரிடத்தில் சேர்க்கும் விதத்தில்		

यथा सेना समग्रा मे यूथपालाश्च सर्वशः । समागच्छन्त्यसङ्गेन सेनाग्राणि तथा कुरु ॥

मे	" எனது	सर्वशः	முற்றும்
सेना	சேனை	असंगेन	தடையின்றி
समग्रा	எல்லாமும்	यथा	எப்படிச் செய்தால்
यूथपालाः	சேனைத் தலைவர்களை ஆக்ஞாபிக்கும்	समागच्छन्ति	வந்து சேர்வார்களோ
सेनाग्राणि च	சேனைகளை நடத்தும் தலைவர்களும்	तथा	அப்படியே
		कुरु	செய்.

ये त्वन्तपालाः पुवगाः शीघ्रगा व्यवसायिनः । समानयन्तु ते सैन्यं त्वरिताः शासनान् मम ॥

मम	" எனது	पुवगाः	வானர்கள்
शासनान्	ஆக்கிரணையக் கொண்டு	ये तु	எவர்களோ
अन्तपालाः	ராஜ்ய எல்லைகளைக் காக்குகிறவர்களும்	ते	அவர்கள்
व्यवसायिनः	சைனியமுள்ளவர் களும்	त्वरिताः	காலதாமதம் செய்யா தவர்களாய்
शीघ्रगाः	நோக்கர் கொண் டவ்வு வர்களாயின	सैन्यं	சேனையை
		समानयन्तु	அழைத்துக்கொண்டு வரட்டும்.

स्वयं चानन्तरं सैन्यं भवानेवानुपपश्यतु ॥ ३३ ॥

अनन्तरं	“அதற்குப் பின்”	स्वयं च	தேவனுக்குள்ளே
सैन्यं	சைன்யத்தை	भवान् एव	நீயே [மேலே]
		अनुपश्यतु	கவனிப்பாயாக.

विपश्चरावादर्ध्वं यः प्राप्नुयाच्चेह वानर । तस्य प्राणान्तिको दण्डो नात्र कार्या विचारणा ॥

वानर	“வானரனே !”	तस्य	அவனுக்கு
इह	இங்கு	प्राणान्तिकः	கொடிகை
यः	எவருருவன்	दण्डः	தண்டனை.
विपश्चरावात्	பதிலைந்து இரவு	अत्र	இவ்விடத்தில்
	கழிந்து	विचारणा	முன்பின் யோசித்தல்
ऊर्ध्वं	மேற்குறித்திருந்து	न कार्या	செய்யத்தக்கதன்று.
न प्राप्नुयात्	எத்துஞ்சொதிருத்		
	கின்றுவிடு		

हरीश्च वृद्धानुपयातु साह्वदो भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।

इति व्यवस्थां हरिपुङ्गवेष्वरो विधाय वेश्म प्रविवेश वीर्यवान् ॥ ३५ ॥

भवान्	“நீ”	उपयातु	திட்டம்செய்வாயாக.
साह्वदः	அக்கதனுடிகடவே	वीर्यवान्	வீரயவானாகிய
मम	எனது	हरिपुङ्गवेष्वरः	வானரோத்தம மன்ன
निश्चितां	முடிவான		ஐகுமவன்
आज्ञां	ஆக்கிரைவை	इति	மேற்கண்டபடி
अधिकृत्य	அதிகாரமாகத்	व्यवस्थां	ஏற்பாட்டை
	கொண்டு,	विधाय	செய்துமுடித்து,
वृद्धान्	பெரியோர்களுக்கிய	वेश्म	அரண்மனைக்கு
हरीन् च	வானரர்களை	प्रविवेश	போய்ச் சென்றதான்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10513

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1261

इति पुरा कुराणवाक्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे चतुर्दशोऽङ्गि वतमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதிகாவியே வால்மீகியே அடிகாவியே
யாகசாஸனையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரிமத் ராமாயணத்தில் 14-ஆம்நாள்
காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

स तु संज्ञासुपागम्य मृहूर्तान्मतिमान् पुनः । मनःस्थामपि वैदेहीं चिन्तयामास राघवः ॥

मतिमान्	பேரறிவுற்ற	उपागम्य	அறிந்து,
सः	அந்த	मनःस्थां	{ மனத்தினுள்ளேயே
राघवः	ரூட்சாமர்		ஆலாபநைம் செய்
मृहूर्तां तु	ஒரு முகூர்த்தகாலத் திவையே		துகொண்டிருந்த
पुनः	மீளவும்	वैदेहीं अपि	வைதேவியாரைப் பற்றி மட்டும்
संज्ञां	ஸ்வபாவமாயுள்ள அறிவை	चिन्तयामास	என்ன ஆயிற்றோ என் னு கவலையுற்றார்.

आसीनः पर्वतस्यधि हेमधातुविभूषिते । शारदं गगनं दृष्ट्वा जगाम मनसा प्रियाम् ॥ ५ ॥

पर्वतस्य	மலைமீனது	शारदं	சா த்காலத்திய
हेमधातु- विभूषिते }	{ பொற்றுதுக்களால் அழகுபடப்பட்டு வி ளங்கிய	गगने	ஆகாசத்தை
अधे	உச்சிகில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
आसीनः	உட்கார் திருக்குமவர்	प्रियां	மனைவியை
		मनसा जगाम	நினைத்தார்.

दृष्ट्वा स विमलं व्योम गतविद्युदलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं विललापार्तिर्या गिरा ॥ ६ ॥

सः	அவர்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
व्योम	ஆகாசத்தை [வும்	आर्तिर्या	மனமே தனையை நன்கு
विमलं	வீரமலமாயிருப்பதாக- மின்னல்களும் மேகங் களும் இல்லா திருப்ப தாகவும்	गिरा	சொல்கொண்டு
गतविद्युदलाहकं	{ பறவைகளின் ஒலிக ளால் ஒலிக்கப்பெ ற்றதாகவும்	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பினார்.
सारसारवसंधुष्टं			

सारसारवसन्नादैः सारसारवनादिनी । याऽऽश्रमे रमते बाला साऽद्य मे रमते कथम् ॥

वा	“எவள்	रमते	{ இதுவரை சந்தேகாத மால் காலங்கழித்து வந்தாளோ
सारसारव- नादिनी }	{ சாரசப்பறவைகளின் குரல்போன்ற குர லுடையவராய்	सा मे	அந்த எனது
आश्रमे	ஆதரமத்தில்	बाला	இழுக்கற்ற மனைவி
सारसारव- सन्नादैः }	{ சாரசப்பறவைகளின் ஆரவார ஒலிகளால்	अद्य कथं रमते	இப்பொழுது எப்படி காலங்கழிக்கின்றனோ ?

पुष्पितांशानान् दृष्ट्वा काञ्चनानिव निर्गलान् । कथं सा रमते बाला पश्यन्ती मामपश्यती ॥

வாலா	"இழுக்குத்த ஓழுக்க	காஞ்சனா ஓவ	பொன்ஹோன் அ
சா	ஆவள் [முண்டய	புஷ்பிதா	புஷ்பித்திருக்கின்ற
பச்யந்தி	நாற்புறமும் பார்த்து	அசனா	வெள்ளையாகுகிறா
மா	என்னை	தூ	பார்த்து,
அபச்யதி	காணாதவளாய்	கத்ய் ச	எப்படித்தான்
நிர்மலாந்	நீர்மலமான	ரமதே	மனம் சந்தியுண்டவள்.

या पुरा कलहंसानां स्वरेण कलभापिणी । बुध्यते चारुसर्वाङ्गी साऽय मे वृध्यते कथम्॥

யா	"எவள்	சா	ஆந்த,
புரா	இதற்குமுன்	மே	எனது
கலஹ்ஸானா	இனிய குரலுடைய	கலபாபிணி	இனிய குரலுடைய
	ஹம்ஸங்களின்	சாஸர்வாங்கி	சர்வாங்கதந்தரி
ஸ்வரேண	ஒலியால்	அய	இப்பொழுது
புப்யதே	இது வரை துயி	கத்ய்	எப்படி
	ஆணர்வடுகா,	புப்யதே	துயி ஆணர்வாள்?

निस्वनं चक्रवाकानां निशम्य सहचारिणाम् । पुण्डरीकविशालक्षी कथमेषा भविष्यति ॥

சக்சாரிணா	"இணையிரியாது	புண்டரிக-	வெண்டாமரைத்தடத்
	சஞ்சரிக்கின்ற	விசாலாக்ஷி	கண்ணாக்கிய
சக்ரவாகானா	சக்ரவாகங்களையுடைய	ஏயா	இவள்
நிஸ்வந்	ஒலியை	கத்ய்	எவ்வாறு
நிசம்ய	கேட்டு,	பவிஷ்யதி	உயிர் வாழ்வாள்?

सरांसि सरितो वापीः काननानि वनानि च । तां विना मृगशावाक्षीं चरन्नाथ सुखं लभे ॥

சராஸி	"குளக்களிலும்,	வினா	கிட்டுப் பிரிந்த
சரித:	நதிகளிலும்,		சுலபம்
வாபி:	நடைவாய்களிலும்,	அய	இப்பொழுது
கானநானி	கோடைகளிலும்,	சரந	திரிதகிற நாள்
வநானி ச	வனங்களிலும்,	சுல	சும்மதெய
தா	ஆந்த	ந லம்	அடைந்திருக்கிறேன்.
மூகசாவாக்ஷி	இணையாள் விழியாளை		

अपि तां मद्वियोगाच्च सौकुमार्याच्च भामिनीम् । न दूरं पीडयेत्कामः शरद्वृणनरन्तरः ॥

சரதவ்ரண- } நிர்நந்தர:	"சாத்தகாலத்திய	பாமினி	கட்டைக்கைய
	குணங்களால் கூட	மத்யோகாந் ச	என்னை கிட்டுப்பிரித்
	மீது இருக்கின்றதா		திக்கிறதாயினும்,
	கைய	சுகுமார்யாந் ச	மெய்யோடுகாதும்
காம:	சாப்பிடக்கூடிய (உதவ	தூ	தூரம்
	வதுண்டாய்) அடை	ந பீடியேந் அபி	சத்திதகிறதாமல்
நா	ஆந்த		திருக்கண்ணோ,

एवमादि नरश्रेष्ठो विललाप नृपात्मजः । विहङ्ग इव सारङ्गः सलिलं विदशेश्वरात् ॥ १३ ॥

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி மகனும்	विदशेश्वरात्	தேவேந்திரவரீடத்தி
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமனா மாவிய ஆவர்	सलिलं	மலைக்காக்க [வரிண்டு]
एवमादि	இப்படிபெல் ளாம்	सारङ्गः विहङ्गः	சாதகப்பறவை
		इव	போல்
		विललाप	கதறியார்.

ततः सञ्चर्य रम्येषु फलार्थी गिरिसानुषु । ददर्श पर्युपावृत्तो लक्ष्मणा लक्ष्मणाग्रजम् ॥

रम्येषु	அழகான	पर्युपावृत्तः	திரும்படுவர் துறேந்தத
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
फलार्थी	பழக்களை வேண்டி	लक्ष्मणाग्रजं	லக்ஷ்மணரின் தலைமகன்
सञ्चर्य	திரிந்து,		ஞ்ரை (ஸ்ரீராமரை)
ततः	அப்பொழுது	ददर्श	சண்டு காத்துவின்ற
			னார்.

तं चिन्तया दुःसहया परातं विसंभ्रमेकं विजने मनस्वी ।

भ्रातुर्विषादात्परितापदीनः समीक्ष्य सौमित्रिस्त्वाच रामम् ॥ १५ ॥

मनस्वी	மகாப் பிராக்குராகிய	तं	அந்த
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
दुःसहया	பொறுத்தற்கரிய	समीक्ष्य	பார்த்து,
चिन्तया	மனக்கவலைபால்	भ्रातुः	தலைமகனது
परितः	தொன்று	विषादात्	தயரத்தினால்
विसंज्ञं	களைமாறி	परितापदीनः	பரிதாபித்து தயரப்
विजने	ஒருவரும்ல்லாத		படுகின்றவராகி
एकं	இடத்தின்	उवाच	பின்வருமாறு
	தனியாகிருந்த		மொழிந்தார்.

किमार्य कामस्य वशं गतेन किमात्मपौरुष्यपराभवेन ।

अयं सदा संद्वियते समाधिः किमत्र योगेन निवर्तितेन ॥ १६ ॥

आयं	“ஆண்டு !	समाधिः	நிர்ப்பதியானது
कामस्य	மகனாதத்திற்கு	सदा	அடிக்கடி
वशं गतेन	சுடுபட்டுக்கிடப்பதால்	संद्वियते	உட்பால் குலைக்கப்படு
किं	ஆகதென்ன ?		கிறதே ?
आत्मपौरुष्य -	உமது ஆண்மையை	अत्र	இப்பொழுது
पराभवेन	ஒழித்துக்கொள்ள	निवर्तितेन	தமதுமனமுப்பத
किं	ஆகதென்ன ?	योगेन	நினைவால் [திரும்படு
अयं	இவத	किम्	ஆகதென்ன ?

क्रियाभियोगं मनसः प्रसादं समाभियोगानुगतं च कालम् ।

सहायसामर्थ्यमदीनसत्त्वं स्वकर्महेतुं च कुरुष्व हेतुम्

॥ १७ ॥

अदीनसत्त्वं	எதற்கும் அளியா ஆண் கையுடையதே !	कालं च	காலத்தையும்
क्रियाभियोगं	{ சேமற்கொண்ட காரிய த்தில் விடா முயற்சி யையும்	सहायसामर्थ्यं	ஆன்பர்கயின் சரமர் தத்யத்தையும்
मनसः प्रसादं	மனதைத் திறக்கி தீகுருகுகளையும்	स्वकर्महेतुं	உமது காரியத்தின் பிரயோஜனத்தையும்
समाभि- योगानुगते }	{ புர்க்காக்குத த்தின் பயனுல் சேம்கர்க்கின் கப்பட்டு	हेतुं च	அதற்கேற்ற காரி யையும்
		कुरुष्व	மனதில் கொள்ளுதும்.

न जानकी मानववंशनाथ त्वया सनाथा सुलभा परेण ।

न चाग्निचूडां ज्वलितामुपेत्य न दह्यते वीरवरार्ह कश्चित्

॥ १८ ॥

मानववंशनाथ	" மனுசுலத்தலை !	सुलभा न	அனுசுலமய பாதவார்.
वीरवरार्ह	{ உத்தமவி ரர்களால் கொண்டாடப்படு பவரே !	कश्चित्	ஒருவன்
त्वया	உம்மை	ज्वलितां	கொழுந்துவிட்டு யும்
सनाथा	காலகராக உடைய	अग्निचूडां च	அக்னிசூடாகையையும்
जानकी	ஐரவதிதெய்வரர்	उपेत्य	கிட்டு
परेण	மேலொருவனுல்	न दह्यते न	பொசுக்கப்படாம லிரான்.

स लक्ष्मिर्बालुक्ष्मणप्रपृथ्वा स्वभावजं वाक्यमुवाच रामः ।

हितं च पथ्यं च नयप्रसक्तं ससाम धर्मार्थसमाहितं च

॥ १९ ॥

लक्ष्मिर्बालु	பாலுலாசலியா கிய	पथ्यं च	அன்பு பயக்கத்தக்க தும்
सः	அந்த	नयप्रसक्तं	{ சம்பாஷணைக்குக் கொந்தாங்குகிற தும்
रामः	புரீராமர்	ससाम	சம்பாஷினை விட கக்காட்டுகிறதும்
लक्ष्मणं	மன்குமணகாரி பார்த்து	धर्मार्थ- समाहितं च }	{ தம் த்தினால் விளையும் பயனை நன்கு விளங் கக்காட்டுகிற துமான
अप्रपृथ्वा	மறுபதி ஐக்கிடம் கொடாததும்	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
स्वभावजं	பிறவிசூறு த்தால் விளைந்ததும்	इवाच	மொழிந்தார்.
हितं च	சமயத்திற்கேற்றதும்		

निःसंशयं कार्यमवेक्षितव्यं क्रियाविशेषो अनुवर्तितव्यः ।

न तु पृष्ठस्य दुरासदस्य कुमार कार्यस्य फलं न चिन्त्यम्

॥ २० ॥

कुमार	“குழந்தாய்!	पृष्ठस्य	மேற்கொண்ட
कार्यं	ஒரு காரியமானது	दुरासदस्य	கவம்பான
निःसंशयं	கனவரமின்றி	कार्यस्य	காரியத்தினையு
अवेक्षितव्यं	கவனித்தத்தக்கது.	फलं	பயன்
क्रियाविशेषः	ஆகதக் காரியத்தின் மேற்ப்பானது	न तु	ஒருபொழுதும்
अनुवर्तितव्यः हि	விடாது முயற்சிக்கப் படவேண்டியதே.	चिन्त्यं न	நினைக்கத்தக்கதன்று”.

अथ पद्मपत्न्यशार्ङ्गी मैथिलीमनुचिन्तयन् । उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	परिशुष्यता	கவடிய
पद्मपत्न्यशार्ङ्गी	தாமரைவிதழ்த்தபாண்டு சுண்களையுடைய	मुखेन	முகத்தோடு
मैथिली	தூதர்நீரடியைவைப்ப பத்தி	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து
अनुचिन्तयन्	கவலைப்படுகின்றவ ராய்	अथ	பின்வருமாறு
		उवाच	மொழிந்தார்.

तर्पयित्वा सहस्राक्षः सलिलेन वसुन्धराम् । निर्वर्तयित्वा सस्यानि कुतकर्मा व्यवस्थितः ॥

सहस्राक्षः	“ஆயிரக்கண்ணன்	सस्यानि	பயிர்களை
वसुन्धरा	சூர்யை	निर्वर्तयित्वा	வளரச்செய்து,
सलिलेन	மழைநீரால்	कुतकर्मा	தனது தொழிலை செய் துமுடித்தவனாய்
तर्पयित्वा	சூளரச்செய்து,	व्यवस्थितः	ஆயினன்.

स्निग्धगम्भीरनिर्घोषाः शैलद्रुमपुरोगमाः । विस्ृज्य सलिलं मेघाः परिश्रान्ता नृपात्मज ॥

नृपात्मज	“ரகுநாதர்!	शैलद्रुम-	} மலைகளின் மீதும் கிரு
मेघाः	மேகங்கள்	पुरोगमाः	
स्निग्धगंभीर-)	தென்கொண்டு கம்பீர		சகலங்களின் மீதும் உ
निर्घोषाः }	வாய் துடிக்கின்றன வாய்		யா சஞ்சரிக்கின்ற
		सलिलं	நீரை (வளையலாய்)
		विस्ृज्य	பொழித்துவிட்டு,
		परिश्रान्ताः	தளைப்பாடுகின்றன.

नीलोत्पलदलश्यामाः श्यामीकृत्वा दिशो दश । विमदा इव मातङ्गाः शान्तवेगाः पयोधराः ॥

पयोधराः	“மேகங்கள்	श्यामीकृत्वा	கறுக்கச்செய்து,
नीलोत्पलदल- }	கருமொத்தம் தீதழ்கள்	विमदाः	மதமொழிந்த
श्यामाः }	பேரல் கறுத்தவைக	मातङ्गाः इव	பாலை கம்போலவே
दश	பத்து	शान्तवेगाः	ஆற்றவடக்கிக் கிடக்கின்றன
दिशः	திக்குகளையும்		

जलगर्भा महावेगाः कुटजार्जुनगन्धिनः । चरित्वा विरताः सौम्य वृष्टिवाताः समुद्यताः ॥

சौம்ய	"அப்பா !	குதஜர்ஜுன- गन्धिनः	மலைமல்லிகை, மருது இலைகளின் வாச இனத்தோயுடையவை களாய்
समुद्यताः	முன்கிளம்பிய		
वृष्टिवाताः	மழைக்காற்றுகள்		
जलगर्भाः	நீர் துளிகளை சுமந்த வைகளாய்		
महावेगाः	மகா வேகத்துடையவை மவைகளாய்	चरित्वा विरताः	விசைட்டு, ஒய்வதவ.

घनानां वारणानां च मयूराणां च लक्ष्मण । नादः प्रस्रवणानां च प्रशान्तः सहसाऽनघ ॥

अनघ	"தோஷமில்லை !	प्रस्रवणानां च	மலைமல்லிகை, மருது இலைகளின் வாச இனத்தோயுடையவை களாய்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !		
घनानां	மேகங்களுடையவாய்,	नादः	சூலியானது
वारणानां च	மரண்களுடையவாய்,	सहसा	எதிரொங்கில்
मयूराणां च	மயில்களுடையவாய்,	प्रशान्तः	ஒய்வதவ.

अभिवृष्टा महामेघैर्निर्मलाश्चित्रसानवः । अनुलिप्ता इवाभान्ति गिरयश्चन्द्रश्मिभिः ॥

चित्रसानवः	"அழகிய தாழ்வரை கிளையுடைய களாய்	निर्मलाः	அழுக்கொழிந்தவை களாய்
गिरयः	பர்வதங்கள்	चन्द्रश्मिभिः	சந்திரகிரணங்களால், (கிராஸினால்)
महामेघैः	பெரும் மேகங்களால்	अनुलिप्ताः इव	தொடப்பட்டவை போன்றனவாய்
अभिवृष्टाः	கழுவுப்பட்டவை ளாய்	आभान्ति	விளங்குகின்றன.

दर्शयन्ति शरच्चयः पुलिनानि शनैः शनैः । नवसङ्गमसत्रीडा जघनानीव योषितः ॥

शरच्चयः	"சரத்தகாலத்து நதிகள்	इव	{ எப்படி காண்பித்துக் கொண்டு ஒடுமோ அப்படி இவ, திரும்புக்கும் மணங்கத்தடுத்தனை காட்டுகின்றன
नवसङ्गमसत्रीडाः	ஒருவனைக்கண்டு வெட்கமடைந்த	शनैः शनैः	
योषितः	கிறு பெண்குழந்தை	पुलिनानि	
जघनानि	பிந்தட்டுக்களை [கள்	दर्शयन्ति	

शाखासु समच्छदपादपानां प्रभासु तारार्कनिशाकराणाम् ।

लीलासु चैवोत्तमवारणानां श्रियं विभज्याद्य शरत्पृष्ठा

॥ २९ ॥

शरत्	"சரத்தகாலமானது	उत्तमवारणानां	நெந்த மரங்களு டைய
समच्छद- पादपानां	எழிலைப் பார்க்கிற வெட்கங்களுடைய	लीलासु एव	நிலைகளிலும்
शाखासु	கிளைகளிலும்	श्रियं	சிறிவை
तारार्क-	நவசந்திரங்கள், சூரி	अद्य	இப்பொழுது
निशाकराणां	யன், சந்திரன் இவை களுடைய	विभज्य	பែந், பகித்துக் கொண்டு,
प्रभासु च	ஒளிகளிலும்	पृष्ठा	தொடங்கிப்ப்டது.

संपत्त्यनेकाश्रयचित्रशोभा लक्ष्मीः सरत्कालगुणोपनीता ।

सूर्याग्रहस्तप्रतिबोधितेषु पद्माकरेष्वभ्यधिकं विभाति

॥ ३० ॥

சரத்கால-
குணோபனிதா-
அனேகாசிரய-
விவரஸோபா-
லக்ஷ்மி:

"சரத்காலகுணங்களை
செறிப்பட்ட
அனேக அடங்களை
கொடுத்து பலவித
பரிசூற்ற
திரு

சூர்யாஹஸ-
த்பதிவோதிதேபு }

சூர்யபகவானது மு
தற்கிரணங்களை
மலர்ந்த
தாமரை ஓடைகளில்
இப்பொழுது
மிகவும் அதிகமாய்
பிரகாசிக்கிறது.

सप्तच्छदानां कुसुमोपगन्धी पर्पादबृन्दैरनुगीयमानः ।

पत्तद्विपानां पवनोऽनुसारी दपं वनेष्वत्यधिकं करोति

॥ ३१ ॥

सप्तच्छदानां

"எழிலிப்பாலை விரு
கூங்களுடைய

कुसुमोपगन्धी

மலர் பணம் கமழ்கின்
றதும்

पर्पादबृन्दैः

வண்டிகளின் கூட்டக்
களால்

अनुगीयमानः

நுத்துப்பாடப்
பெற்றதும்

अनुसारी

மேல்மேல் வீசப்

पवनः

காற்றுகளது

वनेषु

காடுகளில்

पत्तद्विपानां

மதவாளைகளுடைய

दपं

கொழுப்பை

अत्यधिकं

அதிகமாக

करोति

செய்கிறது.

अभ्यागतैश्चारुविशालपक्षैः सरःप्रियैः पद्मरजोवकीर्णैः ।

महानदीनां पुलिनोपयातैः क्रीडन्ति हंसाः सह चक्रवाकैः

॥ ३२ ॥

हंसाः

"அடம்சங்கள் குழம்.

अभ्यागतैः

திருமடி வந்தவைக-

चारुविशालपक्षैः

அழகிய விகாசமான சி
ரகுகளை யுடையனவும்

सरःप्रियैः

நீரில் ஆசையன்னவை
களும்

पद्मरजोवकीर्णैः

தாமரை மலர் தாதுப்
படியப்பெற்றனவும்

महानदीनां

பெரும்நதிகளுடைய

पुलिनोपयातैः

{ பணல்த்திட்டிகளுக்கு
வந்துசேர்ந்தனவு
மான

चक्रवाकैः सह

சக்கிரவா கப்பலழிக
ளோடுகூட

क्रीडन्ति

விளையாடுகின்றன.

पदप्रगल्भेष्वपि वारणेषु गवां समूहेषु च दपितेषु ।

प्रसन्नतोयासु च निम्नगासु विभाति लक्ष्मीर्वहुधा विभक्ता

॥ ३३ ॥

लक्ष्मीः

"திரு

पदप्रगल्भेषु

மதத்தால்செருக்குற்ற

वारणेषु अपि

பாளைகள் இடத்திலும்

दपितेषु

கொழுத்த

गवां समूहेषु च

எருதுமந்தைகள்
இடத்திலும்

प्रसन्नतोयासु

தெளித்த நீரையுடைய

निम्नगासु च

மலையருவிகளிலும்

वहुधा

பலவாறாய்

विभक्ता

நேரத்துனித்துக்

கொண்டு

विभाति

விளக்குகிறது.

नमः समीक्ष्याम्युधैर्विमुक्तं विमुक्तवर्हाभरणा वनेषु ।

प्रियास्वसक्ता विनिवृत्तशोभा गतोत्सवा ध्यानपरा मयूराः

॥ ३४ ॥

वनेषु " காடுகளில்
मयूराः மயில்கள்
नमः ஆதாயத் தை
अम्युधैः विमुक्तं மேகக்களில்லாததாய்
समीक्ष्य பார்த்து,
विमुक्त- } தேவதைகளாகிய ஆப
वर्हाभरणा: } रणाக்களை விசிக்காத
வைககளாய்

प्रियासु பெடுகளிடம்
असक्ता: உதனா ஹமில்லாத
விनिवृत्तशोभा: வைகளாய்
गतोत्सवा: அழகு குன்றியவை
ध्यानपरा: களாய்
உதனா ஹம் ஒழிந்த
வைகளாய்
உதனாஹம் ஒழிந்த
வைகளாய்
உதனாஹம் ஒழிந்த
வைகளாய்

मनोजगन्धैः प्रियकैरनल्पैः पुष्पातिभारावनताप्रशाखैः ।

सुवर्णगौरैर्नयनाभिरामैर्योतितानीव वनान्तराणि

॥ ३५ ॥

वनान्तराणि " வனப்பிரதேசங்கள்
मनोजगन्धैः மதுமணம் வீசுகின்ற
புஷ்ப பாரத்தால்
वनताप्रशाखैः } வளைந்த மூலிக்களை
புண்டையனவும்,

सुवर्णगौरैः தங்கம்போல் மஞ்சள்
नयनाभिरामैः நெழுண்டையனவும்,
अनल्पैः கண்ணிற்சிறியனவு
प्रियकैः அனேக [மான்
उद्योतितानि इव வேங்கை மரங்களால்
ஒளிபுற்றன போலும்.

प्रियान्वितानां नलिनीप्रियाणां वने रतानां कुसुमोद्धतानाम् ।

मदोत्कटानां मदलालसानां गजोत्तमानां गतयोऽथ मन्दाः

॥ ३६ ॥

प्रियान्वितानां "பெண் பாணைகளோடு
नलिनीप्रियाणां குக்கில் தவைகளும்,
कुसुमोद्धतानां தாமரை போடைகளில்
मदोत्कटानां ஆசைபுள்ளவைகளும்,
गजोत्तमानां மலர்களால் செறுக்
कुसुमोद्धतानां குற்றவைகளும்,
मन्दाः மதம் மிகுந்து

मदलालसानां மதத்தால் செருக்குந்
वने रतानां காட்டில் திரியும் [அ
गजोत्तमानां கஜசிரேஷ்டங்களு
गतयोऽथ செய்கைகள் [மைய
अथ இப்பொழுது
मन्दाः கொடியவைகளாய்
இருக்கின்றன.

व्यभ्रं नमः शस्त्रविधौतवर्णं कुशप्रवाहानि नदीजलानि ।

कङ्कालरशीताः पवनाः प्रवान्ति तमोविमुक्ताश्च दिशः प्रकाशाः

॥ ३७ ॥

नमः " ஆதாயம்
व्यभ्रं மேகக்களில்லாததாய்
शस्त्रविधौतवर्णं { திட்டப்பெற்ற கத்தி
नदीजलानि { யின் ஒளியுண்டயதாய்
कुशप्रवाहानि { விசுக்கிறது.
ஆறுகளின் ஐவங்கள்
कङ्कालरशीताः { குறைந்த பிரகாசமு
पवनाः { மையவைக அளிந்து
प्रवान्ति { கின்றன.
दिशः च { கிக்குகளைல்லாமும்
तमोविमुक्ताः { இருள் சிங்கினைவை
प्रकाशाः { களாய்
விளக்குகின்றன.

कङ्कालरशीताः { செங்கழுநீர் புஷ்பங்க
पवनाः { கின் குளிர்ச்சியுண்ட
प्रवान्ति { வைகளாய்
दिशः च { விசுகின்றன.
तमोविमुक्ताः { கிக்குகளைல்லாமும்
प्रकाशाः { இருள் சிங்கினைவை
களாய்
விளக்குகின்றன.

सूर्यात्पक्रामणनष्टपङ्का भूमिश्चिरोद्वाप्तिसान्दरेणुः ।

अन्योन्यवैरातिरुषा युतानामुद्योगकालोऽद्य नराधिपानाम्

॥ ३८ ॥

भूमिः	"பூமியானது	अन्योन्यः	தூதரகிரோடெதரருளல்
सूर्यात्पक्रामण-	சூரியனுடைய வெளி	वैरातिरुषा युतानां	கைரம் பெருமூலம்
नष्टपङ्का	லின் கிழ்ச்சியால்		கொண்ட
	சேரு உலர்ந்ததாய்	नराधिपानां	மன்னர்களுக்கும்
चिरोद्वाप्तिसान्द-	ஆகிகளைக் கட்டி கடல்	अद्य	இப்பொழுது
रेणुः	கடல் முன்போல	उद्योगकालः	பெருக்கதிகந்த காலம்.
	தொற்றுவிக்கிறது.		

शरद्वृणाप्यायितरूपशोभाः प्रहर्षिताः पांसुसमुक्षिताङ्गाः ।

मदीकटाः संपति युद्धलुब्धा वृषा गवां मध्यगता नदन्ति

॥ ३९ ॥

संपति	"தும்பொழுது	पांसुसमुक्षिताङ्गाः	உடலில் புழுதிடையுந்த
वृषाः	எருதுகள்		வைகளாய்,
शरद्वृणाप्यायित-	சரத்தால் குணிக்க	मदीकटाः	மதம்பிழுந்து
रूपशोभाः	வால் அதிகரித்த உ	युद्धलुब्धाः	சண்டையில் ஆணை
	டாழ்நுடையவைக		செண்டவைகளாய்
	ளாய்,	गवां मध्यगताः	பசுக்களின் மத்திலிரி
प्रहर्षिताः	மிக உத்ஸாஹயங்கா	नदन्ति	ருக்கின்றனவாய்
	ண்டவைகளாய்,		எக்கவமிடுகின்றன.

समन्मथं तीव्रगतानुरागाः कुलान्विता मन्दगति करिष्यः ।

मदान्वितं संपरिवार्य यान्तं वनेषु भर्तारमनुप्रयान्ति

॥ ४० ॥

कुलान्विताः	"சிறந்த குலத்திலிரி	मदान्वितं	மதம் பிடித்து
करिष्यः	பெண்பாளைகள் [ந்த	यान्तं	சென்றுகொண்டிருந்
तीव्रगतानुरागाः	மிக அன்புகொண்ட	भर्तारं	கணவரின், [கும்
वनेषु	காடுகளில் [வைகளாய்		(ஆண் பாரினை வை)
समन्मथं	காதலேராடுகடியதும்	संपरिवार्य	குழந்தைகொண்டு,
मन्दगति	உவ்வாத குடைபுடை	अनुप्रयान्ति	பின்பற்றிக் கொள்ளிக்
	யதும்		றனை.

त्यक्त्वा वराण्यात्मविभूषणानि वद्वाणि तीरोपगता नदीनाम् ।

निर्भर्त्स्यमाना इव सारसौघैः प्रयान्ति दीना विमदा मयूराः

॥ ४१ ॥

मयूराः	"மயில்கள்	विमदाः	உத்ஸாஹம் குன்றி
सारसौघैः	சாரசுக்கட்டங்களால்	दीनाः	ஏக்கம் பிடித்து
निर्भर्त्स्यमानाः	பயமுறுத்தி வெறுட்ட	आत्मविभूषणानि	தங்கலுந்து ஆபரண
	ப்பட்டவைகள்		மாய கிளக்குகின்ற
इव	போன்றவைகளாய்	वराणि	சிறந்த
नदीनां	நதிகளுடைய	वद्वाणि	தொலைகடல்
तीरोपगताः	கரைகளை யடைந்த	त्यक्त्वा	கொறுட்டித்தாய்.
	வைகளாய்	प्रयान्ति	போகின்றன.

वित्रास्य कार्ण्डवचक्रवाकान् महारवैभिन्नकटा गजेन्द्राः ।

सरःसु बुद्धाबुजभूषणेषु विक्षोभ्य विक्षोभ्य जलं पिवन्ति

॥ ४२ ॥

भिन्नकटा:	"மதகம் வந்திய	बुद्धाबुज-	மனந்த தாமரைப்
गजेन्द्राः	மாரையா கதன்	भूषणेषु	பூம்பூங்களால் அழ
महारवै:	பிராறுகளால்		குவாய்க்கு விளக்கு
कार्ण्डव-	நீர்க்காக்கைகளையும்	सरसु	தடாகங்களில் [கின்ற
चक्रवाकान् }	சீகரவாகங்களையும்	जलं	ஐந்தை
वित्रास्य	அஞ்சல் செய்து,	विक्षोभ्य विक्षोभ्य	கலக்கி கலக்கி,
		पिवन्ति	குடிக்கின்றன.

व्यपेतपङ्कासु सवालुकासु प्रसन्नतोयासु समोकुलासु ।

ससारसा रावविनादितासु नदीषु हृष्टा निपतन्ति हंसाः

॥ ४३ ॥

हंसाः	"ஹம்ஸங்கள்	रावविनादितासु	{ ஓசிகளால் பிரதி
व्यपेतपङ्कासु	செழு நீக்கினவும்,		நவனி ஓசிக்கப்
सवालुकासु	மணல் குன்றுகளை		பெற்றவைகளுமான
	புண்டலனவும்,	नदीषु	நதிகளில்
प्रसन्नतोयासु	தெளிந்த நீரை புண்ட	हृष्टा:	களிப்புற்றவைகளால்
	லனவும்,	ससारसा:	சாரசம் புகழ்க்கொடு
समोकुलासु	பசுமன்வதகளை		கடலை
	புண்டலனவும்,	निपतन्ति	முழுகின்றன.

नदीघनप्रसवणोदकानामतिप्रवृद्धानिर्बहिर्णानाम् ।

पुवङ्गमानां च गतोत्सवानां द्रुतं रवाः संप्रति संप्रनष्टाः

॥ ४४ ॥

नदीघन-	{ "நதிகளுடையவும், மே	गतोत्सवानां	உத்தம தகம் குன்றிய
प्रसवणोदकानां }		पुवङ्गमानां च	தவளைகளுடையவும்,
	மேயுருவிடும்வகளு	रवाः	ஓசிகள்
	டையவும்,	संप्रति	இப்பொழுது
अतिप्रवृद्धानि-	புரக்காந்திணுடைய	द्रुतं	ககரகந்தில்
बहिर्णानां }	வும், மெல்களுடை	संप्रनष्टाः	யெந்தன.
	யும்,		

अनेकवर्णाः सुविनष्टकाया नवोदितेष्वम्बुधरेषु नष्टाः ।

क्षुधादिता घोरविषा विलेभ्यश्चिरोपिता विप्रसरन्ति सर्पाः

॥ ४५ ॥

घोरविषा:	"கொடிய விஷமுள்ள	चिरोपिता:	கொடிய விஷம் குடித்
अनेकवर्णाः	அனேகவாநி		தீர்ந்தவை
सर्पाः	பம்புகள்	क्षुधादिता:	பசிமேலிட்ட
अम्बुधरेषु	மேகங்கள்	सुविनष्टकाया:	உடல் மெலிந்து
नवोदितेषु	கொம்பிவிழுங்கையில்	विलेभ्यः	பித்துகளினின்று
नष्टाः	மறைந்துகிடந்தவைகள்	विप्रसरन्ति	கொவிந்து உணவு
	கொள்		கின்றன.

चञ्चच्चन्द्रकर्स्पशहर्षोन्मीलिततारका । अहो रागवती सन्ध्या जहाति स्वयमम्बरम् ॥

ராசுவதீ	" மிகவும் சிவந்த	स्वयं	தானே
सन्ध्या	சந்தியாகாலமானது		
चञ्चच्चन्द्रकर्स्पश-	உதிக்கும் சந்திரனானது கிரணங்களில் ஸ்பர்ச சந்திரனுண்டானது விப்பால் கிரணமாகி ய நகரத்திரங்கொடிய ண்டயதாய்	अम्बरं	ஆகாசத்தை
हर्षोन्मीलिततारका)		जहाति	கிட்டுகிறது.
		अहो	ஐயோ அந்தகு!

रात्रिः शशाङ्कोदितसौम्यवक्त्रा तारागणोन्मीलितचारुनेत्रा ।

ज्योत्स्नांशुकमावரणा विभाति नारीव शुक्लांशुकसंवृताङ्गी

॥ ४७ ॥

रात्रिः	" இரவு	ज्योत्स्नांशुक-	வினவாகிற ஆடையை பொத்தியதாய்
शशाङ्कोदित-	உதிக்க சந்திரனாகிய அழகிய முகத்தை யுடையதாய்	मावरणा	
सौम्यवक्त्रा		शुक्लांशुक-	வெள்ளையாடையுடிக்
		संवृताङ्गी	திய பேணிவையுடைய
तारागणो मीलित-	" நகரத்திரங்கணத்தொ கிற கிரணமாகிய அழ கிய கண்களை யுடைய தாய்	नारी इव	ஒரு பெண் போல
चारुनेत्रा		विभाति	விளங்குகின்றது.

विपक्षशालिग्रसवानि भुत्वा प्रहर्षिता सारसचारुपङ्क्तिः ।

नभः समाक्रामति शीघ्रवेगा वातावधुता ग्रथितेव माला

॥ ४८ ॥

सारसचारुपङ्क्तिः	" அழகிய சாரசப்பற வைகளின் கூட்டங்க ளில் வரிசை	शीघ्रवेगा	வேகமாய் செல்லு கின்றதாய்,
विपक्षशालि-		वातावधुता	காற்றினால் அலைப் புண்ட
ग्रसवानि	முற்றின செல்வெய்த் ததிர்த்தகளை	ग्रथिता	தொடுக்கப்பட்ட
भुत्वा	உண்டு,	माला इव	மாலையோல
प्रहर्षिता	மகிழ்ச்சியுண்ட தாய்,	नभः	ஆகாசத்தில்
		समाक्रामति	செல்கின்றது.

सुमेकहंसं कुसुमेरुपेतं महाद्दस्यं सलिलं विभाति ।

यन्निर्विमुक्तं निशि पूर्णचन्द्रं तारागणार्कोर्णविधान्तरिक्षम्

॥ ४९ ॥

महाद्दस्यं	செய்யுட்கென இருந் தவையானது	यन्निर्विमुक्तं	தொடக்கம் நீங்கி
सलिलं	தவையானது	अन्तरिक्षं	ஆகாயமானது
कुसुमे-	பூவிற்குள்	निशि	இரவில்
उपेतं	நிறையப்பெற்றதாய்	तारागणार्को-	நகரத்திரங்கணங்க ளால் நிறைந்ததாய்
सुमेकहंसं	{ ஆகிவிடுகின்றபூவின் தும் ஒரு நாய்மைத் வை யுடையதாய்	पूर्णचन्द्रं	முழுமதியையுடைய
इव		विभाति	விளங்குகிறது. [தர]

प्रकीर्णहंसाकुलमेखलानां प्रवृद्धपशोत्पलमालिनीनाम् ।

वायुत्तमानामधिकाऽथ लक्ष्मीर्वराङ्गनानामिव भूषितानाम् ॥ ५० ॥

अथ	"இப்போழுது	वायुत्तमानां	கிரந்த வாயுகளுடைய
प्रकीर्णहंसाकुल- मेखलानां	} கிரியை ஹம்ஸங்கள் போலிருக்கக் கூடிய மப்பொத்தவைகளுள்	अधिका	அதிகமாக
प्रवृद्धपशोत्पल- मालिनीनां	} மலந்த தரவரை, வெ ய்தல் இவைகளை மா லிகளாகவுடையவை களுமாக	लक्ष्मीः	உதவி
		भूषितानां	அலங்கரிக்கப்பட்ட
		वराङ्गनानां	அரங்கங்களுடைய
		इव	இவ்வாறு

वेणुस्वनव्यञ्जिततूर्यमिश्रः प्रयुष्कालानिलसंप्रवृद्धः ।

संमूर्च्छितो गर्गरगोवृषाणामन्योन्यमापूरयतीव शब्दः ॥ ५१ ॥

गर्गर- गोवृषाणां	} "கர்க்கரெனும் வா தய ங்களுடையவும், பசு க்களுடையவும், கா ளை களுடையவும்,	प्रयुष्कालानिल-	அதி காலரின் காற்
शब्दः	சப்தமாக	संप्रवृद्धः	எல்ல அசிர்த்ததாய்
वेणुस्वनव्यञ्जित- तूर्यमिश्रः	} துரீயவாத்யமாகத் தோற்றுவிக்கும் புஸ் வங்குழல் ஒலியை இசையதாய்	संमूर्च्छितः	எங்கும் பரவிவதாய்
		अन्योन्य	ஒன்றையொன்று
		आपूरयति	விருத்திபண்ணுவது
		इव	போலிருக்கது.

नैनर्दीनां कुसुमप्रभासैर्व्याधूयमानैर्मृदुमास्तेन ।

धौतामलशौम्यप्रकाशैः कूलानि काशेरुपशोभितानि ॥ ५२ ॥

नदीनां	"நதிகளின்	धौतामलशौम-	வெளுத்த சுத்தமான
कूलानि	கரைகள்	प्रप्रकाशैः	கொண்பட்டவை
मयैः	புதிய		இப்போலிருக்கிற
कुसुमप्रभासैः	புஷ்பப்பங்களால் ஒளி யிசுந்தவகளுக்கும்	काशैः	காண்களால்
मृदुमास्तेन	இனங்காற்றினால்	उपशोभितानि	உத்தமபுகழ்
व्याधूयमानैः	ஆடையுண்ட		விளக்குகின்றன.

वनप्रचण्डा मधुपानशौण्डाः प्रियान्विताः पट्चरणाः प्रहृष्टाः ।

वनेषु मत्ताः पवनानुयात्रां कुर्वन्ति पद्मासनरेणुगौराः ॥ ५३ ॥

वनेषु	"காடுகளில்	पद्मसन	படமாசனம்
पट्चरणाः	ஆண்டவண்டிகள்	रेणुगौराः	கரின் தாதுகின்
वनप्रचण्डाः	வனத்தில் எவ்வகை பாப், திரிபவைகளாய்		பொன் சிறப்புடைய வைகளாய்
मधुपानशौण्डाः	மதுபானத்தால் மெய்	प्रियान्विताः	பெண்வண்டிகளைட்டு
प्रहृष्टाः	களித்து [மறந்தும்	पवनानुयात्रां	காற்றின் பின் [கூட தொடர்ந்து
मत्ताः	கொழுத்தவையளாய்	कुर्वन्ति	செல்கின்றன.

जलं प्रसन्नं कुमुदं प्रभासं कौश्वसनः शालिवनं विपकम् ।

मृदुश्च वायुर्विमलश्च चन्द्रः संसन्ति वर्षव्यपनीतकालम्

॥ ५४ ॥

प्रसन्नं	"தெளிந்த	मृदुः	மிருதுவான
जलं	சீரும்,	वायुः च	காற்றும்,
प्रभासं	மலர்ந்த	विमलः	கனக்கமற்ற
कुमुदं	ஆம்பனும், [ஓலியும்,	चन्द्रः च	சந்திரனும்,
कौश्वसनः	கிஷ்கிணந்தரம் - கிஷ்கின்-	वर्षव्यपनीतकालं	மழை ஓடிந்த
विपकं	முற்றிகிளைந்த		காலத்தை
शालिवनं	சென்னெல்லாழிதரம்,	संसन्ति	நுழிப்படுகின்றன.

मीनोपसंदर्शितमेखलानां नदीवधूनां गतयोऽथ मन्दाः ।

कान्तोपभुक्तालसगामिनीनां प्रभातकालेष्विव कामिनीनाम्

॥ ५५ ॥

अथ	"இப்பொழுது	कान्तोपभुक्तालस-	கணவர்களுள் ஆடை
मीनोपसन्दर्शित-	மீன்களாகித் தெக்கி	गामिनीनां	புரப்பட்ட சோம்பேரி
मेखलानां	களை ஆவார்த்தவைகள்		நடைபுடைய
नदीवधूनां	பெண்கள் போன்ற	कामिनीनां	ஸ்திரீகளின்
	நதிகளுடைய	प्रभातकालेषु	கொடியற்காலங்களில்
गतयः	பிரவாஹங்கள்	इव	நடைகள் போலவே
		मन्दाः	மந்தமானிருக்கின்றன.

सचक्रवाकानि सरोवलानि काशैर्दुक्कलैरिव संवृतानि ।

सपत्रलेखानि सरोचनानि वधूमुखानीव नदीमुखानि

॥ ५६ ॥

सचक्रवाकानि	"சக்கரவாகங்கள் தம்	नदीमुखानि	நதீமுகங்கள்
	கப்பெற்றவைகளும்,	सरोचनानि	கேரோசனத் திலகம்
सरोवलानि	பாசு படர்ந்திருக்கிற		கருடையவைகளும்
	வைகளும்	सपत्रलेखानि	பச்சைகுத்திடப்பட்ட
दुकूलैः	வெண்பட்டிக்களால்		வைகளுமான
इव	போலிருக்கின்ற	वधूमुखानि	ஸ்திரீமுகங்கள்
काशैः	சரண்களால் [மான	इव	போலவேயிருக்கின்
संवृतानि	நுழைப்பட்டவைகளு-		றன.

प्रफुल्लवाणासनचित्रिणेषु प्रहृष्टपादनिकुजितेषु ।

गृहीतचारोद्यतचण्डदण्डैः प्रचण्डचारोऽथ वनेषु कामः

॥ ५७ ॥

प्रफुल्लवाणासन-	"மலர்ந்த குருந்தி, வே	अथ	இப்பொழுது
चित्रिणेषु	களை இவைகளால்	कामः	மன்மதன்
	ஆழகுத்து விளக்கு	गृहीतचारोद्यत-	கய்யில் தரித்த வில்லை
	கின்றவைகளும்	चण्डदण्डैः	ஆயுத எடுத்து கொடி
प्रहृष्टपाद-	களிப்புற்ற வண்டிக		ப தண்டனை விதிம்
निकुजितेषु	வின் ரீக்காசக்கொடி		கின்றவனாய்
	டையவைகளுமான	प्रचण्डचारः	வலுக்கொண்டு
वनेषु	வனங்களில்		திரிகின்றான்.

लोकं सुवृष्ट्या परितोषयित्वा नदीस्तटाकानि च पूरयित्वा ।

निष्पन्नसस्यां वसुधां च कृत्वा त्यक्त्वा नभस्तोयधराः प्रनष्टाः ॥ ५८ ॥

தோயதரா:	"மேகங்கள்	வசுதா வ	பூம்பூய்யம்
லோகம்	நடைத்தண்ட	நிஷ்பன்னச்யா	விளைந்த பயிருடைய
சுவரூப்யா	நல்ல மழையால்		தாய்
பரிதோபயிதவா	மழித்து நீறுவிட்டு,	கூடவா	செய்துகிட்டு,
நதீ:	நதிகளையும்	நம:	ஆதாசத்தை
தடாகானி ச	தடாகங்களையும்	த்யக்தவா	விட்டு,
பூரயிதவா	கிராம நிரப்பிவிட்டு,	ப்ரநஸ்த:	ஒழித்தன.

प्रसन्नसलिलाः सौम्य कुररीभिर्विनादिताः । चक्रवाकगणाकीर्णा विभान्ति सलिलाशयाः॥

சௌம்ய	"ஆப்பா!	வினாதிதா:	சத்திக்கப்பெற்றன
சலிலாசயா:	நீர்நிலைகள்		வாய்
ப்ரஸன்னசலிலா:	தெளிந்த நீரைப் படை	சக்ரவாக- } கணாகீர்ணா: }	சக்கிரவாகக்கூட்டங் களால் தீதையப் பெற்றனவாய்
கூரீபி:	ஆன் நிலைகளால்	விபான்தி	விளங்குகின்றன.

अन्योन्यबद्धवैराणां जिगीषूणां नृपात्मज । उद्योगसमयः सौम्य पार्थिवानामुपस्थितः ॥

சௌம்ய	"ஆப்பா!	ஜிஜீஷூணா	வெல்ல விரும்பிய
நூபாட்மஜ	ராஜகுமார!	பாதிவானா	மன்னர்களுடைய
அந்யோந்ய- } வடிவீரணா }	ஒருவரோடொருவர் வைரம்கொண்டு	உத்யோகசமய:	போருக்கேற்றவாய்
		உபஸ்தித:	வந்துவிட்டது.

इये सा प्रथमा यात्रा पार्थिवानां नृपात्मज । न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ॥

நூபாட்மஜ	"ராஜகுமார!	ப்ரதமா	ஆரம்பித்துவிட்டது.
பாதிவானா	மன்னர்களுடைய	சுமீரீ வ	சக்ரீவனையாவது
ஸா	அந்த	ததாவிதி	அப்படிப்பட்டதாகிய
யாத்ரா	படையெடுத்து செல்	உத்யோக வா	நடவழ்ச்சியையாவது
	வந்தனாவது	பஸ்யாமி ந	என் காணப்பெறாதவ
இயே	இப்பொழுதே		ஒரு திருக்கின்றன.

असनाः सप्तपर्णाश्च कोविदाराश्च पुष्पिताः । दृश्यन्ते बन्धुजीवाश्च श्यामाश्च गिरिसानुषु ॥

கிரிசானுஷு	மலைமடிவாசங்களில்	பந்துஜீவா: வ	பந்துஜீவமரங்களும்,
அசனா:	வேந்தைமரங்களும்,	ஷ்யமா: வ	ஞாழல்கொடிகளும்,
சப்தபர்ணா: வ	எழிலைப் பாடிகளும்,	புஷ்பிதா:	நன்கு பூத்து
கோவிதாரா: வ	கவிர்காடிகளும்,	தூஸ்யந்தே	காணப்படுகின்றன.

इंससारसचकाद्वैः कुरैश्च समन्ततः । पुलिनान्यवकीर्णानि नदीनां पश्य लक्ष्मण ॥६३॥

लक्ष्मण	"வசந்தமனா!	समन्ततः	எங்கு பார்த்தாலும்
इंससारस- चकाद्वैः	மறம்மனார், அராமார், சக்கிரவாகும் என் கிற படைகளாலும், அன், சிங்களாலும்	अवकीर्णानि	சினாந்து சினைக்கு
नदीनां		पुलिनानि	நதிகளுடைய [சின்ன]
पश्य			மணல்க்குள் நுகளை பார்.

चत्वारो वार्षिका मासा गता वर्षशतोपमाः । मम शोकाभिभूतस्य सौम्य सीतामपश्यतः ॥

सौम्य	"ஆப்பா!	चत्वारः	நான்கு
सीतां	சீதைையை	वार्षिकाः	மாதங்காலத்திய
अपश्यतः	காணாது	मासाः	மாதங்களும்
शो हाभिभूतस्य	சோகத்திலே மூழ்கித் கிடக்கும்	वर्षशतोपमाः	நூறு வருஷங்கள் பொல
मम	எனக்கு	गताः	கழிந்தன.

चक्रवाकीव भर्तारं पृष्टतोऽनुगता वनम् । विषमं दण्डकारण्यमुद्यानपिव चाङ्गना ॥ ६५ ॥

अङ्गना	"எழின் மங்கையாகும் ஆவள்	दण्डकारण्यं	தண்டகர ண்யம்
चक्रवाकी	சக்கிரவாகப்பேடு	वनं	வனத்திற்கு [எனும்]
भर्तारं	சேவனை	उद्यानं	பூஞ்சோலைக்கு
इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே	इव च	எங்கனமோ ஆங்
विषमं	கொடிய	पृष्टतः	பிரிந்தறி [கனமே]
		अनुगता	தொடர்ந்துவந்தாள்.

प्रियाविहीने दुःस्वार्ते हृतराज्ये विवासिते । कृपां न कुरुते राजा सुग्रीवो मयि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"வசந்தமனா!	विवासिते	காட்டிற்கு அனுப்பப் பட்டவனுமாகிய
प्रियाविहीने	மனை விடைய விட்டுப் பிரிந்து	मयि	என் விஷயத்தில்,
दुःस्वार्ते	துயரப்பட்டுக்கொண் முருப்பவனும்,	सुग्रीवः राजा	சுக்ரீவாமன்னன்
हृतराज्ये	ஹார்த்தை இழந்து	कृपां	கிருபையை
		न कुरुते	செய்யா கிருக்கிறான்.

अनाथो हृतराज्योऽयं रावणेन च धर्षितः । दीनां दूरवृद्धः कार्पी मां चैव शरणं गतः ॥

इत्येतैः कारणैः सौम्य सुग्रीवस्य दुरात्मनः । अहं वानरराजस्य परिभूतः परन्तप ॥६८॥

परन्तप	"சத்ருக்களைத் தனிக் கச்செய்யவனே!	हृतराज्यः	ஹர்யத்தையப் பறி கொடுத்தவனாகவும்
सौम्य	ஆப்பா!	रावणेन	ராவணனால்
अयं	இந்த	धर्षितः च	வஞ்சிக்கப்பட்டவனா
अहं	நான்		கவும்
अनाथः	அனாதனாகவும்		

தீன: கரையா லா த வனுத லா
 தூரமூ தக த்துணுத லா
 காமி
 மா வ தன்னை யே
 ஶரண மத: சரண மரய் அனுத து
 ஶரண மத: சரண மரய் அனுத து
 ஶரண மத: சரண மரய் அனுத து
 ஶரண மத: சரண மரய் அனுத து

காரண: என் னா க்கு காரண
 தூரமூ: தெட்ட லோக் குடைய
 வானரமூ: வான ரமூ ன் னு கிய
 சூரியமூ: சூரிய மூ ன்
 பரிமூ: அனுத திப் பிற் குப் பா
 த்திர மரய் குக் கிற் றேன்.

ச காலம் பரிசங்காய சிதாய: பரிமாரிணே ।

கூதார்த்த: சமயம் கருவா துமதினா வுத்யதே ॥

ச: "அவன்
 சிதாய: சிதை யை
 பரிமாரிணே தேதும் விதயத் தில்
 சமயம் கருவா உறுதி யு நிதிட்டு,
 காலம் வற்ற காலத் தை
 பரிசங்காய தீர்மானித் துவிட்டு,

கூதார்த்த: { தன் து மெனா தங்கன்
 கைக் கட்டப் பற்றவ
 னுப்
 துமதி: தீய என் னா முடைய
 வகுப்
 அவுத்யதே ந கவனியா திருக்கின்
 முன்.

தவ் பரிசங்காய சிதாய: பரிமாரிணே । சூரியம் பரிசங்காய சிதாய: பரிமாரிணே ॥

தவ் ச: தீயே
 பரிசங்காய: கிஷ்கிந்தைக்கு
 பரிசங்காய: சென்று,
 பரிசங்காய: அன்பு சகத் தில்
 சக்தி: முழு கிண்கிடங்கும்
 சூரியம்: அசுடாகிய

வானரமூ: வான ரத் தவனுத லை
 சூரியம்: சூரிய மூ ன்
 சமயம்: சமயம் கொன் னதரகப்
 முன் வகுப்
 வுதி: கொல்லு வாயாக.

அதிநாமுபபநானா பூர்வ சாப்யுபகாரிணாம் । அநா சங்குத்ய யா ஹந்தி ச லோகே பூர்பாபம: ॥

ய: "எவனுத லை
 பூர்வ: முதலில்
 உபகாரிணா: உபகாரம் செய் தவர்

அநா: மெனா தத் தை
 சங்குத்ய: வான்கள் த்துவிட்டு
 ஹந்தி: செய்யா தொழுகின்
 முன்னு

அதிநா: அதிநா
 அதிநா: அதிநா
 அதிநா: அதிநா

ச: ச: அனுத தான்
 லோக: உதகின்
 பூர்பாபம: மானிடப் பாத்.

சூரியம் வா யதி வா பாவ யா ஹந்தி ச லோகே பூர்பாபம: ॥

ய: "எவன்
 விர: தர்மமீ ரன்
 உதிரி: வான்களிக் கப்பாட்
 வாய்: செல்லு
 சூரியம்: வானமாரி குந்தா லும்

பாவ யதி வா கைடமாரி குந்தா லும்
 சாரி
 சங்குத்ய: சென் னபடியே
 பரிசங்காய: செய்து முடிக்கின்
 ச: அனுத தான்
 பூர்பாபம: பூர்பாபத் தமன்.

कृतार्था ह्यकृतार्थानां मित्राणां न भवन्ति ये । तान्मृतानपि क्रव्यादाः कृतघ्नान्नोपभुञ्जते ॥

ये	"எவர்கள்"	भवन्ति न	ஆகின்றார் இல்லையோ.
अकृतार्थानां	{ செயல்படுவண்டிய காரி பங்களை செய்துமு டிக்கப்பெறுதவர்க ளான	तान्	அந்த
मित्राणां	உதவிபுரித்தவர்க	कृतघ्नान्	செய்ததன் தி மறந்த வர்களை
कृतार्थाः	செய்தவர்கள்	सृतान् अपि	பிணமாய்ப் போனவர் களையினும்
	எனக்கு	क्रव्यादाः हि	மரம்சத்தை புஜிக்கும் நாய்களின்கூட
	கொல்ல	उपभुञ्जते न	தீண்டமாட்டாது.

नूनं काश्चनपृष्ठस्य विकृष्टस्य मया रणे । द्रष्टुमिच्छति चापस्य रूपं विद्युद्गणोपमम् ॥७४॥

रणे	"போரில்"	विद्युद्गणोपमं	மின்னல்கணங்களுக்கும்
मया	என்னால்	रूपं	ரூபத்தை [கொப்பாண
विकृष्टस्य	வளைக்கப்பட்ட	द्रष्टु	கேரில் கண்டு கொள்ள
काश्चनपृष्ठस्य	பொன் பின்புறமுள்ள	इच्छति नूनं	விரும்புகிறான்
चापस्य	கிவலினது		போலும்.

घोरं ज्यातलनिर्घोषं क्रुद्धस्य मम संयुगे । निर्घोषमिव वज्रस्य पुनः संश्रोतुमिच्छति ॥

संयुगे	"போரில்"	निर्घोषं	முழுக்கத்தை
क्रुद्धस्य	கிளங்கொண்ட	इव	நிகர்ந்த துமான
मम	எனது	ज्यातलनिर्घोषं	நானின் ஒலையை
घोरं	அசௌகரியமான தீக்கை	संश्रोतु	கேட்க
	விளைவிக்க வல்லதும்,	इच्छति पुनः	விரும்புகின்றான்
वज्रस्य	வஜ்ராயுதத்தினுடைய		போலும்.

कामयेवं गतेऽप्यस्य परिज्ञाते पराक्रमे । त्वत्सहायस्य मे वीर न चिन्ता स्यान्नृपात्मज ॥

वीर	"குரளே!"	परिज्ञाते	பாவராதும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதான
नृपात्मज	ராஜகுமார!	पराक्रमे	பாங்கிராமவிஷயத்தில்
त्वत्सहायस्य	உவனாத் துணைபாகக் கொண்ட	अस्य	இவனுக்கு
मे	எனக்கு	चिन्ता अपि	ஆரளுதலென்பதே
एवं गते	இப்படிப்பட்டதாய்	कामं स्यात् न	எள்ளாளவும் உண்டாக விரலலை.

यदर्थमयमारम्भः कृतः परपुरंजय । समयं नाभिजानाति कृतार्थः पुत्रगेश्वरः ॥ ७५ ॥

परपुरंजय	"எப்பவும் எதிலும் ஐயசாலியே!"	समयं	அவனது சிந்தனைக்கு வய
यदर्थ	எதுகாரணமாய்	पुत्रगेश्वरः	வானாமன்னன்
अस्य	இந்த	कृतार्थः	தன் காரியம் கைகூடப் பெற்றவனுய்
आरम्भः	(வாஸி) வதைவானது	अभिजानाति न	மறந்துவிட்டான்.
कृतः	செய்யப்பட்டதே, அத்த		

वर्षासमयकालं तु प्रतिज्ञाय हरीश्वरः । व्यतीतांश्चतुरो मासान्विहरन्नावबुध्यते ॥ ७८ ॥

तु	" இவ்விய்யத்தில்	विहरन्	கிற்றின்பத்திலிப்பொழுது
वर्षासमयकालं	மழைக்காலம் கழிந்து		துபொக்கிக்கொண்டு
	அடுத்தகாலத்தை	चतुरः	நான்கு
प्रतिज्ञाय	பிரதிக்கூறுசெய்து	मासान्	மா தக்காலம்
	விட்டு,	व्यतीतान्	கழித்துவிட்டதை
हरीश्वरः	வாரிசுமன்னன்	अबुध्यते न	கவையா திருக்கின்றான்.

सामात्यपरिपत्कीडन्यान्मेवापसेवते । शोकदीनेषु नास्मासु सुग्रीवः कुलं दयाम् ॥ ७९ ॥

सुग्रीवः	" சுக்ரீவன்	यान् एव	சூழப்பதினேயே
	அரண்மனைபிணுள்ள	उपसेवते	சூழ்க்கிடக்கிறான்.
सामात्यपरिपत्	{ பரிபுணக்கொண்டு	शोकदीनेषु	சோகத்தால் தடுங்கும்
	{ நடனவளர்ப்	अस्मासु	கம் விஷயத்தில்
	{ கிற்றின்பத்தில் காலத்	दयाम्	கிருபையை
कीडन्	{ வைக்கழித்துக்கொ	कुलं न	செய்யாதிருத்
	ண்டு		கின்றான்.

उच्यतां गच्छ सुग्रीवस्त्वया वत्स महाबल । मम रोपस्य यद्वृषं ब्रूयाच्चैनमिदं वचः ॥

महाबल	" மகாசக்திவானாகிய	रुपं	ஸ்வரூபம்
वत्स	குழந்தாய்!	यद्	எதுவோ அது
गच्छ	நீயே போய்வா.	उच्यतां	சொல்லப்பட்டும்.
त्वया	உன்னால்	एनं	இவனிடம்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	इदं	பின்வரும்
मम	எனது	वचः च	சொல்லையும்
रोपस्य	கொபத்தினது	ब्रूयाः	கேள்வாயாக.

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा बालिपथमन्वगाः ॥

सुग्रीव	" சுக்ரீவ!	संकुचितः न	அடைப்படுத்தப்
येन	எந்த வழியாய்		போகவில்லை.
वाली	வாலி	समये	சொன்னபடி நடப்
हतः	கொல்லப்பட்டு	तिष्ठ	கொடைய் தம்? [பதில்
गतः	சென்றானே, அந்த	बालिपथं	வாலியின் வழியை
पन्थाः च	வழி இன்னும்	अन्वगाः मा	கேட்பதற்கே.

एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया । त्वं तु सत्यादतिक्रान्तं वधिष्यामि सवान्धवम् ॥

मया	" என்னால்	सत्यान्	சொல்ல சொல்லி
रणे	போரில்	अतिक्रान्तं	தடுமாறிய [கிருத்த
शरेण	ஒரு பாணத்தால்	त्वं तु	நீயேயே வென்றால்
वाली	வாலி [யாய்	सवान्धवम्	அந்தக்காரோடு
एकः एव	ஒருவன் மட்டும் தான்		கேர்த்தே
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்.

तदेवं विहिते कार्ये यद्वितं पुरुषेभ । तच्चहृदि नरश्रेष्ठ त्वर कालव्यतिक्रमः ॥ ८३ ॥

नरश्रेष्ठ	{ “மாளிடர்களில் எனக்கு மிகவும் அருமைபுரண	यत्	எதுவே,
पुरुषेभ	புருஷோத்தம!	तत् तत्	அதைப்பெல்லாம்
तत्	ஆகையால்	बृहि	நேரில் தெரிவி.
एवं	இப்படியாய்	कालव्यतिक्रमः	{ காலம் எற்கனவே நேரில் கழிந்துவிட்டது ;
कार्ये विहिते	காரியம் இந்நேரத்தில்	त्वर	ஆவசரப்படு.
हितं	நன்மை செய்தவனுக்கு ஏற்ற உபகாரம்		

कुरुष्व सत्यं मयि वानरेश्वर प्रतिश्रुतं धर्मवेक्ष्य शाश्वतम् ।

मा वालिनं प्रेत्य गतो यमक्षयं त्वमप्य पश्ये मम चादितैः शरैः ॥ ८४ ॥

वानरेश्वर	“வானரமன்னா!	अथ	இப்பொழுது
मयि	என் விஷயத்தில்	खं	நீயும்
प्रतिश्रुतं	வாக்களித்ததை	मम	எனது
शाश्वतं	எதையும் அளிக்க வல்லதாகிய	चोदितैः	ஆற்றாநாயக கொண்டு வெளிவரும்
धर्मं	தர்மமொன்றையே	शरैः	பாணக்களால்
अवेक्ष्य	சர்வவுமாய்க் கொண்டு,	प्रेत्य	மாண்டு,
सत्यं	பிரயோஜனம் பெற்றதாய்	यमक्षयं	யமலோகத்தை
कुरुष्व	செய்வாயாக.	गतः	ஆடைந்து
		वालिनं	வாலியை நேரில்
		मा पश्ये:	தரிசிக்கவேண்டாம்”

स पूर्वज्ञं तीव्रविहृदकोपं लालप्यमानं प्रसमीक्ष्य दीनम् ।

चकार तीव्रां मतिमुग्रतेजा हरीश्वरे मानववंशवर्धनः ॥ ८५ ॥

मानववंश- वर्धनः	{ மனுவம்சத்தைப் பெருமைப்படுத்து கின்றவரும்	दीनं	உன்னமுருகி
उग्रतेजाः	மகா கோடுவட்டமுடைய	लालप्यमानं	புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறவராகவும்
सः	அவர்	प्रसमीक्ष्य	நன்கு கவனித்து,
पूर्वज्ञं	தாயனார	हरीश्वरे	வானரமன்னன்
तीव्रविहृदकोपं	அவ்வுகடந்த கோபத் தீவிரப்பவராகவும்,	तीव्रां	மிகக் கொடுமைபுரண
		मति	திர்மானத்தை
		चकार	கொண்டுவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தியோராவது ஸர்க்கம் || 32 ||

अङ्गदेन कुड्स्य लक्ष्मणस्यागमनकथनम्—அங்கதன் சினங்கொண்ட வக்கமணரின்
வரனைத் தெரிவிப்பது

स कामिनं दीनमदीनसत्त्वं शोकाभिपन्नं समुदीर्णकोपम् ।

नरेन्द्रसूनुर्नरेदेवपुत्रं रामानुजः पूर्वजमित्युवाच

|| 1 ||

नरेन्द्रसूनुः	ராஜகுமாரமும்	अदीनसत्त्वं	அப்பவும் மனச்
रामानुजः	ஸ்ரீராமர் தம்பியுமா		சொர்வடைபாது
सः	ஆவர், [கிய	समुदीर्णकोपं	கோபமதிகரித்தவரும்
	மணியிடம் அதிக	नरेदेवपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியின்
कामिनं	வா தனவையமுடைய		புகல்வருமான
	வரும்	पूर्वजं	தமயனுரைப் பார்த்து
शोकाभिपन्नं	சோகத்தில் மூழ்கி	इति	பின்வருமாறு
दीनं	மனம் கொந்து	उवाच	சொன்னார்.

न वानरः स्थास्यति साधुवृत्ते न पंस्यते कर्मफलानुपद्धान् ।

न भोक्ष्यते वानरराज्यलक्ष्मीं तथा हि नाभिक्रमतेऽस्य बुद्धिः

|| 2 ||

वानरः	* வானரன்	वानरराज्यलक्ष्मीं	வானரராஜ்ய
साधुवृत्ते	நல்லொழுகொழுதும்		வசத்தைய
	வழியில்	भोक्ष्यते न	அவன் அனுபவிக்கப்
स्थास्यति न	நிலைநிற்கமாட்டான்.		போகிறதில்லை.
	எக்காரியத்தினால் தற்	तथा हि	அப்படி இருப்பதால்
कर्मफलानुपद्धान्	கால் பயன் கிடைத்	अस्य	இவனுது [தான்
	திருக்கிறது என்ற	बुद्धिः	புத்தி
	உணர்வுகளை	अभिक्रमते न	நல்வழியில் செல்
पंस्यते न	அவன் அறியான்.		னா திருக்கின்றது.

मतिक्षयाद्भ्राम्यसुखेषु सक्तस्तव प्रसादाप्रतिकारबुद्धिः ।

हतोऽयं पश्यतु वीर बालिनं न राज्यमेवं विगुणस्य देयम्

|| 3 ||

वीर	* குரகே!	प्रसादाप्रतिकार-	புகழ்க்கேதத்திற்குப்
एवं	இப்ப, ப்பட்ட	बुद्धिः	புத்தி உபகாரம் செ
विगुणस्य	துன்பத்தையுடைய		யதாக எண்ணமு
राज्यं	ராஜ்யமானது [அங்கு		டைவருகிய அவன்
न देयं	கொடுக்கத்தக்க	हतः	கொல்லப்பட்டவனும்
	தன்முடி	अयं	தமயனுகிய
मतिक्षयान्	புத்திக்குறைவால்	बालिनं	வாலிகைய
भ्राम्यसुखेषु	நிற்றில் பற்களில்	पश्यतु	கேரில் சென்று
सक्तः	மூழ்கின் கிடக்கின்றவ		காணட்டும்.
तव	தேவரீரது [ஓம்		

न धारये कोपमुदीर्णवेगं निहन्मि सुग्रीवमसत्यमथ ।
हरिप्रवीरैः सह बालिपुत्रो नरेन्द्रपुत्र्या विचयं करोतु

॥ ४ ॥

उदीर्णवेगं	"அதி உக்கரபாய் எற்பட்டுள்ள	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
कोपं	கொபத்தை	निहन्मि	கொல்லுகின்றேன்.
धारये न	நான் ஆடக்கமுடியா திருக்கிறேன்.	बालिपुत्रः	வாலிபின் புதல்வன்
अथ	இப்பொழுதே	हरिप्रवीरैः	வானரோத்தமர்கள்
असत्यं	சொன்னசொல்	सह	கூட [கொண்டு]
	தவறிய	नरेन्द्रपुत्र्याः	ரானுருமாரிபின் அ
		विचयं	தேடுதலை
		करोतु	செய்யப்படும்.

तमात्तवाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।

उवाच रायः परवीरहन्ता स्ववेक्षितं सानुनयं च वाक्यम्

॥ ५ ॥

परवीरहन्ता	சத்தாருகிரீர்களை	उत्पतन्तं	கிளம்பிய
रायः	புரீராமர்[வேறுக்கும்]	तं	அவரைப் பார்த்து
निवेदितार्थं	தனது அறிப்பிராயத் தை வெளியிட்டவரும்	स्ववेक्षितं	தீர்க்காரனோசனையின் பயனுலிருக்கிறதும்
रणचण्डकोपं	{ போசில் ஆவேசம் கொண்டு கொபமுத் தவரும்	सानुनयं च	நல்லொழுக்கத்தை உபதேசித்ததாமாகிய
आसवाणासनं	வில்லை தயாராய் எடுத்த துக்கொண்டு	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னார்.

न हि वै त्वद्विधो लोके पापमेवं समाचरेत् । पापमार्येण यो हन्ति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥

लोके	"உலகில்	आर्येण	பெருந்தன்மைபால்
त्वद्विधः	உன்னைப்போன்ற	पापं	திய எண்ணத்தை
	ஒருவன்	हन्ति वै	ஒழிக்கின்றானே
एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய	सः हि	அவன் தான்
पापं	ஆடாத செயலை	वीरः	தர்மவிரீரன் ;
समाचरेत् न	தீர்மானிக்கமாட்டான்.	पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமன்.
यः	எவனெனாதவன்		

नेदमद्य त्वया ग्राहं साधुवृत्तेन लक्ष्मण । तां श्रुतिमनुवर्तस्व पूर्ववृत्तं च सद्गतम् ॥ ७ ॥

लक्ष्मण	"எகத்தமனா!	पूर्ववृत्तं	முன்வந்த
साधुवृत्तेन	நல்லொழுக்கமுடைய	सद्गतं च	கட்டுறனையும்
त्वया	உன்னால்	तां	அந்த
अद्य	இப்பொழுது	श्रुतिं	அவனிடத்திலுள்ள
इदं	இது		அன்பையும்
न ग्राहं	கொள்ளத்தக்கதன்று.	अनुवर्तस्व	பெருமைப்படுத்து.

सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् । वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥ ८ ॥

காலபர்யயே	"காலம் கடந்துவிட்ட விஷயத்தில்	பரिवர்ஜயந்	முற்றிலும் விட்டு ழித்து
व्यतीतं	கவனிவா திருக்கின்ற	सामोपहितया	சாந்தகுணத்தால் வெளிவரும்
सुग्रीवं	சுக்ரீவனிடம்	वाचा	சொற்கொண்டு
रूक्षाणि	மனதைப் புண்படுத்தும் கொற்களை	वक्तुं अर्हसि	நீ காட்டாவிடக்க வேண்டும்."

सोऽग्रजेनानुशिष्टार्थो यथावत्पुरुषर्षभः । प्रविवेश पुरीं वीरो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ९ ॥

परवीरहा	சத்ருவீரர்களையொ ழிப்பவனும்,	यथावत्	சரஸ்த்திரமுறைப்படி
वीरः	ஞானம்	अग्रजेन	தமயனனால்
पुरुषर्षभः	புருஷேநத்தமனா	अनुशिष्टार्थः	துட்பல்களை உபதே சிக்கப்பெற்றவராய்
सः	அந்த [மகிய	पुरीं	நகருக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रविवेश	சென்றார்.

ततः शुभमतिः प्राज्ञो भ्रातुः प्रियहिते रतः । लक्ष्मणः प्रति संख्यो जगाम भवनं कपेः ॥

शुभमतिः	நற்புத்தியுடையவரும்	भ्रातुः	தமயனது
प्राज्ञः	பிராக்ஞருமான	प्रियहिते	மனம்கொணுது நடக் கும் விஷயத்தில்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रतः	ஆனக்தியுடையவராய்
ततः	அப்பவும்	कपेः	கானரத்தினது
संख्यः	கோடரவேசத்தினிருக் கின்றவராய்	भवनं प्रति	மாளிகையை நோக்கி
		जगाम	சென்றார்.

शक्रबाणासनप्रख्यं धनुः कालान्तकोपमः । मृदुह गिरिशृङ्गाभं मन्दरः सानुमानिव ॥

यथोक्तकारी वचनमुत्तरं चैव सोचरम् । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या मत्वा रामानुजस्तथा ॥

कामक्रोधसमुत्थेन भ्रातुः कोपाग्निना वृतः । प्रभञ्जन इवाग्नीतः प्रययौ लक्ष्मणस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	कामक्रोध-}	அன்பினதிகயத்தா
रामानुजः	ஸ்ரீராமரின் தம்பியும்,	समुत्थेन }	னும், கோபத்தாலும் வெளிவந்த
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதியை நிகர்த்தவரும்	कोपाग्निना	கோபத்தியால்
मन्दरः	மந்தர	वृतः	பற்றப்பட்டு [வராய்
सानुमान्	மனோ	अग्नीतः	உத்தராதும் ஒழிந்த-
इव	போன்றவருமான	शक्रबाणासनप्रख्यं	இந்திரனது வில்லை நிகர்த்தனும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	गिरिशृङ्गाभं	மலைக்கொடுமுடியை நிகர்த்ததுமான
भ्रातुः	தமயனானது		

धनुः	விண்விண்	बुद्ध्या	தூண்டிவிடல்
कालान्तकोपमः	எமன்போன்றவராய்	मखा	கிளைத்து
प्रगृह्य	கைகளிலெடுத்துக் கொண்டு	तथा	அப்படியே
सोत्तरं च	விசேஷமான பிரயோ	यथोक्तवरी	சொல்லப்பட்டவண்
उत्तरं एव	இனத்தோடுபடியுதும்		ணமே செய்கிறவராய்
वचनं	சரீரோத்திரமுத்தபடி	प्रमत्तनः	காற்று
	மரண	इव	போலவே
	(புதீராமரது) நிவரணத்தை	प्रययौ	நடந்தார்.

सालतालाश्वकर्णौश्च तरसा पातयन् बहून् । पर्यस्यन् गिरिकूटानि द्रुमानन्यांश्च वेगतः ॥

शिलाश्च शकलीकुर्वन् पद्भ्यां गज इवाशुगः । दूरमेकपदं त्यक्त्वा ययौ कार्यवशाद्भुतम् ॥

कार्यवशान्	காரியத்தின் பெருமைப்பால்	एकपदं	ஒவ்வொரு அடிப்பையும்
बहून्	அனேக	दूरं त्यक्त्वा	எட்டி எட்டி வைத்துக் கொண்டு,
सालतालाश्व- कर्णान् च	ஆச்சா, பனை, அச்வகரணம் இவைகளையும்	आशुगः	வேகமாய் கடக்கின்ற
अन्यान्	இன்னும் இதர	गजः इव	யானைபோல் [வராய்]
द्रुमान् च	மாண்களையும்	पद्भ्यां	இரு காலைகளாலும்
तरसा	வேகமாய்	शिलाः	சிது சுற்களை
पातयन्	பேர்த்துக்கொண்டும்	शकलीकुर्वन् च	உருட்டித்தள்ளிக் கொண்டு
गिरिकूटानि	மலைகிரகங்களை	भुतं	வேகமாய்
वेगतः	வேகமாய்	ययौ	நடந்தார்.
पर्यस्यन्	சுற்றிக்கொண்டும்		

तापशःशङ्खकाकीर्णा हरिराजमहापुरीम् । दुर्गामिक्ष्वाकुशार्दूलः किष्किन्धां गिरिसङ्कटे ॥

इक्ष्वाकुशार्दूलः	இக்ஷ்வாகுசுயாந்த சிவசுரகுமவர்	गिरिसङ्कटं	இருமலைகளினிடக்கில்
हरिराजमहापुरी	காணரமன்னாணது	दुर्गा	புதுதற்கிரியதாயிருக்
	ராமஜதானியும்	मां	அந்த [கிறதாமான
बलकाकीर्णा	சைனியங்களை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
	உதவித்துள்ளதும்	अपश्यन्	பார்த்தார்.

रोषात्मस्फुरमाणोष्ट्रः सुग्रीवं प्रति लक्ष्मणः । ददर्श वानरान्भीमान्किष्किन्धाया वहिश्चरान् ॥

किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினது	ददर्श	கண்டார்.
वहिश्चरान्	வெளியில் சுற்றித்துக்கொண்டிருக்கின்ற	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
भीमान्	கொடிய	सुग्रीवं प्रति	சுகிரீவனை நினைத்து
वानरान्	வானரர்களை	रोषान्	ரிணத்தால்
		प्रस्फुरमाणोष्ट्रः	உதடுதூடித்தார்.

तं दृष्ट्वा वानराः सर्वे लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् ॥

जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः पर्वतान्तरे ॥ १८ ॥

பர்தான்தரே	பார்வதத்திண்புள்ளி	த லக்ஷ்மண	அந்த லக்ஷ்மணனை
	சிறுந்த	தூழா	பார்த்து,
குஜரபக்ஷா:	மாலைகளை நிகர்த்த	சைலசுரூபி	மலைச்சிகரங்களையும்
வானரா:	வானரர்களும்	பவூகான்	மிகப் பெரிய
வானரா:	மந்துமூன்ற வானரர்	மஹீரூகான்	சிறுசுதங்களையும்
	கண்	சதச:	நூற்றுக்கணக்காக
சर्वே	எல்லோரும்	ஜகூறு:	எடுத்துக்கொண்
புருஷர்ஷம்	புருஷோத்தமராகிய		டார்கள்.

तान् गृहीतप्रहरणान् हरीन् दृष्ट्वा तु लक्ष्मणः । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो वह्निन्धन इवानलः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	தூழா	பார்த்து,
तु	அப்பொழுது	வஹ்நிந்:	அதிகமாய் விறகூட்ட
तान्	அந்த		ப்பட்ட
हरीन्	வானரர்களை	அனல்: இவ	தீயென
	அடிப்பதற்கேற்ற சுரு	இகுப	இருமடங்கு
गृहीतप्रहरणान्	விகளைக் கையில் கொ	கூடி:	செலுத்திகொண்டவராக
	ண்டிருக்கின்றவர்க	வபூவ	ஆவின்.
	ளாக		

तं ते भयपरीताङ्गाः क्रुद्धं दृष्ट्वा पुनङ्गमाः । कालमृत्युयुगान्ताभं शतशो विद्वता दिशः ॥

ते पुनङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	भयपरीताङ्गाः	உள்ளம் உடுக்கிவவர்
तं	அவரை		கனாய்
कालमृत्युयुगान्ताभं	யுகாந்தகாலத்திய	दिशः	எல்லா திக்குகளிலும்
	யமனை நிகர்த்து	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
क्रुद्धं	சினங்கொண்டிருப்	विद्वताः	ஒடிப்போய்கிட்டார்
दृष्ट्वा	பார்த்து, [பவராய்		கன்.

ततः सुग्रीवभवनं प्रविश्य हरिपुङ्गवाः । क्रोधमागमनं चैव लक्ष्मणस्य न्यवेदयन् ॥ २१ ॥

ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	आगमनं च	வரகையும்
सुग्रीवभवनं	சுகரீவனது மாளி	क्रोध एव	கோபத்தையும்
प्रविश्य	சென்று [வகங்கு	न्यवेदयन्	தெரிவித்தார்கள்.

तस्या सहितः कामी सक्तः कपिवृषो रहः । न तेषां कपिवीराणां शुश्राव वचनं तदा ॥

तस्य	அப்பொழுது	कपिवृषः	வானரோத்தமன்
कामी	பெண்பித்தனாய்	तेषां	அந்த
तस्या	தாயையோடு	कपिवीराणां	வானர வீரர்களின்
सहितः	உடிக	वचनं	சொல்லை
रहः	வகைத்தத்தில்	शुश्राव न	காதில் பேசட்டுக்
सक्तः	மூழ்கிக் கிடந்த		கொள்ளவில்லை.

ततः सचिवसंदिष्टा हरयो रोमहर्षणाः । गिरिकुञ्जरमेघाभा नगर्या निर्ययुस्तदा ॥ २३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सचिवसन्दिष्टा:	மந்திரிகளது ஆக்கிரமிப்பு
गिरिकुञ्जर-)	மலைகளையும், உரகை		பெற்றவர்களாய்
मेघाभाः)	களையும், மேகங்களின்	ततः	அந்த
	பும் நிகர்த்து	नगर्याः	பட்டணத்திலிருந்து
रोमहर्षणाः	பயங்கரமாகிறார்கள்	निर्ययुः	வெளிப் புறப்பட்டார்கள்.
हरयः	வானரங்கள் (இன்ற)		

नखदंष्ट्रायुधा वीराः सर्वे विकृतदर्शनाः । सर्वे शार्दूलदर्पाश्च सर्वे च विकृताननाः ॥ २४ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वे च	எல்லோருமே
वीराः	குரர்கள் ;	शार्दूलदर्पाः	புலிகளின் வலிமை
	{ நகங்களையும் பற்களை		புடைபவர்கள் ;
नखदंष्ट्रायुधाः	{ யும் ஆயுதமாகவுடை	सर्वे च	எல்லோருமே
	பவர்கள் ;	विकृताननाः	கொரமான முகங்க
विकृतदर्शनाः	பயங்கரமான தோற்ற		குடையவர்கள்.
	முடையவர்கள் ;		

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥ २५ ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
दशनागबलाः	பத்து பாளை பலமு	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் பாளைகளை
	டையவர்களையும்,	तुल्यविक्रमाः	நிகர்த்த பரக்கிரம
केचित्	சிலர்		முடையவர்களாயும்
दशगुणोत्तराः	{ அதற்குப் பத்தாம்	बभूवुः	இருந்தனர்.
	டக்கு மேலானவர்		
	களையும்,		

सन्ति चौधबलाः केचित्केचिद्वायुबलोत्तराः । अममेयबलाः केचित्त्रासन्हरिपुङ्गवाः ॥

सन्ति	சிலர்	सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.
चौधबलाः च	பலர்களின் பலமுடைய	तत्	அவ்விடத்தில்
	வவர்களையும்,	केचित्	சில
केचित्	சிலர்	हरिपुङ्गवाः	வானரேசந்தமர்கள்
वायुबलोत्तराः	{ வாயுவின் மேகத்திற்	अममेयबलाः	அளவிடமுடியாத பல
	கு மேற்பட்டவர்க		முடையவர்களாய்
	ளாயும்,	आसन्	இருந்தார்கள்.

प्रतिपूर्णमिवाकाशं संछन्नमिव तद्गन्धम् । तेन वानरसैन्येन सूर्यावस्य महात्मनः ॥ २६ ॥

महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	इव	எல்லாமுமே
सूर्यावस्य	சூரியனது	संछन्नं	முற்றிலும் மறைக்கப்
तेन	அந்த		பட்டதாகவும்
वानरसैन्येन	வானரஸையத்தால்	आकाश इव	இடைவெளியெல்லாம்
तत्	அந்த		முமே
गन्धम्	வனம்	प्रतिपूर्णम्	மறைத்ததுமே
			யிருந்தது.

ततो द्वाराणि सर्वाणि अङ्गदो राजशासनात् । पर्यधावत दुर्धर्षो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	सर्वाणि	எல்லாவற்றிலும்
दुर्धर्षः	வெல்லுவதற்கரியவ	चन्द्रमाः	சந்திரன்
	ஞாயித		
अङ्गदः	அங்கதன்	नक्षत्राणि इव	{ நகத் திரங்குகளில் எல்லாண்டோ அங்கண்ணோ
राजशासनात्	மன்னனது தியமத்	पर्यधावत	நகத்திமிருந்து
	தைக்கொண்டு		வந்தான்
द्वाराणि	வாயில்கள்		

कुत्स्रां हि कपिभिर्व्यासां द्रुमहस्तैर्महाबलैः । अपश्यदुद्दमणः क्रुद्धः किंकिन्धां तां दुरासदाम् ॥

कुद्धः	கிணங்கொண்டிருந்த	महाबलैः	மகா பலவீரர்களால்
उद्दमणः	ஸக்தமணர்	कपिभिः	வாயிரக்களால்
तां	அந்த	कुक्षां हि	எங்கும்
दुरासदां	கெட்டுதற்கரிய	व्यासां	வீணந்திருப்பதாக
किंकिन्धां	கிண்கிண்தையை (பெந்திய	अपश्यत्	பார்த்தார்.
द्रुमहस्तैः	கையில் விருகதங்களை-		

ततस्ते हरयः सर्वे प्राकारपरिधान्तरात् । निष्क्रम्योदयसन्वास्तु तस्थुराविष्कृतायुधाः ॥

ते	அந்த	प्राकार-	} மதில் அகழ் முதலிய
उदयसन्वाः	மிகுந்த ஆற்றலுடைய	परिधान्तरात्	
हरयः	வாயிரர்கள்	निष्क्रम्य	விலகிவந்து;
सर्वे	எல்லோரும்	आविष्कृता-	} ஆயுதங்களை வெளி
ततः	அப்பொழுது	युधाः तु	
		तस्थुः	நின்றார்கள்.

सुग्रीवस्य प्रसादं च पूर्वजं चार्तिपात्मवान् । बुद्ध्वा कोपवशं वीरः पुनरेव जगाम सः ॥

आसवान्	முன்னோக்கிரைதையை	आते	கூத்தபட்டார்
	புகைய		கொண்டிருக்கும்
वीरः	வீரராகும்	पूर्वजं च	தமயனுடைய.
सः	அவர்	कुष्मा	செதித்த.
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	पुनः एव	முன்னாலும்கொய
प्रसादं च	குற்றத்தையும்,	कोपवशं	கொ
		जगाम	கொண்டார்.

स दीर्घोष्णमहोच्छ्वासः कोपसंरक्तलोचनः । बभूव नरशार्दूलः सधूम इव पावकः ॥३२॥

नरशार्दूलः	புருஷோத்தமராகுர்	कोपसंरक्त-	} கொத்தால் கண்கள்
सः	அவர்	लोचनः	
दीर्घोष्ण-	} அதி உஷ்ணமாகப் பெ	सधूमः	புகையுடன் கூடிய
महोच्छ्वासः		पावकः इव	குப்புபோல்
	ண்டு	बभूव	திருந்தார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा शोकाविष्टोऽद्भुतो ब्रवीत् । पितुः समीपमागम्य सौमित्रिरयमागतः ॥

अद्भुतः	அங்கதன்	समीपं	அருகாமையில்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	आगम्य	சென்று,
वचः	வாக்குதலை	सौमित्रिः	"மகத்மணர்
श्रुत्वा	கேட்டு	अयं	இதோ
शोकाविष्टः	சோகாக்கிரஸ்தனாய்	आगतः	வந்திருக்கிறார் " என
पितुः	சிற்றப்பனது	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अथाद्भुदस्तस्य वचो निशम्य संभ्रान्तभावः परिदीनवक्त्रः ।

निपत्य तूर्णं नृपतेस्तरस्वी ततः कुमारश्रणौ ववन्दे

॥ ३९ ॥

अथ	அதன்மேல்	ततः	அதனால்
तरस्वी	தையகாலியும்	संभ्रान्तभावः	மன்னம் சிதறியவனாய்
कुमारः	இளவரசமாகிய	परिदीनवक्त्रः	முதம் வாடியவனாய்
अद्भुतः	அங்கதன்	नृपतेः	மன்னனுடைய
तस्य	அவருடைய	चरणौ	பாதங்களில்
वचः	சொல்லை	तूर्णं	கிணையில்
निशम्य	மனதினுள் ஆராய்ச்சி செய்து அறிந்து,	निपत्य	விழுந்து,
		ववन्दे	சேவித்தான்.

संगृह्य पादौ पितुरभ्यतेजा जयाह मातुः पुनरेव पादौ ।

पादौ रुमायाश्च निपीडयित्वा निवेदयामास ततस्तमर्थम्

॥ ४० ॥

अभ्यतेजाः	சிறந்தநிதனுள்ளுண்ட யவனாகிய அவன்	जयाह	சேவித்தான்.
पितुः	சிற்றப்பனது	रुमायाः	உருமையினது
पादौ	பாதங்களில்	पादौ च	பாதங்களையும்
संगृह्य	சேவித்துவிட்டு,	निपीडयित्वा	சேவித்துவிட்டு,
पुनः एव	அதன்மேல்	ततः	அதன்மேல்
मातुः	தாயினது	तं	அந்த
पादौ	பாதங்களை	अर्थं	செய்தியை
		निवेदयामास	சேவித்தான்.

स निद्राग्लानिसंवीतो वानरो न विबुद्धवान् । बभूव मदमत्तश्च मदनेन च मोहितः ॥४१॥

निद्राग्लानिसंवीतः	ஆங்குறும் சோம்பலும் மீமலிட்டவனாய்	मोहितः च	மெய்மறந்துகிடந்த வனுமான்
मदमत्तः च	குடிமெறிகொண்டவ னாய்	सः	அந்த
मदनेन	காமமெட்டைகொண்ட	वानरः	வானரன்
		न विबुद्धवान्	கண்கிழிக்காமல்
		बभूव	இருந்துகிட்டான்.

ततः किलकिलां चक्रुर्लक्ष्मणं प्रेक्ष्य वानराः । प्रसादयन्तस्तं कुब्जं भयमोहितचेतसः ॥ ४२ ॥

वानराः	வானர்கள்	भयमोहित- चेतसः	} பயத்தால் இதழுண்ட மனமுண்டயவர்களாய்
तं	அந்த	प्रसादयन्तः	சாத்தப்படுத்துகின்ற வர்களாய்
कुब्जं	கிணங்கொண்டிருந்த		
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை		
प्रेक्ष्य	பார்த்து,	किलकिलां	கிலகிலா சப்தத்தை
ततः	அதனால்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ते महौघनिभं दृष्ट्वा वज्राशनिसमस्वनम् । सिंहनादं समं चक्रुर्लक्ष्मणस्य समीपतः ॥ ४३ ॥

ते	அவர்கள்	वज्रासनि- समस्वनं	} வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் சமமான வ ஒலியையுடைய
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	सिंहनादं	சிங்கநாதத்தை
समीपतः	சமீபத்தில்	समं	ஏகமாலத்தில்
दृष्ट्वा	சுற்றிப்பார்த்து,	चक्रुः	செய்தார்கள்.
महौघनिभं	பெரும் மொள்ளத்தை நிகர்த்ததும்,		

तेन शब्देन महता प्रत्यबुध्यत वानरः । मद्विह्वलताम्राक्षो व्याकुलसन्निभूषणः ॥ ४४ ॥

वानरः	வானரன் (சுக்ரீவன்)	तेन	அந்த
मद्विह्वलताम्राक्षः	{ கன்னுண்டு மயங்கி கண்கள் சிவந்திருந்த வனாய்	महता	பெரும்
व्याकुल- सन्निभूषणः	{ மாலைகளும், ஆபரணங் களும் தாமதமாய் கிடக்கப்பெற்றவனாய்	शब्देन	சத்தத்தால்
		प्रत्यबुध्यत	விழித்துக்கொண் டான்.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा तेनैव च समागतौ । मन्त्रिणौ वानरेन्द्रस्य संपत्तौ दारदर्शिनौ ॥ ४५ ॥

अथ	ஆப்பொழுது	मन्त्रिणौ	இரு மந்திரிகள்
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனுக்கு	अङ्गदवचः	அங்கதனுடைய
संपत्तौ	இஷ்டமானவர்களும்	श्रुत्वा	கேட்டு [தொல்கை]
दारदर्शिनौ च	{ தானிகளை தரிசிக்க உ ரினையுடையவர்களு மான	तेन एव	அவனேயேயேயே
		समागतौ	திரும்பி உள்ளே சென்றார்கள்.

पूक्षश्चैव प्रभासश्च मन्त्रिणावर्धर्मयोः । वक्तुमुच्चावचं प्राप्तं लक्ष्मणं तौ शशंसतुः ॥ ४६ ॥

तौ	அந்த	उच्चावचं	எதோ லெவற்றை
मन्त्रिणौ	மந்திரிகளாகிய	वक्तुं	சொல்ல
पूक्षः च	பிரகடனென்பவனும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
प्रभासः च एव	பிரபாஸனென்பவ னும்	प्राप्तं	வந்திருக்கிறவராக
अवर्धर्मयोः	அர்த்தம், தர்பம் இல் விரண்டினுடைய	शशंसतुः	தெரிவித்தார்கள்.

प्रसादयित्वा सुग्रीवं वचनैः सामनिश्चितैः । आसीनं पर्युपासीनौ यथा शकं मरुपतिम् ॥

आसीनं	விந்நிருக்கும்	मरुपति	தேவமன்னனுயிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	शकं	இந்திரனிடத்தில்
सामनिश्चितैः	நன்மைமைய பிரயோஜ னமாய் உடைய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वचनैः	வார்த்தைகளால்	पर्युपासीनौ	{ அவ்விருவர்களும் சம யம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.
प्रसादयित्वा	உள்ளம் குளிரச்செய்துவிட்டு,		

सुग्रीवसचिवाः सर्वे मन्त्रार्थे समुपाविशन् । विनतश्च सुषेणश्च नीलोऽथ नल एव च ॥

विनतः च	வினதனென்றவனும்	अथ	அப்படியே மற்றபடி
सुषेणः च	ஸுஷேணனென்ற வனும்	सुग्रीवसचिवाः	சுகிரீவன் மந்திரிமார்
नीलः च	நீலனென்பவனும்	सर्वे	எல்லோரும் [கள்]
नलः एव	நலன் என்பவனும்	मन्त्रार्थे	ஆலோசனைக்காக
		समुपाविशन्	வந்துகூடுதார்கள்.

अङ्गदो वालिसूनुश्च हनुमांश्चैव बुद्धिमान् । एते सर्वे महात्मानः सुग्रीवं वानरोत्तमाः ॥४९॥

प्रसादयित्वा राजानं वचनैः सामनिश्चितैः । उवाच हनुमान् वीरो यथा शकं बृहस्पतिः ॥

एते	இந்த	वचनैः	வார்த்தைகளால்
महात्मानः	மஹாத்மர்களும்	प्रसादयित्वा	உள்ளம் குளிரச்செய்துவிட்டு,
वानरोत्तमाः	வானரோத்தமர்களு	वीरः	தர்மவீரர்களும்
सर्वे च	எல்லோரும் [மான்]	हनुमान्	ஹனுமார்
वालिसूनुः	வாலியின் புதல்வன	बृहस्पतिः	பிரஹஸ்ததி
अङ्गदः च	அங்கதனும் [கிய]	शकं	இந்திரனிடம்
बुद्धिमान्	பேரறிவினராகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
हनुमान् एव	ஹனுமாரும்	उवाच	பின்வருமாறு
सुग्रीवं	சுகிரீவ		மொழிந்தார்.
राजानं	மன்னரை		
सामनिश्चितैः	நன்மைமையப் பிரயோ ஜனமாகவுடைய		

सत्यसन्धौ महाभागौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वयस्यभावं संप्राप्तौ राज्याहौ राज्यदायिनौ ॥

भ्रातरौ	“சகோதரர்களாகிய	वयस्यभावं	நம்முடன் கூட்டுறவா பிடுத்தலை,
रामलक्ष्मणौ	ராமரும் லக்ஷ்மண ரும்	संप्राप्तौ	அடைந்தவர்கள்,
सत्यसन्धौ	ஸத்யஸந்தர்கள்,	राज्याहौ	ராஜ்யத்திற்குரியவர் கள்,
महाभागौ	மஹா புண்யாத்மர்க ள்,	राज्यदायिनौ	ராஜ்யத்தை அளித்த வர்கள்.

तयोरेको धनुष्याणिद्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । यस्य भीताः प्रवेपन्तो नादान्मुञ्चन्ति वानराः॥

तयोः	"அவ்விருவர்களில்	नादान्	கொடிக்களை
एकः	ஒருவரும்	मुचन्ति	இடுகின்றார்கள்னோ,
यस्य	எவருக்கு	लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்
भीताः	பயந்து	द्वारि	வாசலில்
प्रवेपन्तः	நடுக்கி	धनुष्याणि	வில்லும் கையுமாய்
वानराः	வானர்கள்	तिष्ठति	இருக்கிறார்.

स एष राघवभ्राता लक्ष्मणो वाक्यसारथिः । व्यवसायरथः प्राप्तस्तस्य रामस्य शासनात्॥

सः	"அந்த	वाक्यसारथिः	{ அவருடைய ஆக்கினை யாகிய தேர்ப்பாகினை க்கொண்டும்
राघवभ्राता	ராமரது தம்பியாகிய	व्यवसायरथः	உபாயமாகிற ரதத் தைக்கொண்டும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	एषः	இதோ
तस्य	அந்த	प्राप्तः	வந்திருக்கிறார்.
रामस्य	ராமருடைய		
शासनात्	ஆக்கிணையம் கொண்டு		

अयं च दयितो राजंस्तारायास्तनयोऽद्भुतः । लक्ष्मणेन सकाशं ते प्रेषितस्त्वरयाऽनघ ॥

अनघ	"கவியற்றிருக்கும்	तारायाः	தாரையின்
राजन्	அரசே!	तनयः च	புதல்வனுமாகிய
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	अयं	இந்த
ते	தேவரீருடைய	अद्भुतः	அக்கதன்
सकाशं	ஸத்திதிக்கு	त्वरया	அவஸரமாய்
दयितः	பனக்கொண்டு நடத் திறவனும்	प्रेषितः	அதுகொண்டுவிடுக் கப்பட்டான்.

सोऽयं रोषपरीताक्षो द्वारि तिष्ठति वीर्यवान् । वानरान्वानरपते चक्षुषा निर्दहन्निव ॥५५॥

वानरपते	வானரமன்னா!	वानरान्	வானர்களே
सः	அந்த	चक्षुषा	கண்ணால்
वीर्यवान्	பரக்கிரமசாலியாகிய	निर्दहन्	எரித்துவிடுபவர்
अयं	இவர்	इव	போலவே
रोषपरीताक्षः	கொபத்தால் கலக்கிய கண்ணையுடையவராய்	द्वारि	வாசலில்
		तिष्ठति	காத்ததுநிற்கின்றனர்.

तस्य मूर्ध्ना प्रणामं त्वं सपुत्रः सहचान्वयः । कुरु श्रीघ्नं महाराज रोषो हस्योपशाम्यताम् ॥

त्वं	தேவரீர்	मूर्ध्ना	விடையில்
सपुत्रः	புதல்வனெடுகடவுள்	कुरु	செய்யும்.
सहचान्वयः	பத்துக்களோடு	महाराज	மஹாராஜரே!
तस्य	அவருக்கு [உடவும்]	अस्य	இவரது
मूर्ध्ना	முடிதாழ்த்தி	रोषः हि	கொபவும்
प्रणामं	நமஸ்கரித்தலை	उपशाम्यताम्	ஆற்றப்படட்டும்.

यदाह रामो धर्मात्मा तत्कुरुष्व समाहितः । राजंतिष्ठ स्वसमये भव सत्यप्रतिश्रवः ॥५७॥

राजन्	அரசன்	कुरुष्व	செய்துமுடியும்.
धर्मात्मा	தர்மத்தான்மாவிய	स्वसमये	உமது பிரதிக்ஷணத்தில்
रामः	ராமர்	तिष्ठ	நிலைநிலும.
यत्	எதென்னத	सत्यप्रतिश्रवः	{ சொன்ன சொல்லை வா க்களித்தவண்ணமு.
आह	ஆக்ஷரபித்தருளி		{ செய்து முடித்தவராக
तत्	அதை	भव	ஆகும்.
समाहितः	விடம் முயற்சியுடைய வராக		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10654

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1482

द्वाविंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 32 ॥

हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना—ஹனுமார் லக்ஷ்மணனைக் கல்வலன் ததை
கொல்லக் கொல்வது.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवः सचिवैः सह । लक्ष्मणं कुपितं श्रुत्वा मुपोचासनमात्मवान् ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	अङ्गदस्य	அங்கதனது
सचिवैः	மந் திரிபார்க்களோடு	वचः	வேண்டுகோள்.
सह	கூட	श्रुत्वा	பெருமைப்படுத்தி.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	आत्मवान्	தன்னறிவு அடைந்த வனாக
कुपितं	கொபத்தாடணிசூப்ப வராக	आसने	ஆசனத்தை
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு,	मुमोच	விட்டெழுந்தான்.

स च तानब्रवीद्वाक्यं निश्चित्य गुरुलाघवम् । मन्त्रज्ञान्मन्त्रकुशलो मन्त्रेषु परिनिष्ठितान् ॥

मन्त्रकुशलः	மந்திரவாக்களில்	मन्त्रेषु	மந்திரவாக்களில்
सः	அவன் [நிபுணனுடைய	परिनिष्ठितान्	பெணர்களும்
गुरुलाघवं	{ தற்காலம் சமீபத்தில் முக்கின்ற கிண் கண் வாழ்க்கைக்கொப்பாற்றி	मन्त्रज्ञान् च	மந்திரவாக்களையறிந் தவர்களும்.
निश्चित्य	நிச்சிதமாகவே	तान्	அவர்களைப்பார்த்து
	பெய்து,	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

न मे दुर्व्याहतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

मे	"என்னால்	राघवभ्राता	ஸ்ரீராமரின் தம்பி
किञ्चित्	ஒன்றும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன் [பாகிய]
दुर्व्याहतं न	குறைபடச்சொல்லப்	किं	ஏனோ
मे	என்னால் [படவில்லை]	क्रुद्धः	வெகுளியுற்றார்
दुरनुष्ठितं अपि	பிழையுற நடக்கப்பட	इति	என்று
न	இல்லை. [வும்]	चिन्तये	கவலைகொள் சிந்தன்.

असुहृद्भिर्ममामित्रैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्श्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

राघवानुजः	"லக்ஷ்மணன்	अमित्रैः	சத் துருக்களால்
मित्रं	ஸ்தர்	मम	என்னிடத்தில்
अन्तरदर्शिभिः	{ தீங்குசெய்யத்தரு ணம் பார்க்குக்கொ ண்டிருக்கின்றவர்க	असम्भूतान्	இல்லாத
मम	எனக்கு [னும்]	दोषान्	குற்றங்களை
असुहृद्भिः	நீங்கே சினைக்கும்	श्रावितः	சொல்லப்பட்டிருக் கிறார்.

अत्र तावद्ययाबुद्धि सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

अत्र	"இவ்விஷயத்தில்	यथाविधि	நர்மவிதிகளுக்கு கு றைவில்லாதவாறும்
तावत्	முதலில்	तावत्	உள்ளபடியே
भावस्य	மனோபாவத்தின்	शनैः	காலவரமின்றி
निश्चयः	தட்பம் [னும்]	निपुणं	அவர் மனங்கொணாத வாறு
सर्वैः एव	உங்கள் எல்லோரா-	विज्ञेयः	அறியத்தக்கது.
यथाबुद्धि	அவர்களுள் புத்திக்கு ஏற்றவாறும்		

न खल्वस्ति मम त्रासो लक्ष्मणाद्यापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम	எனக்கு	न	இல்லை.
लक्ष्मणाद्	லக்ஷ்மணரிடத்தில்	मित्रं	சண்பர்
	குத்து	अस्थानकुपितं	காரணமின்றி கோபம் கொண்டிருக்கின்றார்
त्रासः खलु	பயம் என்பதே	तु पुव	என்பதுதான்
न अस्ति	இல்லை.	सम्भ्रमं	மனக்குழப்பத்தை
राघवाद् अपि	ராகவர் இடத்தில்	जनयति	உண்டுபண்ணுகிறது.
	சின்றும்		

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्धि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥ ७ ॥

मित्रं	"நட்பானது	दुष्करं	கஷ்டம்.
सर्वथा	எவ்வகையிலும்	चित्तानां	மனங்களுடைய
सुकरं	எளிதில் அடையக் கூடியது.	अनित्यत्वाद्	ஸ்திரமின்னமையால்
परिपालनं हि	அதை அருது ரகசித் தடுவா	अल्पे अपि	அற்பவிஷயத்தினும்
		प्रीतिः	நட்பானது
		भिद्यते	குலைகிறது.

अतोनिमित्तं त्रस्तोऽहं रामेण तु महात्मना । यन्मधोपकृतं शक्यं प्रतिकर्तुं न तन्मया ॥ ८ ॥

अहं	“கான்	यत्	எத
अतोनिमित्तं तु	ஆதனையா ல்தான்	उपकृतं	உ.தனினெய்யப்பட்டு
तस्तः	அதற்ககின்றேன்.		டதேவர்,
महात्मना	மகா தீமாவன	तत्	அதற்கேற்றபடியான
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	प्रतिकर्तुं	நையாறுசெய்ய
मम	எனக்கு	मया	என்னால்
		शक्यं न	முடியாதது.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हनुमान्हरिपुङ्गवः । उवाच स्वेन तर्केण मध्ये वानरमन्त्रिणाम् ॥ ९ ॥

सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	वानरमन्त्रिणां	வானரபந்திரிகளு
एवं	மேற்கண்டவாறு	मध्ये	நடுவில் [டைய
उक्तः तु	சொல்லியதற்குச் செ	स्वेन	தனது
	கிசாற்றிய	तर्केण	ஆலோசனைபால்
हरिपुङ्गवः	வானாதேவ த்தமருகிய	उवाच	பின்வருமாறு மொழி
हनुमान्	ஹனுமான்		ந்தார்.

सर्वथा नैतदाश्चर्यं यस्त्वं हरिगणेश्वर । न विस्मरसि सुस्निग्धमुपकारकृतं शुभम् ॥ १० ॥

सुस्निग्धं	“தக்க சமயத்தில்பே	यत्	தீர்
	ருதனினெய்த ஆப்த	विस्मरसि न	மறக்கவில்லை.
	கிண்கிறரும்	एतत्	இது
शुभं	சகலருமாகிய	हरिगणेश्वर	வானரகணமன்னர் !
उपकारकृतं	பேருதவி செய்த	सर्वथा	எவ்வாற்றாலும்
	ஆவனா	आश्चर्यं न	ஆச்சரியப்படத்
यः	யாதொரு		தக்கதன்று.

राघवेण तु शूरेण भयमुत्सृज्य दूरतः । त्वत्प्रियार्थं हतो बाली शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ ११ ॥

राघवेण तु	“உமக்கு என்னமெய்த	शूरेण	சூரராகிய
	வதற்காகத்தான்	राघवेण	ராகவரால்
शक्रतुल्य-	இந்திரனை நிகர்த்த	भयं	பயத்தை
पराक्रमः }	பாக்கிரமம் படைத்	दूरतः	அறவே
	கப்பெற்ற	उत्सृज्य	கிட்டொழித்து
बाली	வாலி	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

सर्वथा प्रणयात्कुदो राघवो नाह संशयः । भ्रातरं संप्रहितवान् लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥

लक्ष्मिवर्धनं	கிணையல்லை வளரச்	प्रणयात्	கிணையாலத்தால்
	செய்கின்ற	सर्वथा	தான்
भ्रातरं	தம்பியான	कुदः	கொஞ்சொண்டிருக்கி
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை		ருள்.
संप्रहितवान्	அனுப்பிய	अहं	இதில்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	संशयः न	இயல்பில்லை.

न मे दुर्व्याहृतं किञ्चिन्नापि मे दुरुश्रितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

मे	"என்னும்	राघवभ्राता	சூராமரின் தம்பி
किञ्चिन्	ஒன்றும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [பாகிய
दुर्व्याहृतं न	குறைபடச்சொல்லை	किं	எனினு
मे	என்னும் [படவில்லை.	क्रुद्धः	வெகுளியுற்றார்
दुरुश्रितं अपि	பிழையுற நடக்கப்பட	इति	என்று
न	இல்லை. [யும்	चिन्तये	கவலைகொள்கிறேன்.

असुहृद्भिर्ममामितैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्श्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

राघवानुजः	"லக்ஷ்மணர்	अमितैः	சத்தொருக்களால்
नित्यं	எந்நா	मम	என்னிடத்தில்
अन्तरदर्शिभिः	{ தீங்குசெய்ததரு ணம் பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கின்றவர்க	असम्भूतान्	இல்லாத
मम	எனக்கு [ஆம்	दोषान्	குற்றங்களை
असुहृद्भिः	தீங்கே நினைக்கும்	श्रावितः	சொல்லப்பட்டிருக் கிறார்.

अत्र तावद्यथाबुद्धि सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

अत्र	"இவ்விஷயத்தில்	यथाविधि	தர்மவிதிகளுக்கு கு
तावत्	முதலில்		றைமில்லாதவா றும்
भावस्य	மனோபாவத்தின்	तावत्	உள்ளபடியே
निश्चयः	துட்பம் [ஆம்	शनैः	காலவரமின்றி
सर्वैः एव	உங்கள் எல்லோரா-	निपुणं	அவர் மனம்போகாத
यथाबुद्धि	அவரவர்கள் புத்திக்கு ஏற்றவா றும்	विज्ञेयः	அறியத்தக்கது.

न खल्वस्ति यम त्रासो लक्ष्मणाच्चापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम	எனக்கு	न	இல்லை.
लक्ष्मणात्	லக்ஷ்மணரிடத்திலி	मित्रं	மண்பர்
	ருந்து	अस्थानकुपितं	கரணமின்றி கோபம் கொண்டிருக்கின்றார்
यस्य सन्तु	பயம் என்பதே	तु एव	என்பதுதான்
न अस्ति	இல்லை.	संभ्रमं	மனக்குழப்பத்தை
राघवात् अपि	ராகவர் இடத்தில் இன்றும்	जनयति	உண்டுபண்ணுகிறது.

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्दि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥ ७ ॥

मित्रं	"நட்பானது	दुष्करं	கஷ்டம்.
सर्वथा	எல்லவையிலும்	चित्तानां	மனங்களுடைய
सुकरं	எளிதில் ஆடையது.	अनित्यत्वात्	ஸ்திரமின்றியாகவும்
	சுடியது.	अल्पं अपि	அந்நிஷ்டத்திலும்
परिपालनं हि	அதை அருதுகவித் தவிர	प्रीतिः	நட்பானது
		भिद्यते	ஏதெய்தது.

अतो निमित्तं वस्तोऽहं रामेण तु महात्मना । यन्मयायकृतं शक्यं प्रतिकर्तुं न तन्मया ॥ ८ ॥

अहं	"நான்"	यत्	எத
अतो निमित्तं तु	ஆதன்காரத்தான்	उपकृतं	உதவிசெய்யப்பட்ட
वस्तः	அதற்குச் சிந்திதன்.		படுதல்,
महात्मना	மகா தீமாவாண	तत्	அதற்குக் கற்றபடியான
रामेण	ராமரால்	प्रतिकर्तुं	செய்ய முகெய்ய
मम	எனக்கு	मया	என்னால்
		शक्यं न	முடியாதது.

सुधीवेणैवमुक्तस्तु हनुमान्हरिपुङ्गवः । उवाच स्येन तर्केण मय्ये वानरमन्त्रिणाम् ॥ ९ ॥

सुधीवेण	சுதீவனுல்	वानरमन्त्रिणं	வானர மந்திரிகளு
एवं	மேற்கண்டவாறு	मय्ये	நடுவில் [கூடல]
उक्तः तु	சொல்லியதற்குச் செ	स्येन	தனது
	லிசாற்றிய	तर्केण	ஆலோசனையால்
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனுடைய	उवाच	பின்வருமாறு சொழி
हनुमान्	ஹனுமான்		தார்.

सर्वथा नैतदाश्रयं यस्त्वं हरिगणेश्वर । न विस्मरसि सुस्निग्धमुपकाङ्कितं शुभम् ॥ १० ॥

सुस्निग्धं	{ "தக்க சமயத்தில்பே குதவிசெய்த ஆப்த நிலைகொண்டும்	खं	ஃ
शुभं	சசிலருமாகிய	विस्मरसि न	மறக்கவில்லை.
उपकाङ्कितं	பேருதவி செய்த	एतत्	இது
	ஆவனா	हरिगणेश्वर	வானரகணபன்னர்!
यः	யாதொரு	सर्वथा	எவ்வாற்றாலும்
		आश्रयं न	ஆதரப்படாத
			கொக்கல்த.

राघवेण तु शूरेण भयमुत्सृज्य दूरतः । त्वप्रियार्थं हतो बानो शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ ११ ॥

त्वप्रियार्थं तु	"உமக்கு நன்மைசெய் வதற்காகத்தான்	शूरेण	சூரராகே
शक्रतुल्य-	இந்திரனை நிகர்த்த	राघवेण	ராகவரால்
पराक्रमः	பராக்ரமம் படைச் சுப்பெற்ற	भयं	பய்ச்சாத
बाली	வாலி	दूरतः	தூரிலு
		उत्सृज्य	விட்டுத்த
		हतः	கொல்லப்பட்டான்.

सर्वथा प्रणयात्कुदो राघवो नात्र संशयः । आतर् संप्रहितवान् लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥

लक्ष्मिवर्धनं	நிலேயவண்ண வளரச் செய்கின்ற	प्रणयात्	நிலைகபாவத்தால்
आतर्	தய்ரியான	सर्वथा	எவ்வாறு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	कुदः	கொடுகொண்டிருக்கி
संप्रहितवान्	அனுப்பிய		நுள்.
राघवः	ராமர்	अत्र	இதே
		संशयः न	இயல்பில்லை.

त्वं प्रपत्तो न जानीषे कालं कालविदां वर । फुलससञ्छदश्यामा पवृत्ता तु शरच्छिवा ॥

காலவிடர் வர	"காலம் தெரிந்தவர்க தேவரீர் [நிலுவத்தார்]	புலசசஞ்சு- } சுலாசா	புத்த வழுதினப்பாலை
பவர்த:	அஞ்சு காலதவாரிசுந்த வராய்	சிவா	கனகல் கறுத்தும் மயினுக்கியமலனது
காலம்	இது இன்னகாலம் என்பதை	சரத்	சரத்தா லமலனது
ஜானிபே ந	அறியா திருக்கின் தீர்.	பவர்தா து	இப்பொழுது நடை பெறுகிறது.

निर्मलमहन्सत्रा यौ: प्रनष्टबलाहका । प्रसन्नाश्च दिश: सर्वा: सरितश्च सरांसि च ॥१४॥

யோ:	"ஆகாசமானது	சர்வா: ச	எல்லாமும்
புனஸ்தலாஹகா	மேகக்கனின் தீ	சரித: ச	நதிகளும்
நிர்மல-)	கிர்மலமான கிர்மலம்க	புசநா:	தெளிவா லிருக்கின் றன்.
புஹநஸ்தா)	களும் நகத்த திரங்களு முடையதா லிருக்கி றது.	சராஸி ச	பொய்கைகளும் அப்படியே தெளிவா லிருக்கின்றன.
விச:	திக்குகள்		

प्राप्नुयोगकालं तु नावैषि हरिपुङ्गव । त्वं प्रपत्त इति व्यक्तं लक्ष्मणोऽयमिहागतः ॥१५॥

ஹரிபுங்ஙவ	"வானரோத்தம]	அவீபி ந	அறியா திருக்கின் தீர்.
புமர:	அரக்கிரதைக்குறை	இதி வ்யக்	இக்கா ரணத்தால் தான்
த்வ	தேவரீர் [வா லிருக்கும்]	அய்	இந்த
து	இப்பொழுது	லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்
அயோககாலம்	முயற்சிக்கேற்ற காலம்	இஹ	இங்கு
பாஸ	கடந்துகொண்டிருப் பதை	அகாத:	வந்திருக்கிறார்.

आतस्य हतदारस्य परुषं पुरुषान्तरात् । वचनं मर्षणीयं ते राघवस्य महात्मनः ॥ १६ ॥

ஹதாஸ	"மனைவி திருப்பப்படு	புருஷாந்நரா	{ சொத்தி கொண்டுவந்தி ருக்கும் பிரதரிதிவி பயிருந்து
அதஸ	மனம் கொடுத்துகடக் கும்	பரூப வசந்	நிஷ்டேசச் சொல்
மஹாத்மந:	மஹாத்ம வாகிய	தே மர்ஷணியம்	உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ளத்தக்கது.
ராஹவ	சூராமருடைய		

कृतापराधस्य हि ते नान्यत्वश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात्॥

கூதாபராஹ	"அபராதப்பப்	அந்ய	வேறு ஒன்றை
தே ஹி	உமக்கோ	க்ஷம்	நன்மை பயக்கக் கடியதாய்
அஞ்ஜலி வஹ	வைகப்பி,	அஹ்	நான்
லக்ஷ்மண	லக்ஷ்மணரை	பச்யாமி ந	நினைக்கிறேன்.
புசாடநா	அந்நுபிரியச் செய்		
அந்நரே	வதை விட		

न रामरामानुजशासनं त्वया कपीन्द्र युक्तं मनसाऽव्यपोहितम् ।

मनो हि ते शास्यति मानुषं बलं सराधवस्यास्य सुरेन्द्रवर्चसः ॥ २२ ॥

கபிन्द्र
நவ்யா
ராமராமானுஜ-
शासनं
मनसा अपि
अपोहितुं
युक्तं न
सुरेन्द्रवर्चसः
வாஸகமண்ணு
உம்மரன்
ராமஸக்தமணர்களு
டைய ஆக்கினைய
மனத்தரஸபி
புறக்கணிக்க
தக்கதன்று
இந்திரனை நிகர்த்த
ஒளிபெற்றவரும்

सराधवस्य
अस्य
मानुषं
बलं
ते
मनः हि
शास्यति
ஸக்தமண்ணுடன் இரு
க்கின்றவருமான
இவரது
அன்பினதிகயத்தா
லெற்பட்ட
சக்தியை
உமது
மனமே
அறியும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10676

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1424

वयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

तारया लक्ष्मणसान्त्वनम्—தாரை லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

अथ प्रतिसमादिष्टो लक्ष्मणः परवीरहा । प्रविवेश शुभां घोरां किष्किन्धां रामशासनात् ॥

परवीरहा
लक्ष्मणः
रामशासनात्
अथ
சத்ருவிடர்களை
ஒழிக்க வல்ல
லக்ஷ்மணர்
ராமரது ஆக்கினையா
யிருத்தனமவால்
அப்பொழுது

प्रतिसमादिष्टः
शुभां
घोरां
किष्किन्धां
प्रविवेश
உள்ளே அழைக்கப்
பட்டவராய்
அழகுவாய்த்ததும்
பயங்கரமானதுமான
கிஷ்கிந்தைக்குள்
பிரவேசித்தார்.

द्वारस्था हरयस्तत्र महाकाया महाबलाः । बभूवुर्लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

तस्य
महाकायाः
महाबलाः
द्वारस्थाः
அவ்விடத்தில்
பெருடறுற்றவர்களும்
மகா பளிஷ்டர்களும்
வாயில் காப்போர்களு
மான

हरयः
सर्वे
लक्ष्मणं
दृष्ट्वा
प्राञ्जलयः
स्थिताः बभूवुः
வாஸகர்கள்
எல்லோரும்
லக்ஷ்மணரை
பார்த்து
கைகடப்பிக்கொண்டு
நின்றார்கள்.

निःश्वसन्तं तु तं दृष्ट्वा कुर्दं दशरथात्मजम् । बभूवुर्हरयस्तु न चैनं पर्यवारयन् ॥ ३ ॥

हरयः
दशरथात्मजं
तं
निःश्वसन्तं
வாஸகர்கள்
தசரதபுதல்வராகிய
அவரை
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு

कुर्दं
दृष्ट्वा तु
सताः
बभूवुः
एनं
पर्यवारयन् न च
கேரபத்திலிருப்பவ
பார்த்து [சரங்
அக்கமுற்றவர்களாக
ஆயினர்.
இவரை
அணுகவே இல்லை.

स तां रत्नमयीं श्रीमान्दिव्यां पुष्पितकाननाम् । रम्यां रत्नसमाकीर्णां ददर्श महतीं गुहाम् ॥
 हर्म्यप्रासादसंवाधां नानापण्योपशोभिताम् । सर्वकामफलैर्दृष्टैः पुष्पितैरुपशोभिताम् ॥ ५ ॥
 देवगन्धर्वपुत्रैश्च वानरैः कामरूपिभिः । दिव्यमाल्याम्बरधरैः शोभितां प्रियदर्शनैः ॥ ६ ॥
 चन्दनागरुपद्मानां गन्धैः सुरभिगन्धिनाम् । मैत्र्याणां मधूनां च संयोदितमहापथाम् ॥
 विन्ध्यमेरुगिरिप्रख्यैः प्रासादैर्नैकभूमिभिः ॥ ७ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	देवगन्धर्वपुत्रैः	{ தெவர்களும், கந்தர்வர் கள் இவர்களின் புதல்வர்களும்
ச:	அவர்	காமரூபிभि:	நனைத்த உருகமெ டுக்க வல்லவர்களும்,
तां	அந்த	दिव्य- माल्याम्बरधरैः	{ திவ்யமான மாலையை யும் ஆடைகளையும் அணிந்தவர்களும்,
महतीं	பெருகிய	प्रियदर्शनैः	பார்ந்ததற்கரியதோற் றமுடையவர்களு
रम्यां	அழகிய	वानरैः	வானர்களால் [மான
गुहां	குடைதிறையை	शोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதாயும்,
रत्नमयीं	ரத்னமயமானதாயும்,	चन्दनागरु- पद्मानां	{ சந்தனம், அகில், நாம கை, இவைகளுடைய வவும்,
दिव्यां	அமரனுஷ்வயமாயிருக்கிறதாயும்	मैत्र्याणां	மைத்ரியமெனும் கள் ஒதுகளுடையவும்,
पुष्पितकाननां	புஷ்பித்த பூங்காவ னக்களுற்றதாயும்	मधूनां	தேன்களுடையவும்
रत्नसमाकीर्णां	{ அருமையான வஸ்து க்களால் நிறைந்திருக் கிறதாயும்,	सुरभिगन्धिनां च	சன்மணம் கமழ்கின்ற வைகளுடையவும்
हर्म्यप्रासाद- संवाधां	{ ஆண்மனைக்குச் சமான மாளிகைக ளாலும், ஆண்மனை களாலும் நிறைத் துள்ளதாயும்,	गन्धैः च	வாஸனைகளாலும்
नानापण्योप- शोभितां	{ பலவகைக் கடைக ளால் அழகுவாய்க் கிளங்குகிறதாயும்,	विन्ध्यमेरुगिरि- प्रख्यैः	{ வந்தியமலை, மேருமலை இவைகளை நிகர்த்த பட உப்பரிகைகளை யுடைய
सर्वकामफलैः	{ கிரும்பிய எல்லாப் ப ழங்களை தர வல்ல வைகளான	प्रासादैः	பெரிய மாளிகைகளா லும்
पुष्पितैः	நன்குபூத்த	संयोदित- महापथां	{ களிப்புற்று விளங்கு கின்ற ராஜாதிதிகளை யுடையதுமாய்
दृष्टैः	மரங்களால்	वदर्श	கவனித்தார்.
उपशोभितां	அழகுவாய்க் குகிறதாயும்,		

पाण्डुरेण तु शैलेन परिक्षिप्तं दुरासदम् । वानरेन्द्रगृहं रम्यं महेन्द्रसदनोपमम् ॥ १४ ॥
 शुक्लैः प्रासादशिखरैः कैलासशिखरोपमैः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १५ ॥
 महेन्द्रदत्तैः श्रीमद्भिर्नीलजीमूतसन्निभैः । दिव्यपुष्पफलैर्वृक्षैः शीतच्छायेर्मनोरमैः ॥ १६ ॥
 हरिभिः संवृतद्वारं बलिभिः शस्त्रपाणिभिः । दिव्यमाल्यावृतं शुभ्रं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥
 सुधीवस्य गृहं रम्यं प्रविवेश महाबलः । अवार्यमाणः सौमित्रिर्महाभ्रमिव भास्करः ॥ १८ ॥

மகாபலவாணன
 சৌமலி: லக்ஷ்மணர்
 பாண்டுரேண வெள்ளிய
 சீலேன மலைமால்
 துராசதம் உட்புக முடிவாததாய்
 பரிக்ஷித் குழப்பப்பட்டதும்
 மஹேந்திரசதனோபமம் இத்திரனது மாளிகை
 ரம்யம் அழகுற்றது
 வானேந்திரகூ
 கைலாசசிவரோபமே: கைலாசசிகரங்களை
 சூக்லை: வெள்ளிய [நிகர்க்க
 பிராசாதசிவரே: உயர்ந்த சிகரங்களை
 சர்வகாமபலை: விரும்பிய சகல பழங்
 பூஷிதே: நன்குபூசிக்க
 வृக்ஷை: மரங்களாலும்
 மஹேந்திரவ்: இத்திரனில் கொடுக்க
 ப்ரிமதி: இனியவைகளும்
 நீலஜீமூதசந்நிபை: நீலபோகங்களுக்கொப்
 பரணைவகளுக்கும்
 திவ்யபூஷபலை: திவ்யமால புஷ்பங்க
 லையும் பழங்களையும்
 தரவல்லவைகளும்

சீதக்ஷாயை: குளிர்ந்த நிழலுள்ள
 மனோரமே: { மனதை கொள்ளை
 கொள்ளுகின்றவை
 கஞ்மான
 வृக்ஷை: மரங்களாலும்
 உபசோபிதம் அழகுபாய்ந்து விதை
 குகிறதும்,
 ஷக்ரபாணிபி: சூபகங்களைக் கைக
 டைந்திய
 வலிபி: பலவான்களாகிய
 ஹரிபி: வானரர்களால்
 சவ்ருததாரம் காயல் கார்க்கப்பட்ட
 கரபிஷ்டபுடையதும்
 திவ்யமாலயாவூதம் திவ்யமாலையைப் புனைவ
 ப்பெற்றதும்
 சூக்லம் பிரகாசமாய்
 தஸகாஞ்சன- } சல்ல பொத்தோரண
 தோரணம் } க்கையுடையதுமான
 சூதீவஸ்ய கமிக்கை
 ரம்யம் அழகிய
 மூஹம் மானிக்கைக்குள்
 பாஸ்கர: தரிசன்
 மஹாப்ரம் கொட்டிக்கொடுத்திருள்
 இவ் வவண்ணப்போ
 துவண்ணமே
 அவாரியமாண: கடைபிடிந்
 ப்ரவீஷ புகுந்தார்.

स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनसमाकुलाः । प्रविश्य सुमहद्गृहं ददर्शान्ति:पुरं महत् ॥ १९ ॥
 हैमराजतपयैर्द्वैर्वहुभिश्च वरासनैः । महाहस्तैः स्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥ २० ॥

தமோத்மா தர்மன தீர்மானகூடம்
 ச: சுவர்
 நானாஜனசமாசூலா: பலஜனங்களை உடைய
 துள்ளி

சச வழு
 கஷ்யா: சுட்டிக்கினை
 ப்ரவீஷ தாண்டி,

சுமதரஸ	{ மிகவும் ஐக்கிரகை யாய் காவல்கார்க்கப் பட்டதும்	மகாஹீசரணோபை: வதுமி: வராசனே: ச	மிக விரைவுபடுத்த விரிப் பல [புகழோடுகூடிய கிறந்த ஆசனங்க ளாலும்
ஹீமராஜதபயந்தீ:	{ பொன்னினாலும் வெள்கியினாலும் செய்யப்பட்ட கட டிகளாலும்	உபசோமித் மஹ அந்த:புர இவஸ	அழகுற்று வினங்குகி பெரிய [ததுமான அந்தப்புரத்தை கண்டார்.
தவ தவ	அங்கு அங்கு		

प्रविशन्नेव स ततं शुश्राव मधुरस्वनम् । तन्त्रीगीतसमाकीर्णं संमतालपदाक्षरम् ॥ २१ ॥

ச:	அவர்	தன்னீரிச-	வினைபாடல் இவைக
प्रविशन् एव	தொழந்துகொண்டே	समाकीर्णं }	னோடு நிறைந்து
समताल-	ஒத்த தாளத்தையும்,	ततं	பரவியதுமான
पदाक्षरं }	பதத்தையும், அகூதா த்தையுமுடையதும்	मधुरस्वनं	இன்னொசையை
		शुश्राव	செவிக் கொண்டார்.

बर्होश्च विविधाकारा रूपयौवनगर्विताः । स्त्रियः सुग्रीवभवने ददर्श स महाबलः ॥ २२ ॥

महाबलः	மகா பலவானாகும்	रूपयौवन-	சொலந்தர்ப்பத்தாலும்
सः	அவர்	गर्विताः }	பெனவனத்தாலும்
सुग्रीवभवने	சுகிரீவனது மாளி கையில்	बर्ही:	பல [செருக்குற்ற
विविधाकारा:	பல மேனியர்களும	स्त्रियः च	ஸ்திரீகளையும்
		ददर्श	பார்த்தார்.

दृष्ट्वाऽभिजनसम्पन्नाश्चित्रमाल्यकृतस्नजः । फलमाल्यकृतव्यशा भूषणोत्तमभूषिताः ॥ २३ ॥

नातृप्तान्नापि चाव्यशान्नानुदात्तपरिच्छदान् । सुग्रीवानुचरांश्चापि लक्षयामास लक्ष्यणः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	भूषणोत्तम-}	கிறந்த ஆபரணங்க
अभिजनसम्पन्नाः	உயர்ந்த ஐந்தியில் பிறந்தவர்களும்,	भूषिताः }	ளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களுமான அவர்களை
चित्रमाल्य-}	அழகிய புஷ்பங்க	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,
कृतस्नजः }	ளால் தொடுக்கப் பட்ட மாலிகளை அணிந்தவர்களும்,	सुग्रीवानुचरान् च	சுகிரீவனது அடிமை களையும்
फलमाल्य-}	பழங்களுக்காகவும்,	अनुमान् अपि	மனக்குறையுள்ளவர்
कृतव्यशाः }	மாலிகளுக்காகவும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியுடையவர்க ளும்,	लक्षयामास न	காணவில்லை. [களாக
		अव्यशान् च	முயற்சியில்லாதவர்
		न	காணவில்லை. [களாயும்
		अनुदात्त-	நல்ல ஆணையாபரணங்
		परिच्छदान् अपि }	களில்லாதவர்களா
		न	காணவில்லை. [யும்,

कूजितं नूपुराणां च काञ्चीनां निखनं तथा ।
स निशम्य ततः श्रापान् सौमित्रिर्यज्जितोऽभवत्

॥ २५ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான் குளும்	काञ्चीनां	குட்டியாணாக்களில்
सः	ஆந்த	निखनं तथा	நுகைசையையும்
सौमित्रिः	சௌத்ரிமணர்	निशम्य	கேட்டு,
नूपुराणां	கிலம்புகளின்	ततः	அதனாலும்
कूजितं च	நுகைசையையும்	लजितः	வெட்கமடைந்தவராக
		अभवत्	ஆனார்.

रोषवेगप्रकुपितः श्रुत्वा चाभरणस्वनम् । चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥

वीरः	சூரராகும் அவர்	शब्देन	ஒசையால்
आभरणस्वनं	ஆபரண ஓசையை	दिशः	எக்கா திக்குகளிலும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	पूरयन् च	கேட்டுக்கொடுத்து
रोषवेगप्रकुपितः	{ கோபத்தின் கடுமை யை முன்னிறுத்திக மடைந்தவராகி	ज्यास्वने	நாடுஓசையை
		चकार	செய்தார்.

चारित्र्येण महाबाहुरपकृष्टः स लक्ष्मणः । तस्थविकान्तमाश्रित्य रामकोपसमन्वितः ॥२७॥

रामकोप- समन्वितः	{ ஸ்ரீராமர் கு கோபத் தையே மனதித்தொ ண்டிருந்த	चारित्र्येण	அக்கு நடக்கும் நட வழக்கையால்
महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய	अपकृष्टः	அருவாய்ப்புற்றவராகி
सः	ஆந்த	एकान्ते	ஒருவரும்இராது இட அடைந்த,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	आश्रित्य	அடைந்த, டத்ததை காத்ததுடன்.
		तस्थौ	

तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः प्रवगाधिपः । विज्ञायाऽऽगमनं व्रस्तः संचचाल वरासनात् ॥

सुग्रीवाधिपः	சுரனாத மன்னனாகிய	विज्ञाय	அறிந்த,
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	वस्तः	ஒடுத்தி
तेन	ஆந்த	अथ	உடனே
चापस्वनेन	வில்லின் கோலத்தால்	वरासनात्	செருக்க ஆசனத்தி
आगमनं	அவர் வந்திருப்பதை	संचचाल	எழுந்தான். [கின்றது]

अङ्गदेन यथा मखं पुरस्तात्प्रतिवेदितम् । सुव्यक्तमेव संश्लासः सौमित्रिर्भ्रातृवत्सलः ॥२९॥

पुरस्तात्	“முன்னாலே	एवः	இதே
अङ्गदेन	அங்கதனாலும்	संश्लासः	வந்திருக்கின்றவர்
मखं	எனக்கு	भ्रातृवत्सलः	கொத்துவதனுலாக
प्रतिवेदितं यथा	தெரிவிக்கப்பட்ட		கிய
	மன்னவரை	सौमित्रिः सुव्यक्तम्	சௌத்ரிமணோ.

अङ्गदेन समाख्यातो ज्यास्वनेन च वानरः । बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं मुखं चाख्य व्यशुष्यत ॥

अङ्गदेन	அங்கதனால்	प्राप्तं	வந்துசேர்த்துவிட்ட
समाख्यातः	முன்னரேயே அறிக கை செய்யப்பட்ட	बुबुधे	அறிந்தான். [வராய்]
वानरः	வானரன்,	च	அதனால்
ज्यास्वनेन च	நானேனைசெயினாலும்	अख्य	இவனது
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	मुखं	முகம்
		व्यशुष्यत	வாட்டமுற்றது.

ततस्तारां हरिश्रेष्ठः सुग्रीवः प्रियदर्शनाम् । उवाच हितमव्ययस्त्राससंभ्रान्तमानसः ॥३१॥

हरिश्रेष्ठः	வாஸுதேவ த்தமனாகிய	प्रियदर्शनां	அழகிய
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	तारां	தாரையைப் பார்த்து
त्राससंभ्रान्त-	} பயத்தால் சூழ்ந்திய மனமுடையவனாய்	हितं	சமயத்திற்க்கேற்ற
मानसः			வாறு
ततः	அப்பவும்	उवाच	பின்வருமாறு
अव्ययः	{ சமயத்திற்க்கேற்ற படி இரக்கிரவையு டையவனாகி		மொழிந்தான்.

किनु तत्कारणं सुभ्रु प्रकृत्या मृदुमानसः । सरोष इव संप्राप्तो येनायं राघवानुजः ॥३२॥

सुभ्रु	“சந்தரி!	सरोषः इव	கோபத்துடன் கூடிய வராகவே
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்தில்	संप्राप्तः येन	வந்திருக்கின்றபடி.
मृदुमानसः	இளகிய மனத்தை	तत्कारणं	அதன்காரணம் [யால்]
अयं	இந்த [யுடையவரான	किनु	என்ன?
राघवानुजः	லக்ஷ்மணன்		

किं पश्यसि कुमारस्य रोपस्थानमनिन्दिते । न खल्वकारणे कोपमादरेन्नरसत्तमः ॥३३॥

नरसत्तमः	“புருஷோத்தமரகு மவர்	कुमारस्य	சக்கிரவர்த்திமக னுக்கு
अकारणे	தீவ்காரணமாய்	रोपस्थानं	கோபமேற்பட்டதற் சூக்காரணத்தை
कोपं आदरेत् न	கோபம்கொன்ன மாட்	किं पश्यसि	என்னவென நினைக் கின்றாய்?
खलु	ஆனபடியால் [பார்.		
अनिन्दितं	சுற்றமற்றவனே!		

यदस्य कृतमस्माभिर्वृध्यसे किञ्चिदप्रियम् । तद्बुद्ध्या संप्रधार्याशु शिपमर्हसि भाषितम् ॥

अस्माभिः	“நம்மால்	तद्	அதை
अस्य	இவருக்கு	आशु	காலதாமதமின்றி
अप्रियं	இவ்விடில்வாத	बुद्ध्या	நுண்ணறிவைக் கொண்டு
किञ्चिद्	ஏதேனும்மென்றை	संप्रधार्याशु	ஆராய்ந்தறிந்து,
कृतं	செய்யப்பட்டதாய்	शिपं	சீக்கிரம்
बुध्यसे	வணிகிள்கில்நூல்;	भाषितं अहमि	எனர்க்குச் சொல்ல வேண்டும்.
यत्	என்றால்		

अथवा स्वयमेवैनं द्रष्टुमर्हसि भामिनि । वचनैः सान्त्वयुक्तैश्च प्रसादयितुमर्हसि ॥ ३५ ॥

भामिनि	" கட்டழகியே !	अर्हसि	வேண்டும்.
अथवा	அல்லது	सान्त्वयुक्तैः	கொபசாந்தினை
स्वयं एव	நீயே		விசைவிக்கத்தக்க
एनं	இவரை	वचनैः च	வர்த்தனாகளானேயே
द्रष्टुं	நேரில்ப் போய்	प्रसादयितुं	அருள்புரிய செய்ய
	பார்க்க	अर्हसि	கடவாய்.

त्वदर्शनविशुद्धात्मा न स कोपं करिष्यति । न हि स्त्रीषु महात्मानः कचित्कुर्वन्ति दारुणम् ॥

सः	" ஆவர்	महात्मानः	சான்றோர்கள்
त्वदर्शन-	உன்னைப் பார்த்து	स्त्रीषु	ஸ்திரீகள் கிடையாத்திற்
विशुद्धात्मा }	சரந்தமனத்தினராகி	कचित्	ஒருபொழுதும்
कोपं	கொடுத்த	दारुणं	மனம் கொஞம்
करिष्यति न	கொள்ளார்.		வண்ணம்
हि	ஏனெனில்	कुर्वन्ति न	கடவார்கள்.

त्वया सान्त्वैरुपक्रान्तं प्रसन्नोन्द्रियमानसम् । ततः कमलपत्राक्षं द्रक्ष्याम्यहपरिन्दमम् ॥ ३७ ॥

कमलपत्राक्षं	" தாமரைக்கண்	उपक्रान्तं	கொபாவைப் பொழிந்த
	ண்ணும்		தவராய்
अरिंदमं	சத்தாரூக்களை ஒழிப்	प्रसन्नोन्द्रिय-	திந்திரக்கண்ணம்
	பவருமாகிய ஆவரை	मानसं }	மனத்தெளிந்தவராய்
त्वया	உன்னால்	ततः	ஆனபின்னர்
सान्त्वैः	சல்ல வார்த்தைக	अहं	நான்
	களால்	द्रक्ष्यामि	பார்க்கிக் கொள் "

सा प्रखलन्ती मदविह्वलाक्षी मलम्बकाक्षीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः ॥ ३८ ॥

सा तारा	அந்த தாரை,	नमिताङ्गयष्टिः	குனிந்து வணங்கிய
प्रखलन्ती	தள்ளாடி நடக்கின்ற		மேனிபலாய்
	வராய்		
मदविह्वलाक्षी	{ குடிமயக்கத்தால் கொ	सलक्षणा	{ தான் செய்யவேண்டி
	ஞாலம் கண்களுந்		ய கடமைக்கு ஆகி
	வராய்,		காலம் பெற்றவளாய்
मलम्बकाक्षीगुण-	{ மெதுவிக்விடந்த பொன்	लक्ष्मण-	{ வலிமையுடைய தன்
हेमसूत्रा	{ ஓட்டாணமும், பொ	सन्निधानं	{ விதானத்திற்கு
	ன் குழுவும் உவைய	जगाम	போய்ச் செந்தான்.
	வராய்,		

स तां समीक्ष्यैव हरीशपर्वी तस्याबुदासीनतया महात्मा ।
अवाङ्मुखोऽभून्मनुजेन्द्रपुत्रः स्त्रीसन्निकर्षाद्विनिवृत्तकोपः ॥ ३९ ॥

महात्मा	மகாத்மாவும்	उदासीनतया	விருப்பும் வெறுப்பு
मनुजेन्द्रपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாகும்	एव	மீண்டும் உதானீன குணத்தாலேயே
सः	அவர்	तस्यौ	பேசா திருந்தார்.
हरीशपर्वी	வரஹம் லக்ஷணின் மனைவியாகிய	स्त्रीसन्निकर्षात्	ஸ்த்ரீயின் சாமிப்பத்
तां	அவளை	अवाङ्मुखः	தலை குனிந்து [தால்
समीक्ष्य	பார்த்து,	विनिवृत्तकोपः	கோபமொழிந்தவராய்
		अभूत्	ஆனார்.

सा पानयोगाद्विनिवृत्तलज्जा हृष्टिप्रसादाच्च नरेन्द्रमूनोः ।

उवाच तारा प्रणयप्रगल्भं वाक्यं महार्थं परिसान्वपूर्वम् ॥ ४० ॥

सा	அந்த	प्रणयप्रगल्भं	{ வேண்டுமொன்றுக்கு மனம் துணிந்ததை நன்குவிளக்கக் காட் டுகிறதும்,
तारा	தாரா	महार्थं	சிறந்த பயனைப்பறிக்க வல்லதுமான
नरेन्द्रमूनोः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாரின்	परिसान्वपूर्वं	{ மூற்றிலும் உள்ளம் குவிர்ச்செய்வதை உத்தேசமாய் உடை
हृष्टिप्रसादाच्च	தெளிவான பார்வைவரலும்	वाक्यं	ஒரு சொல்லை [ய
पानयोगाच्च च	ஆதரவுகிடைத்து விட்டமைவாலும்	उवाच	பின்வருமாறு மொ ழிந்தார்கள்.
विनिवृत्तलज्जा	நானம் துறந்து		

किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न संतिष्ठति वाङ्निदेशे ।

कः शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं दवाग्निमासीदति निर्विशङ्कः ॥ ४१ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	"சக்கிரவர்த்தியின் திருமகனாகும்"	शुष्कवृक्षं	உலர்ந்த மரக்கொடியு டைய
कोपमूलं	கோபத்திற்குக் கார ணம்	वनं	காட்டை
किं	யாது?	आपतन्तं	பற்றியிருக்கும்
ते	தெவரீனது	दवाग्नि	{ காட்டுத்தீவை (அதற் கு சமமானமான தீ வரீரை)
वाङ्निदेशे	திருவாக்கினுக்கினை யில்	कः	எவன்
कः	எவன்	निर्विशङ्कः	மனக்கவந்திரின் றி
संतिष्ठति न	நிற்காதிருக்கின்றான்?	आसीदति	நெண்டுவான்? "

स तस्या वचनं श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमशङ्कितः । भूयः प्रणयदृष्टार्थं लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணன்	भूयः	அதற்கு பதிலாய்
तस्याः	அவளுடைய	प्रणयदृष्टार्थं	{ மரியாதையை நன்கு விவரிக்கக் காட்டுகிற பொருளை எடுக்கைய
सान्त्वपूर्व	மனதை ரத்திப்படுத்தி கைமுதல் விட்டதாயி	वाक्यं	கொள்கை
वचनं	கொள்கை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொ ழித்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		
अशङ्कितः	மனம் சேருதவராய்		

विषयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मासंग्रहः । भर्ता भर्ताहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥ ४३ ॥

भर्ताहिते	" கணவனுக்கு நன்னை செய்வதில்	लुप्तधर्मासंग्रहः	தர்மம், அர்த்தம், மு யற்சி எல்லாவற்றை யும் முற்றிலும் மறந் திருக்கின்றான்.
युक्ते	ஆசத்தியுடையவனே!	एनं	இவனை
ते	உனது	किं च	என்னு
भर्ता	கணவனாகும்	अवबुध्यसे न	உண்பது அறிவாதி ருக்கின்றனை?
अयं	இவன்		
कामवृत्तः	காமத்திலிடுபட்டவ னாய்		

न चिन्तयति राज्यस्थो हस्माञ्शोकपरायणान् । सामात्यपरिपत्तारे पानमेषोपसेवते ॥

तारे	" தாரே!	चिन्तयति न	கினைவாதிருக்கின்றான்.
राज्यस्थः	ராஜ்யத்தை ஆண்ட அவன்	सामात्यपरिपत्त	பரிபாடலர்க்கக்கொ ருப்பகையே [கூட சர்வவயாங்க்கொண் டிருக்கின்றான்.
शोकपरायणान्	கொகத்தினால் மீதுற எங்களையும் [ப்பட்ட	पाने एव	
अस्मान् हि		उपसेवते	

स मासांश्चतुरः कृत्वा प्रमाणं पुनर्गेश्वरः । व्यतीतांस्तान्मदव्यशो विहरन्नावबुध्यते ॥ ४५ ॥

पुनर्गेश्वरः	வரவரமன்னனாகும்	मदव्यमः	குடிகெறிக்கொண்ட வனாய்
सः	அவன்	विहरन्	{ சிற்றின்பத்தில் காலத் தைக்கழித்துக்கொ ண்டு
चतुरः	நான்கு	तान्	அவைகளை
मासान्	மாதங்களை	अतीतान्	கடந்தவிட்டதாய்
प्रमाणं	எல்லையாக	न अबुध्यते	அறியாதிருக்கின்றான்.
कृत्वा	வற்றைக் கெட்டுக்கொ ண்டி,		

न हि धर्मार्थसिद्धयर्थं पानमेवं प्रशस्यते । पानादर्थश्च धर्मश्च कामश्च परिहीयते ॥ ४६ ॥

एवं	" இப்படி	अर्थः	பொருள்
पानं	கண்ணாடல்	परिहीयते	அழித்து விடுகிறது.
धर्मार्थसिद्धयर्थं	{ தர்மத்தினால் விளைவும் புருஷார்த்தங்களால் அளிக்கவல்ல ஏற்ற கருவியாக,	धर्मः च	தர்மமும் அப்படியே அழித்துவிடுகின்றது.
प्रशस्यते न हि	எங்கும் சொல்லப் படவில்லையே.	कामः च	{ புருஷார்த்தங்களில் முன்னுடையதாய் இன் பழம்
पानात्	கண்ணைக் குடிப்பதால்	च	அப்படியே அழித்து விடுகின்றது.

धर्मलोपो महास्तावकृते क्षमतिकुर्वतः । अर्थलोपश्च मितस्य नाशे गुणवतो महान् ॥ ४७ ॥

कृते	" உதவிபெற்ற விஷயத்தில்	धर्मलोपः	தர்மத்திற்கு அழிவு
अप्रतिकुर्वतः	கைம்மாறு செய்யாத ஒருவனுக்கு	गुणवतः	சிறந்த [ஏற்படும்.
तावत् हि	அக்காரணத் தினாலேயே	मितस्य	அன்பனுடைய
महान्	மதுந்தான்	नाशे	அழிவில்
		महान्	பெரும்
		अर्थलोपः च	பொருளினழிவும் ஏற்படுமே.

मित्रं धर्मगुणश्रेष्ठं सत्यधर्मपरायणम् । तद्द्वयं तु परित्यक्तं न तु धर्मे व्यवस्थितम् ॥ ४८ ॥

धर्मे	" தர்மத்தில்	सत्यधर्म-	சொன்ன சொல் தவ
तु	இவன்மட்டால்	परायणं हि)	ருததாகிய தர்மம்
व्यवस्थितं न	பற்றென்பதில்லை.		ஒன்றில் அசஞ்சல
अर्थगुणश्रेष्ठं	{ மித்திரனுக்குச்செய்ய கொண்டிய உதவிவை செய்யும் குணத்தால் கொண்மையற்றவனும்	मित्रं तु	மித்திரன். [நான்,
		तद् द्वयं	அவ்விரண்டும்
		परित्यक्तम्	ஒழிந்துவிட்டது.

तदेवं प्रसूते कार्ये कार्यमस्माभिरुत्तरम् । यत्कार्यं कार्यतत्त्वज्ञे तदुदाहर्तुमर्हसि ॥ ४९ ॥

कार्यतत्त्वज्ञे	" காரியங்களின் உண் மைமைய உணர்ப்படி அறிந்த மாதே!	अस्माभिः	எங்களால்
तद्	ஆகையால்	उत्तरं	இதற்குடொல்
एवं	இப்படியால்	कार्यं	செய்யவேண்டிய
कार्यं	காரியம்	कार्यं	காரியம்
प्रसूते	நடைபெற்றிருக் கையில்	यत् तद्	ஏதுவே ஆகாத
		उदाहर्तुं अर्हसि	கீதே சொல்லக் கடவாய், ५

सा तस्य भर्माथिसमाधियुक्तं निशम्य वाक्यं मधुरस्वभावम् ।
 . तारा गतार्थं मनुजेन्द्रकार्यं विश्वासयुक्तं तमुवाच भूयः ॥ ५० ॥

सा तारा	அந்த தாரா	वाक्यं	சொல்லை
तस्य	அவரது	निशम्य	கேட்டு,
भर्माथिसमाधि- युक्तं	தர்மம், அர் த்தம், சமா தானம் செய்யும் கட மை இனங்களை நன் கு வினங்கக் காட்டு கிறதும்,	विश्वामयुक्तं	{ காரியம் கைகூட்டுமென தம்பிக்கையுடன் வந் திருக்கும்
मधुरस्वभावं	{ மகவருக்கும் மனம் கொண்டு நடக்கும் ஸ்வபாவத்தை நன் கு வினங்கக் காட்டுகி றதுமரன	तं गतार्थं मनुजेन्द्रकार्यं	அவரைப்பார்த்து தாதுமாருயிருக்கின்ற புருஷோத்தமருடைய காரியத்தில்
		भूयः	அதற்கு பதிலாய்
		उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

न कोपकालः क्षितिपालपुत्र न चातिकोपः स्वजने विधेयः ।
 त्वदर्थकामस्य जनस्य तस्य प्रमादमप्यर्हसि वीर सोढुम् ॥ ५१ ॥

क्षितिपालपुत्र	“கோமாளின் கோமகரே!	वीर	வீர!
कोपकालः	கொபத்திற்கெற்ற	त्वदर्थकामस्य अपि	உமது காரியத்தில் கவையுடனிருக்கும்
न	அன்று. [காலம்	तस्य	தக்க
स्वजने	தன் இனத்தினிடத் தில்	जनस्य	தானருடைய
अतिकोपः च	அதிககொபமானது	प्रमादं	குற்றத்தை
विधेयः न	கொள்ளத்தக்கதன்று.	सोढुं अर्हसि	செய்கிற பொறுத்தரு வண்டும்.

कोपं कथं नाम गुणप्रकृष्टः कुमार कुर्यादपकृष्टसत्त्वे ।
 कस्त्वद्धिः कोपवशं हि गरुडोत्सवावरुद्धस्तपसः प्रसूतिः ॥ ५२ ॥

कुमार	“ராஜகுமார!	सम्भावयद्:	அஞ்ஞங்கன் பொ ருத்தி
गुणप्रकृष्टः	உத்தமகுணக்கவரன் நிறைந்த ஒருவன்	तपसः	பொறுமைக்கு
अपकृष्टसत्त्वे	தாழ்ந்த குணமுள்ள வன் கிஷயத்தில்	प्रसूतिः	பிறப்பிடமாகிய
कोपं	கொபத்தை	स्वद्धिः	உம்போன்ற
कथं नाम	கயம் அந்தான்	कः हि	கவந்தான்
कुर्यात्	காரியம் செய்வான்?	कोपवशं गरुडम्	கொபத்திற்காப்படு வான்?

जानामि कोपं हरिवीरबन्धोर्जानामि कार्यस्य च कालसङ्गम् ।

जानामि कार्यं त्वयि यत्कृतं नस्तच्चापि जानामि यदत्र कार्यम् ॥ ५३ ॥

हरिवीर- बन्धोः	}	" वाणरवीरனை கை கொடுத்துக் காத்த வருவாடைய கேரபத்தை	यत्	யாதெரகு
कोपं		நான் அறிவேன்.	कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
जानामि		காப்பத்தினுடைய	कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட தேவ ஆதை
कार्यस्य		கொன்ன காலம் தடை பட்டிருப்பதையும்	जानामि	நான் அறிவேன்.
कालसङ्गं च		நான் அறிவேன்.	अथ	இன்னிதையத்தின்
जानामि		உங்களிடத்தில்	यत्	யாதென்றது
त्वयि		எங்களுக்கு	कार्यं च	செய்கவேண்டுமோ
नः			तत् अपि	ஆதையும்
			जानामि	நான் அறிவேன்.

तच्चापि जानामि यथाऽविषह्यं बलं नरश्रेष्ठ शरीरजस्य ।

जानामि यस्मिंश्च जनेऽवबद्धं कामेन सुधीवमसक्तमद्य ॥ ५४ ॥

नरश्रेष्ठ	" புருஷோத்தமரே !	यस्मिन्	எந்த
शरीरजस्य	காமனுடைய	जने	மனிதரிடத்தில்
बलं	வலுவானது	अवबद्धं	கட்டுண்டு
यथा	எவ்வாறு	अद्य	இப்பொழுது
अविषह्यं च	அடக்கமுடியாதது	कामेन	காமத்தால்
तत् अपि	ஆதையும் [என்ற	असक्तं च	முற்றிலும் ஈதத்து கிடப்பவராகவும்
जानामि	நான் அறிவேன்.	जानामि	நான் அறிவேன்.
सुधीव	சுக்கியவர்		

न कामतन्ये तव बुद्धिरस्ति त्वं वै यथा मन्युवशं मपन्नः ।

न देशकालौ हि न चार्थधर्मावपेक्षते कामरतिर्मनुष्यः ॥ ५५ ॥

तव	" தேவரீருக்கு	कामरतिः	காமத்தில் பற்றுடைய
कामतन्ये	காமத்தால் ஏற்படும் இன்பத்தில்	मनुष्यः	மனிதன்
बुद्धिः	அனுபவம்	देशकालौ	கேரப்பாடு, காலம் இன்னிரண்டையும்
अस्ति न	இல்லை	अपेक्षते हि न	நினைக்கவேண்டாம், பொருள், தம்மை, ஆகிய இன்னிரண்டையும்
यथा वै	உக்காரணத்தால்	अधर्मौ च	அப்படியே நிலைக்க வே மாட்டான்.
त्वं	தேவரீர் [நான்	न	
मन्युवशं मपन्नः	கேரபாவைக் கொண் டவர்.		

तं कामवृत्तं यम सन्निकृष्टं कामाभियोगाच्च विमुक्तजन्मम् ।

क्षयस्य तावत्परवीरहन्तस्यजातं वानरर्वशनाथम् ॥ ५६ ॥

परवीरहन्तः	"தந்திரியர் களை மொ கோடொழிப்பவரோ!	सञ्चिहृष्टं	பக்கலிலிருந்து கொண்டு
वानरवंशमार्थ	வானர குலத்திற்குத் தலைவராகும்	कामाभियोगात्	காமவெறியால்
खड्गातरं	{ தங்கவேளாடு கூட்டுறவு கொத்துகொண்ட ஆ ப்த சினைகிறதும்	विमुक्तजनं	வெட்டத் தைத்
मम	எனது	सायन्	முற்றிலும் [துறந்து
		कामवृत्तं च	காமத்தில் முழுகிக்கிட
		तं	அலகை [க்கும்
		क्षमस्व	மன்னித்தருள்கிராக.

महर्षयो धर्मतपोऽभिकामाः कामानुकामाः प्रतिवद्धमोहाः ।

अथ प्रकृत्या चपलः कपिस्तु कथं न सज्जेत सुखेषु राजा ॥ ५७ ॥

धर्मतपोऽभि- कामाः	{ "தர்மத்திலும், தவத் திலும் ஈடுபட்ட	चपलः	சஞ்சலமும்
महर्षयः तु		कपिः	வானரமும்
कामानुकामाः	மஹர்ஷிகளே!	राजा	மன்னருமாய்
प्रतिवद्धमोहाः	காமசெல்பத்தைக்கடிக ரியவர்களாய்	अथ	இவ்
प्रकृत्या	அசட்டுத்தனத்தில் மு ழுகியிருக்கின்றார்கள்.	सुखेषु	செற்றின்பங்களில்
	பிறவியிலேயே	कथं	என்னமாய்
		सज्जेत न	முழுகாமலிருப்பார்

इत्येवमुक्त्वा वचनं महार्थं सा वानरी लक्ष्मणमप्रमेयम् ।

पुनः सखेत्वं मदविह्वलं च भर्तुर्हितं वाक्यमिदं वभाषे ॥ ५८ ॥

सा	அந்த	मदविह्वलं	{ உதறும்பாவம் தலை கேதவிட்டதை விட க்கக்காட்டுகிறதும்
वानरी	வானரனின் மனைவி	सखेत्वं	விசுவாசம் திருக்கும் படியாய் இருக்கிறதும்
अप्रमेयं	எண்ணுதற்கரிய	भर्तुः	சணவனுக்கு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து	हितं च	நன்மை பயக்கத்தக்க ஆய்வி
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	इदं वाक्यं	இந்த வாக்கியம்
महार्थं	அத்புதப்பொருள்	वभाषे	மொழிந்தான்.
वचनं	சொல்லை [பொதிந்த		
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		
पुनः	மீளவும்		

उद्योगस्तु चिराद्भयः सुधीवेण नरोत्तम । कामस्यापि विधेयेन त्वार्थप्रतिसाधने ॥ ५९ ॥

नरोत्तम	"புருஷோத்தம!	विधेयेन अपि	சுபிப்பேட நடக்கின்ற
अर्थप्रतिसाधने	காரியத்தை முடிக்கும் விவசயத்தில்	सुधीवेण	தக்கிரால் [வசாகிய
तव	நீதவரீத	उद्योगः तु	ஆகவேண்டிய காரிய மும்
कामस्य	மனோபிக்கடித்திரு	चिराद्भयः	நென்னைமேயே ஆக்கொரு செய்யப்பட்டது.

रुमां तु वीरः परिरम्य गाढं वरासनस्थो वरहेषवर्णः ।

ददर्श सौमित्रिपदीनसत्त्वं विशालनेत्रः सुविशालनेत्रम्

॥ ६६ ॥

वरहेषவரண: கண்ண தங்கநிறமுடைய
யவனும்
விசாலநெய: அகன்ற கண்ணையு
டையவனுமான
வீர: நுண்ணுருவான்
ரூமா உருமையைய
गाढं இறுக
परिरम्य தழுவிக்கொண்டு,

वरासनस्थः तु சிறந்த ஆசனத்தில்
இருக்கின்றவனாகவே
सुविशालनेत्रं அழகிய அகன்ற கண்
கருந்தவரும்
अर्धानसत्त्वं சரியான திண்மைவற்ற
வருமரண
सौमित्रि கனிமமானவர்
ददर्श பார்த்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 10742

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1490

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டு காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

सुग्रीवतर्जनम्—சுகிரீவனை அதட்டுவது.

तमप्रतिहतं कुडं प्रविष्टं पुरुषर्षभम् । सुग्रीवो लक्ष्मणं दृष्ट्वा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

सुग्रीवः सुक्रीवன்
अप्रतिहतं ஒருவராதும் தடுக்கப்
படாதவராய்
कुडं சினங்கொண்டவராய்
प्रविष्टं உண்டு வந்துசேர்ந்த
पुरुषर्षभं புருஷரத்தமராகிய

तं அத
लक्ष्मणं வசந்தமணரை
दृष्ट्वा பார்த்து,
व्यथितेन्द्रियः ஸம்புலன்களும்
கலங்கிவருக
बभूव ஆடுவன்.

कुडं निःश्वसमानं तं प्रदीप्तमिव तेजसा । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तं दृष्ट्वा दशस्थात्मजम् ॥ २ ॥

उत्पपात हरिश्रेष्ठो हित्वा सौवर्णमासनम् । महान्महेन्द्रस्य यथा स्वलंकृत इव ध्वजः ॥ ३ ॥

हरिश्रेष्ठः வானரோத்தமன்
(சுகிரீவன்)
तेजसा தேககாந்தியால்
प्रदीप्तं इव ஜ்வலித்துக்கொண்டி
ருக்கின்றவரும்
भ्रातुः தனையனது
व्यसनसन्तप्तं { மனமிகுண்டியால் தவி
த்துக்கொண்டிருக்
கின்றவரும்
कुडं சினங்கொண்டு
निःश्वसमानं { பெருமூச்செறித்து
கொண்டிருக்கிறவரு
மான

दशस्थात्मजं दशதரின் சிறுஞாய
தனரை பார்த்து,
दृष्ट्वा பார்த்து,
सौवर्ण आसने பொன் ஆசனத்தை
हित्वा கட்டி,
महेन्द्रस्य தந்தையைய
स्वलंकृतः மகன்கரிக்கப்பட்ட
महान् மஹத்தான
ध्वजः கலகம்
यथा எவ்வண்ணமோ
इव ஆவ்வண்ணமே
उत्पपात எழுந்தருளினான்.

शतपञ्चानृते हन्ति सहस्रं च गवानृते । आत्मानं स्रजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥ ९ ॥

புருஷ:	" ஓர் மனிதன்	ச	அப்படியே கெடுத்துக் கொள்ளுகிறான்.
அஷ்வானுதே	ஒரு குதிரைக்காகப் பொய் சொல்லில்	புருஷானுதே	ஒரு மனிதனுக்காகப் பொய் சொல்லில்
ஶத்	நூறு விவசயங்களை	ஆத்மாம்	தன்னையும்
ஹந்தி	கெடுத்துக்கொள் குதிரைகள்.	சுரஜன்	தனது இனவர்க்கத் தையும்
கவானுதே	ஒரு பசுவிற்காகப் பொய்சொல்லில்	ஹந்தி	கெடுத்துவிடுகிறான்.
சஹஸ்ரம்	ஆறாம் விவசயங்களை		

पूर्व कृतार्थो मित्राणां न त्वत्प्रतिकरोति यः । कृतघ्नः सर्वभूतानां स वध्यः प्रवर्गेश्वर ॥

புவர்ஷேசுவர	" ஸர்வமன்னா !	மित्राणां	உதவிசெய்த மித்
ய:	எவனுருவன்		ரிர்களுக்கு
பூர்வ	முதலில்	तत्	அதற்கெற்ற ஸகமாறு
கூதார்த்:	காரியத்வை முடித்து	प्रतिकरोति न	செய்பாதிருக்கின்
	க்கொண்டவனுப்	सः	அவன் [முன்னு,
கூதத்:	செய்கின்றி கொன்ற	सर्वभूतानां	தகவர்க்கும்
	வனுப்	वध्यः	கொல்லத்தக்கவன்.

गीतोऽयं ब्रह्मणा श्लोकः सर्वलोकनमस्कृतः । दृष्ट्वा कृतघ्नं कुक्षेन तं निबोध प्रवर्द्धम् ॥

ஸ்வஹ்ம	" ஸர்வானுஷ !	सर्वलोक-	எல்லா தவர்களுக்கும்
கூதத்:	செய்கின்றி கொன்ற	नमस्कृतः	ஆதரிக்கப்பட்ட
	ஒருவனை	श्लोकः	சுலோகமாகது
தூஷ்ட	உத்தேசிக்கது,	गीतः	பாடப்பட்டது.
கூக்ஷேன	கிணங்கொண்ட	तं	அதை
வஹ்மணா	பிரம்மதேவனுல்	निबोध	சென்றுமெனக்குத்
அயம்	நூத்தப் பிண்காரும்		செவிகொடுத்துத்
			கேள்.

ब्रह्मणे च सुरापे च चोरे भयव्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥

சஶ்டி:	" பெரிதேவர்களுக்கும்	निष्कृतिः	பிராயச்சித்தம்
வஹ்மணே ச	பிரதமணனைக் கொள்	विहिता	விதக்கப்பட்டிருக்
	றவன் கிடையத்திலும்		கின்றது.
சுராய் ச	கள்ளாண்டவன் கிடையத்திலும்,	कृतघ्ने	செய்கின்றி கொள்
சார்	திருடன் கிடையத்		றவன் கிடையத்தில்
	திலும்,	निष्कृतिः तथा	பிராயச்சித்தம்
அஹ்வரே	கிருதம் தவ, பிண்கான்		என்பதே
	கிடையத்திலும்	अस्ति न	கிடையாது.

अनार्यस्त्वं कृतघ्नश्च मिथ्यावादी च वानर । पूर्वं कृतार्थो रामस्य न तत्प्रतिकरोषि यत् ॥

வானர்	“ வானரனே !	ராமச்ய ச	ஸ்ரீராமருக்கே
त्वं	நீ	तत् प्रतिकरोषि न	{ அதற்கு வேண்டிய கைமாறு செய்வா நிஞக்கின்றன.
पूर्व	முதலில்	यत्	ஆனபடியால்
मिथ्यावादी च	பொய் சொல்லியே	अनार्यः	மரியாதைக்குரியவர்
कृतार्थः	காரியத்தை முடித்து கொண்டவனுய்		எல்லாம்.
कृतघ्नः	செய்கன்றி கொன் றவனுய்		

ननु नाम कृतार्थेन त्वया रामस्य वानर । सीताया मार्गणे यज्ञः कर्तव्यः कृतमिच्छता ॥

வானர்	“ வானரனே !	त्वया	உன்னால்
कृतं	பேருதவியு	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
इच्छता	பிரார்த்தித்து	सीतायाः	சீதாதேவியை
कृतार्थेन	வேண்டிய காரியம் கை கடப்பெற்றவனுன	मार्गणे	தேடும் விவரத்தில்
		यज्ञः	முயற்சியானது
		न कर्तव्यः नु नाम	செய்வதொடக்கில்லையே !

स त्वं ग्राम्येषु भोगेषु सक्तो मिथ्याप्रतिश्रवः । न त्वां रामो विजानीते सर्वं मण्डूकराविणं ॥

सः	“ அந்த	रामः	ஸ்ரீராமர்
त्वं	நீ	त्वां	உன்னை
ग्राम्येषु भोगेषु	கிற்றின்பக்களில்	मण्डूकराविणं	தவணைக்குரனுடைய
सक्तः	மூழ்கிக்கிடக்கின்றவ னும்	सर्वं	சர்ப்பமாக
मिथ्याप्रतिश्रवः	பொய்நிரத்தினாலு செய்கின்றவனுமீன,	विजानीते न	கண்டு கொள்ளா நிஞக்கின்றார்.

महाभागेन रामेण पापः करुणवेदिना । हरीणां प्रापितो राज्यं त्वं दुरात्मा महात्मना ॥

दुरात्मा	“ துஷ்டசகனதயுள்ள	महात्मना	நல்ல கண்ணன்கொ
पापः	பாபமாகிய	रामेण	ஸ்ரீராமரால் [ண்ட
त्वं	நீ	हरीणां	வானரர்களுடைய
करुणवेदिना	தண்ணளி அறிந்த	राज्यं	ராஜ்யத்தை
महाभागेन	புண்பா தபாவாகிய	प्रापितः	அடைந்தபெற்றாய்.

कृतं चेन्नाभिजानीषे रामस्यद्विष्टकर्मणः । सद्यस्त्वं निशितैर्वाणैर्हतो द्रक्ष्यसि वालिनम् ॥

त्वं	“ நீ	निशितः	உரிய
कृतं	அடைந்த பேருதவி	वाणैः	பாணங்களால்
अभिजानीषे न	நினைக்கவில்லை [ஐய	सद्यः	இப்பொழுதே
चेद्	என்றால்	हतः	கொல்லப்பட்டவனுய்
अविष्टकर्मणः	எதைதும் பிரயாசை யின்றி முடிக்கவல்ல	वालिन्	வாலியை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	द्रक्ष्यसि	பொய் கோரில் காண்பாய்.

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुधीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

சுபீவ	“சகீவ!	சங்குசித: ந	அடைபட்டுப்போக
येन	எந்த வழியாய்		கிணை.
वाली	காலி	समये	சொன்னபடி நடப்ப
हतः	கொல்லப்பட்ட		தில்
गतः	சென்றானே,	तिष्ठ	நின்றுப் பில்.
पन्थाः	அந்த வழி	वालिपथ	வாலியின் வழியை
च	இன்னும்	मा अन्वगाः	நின்பந்தருகிற.

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कार्मुकाक्ष्युताञ्जराण्यथसि वज्रसन्निभान् ।

ततः सुखं नाम निपेवसे सुखी न रामकार्यं मनसाऽप्यवेक्षमे ॥ १९ ॥

इक्ष्वाकुवरस्य	“இஷ்வாகு வம்சத் தில் உத்தமருடைய	ततः नाम	அதையா நிதான்
कार्मुकात्	கொத்தண்டத்தினின்று	सुखी	மனசுகவிலிணை
श्रुतान्	செவனிகளும்		தனதுப்
शरान्	பாணங்களை	सुखं	சிறிதன்பத்தி
वज्रसन्निभान्	வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகர்த்தவைகளாய்	निपेवसे	முழு கித்திடக்கின் நனை.
पश्यसि न	நீ அறிபா திருக்கின் றனை.	रामकार्यं	ராமரத காரியத் தை
नूनं	இது திண்ணம்.	मनसा अपि	மனதாலும்
		अवेक्षमे न	கருதா கிருக்கின் நனை.”

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10761

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1509

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்திலுத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वनम्—தாரா மறுவழிபும் ஸர்க்கம் ஸ்வரை ஸமாதானம் செய்துவது.

तथा ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रदीप्तमिव तेजसा । अवर्वाहृक्ष्मणं तारा ताराधिपनिभानना ॥

ताराधिपनिभानना	சக்திரண்டுபொன்ற	ब्रुवाणं	பேசுகிற
तारा	தாரா [முகமுடைய	सौमित्रिं	சமீதராதேவியின்
तेजसा	கிளத்தால்		புதல்வனாகிய
प्रदीप्तं इव	பெருகத்தெரிபட்டே தெயர்போல்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை பார்த்து
तथा	மேற்பெண்டவாறு	अवर्वाहृ	பின்வருமாறு பொ
			ழிந்தாள்.

नैवं लक्ष्मण वक्तव्यो नायं पुरुषमर्हति । हरीणामीश्वरः श्रोतुं तव वक्त्राद्विशेषतः ॥ २ ॥

लक्ष्मण "வந்தவனே !
 एवं இப்படி
 वक्तव्यः न பேசப்படத்தகாதவர்.
 हरीणां வானரர்களுடைய
 ईश्वरः மன்னனாகும்
 अयं இவர்

विशेषतः எப்படியும்
 तव தேவரீரது
 वक्त्रात् வாழியின்
 पुरुषं கொடிய சொல்லை
 श्रोतुं கேட்க
 अर्हति न அருகனாகார்.

नैवाकृतज्ञः सुग्रीवो न शयो नापि दारुणः ।

वीर "சூரே !
 हरीश्वरः தமிழ்மன்னனாகும்
 सुग्रीवः சகீரீவர்
 अकृतज्ञः செய்வன்றி மறந்தவர்
 என்பது

नैवानृतकयो वीर न जिह्वश्च हरीश्वरः ॥

न அல்லர்.
 दारुणः अपि கொடியவனும்
 न அல்லர்.
 अनुकथः एव பொய்பேசுகிறவனும்
 न அல்லர்
 जिह्वः च தர்மவெறி வழுவி நட
 न இல்லை. [க்கிறவனும்]

उपकारं कृतं वीरो नाप्ययं विस्मृतः कपिः ।

वीर "சூரே !
 वीरः வீரராகிய
 अयं सुग्रीवः இந்த சகீரீவர்
 कपिः வானரர்
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 रणे போரில்

रामेण वीर सुग्रीवो यदन्यैर्दुष्करं रणे ॥

अन्यैः अपि மற்றவர்களாலும்
 दुष्करं செய்யமுடியாததாகிய
 उपकारं உபகாரம்
 यत् எனவே அந்த
 कृतं பேருதவியை
 विस्मृतः न மறந்துவிட்டகாரல்லர்.

रामप्रसादात्कीर्तिं च कपिसाज्यं च शाश्वतम् ।

परन्तप சத்தருக்களைக்கூற
 உறுப்பவனே !
 रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது அனுகூ
 ரகத்தால்
 सुग्रीवः சகீரீவர்
 कीर्तिं च கீர்த்தியையும்

प्रसवानिह सुग्रीवो रुमां मां च परन्तप ॥

कपिसाज्यं வானரசாஜ்யம்
 शाश्वते எல்லாவற்றையும்
 रुमां च உருமையைமும்
 मां च என்னையும்
 इह இப்பொழுது
 प्रसवान् அடைந்தார்.

सुदुःखशयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालं न जानाते विश्वामित्रो यथा मुनिः ॥

पूर्वं முன்னே
 सुदुःखशयितः மிகவும் துக்கத்தில்
 முழுகிக்கிடந்த தீவர்
 इदं இந்த
 उत्तमं பெரும்
 सुखं பாக்கியத்தை
 प्राप्य அடைந்தது,
 विश्वामित्रः அசுவமித்திர

मुनिः முனிவர்
 यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 प्राप्तकालं { எதைதான் கப்பொழுது
 து செய்யவேண்டு
 மென்கிற காலத்தை,
 जानाते न அறியா நிறுங்கினார்.

प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थे समाहिता

॥ १२ ॥

धर्मज्ञ
सुग्रीवार्थे
समाहिता“தர்மமறிந்தவனே!
சுகரீவர் சிவதரத்தில்
பத்தினமகொண்ட
பாள்

त्वां

தேவரீரை

प्रसादये

அருள் புரிய பிரார்த்த
நிக் கின்றேன்.

महान्रोषसमुत्पन्नः संरम्भस्त्यज्यतापयम्

॥ १३ ॥

अयं

“இந்த

महान्

அனவுகடந்த

रोषसमुत्पन्नः

கிணத்தால் விரிந்த

संरम्भः

துடிப்பு

त्यज्यताम्

விடப்படட்டும்.

रुमां मां कपिराज्यं च धनधान्यवसूनि च । रामप्रियार्थं सुग्रीवस्त्यजेदिति मतिर्मम ॥ १४ ॥

सुग्रीवः

“சுகரீவர்

रामप्रियार्थं

ராமருடைய மனங்க்கோ
ஹது நடப்பதற்காக

धनधान्यवसूनि च

{ தனங்களையும், தான்
யாங்க்கொண்டும், செல்வங்
களையும்,

कपिराज्यं

வாராராஜ்யத்தையும்

मां

என்றோயும்,

रुमां च

உருமனையயும்,

त्यजेत्

துறந்துவிடுவார்;

इति

என்பது

मम

எனக்கு

मतिः

தெரிந்த விஷயம்.

समानेष्यति सुग्रीवः सीतया सह राघवम् । शशाङ्कमिव रोहिण्या निहत्वा राघवं रणे ॥

सुग्रीवः

“சுகரீவர்

रणे

போரில்

राघवं

ராவணனை

निहत्वा

கொன்று,

रोहिण्या

கோகிணியோடு

शशाङ्कं

சந்திரனை

इव

போல

सीतया सह

சிவதயோடு கூட

राघवं

ஸ்ரீராமரை

समानेष्यति

சேர்த்து வைப்பார்.

शतकोटिसहस्राणि लङ्कायां किल रक्षसाम् । अयुतानि च पद्त्रिंशत्सहस्राणि शतानि च ॥

लङ्कायां

“இலங்கையில்

रक्षसां

அரக்கர்களின்

शतकोटिसहस्राणि

கேரடி நூறுகூடவும்

पद्त्रिंशत्

முப்பத்தியாறு

अयुतानि च

பதினாயிரவரும்

सहस्राणि

ஆயிரக்கணக்காகவும்,

शतानि च

நூற்றுக்கணக்காகவும்

किञ्च

இருக்கிறார்களெனக்
கேள்வி.

अहत्वा तांश्च दुर्धर्षान् राक्षसान् कामरूपिणः । न शक्यो राघवो हन्तुं येन सा मैथिली हृता ॥

दुर्धर्षान्

“வெல்லுதற்கரியரும்,

कामरूपिणः

வேண்டிய உருவமெ
டுக்க வல்லருமாகிய

तान्

அந்த

राक्षसान् च

அரக்கர்களைவற்றோ

अहत्वा

கொல்லாமல், [கொண்டும்]

सा

அந்த

मैथिली

ஜானகிதேவியார்

येन

எவனால்

हृता

நிரூபிக்கொண்டு போ
கப்பட்டாளோ,

राघवः

அந்த ராவணன்

हन्तुं

கொல்ல

शक्यः न

முடியாதவனாகான்.

ते न शक्या रणे हन्तुमसहायेन लक्ष्मण । रावणः क्रूरकर्मा च सुग्रीवेण विशेषतः ॥

லட்சுமண “ ஸகந்தமுனா !
ரணே போரில்
அசஹாயேன உதவிபெறாத
சுமீவேண ச சுக்ரீவரொருவரால்
தே ஆவர்களும், [மட்டும்]

விசேபத: முக்கியமாய்
கூர்கர்மா கொடிய செயலுற்ற
ராவண: ச ராவணனும்
ஹந் கொல்ல
शक्या: न முடியாதவர்கள்.

एवमाख्यातवान् वाली स अभिज्ञो हरीश्वरः । आगमस्तु न मे व्यक्तः श्रवात्तस्माद्दृवीम्यहम् ॥

வாலி வாலி
एवं மேற்கண்டவாறு
आख्यातवान् சொல்லியிருக்கிறார்.
हरीश्वरः நாரணமன்னனாகும்
सः हि அவரோ
अभिज्ञः இவ்விஷயங்களைப்பெயல்
 வரம் நன்கறிந்தவர்.
मे எனக்கு

व्यक्तः தெரிந்ததாகிய
आगमः விஷயம்
न இல்லை.
तस्मान् அவரிடமிருந்து
श्रवात् கேள்வியாகையே
अहं நான்
प्रवीमि இப்பொழுது
 சொல்லுகிறேன்.

त्वत्सहायनिमित्तं वै प्रेषिता हरिपुङ्गवाः । आनेतुं वानरान् युद्धे सुबहून्हरियूथपान् ॥२०॥

युद्धे போரில்
त्वत्सहायनिमित्तं वै உமக்கு உதவியெய்
 வதற்காக
सुबहून् அமினக
वानरान् வானரர்களையும்

हरियूथपान् வானர சேனாபதிகளை
आनेतुं அழைத்துவர [யும்
हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
प्रेषिताः அனுப்பப்பட்டிருக்கி
 றார்கள்.

तांश्च प्रतीक्षमाणोऽयं विक्रान्तान् सुमहावलान् । राघवस्यार्थसिद्धयर्थं न निर्याति हरीश्वरः ॥

राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
अर्थसिद्धयर्थं காரியசெய்திக்காக
विक्रान्तान् விக்ரமசாலிகளாகும்
सुमहावलान् பிக்க பலசாலிகளும்
तान् च ஆவர்களையே [மரண

प्रतीक्षमाणः எதிர்பார்ப்பவராய்
अयं இந்த
हरीश्वरः வானரமன்னர்
निर्याति न வெளிக்கொம்பா
 கிருக்கின்றார்.

कृताऽत्र संस्था सौमित्रे सुग्रीवेण यथा पुरा । अथ तैर्वानरैः सर्वैरागन्तव्यं महाबलैः ॥

सौमित्रे “ ஸகந்தமுனா !
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
पुरा முன்னமேயே
अत्र இவ்விடத்தில்
कृता செய்ப்பட்ட
संस्था यथा உத்தரவுப்படி
महाबलैः மகா பலவீரர்களால்

तैः அந்த
वानरैः வானர்கள்
सर्वैः எல்லோராலும்
अथ இப்பொழுது
आगन्तव्यम् வந்தனையப்படி
 வேண்டும்.

कलकोटिसहस्राणि गोलाङ्गुलशतानि च । अथ त्वामुपयास्यन्ति जहि कोपमरिन्दम ॥

कोट्योनेकास्तु काकुत्स्थ कपीनां दीप्ततेजसाम् ॥ २३ ॥

அரिन्दம

“சத்ருஸம் துறாரக

கபீனா

வா வரசர்களின்

அனேகா;

ஆடுவைக

கோப: च

கொடிகளும்

अथ तु

இப்பொழுதித

त्वां

உம்மை

उपयास्यन्ति

உத்தமையாசுவர்கள்.

कोपं

கிளத்தை

जहि

தவிர்ப்பாயாக.

काकुत्स्थ

ககத்தமஸ்து!

कलकोटि-

ஆயிரம் கோடி

सहस्राणि }

கொடிகளும்

गोलाङ्गुलशतानि

நூற்றுமுகங்கொண்ட

முசுக்களும்

दीप्ततेजसं

மிக்க பலமுள்ள

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपाक्षतजानिभे नयने निरीक्षमाणाः ।

हरिवरवनिता न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शङ्किताः स्म सर्वाः ॥ २४ ॥

तव

“தேவரீரது

हरिवरवनिता:

வானர உத்தமஸ்தரீ

इदं

இந்த

सर्वाः हि

எல்லோருமே [கள்

मुखं

முகத்தை

शङ्किताः स्म

உள்ளம் கலங்கிய

निरीक्ष्य

பார்த்து,

வர்களாய்

कोपात्

கொபத்தால்

प्रथमभयस्य

முதலில் கொண்ட

नयने

கண்களினாலையும்

शान्तिं

தணினைவு [பயத்திற்று

क्षतजनिभे

சத்தத்தைப்போலிருக்

கின்றவைகளாய்

यान्ति न हि

அடையாமலேயிருக்

निरीक्षमाणाः

கவனிக்கும்

கிருர்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10785

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1533

पट्विंशः सर्गः—முப்பத்திஞ்ஞுவது எங்க்கம் ॥ ३६ ॥

सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम्—வக்கம்மணரை சுக்ரீவன் சமாதானம் செய்துவது.

इत्युक्तस्तारया वाक्यं प्रथितं धर्मसंहितम् । मृदुस्वभावः सौमित्रिः प्रतिजग्राह तद्वचः ॥

तारया

தாயையால்

उक्तः

சொல்லப்பட்டதற்கு

धर्मसंहिते

தர்மத்திற்கு ஒத்தி

செவிகாற்றியவரும்

ருக்கிறதும்

प्रथितं

வணக்கத்துடனிருக்

मृदुस्वभावः

{ தண்ணளியை பிறவி

குணமாய்வுடையவரு

மான

கிறதுமான

वाक्यं

சொல்லை

सौमित्रिः

ஸக்தமணர்

इति

மேற்கண்டவாறு

तद्वचः

அச்சொல்லை

प्रतिजग्राह

ஆங்கிகரித்தார்.

तस्मिन् प्रतिगृहीते तु वाक्ये हरिगणेश्वरः । लक्ष्मणात्ममुहतासं वक्षं किञ्चमिवात्यजन् ॥

तस्मिन्	அந்த	सुमहन्	அனவுகடந்த
वाक्ये	கொல்	सासं	மணக்கலவரத்தை,
प्रतिगृहीते तु	அங்கிகரிக்கப்பட்டவும்	किञ्च	சா
हरिगणेश्वरः	ஹரி கணமன்னனுக்கு	वक्षं	வக்சிதத்தை
	மவன்	इव	ஏவ்வண்ணமோ அவ்
लक्ष्मणात्	லக்ஷ்மணரிடத்தி		வண்ணமே
	ளரிந்து	अत्यजन्	நிகிலிட்டான்.

ततः कण्ठगतं माल्यं चित्रं बहुगुणं महन् । चिच्छेद् विमदश्चासीन्सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥

ततः	அப்பொழுது	बहुगुणं	பலவிதமாய் காமவே
वानरेश्वरः	வானரமன்னனாகிய		டன்களையழகுவிக்கும்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	माल्यं	மாலையை
कण्ठगतं	கழுத்திலணிந்திருந்	चिच्छेद्	சுருத்திவிட்டான்.
	தகும்	च	கட்டின
महन्	மிக	विमदः	மயக்கத்தொகிந்தவ
चित्रं	ஆழகுலாய்ந்ததும்	आसीन्	ஆயினான். [ஆய்

स लक्ष्मणं भीमवलं सर्वानरसत्तपः । अववीत्यश्रितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ॥ ४ ॥

सर्वानरसत्तपः	எல்லா வானரர்களி	संप्रहर्षयन्	உள்ளம் குளிரச் செய்
सः	அந்த [ஆக்கமனாகிய		கின்றவனாய்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [ஹஸ்ய	प्रश्रितं	வணக்கத்தடன்
भीमवलं	பயங்கரமான ஆற்ற-	वाक्यं	கொண்ட [கூடிய
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்	अववीत्	பின்வருவது மொழி
	ந்து		ந்தான்.

प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । रामप्रसादात्सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ॥

सौमित्रे	* ஸௌத்ரினா!	इदं च	இஃகே துஃஎல்லாமும்
प्रनष्टा	சாகழுகிய	पुनः	மறுபடியும்
श्रीः च	சரஜ்யலக்ஷ்மியும்,	मया	என்னால்
कीर्तिः च	கீர்த்தியும்	रामप्रसादान्	ராமபாது மூலாத
कपिराज्यं	காணரரஜ்யம்		த்தால்
शाश्वतं	முழுநேரதும்,	प्राप्तम्	பெறப்பட்டது.

कः शक्तस्तस्य देवस्य ख्यातस्य स्वेन कर्मणा । तादृशं विक्रमं वीर प्रतिकर्तुपरिन्दम ॥

अरिन्दम	* சக்தஸம்ஹாரக	देवस्य	தேவருக்கு
वीर	வீரரே! [சாகிய	तादृशं	அவர்கெய்தத்தெற்ற
स्वेन	தனது	विक्रमं	விக்கிரமத்தை[தாண
कर्मणा	தொழிலால்	प्रतिकर्तुं	கைமாலாய் செய்ய
ख्यातस्य	புகழ் பெடத்த	कः	எவன்
तस्य	அந்த	शक्तः	வல்லவன் P

इति तस्य ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अभवत्क्षमणः प्रीतः प्रेम्णा चैवमुवाच ह ॥

तस्य	அந்த	प्रीतः	மகிழ்ச்சிக்குக் கொண்டு
महात्मनः	மகா தீவனவாகிய	अभवत्	ஆயினர்; [உவராது
सुग्रीवस्य	சுகிரீவன்	ह	காண்!
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रेम्णा च	பிரியத்தோடெய்ய
ब्रुवाणस्य	கொண்டபொழுது	एव	பின்வருமாறு
उचमणः	வந்தமணர்	उवाच	பதினாறுத்தார்.

सर्वथा हि मम भ्राता सनाथो वानरेश्वर । त्वया नाथेन सुर्याव प्रथितेन विशेषतः ॥

सुर्याव	சுகிரீவ!	प्रथितेन	அடக்கி அடக்கிறவரு மகன்
वानरेश्वर	வானரசன்!		
मम	எனது	त्वया	உமையால்
भ्राता	தம்பையனார்,	सर्वथा	எவ்வாறுமே
नाथेन	ஆயினவரும்,	सनाथः हि	வேண்டிய துணையற்ற வகை.
विशेषतः	விசேஷமாக		

यस्ते प्रभावः सुर्याव यच्च ते शौचमार्जवम् । अहस्त्वं कपिराज्यस्य श्रियं भोक्तुमनुत्तमाम् ॥

सुर्याव	சுகிரீவ!	आर्जवं च	பரிசேவா,
ते	உனக்கு	त्वं	அந்த நீ
यः	எப்படிப்பட்டதாகிய	कपिराज्यस्य	வானராஜ்யத்தி
प्रभावः	ஆற்றலோ,	अनुत्तमां	சிறந்த [ஹனும
ते	உனக்கு	श्रियं	சிறுவை
यत्	எப்படிப்பட்டதான	भोक्तुं	ஆண்டவதற்கு
शौचं	கபடிண்மைபோ,	अहः	தக்கவனே.

सहायेन च सुर्याव त्वया रामः प्रतापवान् । वधिष्यति रणे शत्रुनचिरान्नात्र संशयः ॥१५॥

सुर्याव	சுகிரீவ!	शत्रून्	சுதருக்களை
रामः	ராமர்	अचिरात्	சீக்கிரமே
सहायेन	ஹனுமையாகிற	रणे	போரில்
त्वया च	உன்னாலேயே	वधिष्यति	அழிப்பார்.
प्रतापवान्	மேன்மைபெற்று	अत्र	இதில்
	விளங்குகின்றார்.	संशयः न	ஐயமில்லை.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः । उपपन्नं च युक्तं च सुर्याव तव भाषितम् ॥१६॥

सुर्याव	சுகிரீவ!	अनिवर्तिनः	மகா அதிபகாலிய
धर्मज्ञस्य	தர்மமறிந்தவரும்	तव	உனது [மாகிய
कृतज्ञस्य	செய்வன்றி அறிந்த	भाषितं	கொல்
	வரும்	युक्तं च	சரியாயிருக்கிறது.
संग्रामेषु	கொள்கையில்	उपपन्नं च	உபக்கித்ததாய் பிரகட்கிறது.

दोषज्ञः सति सामर्थ्ये कोऽन्यो भाषितुमर्हति । वर्जयित्वा मम ज्येष्ठं त्वां च वानरसत्तम ॥

वानरसत्तम	“ வானரோத்தம !	कः	கந்த ஒரு
मम	எனது	दोषज्ञः	அறிவுடைபவன்
ज्येष्ठं	தனம்பலமுள்ளதும்	सामर्थ्ये सति	ஆற்றலிருக்கையில்
त्वां च	உன்னையும்	भाषितुं	அழகாய் பேச
वर्जयित्वा	தவிர்த்து,	अर्हति	முடியுமா ?
अन्यः	மேலறு		

सदृशश्चासि रामस्य विक्रमेण बलेन च । सहायो दैवतैर्दत्तश्चिराय हरिपुङ्गव ॥ १८ ॥

हरिपुङ्गव	“ வானரோத்தம !	रामस्य च	ஹீராமருக்கே
दैवतैः	தேவதைகளால்	विक्रमेण	ஆண்மைமையாலும்
चिराय	வெகுநேரத்திற்கு	बलेन च	ஆற்றலாலும்
सहायः	துணையாக [முந்தி]	सदृशः	ஒப்பானவராக
इतः	அறிக்கப்பட்டீர்	असि	இருக்கின்றீர்.

किं तु शीघ्रमितो वीर निष्काम त्वं मया सह । सान्त्वय स्वयस्य त्वं भार्याहरणकशितम् ॥

वीर	“ வீர !	निष्काम	புறப்படு.
किं तु	போனது போகட்டும்	त्वं	நீ
	இனியாவது	भार्याहरण-}	மனைவியை திருட்டுக்
त्वं	நீ	कशितं }	கொடுத்து மனம்
मया सह	என்னோடுகூடவே		கொந்து கிடக்கும்
इतः	இவ்விடத்திலின்றி	स्वयस्य	உனது தேரமுரை
शीघ्रं	தீவிரமே	मान्वय	நோற்றுதல் செய்.

यच्च शोकाभिभूतस्य भ्रूत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं पक्ष्पायुक्तस्तच्च त्वं सन्तुपहसि ॥

शोकमिभूतस्य	“ சோகத்தில் முழுகிக் கிடக்கும்	पक्ष्पाणि	கடுங்கொத்தம்
रामस्य	ஹீராமருடைய	उक्तः	சொல்லப்பட்டவர்,
भाषितं	சொல்லி	यत् च	எதுமேல
भ्रूत्वा	நினைத்து,	तत् च	அது எல்லாவற்றை
मया	என்னால்	अन्तु	பண்ணிக்
त्वं	நீ	अहसि	வேண்டிற்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

சமச்சிவ: சரீ:—முப்பத்திவாழ்க்கு ஸர்க்கம் || 33 ||

வானரசேனாசமனம்—வாணரஸேனாசனின் வரவு.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । हनुमन्तं स्थितं पार्थं सचिवं त्विदमब्रवीत् ॥

महात्मना	மகாத்மாவுடனா	स्थितं	நின்றுகொண்டிருந்த
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	सचिवं	மந்திரியாகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு	हनुमन्तं	ஹனுமாணரப்பார்த்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	तु	உடனே
	செவிகாற்றிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
सुग्रीवः	சுகரீவன்	इदं	இனிவருமாறு
पार्थं	பக்கலில்	अब्रवीत्	ஆக்டுபடுத்தான்.

महेन्द्रहिमवद्दिन्ध्यकैलासशिखरेषु च । मन्दरे पाण्डुशिखरे पञ्चशैलेषु ये स्थिताः ॥ २ ॥
 तरुणादित्यवर्णेषु भ्राजमानेषु सर्वतः । पर्वतेषु समुद्रान्ते पश्चिमायां तु ये दिशि ॥ ३ ॥
 आदित्यभवने चैव गिरौ सन्ध्याभ्रसन्निभे । पद्मतालवने भीमं संश्रिता हरिपुङ्गवाः ॥ ४ ॥
 अञ्जनांबुदसङ्काशाः कुञ्जरप्रतिभोजसः । अञ्जने पर्वते चैव ये वसन्ति पुनङ्गवाः ॥ ५ ॥
 मनःशिलागुहावासा वानराः कनकप्रभाः । मेरुपार्श्वगतश्चैव ये भुञ्जगिरिसंश्रिताः ॥ ६ ॥
 तरुणादित्यवर्णाश्च पर्वते च महारुणे । पिबन्तो मधु मेरेयं भीमवेगाः पुनङ्गवाः ॥ ७ ॥
 वनेषु च सुरम्येषु सुगन्धिषु महत्सु च । तापसानां च रम्येषु वनान्तेषु समन्ततः ॥ ८ ॥
 तांस्तान् समानय क्षिप्रं पृथिव्यां सर्ववानरान् । सामदानादिभिः कल्पैराशु प्रेषय वानरान् ॥ ९ ॥

वानरान्	வானரர்களை	तरुणादित्यवर्णेषु	தரணாதித்யவர்க
आशु	அகாலத்தில்		கொண்டு
प्रेषय	அனுப்பும்.	सर्वतः	எங்கும்
ये	எவர்கள்	भ्राजमानेषु	பிரகாசித்தாக்கொண்ட
महेन्द्रहिमवद्दिन्ध्य- कैलासशिखरेषु च	மகேந்திரம், நந்தியம், கேலாசசிவமலை மலைகளிலும்,	पर्वतेषु तु	பர்பதமலையும்
मन्दरे	மந்தரமலையிலும்,	सन्ध्याभ्रसन्निभे	சந்திரவானத்தைய நிற்த்த
पाण्डुशिखरे	பாண்டிமலைமிகுந்த தும்,	आदित्यभवने	அதித்யவன மாநிலை
पञ्चशैलेषु	பஞ்சமலைகளிலும்	गिरौ च	மலைகளும் [யாகிய
ये	எந்த	स्थिताः एव	இருக்கிறார்களே,
हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தரர்கள்	भीमं	மிகப் பெரிய
पश्चिमायां	மேற்கு	पद्मतालवने	பத்மதாலவனத்தில்
दिशि	நிச்சி	संश्रिताः	உசிக்கிவருகின்றே,
समुद्रान्ते	சமுத்திரம் மலையில்	ये	எந்த

अज्ञानाद्युद- }	அனையுட- }	சுரநிஷு	சுறுமணக்கமழுதம்
सङ्काशाः }	சங்காசா- }	महत्सु	பெரும்
कुञ्जर- }	குஜர்- }	यनेषु च	வனங்கனிலும்,
प्रतिमौजसः च }	புதிமௌச- }	समन्ततः	என்றும்
पुष्पङ्गमाः	புஷ்பங்கமா- }	तापसानां	தபஸ்விதனுடைய
अञ्जने	அஞ்சன	रम्पेषु	அழகிய
पर्वते	பர்வதத்தில்	वनान्तेषु च	வனங்களிலும்
वसन्ति एव	வசிக்கின்றனவோ,	मीमवेगाः	பரர்க்கிரமசரணிகளாய்
मनःशिला- }	மனஃசிலை- }	मधु	தேனையும் [னையும்]
गुहावासाः }	குஹாவாசா- }	सैरयं	சைமரேயமெனும் கள்-
		पिबन्तः	சூடி-த்துக்கொண்ட.
कनकश्रमाः	கனகசும- }	पुष्पङ्गमाः	புஷ்பங்கமா [ருக்கும்]
		ये एव	எவர்களோர் அவர்க
मेरुशर्श्वगताः	மேருசர்சுவகதா- }	पृथिव्यां	உலகில் [னையும்]
भुजगिरि- }	புஜகிரி- }	तान् तान्	அங்கங்கிருக்கும்
संभिताः च }	சம்பிதா- }	सर्वानरान् च	வானரர் எல்லோ
वानराः	வானரர்கள்		ரையும்
तरुणादिव- }	தரூநாடிவ- }	सामदानादिभिः	நல்ல வர்த்தனை கொ
वर्णाः च }	வரணா- }		டுத்தல் முதலிய
महाक्षणे	மகாசுணை	कश्यपः	உபாயங்கொளல்
पक्वे च	பர்வதத்திலும்	शिश्रं	சினரவில்
सुरम्पेषु	சுரம்பிய	समानय	வரவழை.

प्रेषिताः प्रथमं ये च मया दूता महाजवाः । त्वरणार्थं तु भूयस्त्वं हरीन् संप्रेषयापरान् ॥

प्रथमं	“முந்தியே	स्व	நீ
मया	என்னால்	भूयः	மறுபடியும்
प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்ட	स्वर्णार्थं	வினைந்துவரச்செய்ய
दूताः	தூதர்கள்		யும்பொருட்டு
ये च	எவர்களோர் அவர்கள்	अपरान्	இதர
महाजवाः	மிக வேகசரணிகள்,	हरीन्	வானரர்களை
तु	இருந்தாலும்	संप्रेषय	அனுப்பும்.

ये प्रसक्ताश्च कामेषु दीर्यमूत्राश्च वानराः । इहानयस्य तान् सर्वांश्शीघ्रं तु मम शासनात् ॥

ये	“எந்த	तान्	அவர்கள்
वानराः	வானரர்கள்	सर्वान् तु	எல்லோரையும்
कामेषु	செந்தின்பங்களில்	शीघ्रं	இப்பொழுதே
प्रसक्ताः च	முழுதவர்களாய்	मम	எனது
	எனதையும் தான்க்கெ	शासनात्	ஆம்னைகொண்டு
दीर्यमूत्राः च	ன தவணைவக்கிள்	दृष्ट	இயம்பிடத்திற்கு
	றவர்களோர்,	आनयस्य	அழைத்துவரும்.

अहोभिर्दशभिर्ये हि नागच्छन्ति ममाङ्गया । इन्तव्यास्ते दुरात्मानो राजशासनदूषकाः ॥

மம	"எனது	आगच्छन्ति न हि	என் துணைரா கிருக்கின்
आङ्गया	ஆக்களுடைய	ते	அந்த [முக்களை;
दशभिः	10க்கு	राजशासनदूषकाः	ராஜனது ஆக்களுடைய
अहोभिः	தினங்களில்	दुरात्मानः	துஷ்டர்கள் [நீதிய
ये	சான்றான்	इन्तव्याः	கொண்டபட நிலை
			புயலர்கள்.

शतान्यथ सहस्राणां कोट्यश्च मम शासनात् । प्रयान्तु कपिसिंहानां दिशो मम मते स्थिताः ॥

மம	"எனது	शतानि	நூறுகளும்
मते	என்ன அபிப்பிராயத்	कोट्यः च	கோடிக்களும்
	தில்	अथ	இப்பொழுது
स्थिताः	இருக்கின் தவர்களும்	मम	எனது
	மரண	शासनात्	ஆக்களுடையக்கொண்டு
कपिसिंहानां	வானரோத்தமர்களு	दिशः	எங்காதிக்குகள் லும்
	டைய	प्रयान्तु	புறப்பட்டுப்
सहस्राणां	ஆயிரங்களின்		போகட்டும்.

मेघपर्वतसङ्काशाश्लादयन्त इवाम्बरम् । घोररूपाः कपिश्रेष्ठा यान्तु मच्छासनादितः ॥

घोररूपाः	பயங்கரமான உருக்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தைய
	கொண்டவர்களும்	छादयन्तः	மறைப்பவர்களாய்
मेघपर्वतसङ्काशाः	{ மேகத்தையும் பர்வ	मच्छासनात्	எனது ஆக்களுடையக்
	{ தத்தையும் திகர்த்த	इतः	இக்கிரை [கொண்டு
	வர்களோடான	यान्तु	புறப்பட்டுச்
कपिश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்		செல்லட்டும்.

ते गतिज्ञा गतिं गत्वा पृथिव्यां सर्वानराः । आनयन्तु हरीन्सर्वांस्वरिताः शासनान्मम ॥

ते	"அந்த	गति	இருக்குமிடத்திற்கு
पृथिव्यां	பூமியில்	गत्वा	சென்று,
गतिज्ञाः	இருப்பிடங்களை	हरीन्	வானரர்கள்
सर्वानराः	வானரர்கள் [யறிந்த	सर्वां	எல்லோரையும்
	எங்கேயும்	मम	எனது
स्वरिताः	கொண்ட மத்தொழைய	शासनात्	ஆக்களுடையக்கொண்டு
	தவர்களாய்	आनयन्तु	கொடுத்தவாட்டும்

तस्य वानरराजस्य श्रुत्वा वायुसुतो वचः । दिक्षु सर्वासु विक्रान्ता मेघयामास वानरान् ॥

वायुसुतः	"வாயுவின் புதல்வர்	विक्रान्तान्	பயங்கரமானவர்களை
तस्य	அந்த	वानरान्	வானரர்களை [இய
वानरराजस्य	வானரமன்னனது	सर्वासु	எல்லா
वचः	ஆக்களுடைய	दिक्षु	திக்குகளுக்கும்.
श्रुत्वा	கொண்டதொண்டு,	मेघयामास	ஆனப்பிழை.

ते पदं विष्णुविक्रान्तं पतविज्योतिरध्वगाः । प्रयाताः प्रहिता राज्ञा हरयस्तत्क्षणेन वै ॥

ते	அந்த	विष्णुविक्रान्तं पदं	ஆகாசமார்க்கமாய்
हरयः	வானரர்கள்	राज्ञा	ராஜாவால்
पतविज्योति-	பாதிகன், நடைத்தரன் கன் இருக்கும் மரக் கத்தைப் படைத்தவர் கனராய்	तक्षणेन वै	அப்பொழுதே
रध्वगाः		प्रहिताः	அனுப்பப்பட்டவர் கனாய்
		प्रयाताः	சென்றார்கள்.

ते समुद्रेषु गिरिषु वनेषु च सरःसु च । वानरा वानरान् सर्वात्रामहेतोश्चोदयन् ॥ १८ ॥

ते	அந்த	सरःसु च	பொய்கைகளிலும்
वानराः	வானரர்கள்	वानरान्	வானரர்கள்
समुद्रेषु	சமுத்திரங்களிலும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
गिरिषु	பர்வதங்களிலும்	रामहेतोः	ஸ்ரீராமனைக்கரியத்
वनेषु च	வனங்களிலும்	अचोदयन्	ஏகினார்கள். [திற்காக

मृत्युकालोपमस्याज्ञां कपिराजस्य वानराः । सुग्रीवस्याययुः श्रुत्वा सुग्रीवभयदर्शिनः ॥

वानराः	வானரர்கள்	आज्ञां	ஆக்களுதைய
मृत्युकालोपमस्य	சாவை விளைவிக்கும் பமனை நிகர்த்தவனும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
		सुग्रीवभय-	சுக்ரீவனிடமிருந்து
कपिराजस्य	வானரமன்னனுமான்	दर्शिनः	ஆபத்தை நினைத்த வர்களாய்
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனுடைய	आययुः	பிரயாணமாணார்கள்.

ततस्तेऽञ्जनसङ्काशा गिरेस्तस्मान्महाजवाः । तिस्रः कोट्यः प्लवङ्गानां निर्यमुर्यत्र राघवः ॥

ततः	அப்பொழுது	ते अञ्जनसङ्काशाः	அந்த அஞ்சனமலையை நிகர்த்தவர்களும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाजवाः	மகா வேகமுடைய
यत्र	எங்கிருந்தாரோ அவ்	तिस्रः	மூன்று [வர்களுமான
तस्मात्	அந்த [விடத்திற்கு	कोट्यः	கோடிகள்
गिरेः	அஞ்சனமலையிலிருந்	निर्ययुः	பிரயாணமாணார்கள்.
प्लवङ्गानां	வானரர்களுடைய [து		

अस्तं गच्छति यत्रार्कस्तस्मिन्निरिवरं स्थिताः । तप्तहंमहाभासस्तस्मात्कोट्यो दश च्युताः ॥

अर्कः	சூரியபகவான்	तप्तहंम-	உருக்கின பொன்
यत्र	எங்கு	महाभासः	போன்ற கிறந்த ஒளி கொண்டவர்கள்;
अस्तं	அஸ்தமனத்தை	तस्मात्	அதிலிருந்து
गच्छति	அண்டுகிறதே;	दश	பத்து
तस्मिन्	அந்த	कोट्यः	கோடிகள்
गिरिवरे	கிரிகிரோஷ்டத்தில்	च्युताः	பிரயாணமாணார்கள்.
स्थिताः	இருக்கிறவர்கள்		

कैलासशिखरेभ्यश्च सिंहकेसरवर्चसाम् । ततः कोटिसहस्राणि वानराणामुपागमन् ॥२२॥

सिंहकेसरवर्चसां	சிம்மத்தின் பிடரிமயின் மேன்ற சூழிப்புடைய	कैलास- शिखरेभ्यः	கைலாஸசிகரங்களில் நின்று
वानराणां	வானரர்களில்	ततः	அப்பொழுது
कोटिसहस्राणि च	ஆட்சம் கோடிக்களும்,	उपागमन्	பிரயாணமாற்றர்கள்.

फलमूलेन जीवन्तो हिमवन्तमुपाश्रिताः । तेषां कोटिसहस्राणां सहस्रं समवर्तत ॥ २३ ॥

हिमवन्तं	இமயமலையில்	जीवन्तः	ஜீவிப்பவர்கள்.
उपाश्रिताः	வசிக்கிறவர்கள்	तेषां	அவர்களில்
फलमूलेन	கனிபிழக்குகளைக் கொண்டு	कोटिसहस्राणां	ஆட்சம் கோடிகளில்
		सहस्रं	ஆட்சம்
		समवर्तत	புறம்பட்டார்கள்.

अङ्गारकसमानानां भीमानां भीमकर्षणाम् । विन्ध्याद्वानरकोटीनां सहस्राण्यपतन्तम् ॥

अङ्गारकसमानानां	கரியை நிகர்த்த	वानरकोटीनां	வானரக்கோடிகளில்
भीमानां	பயங்கரத்தோற்றமு டையவர்களும்	सहस्राणि	ஆட்சங்கள்
भीमकर्षणां	பிமச்செயல்புடைய வர்களுமான	दुतं	வினாவில்
		विन्ध्यात्	விந்தியமலையிலிருந்து
		अपतन्	வெறிக்கொழிந்தார்கள்

क्षीरोद्वेलानिलयास्तमालवनवासिनः । नारिकेलशनाथैव तेषां संख्या न विद्यते ॥२५॥

क्षीरोद्वेला- निलयाः च	பாற்கடலின் கரையில் வசிப்பவர்களும்,	नारिकेलशनाः	தேங்காயை உணவர் சக கொண்டவர்கள்;
तमालवन- वासिनः एव	தமாலவனத்தில் வசிப் பவர்களும்,	तेषां	அவர்களுடைய
		संख्या	தொகை
		विद्यते न	எண்ணி முடியாது.

वनेभ्यो गङ्गरेभ्यश्च सरिद्धश्च महाजवाः । आगच्छद्गानरी सेना पिवन्तीव दिवाकरम् ॥

वनेभ्यः	வனங்களிலிருந்தும்	गानरी	வானர
गङ्गरेभ्यः च	குளங்களிலிருந்தும்	सेना	கைன்டயானது
सरिद्धः च	ஆறுகளிலிருந்தும்	दिवाकरं	தீபபகவானை
महाजवाः	ஆதிவேகமுடையவர் கள் வந்தார்கள்.	पिवन्ति	உண்ணப்போகிறது
		इव	போலவே
		आगच्छन्	புறம்பட்டது.

ये तु स्वरयितुं याता वानराः सर्ववानरान् । ते वीरा हिमवच्छैलं ददृशुस्तं महाद्रुमम् ॥

ये	எந்த	ते	அந்த
वानराः	வானரர்கள் [அம்]	वीराः	வீரர்கள்
सर्ववानरान्	எல்லா வானரர்களோ-	तं	அந்த
स्वरयितुं	வினாந்து புறப்பட்டுச் செய்வ	महाद्रुमं	பெருமரங்களுடைய
याताः नु	கொண்டு நிற்கக்கூடியோர்	हिमवच्छैलं	இமயமலையை
		दृशुः	கண்டார்கள்.

तस्मिन्निरिवरे रम्ये यज्ञो माहेश्वरः पुरा । सर्वदेवमनस्तोषो बभौ दिव्यो मनोहरः ॥२८॥

तस्मिन्	அந்த	मनोहरः	எல்லாருடைய மனங்களை
रम्ये	அழகிய		யும் கவருகிறதும்,
गिरिवरं	பர்வத சிறீர வட்டத்தில்	दिव्यः	அமா னுஷ்யமான ஒரு
पुरा	முன்மொருநூதல்		மான்
सर्वदेव-	} எல்லா தேவதைகளின்	माहेश्वरः	மாமேகச்வரமென்ப
मनस्तोषः }			படும
		यज्ञः	யாகமமானது
	உன்னங்களை யும்	बभौ	நடந்தது.
	கவிப்புறச்செய்கிற		
	தும்		

अन्ननिष्यन्दजातानि मूलानि च फलानि च । अमृतास्वादकल्याणि ददृशुस्तत्र वानराः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	मूलानि च	கிழக்குகளையும்
वानराः	வானரர்கள்	फलानि च	பழக்களையும்
अन्ननिष्यन्द-	} சிறினை அன்னங்கனி	अमृतास्वाद-	} அமிர்த ருசி போன்ற
जातानि }		कल्याणि }	
	சிறுந்து உண்டான	ददृशुः	கண்டார்கள்.

तदन्नसंभवं दिव्यं फलं मूलं मनोहरम् । यः कश्चित्सकुदश्नाति मासं भवति तर्पितः ॥

यः कश्चिद्	எவனை ஒரு மொருவன்	फलं	பழத்தையும்
सकृद्	ஒருமுறை	मूलं	கிழக்கையும்
तदन्नसंभवं	அந்த அன்னத்திலிருந்து உண்டானதும்	अश्नाति	புகிக்கின்றானே;
			அவன்.
दिव्यं	அமா னுஷ்யமானதும்	मासं	ஒருமாதம் காணாக்கும்
मनोहरं	மனதைக் கவர்கிறது	तर्पितः	பசிதராமில்லாதவ
	மான	भवति	ஆகிறது. [ஆய்]

तानि मूलानि दिव्यानि फलानि च फलाशनाः । औषधानि च दिव्यानि जगृहुर्हरियूथपाः ॥

फलाशनाः	பழக்களை உணவாய்	मूलानि	கிழக்குகளையும்,
	உடையவர்களான	फलानि च	பழக்களையும்
हरियूथपाः	வானரர்களைத்தலைவர்	दिव्यानि	அமா னுஷ்யமான
तानि	அந்த	औषधानि च	ஒஷதிகளையும்
दिव्यानि	அமா னுஷ்யமான	जगृहुः	பறித்துக் கொண்டார்கள்.

तस्माच्च यज्ञायतनान्युष्पाणि सुरभीणि च । आनिन्युर्वानरा गत्वा सुभीवप्रियकारणात् ॥

वानराः	வானரர்கள்	उष्पाणि च	புக்பங்களையும்
गत्वा	சென்று,	सुभीवप्रियकारणात्	கனிவளைப் பீர்திடுவாய்
तस्मान्	அந்த		யும் பொருட்டு
यज्ञायतनान् च	யாகசாலைகளிலிருந்தே	आनिन्युः	எடுத்துக்கொண்டு
सुरभीणि	நல்ல வாசனையுள்ள		வந்தார்கள்.

ते तु सर्वे हरिवराः पृथिव्यां सर्वानरान् । संवोदयित्वा त्वरिता यूथानां जग्मुरग्रतः ॥

ते	அந்த	संवोदयित्वा	ஆக்குமாபித்தானிட்டு,
हरिवराः	வரனரோத்தமர்கள்	त्वरिताः	கிரைவாகச் சென்று
सर्वे तु	எல்லோருமே		கின்றவர்களாய்
पृथिव्यां	உலகில்	यूथानां	காசனங்களாகக் குது
सर्वानरान्	வானரசர்கள் எல்லோரையும்	अग्रतः	முந்தியே
		जग्मुः	வந்தார்கள்.

ते तु तेन मुहूर्तेन यूथपाः शीघ्रगामिनः । किष्किन्धां त्वरया प्राप्ताः सुग्रीवा यत्र वानरः ॥

ते	அந்த	किष्किन्धां	கிழ்க்கிதைதில்
शीघ्रगामिनः	சீக்கிரமே பறக்கவல்ல	सुग्रीवः	சுக்கிரிவ
यूथपाः	வானரத் தலைவர்கள்	वानरः	வானரன் [அங்கு
त्वरया तु	அவசரமாகவே	यस	எங்கிருந்தானோ,
तेन मुहूर्तेन	அநே நேரத்தத்தில்	प्राप्ताः	வந்து செந்தார்கள்.

ते गृहीत्वौषधीः सर्वाः फलं मूलं च वानराः । तं प्रतिग्राहयामासुर्वचनं चेदमब्रुवन् ॥ ३५ ॥

ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	ते	அவனை
औषधीः	ஔஷதிகள்	प्रतिग्राहयामासुः	எடுத்ததாகொன்ற
सर्वाः	எல்லாவற்றையும்		கேண்டனார்கள்;
फलं	பழத்தையும்	इदं	இனிவரும்
मूलं च	கிழ்க்கையையும்	वचनं च	வாத்தையையும்
गृहीत्वा	கொண்டு வந்து,	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

सर्वे परिगताः शैलाः समुद्राश्च वनानि च । पृथिव्यां वानराः सर्वे शासनादुपयान्ति ते ॥

शैलाः	மலைகளும்	पृथिव्यां	உலகில்
समुद्राः	சமுத்திரங்களும்	वानराः	வானரசர்கள்
सर्वे च	எல்லாமும்	सर्वे	எல்லோரும்
परिगताः	சாக்களால் தேய்	ते	தேவரீது
	பட்டன.	शासनात्	கட்டினபின்படி
वनानि च	வனங்களும் அப்படியே தேடப்பட்டன.	उपयान्ति	உத்தேசனை: ந்த
			கின்றார்கள்.

एवं श्रुत्वा ततो हृष्टः सुग्रीवः प्लवगाधिपः । प्रतिग्राह तर्ह्यतस्तेषां सर्वमुपायनम् ॥ ३६ ॥

प्लवगाधिपः	வரனாமன் னனுதிய	तर्ह्यतः	அவர்களுடத்தில் சந்
सुग्रीवः	சுக்கிரிவன்		தொலையடைந்தவனுய்
एवं	மேற்கண்டவாறு	तेषां	அவர்களுடைய
श्रुत्वा	கேட்டு, [கொள்ளியதை	उपायने	காண்கதை
ततः	அதனால்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
हृष्टः	பு. வி. அம். பூரித்தவனாகி	प्रतिग्राह	எடுத்தகொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

अष्टविंशः सर्गः—முப்பத்திவட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 28 ॥

सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम्—சுகிரீவன் பூரீராமனைநித்யில் வருவது.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वमुपायनमुपाहृतम् । वानरान्सान्त्वयित्वा च सर्वानेव व्यसर्जयत् ॥ १ ॥

उपाहृतं	கொண்டு வரப்பட்ட	सर्वान् एव	எல்லாவரையும்
उपायनं	காணிக்கையான	सन्त्वयित्वा च	புகழ்ந்து கொண்டாடி.
तत् सर्वं च	அது எல்லாவற்றை		விட்டு,
प्रतिगृह्य	வாங்கிக்கொண்டு, [யும்	व्यसर्जयत्	விடைகொடுத்தனும்]
वानरान्	வானரர்கள்		பினான்.

विसर्जयित्वा स हरीञ्छूरांस्तान्कुतर्कणः । मेने कुतार्थमात्मानं राघवं च महावयम् ॥

सः	அவன்	आमानं	தன்னை
कृतकर्मणः	இட்ட வேலைகள்	कुतार्थं	காரியம் கைகூடப்
तान्	அந்த[செய்து முடித்த		பெற்றவனாகவும்]
छूरान्	குரர்களான	महावयं	மகா பரிஷ்டராகிய
हरीन्	வானரர்களை		{ பூரீராமரை அப்படியே
विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனும்	राघवं च	{ காரியம் கைகூடப்
	பிட்டு,	मेने	{ பெற்றவராகவும்
			எண்ணினான்.

स लक्ष्मणो भीमवलं सर्ववानरसत्तमम् । अववीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं संप्रहर्षयन् ॥

किष्किन्धाया विनिष्क्राम यदि ते सौम्य रोचते ॥ ३ ॥

सः	அந்த	प्रश्रितं	நல்ல ஐமூக்கத்தை வி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		ளக்கக்காட்டுகிற
भीमवलं	மகா பலராலியும்	वाक्यं	பின்வரும் கொல்லை
सर्ववानरसत्तमं	எல்லா வானரர்களில்	अववीत्	கொன்னார்.
	உத்தமருமான	सौम्य	"அப்பா !
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து	ते रोचते यदि	உமக்குப் பிரியமில்
संप्रहर्षयन्	உத்தராகப்படுத்து	किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையி லிருந்து
	கின்றவராய்	विनिष्क्राम	நீர் புறப்படுமா

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य सुभाषितम् । सुग्रीवः परमप्रीतो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ४ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	परमप्रीतः	மிகச் சந்தேகமடைந்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய		தவறுகி
सुभाषितं	அழகாய்ச் சொல்லப்	एतन्	இனி வரப்போகிற
	பட்ட	वाक्यं ह	சொல்லையும்
तद्वचनं	அம்மொழியை	उवाच	பென்னார்.

एवं भवतु गच्छावः स्थेयं स्वच्छासने मया

॥ ५ ॥

एवं भवतु ^{“அப்படியே ஆகட்டுக்;}
गच्छावः ^{நாமிருவரும் போ}
मया ^{என்னால் [கொம்;}

स्वच्छासने ^{உய்தாக்கிணியில்}
स्थेयम् ^{இருக்கவேண்டியது”.}

तमेवमुक्त्वा सुग्रीवो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।

विमर्जयामास तदा तारामन्याश्च योषितः ॥

सुग्रीवः ^{சுகரீவன்,}
शुभलक्षणं ^{உத்தம ஸ்ரீஷ்டங்கள்}
^{ளமைப்படுத்தி}
तं ^{அந்த}
लक्ष्मणं ^{லக்ஷ்மணனைப்}
^{பார்த்து}
एवं ^{மேற்கண்டவாறு}

उक्त्वा ^{கொல்லிகிட்டு,}
तदा ^{அப்பொழுது}
तारां ^{தாரையையும்}
अन्याः ^{மற்றுமுள்ள}
योषितः च ^{மனைகிமார்களையும்}
विमर्जयामास ^{விடைகொடுத்தது}
^{பிணை.}

एतेत्युच्चैर्हरिवरान्सुग्रीवः समुदाहरत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हरयः शीघ्रमाययुः ॥

वदाञ्जलिपुटाः सर्वे ये स्युः स्त्रीदर्शनक्षमाः

॥ ७ ॥

सुग्रीवः ^{சுகரீவன்}
हरिवरान् ^{வானரோத்தமர்களை}
उच्चैः ^{உரத்த குரலில்}
एव ^{‘இங்கு வாருங்கள்’}
इति ^{என்று}
समुदाहरत् ^{ஆக்குரப்பித்தான்.}
हरयः ^{வானரர்கள்}
तस्य ^{அவனது}
तद्वचनं ^{அந்த ஆக்ஷேபனைய}

श्रुत्वा ^{கேட்டுக்கொண்டு,}
शीघ्रे ^{உடனே}
आययुः ^{வந்துகூடினார்கள்.}
स्त्रीदर्शनक्षमाः ^{ஸ்திரிகளைக் காக்கைய}
^{மக்கப்பட்டுவர்கள்}
ये ^{எவர்களை அவர்கள்}
सर्वे ^{எல்லோரும்}
वदाञ्जलिपुटाः ^{வதாங்குபிட்டுக்கொண்டு}
स्युः ^{நிரூபித்தார்கள்.}

तानुवाच ततः प्राप्ताव्राजाऽर्कसदृशप्रभः । उपस्थापयत् शिष्यं शिविकां मम वानराः ॥ ८ ॥

अर्कसदृशप्रभः ^{சூரியன்போன்ற}
^{ஒளியுடைய}
राजा ^{மன்னன் (சுகரீவன்)}
प्राप्तान् ^{அங்கிருந்த}
तान् ^{அவர்களைப் பார்த்து}
ततः ^{அப்பொழுது}

उवाच ^{மனவருமாறு ஆக்கு}
^{பித்தான்.}
वानराः ^{‘வானரக்கே!’}
मम शिविकां ^{எனது பண்டக்கை}
शिष्यं ^{சீக்கிரம்}
उपस्थापयत् ^{கொண்டு வாருங்கள்’.}

श्रुत्वा तु वचनं तस्य हरयः शीघ्रविक्रमाः ।

समुपस्थापयामासुः शिविकां मियदर्शनाम् ॥

हरयः ^{வானரர்கள்}
तस्य ^{அவனது}
वचनं ^{ஆக்ஷேபனைய}
श्रुत्वा तु ^{கேட்டதுமே,}
शीघ्रविक्रमाः ^{கொடியாகப் பெல் முகி}
^{பார்த்தனர்.}

वियदर्शनां ^{கண்ணுரக் காணத்}
^{தக்க}
शिविकां ^{பண்டக்கை}
समुपस्थापयामासुः ^{கொண்டுவந்து}
^{முத்திரினார்கள்.}

तामुपस्थापितां दृष्ट्वा शिविकां वानराधिपः । लक्ष्मणारुहतां शीघ्रमिति सौमित्रिमब्रवीत् ॥

வானாதிபி:	வானரமன்னரதுகு மன்ன	சৌமित्रி	சைத்தமணரைப் பார்த்து
நா	அந்த	லக்ஷ்மண	"சைத்தமணரே !
சிவிகா	சிகிகைகைய	शीघ्र	காலதாமதமின்றி
उपस्थापितां	வந்துசேர்க்குவிட்ட தரக	भारुहतां	எந்நிக்கொள்ளப்பட்ட
दृष्ट्वा	கவனித்து,	इति	என்று [ட்டும் "
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

इत्युत्वा काञ्चनं यानं सुग्रीवः सूर्यसंनिभम् । बृहद्भिर्हरिभिर्युक्तमारोह सलक्ष्मणः ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	बृहद्भिः	ஆற்றலுடைய
इति	மேற்கண்டவாறு	हरिभिः	வானரர்களால்
उत्त्वा	கொல்லிவிட்டு,	युक्तं	வகிக்கப்பெற்றது
सूर्यसंनिभं	சூரியனைப் போன்ற தம்	यानं	சிறிக்கையில் [மான
काञ्चनं	பொன்னுணைதும்	सलक्ष्मणः	சைத்தமணரோடுகூட
		भारोह	எறினான்.

पाण्डुरेणातपत्रेण प्रियमाणेन मूर्धनि । शुक्रैश्च वालव्यजनैर्भूयमानैः समन्ततः ॥ १२ ॥

शङ्खभेरीनिनादैश्च हरिभिश्चाभिनन्दितः । निर्ययौ प्राप्य सुग्रीवो राज्यश्रियमनुत्तमाम् ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	भूयमानैः	இரட்டப்பெற்ற
अनुत्तमां	மிகச் சிறந்த	शुक्रैः	வெண்
राज्यश्रियं	ரஜ்யசுக்திசைய	वालव्यजनैः च	சாவரக்களாலும்
प्राप्य	அடைந்து,	शङ्खभेरीनिनादैः च	சங்கம், நீபரி இவைக ளில் கொடிக்களா
मूर्धनि	முடிமீது	हरिभिः च	வானரர்களாலும் [லும்
प्रियमाणेन	நிழந்தப்பட்ட	अभिनन्दितः	உற்ஸாகப்படுத்தப் பட்டவனாய்
पाण्डुरेण	வெண்	निर्ययौ	புறப்பட்டான்.
आतपत्रेण	சூடையாலும்		
समन्ततः	சாத்தமும		

स वानरशतैस्ताक्षैर्वहुभिः शस्त्रपाणिभिः । परिकीर्णो ययौ तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः ॥

सः	அகன்	परिकीर्णः	குழப்பெற்றவனாய்
ताक्षैः	கருக்குப்பள்ள	रामः	ஸ்ரீராமர்
शस्त्रपाणिभिः	ஆயுதபாணிகளால்	यस	எவ்விடத்தில்
बहुभिः	பல	व्यवस्थितः	சமூகமருவியிருக்கின் [ரோ
वानरशतैः	தாந்துகளைக்கூட வானரர்கள் லும்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		ययौ	வந்துசேர்க்கொண்டான்.

ச த் தேஷபதுமாப்ய ஶ்ரே ராமநிவேகிதம் । அவதரன்மஹாஜா: சிவிகாபா: சலக்ஷ்மண: ॥

மஹாஜா: ிச ஆற்றலுடைய
ச: அவன்
ராமநிவேகித
ஷ்ரே சிறந்ததாகிய [பெற்று
த் அந்த

இச
அனுமாப்ய அண்டந்த,
சிவிகாபா: சிவிகைகளைப் பிசுந்து
சலக்ஷ்மண: வலக்ஷ்மணரோடுகூட
அவதரன் இறங்கினான்.

ஆசாய ச ததோ ராய் க்ருதாஜ்ஜநிபுரோ஽भवत् । कृताञ्जलौ स्थिते तस्मिन्वानराश्वाभवन्स्तथा ॥

தத: அவன்விடத்திலிருந்து
ராய் ஸ்ரீராமரை
ஆசாய அணுகி,
க்ருதாஜ்ஜநிபுர: ாககூப்பியவருகவே
அभवत् இருந்தான்.
தஸ்மிந் அவன்

க்ருதாஜ்ஜநீ
ஸ்திதே காத்தாநிற்கையில்
வானரா: ச வானரர்களும்
தथा அப்படியே காக்கப்
பியவண்ணமே
அभवत् இருந்தார்கள்.

तदाकपिव तद्दृष्ट्वा राम: कुब्जालपङ्कजम् । वानराणां महत्सैन्यं सुग्रीवे प्रीतिमानभूत् ॥१७॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
வானராணா் வானரர்களுடைய
குஹ்ஜலபங்குஜம் மலராத தாமரை புஷ்ப
பங்குஜ சினைந்த
தடாகம் தடாகத்தை
ஓவ பிசுந்திற

தத் அந்த
மஹ் சैन्यம் பெரும் சேனையை
ஓஸ்டு பார்த்து,
சுग्रीवे சக்ரவர்த்தி
प्रीतिमान् திருவுழைபுலகதவராக
अभूत् ஆயினர்.

पादयो: पतितं मूर्ध्ना तमुत्थाप्य हरीश्वरम् । भ्रेम्णा च बहुमानाच्च राघव: परिपश्यजे ॥

ராஹவ: ஸ்ரீராமர்
மூர்நா முடிதாழ்த்தி
பாदयो: இரு திருவடிகளில்
பதितம் விழுந்து சேவித்த
த் அந்த
ஹரிஷ்வரம் வானரமண்ணை

உதாப்ய எழுந்திருக்கச்செய்து,
ப்ரெம்நா ச காத்தவத்தாலும்
வஹமானாச் ச சாபவத்தாலும்
பரிபஸ்யஜே துக்கத் தழுவித்
கொண்டார்.

परिष्वज्य च धर्मान्मा निर्पादेति ततोऽब्रवीत् । तं निषण्णं ततो दृष्ट्वा शितौ रामोऽब्रवीद्वच: ॥

பர்மானா தர்மாத்மாவாகும்
ராம: ஸ்ரீராமர்
பரிஷ்வஜ்ய ச ஆலிங்கனம் செய்து
கிட்டி.
தத: அப்பொழுது
निपीद "உட்காரு"
इति என்ரு
अब्रवीत् ஆங்காபித்தார்;

தத: உட்கொழுது
शितौ உகாயில்
तं அவனை
निषण्णம் உட்கார்ந்திருக்கிற
दृष्ट्वा பார்த்து, [வருக
वच: பின்வரும் திருவாக்கை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

धर्ममर्थं च कामं च यस्तु काले निषेवते । विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम ॥२०॥

वीर	" वीर !	विभज्य	பாசுபாடுசெய்து,
हरिसत्तम	வானரோத்தம !	काले	அகற்கு விதிக்கப்ப
यः	எவனெனருவன்		ட்ட காலத்தில்
धर्म	தர்மத்தையும்	निषेवते	ஆசரமிக்கிருநே
अर्थ च	அர்த்தத்தையும்,	सः तु	அவன் தான்
कामं च	காமத்தையும்,	राजा	அரசனுவான்.
सततं	எக்காலத்திலும்,		

हित्वा धर्मं तथाऽर्थं च कामं यस्तु निषेवते । स वृक्षामे यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते ॥

यः	" எவனெனருவன்	सः	அவன்
धर्म	தர்மத்தையும்	वृक्षामे	மர துளியில்
तथा	அவ்வண்ணமே	सुप्तः	படுத்துறங்கி
अर्थ च	அர்த்தத்தையும்	पतितः	கீழே விழுந்தவன்
हित्वा	தறந்துவிட்டு,	यथा	எப்படியோ அப்படியே
कामं तु	காமத்தில் மட்டும்	प्रतिबुध्यते	நல்ல நினைவுடைகி
निषेवते	முழுவிக் கிடக்கிருநே		ருன்.

अमित्राणां वधे युक्तो मित्राणां संग्रहे रतः । त्रिवर्गफलभोक्ता तु राजा धर्मेण युज्यते ॥

अमित्राणां	" சத்துருக்களின்	त्रिवर्गफल-)	தருமம், அர்த்தம், கா
वधे	வதையில்	भोक्ता तु)	மம் என்ற மூன்று பு
युक्तः	பற்றுன்னவனும்,		ருவார்த்தங்களின் ப
मित्राणां	நண்பர்களோ		யின் உள்ளபடி அறி
संग्रहे	நழுவுவிடாது வைத்	राजा	ந்து காப்பாற்றுகிற
	துக்கொள்வதில்	धर्मेण	மன்னன் [வனுமான
रतः	யைக்கமுடையவனும்,	युज्यते	தர்மத்தால்
			விளங்குகிறான்.

उद्योगसमयस्त्वेप प्राप्तः शत्रुनिवर्हण । संचिन्त्यतां हि विद्वेश हरिभिः सह मन्त्रिभिः ॥

शत्रुनिवर्हण	" படைவகையழிக்க	हि	ஆளபடியால்
	வல்ல	हरिभिः	வானர
विद्वेश	வானரமன்னு !	मन्त्रिभिः सह	மந்திரிமார்களோடு
उद्योगसमयः	முயற்சிசெய்தத்	तु	இப்பொழுது [கூட
एषः	இதோ [கேற்றகாலம்	संचिन्त्यताम्	ஆலோசனை செய்யப்
प्राप्तः	வந்துவிட்டது.		பட்டும்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामं वचनमवधीत् ॥ २४ ॥

மே: மொத்தகண்டவாறு
உக: சொல்லப்பட்டதற்கு
செளி காத்திய
சுமீவ: தம்பிவன்

ரமே ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
சு இப்பொழுது
வகமே ஒரு சொல்லை
அவधीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

प्रणष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । त्वत्प्रसादान्महाबाहो पुनः प्राप्तपिदं मया ॥
तव देव प्रसादाच्च भ्रातुश्च जयतां वर ॥ २५ ॥

महाबाहो “महाबाहुरीव !
जयतां वर निकृति பெற்றவர்
கனில் உத்தமரே !
देव “ஆண்டவரே !
त्वत्प्रसादान् च தேவரீருடைய அனுக்
கிரகத்தாலும்
तव தேவரீரது
भ्रातु தம்பிபிள்ளை
प्रसादाच्च அனுக்கிரகத்தாலும்

प्रणष्टा இழந்ததுபோல
श्रीः च சாஜ்யவக்யமியும்
कीर्तिः च புகழும்
कपिराज्यं வானரராஜ்யம்
शाश्वतं முழுநகரமும்
इदं च இத்தொன்றும்
मया என்னால்
पुनः மறுபடி
प्राप्तम् அடைவப்பட்டது.

कृतं न प्रतिकुर्याद्यः पुरुषाणां स दूषकः ॥ २६ ॥

यः “எவனென்கூறுவான்
कृतं செய்கான் நிக்ரு
प्रतिकुर्याद्य न மற்றைகாணா செய்
யா திருக்கின்றனோ

सः ஆவன்
पुरुषाणां மானிடர்களுக்கும்
दूषकः கடைபட்டவன்.

एते वानरमुख्याश्च शतशः शत्रुसूदन । प्राप्ताश्चादाय बलिनः पृथिव्यां सर्वधानरान् ॥ २७ ॥

शत्रुसूदन “எத்குளம்மதுரைக !
पृथिव्यां உலகில்
बलिनः பலகிம்: உர்க்களாகிய
सर्वधानरान् च வரணார்கள் எங்கிலை
கையம்

आदाय உடைத்துக்கொண்டு,
एते இக்க
वानरमुख्याः வானரத்தலைகள்
शतशः च எத்தன்கணக்காக
प्राप्ताः கைதெரிந்திருக்
கொண்டார்கள்.

कक्षाश्च वानराः क्षुरा गोलाङ्गुल्याश्च राघव । कान्ताखनदुर्गाणामभिज्ञा घोरदर्शनाः ॥ २८ ॥

राघव “ஸ்ரீராம !
कक्षाः च க்கடிகளும்
क्षुरा: குரர்களைய
वानरा: வானரர்களும்
गोलाङ्गुल्याः च முகங்களும்

घोरदर्शनाः பயங்கரத்தோற்ற
கூடைவகர்களால்
कान्ताखन- } மன்னத்தக்குகளை
दुर्गाणां } மும், வனக்களையும்,
மண்களையும்
अभिज्ञा: கண்கறிந்தவர்கள்.

देवगन्धर्वपुत्राश्च वानराः कामरूपिणः । सैः सैः परिवृताः सैन्यैर्वर्तन्ते पथि राघव ॥२९॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	वानराः	வானரர்கள்
कामरूपिणः	சீனைத்த ரூபரூபிகள் வல்லவர்களுள்	सैः सैः	தங்கள் தங்கள்
देवगन्धर्व- }	தேவர்களுடையவும்,	सैन्यैः	சீனைகளால்
पुत्राः च }	கந்தர்வர்களுடைய வும் புதல்வர்களு டைய	परिवृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
		पथि	வழியில்
		वर्तन्ते	வந்துகொண்டிருக்க கிறார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटिभिश्च पुण्ड्रकाः । अयुतैश्चावृता वीराः शङ्खुभिश्च परन्तप ॥३०॥

अर्बुदैर्बुदशतैर्मध्येश्चान्तैश्च वानराः । समुद्रैश्च पराशैश्च हरिभिर्हरियूथपाः ॥३१॥

आगमिष्यन्ति ते राजन्महेन्द्रसप्तविक्रमाः । मेरुமन्दரसङ्काशा विन्ध्यमेरुकृतालयाः ॥३२॥

परन्तप	“சத்துருக்களைத்தாக்க அரசே! [கச்செய்யும்]	शतसहस्रैः च	நூற்றுக்கணக்காகவும்,
राजन्		कोटिभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
महेन्द्रसप्तविक्रमाः	{ இத்தனை நிகர்த்த ஆற்றுவனடையவர்க ளும்,	शङ्खभिः च	வண்டும் கோடிக்கணக் காகவும்,
मेरुमन्द- }	மேருமலையையும், மந்	अर्बुदैः	பத்துகோடிக்கணக் காகவும்,
सङ्काशाः }	தாமலைகளையும் நிகர் த்தவர்களும்,	मध्यैः च	நாறுகோடிகளுக்க காகவும்,
विन्ध्यमेर- }	விந்தியமலையையும்,	अन्तैः च	ஆரையும் கோடிக்கணக் காகவும்,
कृतालयाः }	மேருமலையையும் வந் சஸ்தலமாகக் கொ ண்டவர்களுடைய	समुद्रैः च	இருபதினாறாம் கோடிக்கணக்காகவும்,
हरियूथपाः	வானரசீனங்களின் தலைவர்களுடைய	पराशैः च	ஆறுசுழந்திகோடித் கணக்காகவும்
वीराः	கொள்ளாகிய	अर्बुदशतैः च	பல பத்துகோடித் கணக்காகவும்,
पुण्ड्रकाः	அந்த	इग्भिः	வானர்களால்
वानराः	பதக்கவல்ல	आयुताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
शतैः	வானரர்கள்	आगमिष्यन्ति	வந்துகொப் போகி றார்கள்.
अयुतैः च	பத்துக்கணக்காகவும், பதினாறுக்கணக்காக வும்.		

ते त्वामधिगमिष्यन्ति राक्षसे यं सवान्धवम् । निहत्य रावणं संग्रये क्षानयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥

यं	“எவர்களை	रावणं	ராவணனை
मे	அவர்கள்	मशान्वं	பத்துக்களைாடுகூட
क्षान्	தெவனை	निहत्य	நெகன்றது,
अधिगमिष्यन्ति	வந்தனடையப் போகின்	मैथिलीं	மைத்திலியனை
संग्रये	போகில் [சூர்கள்.	आनयिष्यन्ति	அழைத்துவரப் போகிறார்கள் ;
राक्षसे	அடக்களுக்கிய	दि	இது நிச்சயம்.

ततस्तमुद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान्हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।

बभूव हर्षाद्वसुधाधिपात्मजः प्रबुद्धनीलोत्पलतुल्यदर्शनः ॥ ३४ ॥

बुद्धिमान्	போதிவந்தவனும்	ततः	அப்பொழுது
वसुधाधिपात्मजः	சகரலர்த்தியின் திருந் குமாரகுமாரிய ஆவர்	अवेक्ष्य	திருவுள்ளத்தின் பற்றி
निदेशवर्तिनः	சொன்னபடி சொந்து முடிக்கும்	हर्षात्	மனச்சந்துக்கிடபாற்
हरिप्रवीरस्य	வாவிடோத்தமனா	प्रबुद्धनीलोत्पल-	அவந்த திடீரெழுப்பலன்
तं	அந்த	तुल्यदर्शनः	கனம் தகந்த திருந்
उद्योगं	சுற்பாட்டை		கண்களையுடையவ
		बभूव	வினக்கினார். [ராய்

इत्थापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10876

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1624

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम्—வானரஸேனையை கணக்கிட்டுச் சொல்வது.

इति ब्रुवाणं सुर्यावं रामो धर्मभृतां वरः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य प्रत्युवाच कृताञ्जलिम् ॥ १ ॥

धर्मभृतां	தர்மவரன்களுக்கும்	सुर्यावं	சூர்யனை
वरः	உத்தமராகிய	बाहुभ्यां	இரகசங்காளமும்
रामः	புஜீராமர்	संपरिष्वज्य	சட்டித்தழுவி.
इति	மேற்கண்டவரது	प्रत्युवाच	அவனுக்குப் பின்னாறு
कृताञ्जलिं	கைகூப்பிடுகொண்டு		மற்றுபதினுரைத்தார்.
ब्रुवाणं	மொழிகின்ற		

यदिन्द्रो वर्षते वर्षे न तच्चित्रं भवेद्भुवि । आदित्यो वा सहस्रांशुः कुर्याद्वितिमिरं नभः ॥ २ ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	नभः	ஆகாசத்தை
भुवि	பூமியில்	वितिमिरं	இருவற்றதரக
वर्षे	மழைய	कुर्यात्	செய்கிறான்.
वर्षते	பொழிகின்ற தன்;	यत्	இந்த
सहस्रांशुः	ஆரிரம் சிதனானவன்	तत् वा	எதுவும்
आदित्यः	சூரியன்	किं भवेत् न	புதிதாய் வியக்கத் தக்கதன்று.

एतस्मिन्नन्तरे चैव रजः समभिवर्तत । उष्णां तीव्रां सहस्रांशोऽह्यद्गने प्रभाम् ॥ ८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இந்த சமயத்தில்	नीवा एव	கதிரையான துணை
रजः	பூசூளி	प्रभा	ஒளியை
गगने	ஆகாயத்தில்	उदयन्	மனதத் துக்கொண்டு
सहस्रांशोः	சூரிய பகலானது	समभिवर्तत	நினைந்து கிடந்தது.
उष्णां च	உஷ்ணமானதும்		

दिशः पर्याकुलाश्वासव्रजसा तेन मूर्च्छिताः । चचाल च मही सर्वा सशैलवनकानना ॥ ९ ॥

तेन	அந்த	आसन्	ஆயின.
रजसा	சூளியால்	सशैलवनकानना	{ மலைகளையும், வனங்க களையும், சேலகைகளையும் புழுள் ளிட்ட
दिशः ज	திக்குகளிலெல்லாம்	मही	பூமி
पर्याकुलाः	எங்கும் நிகழந்தவை களால்	सर्वा च	எல்லாமும்
मूर्च्छिताः	முடிண்டவைகளால்	चचाल	நடுங்கிற்று.

ततो नगेन्द्रसंकाशैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाबलैः । कुक्कुटा संछादिता भूमिरसंख्येयैः पुवङ्गमैः ॥ १० ॥

भूमिः	பூமி	तीक्ष्णदंष्ट्रैः	சூரிய பற்களையுடைய வர்களும,
कुक्कुटा	எல்காமும்	महाबलैः	மகா பலவாண்களு
ततः	அப்பொழுது	असंख्येयैः	கணக்கெந்த [மான
नगेन्द्रसङ्काशैः	இமயமலையை நிகர்த்த வர்களும,	पुवङ्गमैः	வானர்களால்
		संछादिता	நெருத்த காழித்து.

निमेषान्तरमात्रेण ततस्तैर्हरियूथपैः । कोटीशतवृत्तैश्च पच्छन्ना कामरूपिभिः ॥ ११ ॥

निमेषान्तरमात्रेण } ஒரு நிமிஷத்திற்	तैः	हरियूथपैः	கருத
एव } குன்னையே			
कामरूपिभिः	நினைத்த ரூபமெடுத்த வால்	ततः	அப்பொழுது
कोटीशतवृत्तैः	பல கோடி வால் சூழ பட்டவர்களால்	पच्छन्ना च	தனி நடுக்கெடுத்தது.

नादेयैः पर्वतेयैश्च सामुद्रैश्च महाबलैः । हरिभिर्मेघनिर्हादैरन्यथ वनवासिभिः ॥ १२ ॥

तरुणादित्यवर्णैश्च शशिगौरैश्च वानरैः । पञ्चकेसरवर्णैश्च श्वेतैर्மேरुकुதாயैः ॥ १३ ॥

कोटीसहस्रैर्दशभिः श्रीमान्परिवृतस्तदा । वीरः शतवलिर्नाम वानरः प्रत्यदृश्यत ॥ १४ ॥

धीमान्	புதிமானால்	तदा	அப்பொழுது
वीरः	வீரனுமான்	नादेयैः	நீதகளில் அசைப்பவர்
शतवलिः	சதபலி		களும்,
नाम	என்ற	पर्वतेयैः च	பரிகாசங்களில் அகிப்ப
वानरः	வானரன்		பலர்களும்,

சாமுதே: ச	சமுத்திரக்கரின்
வனவாசிமி:	வாசியவர்களுள், வனங்களில் வசிப்ப வர்களும்,
மேருதாலயே:	{ மேருதாலைய இருப்பி டமாய்க் கொண்ட வர்களுமான
ஹரிமி: ச	வானரர்களாலும்
அந்யே:	மற்றுமுன்ன
மஹாபலே:	மகா பலவான் களும்
மேயநித்யே:	மேகம்போல் கச்சிக் கின்றவர்களும்
தரணாதிவ்யகே: ச	இளஞ்சூரியனது கித முடையவர்களும்

தத: காஞ்சனசீலாபஸ்தாராயா வீர்யவாந்யிதா ।

காஞ்சனசீலாப:	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்
வீர்யவான்	வீரயவானுமான
தாராயா:	தாரையின்
பிதா	தந்தை

தथाऽपरेण कोटीनां सहस्रेण समन्वितः ।

விபு:	மகா சாமந்திய சாலியும்
சுயீர்வக்யுர:	சுயீர்வன் மனமுரு மன
ரமாயா:	உருமையின்
பிதா	தந்தை

पद्मकेसरसंकाशस्तरुणकिंनिभाननः । बुद्धिमान्वानरश्रेष्ठः सर्वानरसत्तमः ॥ १७ ॥

அனாகேவ்ஹுசாஹஸ்ரீவானராணா் சமன்வித: । பிதா ஹுமத: ஶ்ரீமான்கேசரி மத்யஹ்யத ॥ १८ ॥

பத்மகேசரசங்காச:	தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்தவனும்,
தரணாக்நிபானன:	இளஞ்சூரியனை நிகர்த் த முகமுடையவனும்,
புத்திமான்	புத்திமனனும்,
சர்வானரசத்தம:	வானரர்கள் எல்லோரி னும் உத்தமனும்,
வானரஸ்தே:	வானரர்களுக்கும்
புத்திமான்	புத்திமனனும், [விவானும்,

சசிமூரே: ச	{ சந்திரனை நிகர்த்து பொன்னிறமானவர் களும்,
பத்மகேசரவணே: ச	{ தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்த வர்ண முடையவர்களும்,
வே:	வெவிறியவர்களுமான
தசமி:	பத்து
கோதிசஹ்:	ஆயிரந்தொழக்கணக் கான
வானே:	வானரர்களால்
பஸ்து:	சூழப்பட்டவனாய்
மத்யஹ்யத	வந்துதோன்றினான்.

अनेकैर्दशसाहस्रैः कोटिभिः मल्यदृश्यत ॥

பசுசாஹ்:	பத்தாயிரக்கணக்காக வும்
கோதிமி:	கோடிக்கணக்காகவும்
அனேகே:	பலதோடு
தத:	அப்பொழுது
மத்யஹ்யத	வந்துதோன்றினான்.

पिता रुमायाः संघातः सुग्रीवश्चशुरो विभुः ॥

ததா	அப்படியே
அபேண	இதர
கோதினா்	கோடிகளின்
சஹ்:	ஆயிரத்தால்
சமன்வித:	சூழப்பட்டவனாய்
சங்கா:	வந்துதோன்றினான்.

हनुमतः

ஹுமத:	ஹனுமாரின்
பிதா	தந்தையுமான
கேசரி	கேஸரி என்ற வானரன்
வானராணா்	வானரர்களின்
பஹுசாஹ்:	பல ஆயிரக்கணக்கான
அனேகே:	தேனைகளோடு
சமன்வித:	சூழயவனாய்
மத்யஹ்யத	வந்து தோன்றினான்.

गोलाङ्गुलमहाराजो गवाक्षो भीमविक्रमः । वृतः कोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यत ॥ १९ ॥

भीमविक्रमः	அஞ்சத்தக்க வாயி யுண்டவானும்	वानराणां	வானரர்களில்
गोलाङ्गुलमहाराजः	முகர்களுக்கு மகா ராஜனுமான	कोटिसहस्रेण	ஆயிரம் கோடிக்கணக்க கால்
गवाक्षः	கவாகுடன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		अदृश्यत	தோன்றினான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिवर्हणः । वृतः कोटिसहस्राभ्यां द्वाभ्यां समभिवर्तत ॥

शत्रुनिवर्हणः	சத்ருவர் துராக ஞாய	ऋक्षाणां	கரடி களீதுடைய
धूम्रः	தூர்மன்	द्वाभ्यां	இரண்டு
भीमवेगानां	அஞ்சத்தக்க சக்தி கொண்ட	कोटिसहस्राभ्यां	ஆயிரக்கோடி களால்
		वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		समभिवर्तत	வந்து சென்றான்.

महाचलनिभैर्योरैः पनसो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यस्त्रिसृभिः कोटिभिर्वृतः ॥ २१ ॥

महावीर्यः	மகாவீர்யவானுள்	योरैः	பயக்கரமான
पनसः	பனசன்	त्रिसृभिः	மூன்று
नाम	என்ற	कोटिभिः	கோடிகளால்
यूथपः	சேனைத்தலைவன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
महाचलनिभैः	பெரும் மலைக்கோ நிகர்த்து	आजगाम	வந்துசென்றான்.

नीलाञ्जनचयाकारो नीलो नामाथ यूथपः । अदृश्यत महाकायः कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥ २२ ॥

नीलाञ्जनचयाकारः	கருத்த அஞ்சலையலை கைய நிகர்த்த	नीलः नाम	நீலனைப்பவன்
महाकायः	பெருமுடையுடைய வனாய்,	दशभिः	பத்து
यूथपः	சேனைத்தலைவனுமான	कोटिभिः	கோடிகளால்
		वृतः	சூழப்பட்டவனாக
		अथ	உப்பொழுது
		अदृश्यत	வந்ததோன்றினான்.

ततः काञ्चनशैलाभो गवयो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यः कोटिभिः पञ्चभिर्वृतः ॥

ततः	பிறகு	गवयः नाम	கவயன் என்பவன்
काञ्चनशैलाभः	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்,	पञ्चभिः	ஐந்து
महावीर्यः	மகா வீர்யவானும்,	कोटिभिः	கோடிகளால்
यूथपः	சேனைத்தலைவனுமான	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		आजगाम	வந்துசென்றதான்.

दरीमुखश्च बलवान्पुथपोऽभ्याययौ तदा । वृतः कोटिसहस्रेण सुग्रीवं समुपस्थितः ॥ २४ ॥

बलवान्	பலவா னும்	वृतः च	சூழப்பட்டவனாகவே
पुथपः	சேனைத் தலைவனுமான	तदा	அப்பொழுது
दरीमुखः	தரீ (முகமென்ப)	अभ्याययौ	வந்துசேர்ந்தான்.
	வானரன்	सुग्रीवं	சுக்ரீவனை
कोटिसहस्रेण	ஆசிரம் கோடிவால்	समुपस्थितः	அதுகிடின்முன்.

मैन्दश्च द्विविदशोभावभिपुत्रौ महाबलौ । कोटिकोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यताम् ॥ २५ ॥

महाबलौ	மகா பலவான்களும்	उभौ	இருவர்களும்
अभिपुत्रौ	அசுனிணிதேவதைகளின் புதல்வர்களுமாவ	वानराणां	வானரர்களின்
मैन्दः च	மைந்தனென்பவனும்	कोटिकोटिसहस्रेण	பல்லாசிரம்கோடி
द्विविदः च	தேவதென்பவனும்		யோடு
	மான்	अदृश्यताम्	தோன்றினார்கள்.

गजश्च बलवान्वीरः कोटिभिस्तिष्ठभिर्द्वितः । आजगाम महातेजाः सुग्रीवस्य समीपतः ॥ २६ ॥

महातेजाः	மகா பாக்கிரமசாலி	तिष्ठमिः कोटिभिः	முன்று கோடிகளால்
	யும்,	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
बलवान्	பலவானும்,	सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது
वीरः	வீரனுமாகிய	समीपतः	சன்னிதிக்கு
गजः च	கதுனென்பவனும்,	आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

ऋक्षराजो महातेजा जाम्बवान्नाम नामतः । कोटिभिर्दशभिः प्राप्तः सुग्रीवस्य वशे स्थितः ॥

महातेजाः	மகத்தான ஆற்றலு	नामतः	பெயரால்
	டையவரும்	जाम्बवान्	ஜாம்பவானென்று
ऋक्षराजः	கரடிமன்னரும்	नाम	பெயர்பெற்ற அவர்
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது	दशभिः	பத்து
वशे	ஆளுகையில்	कोटिभिः	கோடிகளோடு
स्थितः	இருந்தவரும்	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தார்.

रुमण्वान्नाम विक्रान्तो वानरो वानरेश्वरम् । आययौ बलवांस्तूर्ण कोटीशतसमावृतः ॥ २८ ॥

विक्रान्तः	பாக்கிரமசாலியும்	कोटीशत-	தூறுகோடிவால்
बलवान्	பலவா னுமான	समावृतः	சூழப்பட்டவனும்
रुमण्वान्	ருமணவான்	वानरेश्वर	வானரமன்னனை
नाम	என்ற	तूर्ण	வினாவில்
वानरः	வானரன்	आययौ	வந்து அடைந்தார்.

ततः कोटिमहस्याणां सहस्रेण शतेन च । पृथतोऽनुगतः प्राप्नो हरिभिर्गन्धमादनः ॥

गन्धमादरो:	கந்தமாதரவன் என்பவன்	सहस्रेण च	ஆந்நீரக்கணக்காகவும்
कोटिमहस्याणां	ஆந்நீரக் கோடி அசுரின்	पृथतः	பக்கலில்
हरिभिः	வானரர்களுடன்	अनुगतः	பின் தொடர்ந்து வரப் பட்டவனாய்
शतेन	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
		प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततः पञ्चसहस्रेण वृतः शङ्खशतेन च । युवराजोऽद्भुतः प्राप्तः पितृतुल्यपराक्रमः ॥ ३० ॥

पितृतुल्य- पराक्रमः	நகலதனைய நிகர்த்த பாற்றியவராகியும், யானும்	पञ्चसहस्रेण च	நாறுகோடி கோடி யானும்
युवराजः	இளவராகமுன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
अद्भुतः	அக்கதன்	ततः	அப்பொழுது
शङ्खशतेन	நாறுகூடும் கோடியா னும்	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततस्तारायुतिस्तारो हरिर्भीमपराक्रमः । पञ्चभिर्हरिकोटीभिर्दूरतः प्रत्यदृश्यत ॥ ३१ ॥

तारायुतिः	நகரத்திரம்போன்ற ஒளிகொண்டவனும்	पञ्चभिः	ஐந்து
भीमपराक्रमः	அஞ்சத்தக்க பராக் கொண்டதயுடையவ	हरिकोटिभिः	வானர கோடிகளோடு
तारः	நாரனைன்ற [ஐமான	दूरतः	வெகுதூரத்திலே நூத்து
हरिः	வானான்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
		प्रत्यदृश्यत	வந்த கொன்றினான்.

इन्द्रजानुः कपिवीरो यूथपः प्रत्यदृश्यत । एकादशानां कोटीनार्माश्वस्तैः समावृतः ॥ ३२ ॥

वीरः	வீரனும்	एकादशानां	பதினொன்று
यूथपः	கோளைத்தலைவனும்	कोटीनां	கோடிகளின்
ईश्वरः	பிரபுவுமான	तैः	மவர்களால்
इन्द्रजानुः	இந்திரஜானு என்ற	समावृतः	சூழப்பட்டவனாய்
कपिः	வானான்	प्रत्यदृश्यत	வந்தகொன்றினான்.

ततो रम्भस्त्वनुप्राप्तस्तरुणादित्यसंनिभः । अयुतेनावृतश्चैव सहस्रेण शतेन च ॥ ३३ ॥

तरुणादित्य- संनिभः	தூளம் சூரியனை நிகர்த்தவனான	अयुतेन एव	பதினாய்க்கணக்காக வும்
रंभः	ரம்பனென்பவன்	आवृतः तु	சூழப்பட்டவனாகவே
शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
सहस्रेण च	ஆந்நீரக்கணக்காகவும்	अनुप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो यूथपतिर्वीरो दुर्मुखो नाम वानरः । मत्सृज्यत कोटिभ्यां द्वाभ्यां परिवृतो बली ॥

ततः	அதற்குப்பின்	नाम वानरः	வான்ற வானரன்
बली	பலசாலியும்	द्वाभ्यां	இரண்டு
वीरः	சூரனும்	कोटिभ्यां	கோடிகளால்
यूथपतिः	சேனைத்தலைவனுமா	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
दुर्मुखः	துர்முகன் [கிய]	मत्सृज्यत	வந்துசேர்ந்தான்.

कैलासशिखराकारैर्वानरैर्मभीमविक्रमैः । वृतः कोटिसहस्रेण हनुमान्मत्सृज्यत ॥ ३५ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	वानरैः	வானரர்களால்
कैलास- शिखराकारैः	கைலாசமலைமீதைய நிகர் த்த உருக்கொண்ட வர்களும்	कोटिसहस्रेण	கோடிகளோட்க்கணக் களாக
भीमविक्रमैः	அஞ்சுத்தக்க பதாக்கி மகாசகிகளுமான	वृतः	சூழப்பட்டவராய்
		मत्सृज्यत	வந்துசேர்ந்தான்.

नलक्ष्मिपि महावीर्यः संवृतो द्रुमवासिभिः । कोटीशतेन संघातः सहस्रेण शतेन च ॥ ३६ ॥

महावीर्यः	மகா வீர்யவானாகிய	सहस्रेण अपि	கோடிகளோட்க்கணக்காகவும்,
नलक्ष्मिः	நலக்ஷ்மி	शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்,
द्रुमवासिभिः	மரங்களில் வசிப்பவர்க ளால்	संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
कोटीशतेन च	கோடிகளோட்க்கணக் களாகவும்	संघातः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो दधिमुखः श्रीमान्कोटिभिर्दशभिर्वृतः । संघातोऽभिमतस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	दधिमुखः	ததிமுகவென்பவன்
तस्य	அந்த	दशभिः	பத்து
महात्मनः	மகாத்மாவான்	कोटिभिः	கோடிகளால்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுக்கு	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
अभिमतः	இகழ்ந்துமான	ततः	அப்பொழுது
		संघातः	வந்துசேர்ந்தான்.

शरभः कुमुदो वक्षिर्वानरो रंह एव च । एते चान्ये च बहवो वानराः कामरूपिणः ॥ ३८ ॥

आवृत्य पृथिवीं सर्वां पर्यतांश्च वनानि च । यूथयाः समनुप्राप्तास्तेषां संख्या न विद्यते ॥

आगताश्च विशिष्टाश्च पृथिव्यां सर्ववानराः ॥ ३९ ॥

शरभः	சரபன்	एते च	இவர்களும்
कुमुदः	குமுதன்	पृथिव्यां	பூமியில்
वक्षिः च	வந்தியும்	कामरूपिणः	கிளைத்த ரூபமெடுக்க வல்ல
रंहः	ரம்மினென்ற	विशिष्टाः	பெரியோர்களான
वानरः एव.	வானரனும.		

बहवः	பல	सर्वी	எங்கும்
वानराः च	வானரர்களுக்கும்	पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்
अन्ये	மற்றுமுன்ன காதுகளை	वनानि च	வனங்களையும்
सर्ववानराः च	வானரர்கள் எங்கிலோதும்	आश्रय	மறைத்துக்கொண்டு,
समनुमासाः	கூட்டுவ வந்த	आगताः	வந்து சென்றார்கள்.
यूथपाः च	சேனைத்தலைவர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
पृथिवी	கலகை	संख्या	துகை
		न विद्यते	கண்ணமுடிவாது.

आश्रयन्तः पुवन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । अभ्यवर्तन्त सुग्रीवं सूर्यमभ्रगणा इव ॥ ४० ॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	सूर्यं	சூரியனாகவானை
आश्रयन्तः	குதித்துக்கொண்டும்	अभ्रगणाः	மேகக்கூட்டங்கள்
पुवन्तः च	கத்தாடிக்கொண்டும்	इव	போலவே
गर्जन्तः च	கரஜித்துக்கொண்டும்	अभ्यवर्तन्त	குழந்துகொண்டார்
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை,		என்.

कुर्वाणा बहुशब्दांश्च महृष्टा बलशालिनः । शिरोभिर्वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयन् ॥ ४१ ॥

बलशालिनः	பலசாலிகளாகிய	वानरेन्द्राय	வானரமன்னருடைய
	ஆவர்கள்	सुग्रीवाय	சுக்ரீவனுக்கு
महृष्टाः	சந்தேகாஷ்டமடைந்தவர்	शिरोभिः	முதுகளைத் தாழ்த்தி
	களால்	न्यवेदयन्	மெனக்கீத்து தெரி
बहुशब्दान्	பலவித சப்தங்களை		வித்துக்கொண்டார்
कुर्वाणाः च	இடுகின்றவர்களால்		என்.

अपरे वानरश्रेष्ठाः संयम्य च यथोचितम् । सुग्रीवेण समागम्य स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	यथोचितं	எதிப்பத
अपरे	மற்றமுன்ன	संयम्य च	மரியாதைசெய்து,
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்	प्राञ्जलयः	அஞ்சலதான்
सुग्रीवेण	சுக்ரீவரை		களால்
समागम्य	ஆடைத்து,	स्थिताः	காத்தென்றார்கள்.

सुग्रीवस्त्वरितो रामे सर्वास्तान् वानरर्षभान् । निवेदयित्वा धर्मज्ञः स्थितः प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞான	निवेदयित्वा	தெரிவித்தவிட்டு,
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	तान्	அந்த
त्वरितः	காலதாமதம் செய்யா	वानरर्षभान्	வானரோத்தமர்கள்
	தவறாய்	सर्वान्	எக்கொண்டபடி
प्राञ्जलिः	கைகூப்பி		பார்த்து
स्थितः	நின்றன்கொண்டி	अब्रवीत्	பின் வருவாது
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்		ஆஞ்சலிபித்தான்.

ययासुखं पर्वतनिर्घरेषु वनेषु सर्वेषु च वानरेन्द्राः ।

निवेशयित्वा विधिवद्भलानि बलं बलज्ञः प्रतिपत्तुमीष्टे

॥ ४४ ॥

वानरेन्द्राः	“வானரேந்திரத் தமர் களை !	निवेशयित्वा	தங்க்கிருக்கர் செய்துவிட்டு,
पर्वतनिर्घरेषु	மலையருளிகளிலும்	बलज्ञः	தனது ஸைன்யத்தை பறிந்தவன்
सर्वेषु च	எல்லா	बलं	தனது ஸைன்யத்தை
वनेषु	காடுகளிலும்	विधिवत्	முறைப்படி
ययासुखं	சென்கூலப்படி	प्रतिपत्तुं ईष्टे	பாதுகாக்கவேண்டும்.
बलानि	ஸைன்யங்களை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10920

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1668

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

प्राच्यां विनतप्रेषणम्—சிழக்கு திக்குில் “வினதன்” என்ற வானரனையனுப்புவது.

अथ राजा समुद्धार्यः सुग्रीवः प्लवगेश्वरः । उवाच नरशार्दूलं रामं परबलार्दनम् ॥ १ ॥

अथ	அப்பொழுது	परबलार्दनं	சத்ருஸைன்யத்தை
समुद्धार्यः	எண்ணம் முற்றப் பெற்றவனும்,	नरशार्दूलं	புருஷோத்தமராகிய
प्लवगेश्वरः	வரணமர்களுக்கு சகல	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
सुग्रीवः	ககீவ [மன்ன	उवाच	மொழிந்தான்.
राजा	மன்னன்		

आगता विनिविष्टाश्च बलिनः कामरूपिणः । वानरा वारणेन्द्राभा ये मद्विषयवासिनः ॥

ये	“எவர்கள்	कामरूपिणः	நினைத்த ரூபமெடுக்க சுன்னவர்களுடைய
मद्विषयवासिनः	தனது தேசத்தில் வசிக்கின்றவர்களும்,	वानराः	வானரர்களை ஆவர்கள்
वारणेन्द्राभाः	வானரபாசகளை நிகர்த்த வககளும்,	आगताः	வந்துவிட்டார்கள்.
बलिनः	பலர்களைகளும்,	विनिविष्टाः च	வசதியாய் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

त इमे बहुविक्रान्तैर्हरिभिर्भीमविक्रमैः । आगता वानरा घोरा दैत्यदानवसन्निभाः ॥ ३ ॥

ते	ஆந்த	बहुविक्रान्तैः	அளவுகடந்த ஆற்ற ஜனபவர்களும்
इमे	இந்த	भीमविक्रमैः	அளவில்லாத ஆண் ஜனபவர்களு
घोराः	அஞ்சத்தக்க	हरिभिः	வரணர்களை நடு
दैत्यदानवसन्निभाः	தையதானவர்களை நிகர்த்த	आगताः	வந்துருக்கிறார்கள்.
वानराः	வானரர்கள்		

ख्यातकर्मापदानाश्च बलवन्तो जितकुमाः । पराक्रमेषु विख्याता व्यवसायेषु चोत्तमाः ॥

ख्यातकर्मा- } “சத்திராஜி ஸ்ரீ மல்லிகை
படானா: } ஸூக்கமுடும் உடைய
வர்கள்;

बलवन्तः: வலியுடன் வவர்கள்;

जितकुमाः இளைப்சில்லாதவர்

கள்;

पराक्रमेषु சத்திராஜிக்குள் த்தாக்
கும் விஷயங்களில்

विख्याता: பிரசித்தி பெற்றவர்
கள்.

व्यवसायेषु சமயத்திற்கு வேண்ட
டிய உபாயங்களில்

उत्तमा: च தேர்ந்தவர்கள்.

पृथिव्यम्बुचरा राम नानानगनिवासिनः । कोटयोवाश्च इमे माप्ता वानरास्तव किङ्कराः ॥

पृथिव्यम्बुचरा: “பூமியிலும் ஐலத்தி
ஸ்ரீ வசிப்பவர்கள்;

नानानग- } பல மலைகளிலும்
निवासिनः } வசிக்கின்றவர்கள்;

कोटयोवा: எத்தனை பேர கோடி க்
கணக்காக

माप्ता: வந்திருக்கின்றார்கள்.

राम ஸ்ரீராம!

इमे இந்த

वानरा: च வானரர்கள் எல்லோ

तव தெவரீரது [ருமெ

किङ्करा: ஏவனாளர்கள்.

निदेशवर्तिनः सर्वे सर्वे गुरुहिते रताः । अभियेतमनुष्ठातुं तव शक्यन्त्यरिन्दम ॥ ६ ॥

अरिन्दम “சத்ருசம்ஸாரகரீர!

सर्वे எல்லோரும்

निदेशवर्तिनः ஆக்குறப்படி நடப்ப

सर्वे எல்லோரும் [வர்கள்.

गुरुहिते எதுபாண ஸூக்து நன்

பையசெய்வதில்

रता: ஊக்கமுடையவர்கள்.

तव தெவரீரது

अभियेत திருவுணத்

தி ஸுள் னதை

अनुष्ठातुं செய்த முடிக்க

शक्यन्ति ஏற்றவர்களாவார்கள்.

यन्मन्यसे नरव्याघ्र प्रासकालं तदुच्यताम् । त्वत्सैन्यं त्वदूशे युक्तमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ७ ॥

नरव्याघ्र “புருஷோத்தம!

यत् எனது

प्रासकालं ஏற்ற காலமாக

मन्यसे திருவுணத்தில் கொண்

तव அது [புருக்கிறீரோ

उच्यतां ஆருகரிச்செய்யப்

படக்கும்.

त्वदूशे தெவரீரது ஆக்கை

युक्तं திருக்கும் [வில்

त्वत्सैन्यं தெவரீரது வான்

யத்தை

आज्ञापयितुं கட்டளை செய்வ

अर्हसि திருவள்ளம் கொள்ள

வேண்டும்.

काममेषामिदं कार्यं विदितं वीर तच्चतः । तथाऽपि तु यथातत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ८ ॥

वीर “ஆரீர!

इदं कार्यं இந்தக் காரியமானது

तच्चतः உள்ளபடி

एषां இவர்களுக்கு

विदितं तु தெரிந்த விஷயமே.

तथापि ஆம்மாறாது, உம்

यथातत्त्वம் நடக்கவேண்டிய

படியே

कामं { திருவுள்ளத்தில் எப்

படியிருக்கிறதோ

அப்படியே

आज्ञापयितुं ஆம்மாறிக்க

अर्हसि திருவுள்ளம்

கொள்ளவேண்டும்.

इति वृक्षणं सुग्रीवं रामो दशरथात्मजः । बाहुभ्यां संपरिवृज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

दशरथात्मजः	தசரதரின் புதல்வ	बाहुभ्यां	இராமர கரங்களர லும
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராம]	संपरिवृज्य	சுட்டித்தழுவி,
इति	மேற்கண்டவாறு	इदं	இன்றிலிருகிற
सुवाणं	பேசுகிற	वचनं	சொல்லில்
सुग्रीवं	சுகரீவரின்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

शायतां सौम्य वैदेहीं यदि जीवति वा न वा । स च देशो महाप्राज्ञ यस्मिन्वसति रावणः ॥

सौम्य	“ஆப்பா !	यस्मिन्	எவ்விடத்தில்
महाप्राज्ञ	பேரினவரார் !	रावणः	ராவணன்
वैदेही	தேவகி	वसति	வசிக்கிறாள்
जीवति यदि वा	உயிரோடு இருக்கிறாள்	सः देशः च	அந்த தேசமும்
न वा	இல்லையா என்பதும்	शायताम्	அறியப்பட்டும்.

अभिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । प्राप्तकालं विधास्यामि तस्मिन्काले सह त्वया ॥

रावणस्य	“ராவணனது	काले	சமயத்தில்
निलयं च	இருப்பிடத்தையும்	प्राप्तकालं	காலத்திற்கேற்றதை
वैदेहीं तु	தேவகியைப்	त्वया	உன்னோடு
	பற்றியும்	सह	கூட
अभिगम्य	அறிந்தபின்,	विधास्यामि	ஆதலேசகிய
तस्मिन्	அந்த		செய்க்கிறேன்.

नाहमस्मिन्प्रभुः कार्ये वानरेश न लक्ष्मणः । त्वमेव हेतुः कार्यस्य प्रभुश्च पूवगेश्वर ॥ १२ ॥

वानरेश	“வானரமன்னர் !	लक्ष्मणः न च	லக்ஷ்மண லும் இல்லை ;
अस्मिन्	இந்த	पूवगेश्वर	வானரமன்னர் !
कार्ये	காரியத்தில்	कार्यस्य	காரியத்தை
प्रभुः	ஆக்ஞாபிக்குமர் உரி	प्रभुः	ஆக்ஞாபிக்குமரிகார
	சமயபற்றவன்		முனைய
अहं	நானும்	हेतुः	காரணி
न	இல்லை;	त्वं एव	நீதே.

त्वमेवाज्ञापय विभो मम कार्यविनिश्चयम् । त्वं हि जानासि यत्कार्यं मम वीर न संशयः ॥

विभो	“மன்னர் !	मम	எனக்கு
मम	எனது	यत् कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
कार्यविनिश्चयं	காரியத்தில் செய்ய		எதுவே அந்த
त्वं एव	நீதே [வேண்டியதை	त्वं हि	நீதே
आज्ञापय	கட்டளைசிறி.	जानासि	என்றாய் அறிவீர்;
वीर	ஞானே !	संशयः न	இதில் சந்தேகமில்லை.

सुहृद्द्वितीयो विक्रान्तः प्राज्ञः कालविशेषवित् । भवानस्माद्धिते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः ॥

भवान्	“ஐ”	अस्माद्धिते	எனக்கு நன்மை செய்வதில்
सुहृद्द्वितीयः	சிறித்கிதர்களைக் கூட	युक्तः	ஆஸக்தியுடையவன் ;
	விடாத ஹினைவான் ;	सुकृतार्थः	நன்கு ஆராய்ந்து காரி யங்களை செய்கிறவன் ;
विक्रान्तः	ஆண்மைபுடையவன் ;		காரியங்களின் றுட் பங்களை ஆற்றித் தவிர களில் திறத்தவன்.”
प्राज्ञः	எல்லாமறித்தவன் ;		
कालविशेषवित्	காலத்திற்கெற்றவை களை ஆற்றித்தவன்.	अर्थवित्तमः	

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् । अत्रर्वाद्रामसन्निध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥
शैलामं मेघनिर्घोषमूर्जितं प्लवगेश्वरः ॥ १५ ॥

एवं	இவ்வாறு	शैलामं	மலைபோன்றவனும்,
उक्तः	ஆகவந்தபிற்பற்ற	मेघनिर्घोष	மேகம்போல் கர்ஜித் தின்றவனும்,
प्लवगेश्वरः	காலமரமன்னனுரை	ऊर्जितं	அதிச ஆற்றலுடைய வனும்,
सुग्रीवः तु	சுகிரீவரேன	यूथपं	சேனைத்தலைவனுமான
रामसन्निध्ये	ராமருடைய முன்னிலையில்,	विनतं नाम	வினதனைப்பவனைப் பற்றித் து
धीमतः	புத்திமனாகிய	अत्रवीत्	அங்குமிட்ட
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடைய முன்னிலையிலும்,		ஆகவந்தபித்தான்.

सोमसूर्यात्मजैः सार्धं वानरैर्वानरोत्तम । देशकालनयैर्युक्तः कार्याकार्यविनिश्चये ॥ १६ ॥
वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्यिनाम् । अधिगच्छ दिशं पूर्वां सशैलवनकाननाम् ॥

वानरोत्तम	“வானரோத்தம”	कार्याकार्य-)	சொம்பத்தகுந்தத,
		विनिश्चये)	செய்வத்கொத்தது
सोमसूर्यात्मजैः	{ சுகந்திரன் சூரியன் இவர்களின் புதல் வர்களாகிய	देशकालनयैः	தேசம், காலம், உபாய மனைகளோடு
वानरैः	வானரர்களோடு	युक्तः	உகந்திடுப்பவனாகவும்
सार्धं	கூட	सशैलवनकाननां	மலை, காடு. சேரலைகள் இவைகளோடுகூடிய
तरस्यिनां	பலகாலங்களான	पूर्वां	கிழக்கு
वानराणां	வானரர்களின்	दिशं	திக்குக்கு
शतसहस्रेण	நூறு ஆயிரத்தான்	अधिगच्छ	செல்.
वृतः	சூழப்பட்டவனாகும்		

तत्र सीतां च वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मार्गध्वं गिरिदुर्गेषु वनेषु च नदीषु च ॥१८॥
 नदीं भागीरथीं रम्यां यामुनं च महागिरिम् ॥ १९ ॥
 सरस्वतीं च सिन्धुं च शोणं मणिनिभोदकम् । महीं कालमहीं चैव शैलकाननशोभिताम् ॥
 ब्रह्मपालान्विदेहांश्च मालवान्काशिकोसलान् । मार्गधांश्च महाप्रामान् पुण्ड्रान्वङ्गांस्तथैव च ॥
 पत्तनं कोशकाराणां भूमिं च रजताकराम् ॥ २१ ॥

तत्र	“அங்கு	வழிமாலா	பிரம்மபாலவிமலன்னும்
गिरिदुर्गेषु	மலைகளிலும் குகைகளிலும்	விரிதானம்	விதேகத்தேசங்களிலும்
वनेषु च	வனங்களிலும்,	मालवान्	மாலவத்தேசங்களிலும்
नदीषु च	நதிகளிலும்,	काशिकोसलान्	காசி, கோஸல
रम्यां	அழகிய		தேசங்களிலும்
भागीरथीं	பாஹிதி	मार्गधान् च	மாதநாதிகளிலும்
नदीं	நதிரிலும்	पुण्ड्रान् च	புண்டரகாடுகளிலும்
यामुनं	யாமுனவிமலந	वङ्गान् एव	வங்ககாடுகளிலும்
महागिरिं	மகா பர்வதத்திலும்	कोशकाराणां	கோசகாரர்களின்
सरस्वतीं च	ஸர்ஸ்வதி நதிரிலும்,	पत्तनं	பட்டணத்திலும்
सिन्धुं च	சிந்துநதிரிலும்	रजताकरां	ரஜதாக்கரவிமல
मणिनिभोदकं	மாணிக்கத்தையுடைய	भूमिं च	பிரதேசத்திலும்
शोणं	சோணநதிரிலும்	तथा	அங்ஙண்ணிடம்
शैलकानन-}	மலைகளிலும் வனங்க	महाप्रामान्	பிராமும் பிராமங்களிலும்
शोभितां }	ளாலும் அழகுமைய	वैदेहीं	விதேகமன்னரின்
महीं च	மஹி என்னும் நாட்டிலும்		புதல்விபாகிய
कालमहीं एव	காலமஹி என்னும்	सीतां च	சீதாதேவியையும்
	நாட்டிலும்	रावणस्य	ராவணனுடைய
		निलयं च	இருப்பிடத்தைநாயம்
		मार्गध्वम्	தேடுங்கள்,

सर्वमेतद्विचेतव्यं मृगयद्भिस्ततस्ततः । रामस्य दयितां भार्यां सीतां दशरथस्तनुषाम् ॥२२॥

दशरथस्तुषां	தசரதரின் மருமியும்	सीतां	சீதாதேவியை
रामस्य	ராமருடைய	ततस्ततः	அங்கங்கு
दयितां	அன்பித்து பாத்திர	मृगयद्भिः	தேடுகின்ற நடிகளால்
	மரகிய	एतत् सर्वं	இதெல்லாமும்
भार्या	மனைவியுமான	विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது.

समुद्रमवगाहंश्च पर्वतान्यवनानि च । मन्दरस्य च ये कोटिं संश्रिताः केचिदायताम् ॥
 कर्णमावरणाश्चैव तथा चाप्योष्ठकर्णकाः । घोरलोहमुखश्चैव जवनादैकपादकाः ॥ २४ ॥
 अक्षया कलवन्तश्च पुरुषाः पुरुषादकाः । किराताः कर्णचूडाश्च हेमाङ्गाः प्रियदर्शनाः ॥

आममीनाशनास्तत्र किराता द्वीपवासिनः । अन्तर्जलचरा घोरा नरव्याघ्रा इति श्रुताः ॥
एतेषामालयाः सर्वे विवेयाः काननौकसः ॥ २६ ॥

समुद्रं " समुद्रத்திற் றதையும்
अवगाढान् மறைந்த இடங்களை
पर्वतान् பர்வதக்களையும் [யும்
पवनानि च பட்டணக்களையும்
सन्द्रस्व மந்தரபகைரினது
आयतां பெருத்த
कोटिं च கொடுமுடியையும்
ये केचित् எதோ சிலர்
संज्ञिताः அடைந் திருக்கின்றனர் .
கன் .
कर्णप्रावरणाः च கர்ணப்பிராபுணர்கள்
என்பவர்களும்
ओष्ठकर्णकाः च ஓட்டகர்ணகர் என்ப
வர்களும்
घोरलोहमुखाः च கோரலோகமுகமென்
பவர்களும்
जवनाः च ஜவனர்கள் என்பவர்
களும்
एकपादकाः च ஏகபாதகர்கள் என்ப
வர்களும்
अक्षयाः एव அகையென்பவர்
களும்
रत्नवन्तः பரநரிவந்தரெனிய
पुरुषादकाः புருஷபாதகர்கள்
என்னும்

पुराणाः च மரணிடர்களும்
किराताः तथा கிராதர் என்பவர்களும்
कर्णचूडाः च கர்ணகுடர்கள் என்ப
வர்களும்
मियदर्शनाः ஆழகிய தெரற்றமு
டைய
हेमावृतः தீறுமாவூர் என்பவர்
नख अங்கே [களும்
द्वीपवासिनः தீவிபங்களில்
வசிக்கும்
आममीनाशनाः பச்சைமீன்களைத்தின்
னும்
किराताः एव கிராதர் என்பவர்
களும்
नरव्याघ्राः நரவியரக்கிரர்கள்
इति என்று
श्रुताः ஆழைக்கப்படும்
घोराः பயங்கரமான
अन्तर्जलचराः अपि துலத்தினுள் வசிப்பவர்
களுமாகிய இவர்கள்
काननौकसः வனவாஸிகள்
एतेषां இவர்களையுடைய
आलयाः இருப்பிடங்கள்
सर्वे எல்லாமும்
विवेयाः தேடத்தக்கவைகள்.

गिरिभिर्ये च गम्यन्ते प्लवनेन प्लवेन च । रत्नवन्तं यवद्वीपं सम्राज्योपशोभितम् ॥
सुवर्णकुण्डलकं चैव सुवर्णाकरमण्डितम् ॥ २७ ॥
यवद्वीपमतिक्रम्य शिशिरो नाम पर्वतः । दिवं स्पृशति शृङ्गेण देवदानवसेवितः ॥ २८ ॥
एतेषां गिरिदुर्गेषु प्रभूतेषु वनेषु च । मार्गध्वं सहिताः सर्वे रामपत्नी यशस्विनीम् ॥ २९ ॥

यवद्वीपं " யவத் தீபத்தை
अतिक्रम्य தாண்டி,
शिशिरो नाम சிசிரமென்ற
पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.
देवदानवसेवितः { தேவர்களுடனும் அரசு
ரர்களாலும் வசிக்
கப்பெற்றது.

दिवं ஆகாயத்தை
शृङ्गेण கொடுமுடி யால்
स्पृशति தொடுகிறது.
ये எனவகள்
प्लवने பறந்தோ
प्लवेन च பாய்ந்தோ
गिरिभिः च மலைகளில் தங்கியோ

गम्यन्ते	அடைபட்டுக்கொண்டனவே,	सप्तराज्योप- शोभितं	ஏழு ராஜ்யங்களைநோட்டு அழகுவாய்ந்து விளக்குகிறதும்,
एतेषां मित्रिदुर्गेषु प्रभूतेषु वनेषु च सर्वे सहिताः	இவைகளுடைய மகிழ்ச்சிக்களுக்களிறும் புள்ள வனங்களிலும் நிங்குகொண்டிருக்காரு மாய்ச்சேர்ந்து	रत्नवन्तं यवद्वीपं सुवर्णाकरमण्डितं	ரத்னங்கலரால் நிறைந்த தனுமான யவத்வீபத்திலும் தங்கச் சரங்கங்கள் நிறைந்த
यशस्विनीं रामपत्नीं मार्गध्वं	புகழ்படைத்த ஸ்ரீராமாறுபத்தி தேடுங்கள் ; [நீர்மைய	सुवर्णकुण्डलं एव च	சுவர்ணகுட்டியகடமெ னும் தனிபத்திலும், அப்படிநீய தேடுங்கள்.

ततो रक्तजलं शोणमगार्धं शीघ्रगामिनम् । गत्वा पारं समुद्रस्य सिद्धचारणसेवितम् ॥
तस्य तीर्थेषु रम्येषु विचित्रेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेया मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥३१॥

समुद्रस्य सिद्धचारण- सेवितं	சமுத்திரத்திலுடைய சித்தர்களாலும் சரா ணர்களாலும் வசிக் கப்பெற்ற	गत्वा तस्य रम्येषु तीर्थेषु विचित्रेषु वनेषु च ततस्ततः रावणः वैदेया सह मार्गितव्यः	அடைந்து, அதன் அழகிய நீர்நதகட்டங்களிலும் கிசித்திரமான வனங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் ராவணன் சீதாபிதவிடோடு கூட தேடப்படவேண்டிய வன்,
पारं ततः अगार्धं शीघ्रगामिनं रक्तजलं शोणं	அக்கரையையும் அவ்விடத்தில் மிக ஆழமானதும் பிரவாகம் கொண்டு ஒடுகிறதுமான சிவந்த ஜலமுடையது மான் சோணமெனும் நதத்தை		

पर्वतप्रमथा नद्यः सुरम्या बहुनिष्कुटाः । मार्गितव्या दर्शयन्तः पर्वताश्च वनानि च ॥३२॥

पर्वतप्रमथाः नद्यः सुरम्याः बहुनिष्कुटाः	பர்வதங்களிலிருந்து தேர்ந்த நதிகளிலும் மிக அழகிய பல உத்தரணவளக்க களும்	पर्वताः पर्वताः च मार्गितव्याः वनानि च	குறைகள்டர்ந்த பகைகளும் தேடப்படவேண்டிய காடுகளும் [வைகள். அப்படியே தேடப்பட வேண்டியவைகள்.
---	---	--	---

ततः समुद्रद्वीपांश्च सुभीमान्द्रष्टुमर्हथ ॥ ३३ ॥

ऊर्ध्वमन्तं समुद्रं च क्रोशन्तमनिलोदतम् ॥ ३४ ॥

ततः अनिलोदतं क्रोशन्तं ऊर्ध्वमन्तं	ததன்மேல் காந்நிலை கொண்ட முடிவாகும் [ண்டு அலைகளோடுகூடிய	समुद्रं च सुभीमान् समुद्रद्वीपान् च द्रष्टु मर्हथ	சமுத்திரத்தையும் மிக அநாயகரான சமுத்திரத்தின் நிஷ்களையும் பார்ந்தக் கடவீர்கள்.
---	---	--	---

तत्रासुरा महाकायाऽऽयां गृह्णन्ति नित्यशः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता दीर्घकालं बुभुक्षिताः ॥

தல	ஆய்விடத்தில்	समनुज्ञाताः	அனுக்கிரகிதர்ப்
महाकायाः	பெருவுடலைவுடைய		பெற்றவர்களாய்
असुराः	ஆசுரர்கள்	नित्यशः	எப்பொழுதும்
दीर्घकालं	நெடுங்காலம்	आयां	உழை
बुभुक्षिताः	பசிதொண்டவர்களாய்	गृह्णन्ति	பற்றியெழுக்கிறார்கள்.
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்		

तं कालमेघप्रतिमं महोरगनिषेधितम् । अभिगम्य महानादं तीर्थेनैव महोदधिम् ॥ ३६ ॥
ततो रक्तजलं भीमं लोहितं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ तां चैव बृहतीं कूटशाल्मलीम् ॥

कालमेघप्रतिमं	காலமேகம் போன்றதும்	लोहितं नाम	கோகிதமென்ற
महोरगनिषेधितं	பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
महानादं	பேரொலியுடையது	तीर्थेन एव	ஏற்ற உபாயத்துடனேயே
तं	அந்த [மான	गताः	சென்றவர்களாய்
महोदधिं	சமுத்திரத்தை	तां	அந்த
अभिगम्य	அடைந்து,	बृहतीं	பெரிய
ततः	அதிலிருந்து	कूटशाल्मलीं	பிரதானமான இலகுவ
रक्तजलं	சிவந்த நீரையுடையதும்	एव च	மாத்நையும
भीमं	அபாயகரமானதும்	द्रक्ष्यथ	பார்ப்பீர்கள்.

गृहं च वैनतेयस्य नानारत्नोपशोभितम् । तत्र कैलाससङ्काशं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ३८ ॥

तत्र च	அங்கேயே	वैनतेयस्य	கந்தையவரது
कैलाससङ्काशं	கைலாஸ பர்வதத் தை நிகர்த்த	गृहं	மாளிகையானது
नानारत्नोप-	நானுலக ரத்னங்க நாஸமுசுவாயந்து கிளக்குகிறதுமான	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மானினால்
शोभितं		विहितम्	உருவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

तत्र शैलनिभा भीमा मन्देहा नाम राक्षसाः । शैलशृङ्गेषु लम्बन्ते नानारूपा भयावहाः ॥

तत्र	அங்கே	नानारूपाः	பல உருவங்களூற்ற
शैलनिभाः	மலை போன்றவர்களுள்	भयावहाः	அச்சத்தை கிளேவிக்கின்றவர்களாய்
भीमाः	பொடியவர்களுடைய	शैलशृङ्गेषु	மலைச்சிகரங்களில்
मन्देहाः नाम	மந்தேதகர் என்று	लम्बन्ते	தொங்குகின்றார்கள்.
राक्षसाः	ஆசுரர்கள்		

ते पतन्ति जले नित्यं सूर्यस्योदयनं प्रति । निहता ब्रह्मतेजोभिरहन्यहनि राक्षसाः ॥
अभितप्ताश्च सूर्येण लम्बन्ते स्म पुनः पुनः ॥ ४१ ॥

ते	அந்த	சூர்ய	சூர்யபகவானுடைய
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	अभितप्ताः च	தகிக்கப்பட்டவர்
सूर्यस्य	சூர்யபகவானது		களையும்
उदयनं प्रति	உதயத்தின் தோது	नित्यं	பிரதிதினமும்
	வாய்	जले	ஜலத்தில்
अहनि अहनि	பிரதிதினமும்	पतन्ति	விழுகின்றார்கள்
ब्रह्मतेजोभिः	காயத்ரி பிரபவங்களால்	पुनः पुनः	பெயர், த்தும்
निहताः	தாடித்தப்பட்டவர்	लम्बन्ते स्म	பெயர், த்தும்
	களையும்		தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ततः पाण्डुरमेवाभं क्षीरोदं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ दुर्धर्षा मुक्ताहारमिवोर्मिभिः ॥

दुर्धर्षाः	எதற்கும் சலியாத வர்களே !	इव	போலிருக்கிறதும்,
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	पाण्डुरमेवाभं	வெள்ளிமேகம் போன்ற துமான
गताः	சென்றவர்களாய்	क्षीरोदं नाम	தீரோதமென்ற
कर्मिभिः	ஆலைகளால்	सागरं	கடலை
मुक्ताहारं	முத்துபாலைவை	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तस्य मध्ये महाब्धेन ऋषभो नाम पर्वतः । दिव्यगन्धैः कुसुमितै राजतैश्च नगैर्वृतः ॥ ४२ ॥

तस्य	அதன்	नगैः	மாங்களால்
मध्ये	மத்தியிலே	पर्वतः	சூழப்பெற்றதும்
दिव्यगन्धैः	திவ்ய வாசனையுள்ள	महान्	பெரிய
कुसुमितैः	புகழ்பக்கையுடைய தும்	वृतः	வெள்ளிய
राजतैः च	வெள்ளியுமான	ऋषभः नाम	கிருஷ்ணமென்ற
		पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.

सरश्च राजतैः पद्मैर्ज्वलितैर्हैमकेसरैः । नास्त्रा सुदर्शनं नाम राजहंसैः समाकुलम् ॥ ४३ ॥

अश्लितैः	ஜூலிக்கின்ற	समाकुलं	நிறைந்ததுள்ளதும்
हैमकेसरैः	பொன் கிழ்சங்ககல் கலையுடைய	नास्त्रा	பெயரால்
		सुदर्शनं नाम	கதர்சனமெனப் பெயர் பெற்ற
राजतैः	வெள்ளி	सरः	ஞர் பொய்க்கை
पद्मैः	தாமரைகளையும்	च	அப்படியே இருந்திருக்கிறது.
राजहंसैः	ஆரசவன்னங்கள் வரையும்		

विबुधाश्चारणा यक्षाः किन्नराश्चाप्सरोगणाः । हृष्टाः समभिगच्छन्ति नलिनीं तां रिरंसवः ॥

विबुधाः	" தேவர்களும்	हृष्टाः	சந்தேதாவுமடைந்தவர் களாய்
चारणाः	சரணர்களும்	रिरंसवः	{ உல்லாசமாய்க்காலம் கழிக்க எண்ணங் கொண்டவர் களாய்
यक्षाः	யக்ஷர்களும்	तां	அந்த
किन्नराः	கின்னர்களும்	नलिनीं	ஓடைக்கு
अप्सरोगणाः च	அப்ஸரக்கூட்டங் களும்	समभिगच्छन्ति	வருகின்றார்கள்.

क्षीरोदं समतिक्रम्य गता द्रक्ष्यथ वानराः । जलोदं सागरश्रेष्ठं सर्वभूतभयावहम् ॥ ४६ ॥

वानराः	" வானர்களே !	सर्वभूतभयावहं	{ உயிர்கூட்டங்களில் நாவதையும் அந்த சச்செய்யும்
क्षीरोदं	க்ஷீரோதமென்னும் சமுத்திரத்தை	सागरश्रेष्ठं	சமுத்திரங்களில் சிறந்ததாகிற
समतिक्रम्य	கடந்து	जलोदं	ஜலோதமென்பதை
गताः	அப்பால் சென்றவர் களாய்	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तत्र तत्कोपनं तेजः कुतं ह्यमुखं महत् । अस्याद्भुतं महावेगमोदनं सचराचरम् ॥ ४७ ॥

तत्र	" அங்கிடத்தில்	ह्यमुखं	குதிராமுகத்துடனி ருக்கிறதான
तत्	{ அந்தப்பிராணத்தமா ன (அகாவது ஓனர் வழுவிவந்து கோப த்தால் விளைந்த)	तेजः	படவாக்கி
कोपनं	கோபத்தால் விளைந் ததும்	कुतं	வைக்கப்பட்டிருக்
अद्भुतं	ஆச்சரியகரமானதும்	अस्य	இதற்கு [கிறது.
महत्	உக்கிரமானதும்	महावेगं	மகாவேகத்துடன் வரும்.
		सचराचरं	சாசாஸுள்ளிட்ட அ
		ओदनम्	உணவும். [னைத்தும்

तत्र विकोशतां नादो भूतानां सलिलौकसाम् । श्रूयते च समर्थांना दृष्ट्वा तद्भडवामुखम् ॥

तत्र	" அங்கிடத்தில்	समर्थांना	வனுக்கொண்டவை களும்
तत्	அந்த	विकोशतां	அஃதும்
दृष्टवामुखं	படவாமுகக்கரியை	भूतानां	பிராணிகளுடைய
दृष्ट्वा	கண்டு.	नादः च	சத்தமும்
सलिलौकसाम्	ஓடைகளில் வசிக்கிற வைகளுடைய	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.

जडदस्योत्तरे तीरे योजनानि त्रयोदश । जातरुपशिलो नाम महान्कनकपर्वतः ॥ ४९ ॥

जडदस्य " ஜடதொடும் சமுத்
தீர்த்திந்ரு
उत्तरे तीरे ஸட கணரில்
त्रयोदश } பதிமூன்று யோஜனை
योजनानि } தூரத்தில் (தூந்து
நான்று கைம் தூரத்
திருக்கப்பால்)

महान् பெரிய
जातरुपशिलः नाम தூர ரூபசிலமென்ற
कनकपर्वतः பொன்மலையிருக்கி
றது.

तत्र चन्द्रप्रतीकाशं पद्मगं धरणीधरम् । पद्मपत्रविशालाक्षं ततो द्रक्ष्यथ वानराः ॥ ५० ॥

आसीनं पर्वतस्याग्रे सर्वदेवनमस्कृतम् । सहस्रशिरसं देवमनन्तं नीलवाससम् ॥ ५१ ॥

वानराः " வானரர்கள் !
तत्र அங்கே
पर्वतस्य மலையின்
अग्रे உச்சியில்
आसीनं எழுந்தருளியிருக்கி
றவரும்,
चन्द्रप्रतीकाशं சந்திரன் போன்ற பிர
காசமுடையவரும்,
धरणीधरं உலகைத்தாங்குகிற
வரும்,
पद्मपत्र- } தாமரைப் பிழம்போன்
विशालाक्षं } ற அகன்ற கண்களை
யுடையவரும்,

सर्वदेवनमस्कृतं { தேவர்கள் எல்லோரார
னும் வணங்கப்படுகி
றவரும்,
सहस्रशिरसं ஆயிரம் தலைகளை
யுடையவரும்,
नीलवाससं நீல ஆடை தரித்த
வருமான
अनन्त அனந்தரென்ற
पद्मगं देव பன்னகக்கடவுளை
ततः அப்பொழுது
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

विशिराः काञ्चनः केतुस्तालस्तस्य महात्मनः । स्थापितः पर्वतस्याग्रे विराजति सवेदिकः ॥

पर्वतस्य " மலையின்
अग्रे உச்சியில் [யதும்
विशिराः மூன்று தலைகளை யுடை
काञ्चनः பொன்னுடையதும்
सवेदिकः தேவதிபுடனிருக்கிறது
யான

तालः ஓர் பனைமரமானது
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
महात्मनः மகாத்மாவான
तस्य அவருக்கு
केतुः கொடியாக
विराजति விளங்குகிறது.

पूर्वस्यां दिशि निर्माणं कृतं तप्तिदशेश्वरैः ॥ ५२ ॥

तत्र " அது
विदिशेश्वरैः தேவோத்தமர்களால்
पूर्वस्यां கிழக்கு

दिशि திசையில்
निर्माणं எல்லையாக
कृतम् செய்கப்பட்டது.

ततः परं हेमपयः श्रीमानुदयपर्वतः । तस्य कोटिर्दिवं सृष्ट्वा शतयोजनमायता ॥ ५४ ॥

जातरुपमयी दिव्या विराजति सवेदिका । सालस्तालैस्तमालैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः ॥

जातरुपमयैर्दिव्यैः शोभते सूर्यसन्निभैः ॥ ५६ ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்
हेममयः	பொன்மயமானது
श्रीमान्	அழகிய
उदयपर्वतः	உதயபர்வதமிகுக்கு
तस्य	அதன் [மேலே]
सर्वेदिषा	வேகியுடனிருக்கும்
कोटिः	கொடுமுடியானது
दिवं	ஆகாசத்தை
स्पृष्ट्वा	அளர்விக்கொண்டு
दिष्या	அழகுற்றதாய்
जातरूपमयी	பொன்மயமாய்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
आयता	விஸ்தாரமுள்ளதாய்
पिराजति	விளக்குகிறது.

सूर्यसन्निभैः	சூரியனை நிகர் தீத வைகளும்
विभं	அழகுநிறமுள்ள வைகளும்
जातरूपमयैः	பொன்மயமான வைகளும்
पुष्पितैः	நன்குபூந்தவைகளு மரம்
सालैः	ஆச்சாமரங்களாலும்
तालैः	பனைமரங்களாலும்
तमालैः च	பச்சிலை மரங்களாலும்
कर्णिकारैः च	கொண்டை மரங்களா லும்
शोभते	விளக்குகிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं शतयोजनम् । शृङ्गं सौमनसं नाम जातरूपमयं ध्रुवम् ॥ ५७ ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்
योजनविस्तारं	ஒரு யோசனை அகல முள்ளதும்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
उच्छ्रितं	உயரமுள்ளதும்

ध्रुवं	காசுவதமானதும்
जातरूपमयं	பொன்மயமானது மரம்
सौमनसं नाम	சௌமனசுமென்ற
शृङ्गम्	கொடுமுடியிருக் கிறது.

तत्र पूर्वं पदं कृत्वा पुरा विष्णुस्त्रिविक्रमे । द्वितीयं शिखरे मेरोश्चकार पुरुषोत्तमः ॥

पुरा	"முற்காலத்தில்
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
त्रिविक्रमे	திருவிக்கிரம அவதார
तत्र	அதில் [மேலே]
पूर्वं	முதல்

पदं	அடியை
कृत्वा	வைத்து,
द्वितीयं	இரண்டாவதாக
मेरोः	மேருவின்து
शिखरं	சிகரத்தில்
चकार	வைத்தார்.

उत्तरेण परिक्रम्य जम्बूद्वीपं दिवाकरः । दृश्यो भवति भूमिर्हं शिखरं तन्महोच्छ्रितम् ॥

दिवाकरः	"சூரியநகரம்
जम्बूद्वीपं	ஜம்பூத்விபை
उत्तरेण	வடபுறமாக
परिक्रम्य	சுற்றி
तन्	அந்த

महोच्छ्रितं	மிக உயர்ந்த
शिखरं	சிகரத்தையடுத்து
भूमिर्हं	என்கு
दृश्यः	காணப்படுகிறவராய்
भवति	ஆகிறது.

तत्र वैखानसा नाम बालखिल्या महर्षयः । प्रकाशमाना दृश्यन्ते सूर्यवर्णास्तपस्विनः ॥

तत्र	"அங்கிடத்தில்	तपस्विनः	தபஸ்தவர்களாய்
वैखानसाः नाम	வைகாணசர் என்று	सूर्यवर्णाः	சூரியவண்ண ஓளரி
बालखिल्याः	பெரியருண்டவர்களுக்கும்		கொண்டவர்களாய்
	வாஸகியர்களுடன்	प्रकाशमानाः	தேஜோடபவமாய் விளங்க
	பெரியருண்டவரும்கூட		குதின் தவர்களாய்
महर्षयः	மகரிஷிகள்	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றார்கள்

अयं सुदर्शनो द्वीपः पुरो यस्य प्रकाशते । यस्मिन्तेजश्च चक्षुश्च सर्वप्राणभृतामपि ॥ ६१ ॥

सर्वप्राणभृतां अपि	"எல்லா உயிர்களுக்கும்	यस्य	எந்த அதற்கு
यस्मिन्	எதில் [கும்	पुरः	முன்னிலையில்
तेजः च	வேளிக்கமும்	सुदर्शनः	சுதர்சனமென்ற
चक्षुः च	பார்க்கும் சக்தியுடன்	अयं	இந்த
	உண்டாகிறதோ	द्वीपः	தீவு
		प्रकाशते	விளங்குகிறது.

तस्य शैलस्य कुक्षेषु कन्दरेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६२ ॥

तस्य	"அந்த	ततस्ततः	எல்லா விடங்களிலும்
शैलस्य	மலைகளில்	रावणः	ராவணன்
कुक्षेषु	புதர்களிலும்	वैदेह्या	சீதாதேவியோடு
कन्दरेषु	குளங்களிலும்	सह	கூட
वनेषु च	காடுகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

काञ्चनस्य च शैलस्य सूर्यस्य च महात्मनः । आविष्टा तेजसा सन्ध्या पूर्वा रक्ता प्रकाशते ॥

पूर्वा	"காலை	सूर्यस्य च	சூரியபகவா ஹுண்டய
सन्ध्या	சந்தியை	तेजसा	தேஜுவிலுள்ள [வும்
काञ्चनस्य	பொன்	आविष्टा	ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட
शैलस्य च	மலைஹுண்டயவும்		டதாய்
महात्मनः	மகாத்மாவான்	रक्ता	செந்நிறமுண்டயதாக
		प्रकाशते	விளங்குகின்றது.

पूर्वमेतत्कृतं द्वारं पृथिव्या भुवनस्य च । सूर्यस्योदयने चैव पूर्वा रेखा दिगुच्यते ॥ ६३ ॥

पूर्व	"பூர்வத்தில்	उदयने	உதிக்குமிடமாக
एतत्	இது	च	அப்படியே ஏற்படுத்
पृथिव्याः	பூமிக்கும்		தப்பட்டது.
भुवनस्य च	விண்ணுவிடக்கும்	हि	ஆகையால்
द्वारं	வாயிலாக	पृथा	இது
कृतं	செய்யப்பட்டது.	पूर्वा	பூர்வ
सूर्यस्य एव	சூரியபகவா ஹுக்கும்	दिक्	திக்கு என்று
		उच्यते	கொள்ளப்படுகிறது.

तस्य शैलस्य पृष्ठेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६५ ॥

तस्य	"அந்த	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
शैलस्य	மலைகளிலும்	रावणः	ராவணன்
पृष्ठेषु	அடிவாசங்களிலும்	वैदेह्या	சீதாதேவியோடு
निर्झरेषु	அருகிகளிலும்	सह	கூட
गुहासु च	குகைகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடித்தக்கவன்.

ततः परमगम्या स्यादिवपूर्वा त्रिदशावृता । रहिता चन्द्रमूर्याभ्यानद्ध्या तिमिरावृता ॥

ततः परं	"அதற்குமேல்	अदृश्या	மரணிடர்களுக்கு
पूर्वा दिक्	கிழக்குகிடை		கட்புலனுக்காதது.
अगम्या	வெள்ளமுடிவாததாக	चन्द्रमूर्याभ्यां	சந்திர சூரியர்களால்
स्यात्	இருக்கிறது.	रहिता	அணுகப்படாதது.
त्रिदशावृता	தேவர்களால் வசிக்கப் பெற்றது.	तिमिरावृता	இருளடர்த்தது.

शैलेषु तेषु सर्वेषु कन्दरेषु वनेषु च । ये च नोक्ता मया देशा विचेया तेषु जानकी ॥

शैलेषु	"அந்த	देशाः	பிரதேசங்கள்
शैलेषु	மலைகளிலும்	ये	எவைகளினால்
कन्दरेषु	குகைகளிலும்	तेषु	அந்த
वनेषु च	வனங்களிலும்	सर्वेषु च	எல்லாவிடங்களிலும்
मया	என்னால்	जानकी	ஜானகிதேவியார்
नोक्ता	குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படாத	विचेया	தேடப்படவேண்ட பவன்.

एतावद्वा नरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करममयादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६८ ॥

वानरपुङ्गवाः	"வானரோகத்தமர்களினால்	अमयादं	அமையாதபொருள்
वानरैः	வானரர்களால்	ततः परं	அதற்குமேல் [அது
गन्तुं शक्यं	பேரகக்கூடியது	अभास्करे	சூரிடனில்லாதது.
एतावत्	இதுவரைவந்தான்.	जानीमः न	எமதிடோம்.

अधिमम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मासे पूर्णे निवर्तन्वमुदये प्राप्य पर्वतम् ॥ ६९ ॥

उदयं	"உதய	अधिमम्य	தெரிந்துகொண்டு
पर्वतं	மலைவரைக்கும்	मासे	ஒருமாதம்
प्राप्य	சென்று	पूर्णं	முழுவதற்குள்
रावणस्य	ராவணனுடைய	निवर्तन्वम्	சீக்கன் திரும்பி வந்து
निलयं च	இருப்பிடத்தையும்		சொடுவண்டும்.
वैदेहीं तु	வைதேவியோடாகப் பற்றியும்		

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन्वध्यो भवेन्मम । सिद्धार्थाः सन्निवर्तध्वमधिगम्य च मैथिलीम् ॥

ऊर्ध्वं मासान्न	"ஊரு மாசத் திற்றொழைவன்	भवेन्	ஆதுவான்.
वस्तव्यं न	தாமதிக்கக்கூடாது.	मैथिली च	மைதிலியாணொர்மாத்தி
वसन्	அப்படி தாமதிக்கிறான்	अधिगम्य	அதிக் துகொண்டு
मम	எனது	सिद्धार्थाः	காரியத்தை முடித்தவர்களால்
वध्यः	மரண தண்டனை யைப் பெற்றவனுக்கி	सन्निवर्तध्वम्	நில்கள் திருக்குறி கூற்று செருக்கள்.

महेन्द्रकान्तां वनषण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।

अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथ ॥ ७१ ॥

वानराः	"வானரர்களை !	सीतां	சீதாதேவியை
महेन्द्रकान्तां	இந்திரனுக்குப் பிரியமானதும்	निपुणेन	சாமர்த்தியத்தால்
वनषण्डमण्डितां	வனசுரகக்களரக் கிறந்த துமான	अवाप्य	துடைத்து,
दिशं	திக்கில்	निवृत्ताः	திரும்பிவந்தவர்
चरित्वा	தெடித்திரிந்து,	सुखिनः	மனசந்துஷ்டியுடையவர்களால்
ततः	அக்கு	भविष्यथ	ஆகுவிர்களாக."
रघुवंशजप्रियां	ரகுவம்சத்தில் பிரந்தவரின் மனைவியாகிய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10991

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1739

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திலன்றாவது மூலக்கம் ॥ ४१ ॥

दक्षिणस्यां हनुमन्प्रेषणम्—தென்திக்கில் "ஹனுமாரை" யனுப்புவது.

ततः प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तन्महद्वानरं बलम् । दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	ततः	அதன்மேல்
तत्	அந்த	अभिलक्षितान्	பொறுக்கிவெடுக்கப் பட்ட
महत्	பெரிய	वानरान्	வானரர்களை
वानरं	வானர	दक्षिणां	தென்திக்குக்கு
बलं	செலியை	प्रेषयामास	அனுப்புவதற்குண்.
प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,		

नीलमग्निसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् । पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

सुहोत्रं च शरारिं च शरगुल्यं तथैव च । गजं गवाक्षं गवयं सुपेणमृषभं तथा ॥ ३ ॥

मैन्दं च द्विविदं चैव शरभं गन्धमादनम् । उल्कासुखसङ्गं च हुताशनमुताबुधौ ॥ ४ ॥
अङ्गदशमुखान् वीरान् वीरः कपिशोऽथ । वेगविक्रमसम्पन्नान् सन्दिदेश विशेषवित् ॥

विशेषवित्	சென்னை துருவநகர் துறும் பாசியபுறங்கள்	முதலில் ச	உலகா துருவநகரையும்,
வீர:	வீரகுதிரிய	சரபி ச	சரபியையும்,
கபிசாணேசுர:	கபிசாணேசுரன்	சரபுமீ தயா	சரபுமீதையும்,
வேகவிக்ரமசம்பன்ன	வேகமுறும் ஆய்வையும்தான்	மன எவ	கனையும்,
வீரானு	முரசுகளும்	மவாசு ச	கவாசியையும்,
அங்குசமுகானு	அங்குதலைத் தலைவனாக கங்கை வண்டவர் களாக மான்	மவய்	கவையையும்,
அமிசுத	அக்கரி புதல்வனுமான்	சுபன்	சுபனையையும்,
மீல ச எவ	நிலையும்தான்,	அரபம் தயா	நிலையையும்,
வானர்	வானரராகிய	மீன்த ச	மையதலையும்,
ஹனுமந்த ச	ஹனுமனாயும்,	தீவித ச	தீவிதலையும்,
பிதாமஹசுர	பிரம்மபிதவரின்	சரபம் எவ	சரபலையும்,
	புதல்வரான	மவமாதன்	கந்தமாதலையும்,
மஹாபல ச	அளவுகடந்த ஆற்ற துறைய	உமீ	இரு
காமவமல் எவ	ஆம்பலையையும்,	ஹுதாசனமுதீ	அக்கரிய புதல்வர் களான
		உலகமுக	உலகா துருவையும்,
		அசங்கு ச	அசங்குதலையும்
		சந்திதேச	பின்வருமாறு
			கட்டினபித்தான்.

तेषामधेसरं चैव महाबलपथाङ्गदम् । विधाय हरिवाराणापादिशदक्षिणां दिशम् ॥ ६ ॥

तेषां	அந்த	विधाय च	நியமித்ததுண்டு,
हरिवीराणां	வானர வீரர்களுக்கும்	दक्षिणां	தென்
महाबलं	அளவுகடந்த ஆற்ற துறைய	दिशं	திக்கைப்படுத்தி
अङ्गदं एव	அங்குதலையே	आदिशन्	விவரமாக சொல்ல
अमेसरं	தலைவனாக		ஹனுமன்.

ये केचन समुदेशास्तस्यां दिशि सुदुर्गमाः । कपीशः कपिमुख्यानां स तेषां तानुदाहरत् ॥

कपीशः	கபிசாணனுக்கும்	ये केचन	எந்த சில
सः	ஆய்வன்	समुदेशाः	துருவங்கள்
कपिमुख्यानां	கபிசாணேசுரர்களாகிய	सुदुर्गमाः	செங்குதற்கரியனவா
तेषां	ஆய்வர்களுக்கு		விருக்குமோ,
तस्यां	அந்த	तान्	அவைகளை
दिशि	திக்கில்	उदाहरत्	பின்வருமாறு விவரித்
अथ	அதற்குமுள்ளும்		துவரத்தான்.

सहस्रशिखरं विन्ध्यं नानाद्रुमलतायुतम् । नर्पदां च नदीं दुर्गां महोरगनिषेविताम् ॥ ८ ॥
 ततो भोगवतीं रम्यां कृष्णवैष्णीं महानदीम् । वरदां च महाभागां महोरगनिषेविताम् ॥
 मेखलासुत्कलां चैव दशार्णनगराण्यपि । अश्ववन्तीमवन्तीं च सर्वमेवानुपश्यत ॥ १० ॥

नानाद्रुमलतायुतं	{ “பலவித மரங்களும், கொடிகளும் செறிந் ததும், அநேக சிகரங்களை யுடைய துமரன விநியத்தையும், மேகலை என்னும் பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும் கடப்பதற்கரியது நர்மதை [மரன நதியையும், அதன்மேல் அழகிய போகல்தையையும், மகாநதியாகிய கிருஷ்ணவேணியை யும்	महोरगनिषेवितां	பெரும்பாம்புகள் வசிக்கப்பெற்றதும்
सहस्रशिखरं	அநேக சிகரங்களை	महाभागां	மகா பாவனமானது மரன
विन्ध्यं	யுடைய துமரன	वरदां च	வரதையையும்,
महोरगनिषेवितां	விநியத்தையும், பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும்	मेखलां च	மேகலை என்னும் நகரத்தையும்,
दुर्गां	கடப்பதற்கரியது	उत्कलां एव	உத்கலை என்னும் நகரத்தையும்,
नर्मदां	நர்மதை [மரன	दशार्णनगराणि }	தசர்ணமென்னும்
नदीं च	நதியையும்,	अपि }	நகரங்களை யும்,
ततः	அதன்மேல்	अश्ववन्तीं	அசுவவந்தி நகரையும்,
रम्यां	அழகிய	अवन्तीं च	அவந்தி நகரையும்,
भोगवतीं	போகல்தையையும்,	सर्व एव	இவை எல்லாவற்றை யும்
महानदीं	மகாநதியாகிய	अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப்பாருங்கள்.
कृष्णवैष्णीं	கிருஷ்ணவேணியை யும்		

विदर्भात्पिकांश्चैव रम्यान्माहिषकानपि । तथा वङ्गकलिङ्गांश्च कौशिकांश्च समन्ततः ॥
 अन्वीक्ष्य दण्डकारण्यं सपर्वतनदीगुहम् । नदीं गोदावरीं चैव सर्वमेवानुपश्यत ॥
 तथैवान्द्रांश्च पुण्ड्रांश्च चोलान् पाण्ड्यान् संकरलान् ॥ १२ ॥

तथा	அப்படியே	दण्डकारण्यं च	தண்டகாரணயத்தை
विदर्भां च	விதர்ப்பநாடுகளையும்	तथा	அப்படியே [யும்
ऋषिकान् एव	ஈஷிகநாடுகளையும்	गोदावरीं	கோதாவரி
रम्यान्	அழகிய	नदीं एव	நதியையும்
माहिषकान् अपि	மாகிஷகநாடுகளையும்	आन्धान् च	ஆந்திர நாடுகளையும்
वङ्गकलिङ्गान् च	வங்கநாடுகளையும், கலிங்கநாடுகளையும்	पुण्ड्रान्	புண்டர நாடுகளையும்
कौशिकान् च	கௌசிகநாடுகளையும்	चोलान्	சோளநேடுகளையும்
समन्ततः	எங்கும்	संकरलान्	சேகரநேடுகள் உள்ளிட்ட
अन्वीक्ष्य	பார்த்துநீர்ந்து	पाण्ड्यान् च	பாண்டியநாடுகளையும்
सपर्वतनदीगुहं	பலைகள், நதிகள், கு கைகளையுடைய	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
		अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப் பாருங்கள்.

अयोमुखश्च गन्तव्यः पर्वतो धातुमण्डितः । विचित्रशिखरः श्रीमान्विपुष्पितपादपः ॥

धातुमण्डितः	தாதும்கண் டிணுந்த ஆம்,	अयोमुखः	அயோமுகம் அல்லது மலயமலை என்ற
विचित्रशिखरः	அழகிய சிகரங்களை புண்டாடும்,	पर्वतः च	மலையும்
श्रीमान्	புண்டாமானதும்,	गन्तव्यः	பெரிய அடையத் தக்கது.
विपुष्पित- पादपः }	அழகாய்ப் பூக்கமரம் களுடையதுமான		

स चन्दनवनोद्देशो मार्गितव्यो महागिरिः ॥ १४ ॥

चन्दनवनोद्देशः	சந்தனமரங்களால் செறிந்ததும்	सः	அது
महागिरिः	பெரும் பர்வதமுமா ய	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கது.

ततस्तापगणां दिव्यां प्रसन्नसलिलां शिवाम् । तत्र दृश्यथ कावेरीं विहितामप्सरोगर्णः ॥

ततः	அதன்மேல்	विहितां	பூசிக்கப்படுகிறதா
दिव्यां	அழகியதும்	तां	அந்த [மனை
प्रसन्नसलिलां	தெளிந்த இலமுடைய	कावेरीं	காவேரி
शिवाम्	புண்டாமானதும் [தும்	आपगां	நதிலை
अप्सरोगर्णः	அப்ஸரசன் திரிகணக் களால்	तत्र	அங்கிடத்தில்
		दृश्यथ	காண்பீர்கள்.

तस्यासीनं नगस्थाग्रे मलयस्य महौजसम् । दृश्यथादित्यसङ्काशमगस्त्यम् पिसत्तपम् ॥

तस्य	அந்த	आदित्यसङ्काशं	சூரியபகலாக உகர்ந்து
मलयस्य	மலய	महौजसं	மீது உதயம்
नगस्य	மலைமீது	अगस्त्यं	கங்கைய [கொக்கும்
अग्रे	உச்சியில்	पिसत्तपम्	முனிக் பெருமலை
आसीनं	வீற்றிருக்கிறவரும்	दृश्यथ	காண்பீர்கள்.

ततस्तेनाभ्यनुज्ञाताः प्रसन्नेन महात्मना । ताम्रपर्णी महाप्राहां तरिष्यथ महानदीम् ॥

ततः	அங்கிடத்தில்	महाप्राहां	பெரும் [புறங்கை
प्रसन्नेन	திருவுள்ளமுடைய		கொத்த
तेन	அந்த	महानदीं	பெரும் [தியாகிய
महात्मना	மகாத்மா விளும்	ताम्रपर्णी	தாமிரவரிகைய
अभ्यनुज्ञाताः	விடைபலிக்காரர் வர்களை	तरिष्यथ	தாண்டிக்கள்.

सा चन्दनवनैर्दिव्यैः प्रच्छन्ना द्वीपशालिनी । कान्तेव युवती कान्तं समुद्रमवगाहते ॥

द्वीपशालिनी	மணல் திட்டுகல் கிணைந்த தூம்	युवती	கிறத்த
दिव्यैः	அழகிய	कान्ता	காதலி
चन्दनवनैः	சந்தன வனங்களால்	कान्तं	காதலனை
प्रच्छन्ना	மறைக்கப்பட்ட	इव	எப்படியோ அப்ப
सा	அது	समुद्रं	சமுத்திரத்தை [டிவே]
		अवगाहते	அடைகிறது.

ततो हेममयं दिव्यं मुक्तामणिनिषेवितम् । युक्तं कवाटं पाण्ड्यानां गता द्रक्ष्यथ वानराः ॥

वानराः	“ வானரர்களை !	युक्तं	எற்றதும்,
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	मुक्तामणि-	முத்துக்களாலும் ரத்
गताः	சென்றவர்களால்	निषेवितं)	னக்களாலும் இழை
पाण्ड्यानां	பாண்டியர்களுக்கு		க்கப்பெற்றதுமான
हेममयं	பொன்மயமானதும்,	कवाटं	எட்டிலும் வாயிலின்
दिव्यं	அழகானதும்,	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள். [கதாவ

ततः समुद्रमासाद्य संप्रधार्यार्थनिश्चयम् । अगस्त्येनान्तरे तत्र सागरे विनिवेशितः ॥ २० ॥

चित्रनानानगः श्रीमान्महेन्द्रः पर्वतोत्तमः । जातरूपमयः श्रीमानवगाढो महार्णवम् ॥ २१ ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	चित्रनानानगः	அழகிய பல மாங்க
अर्थनिश्चयं	காரியத்திற்கு தெண்டியதை		ளடர்ந்ததும்
संप्रधार्यं	உறுதிசெய்து கொண்டு,	श्रीमान्	அழகிய
समुद्रं	சமுத்திரத்தை	जातरूपमयः	பொன்மயமானதும்,
आसाद्य	அடைந்து,	पर्वतोत्तमः	மலைகளில்
तत्र	அந்த		கிறத்தென
सागरे	சாகரத்தின்	श्रीमान्	திரிலோகப் பிரஸித்தி
आन्ते	மத்தியில்		பெற்றதுமான
अगस्त्येन	அகஸ்தியரால்	महेन्द्रः	மகேந்தரமெனும்
विनिवेशितः	வைக்கப்பட்டதும்,		பர்வதம்
		महार्णवं	பெருக்கடலில்
		अवगाढः	முழுகிக்கிடக்கின்றது.

नानाविधैर्नगैः फुल्लैर्यताभिश्चापशोभितम् । गन्धर्व्यसप्तवरैरप्सरसोभिश्च शोभितम् ॥ २२ ॥

सिद्धचारणसयैश्च प्रकाशं सुमनाहरम् । तमुपति सहस्राक्षः सदा पर्वसु पर्वसु ॥ २३ ॥

सहस्राक्षः	தித்திரன் எப்பொழுதும்	नानाविधैः	பல
सदा	ஒவ்வொரு பருவ	नगैः	மாங்களை நூள்
पर्वसु पर्वसु	தினத்திலும்	सनाभिः च	கொடி களாலும்
		उपशोभि	அருளுவாங்கு
फुल्लैः	நன்கு பூத்த		பிரகங்குற தூம்

गन्धर्वः }	கந்தர்வர்கள்	मिथुनगन्धर्वः }	மிதுனகந்தர்வர்கள்
यक्षप्रवरे: }	யக்ஷப்ரவரர்கள்		
अप्सरसिभि: च	அப்சரஸிபிபிதா	वकीर्णं	வகீர்ணம்
शोभिन्	சோபிந்	सुमनोहरं च	சுமனோஹரம்
	அழகுந் தா	तं	தம்
	சிறந்தும்	उपति	உபதி

द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनविस्तृतः । अगम्यो मानुषेर्दीपस्तं मार्गं च सयन्ततः ॥ २४ ॥

तस्य	ததஸ்ய	अगम्यः	அகமய்ய
अपरे	அபரே	दीपः	தீபம்
पारे	பாரே	द्वीपः	தீபம்
शतयोजनविस्तृतः	शतयोजनவிஸ்தர்தம்	तं	தம்
मानुषैः	மனுவீசை	सयन्ततः	சயந்தத
	மாணிடர்களுக்கும்	मार्गं च	மார்஑ம்

तत्र सर्वात्मना सीता मार्गितव्या विशेषतः

॥ २५ ॥

तत्र	ததத்	सीता	சீதா
विशेषतः	விசேஷத	मार्गितव्या	மார்஑ிதவ்யா
सर्वात्मना	சர்வாத்மனா		

स हि देशस्तु वध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः । राक्षसाधिपतेर्वासः सहस्राक्षसमच्युतेः ॥ २६ ॥

हि	ஹி	राक्षसाधिपतेः	ராக்ஷஸாதிபதே
सः	சஃ	वध्यस्य	வத்யஸ்ய
देशः तु	தேசம் து	दुरात्मनः	தூராத்மனம்
सहस्राक्षसमच्युतेः	सहस्राक्षसमच्युதே	रावणस्य	ராவணஸ்ய
	ஆகாஷமகாஷம	वासः	வாஸம்

दक्षिणस्य समुद्रस्य मध्ये तस्य तु राक्षसी । अङ्गारकेति विख्याता लायापाकुप्य भोजनी ॥

तस्य	ததஸ்ய	आकुप्य	ஆகூப்ய
दक्षिणस्य	தெற்கு	भोजनी	மோஜனீ
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்	अङ्गारका	அங்காரகா
मध्ये तु	மத்தியே து	इति	இதி
लायां	லாயா	विख्याता	விख्याதா
	நிலையில்	राक्षसी	ராக்ஷசீ

एवं निस्संशयान्कृत्वा संशयान्नष्टसंशयाः । मृगयन् नरेन्द्रस्य पत्नीपविततेजसः ॥ २८ ॥

एवं	எவம்	अपविततेजसः	அபவிததேஜஸம்
संशयान्	செய்யாண்டிய		
	நீட்டிக்கொண்ட	नरेन्द्रस्य	நரேந்த்ரஸ்ய
निस्संशयान्	நிச்செய்யாண்டிய	पत्नी	பத்தினி
कृत्वा	செய்து	मृगयन्	மூரயன்
नष्टसंशयाः	நஷ்டசெய்யாண்டிய		

तमतिक्रम्य लक्ष्मीवान्समुद्रे शतयोजने । गिरिः पुष्पितको नाम सिद्धचारणसेवितः ॥२९॥

तं	அதை	सिद्धचारण- }	சித்தர்களுக்கும், சாற
अतिक्रम्य	கடந்துகொண்டு,	सेवितः }	ணர்களுக்கும் கொண்டு
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்		டாடப்பெற்ற
शतयोजने	நூறுமொட்டை	लक्ष्मीवान्	அழகியதுமான
	நூறுத்தில்	पुष्पितको नाम	புஷ்பிதகம் என்ற
		गिरिः	மகிஷனது.

चन्द्रसूर्याशुसङ्काशः सागराम्बुसमावृतः । भ्राजते विपुलैः शृङ्गेरम्बरं विलिखन्निव ॥३०॥

चन्द्रसूर्याशु- }	சந்திரன், சூரியன்	शृङ्गेः	கொடி முடி களால்
सङ्काशः }	வர்களுடைய ஒளி	अम्बरं	ஆகாயத்தை
	மைய நிகர்த்ததாய்	विलिखन्	அளர வகிறதது
सागराम्बु- }	சமுத்திரஜலத்தால்	इव	போன்றதாய்
समावृतः }	சூழப்பட்டதாய	भ्राजते	விளங்கிக்கொண்டி
विपुलैः	பெரும்		ருக்கிறது.

तस्यैकं काञ्चनं शृङ्गं सेवते यं दिवाकरः । श्वेतं राजतमेकं च सेवते यं निशाकरः ॥३१॥

तस्य	அதனது	सेवते	தங்குகிறான்.
यं	எந்த அந்த	निशाकरः च	சந்திரனும்
काञ्चनं	பொன்	यं	எந்த அந்த
शृङ्गं	கொடுமுடியாகிய	राजतं	வெள்ளி
एकं	ஒன்றில்	श्वेतं	வெள்ளிய
दिवाकरः	சூரியன்	एकं	ஒன்றில்
		सेवते	தங்குகிறான்.

न तं कृतघ्नाः पश्यन्ति न नृशंसा न नास्तिकाः । प्रणम्य शिरसा शैलं तं विमार्गित वानराः ॥

तं	அதை	न	பார்க்கமாட்டார்கள்.
कृतघ्नाः	நன்றிகொன்றவர்கள்	वानराः	வானரர்களை !
पश्यन्ति न	பார்க்கமாட்டார்கள்.	तं	அந்த
नृशंसाः	கொடியவர்கள்	शैलं	மலைமைய
न	பார்க்கமாட்டார்கள்.	शिरसा	தலையால்
नास्तिकाः	நாஸ்திகர்கள்	प्रणम्य	வணங்கி,
		विमार्गित	கேடுகர்கள்.

तमतिक्रम्य दुर्धर्षाः सूर्यवान्नाम पर्वतः । अध्वना दुर्विगाहेन योजनानि चतुर्दश ॥ ३३ ॥

दुर्धर्षाः	"எதற்கும் என்யாத வர்களே !	योजनानि	மொட்டைகளுக்கும்
तं	அதற்கு	अतिक्रम्य	அப்பால்
दुर्विगाहेन	புருவதற்கரிய	सूर्यवान्	சூரியவான்
अध्वना	வழியால்	नाम	என்ற
चतुर्दश	பதின்னா	पर्वतः	பர்வதமொன்றிருக்கிறது.

ततस्तमप्यतिक्रम्य वैद्युतो नाम पर्वतः । सर्वकामफलैर्लभैः सर्वकालमनोहरैः ॥ ३४ ॥

ततः	"அதன்மேல்	सर्वकालमनोहरैः	{ எக்காலத்திலும்பார்க்க கமனேகரமாயிருக்க கின்றவர்களுமான மகங்களைஎனது
तं अपि	அந்தையும்	वृक्षैः	மரங்களினாலு
अतिक्रम्य	கடந்து,	वैद्युतः नाम	வைத்யுதம் என்ற
सर्वकामफलैः	{ கிரும்பியபழங்களெல்ல வாவற்றையுமளிக்க வல்லவைகளுமும்	पर्वतः	புரம் மலைபோலது.

तत्र भुक्त्वा महाहोणि मूलानि च फलानि च । मधुनि पीत्वा मुख्यानि परं गच्छत वानराः ॥

वानराः	"வானரர்களே !	भुक्त्वा	புகித்து,
तस	அங்குமிடத்தில்	मुख्यानि	கிறந்த
महाहोणि	{ குகி இத்தன்மைய தென்று கொல்லமு டியாத	मधुनि	தேன்களை
मूलानि च	கிழக்குகளையும்	पीत्वा	குடித்துவிட்டு,
फलानि च	பழங்களையும்	परं	அப்பால்
		गच्छत	செல்லுங்கள்.

तत्र नेत्रमनःकान्तः कुञ्जरो नाम पर्वतः । अगस्त्यभवनं यत्र निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ ३५ ॥

यस	"எதுகூட	पर्वतः	மலைபோலது.
तस	அதில்	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாளினால்
नेत्रमनःकान्तः	கண்ணிற்கும் மனத்திற் கும் இனிவதாகிய	अगस्त्यभवनं	அகஸ்தியபுக்கு ஒரு மாளிகை
कुञ्जरः	குஞ்சரம்	निर्मितम्	செருப்புக்கப்பட்ட குக்கிறது.
नाम	என்ற		

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् । शरणं काञ्चनं दिव्यं नानारत्नविभूषितम् ॥

तस	"அதில்	उच्छ्रितं	உயர்ந்தது.
शरणं	மாளிகையானது	काञ्चनं	கொங்குலானது.
योजनविस्तारं	குறு பிரதான பகன்ற து.	नानारत्न- विभूषितं	{ நானாத்தன்மையான தீவிரப்பட்டு
दशयोजनं	பத்து யோசனை	दिव्यम्	அழகானது.

तत्र भोगवती नाम सर्पाभामालयः पुरी । विशालकक्ष्या दुर्धर्षा सर्वतः परिरक्षिता ॥ ३६ ॥

तस	"அதில்	विशालकक्ष्या	விசாலமான கட்டுகளை புடைபது.
सर्पाणां	பாம்புகளின்	दुर्धर्षा	புகழ்மடவாசது.
आलयः	இருப்பிடமாகிய	सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களி லும்
भोगवती	போகவதி	परिरक्षिता	தன்கு காக்கப்பட்ட சுக்கிறது.
नाम	என்ற		
पुरी	ஒரு நகரமிருக்கிறது.		

रक्षिता पद्मगैधोरैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाविषैः ॥ ३९ ॥

तीक्ष्णदंष्ट्रैः	கூழிய பற்களையுடைய வைகளுக்கும்	घोरैः	கொடியவைகளுடையவை
महाविषैः	கடும் விஷமுடைய வைகளுக்கும்	पद्मैः	பாம்புகளால்
		रक्षिता	பாதுகாக்கப்பட்டது.

सर्पराजो महाघोरो यस्यां वसति वासुकिः । निर्याय मार्गितव्या च सा च भोगवती पुरी ॥

यस्यां	அந்த ஆதில்	सा	அந்த
महाघोरः	மிகக்கொடியதாகிய	भोगवती	பொகவதி
वासुकिः	வாஸுகி என்ற	पुरी च	நகரமும்
सर्पराजः	பாம்பரசு	निर्याय च	திரிந்து சென்று,
वसति	வசிக்கிறது.	मार्गितव्या	தேடத்தக்கது.

तत्र चानन्तरा देशा ये केचन सुसंवृताः ॥ ४१ ॥

तत्र	அங்குமிடத்தில்	देशाः च	தேசங்களும்
अनन्तराः	வேறு	सुसंवृताः	மறைந்திருக்கின்றன.
ये केचन	ஏதோ சில		

तं च देशमतिक्रम्य महानृपसंस्थितः । सर्वरत्नमयः श्रीमानृषभो नाम पर्वतः ॥ ४२ ॥

तं	அந்த	श्रीमान्	அழகியதும்
देशं च	தேசத்தையும்	रत्नमः	இடபம் என்ற
अतिक्रम्य	கடந்து,	नाम	பெயருடையதுமான
रत्नमसंस्थितः	இடபம்போன்றதும்	महान्	பெரிய
सर्वरत्नमयः	எல்லா ரத்தனங்களால் நிறைந்ததும்	पर्वतः	மலைவிரிக்கிறது.

गोशीर्षकं पद्मकं च हरिश्यामं च चन्दनम् । दिव्यमुत्पद्यते यत्र तच्चैवाग्निसमप्रभम् ॥ ४३ ॥

तत्र	அந்த	च	அப்படியே ஆதில்
अग्निसमप्रभं	அத்தனியை நிகர்த்த சிறமுடையதும்		உண்டாகிறது.
		पद्मकं	பத்மகமெனும் சந்த னம்
दिव्यं	திவ்யமானதுமான	च	அப்படியே ஆதில்
चन्दनं	சந்தனம்		உண்டாகிறது.
यत्र	ஆதில்	हरिश्यामं यत्र	ஹரிசயாமம் எனும் சந்தனம்
उत्पद्यते	உண்டாகிறது.	च	அப்படியே ஆதில்
गोशीर्षकं	கொசீர்ஷகமெனும் சந்தனம்		உண்டாகிறது.

न तु तच्चन्दनं दृष्ट्वा स्फुट्यं च कदाचन । रोहिता नाम गन्धर्वा घोरा रक्षन्ति तदनम् ॥

तत् चन्दनं च	அந்த சந்தனத்தையும்	घोराः	கொடியவார்களைய
दृष्ट्वा तु	பார்த்து,	रोहिताः	ரோஹிதர்கள்
कदाचन	ஒருக்காலும்	नाम	என்ற
स्फुट्यं च	தொடத்தக்கதன்று.	गन्धर्वाः	கந்தர்க்கள்கள்
तत् वने	அந்த வனத்தினத	रक्षन्ति	காக்கின்றார்கள்.

तत्र गन्धर्वपत्नयः पञ्च सूर्यसमप्रभाः । शैल्यो घातर्षाः शिशुः शुभ्रो बभ्रुस्तथैव च ॥४५॥

तत्र	அதில்	சமப்பி:	கிராமணி
சூர்யசமப்பா:	சூரியனை நிகர்த்த	சிசு:	சிக்ஞு
	ஒளியுடைய	சுப:	சுப்பிரன்
பஞ் ச	ஐவர்கள்	வபு: ததேவ	பப்புவும்
சைல்ய:	கை துரத்தின்	ரஹர்வதய:	கந்தர்வத் தலைவர்கள்.

रविसोमाशिवपुषां निवासः पुण्यकर्मणाम् । अन्ते पृथिव्या दूर्धर्षास्तत्र स्वर्गजितः स्थिताः ॥

पृथिव्या:	பூமியின்	निवास:	இருப்பிடம்
अन्ते	எல்லையில்	तत्र	அங்குமிடத்தில்
रविसोमाशि- वपुषां	சூரியன், சந்திரன், அக்னி இவர்கள் ஒரு மிகொண்ட	दूर्धर्षा:	எல்லா தீவிரியவர்களாலும்
पुण्यकर्मणां	புண்ணியம் செய்தவர் களுடைய	स्वर्गजित:	ஸ்வர்க்கம் இயித் தவர்கள்
		स्थिता:	வசிக்கின்றார்கள்.

ततः परं न वः सेव्यः पितृलोकः सुदारुणः । राजधानी यमस्यैषा कष्टेन तपसा वृता ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்	कष्टेन	உழைத்தேன் உழைத் தது விடவிலக்கின்ற
सुदारुणः	மிகக் கொடிய	तपसा	இருதால்
पितृलोकः	பிதிருலோகமானது	पुता	சூழப்பட்டதாகிய
वः	உங்களுக்கு	यमसा	யமனுடைய
सेव्यः न	பேரகத்தக்கதன்று.	राजधानी	ராஜதானி.
एषा	இது		

एतावदेव युष्माभिर्वीरा वानरपुङ्गवाः । शक्यं विचेतुं गन्तुं वा नातां गतिपथां गतिः ॥४६॥

आनरपुङ्गवा:	வானரோத்தமர்களை !	विचेतुं वा	தேடுவதற்கும்
वीरा:	சூரர்களை !	शक्यं	சாத்தியம்.
युष्माभि:	உங்களால்	गतिमतां	தரப்படவில்லை செல்லுதற்கும்
एतावदेव	இதுவரைபித்தான்	अतः	அகர்கூடும்
गन्तुं	செல்லவதற்கும்	गतिः न	செல்லாதல் நடவாது.

सर्वमेतत्समालोक्य यच्चान्यदपि दृश्यते । गतिं विदित्वा वैदेहाः सन्निवर्तितुमर्हथ ॥ ४७ ॥

यत्	எது	समालोक्य	பித்தக்கொண்டு,
अन्यत्	சொல்லப்படாததால்	वैदेहा:	வைதேகியர்கள்
दृश्यते अपि	காணப்படுகிறதுதான்	गतिं	தீருவதற்கு
	முன்னால்.	विदिता च	விதிக்கொண்டும்.
एतत्	இது	सन्निवर्तितुं	செல்லுவதற்கு
सर्वं	எல்லாம் எந்தையதும்	अर्हथ	உடவர்கள்.

यस्तु मासाच्चित्तोऽथे हृष्टा सीतेति वक्ष्यति । मत्तुल्यविभवो भोगैः सुखं स विहरिष्यति ॥

यः	எவன்	वक्ष्यति तु	சொல்லுவானோ,
सीता	' சீதை	सः	அவன்
हृष्टा	காணப்பெட்டாள்	भोगैः	பொருக்களால்
इति	என்று	मत्तुल्यविभवः	என்னோடு நிகர்த்த பெரு மைபுற்றவனும்
मासात् अथे	ஒரு மாதத்திற்கு முத்தியே	सुखं	மனக்குறைவில்லாது
निवृत्तः	திரும்பிவந்தவனும்	विहरिष्यति	காலங்கழிப்பான்.

ततः प्रियतरो नास्ति मम प्राणाद्विशेषतः । कृतापराधो बहुशो मम बन्धुर्भविष्यति ॥ ५१ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति म	ஒருவரும் இல்லை
प्राणात्	உயிரினும்	बहुशः	பலவாறு
विशेषतः	பேர்ப்பட்டவளுமான்.	कृतापराधः	குற்றங்களைச் செய்த
ततः	அவளினும்	मम	எனக்கு [வனுமினும்
प्रियतरः	அநிகப்பிரியத்திற்கு பாத்திரமானவன்,	बन्धुः	ஆப்த நண்பனாக
		भविष्यति	இருப்பான்.

अमितवलपराक्रमा भवन्तो विपुलगुणेषु कुलेषु च प्रसूताः ।

मनुजपतिसुतां यथा लभध्वं तदधिगुणं पुरुषार्थमारभध्वम् ॥ ५२ ॥

भवन्तः	* நீங்கள்	प्रसूताः	பிறந்தவர்கள்.
अमितवल- पराक्रमाः	அன வுட்கத்த ஆற்ற லும் ஆண்மையும் உடையவர்கள்.	मनुजपतिसुतां	மன்னரின் மகளோ
विपुलगुणेषु	மகத்தான உத்தம கு ணங்கள் விளங்கும்	यथा	எப்படிச் செய்தால்
कुलेषु च	உள்ள குலங்களிலோடு	लभध्वं	அடைவீர்களோ
		तदधिगुणं	அதற்கேற்றதானிய
		पुरुषार्थं	முயற்சியை
		आरभध्वम्	செய்யக்கூடவீர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदिः श्लोकाः 11043

किष्किन्धाकाण्डे आदिः श्लोकाः 1791

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திராண்டாவது வர்க்கம் ॥ ४२ ॥

प्रतीच्यां सुपेणप्रेषणम्—இவர்க்கு திக்கில் சுபேணையனுப்புவது.

अथ प्रस्थाप्य सुधीवस्तान्दरीन्दक्षिणां दिशम् । अवर्वान्मेघसङ्काशं सुपेणं नाम यूथपम् ॥

सुधीवः	சக்கிரீகள்	प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,
तान्	அந்த	मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிரந்த
दरीन्	வானரர்களை	सुपेणं नाम	கடுவண்ணென்பவனை
दक्षिणां	தகவளை	यूथपं	சேனைத்தலைவரில்
दिशं	திக்குக்கு	अवर्वान्	ஒருவனை
अथ	அப்பொழுது		சூரியருக்குத் தெரி படப்படுத்தினான்.

तारायाः पितरं राजा श्वशुरं भीमविक्रमम् । अश्वरीत्याञ्जलिर्वाक्यमभिगम्य प्रणम्य च ॥

ராஜா	ராஜா (சகரீகான்)	அமிாமய	செட்டி,
भीमविक्रमं	மகம் ஆண்டைமபுத்த வணம்	பிரமய	நமஸ்கரித்து,
श्वशुरं	மாமனுசுமாதிய	பாசுலி:	கைகடப்பிடுங்கொண்டு
तारायाः	தரையரின்	वाक्यं च	எதேத ஒரு சொல்லி
पितरं	தந்தையை		யும்
		अश्वरीन्	சொன்னான்.

मरीचिपुत्रं मारीचमर्चिष्मन्तं महाकपिम् । वृतं कपिवरैः शूरैर्महेन्द्रसदृशद्युतिम् ॥ ३ ॥

बुद्धिविक्रमसंपन्नं वैनतेयसमद्युतिम् । मरीचिपुत्रान्मारीचानर्चिर्मोक्षान्महाबलान् ॥

कपिपुत्रांश्च तान्सर्वान्प्रतीचीमादिशदिशम् ॥ ४ ॥

மரிசிபுத்ர	மரிசியின் புத்திரனு கைய	महाकपिं	பெயர் பெற்ற வானர ஸுமாதிய
मारीचं	மரிசனையும்,	अर्चिष्मन्तं	ஆர்ச்சிக்குமாரனையும்.
कपिवरैः	கிறந்த வானரசர்களான	मरीचिपुत्रान्	மரிசியின் பதஸ்வர்க ளாகிய
शूरैः	சூரசர்களால்		
वृतं	சூழப்பட்டவனும்	मारीचान्	மரிசர்களையும்,
महेन्द्रसदृशद्युतिं	இந்திரனை நிகர்த்த ஓர்ப்புடையவனும்	महाबलान्	மகா பலசாலிகளாகிய
		अर्चिर्मोक्षान्	ஆர்ச்சிமாதர்களை யும்.
बुद्धिविक्रमसम्पन्नं	புத்தியும், ஆண்டை ம யும் நிறைந்தவனும்,	तान्	அந்த
		सर्वान्	எல்லா
वैनतेयसमद्युतिं	{ கருடனுக்குச் சமமான மான பெருமைபுடையவனும்,	कपिपुत्रान् च	கிபிபுத்திரர்களையும்,
		प्रतीची दिशं	மேற்கு திக்குக்கு
		आदिशन्	கட்டளைபட்டான்.

द्वाभ्यां शतसहस्राभ्यां कपीनां कपिसत्तमाः । सुषेणप्रमुखा यूयं वैदेहीं परिमार्गते ॥ ५ ॥

कपिसत्तमाः	வானரேரத்தமர்களோ!	कपीनां	வானரர்களின்
सुषेणप्रमुखाः	ஸுசேணனைத் தலை மையவர்க்கொண்ட	द्वाभ्यां	இரு
		शतसहस्राभ्यां	சாதுசைவர்களை இரு
यूयं	நீங்கள்	वैदेहीं	வெதேகன்.
		परिमार्गते	தெடுக்க.

सुराष्ट्रान्सहबाह्वीकान् शूरान्भीमांस्तथैव च । स्फुलिताञ्जनपदात्रम्यान्विपुलानि पुराणि च ॥

पुत्रागमहनं कुक्षिं वकुल्योदालकाकुलम् । तथा केतकपङ्कांश्च मार्गध्वं हरियुथपाः ॥ ७ ॥

प्रत्यक्स्रोतोमार्गध्वं नवः शीतजलाः शिवाः । तापसानामरण्यानि कान्तारा गिरयश्च ये ॥

हरिपुङ्गवाः	வானரேரத்தமர்களோ!	सहबाह्वीकान्	மற்றுகத்தக்க
सुराष्ट्रान्	சுராசுத்திரேதக்க		கொடுகட்டுக
	யாரும்.	शूरान् च	தந்தைகளையாரும்,

भीमान् एव
 रम्यान्
 रक्षीतान्
 जनपदान् तथा
 विपुलानि
 पुराणि च
 पुञ्जागहनं
 बकुलोदालकाकुलं
 कुक्षिं तथा
 केतकपर्णान् च
 प्रत्यक्षोत्तोगमाः

சீமந்தசங்கிலியும்,
 அழகிய
 செழித்த
 நாடுகளையும்,
 விகாசமான
 நகரங்களையும்,
 புண்ணுகமரங்கள்
 செறிந்த
 மகிழ், உத்தராலகம் இ
 வைகள் நிறைந்த
 குகைமேதாத்தையும்,
 தாழைவனங்களையும்,
 மேற்கு லோக்கி ஒடு
 கின்றவைகளும்,

शिवाः
 शीतजलाः
 नद्यः
 तापसानां
 अरण्यानि
 कान्ताराः
 गिरयः
 ये च
 मार्गध्वम्

புன்மாரைவைகளாகளும்,
 குளிர்ந்த ஜல்முடைய
 வைகளும்,
 நதிகளையும்,
 ரிஷிகளுடைய
 ஆசிரமவனங்களையும்,
 காடுகள்
 மலைகள்
 எவைகளோர் ஆணை
 களையும்
 திரிந்து தெடுவிற்கு
 வாக,

ततः स्थलीं पश्चात्पश्यन् च शिरसः शिलाः । गिरिजालावृतां दुर्गो मार्गित्वा पश्चिमां दिशम् ॥
 ततः पश्चिममासाद्य समुद्रं द्रष्टुमर्हथ । तिमिनकायुतजलमक्षोभ्यमथ वानराः ॥ १० ॥

वानराः
 ततः
 पश्चात्
 स्थलीं
 अयुचशिरसः
 शिलाः
 गिरिजालावृतां
 दुर्गो
 पश्चिमां

வானரர்களே !
 அதன்மேல்
 நீரற்ற உலட்டு
 பிரதேசத்தையும்,
 மகவுயர்ந்த கொடி
 முடிக்கையுடைய
 மலைகளையும்,
 மலைத்தொடர்களுற்ற
 தும்
 புருகதற்குரியது
 மான
 மேற்கு

दिशं
 मार्गित्वा
 ततः
 तिमिनकायुतजलं
 अक्षोभ्यं
 पश्चिमं
 समुद्रं
 आसाद्य
 अथ
 द्रष्टुं मर्हथ

திக்கை
 தேடிவிட்டு,
 அதன்மேல்
 திமிங்கலம், முதலை இ
 வைகள் நிறைந்த ஜல்
 முடையதும்,
 கம்பிரமான துமான
 மேற்கு
 சமுத்திரத்தை
 அடைந்து,
 அப்பொழுது
 பார்க்கக்கடவீர்கள்,

ततः केतकपर्णेषु तमायगहनेषु च । कपयो विहरिष्यन्ति नारिकेलवनेषु च ॥ ११ ॥

ततः
 केतकपर्णेषु
 समालगहनेषु च

அவ்விடத்தில்
 தாழைவனங்களிலும்,
 பச்சிலைவனங்களிலும்,

नारिकेलवनेषु च
 कपयः
 विहरिष्यन्ति

தென்குஞ்சோலைகளி
 வானரர்கள் [தும்,
 உற்சாகமாய் காலம்
 கழிப்பார்கள்,

तत्र सीतां च मार्गध्वं निलयं रावणस्य च । चेत्तातदनिविष्टेषु पर्वतेषु वनेषु च ॥ १२ ॥
 मुरर्चापत्तनं चैव रम्यं चैव जटापुरम् । अवन्तीमहल्लोपां च तथा चालक्षितं वनम् ॥
 राष्ट्राणि च विशालानि पत्तनानि ततस्ततः ॥ १३ ॥

தல	அவ்விடத்தில்
வேளாத- }	புறத்தொடர்களையிலும்
நிவிஷேபு }	மிருக்கின்ற
பर्वதேபு	பர்வதங்களிலும்
வனேபு ச	வனங்களிலும்
மூர்த்திபதனே ச ஓவ	மூர்த்திபட்டணத்
ரம்ய ச	அழகிய [திலும்
ஜயபுர ஓவ	ஜயநகரத்திலும்
அவந்தி	அவந்திபுரிலும்
அக்ஷரோபா ச	அக்ஷரோபமன்னும்
	புரத்திலும்

நதா	அவ்வண்ணமே
அவ்வின	அவ்விதம் என்னும்
வன ச	வனத்திலும்
விவாஸாமி	விவாஸமான
ராஜாமி	ராஜாங்களிலும்
பதனாமி ச	பட்டணங்களிலும்
ததஸ:	எல்லாவிடங்களிலும்
ராமஸ:	ராமனனுடைய
நித்ய ச	நிரந்தரத்தையும்
மீதா ச	நீதாதேவியையும்
மாஸம்	தேவதேவியின்

சிந்துசாகரயோஷ்வ சங்கமே தவ பर्वத: । மஹாநேமகிரிநாமி சதஸ்ருக்ஷா பஹாதும: ॥ 15 ॥

தல	அந்த
சிந்துசாகரயோ:	வழிக்குதற்கும் சாக
	ரத்திற்கும்
சங்கமே	சேருமிடத்தில்
மஹாந	பெரியதும்
சதஸ்ரு:	தூறு கொடிமுடிகளை
	யுடையதும்

மஹாதும:	பெரிய மரங்களைடந்த
	தூறு
ஹேமகிரி:	நீலமுகி
நாம	என்ற
பर्वத:	பர்வதங்களுக்கிடையே

தஸ்ய ப்ரஸ்தேபு ரம்யேபு சிஹ: பக்ஷமமா: சித்தா: । திபிமதஸ்யமஜாநீவ மீதான்யமரோபயந்தி நே ॥

தஸ்ய	அதனது
ரம்யேபு	அழகிய
ப்ரஸ்தேபு	தாழ்வரைகளில்
பக்ஷமமா:	பறக்கவல்ல
சிஹ:	சிங்கங்கள்
சித்தா:	வசிக்கின்றன.

நே	அவைகள்
திபிமதஸ்யமஜாநீவ	திமிக்கனக்கிடையே
ச ஓவ	வாசிக்கையம்
மீதானி	அவை வசிக்கும்
	தூறுகளில்
அரோபயந்தி	சேர்க்கிப்போய்த
	சேர்க்கின்றன.

தானி மீதானி சிஹானாமி கிரிஸ்ருக்ஷமதாநீ யே । ஹாஸ்தமாஸ்த மாதஹாஸ்தாயஸ்வநநிஸ்வநா: ॥ 16 ॥

கிரிஸ்ருக்ஷமதா: ச	மலைக்கொடுமுடிகளில்
	இருப்பனவகளுந்.
ஹா:	கொழுத்தவைகளுந்,
மாதா:	சந்தேதாஷ்டமுற்றவை
	களுந்,
தோயஸ்வந- }	மோகமொகமியை திகர்த
நிஸ்வநா: }	அகர்துமிக்கின்றவை
	களுந்.
மாதஹா:	மாதாக்கள்

யே ச	அவைகள்
	அவைகள்
சமந்நத:	சந்தேதாஷ்டமும்
தோயஸ்வந	தோயஸ்வந
விவாஸ	விவாஸமான
அஸிந்	இசை
தானி	அகர்த
மீதானி	அவைகளில்
விவாஸ	விவாஸிக்கின்றன.

तस्य शृङ्गं दिवस्पर्शं काञ्चनं चित्रपादपम् । सर्वमाशु विचेतव्यं कपिभिः कामरूपिभिः ॥

तस्य	அதனுது	शृङ्गं	கொடுமுடிபூஞ்சும்
दिवस्पर्शं	ஆகாயத்தை யளர்வு கிறதும்,	सर्वं	எல்லாவிடங்களிலும்
चित्रपादपं	அழகிய மரக்கண்டம் கியதும்,	कामरूपिभिः	வேண்டிய உருவெடுக்
काञ्चनं	பொன்மயமானது மான	कपिभिः	வானரர்களால் [கவல்ஸ்]
		आशु	வினையில்
		विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது.

कोटिं तत्र समुद्रेऽथ काञ्चनीं शतयोजनाम् । दुर्दशां पारियात्रस्य गता द्रक्ष्यथ वानराः ॥

अथ	அதன்மேல்	शतयोजनां	நூறு போஜனை வின்
तत्र	அந்த		தாரமுள்ளதும்,
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	दुर्दशां	கண்கொண்டுபார்க்க
वानराः	வானரர்களே !		வெண்ணுத்துமான
पारियात्रस्य	பாரியாத்தாமெனும் பகையினது	कोटिं	கொடுமுடிக்கு
काञ्चनीं	பொன்மயமானதும்,	गताः	சென்ற வானரர்
		द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள். [களாக]

कोट्यस्तत्र चतुर्विंशद्वन्धवाणां तरस्विनाम् । वसन्त्यग्निनिकाशानां घोरानां पापकर्मणाम् ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	पापकर्मणां	பாபக்செயலுற்றவர் களுமான
तरस्विनां	பலசரலிகளும்	गन्धवाणां	கந்தர்வர்களின்
अग्निनिकाशानां	அக்னியை நிகர்த்தவர் களும்,	चतुर्विंश	இருபத்துகாங்கு
घोरानां	கொடியவர்களும்,	कोट्यः	கோடிகள்
		वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.

पावकाचिः प्रतीकाशाः समवेताः सहस्रशः । नात्यासादयितव्यास्ते वानरैर्भीमविक्रमैः ॥

सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்	भीमविक्रमैः	மகா ஆண்மைபுற்ற
समवेताः	உட்புகுக்கிறவர்களும்	वानरैः	வானரர்களால்
पावकाचिः)	அக்னியை நிகர்த்த	नात्यासादयितव्याः	கொஞ்சமும் அணுகத்
प्रतीकाशाः)	வர்களுமான		தகாதவர்கள்.
ते	அவர்கள்		

नादेयं च फलं तस्मादेशान्किचिद्वृद्धमैः । दुरासदा हि ते वीराः सत्त्वयन्तो महाबलाः ॥

तस्मात्	அந்த	महाबलाः	மகா பலசரலிகளும்,
देशान्	தேசத்திலிருந்து	सत्त्वयन्तः	ஆண்மைபுடைபவர் களும்,
शुद्धमैः	வரனர்களால்	वीराः	ஞரர்களுமான
किञ्चित्	ஏதாவதொரு	ते	அவர்கள்
फलं च	பழமும்	दुरासदाः	அணுகமுடியாத
आदेयं न	எடுக்கத்தக்கதன்று.		வர்கள்
हि	ஏனெனில்		

तत्र पञ्चजनं हत्वा हयग्रीवं च दानवम् । आजहार ततश्चक्रं शङ्खं च पुरुषोत्तमः ॥ २८ ॥

तस्य च	அவ்விடத்தில்தான்	हत्वा	கொண்டு,
पुरुषोत्तमः	சூழ்மகரமிஷ்டனும்	ततः	அதன்மேல்
पञ्चजनं	பஞ்சஜனன் என்ற அசுரனையும்,	चक्रं	சக்கரத்தையும்
हयग्रीवं	ஹயகீவன் என்ற	शङ्खं च	சங்கையும்தான்
दानवं च	அசுரனையும்	आजहार	வைப்பற்றினான்.

तत्र सानुषु चित्रेषु विशालासु गृहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥

तस्य	அவ்விடத்தில்	गृहासु च	குகைகளிலும்
चित्रेषु	அழகிய	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
सानुषु	தாழ்வரைகளிலும்	रावणः	ராவணன்
विशालासु	பெரிய	वैदेह्या सह	நீதாநேகியோடுகூட
		मार्गितव्यः	நேடத்தக்கவன்.

योजनानां ततः पृथ्विराहो नाम पर्वतः । सुवर्णशृङ्गः सुश्रीमानगाधे वरुणालये ॥ ३० ॥

ततः	அதன்மேல்	योजनानां	யோசனைகளின்
अगाधे	மிக ஆழமான	पृथिः	அறுபதுள்ளா
वरुणालये	சமுத்திரத்தில்	वराहः नाम	வராகம் என்ற
सुवर्णशृङ्गः	பொற்கொடுமுடிகளை யுடையதும்,	पर्वतः	பர்வதமொன்று
सुश्रीमान्	மிக அழகியதும்,		இருக்கிறது.

तत्र प्राज्योतिषं नाम जातरूपमयं पुरम् । यस्मिन्वसति दुष्टात्मा नरको नाम दानवः ॥

तस्य	அதில்	यस्मिन्	எதுவோ அதில்
जातरूपमयं	பொன்மயமான	दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய
प्राज्योतिषं नाम	பிராக்கோதீபம் என்ற	नरको	நரகன்
		नाम	என்ற
पुरं	ஒரு நகரமிருக்கிறது.	दानवः	அசுரன்
		वसति	வசிக்கிறான்.

तत्र सानुषु रम्येषु काननेषु गृहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ३२ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
रम्येषु	அழகிய	वैदेह्या सह	நீதாநேகியோடுகூட
सानुषु	தாழ்வரைகளிலும்,	रावणः	ராவணன்
काननेषु	காடுகளிலும்,	मार्गितव्यः	நேடத்தக்கவன்.
गृहासु च	குகைகளிலும்,		

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं काञ्चनान्तरनिर्दरः । पर्वतः सर्वसौवर्णो धाराप्रसवणायुतः ॥ ३३ ॥

तं	அந்த	धाराप्रसवणायुतः	{ எப்பொழுதும் பிரவாகமெடுத்தோடும் பகையருகிகளை எடுக்கின்ற மரண
शैलेन्द्रं	மலைபரணை	सर्वसौवर्णः	ஸர்வநெள வர்ணம்
अतिक्रम्य	தாண்டி	पर्वतः	ஒரு பகையருக்கிறதா.
काञ्चनान्तरनिर्दरः	{ பொன்மயமான உள்பிரதேசத்திலுள்ள குகைகளை புடைமறும்		

तं गजाश्च वराहाश्च सिंहा व्याघ्राश्च सर्वतः । अभिगर्जन्ति सततं तेन शब्देन दर्पिताः ॥

तं	அதில்	सर्वतः	எங்கும்
सततं	எக்காளத்திலும்	दर्पिताः	செருக்குற்றவைகள்
गजाः च	யானைகளும்,	तेन	அந்த [சரய]
वराहाः च	பன்றிகளும்,	शब्देन	சத்தத்தால்
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	अभिगर्जन्ति	கர்ஜிக்கின்றன.
व्याघ्राः च	புலிகளும்		

यस्मिन्दरिह्यः श्रीमान्महेन्द्रः पाकशासनः । अभिषिक्तः सुरै राजा मेघवाचाप पर्वतः ॥

यस्मिन्	அந்த அதில்	सुरैः	தேவர்களால்
दरिह्यः	பச்சைக்குதிரைகளை புடைமறவனும்	राजा	மன்னனாக
पाकशासनः	பாகாண-பனைக் கொள் தலனும்	अभिषिक्तः	முடிசூட்டப்பட்டான்
श्रीमान्	ஸ்ரீமான் மூமாவிய	पर्वतः	பகை
महेन्द्रः	மேந்திரன்	मेघवान्	மேகவான்
		नाम	எனப்பெயருடனும் உட்கப்படுகிறதென்று

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं महेन्द्रपरिपालितम् । षष्टि गिरिसहस्राणि काञ्चनानि गमिष्यथ ॥ ३४ ॥

तरुणादित्यवर्णानि भ्राजमानानि सर्वतः । जातरूपमयैर्वृक्षैः शोभितानि सुषुप्तिनैः ॥ ३५ ॥

महेन्द्रपरिपालितं	இந்திரனும் பரிபாஸிக்	सर्वतः	எங்கும்
तं	அந்த [கப்பபட்ட]	सुषुप्तिनैः	சுக்கு படுத்த
शैलेन्द्रं	மலைபரணை	जातरूपमयैः	பாண்டமயமான
अतिक्रम्य	தாண்டி	वृक्षैः	மரங்களால்
काञ्चनानि	பொன்மயமானவைகளும்	शोभितानि	அழகுடன் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளாக
तरुणादित्यवर्णानि	நீலசுருளிவன அழகானவை	षष्टि	அறுபது
भ्राजमानानि	விளங்குகிற, பகையருக	गिरिसहस्राणि	நிலம் மலைகளை
		गमिष्यथ	புடைமறிக்கள்

तेषां मध्ये स्थितो राजा मेरुत्तरपर्वतः । आदित्येन प्रसजेन शैलो दत्तवरः पुरा ॥

तेषां	அனையதனின்	स्थितः	இருக்கிறது.
मध्ये	நடுவில் [மும்]	पुरा	முன்னொருக்கால்
उत्तरपर्वतः	மிகச் சிறந்த பர்வத-	शैलः	பர்வதமானது
राजा	எல்லாவற்றிலும்	प्रसजेन	உள்வங்குவிர்ந்த
	பெரிதுமாகிய	आदित्येन	சூரியபகவானால்
मेरुः	{ மேருவெனும் பர்வ	दत्तवरः	பின்னடைவரத்தையப்
	தம் (இது மேருரு		பெற்றது.
	மேருபர்வதம்)		

तेनैवमुक्तः शैलेन्द्रः सर्व एव त्वदाश्रयाः । मत्प्रसादाद्भविष्यन्ति दिवा रात्रौ च काञ्चनाः ॥

शैलेन्द्रः	மலையரசு	सर्वे एव	எல்லாவற்றும்
तेन	அவரால்	दिवा रात्रौ च	பகலிலும் இரவிலும்
एव	பின்னடைபடி	काञ्चनाः	பொன்னாக
उक्तः	வாய்விக்கப்பட்டது.	मत्प्रसादात्	என்னுடைய ஆருளி
त्वदाश्रयाः	உள்ளையடைந்திருந்	भविष्यन्ति	ஆகக்கூடவன.
	தும்		

त्वयि ये चापि वस्यन्ति देवगन्धर्वदानवाः । ते भविष्यन्ति रक्ताश्च प्रभया काञ्चना इव ॥

ये	எந்த	ते च	அவர்களும்
देवगन्धर्व-	தேவர்களும், கந்தர்	प्रभया	ஒவ்வொவ்வொருவரால்
दानवाः च	வர்களும் தானாவர்	काञ्चनाः इव	பொன்னென
त्वयि	உன்மீது [களும்]	रक्ताः	சிவந்தவர்களால்
वस्यन्ति अपि	வசிக்கின்றார்களே	भविष्यन्ति	இருப்பார்கள்.

विश्वे देवाश्च मरुता वसवश्च दिवौकसः । आगम्य पश्चिमां सन्ध्यां मेरुमुत्तरपर्वतम् ॥ ४१ ॥

आदित्यमुपतिष्ठन्ति तैश्च सूर्योऽभिपूजितः । अदृश्यस्सर्वभूतानामस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

विश्वे देवाः च	விசுவதேவர்களும்,	उपतिष्ठन्ति	புஜிக்கின்றார்கள்.
मरुतः	மருத்துக்களும்,	तैः	அவர்களால்
वसवः च	வசவர்களும்,	अभिपूजितः	புஜிக்கப்பட்ட
दिवौकसः	தேவர்களும்	सूर्यः	சூரியபகவான்
उत्तरपर्वत	சிறந்த பர்வதமாகிய	सर्वभूतानां च	பிரபலிகளெனவக
मेरु	மேருவுக்கு		ஆங்கும்
आगम्य	வந்து,	अदृश्यः	உட்புலனுதாநவரால்
आदित्य	சூரியபகவானை	अस्तं	ஆஸ்த
पश्चिमां	சாயங்கால	पर्वत	மிடுகை
सन्ध्यां	சந்திரிசில்	गच्छति	அடைகிறான்.

யோজনானாं सहस्राणि शतानि च दिवाकर: । मुहूर्ताधिने तं शीघ्रमस्तं याति शिल्पोचयम् ॥

திவாகர:	சூரியபகவான்	யோজনானாं	மோஜுணங்களின்
தெ	அந்த	சுதானி	சூறு
அஸ்த்	அஸ்த	சுதாஸி ச	ஆஸிரக்களையும்
சிலோசய	சிறந்த மலையை	சீதிர	கிரகத்தில்
சுஹூதின	ஒரு ஆகா முகூர்த்	யாதி	கடந்தனாகிருண்.
	தத்திற்குமுன்பே		

शृङ्गे तस्य महदिव्यं भवनं सूर्यसन्निभम् । प्रासादगणसंवाधं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ४४ ॥
शोभितं तरुभिश्चित्रैर्नानापक्षिसमाकुलैः । निकेतं पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥ ४५ ॥

தசு	அதனது	நானாபக்சிசமாகுலै:	பலவித பக்சிகளால்
शृङ्गे	கொடிமுடியில்	तरुभि:	மரங்களால் [நினைந்த
महत्	பெரியதும்	शोभितं	அழகுவாய்ந்தது
दिव्यं	அழகானதும்		விளங்குகின்றதும்
सूर्यसन्निभं	சூரியனை சிகர்த்ததும்	महात्मनः	மகாத்மாவும்
प्रासादगण-	பல மாளிகைகளால்	पाशहस्तस्य	பாசஹஸ்தஜமான
संवाधं	நினைந்துள்ளதும்	वरुणस्य	வரூணபகவானுக்கு
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாளினால்	निकेतं	இருப்பிடமாகிய
विहितं	நிர்மிக்கப்பட்டதும்	भवनम्	ஒரு மாளிகை
चित्रैः	அழகிய		இருக்கிறது.

अन्तरा मेरुमस्तं च तालो दशशिरा महान् । जातरूपमयः श्रीमान् भ्राजते चित्रवेदिकः ॥

मेरुं	மேருகிரிக்கும்	महान्	பெரிய
अस्तं च	அஸ்தகிரிக்கும்	तालः	ஒரு பனைமரம்
अन्तरा:	இடைப்பிள்ளை [இடையதும்	चित्रवेदिकः	அழகிய சிவன்கிரி
दशशिरा:	பத்து கிரிகளையு-		மீது கட்டப்பட்டதாம்
जातरूपमयः	பொன்மயமானது	श्रीमान्	அழகுற்றதாம்
	மான்	भ्राजते	விளங்குகிறது.

तेषु सर्वेषु दुर्गेषु सरसु च सरित्सु च । रावणः सह वैदेहा मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ४७ ॥

तेषु	அந்த	सरित्सु च	சிகரிலும்
दुर्गेषु	சூர்மங்களில்	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	रावणः	சரணன்
सरसु च	மேலாசைகளிலும்	वैदेहा सह	விதேகையோடு கூட
		मार्गितव्यः	மேலாசைக்காவது.

यत्र तिष्ठति धर्मस्तपसा स्वेन भावितः । मेरुसावर्णिस्त्येव ख्यातो वै ब्रह्मणा सप्तः ॥

यत्र	எங்க ஓடும்	भावितः एव	பிரசித்திபெற்றவரு
ब्रह्मणा	பிரம்மத்தையால்		பெற
सप्तः	ஐந்துவரும்	मेरुसावर्णिः	மேருணாவர்ணி
धर्मतः	தர்மத்திற்குமாகும்	इति वै	என்று
स्वेन	தனது	ख्यातः	பெயர்பெற்றவர்
तपसा	தவசியோடாவல்	तिष्ठति	இருக்கிறார்.

प्रष्टव्यो मेरुसावर्णिर्महर्षिः सूर्यसन्निभः । प्रणम्य शिरसा भूमौ प्रवृत्तिं मैथिलीं प्रति ॥

सूर्यसन्निभः	சூரியபகவாதின	मैथिलीं प्रति	மைதிலியாரைப்
	சிகரத்த		பற்றிய,
महर्षिः	முனிவர்பெருமானு	प्रवृत्तिं	{ நீங்கள் எடுத்துக்கொ ள்ளவேண்டிய முயற் செயப்பற்றி
मेरुसावर्णिः	மேருணாவர்ணி [கிய	प्रष्टव्यः	தேட்கப்படவேண்டி யவர்.
भूमौ	தரைமீது		
शिरसा	தலையால்		
प्रणम्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து,		

एतावज्जीवलोकस्य भास्करो रजनीक्षये । कृत्वा वितिपरं सर्वमस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

भास्करो	சூரியன்	वितिमिरे	இருளற்றதாக
जीवलोकस्य	உலகிற்கு	कृत्वा	செய்துகிட்டு,
एतावत्	இதுவரைக்கும்தான்	अस्तं	ஆஸ்த
सर्वं	எல்லாவற்றையும் [து	पर्वतं	கிரியை
रजनीक्षये	இரவு கழிந்த பொழு-	गच्छति	ஆடைகொள்.

एतावद्वाனர்ः शव्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करममर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥५१॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களை!	अभास्करं	சூரியனில்லாததும்
वाனர்ः	வானர்களால்	अमर्यादं	எல்லையில்லாததுமாவ
एतावत्	இதுவரைதான்	ततः परं	ஆதற்குமேல்
गन्तुं	போக	न जानीमः	நாமறியோம்.
शव्यं	முடியும்.		

अधिम्य तु वैदेहीं निलये रावणस्य च । अस्तपर्वतमासाद्य पूर्णे मासे निवर्तत ॥५२॥

अस्तपर्वते	ஆஸ்தபர்வதம் வரைக்	अधिम्य	அமாசாரம் தெரிந்து
आसाद्य	சென்று, [கும்		கொண்டு,
रावणस्य	ராவணனுடைய	मासे	ஒரு மாதம்
निलये च	இருப்பிடத்தையும்	पूर्णे	முடியுமுன்
वैदेहीं तु	வெதிகையாரைப்	निवर्तत	திருப்பி வந்துசெருங்
	பற்றியும்		கள்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसनं वयसो भवेन्मम ॥ ५३ ॥

ऊर्ध्वं मासान्न	ஒரு மாதத்திற்குமேல்	मम	என் துணைய
वस्तव्यं न	தாமதிக்காமல் பாதுகா.	वयसः	மரண தண்டனை
वसनं	அப்படித் தாமதப்ப		விதிக்கப்பட்டவனாக
	வன்	भवेत्	ஆகா வன்.

सहैव शूरो युष्माभिः श्वशुरो मे गमिष्यति । श्रोतव्यं सर्वमेतस्य भवद्भिर्दिष्टकारिभिः ॥

युष्माभिः सह एव	உங்களுடன் கூடவே	भवद्भिः	உங்களால்
शूरः	சூரராகிய	एतस्य	இவனுடைய
मे	எனது	सहै	அவனது எதுவும்
श्वशुरः	மாமனார்	श्रोतव्यम्	சீராகியவன் சொல்லு
गमिष्यति	வருவார்.		
दिष्टकारिभिः	மணங்கொண்டு நடர்		
	கிணறவர்களாகிய		

गुरुरेष महाबाहुः श्वशुरो मे महाबलः । भवन्तश्चापि विकान्ताः प्रमाणं सर्वकर्मसु ॥ ५४ ॥

महाबलः	மகா பலகாலியும்	विकान्ताः	பலவீகாரமாகியவர்கள்
महाबाहुः	மகாபாசுவும்		செய
गुरुः	பெரியவரும்	भवन्तः अपि	நீக்கமுட
मे	எனது	सर्वकर्मसु	செய்யப்பட்டவர்களில்
श्वशुरः	மாமனாரும்	प्रमाणम्	பெயர்க்கப்பட்டவர்கள்
एव च	இவரும்		

प्रमाणमेनं संस्थाप्य सर्वतः पश्चिमां दिशम् । भवन्तः परिपश्यन्तु यथा दृश्येत जानकी ॥

जानकी	ஜானகியார்	पश्चिमां	பின்புற
यथा	எப்படியுச்செய்தால்	दिशं	நிலை
दृश्येत	காணப்படுவாரே	सर्वतः	அங்கு
एनं	இவரை [அப்படியே]	भवन्तः	நீங்கள்
प्रमाणं	மேலதிக ரியாய்	परिपश्यन्तु	பார்ப்பதற்காக
संस्थाप्य	வைத்துக்கொண்டு,		பெயர்க்கப்பட்டவர்கள்

दृष्टायां तु नरेन्द्रस्य पत्न्याममिततेजसः । कृतकृत्या भविष्यामः कृतस्य प्रतिकर्मणा ॥

अमिततेजसः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	कृतस्य	செய்தவன் செய்து
नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமனது	प्रतिकर्मणा	செய்த கைகமையால்
पत्न्यां	பத்தினி [அடைய]	कृतकृत्याः	செய்தவன் செய்தவனாக
दृष्टायां तु	காணப்பட்டுள்ளபடியாக	भविष्यामः	பார் அகுவோம்.

अतोऽन्यदपि यत्किञ्चित् कार्यस्यास्य हितं भवेत् । संप्रधार्य भवद्भिश्च देशकालार्थसंहितम् ॥

अतः } இனக்க கார்ப்பு இஃம்
यत् किञ्चित् } எதேனாவொன்று
अन्यत् } வேறொன்று
अस्य } இதது
कार्यस्य } நமது காரியத்திற்கு
हितं } நலிதமானதாக
भवेत् अपि } ஆகுமாயின்

भवद्भिः } உங்களால்
देशकालार्थ- } தேசம், காலம், ஆர்த்
संहितं } தம் இவைகளுக்கு
} ஏற்றவண்ணமாய்
संप्रधार्य } தீர்க்காலொசனை
} செய்து,
च } அப்படியே செய்வத்
} தக்கது.

ततः सुपेणप्रमुखाः प्लवङ्गयाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आमन्त्र्य सर्वे प्लवगाधिपास्ते जम्बुदिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥ ५९ ॥

ततः } அப்பொழுது
ते } அந்த
सुपेणप्रमुखाः } { சுவேணனைத் தலைமை
} யாகம் கொண்டவர்க
} ளும்
प्लवङ्गयाः } வானரப்பெரியோர்க
प्लवङ्गयाः } வானரர்கள் [குழமான
सर्वे } எல்லோரும்
निपुणं } யுத்திஷுத்தமான

सुग्रीववाक्यं } சுக்ரீவனது சொல்லை
निशम्य } கேட்டு,
आमन्त्र्य } விடைபெற்றுக்
} கொண்டு
वरुणाभिगुप्तां } வருணனுள் பாது
} காக்கப்பட்ட
तां } அந்த
दिशं } திக்குக்கு
जम्बुः } பிரயானமான ஞர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11102

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1850

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

उदीच्यां शतवलिप्रेषणम्—வடதிக்கில் "சதபலி"யை அனுப்புவது.

ततः संदिश्य सुग्रीवः श्वशुरं पश्चिमां दिशम् । वीरं शतवलिं नाम वानरं वानराधिपः ॥

उवाच राजा सर्वज्ञः सर्ववानरसत्तमः । वाक्यमात्महितं चैव रामस्य च हितं तथा ॥ २ ॥

वानराधिपः } வானரர்களுக்கு
} எதுமானும்
सर्वज्ञः } எல்லா விவரங்களை யும்
} நன்கறித்தவனும்
सर्ववानरसत्तमः } எல்லா வானரர்களினு
} த்தமனுமான
सुग्रीवः राजा } சுக்ரீவமன்னன்
श्वशुरं } மாமனனார்
पश्चिमां दिशं } மேற்குதிக்குக்கு
संदिश्य } கட்டளைவிட்டுவிட்டு,
ततः } அதன்மேல்

वीरं } குரானை
शतवलिं नाम } சதபலி என்று
वानरं } வானரனைப் பார்த்து
आत्महितं च } தனக்கு நன்மை பயக்
} கத்தக்கதும்
तथा } அப்படியே
रामस्य च } ஸ்ரீராமருக்கும்
हितं एव } நன்மை பயக்கத்தக்
} கதுமான
वाक्यं } பின் வரும் சொல்லை
उवाच } சொன்னான்.

वृत्तः शतसहस्रेण त्वद्विधानां वनौकसाम् । वैवस्वतमुनेः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ॥३॥

வ்ஹிதானா
वनौकसां
शतसहस्रेण
वृत्तः

“ १. வ்ஹிதானா என்ற
வானவர்க்களின்,
வகைத்தொகு
குழப்பப்பட்டவற்றும்

वैवस्वतमुनेः
स्वमन्त्रिभिः
सार्धं
प्रतिष्ठस्व

பயன் புத்திரர்களுடைய
தனது மந்திரிகளுடைய
கூட
புறப்படு.

दिशं वृद्धीर्ची विक्रान्तां हिमशैलावतंसकाम् । सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥

विक्रान्तां
हिमशैलावतंसकां
हि
उद्गीर्णी
दिशं

“ மிக விரைவமானதும்
இமயமலையை தோயி
கொடியாய்க் கொண்ட
தும்,
வடக்கு
திக்கில்

सर्वतः
अनिन्दितां
रामपत्नीं
परिमार्गध्वम्

எல்லா இடங்களிலும்
சூற்றயில்லாத
ஸ்ரீராமனுடைய
பத்னியை
நன்கு தேடக்கடவீர்
களாக.

अस्मिन्काये विनिर्मुक्ते कृते दाक्षरथेः प्रिये । कृणान्मुक्ता भविष्यामः कृतार्थार्थविदां वराः ॥

दाक्षरथेः
प्रिये
कृते
अस्मिन्
काये
विनिर्मुक्ते

“ ஸ்ரீராமனுடைய
இஷ்டம்
கைகூடப்பெற்று
இந்த
காரியம்
பூர்த்தியாகில்

कृणान्
मुक्ताः
कृतार्थार्थविदां
वराः
भविष्यामः

கடனினின்று
நீக்கியவர்களாய்
{ கிருதார்த்தர்களுடைய
பயனில் னட்பத்
தையறிந்தவர்களில்
கிறத்தவர்களாய்
ஆகுவேரம்.

कृतं हि प्रियमस्माकं राघवेण महात्मना । तस्यैतत्प्रतिकारोऽस्ति सफलं जीवितं भवेत् ॥

महात्मना
राघवेण
अस्माकं
प्रियं
कृतं
हि

“ மகா தீமாவான
ஸ்ரீராமனால்
நமக்கு
பேருதவி
செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.
ஆண்படிவால்

तस्य
एतत्
प्रतिकारः
अस्ति
जीवितं
सफलं
भवेत्

அவருக்கு
இது
எற்ற கைமாறாக
இருக்கிறது.
வாழ்கை
பயனடைந்ததாக
ஆகும்.

अर्थिनः कार्यनिर्वात्तमकर्तुरपि यश्चेत् । तस्य स्यात्सफलं जन्म किं पुनः पूर्वकारिणः ॥

यः
अकर्तुः
अर्थिनः
कार्यनिर्वात्त
चेत् अपि

“ எவனோறுமொரு
வன்
ஒரு உதவியும்
செய்வாது
வாதிக்குமொருவ
னுக்கு
அபேகவிதத்தின்
பூர்த்தியை
விளைவிக்கின்றான்
என்றும்

तस्य
जन्म
सफलं
स्यात्
पूर्वकारिणः
किं पुनः

அவனுடைய
நன்மம்
பயனடைந்ததாக
ஆகும்.
எற்கனவே நன்றி செ
ய்தவனுக்கு என்னால்
எவளவு பயனடைந்த
தாகும்.

एतां बुद्धिमवस्थाय दृश्यते जानकी यथा । तथा भवद्भिः कर्तव्यमस्मत्प्रियहितैषिभिः ॥

अस्मद्विष- हितैषिभिः)	" எனக்கு பிரியத்தை யும் நலிதத்தையும் கொள்கும்	अवस्थाय जानकी , दृश्यते यथा तथा	ஸ்திரமாய்க்கொண்டு, ஜானகிதேவியார் [அ, கண்டுபிடிக்கப்படுகிற- வப்படிச் சொந்தம் ஆ குமேர அவ்வண்ணமே செய்யத்தக்கது.
भवद्भिः	உங்களால்		
एतां	இந்த		
बुद्धि	அறிவுபெறயத்தை	कर्तव्यम्	

अयं हि सर्वभूतानां मान्यस्तु नरसत्तमः । अस्मासु चागतधीती रामः परपुरञ्जयः ॥ ९ ॥

अयं	" இந்த	अस्मासु तु	நமதுவியத்திலே
रामः हि	ஸ்ரீராமரெனின	आगतधीनिः	பொன்புணவத்தவர்.
नरसत्तमः	புருஷோத்தமர்.	च	அன்றியும்
सर्वभूतानां	எல்லா உயிர்களுக் குள்ளும்	परपुरञ्जयः	{ எதிலும் தானே வெற் றிபெற்று விளங்குகி றவர்.
मान्यः	புஜ்யர்.		

इमानि वनदुर्गाणि नद्यः शैलान्तराणि च । भवन्तः परिमार्गन्तु बुद्धिविक्रमसंपदा ॥ १० ॥

भवन्तः	" நீங்கள்	नद्यः	நதிகள்
बुद्धिविक्रमसंपदा	உக்கத்தையும் ஆண் மையையும்கொண்டு	शैलान्तराणि च	மலைப்பிரதேசங்கள் ஆகிய
वनदुर्गाणि	வனங்கள், தூர்க்கக் கள்;	इमानि	இவைகளில்
		परिमार्गन्तु	திரிந்து தேடுங்கள்.

तत्र म्लेच्छान्पुलिन्दांश्च शूरसेनांस्तथैव च । मस्थलान्परतांश्चैव कुशंश्च सह मदकैः ॥ ११ ॥

काम्बोजान्यवनांश्चैव शकानारङ्कानपि । बाह्लीकानृषिकांश्चैव पौरवानथ दङ्गणान् ॥ १२ ॥

चीनान्परमचीनांश्च निहारांश्च पुनः पुनः । अन्विष्य दरदांश्चैव हिमवन्तं विचिन्वथ ॥ १३ ॥

तत्र	" அவ்விடத்தில்	आरङ्कान् अपि	ஆரட்டகநாடுகளையும்,
म्लेच्छान्	மீலேசகாடுகளையும்,	बाह्लीकान् च	பாஹ்லிககாடுகளையும்,
पुलिन्दां च	புலிந்தகாடுகளையும்,	नृषिकान् एव	நிஷிககாடுகளையும்.
तथा	அப்படியே	पौरवान् अथ	பொரவகாடுகளையும்,
शूरसेनान् च एव	சூரசேனகாடுகளையும்,	दङ्गणान् च	டங்கணகாடுகளையும்,
मस्थलान् च	மஸ்தலகாடுகளையும்,	चीनान्	சீனகாடுகளையும்,
मरतान् एव	மரதகாடுகளையும்,	परमचीनान् च	பரமசீனகாடுகளையும்,
मदकैः सह	மத்கைமென்ற நாடுக ளோடுகூடவே	निहारां च	நிஹாரகாடுகளையும்,
कुशं च	குசுநாடுகளையும்,	दरदां च	தரதகாடுகளையும்
काम्बोजान् च	கம்போஜகாடுகளையும்,	पुनः पुनः	பெயர்ந்து பெயர்ந்து
		अन्विष्य एव	தேடிவிட்டே,
यवनान् एव	யவனகாடுகளையும்,	हिमवन्तं	இமயமலையில்
शकान्	சககாடுகளையும்,	विचिन्वथ	தேடக்கடவிர்களாக,

लोध्रपत्रकपर्णेषु देवदारुवनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १४ ॥

लोध्रपत्रकपर्णेषु	{ வயிற்செடி, குந்த கைம் இலைகளின் வ ணங்களிலும்,	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
देवदारुवनेषु च	{ தேவதார(ர்) வணங்க லிலும்,	रावणः	ராவணன்
		वैदेह्या सह	சேதாதேவியோடுகூட
		मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

ततः सोमाश्रयं गत्वा देवगन्धर्वसेवितम् । कालं नाम महासातुं पर्वतं तु गमिष्यथ ॥ १५ ॥

देवगन्धर्वसेवितं	{ “தேவர்களுடும், கந்தர் கர்களுடும் வளிக்கப் பட்டதான	महासातुं	பெரிய தாழ்வுகரை களை புடைப
सोमाश्रयं	சோம ஸ்ரமத்தைய	कालं	காலம்
गत्वा	ஆடைந்து,	नाम	என்ற
ततः	அதன் பின்னர்	पर्वतं तु	பர்வதத்தையும்
		गमिष्यथ	ஆடையக்கடலீர்கள்.

महत्सु तस्य शैलस्य निर्दरेषु गुहासु च । विचिनुष्वं महाभागां रामपत्नीं ततस्ततः ॥ १६ ॥

तस्य	“அந்த	महाभागां	மஹா புண்யவதி
शैलस्य	மலைவின்		யாகிய
महत्सु	பெரிய	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பத்னியை
निर्दरेषु	அருவுகளிலும்,	ततस्ततः	எங்கும்
गुहासु च	குகைகளிலும்	विचिनुष्वम्	தேடக்கடலீர்கள்.

तप्तिक्रम्य शैलेन्द्रं हेमगर्भं महागिरिम् । ततः सुदर्शनं नाम गन्तुर्पद्य पर्वतम् ॥ १७ ॥

तं	“அந்த	हेमगर्भं	மொன் டிதேயபடயது
शैलेन्द्रं	மலைபரசை	सुदर्शनं	சுதர்சனம் [மான்
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नाम	என்ற
ततः	அதன்பின்னர்	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
महागिरिं	மலைகளில் திறந்ததும்	गन्तुं	போவதற்கு
		अप्य	கூடலீர்கள்.

ततो देवसखो नाम पर्वतः पतगालयः । नानापक्षिगणाकीर्णो विविधद्रुमभूषितः ॥ १८ ॥

ततः	“ஆங்கடத்தில்	विविधद्रुम-	{ பல்விதமான மரங்க களில் ஆழ்குந்து வி ளக்குகிறதுமான
नानापक्षि-	{ பல்விதமான பக்திகளில் கிளைந்து	भूषितः	
गणाकीर्णः		देवसखः नाम	தேவசகம் என்ற
पतगालयः	{ பக்திகளுக்கும் இருப்பி ட பரவிடக்கொண்டவர்	पर्वतः	பர்வதமொன் றிருக் கிறது.

तस्य काननषण्डेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १९ ॥

तस्य	"அதனது	ततस्ततः	எங்கும்
काननषण्डेषु	வனசமுடக்கங்களிலும்	रावणः	ராவணன்
निर्झरेषु	ஆறுவிகளிலும்	वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
गुहासु च	குகைகளிலும்	मार्गितव्यः	இடைத்தக்கவன்.

तपतिक्रम्य चाकाशं सर्वतः शतयोजनम् । अपर्वतनदीवृक्षं सर्वसच्चविवर्जितम् ॥ २० ॥

तं	"அதை	अपर्वत-	மலை, நதி, விழுநிலம்
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नदीवृक्षं	நீர்வாசன எதுவுமில்லாததும்
सर्वतः	எங்கும்புறங்களிலும்,	सर्वसच-	உயிர்ப்பிராணிகள் எ
शतयोजनं	நூறு யோஜனை	विवर्जितं च	துவுமில்லாததுமான
	நீண்டதும்	आकाशम्	கொளியிருக்கிறதூ.

तं तु शीघ्रपतिक्रम्य कान्तारं रोमहर्षणम् । कैलासं पाण्डुरं शैलं प्राप्य हृष्टा भविष्यथ ॥

तं	"அந்த	पाण्डुरं	வெள்ளிய
रोमहर्षणं	{ கண்டோர் மயிர்ச்சிவிக்கும்வண்ணம் பயந்தமான	कैलासं	கைலாச
कान्तारं तु	வனப்பிரதேசத்தை	शैलं	மலைமைய
शीघ्रं	விரைவில் [யும்	प्राप्य	அடைந்து,
अतिक्रम्य	கடந்து,	हृष्टाः	உள்ளம்-பூரித்தவர்களுக்க
		भविष्यथ	ஆகுவிர்கள்.

तत्र पाण्डुरमेघाभं जाम्बूनदपरिष्कृतम् । कुबेरभवनं रम्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ २२ ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மரவால்
पाण्डुरमेघाभं	வெள்ளியமேகத்தை	रम्यं	அழகாய்
	நிகர்த்ததும்,	निर्मितं	நிர்மிக்கப்பட்டதாய்
जाम्बूनदपरिष्कृतं	பொன்னுள் குதாறவின்	कुबेरभवनम्	குபேரனுடைய மாளிகைகாரிருக்கிறதூ.
	நி செய்யப்பட்டதும்,		

विशाला नलिनी यत्र प्रभूतकमलोत्पला । हंसकारण्डवाकीर्णा हप्सरोगणसेविता ॥ २३ ॥

यत्र हि	"எதுமேய் அதில்	हंसकारण्डवाकीर्णा	{ ஆண்ணக்கள், நீர்க்கரங்கள்
विशाला	விராலான [உள்ளது.		கை நீர்வாசன எல் லி
नलिनी	ஒரு தாமரை குடை-		வந்ததுள்ளதும்
प्रभूतकमलोत्पला	{ தாமரை, ஆப்பல் நீர்வாசனம் நிறைந்ததும்,	अप्सरोगणसेविता	{ அப்ஸரக்கூட்டங்களுடன் கொண்டாடப்பெய்த்
			டுகிறது.

कौश्रस्य शिखरं चापि निरीक्ष्य च ततस्ततः । अवृक्षं कामशीलं च मानसं विहगालयम् ॥
न गतिस्तत्र भूतानां देवदानवरक्षसाम् । स च सर्वैर्विवेतव्यः पर्वतो बहुकन्दरः ॥३०॥

கௌச்ய	கிரௌஞ்சபர்வதத் தினது	ச:	அந்த
शिखरं च	சிகரத்தையும்,	पर्वतः च	பர்வதமும் (கிரௌஞ்ச பர்வதமும்)
अवृक्षं	மரமில்லாத	सर्वैः	தங்கமெல்லோராவும்
कामशीलं च	காமபர்வதத்தையும்,	ततस्ततः	எங்கும்
विहगालयं	பசுக்களிருப்பிட மாகிய	विवेतव्यः	தேடத்தக்கது.
मानसं अपि	மனஸஸெனும் ஸரஸ்ஸஸம்	तत्र	அதில்
निरीक्ष्य च	பார்ந்துகிட்டு,	भूतानां	பிராணிகளுக்கும்
बहुकन्दरः	பல குகைகளையுடைய	देवदानवरक्षसां	{ தேவர்கள், தானவர்கள், சுவர், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுக்கும்
		गतिः न	உட்புகுதல்முடியாது.

कौश्रं गिरिमतिक्रम्य मैनाको नाम पर्वतः । मयस्य भवनं तत्र दानवस्य स्वयं कुतम् ॥

கௌசு	கிரௌஞ்ச	दानवस्य	தானவனுடைய
गिरि	மலைக்கு	मयस्य	மயனுடைய
अतिक्रम्य	அப்பால்,	भवनं	மாளிகை
मैनाकः नाम	மைனாகமென்ற	स्वयं	தன்னிடையே
पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.	कुतम्	செய்யப்பட்டிருக்க கிறது.
तत्र	அதில்		

मैनाकस्तु विवेतव्यः ससानुप्रस्थभूतलः । स्त्रीणामश्वसुखीनां च निकेतास्तत्र तु ॥

तत्र तत्र तु	அதில் அங்கங்கேயே	मैनाकः तु	மைனாகபர்வதமும்
अश्वमुखीनां	கிண்ணா	ससानुप्रस्थ- भूतलः च	{ தாழ்வரைகள் ஸம்பூ மிகள் பூப்பிரதேசங் கள் இவைகளுடன்
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளுடைய	विवेतव्यः	தேடத்தக்கது.
निकेताः	விடுகளிருக்கின்றன.		

तं देशं समतिक्रम्य आश्रयं सिद्धसेवितम् । सिद्धा वैखानसास्तत्र बालखिल्याश्च तापसाः ॥

तं	அந்த	तत्र च	அதிலும்
देशं	பிரதேசத்தை	सिद्धाः	சித்தர்கள்
समतिक्रम्य	தாண்டி,	वैखानसाः	வைகானாஸர்கள்
सिद्धसेविनं	சித்தர்கள் வசிக்கின்ற	बालखिल्याः	வாலகிலியர்கள் என்ற
आश्रयं	ஞர் ஸ்தலம் இரும் கிறது.	तापसाः	தாபஸிகள் வசிக்கின் முள்ள.

வ்யாஸ்தே து தப:ஸிதாஸ்தபஸா வீநகல்மபா: | ஸ்ரவ்யா சாபி மீதாஸா: ஸ்ரவ்சிர்வீநயாந்வீதீ: ||

தப:ஸிதா:	தவத்தரால் சித்தி	வ்யா:	இவையில்கொட்டியவன்
	பெற்றவனாகும்		யுடையவர்கள்.
தபஸா	தவத்தரால்	மீதாஸா:	சிதாதேவியினுடைய
வீநகல்மபா:	பாபமொழிந்தவர்களு	ஸ்ரவ: அபி ச	தந்தையினையுடைய
	ரை	விநயாந்வீதீ:	விநயத்தோடுகூடிய
			உங்களால்
தே து	அவர்களும்	ஸ்ரவ்யா	கேட்டறியத்தக்கது.

ஹேமபுஷ்கரஸஞ்ஞம் தஸிந்வீஸானஸம் சர: | தக்ஷணாத்யஸக்ஷாஸீர்ஹீசீவிச்சாரிஸீ ஸுமீ: || 34 ||

தஸிந்	அதி	ஸுமீ:	அழகிய
ஹேமபுஷ்கரஸஞ்ஞம்	ஹேமநிறமடைகளால்	ஹீசீ:	ஹிமங்கலால்
	மறைக்கப்பட்டதும்	விச்சரி	வசிக்கப்பட்டதுமான
தக்ஷணாத்யஸக்ஷாஸீ:	தக்ஷணத்தினை நிகர்த்த	வீஸானஸம்	வானவனாயும் என்னை
	ததும்	சர:	சரஸ் நுகர்க்கிறது.

ஔபவாஹ: குவேஸ்ய சார்வபௌமீ இதீ ஷுத: | ரஜ: பரேதி த் தேஸீ சதா சஹ கரேஸுபி: ||

குவேஸ்ய	குபேசனுடைய	சதா	எப்பொழுதும்
ஔபவாஹ:	வாழ்ந்தவான	கரேஸுபி:	பெண்மனைகளோடு
சார்வபௌமீ:	சார்வபௌமம்	சஹ	கூட
இதீ	என்று	த்	அந்த
ஷுத:	அழைக்கப்படும்	தேஸீ	பிரதேசத்தின்
ரஜ:	யானை	பரேதி	தீர்க்கிறது.

தத்சர: சமதிக்ரம்ய நஷ்வந்ரதிவாகரம் | அநஸ்ததரணீ வ்யோம நிஷயோதமநாதிமந் || 35 ||

தர	அந்த	அநஸ்ததரணீ	அந்தத்தில்கணங்க
சர:	சரணை		விவரித்ததும்,
சமதிக்ரம்ய	தரணை,	நிஷயோத	மேகத்தினால் தந்ததும்,
நஷ்வந்ரதிவாகரம்	சந்திரசூரியனினால்	அநாதிமந்	ஆதமம் முதலான
	ததும்.		திதிரைதரணியை
		வ்யோம	ஆகாசமுருக்கிறது.

ரஹஸ்திமிரிவாக்ஸ்ய ச து தேவ: ஸகாஸ்தே | விஸ்ராம்யதிஸ்தப:ஸிதீதீவகல்பீ: ஸ்வயம்பு: ||

ச:	அந்த	தப:ஸிதீ:	தவத்தரால் சித்தியடை
தேவ:	பிரதேசமானது		அதவர்களால்
ஸ்வயம்பு:	தங்கள் ஓவியால்	அகஸ்ய	நுரியாதவர்களானது
	பிரகாசிக்கும்	ரஹஸ்திமி:	செய்தவர்களால்
தீவகல்பீ:	தேவர்களை நிகர்த்த	இவ து	எவ்வண்ணமோ
	வர்களும்		அவ்வண்ணமே
விஸ்ராம்யதி:	விடுவதும் நிற்க்கொண்	ஸகாஸ்தே	பிரகாசிக்கிறது.
	டு முக்கிறவர்களானது		

ते तु देशमतिक्रम्य शैलोदा नाम निम्नगा

॥ ३९ ॥

तं
देशं तु

அந்த
பிரதேசத்தையும்

भतिक्रम्य
शैलोदा नाम
निम्नगा

தாண்டி,
சாலைநதர் என்ற
நதியிருக்கிறது.

उभयोस्तीरयोस्तस्याः कीचका नाम वेणवः । तैश्च यान्ति परं पारं सिद्धान्मत्यानयन्ति च ॥

तस्याः
उभयोः
तीरयोः
कीचकाः नाम
वेणवः
तैः च

அதன்
இரு
கரைகளிலுமிருக்கி
கிசுகுமென்னும் [ன்ற
மூக்கில்கள்
அவர்களைடுகடவே

परं पारं
यान्ति
सिद्धान्
प्रत्यानयन्ति च

அக்கரைக்கு
வளைந்து செல்லுகின்
றன.
சித்தர்களை
திரும்பவும் கொண்டு
வந்து செர்க்கின்றன.

उत्तराः कुरवस्तत्र कृतपुण्यप्रतिश्रयाः

॥ ४१ ॥

कृतपुण्यप्रतिश्रयाः
उत्तराः

புண்யம்செய்தவர்க
ளுக்கிருப்பிடமாகிய
உத்தர

कुरवः
तत्र

குருதேசங்கள்
அவ்விடத்திலிருக்
கின்றன.

ततः काञ्चनपद्माभिः पद्मिनीभिः कुतोदकाः । नीलवैदूर्यपद्माभिर्नद्यस्तत्र सहस्रशः ॥ ४२ ॥

ततः
काञ्चनपद्माभिः
नीलवैदूर्यपद्माभिः

அதற்கப்பால்
பெருமனையுள்
ளவைகளும்
இந்திரநீலம் வைநீல
பிவைகளாலான இவை
களைபுடையதுமான

पद्मिनीभिः
कुतोदकाः
नद्यः
तत्र
सहस्रशः

தாமரை ஓடைகளால்
பெருக்கெடுத்தோடு
நதிகள் [கின்ற
அங்கு
ஆயிரக்கணக்காக
இருக்கின்றன.

रक्तोत्पलवनैश्चात्र मण्डिताश्च हिरण्यवैः । तरुणादित्यसहस्रैर्भान्ति तत्र जलाशयाः ॥ ४३ ॥

तत्र
अत्र
हिरण्यवैः
तरुणादित्यसहस्रैः

அந்த
இதில்
பொன்னையவைய
பரவாநீர் பனை நிகர்த்த

रक्तोत्पलवनैः च
मण्डिताः
जलाशयाः च
भान्ति

செக்கழநீர் சுழுகக்க
ளா லும்
அழகுவாய்ந்து விளங்
மடுக்கள் [குகிற
விளங்குகின்றன.

महार्हमणिपर्वश्च काञ्चनप्रभकेसरैः । नीलनीरजपण्डैश्च स देशः सर्वतो वृतः ॥ ४४ ॥

सः
देशः
सर्वतोः
महार्हमणिपर्वैः च

அந்த
பிரதேசமானது
எங்கும்
மிகச் செந்த ரத்த இ
வைகளையுடையவைக
ளும்

काञ्चनप्रभकेसरैः च
नीलनीरजपण्डैः च
वृतः

பொன்னிறமான கிஞ்
சல்க்கக்கொடியுடைய
வைகளதுமான
நீலநீரஜபண்டை ச
கருநெய்தல் சுழுகக்க
ளால்
விளங்குகிறது.

निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिर्षणिभिश्च महाधनैः । उद्धृतपुलिनास्तत्र जातरूपैश्च निम्नगाः ॥
सर्वरत्नप्रयैश्चित्रैरवगाढा नगोत्तमैः । जातरूपप्रयैश्चापि हुताशनसमप्रयैः ॥ ४६ ॥

नव	அங்கிதத்தில்
उद्भूतपुलिनाः	உயர்ந்த மனம் திட்டு
निद्रायाः	நிதிகள் [களை யுடைய]
निस्तुलाभिः	உருண்ட
मुक्ताभिः च	முத்தாக்களாலும்
महाधनैः	கிறந்த
मणिभिः च	மாணிக்கங்களாலும்
जातरूपैः च	தரக்கங்களாலும்

हुताशनसमग्रैः	அர்ச்சிவை நிகர்த்த ஓ
	கியுடையவைகளால்
सर्वरत्नमयैः	சர்வ ரத்னமயமான
	வைகளும்
जातरूपमयैः च	தொன்மயமானவை
चित्रैः	அழகிய [கருமரண
नगोशमैः अपि	சிறந்த மனைகளாலும்
अवगाढाः	பெருந்த கிரங்கு
	கின்றன.

नित्यपुष्पफलास्तत्र नगाः पत्रथाकुलाः ।

नव	அங்கிதத்தில்
नगाः	கிருகத்தங்கள்
नित्यपुष्पफलाः	{ எக்காளத்திலும் புத்த பக்கிலையும் புழக்க யும் தருகின்றன.

दिव्यगन्धरसम्पर्शाः सर्वकामान् स्वप्नन्ति च ॥

पलरथाकुलाः	பலரிகள் திறையப் பெற்றவைகள்.
दिव्यगन्धरसम्पर्शाः	சிறந்த வாற்றம் கவை யாறு உடைபவைகள்.
सर्वकामान् च	வேண்டியவைகளினால்
स्वप्नन्ति	வாய்ந்ததையும் அறிக்கின்றன.

नानारूपाणि वासांसि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥ ४८ ॥

अन्ये	வேறுசில
नगोत्तमाः	சிறந்த மரங்கள்

॥ ४८ ॥

नानारूपाणि वासांसि	பலவித ஆடைகளை
फलन्ति	உதிர்த்தின்றன.

महार्हाणि च चित्राणि हैमान्यन्ये नगोत्तमाः ।

अन्ये	வேறுசில
नगोत्तमाः	சிறந்த மரங்கள்
महार्हाणि च	சிறந்த மரங்களும்
चित्राणि	அழகியவைகளும்

शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥

हैमानि	தொன்மயமானவை களும்
चित्रास्तरणवन्ति च	அழகிய கிருப்புகளை யுடைபவைகளும்மரண படுக்கைகளை
शयनानि	உண்டாக்குகின்றன.
प्रसूयन्ते	

मनःकान्तानि माल्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः । मुक्तावैडूर्यचित्राणि भूषणाणि तथैव च ॥

स्त्रीणां चाप्यनुरूपाणि पुरुषाणां तथैव च । सर्वतुसुखसेव्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥

पानानि च महार्हाणि भक्ष्याणि विविधानि च ॥ ५१ ॥

अन्ये	வேறுசில
नगोत्तमाः	சிறந்த மரங்கள்
मनःकान्तानि	மனத்திற்கிரிய
माल्यानि च	மாலிகளையும்
तथा	ஆபப்படியே
स्त्रीणां च	ஈந்தரிகளுக்கும்
तथा एव	ஆபப்படியே
पुरुषाणां अपि	புருஷர்களுக்கும்
अनुरूपाणि	எந்நவையாளர்
मुक्तावैडूर्य- चित्राणि च	{ முத்தாக்களும்வை விவகங்களும்பிழைக்கப் பட்ட

भूषणानि एव	பூஷணங்களையும்
फलन्ति	உதிர்த்தின்றன.
अन्ये	வேறு சில
नगोत्तमाः	சிறந்த கிருகத்தங்கள்
सर्वतुसुखसेव्यानि	எல்லா ருதுக்களிலும் சந்தைத்தருகின்ற
पानानि च	பானங்களையும்
महार्हाणि	சிறந்த
विविधानि	பல
भक्ष्याणि च	பசுநணங்களையும்
फलन्ति	கொடுக்கின்றன.

स्त्रियश्च गुणसम्पन्ना रूपयौवनलक्षिताः । गन्धर्वाः किन्नराः सिद्धाः नागा विद्याधरास्तथा ॥

रमन्ते सहितास्तत्र नारीभिर्भास्करप्रभाः

॥ ५२ ॥

तत्र அதில்
गुणसंपन्नाः நற்குணமமைந்தவர்
ரூபயௌவனலக்ஷிதா: ஆழ்கும் பொலவன்
ஸ்த்ரிய: ச பெண்களும்,
भास्करप्रभा: சூரியபகவானது ஒளி
கொண்ட
गन्धर्वा: கந்தர்வர்களும்

किन्नरा: கின்னர்களும்,
नागा: நாகர்களும்,
सिद्धा: சித்தர்களும்,
विद्याधरा: तथा வித்யாதரர்களும்
नारीभि: மனைவிமார்களோடு
सहिता: கூடினவர்களாய்
रमन्ते கரமம்செய்க்கின்றனர்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे रतिपरायणाः । सर्वे कामार्थसहिता वसन्ति सहयोपितः ॥ ५३ ॥

सर्वे எல்லோரும்
सुकृतकर्माणः நற்செய்கையுள்ளவர்
सर्वे எல்லோரும் [கள்.
रतिपरायणा: { மனத்திருப்தியைச்
வழமைய்கொண்ட
வர்கள்.

सर्वे எல்லோரும் [கூட
सहयोपितः மனைவிமார்களோடும் -
மனோரதங்களின் ப
காமार्थसहिता: { பங்களைக் கூடின
வர்களாய்
वसन्ति வசிக்கின்றனர்.

गीतवादित्रनिर्घोषः सोत्कृष्टहसितस्वनः । श्रूयते सततं तत्र सर्वभूतमनोहरः ॥ ५४ ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
सततं எக்காலத்திலும்
सोत्कृष्टहसितस्वनः சிறந்த சிரிப்பினொளி
யோடுகூடினதும்

सर्वभूतमनोहरः { எல்லாப்பிராணிகளின்
மனத்தைக் கவருகிற
துமான
गीतवादि- } சிறவாதத்தியத்தின்
निर्घोषः { ஒலியானது
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

तत्र नामुदितः कश्चिन्नास्ति कश्चिदसत्प्रियः ।

अहन्यहनि वर्धन्ते गुणास्तत्र मनोरमाः ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
अमुदितः மனத்திருப்தியில்லை
कश्चित् ஒருவனும் [தவன்
न இல்லை.
असत्प्रियः { காரியமில்லாத காரி
யத்தில் மனஞ்செ
லுத்துகிறவன்

कश्चित् ஒருவனும்
न अस्ति இல்லை.
तत्र அவ்விடத்தில்
मनोरमा: மனத்தைக் கவரும்
गुणा: நற்குணங்கள்
अहनि अहनि எக்காலத்திலும்
वर्धन्ते விகழ்கின்றன.

समतिक्रम्य तं देशमुत्तरः पयसां निधिः

॥ ५६ ॥

तं அந்த
देशं பிரதேசத்தை
समतिक्रम्य கடண்டி.

उत्तरः வடக்கு
पयसां निधिः சமுத்திரம் இருக்கிறது.

तत्र सोमगिरिर्नाम पश्ये हेमपयो महान् । इन्द्रलोकगता ये च ब्रह्मलोकगताश्च ये ॥

देवास्तं समवेक्षन्ते गिरिराजं दिवं गतम्

॥ ५७ ॥

தல	ஆதின்
மயே	மடுவில்
ஹேமய:	மேயின் மயமாணதும்
மஹா	பெரியதுமான
சோமகிரி: நாம	சோமகிரியென்ற மலை
யே	எவர்கள் [நிறுக்கிறதா]
ஹ்லோக-	இந்திரமேனக்கதை
கதா: ச	யடைந்தவர்களை
	ஆவர்களும்,

யே	எவர்கள்
வஹ்லோக-	பிரம்மமேனக்கதை
கதா: ச	யடைந்தவர்களை
	ஆவர்களும்,
தேவா: ச	தேவர்களும்,
விஷ் கத	ஆகாயத்தைவளரவிய
நே	அந்த
கிரிராவ்	மலையாசை
சமவந்த	பார்க்கின்றார்கள்.

स तु देशो विमूर्योऽपि तस्य भासा प्रकाशते । सूर्यलक्ष्म्याभिविज्ञेयस्तपतेव विवस्वता ॥

ச:	அந்த
தேச:	பிரதேசம்
விமூர்ய: அபி	சூரியனில்லாதிருக்கி றது என்றாலும்
தபதா	பிரகாசக்கும்
விவஸ்வதா	சூரியபதவானும்

சூர்யலக்ஷ்யா	சூரியனது ஜளியினும்
அபிவிஜ்ன:	அறியப்படுகிறது,
ஹ	எப்படியோ அப்
தஸ்ய	அதனது [படியே
மாஸா து	ஜளியினுக்கேயே
பிரகாஸதே	பிரகாசிக்கின்றது.

भगवांस्तत्र विश्वात्मा शम्भुरेकादशत्मकः । ब्रह्मा वसति देवेशो ब्रह्मर्षिपरिवारितः ॥५९॥

தல	அவ்விடத்தில்
விஷ்வா:மா	எங்கும் எதிலுமுண கும்
புகாஷா:மக:	{ பதினொரு ருத்திரமூர் த்திகளால் ஆவதரித் தவரும்,
மகவான்	என்றோர்" ஆம் பூஜிக் கப்பட்டவரார்.

மஹா	{ பிரம்மாவென ஓர் பெ யர்கொண்டு விளங்க குகின்றவரும்.
தேவச:	தேவர்களுக்கோ
மேயு:	சுயபெருமான் [மான
வஹ்மிபரிவாரி:	பிரம்ம ரிஷிகளால் நழுவப்பட்டவரால்
வஸதி	வாசிக்கின்றார்

न कथञ्चन गन्तव्यं कुरुणामुत्तरं वः । अन्येषामपि भूतानां नातिक्रामति वै गतिः ॥

கருணா	சூருதேவர்களுக்கு
உத்தரண	வடக்கில்
வ:	உங்களுக்கு
கதவ்ன	கொஞ்சமும்
கந்தவ்ய	செல்லத்தக்கது
ந	ஆகாது.

அந்யேயா	இத-
மூதானா அபி	பிராணிகளுக்கும்
கதி: வ	மார்க்கமானது
அதிகாமதி ந	தொடர்ந்து
	செல்லவில்லை.

स हि सोमगिरिर्नाम देवानामपि दुर्गमः । तमालोक्य ततः क्षिप्रमुपावर्तितुमर्हथ ॥ ६१ ॥

சோமகிரி: நாம	சோமகிரியென்ற
ச: ஹி	அதனோ
தேவானா அபி	தேவர்களுக்கிடையே
துர்ம:	புற முடியாதது
ந	ஆகாது.

அலோக்ய	பார்த்துவிட்டு,
தத:	அதிலிருந்து
கிப்ர	கிரைவில்
உபாவதிது	திரும்பிவிட
அர்ஹ	கடவீர்கள்.

एतावद्वा नरैः सक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमवयादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६२ ॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களுள் !	अभास्कर	சூரியனின்மை தருமா
வானரैः	வானரர்களால்	अमयादं	எல்லையில்லை தரு
एतावत्	இதுவளரையில்		மரண
गन्तुं	போக	ततः परं	அதற்குமேலுள்ளதை
सक्यं	முடியும்.	जानीमः न	காண்போம்.

सर्वमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् । यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मतिः ॥ ६३ ॥

यत्	ஈது	न उक्तं च	சொல்லப்படாததும்
मया	என்னால்	अन्यत् अपि	இதையாவிரும்
परिकीर्तितं	சொல்லப்பட்டதே,	सत्रापि	அதிலும்
एतत् सर्वं	இது எல்லாமும்	मतिः	கவனம்
विचेतव्यं	தெடத்தக்கது.	क्रियताम्	வைக்கப்பட
यत्	ஈது		வேண்டியது.

ततः कृतं दाशरथेर्महत्प्रियं महत्तरं चापि ततो मम प्रियम् ।

कृतं भविष्यत्यनिलानलोपमा विदेहजादर्शनजेन कर्मणा ॥ ६४ ॥

अनिलानलोपमाः	{ காந்திர்த்தும் அக்ஸிக் கும் சமமான வர்களே !	प्रियं	உதவி
विदेहजादर्शनजेन	வைத்தெகைய நரிகிப் பதாஜைற்படும்	कृतं	செய்யப்பட்டதாக
कर्मणा	செய்கையால்	ततः	அதனால் [கவும்]
ततः	அதிலிருந்து	मम अपि	எனக்கும்
दाशरथेः	சூராமருத்து	महत्तरं	அதைவிட பெரிய
महत्	பெரும்	प्रियं	உதவி
		कृतं च	செய்யப்பட்டதாக
		भविष्यति	ஆகும்.

ततः कृतार्थाः सहिताः सवान्धवा मयाचिताः सर्वगुणैर्मनोरमैः ।

चरिष्यथोर्वी प्रतिशान्तशत्रवः सहप्रिया भूतधराः पुवङ्गमाः ॥ ६५ ॥

पुवङ्गमाः	வானரர்களே !	सहिताः	சேர்க்கதிருக்கின்ற நவர்
भूतधराः	வாக்கவரித்ததை கிறை வேற்றியவர்களால்		கனம்.
ततः	அதனால்	प्रतिशान्तशत्रवः	சத்திருக்கவில்லை த வர்களால்
कृतार्थाः	காரியவந்தத் பெற்ற வர்களால் நீங்கள்	मनोरमैः	மனதிற்கெனிய
सवान्धवाः	பதனாகவேரடு கூடவும்,	सर्वगुणैः	சகல குணங்களைய ஆய்
		मया	என்னால்
		अचिताः	பொருளைப்படுத்தப்ப ட்டவர்களால்
सहप्रियाः	மனைவிமார்களோடு கூடவும்	उर्वी	சூரியில்
		चरिष्यथ	காலங்கழிப்பீர்களாக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

चनुश्चत्वारिंशः सर्गः—நான்பத்திரகாங்காவது ஸர்க்கம் || ४४ ||

हनुमत्सुतेऽङ्गुलीयकदानम् - ஹனுமாரிடம் கங்குலாழியைக் கொடுப்பது.

विशेषेण तु सुग्रीवो हनुमत्पर्यमुक्तवान् । स हि तस्मिन्दरिश्ये निश्चितार्थोऽर्थसाधने ॥ १ ॥

तस्मिन्	ஆந்த	हरिश्च	வானரோத்தமர்
अर्थसाधने	காரியம் முடிவும் விஷயத்தில்	हनुमति हि	ஹனுமாரிடத்தில் மத்திரம்
निश्चितार्थः	காரியத்தில் ஒரு தீர் மானங்கொண்டிருக்க	विशेषेण	என்கொண்ட
सः सुग्रीवः तु	ஆந்த சுக்ரீவனும்	अर्थ उक्तवान्	பேசினான்.

अब्रवीच्च हनुमन्तं विक्रान्तमनिष्ठात्मजम् । सुग्रीवः परमवीर्यः प्रभुः सर्ववर्नोक्तसाम् ॥ २ ॥

सर्ववर्नोक्तसं	வானரர்கள் எல்லோர் நுக்கும்	अनिकामते	வாய்ப்புகளானின் புதல்வரும்
प्रभुः	சுத்வரனாகிய	विक्रान्तं च	மஹா பரவீரம் சாஸ்புமான
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	हनुमन्ते	ஹனுமாரைப்பார்த்து
परमवीर्यः	மிக சந்திராக்ஷமடைந் தவனும்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

न भूमौ नान्तरिक्षे वा नाभ्यरे नामरालये । नाप्सु वा गतिसङ्गं ते पश्यामि हरिपुङ्गव ॥

हरिपुङ्गव	“வானரோத்தமர் !	न	அந்நிலைகள்.
ते	உனது	अभ्यरे	வாய்ப்புகளிலிருந்து மாயத்திலும்
गतिसङ्गं	சஞ்சாரத்திற்கோர் தடையை	न	அந்நிலைகள்.
भूमौ	பூமியில்	अमरालये	தேவலோகிலும்
पश्यामि न	நானறிந்திலேன்.	न	அந்நிலைகள்.
अन्तरिक्षे वा	மேகங்களிலுள்ளும் ஆகாயத்திலும்	आप्सु वा	கனத்திலும்
		न	அந்நிலைகள்.

सासुराः सहगन्धर्वाः सनागनरदेवताः । विदिताः सर्वलोकान्ते ससागरधराधराः ॥ ४ ॥

सासुराः	“ஆசுரர்கள் உன்னிடம் பணமாகவும்,	ससागरधराधराः	{ சமுத்திரங்கள், மலை கல் உன்னிட்பணமாக அபாண
सहगन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள் உன்னிடம் பணமாகவும்,	सर्वलोकाः	உலகங்களிலெல்லாமும
सनागनरदेवताः	{ நாகர்கள், மாலிடர் கள், தேவர்கள் முதல் விட்டபணமாகவுமாக,	ते	உனக்கு
		विदिताः	தெரிந்தவைகள்.

गतिर्वैमथ्यं तेजश्च लाघवं च महाकपे । पितुस्तु सहस्रं वीरं भारतस्य महौजसः ॥ ५ ॥

महाकपे	"வானரோத்தகம்!	लाघवं च	எனதையும் அனுபாச
वीर	வீரனே!		மிக முடித்தலும்,
ते	உன்ன	च	ஆகிய இது
गतिः	தடைபட்டது எத்கும்	महौजसः	மிக பிரபாவசாலியும்
	மீண்டும் எத்கியும்,	पितुः	தந்தையுமாகிய
वेगः	ஆற்றலும்,	भारतस्य	வாயுபகவானுக்கு
तेजः च	ஆண்மைபும்,	सहस्रम्	நிகராகிருக்கிறது.

तेजसा वापि ते भूतं समं भुवि न विद्यते । तद्यथा लभ्यते सीता तत्त्वमेवोपपादय ॥ ६ ॥

तेजसा अपि वा	"ஆற்றலினாலேயோ	सीता	பிரதேசத்திலே
ते	உணங்கு	लभ्यते यथा	தடையப்படுகிறது
समं	சுடரென		எப்படியோ
भूतं	பிரபவ	तत्	அதைப்பற்றி
भुवि विद्यते न	உலகில் இல்லை.	त्वं एव	நீயே
तत्	அதைகயால்	उपपादय	முயற்சி செய்.

त्वय्येव हनुमन्नास्ति बलं बुद्धिः पराक्रमः । देशकालानुवृत्तिश्च नयश्च नयपण्डित ॥ ७ ॥

नयपण्डित	"நாய தந்திரியம்!	नयः च	{ தருமகேரி வழுவானது
हनुमन्	தனுமானே!		{ எனதையும் செய்த
बलं	ஆற்றலும்,	च	தும்,
बुद्धिः	அறிவும்,		ஆகிய இது ஒன்
पराक्रमः	தன்மைபும்.		வொன்றும்
देशकालानुवृत्तिः	{ தெரக்கிற்கும் காலத்	त्वयि एव	உன்னிடத்தில்தான்
	{ திற்கும் என்றபடி	अस्ति	முடி கொண்டு ருத்
	மடத்தலும்,		கிறது "

ततः कार्यसमाप्तद्वयवगम्य हनुमति । विदित्वा हनुमन्तं च चिन्तयामास राघवः ॥ ८ ॥

राघवः	ரீராமர்	हनुमन्तं च	தனுமானையும்
ततः	அப்பின்முது	विदित्वा	உள்ளபடி அறிந்து
हनुमति	தனுமானிடத்தில்		கொண்டு,
कार्यसमाप्तद्वं	காரியம்செய்தபின்	चिन्तयामास	{ சிந்தையாது தனக்
	டியபொதுப்பை		{ குன்னேயே கிந்திக்க
अवगम्य	கண்டுகொண்டு,		காணார்.

सर्वथा निश्चितार्थोऽयं हनुमति हरीश्वरः । निश्चितार्थकरश्चापि हनुमान्कार्यसाधने ॥ ९ ॥

अर्थ	இந்த	हनुमान्	தனுமான்
हरीश्वरः	வானரமான்	कार्यसाधने च	காரியத்தை முடிக்கும்
हनुमति	தனுமானிடத்தில்		விஷயத்தில்
सर्वथा	எல்லா விதத்திலும்	निश्चितार्थकरः }	காரியத்தை நிச்சயிக்
	காரியத்திற்கு ஒன்றி	अपि }	கப்பட்டவண்ணமே
निश्चितार्थः	{ நிச்சயம் கொண்டும்		செய்துமுடிக்கிறவர்
	விட்டார்.		தான்.

तदेवं प्रस्थितस्यास्य परिज्ञातस्य कर्मभिः । भर्ता परिगृहीतस्य ध्रुवः कार्यफलोदयः ॥१०॥

तत्	ஆணையால்	परिज्ञातस्य	பெயர் பெற்றவனான
एवं	இப்படியாய்	प्रस्थितस्य	பிதவாண்ப்பட்டுவிட்டு
भर्ता	பரவாணனான		உவனுமான்
परिगृहीतस्य	தெரிந்தெடுத்தப்பட்ட	अस्य	திலகத்தது
	உவனுமான்	कार्यफलोदयः	காரியகித்தி
कर्मभिः	தன் தொழில்களால்	ध्रुवः	திண்மான்

तं समीक्ष्य महातेजा व्यवसायोत्तरं हरिम् । कृतार्थ इव संवृतः प्रहृष्टेन्द्रियमानसः ॥११॥

महातेजाः	மகா ஆண்மைபுடைய	समीक्ष्य	பண்ணி
हरिं	கவனராகிய [அவர்	कृतार्थः इव	செருதார்க்கதாகிறது
तं	அவரை	प्रहृष्टेन्द्रियमानसः	நம்புநன்களும்உள்ள
व्यवसायोत्तरं	காரிய துட்பத்தில்		முழுவந்தவராய்
	சிறந்தவராக	संवृतः	கிளக்கிவூர்.

ददौ तस्य ततः प्रीतः स्वनामाङ्कोपशोभितम् । अङ्गुलीयमभिज्ञानं राजपुत्र्याः परंतपः ॥
अनेन त्वां हरिश्रेष्ठ चिह्नेन जनकात्मजा । मत्सकाशादनुप्राप्तमनुद्दिष्टानुपश्यति ॥ १३ ॥
व्यवसायश्च ते वीर सत्वयुक्तश्च विक्रमः । सुग्रीवस्य च सन्देशः सिद्धि कथयताव मे ॥

हरिश्रेष्ठ	“கவனரோத்தம !	विक्रमः	ஆண்மைபுடைய
त्वां	உன்னை	च	ஆகிய இது
अनेन	இந்த	सिद्धिं	காரிய முடிவை
चिह्नेन	அடையாளத்தால்	मे	எனக்கு
जनकात्मजा	ஆனகி	कथयति	கதரிக்கிறது
मत्सकाशात्	என்னிடமிருந்து	इव च	இவ்வாறு என்று
अनुप्राप्तं	ஸந்தவனாக	ततः	உதன்பின் [கிட்டு
	உள்ளத்தி னெள்ள	परंतपः	சத்தருக்களை தரிக்
अनुद्दिष्टा	னவும் சந்திக்காமல்		கத்தெழுத்துவர்
	ஸந்தவனாய்	प्रीतः	பரந்தபுத உட்கொண்
अनुपश्यति	கண்டுகொள்ளான்.		உவராய்
वीर	நேரவே !	स्वनामाङ्कोप- शोभितं	உனது திருநாமம் வ கையப்பெற்று அழ
सुग्रीवस्य	கமீரனுடைய		கூறு கிளக்கும்
सन्देशः	ஆக்கிரைபும்	अङ्गुलीयं	பொதிர்த்தது
ते	உனது	राजपुत्र्याः	மன்னர் பகனருக்கு
व्यवसायः च	நிர்வாணமுதல்	अभिज्ञानं	ஆடையாளமாக
सत्वयुक्तः	ஆற்றலுடன் கூடிய	तस्य दरी	அவரிடமிருந்து.

स ते गृह्य हरिश्रेष्ठः स्थाप्य मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । वन्दित्वा चरणौ चैव प्रस्थितः पुवगोत्तमः ॥

புவகோத்தம: ச	பாய்ந்து செல்பவர்க ளில் உத்தமராகிய	மூர்ச்சி	தலையில்
ச:	அந்த	ஸ்தாப்ய எவ	வைத்துக்கொண்டே,
ஹரிஸ்ரேஷ்ட:	வாணரோத்தமர்	சரணौ	திருவடிகளில்
தே	அதை	வந்திவா	விழுந்து செவித்து
கூறு	பெற்றுக்கொண்டு,		விட்டு,
கூதாஞ்ஜலி:	அஞ்சலிசெய்தவராய்	ப்ரஸ்தித:	பிரயாணமாணர்.

स तत्प्रकर्षन्हरिणां बलं महद्भूव वीरः पवनात्मजः कपिः ।
गताम्बुदे व्योम्नि विशुद्धमण्डलः शशीव नक्षत्रगणोपशोभितः ॥ १६ ॥

வீர:	கிரகும்,	மதாம்ஸுதே	மேகம் நீந்திய
பவநாத்மஜ:	வாயுகுமாரகும்.	வ்யோம்நி	ஆகாசத்தில்
கபி:	வானரகும்பகிய	நக்ஷத்ரகணோப-	நகரத்திரகணங்க
ச:	அவர்	சோபித:	னால் அழகுற்று
தவ	அந்த		விளக்குகிறவனும்
மஹ்	பெரும்	விசுத்தமண்டல:	மாசற்ற மண்டலமு
ஹரிணா	வானரசர்களின்		டையவனுமாய்
வல	சைன்யத்தை	சாஸி	சந்திரன்
ப்ரகர்ஷந்	அழைத்துச்செல்பவ ராய்,	இவ	என்
		யமூவ	விளங்கினார்.

अतिबल बलमाश्रितस्तथाहं हरिवरविक्रम विक्रमैरनल्पैः ।
पवनसुत यथाभिगम्यते सा जनकसुता हनुमस्तथा कुरुष्व ॥ १७ ॥

அதிவல	* மிக-பலமாகியாய்	அர்ஜித:	உம்பியிருக்கிறேன்.
ஹரிவர்விக்ரம	கிறந்த சங்கத்தில் ஆற்றலுடையவனே!	சா	அந்த
பவநசுத	வாயுகுமார!	ஜனகசுதா	ஜனகரின் திருமகள்
ஹனுமந்	உடையவனே!	யதா	எப்படிச் செய்தால்
அஹ்	நான் (தீராமர்)	அபிசமயதே	காணப்படுவா னோ
தவ	உடனா	ததா	அவ்வண்ணமே
வல	சக்தியை	அநல்யை: விக்ரம:	விடாமுயற்சியால்
		கூருஷ்வ	செய்வரவாக.

इत्यापं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—பாற்பத்தைதந்தாவது ஸர்க்கம் || 14 ||

सीता-वेषणाय वानर-सेनाप्रस्थानम्—ஸீதைவயத் தேட வானரசேனை புறப்படுவது.

सर्वांश्चाहूय सुग्रीवः प्लवगान्प्लवगर्षभः । समस्तानब्रवीद्भूयो रामकार्यार्थसिद्धये ॥
एवमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

புலகர்ஷப:	வானரோத்தமனாகிய	भूयः	மீனவும்
सुग्रीवः	கங்கீவன்	अमवीन	பின்வருமாறு மொழி க்தான்.
प्लवगान्	வானரர்கள்		
सर्वान्	எல்லோரையும்	यत्	"எது
आहूय	ஆழைத்து;	मया	என்னால்
समस्तान् च	நூற்றுசெறித்து எல் லோரையும் பார்த்து	परिकीर्तितं	சொல்லப்பட்டதோ
रामकार्यार्थ-	ஸ்ரீராமநாண்டய தாரி யம் சித்திபெறும் பொருட்டு	एतत्	இது
सिद्धये }		एवं	அப்படியே
		विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது".

तदुग्रशासनं भर्तुर्विज्ञाय हरिपुङ्गवाः । शलभा इव संछाय मेदिनीं संप्रतस्थिरे ॥ २ ॥

हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	विज्ञाय	சொய்கொண்டு
भर्तुः	இறைவனது	मेदिनीं	பூமியை
तत्	அந்த	शलभाः इव	விட்டிற்பூச்சிகளென
उग्रशासनं	கிறந்த ஆக்கிணையை	संछाय	மறைத்துக்கொண்டு
		संप्रतस्थिरे	பிரயாணமாணர்கள்.

रामः प्रसवणे तस्मिन् न्यवसत्सहलक्ष्मणः । प्रतीक्षमाणस्तं मासं यः सीताधिगमे कृतः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	मासं	ஒரு மாதத்தை
सीताधिगमे	சீதைவய கண்டுபிடித் தும் விஷயத்தில்	प्रतीक्षमाणः	எதிர்பார்த்துக் கொண்டு
यः	எது	तस्मिन्	அந்த
कृतः	எல்லோராய் வனக்கப் பட்டதோ	प्रसवणे	பிரண்டுவன மலைவில்
तं	அந்த	सहलक्ष्मणः	எகத்தமணரோடுகூட
		न्यवसत्	வசித்தார்.

उत्तरां तु दिशं रम्यां गिरिराजसमावृताम् । प्रतस्थे सहसा वीरो हरिः शतवलिस्तदा ॥ ४ ॥

उत्तरां	அப்பொழுது	रम्यां तु	அழகியதுமான
वीरः	சூரனாகிய	उत्तरां	ஸடக்கு
शतवलिः	சதபலியென்ற	दिशं	திக்குக்கு
हरिः	வானரன்	सहसा	கூடவே
गिरिराजसमावृतां	ஸ்ரீமாமலையால் மறைந் தப்பட்டதும்	प्रतस्थे	புறப்பட்டுச் சென் றான்.

पूर्वा दिशं प्रति ययौ विनतो नाम यूथपः । ॥ ५ ॥

வினத:	வினதன்	पूर्वा	கிழக்கு
नाम	என்ற	दिशं प्रति	திக்கை நோக்கி
यूथपः	சேனைத் தலைவர்	ययौ	சென்றான்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां हरियूथपः । ताराङ्गदादिसहितो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ६ ॥
पश्चिमां तु मृशं घोरां सुपेणः प्रवमेश्वरः । प्रतस्थे हरिशर्दूलो दिशं वरुणपालिताम् ॥ ७ ॥

हरियूथपः	வானரசேனைத் தலைவரும்	प्रवमेश्वरः	வானரசனுக்கு எழு மான இவ்வான
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரகுமாரிய	सुपेणः	சுபேணன்
हनुमान्	நானுமார்	मृशं	மிகவும்
ताराङ्गदादि-}	தாரன், அங்கதன் முத	घोरां	பயங்கரமானதும்
सहितः }	தலையவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு	वरुणपालितां	வருணபகவானால் பா துகாக்கப்பட்டது மான்
अगस्त्यचरितां	அகன் தியமுனிவர்	पश्चिमां	மேற்கு
दक्षिणां	தெற்கு [வசிக்கும்]	दिशं	திக்குக்கு
आशां	திக்சிந்து	तु	அப்படியே புறப் பட்டுச்சென்றான்.
प्रतस्थे	புறப்பட்டுச்சென்றார்.		
हरिशर्दूलः	வானரோத்தமனும்		

ततः सर्वा दिशो राजा चोदयित्वा यथातथम् । कपिसेनापतीन्मुख्यान्मुमोद सुखितःसुखम् ॥

राजा	மன்னன் (சுக்ரீவன்),	ततः	அதனால்
मुख्याम्	சிறந்த	सुखितः	மனத்திருப்திகொண்ட புறமாய்
कपिसेनापतीन्	வானரசேனைத்	सुखं	மனக்கவலை எதுவு மின்றி
सर्वाः	எல்லா [தலைவர்களை]	मुमोद	சந்தேசம் பழமாட்டுந் தான்.
दिशः	திக்குகளுக்கும்		
यथातथं	விக்கனமெதுவுமின்றி		
चोदयित्वा	அனுப்பிவிட்டு,		

एवं संचोदिताः सर्वे राज्ञा वानरपुङ्गवाः । स्यां स्यां दिशमभिप्रेत्य त्वरिताः संप्रतस्थिरे ॥

राज्ञा	ராஜானினால்	स्यां स्यां	அவரவர்களது
एवं	இப்படி	दिशं	திக்கை
संचोदिताः	ஆக்குமாடுக்கப்பட்ட	अभिप्रेत्य	நோக்கி,
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	त्वरिताः	விவரத்து
सर्वे	எல்லோரும்	संप्रतस्थिरे	சென்றார்கள்.

नदन्तश्चोन्नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गयाः । ह्वेलन्तो धावमानाश्च ययुः प्रवगसत्तमाः ॥
आनयिष्यामहे सीतां हनिष्यामश्च रावणम् ॥ १० ॥

புவகஸதமா:	வானரோகத்தமர்க	उन्नदन्तः च	புரத்திட்டுக்கொண்டும்,
पुवङ्गमाः	வானரர்கள் [நாடுப	गर्जन्तः च	ஆட்டகரகஞ்செய்து
सीतां	சீதாதேவியை		கொண்டும்,
आनयिष्यामहे	கொண்டுவருவேமம்;	इत्यन्तः	குதித்துக்குதித்துத்
रावणं	ராவணனை		தாவிக்கொண்டும்,
हमिष्यामः च	கொண்டுவிடுவேமம் என்று	भावमानाः च	பாய்ந்து பாய்ந்து
			சென்றுகொண்டும்
नदन्तः च	சொல்லிக்கொண்டும்,	ययुः	சென்றார்கள்.

अहमेको वधिष्यामि प्राप्तं रावणमाहवे ॥ ११ ॥
 ततश्चोन्मथ्य सहसा हरिष्ये जनकात्मजाम् ॥ १२ ॥
 वेपमानां श्रमेणाद्य भवद्भिः स्थीयतामिति । एक एवाहरिष्यामि पातालादपि जानकाम् ॥
 विमथिष्याम्यहं वृक्षान्दारयिष्याम्यहं गिरीन् । धरणीं दारयिष्यामि क्षोभयिष्यामि सागरान् ॥
 अहं योजनसङ्ख्यायाः प्लविता नात्र संशयः । शतं योजनसङ्ख्यायाः शतं समधिकं बहम् ॥
 भूतले सागरे वाऽपि शैलेषु च वनेषु च । पातालस्यापि वा मध्ये न ममाच्छिद्यते गतिः ॥
 इत्येकैकं तदा तत्र वानरा बलदर्पिताः । ऊचुश्च वचनं तस्मिन् हरिराजस्य सन्निधौ ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	सहसा	உடனே
तदा	அச்சமயத்தில் புறப் படுமுன்	हरिष्ये	கொண்டுவரப்போக தேன்.
हरिराजस्य	வானரமன்வனது	इह	இவ்விடத்திலேயே
तस्मिन्	அந்த	भवद्भिः	உங்களால்
सन्निधौ	சன்னிதியில்	स्थीयतां	தாமதிக்கப்படும்
बलदर्पिताः	ஆற்றலால் செருக் குற்ற	श्रमेण	மனவேதனயால்
		वेपमानां	பதறிக்கொண்டிருக் கும்
वानराः	வானரர்கள்	जानकीं	ஜானகிதேவியை
एकैकं च	ஒவ்வொருவனும்	पातालात् अपि	பாதாளத்திலிருந்தும்
इति	பின்வரும்	एकः एव	ஒருவனாகவே
वचनं	சொல்லை	अथ	அப்பொழுது
ऊचुः	சொன்னார்கள்.	आहरिष्यामि	கொண்டுவந்து
अहं	“நான்		சேர்ப்பேன்.
एकः	ஒருவனே	अहं	நான்
आहवे	போகில்	वृक्षान्	மரக்களை
प्राप्तं	வந்தெத்கீர்க்கும்	विमथिष्यामि	முறித்துத்தன்னப்
रावणं	ராவணனை	अहं	நான் [போகிதேன்.
वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்	गिरीन्	மலைகளை
उन्मथ्य	கொண்டுவிட்டு,	दारयिष्यामि	பொடிபாக்கப் போகி
ततः	அதற்குள்ளே		தேன்.
जनकात्मजां च	ஜானகிதேவியை		

धरणी	பூமிநய	शतं	நூனந
दारयिष्यामि	பிராக்கப்போகிறேன்.	हि	தரண்திரவநினைநப்
सागरान्	சமுத்திரங்களை		பிரகித்தம்.
क्षोभयिष्यामि	கலக்கிவிடப்போகிறேன்.	मम	என்னுடைய
अहं	நான்	गतिः	சஞ்சாரமானது
योजनसंख्यायाः	ஒரு யோஜனைதூரம்	भूतले	பூமியில்தரணுகட்டும்
	அளவு	सागरे अपि वा	சமுத்திரத்தில்தரணுகட்டும்
प्रविता	தரண்புவன்.	शैलेषु च	மலைகளில்தரணுகட்டும்
अत्र	இதில்	वनेषु च	வனங்களில் தரணுகட்டும்
संशयः न	ஐயமில்லை.	पातालस्य	பாதாளத்தினது
अहं	நான்	मध्ये अपि वा	மத்தியப்பிரதேசத்தில் தரணுகட்டும்
शतं	நூறு	आशिश्यते	தடைபடுகிறது
योजनसंख्यायाः	யோஜனையளவுக்கு	न	இல்லை."
समधिकं	அவ்வளவு அதிகமான		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11201

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1949

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திசூறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

भूवलयविज्ञानकारणकथनम्—பூகோளத்தினைவிவ்ந்து காரணம் சொல்வது.

गतेषु वानरेन्द्रेषु रामः सुग्रीवमब्रवीत् । कथं भवान् विजानीते सर्वं वै ण्डलं भुवः ॥ १ ॥

वानरेन्द्रेषु	வானரோத்தமர்கள்	भवान्	"ஐ
गतेषु	சென்றபின்	भुवः	உலகினது
रामः	ஸ்ரீராமர்	मण्डलं	அண்டப்பு
सुग्रीवं	சுகிரீவரைப் பார்த்து	सर्वं वै	முழுமையும்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.	कथं	எப்படி
		विजानीते	அறிந்திருக்கின்றனை."

सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतात्मवान् । श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये विस्तरेण नरर्षभ ॥ २ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	नरर्षभ	"புருஷோத்தம !
रामं तु	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து	विस्तरेण	விஸ்தாரமாக
प्रणतात्मवान्	வணக்கத்தால் மனம் சிறுந்தவனாக	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
ततः	அதன்பின்	आख्यास्ये	சொல்லுகிறேன் ;
उवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்.	श्रूयताम्	செவிராற்றப்பட்டும்.

यदा तु दुन्दुभि नाम दानवं महिषाकृतिम् । परिकलयते वाली मलयं प्रति पर्वतम् ॥
 तदा विवेश महिषो मलयस्य गुहां प्रति ॥ ३ ॥

வாலி வாஸி
 யதா எப்பொழுது
 மஹிஷாக்ர்தி எருமையுருவமெடுத்த
 டுந்துபி தூந்துபி [துவந்த
 நாம என்ற
 டானவ் ஆசுரனை
 மலய் மலய
 பர்வத் பர்வதத்தை

புதி ரோக்கி
 பரிகாலயதே துரத்திக்கொண்டு
 போனானே
 ததா அப்பொழுது
 மஹிஷ: தூந்துபி
 மலயஸ்ய மலயபர்வதத்தினது
 குஹாப்ரதி குகைக்குள்
 விவேஷ புகுந்துவிட்டான்.

विवेश वाली तत्रापि मलयं तज्जिघांसया ॥ ४ ॥

तत्र अप्पொழுது
 वाली अपि வாஸியும்

தஜிஃஸ்யா ஆவனை கொல்லவேண்
 டெனெனுமெவாவினான்
 மலய் பர்வதத்தினான்
 புகுந்துவிட்டான்.

ततोऽहं तत्र निक्षिप्तो गुहाद्वारि विनीतवत् ॥ ५ ॥

तत्र अक्வரிடத்தில்
 ततः अप्पொழுது
 अहं நான்

குஹாட்வாரி குகையின் வாயிலில்
 வினீதவத் தனிமையில்
 நிஷிஸ: வைக்கப்பட்டேன்.

न च निष्क्रमते वाली तदा संवत्सरे गते ॥ ६ ॥

तदा अप्पொழுது
 संवत्सरे ஒரு வருஷம்

கதே ச ஆகியும்
 வாலி வாஸி
 நிஷ்ஃரமதே ந வெளியில் வரவில்லை.

ततः क्षतजवेगेन आपुपूरे तदा विलम् । तदहं विस्मितो दृष्ट्वा भ्रातृशोकविषादितः ॥
 अथाहं गतबुद्धिस्तु सुव्यक्तं निहतो गुरुः ॥ ७ ॥

ததா அப்பொழுது
 ஃதஜவெகென ரத்தப்பிரவாகத்தால்
 விலம் குகையானது
 ஆபுபூரே நிறைந்துவிட்டது.
 அஹ் நான்
 தந் அனத
 டுபூ பார்த்து,
 தத: அதுனால்
 விஸ்மித: கலவரமடைந்தவனாய்

ஆத்ஸாக-) தமயனது விசயமா
 விஷாதி:) கிய விஷம் தலைக்கே
 றியவனுரினான்.
 அப அப்பொழுது
 அஹ் நான்
 குரு: தமயன்
 சுவ்யக்த: திச்சயமாய்
 நிஹ: து கொல்லப்பட்டான்
 மதபுத்தி: திச்சயங்கொண்டு
 விட்டேன்.

शिला पर्वतसङ्काशा विलह्वारि कृता मया । अशक्नुवन्निष्क्रमितुं महिषो विनशिष्यति ॥

மயா	என் னாலும்	निष्क्रमितुं	வெளியாக
विलह्वारि	சுவகையின் வாசலிலே	अशक्नुवन्	முடியாதவனாய்
पर्वतसङ्काशा	மலைமிகுந்த	विनशिष्यति	மாண்டுபோவான்
शिला	ஓர் பாறை	कृता	என்று வைக்கப்
महिषः	‘தூந்துடி		பட்டது.

ततोऽहमागां किष्किन्धां निराशस्तस्य जीविते । राज्यं च सुमहत्याप्तं तारया स्मया सह ॥

ततः	அதன்பின்	आगां	திரும்புவதேதன்.
अहं	நான்	सुमहत्	மிக பெரிய
तस्य	அவனது	राज्यं च	ராஜ்யமும்
जीविते	உயிருடனிருக்கும்	तारया	தரையோடுகூடவும்,
	விழைந்தலை	स्मया सह	சுமையோடுகூடவும்
निराशः	அசையாதவனாய்	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது.
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு		

मित्रैश्च सहितस्तत्र वसामि विगतज्वरः ॥ १० ॥

मित्रैः	உட்பொழுது	सितैः	நண்பர்களோடு
सहितः च	துக்கத்தை மறந்தவ	सहितः च	கூட்டுவ
वसामि	னாய்	वसामि	வசிக்கிறவனேதன்.

आजगाम ततो वाली हत्वा तं दानवर्षभम् ॥ ११ ॥

ततः	அப்பொழுது	दानवर्षभं	தானாவோத்தமனை
वाली	வாசி	हत्वा	கொன்றுவிட்டு,
तं	அந்த	आजगाम	திரும்பிவந்தான்.

ततोऽहमददां राज्यं गौरवाद्भयान्वितः ॥ १२ ॥

ततः	அதனாலும்	अभयान्वितः	அஞ்சாததால் கட்டுண்ட
अहं	நான்		டவனாய்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अददाम्	திரும்பிக்கொடுத்தேன்.
गौरवात्	பெரியவர் என்ற		
	கௌரவத்தாலும்		

स मां जिघांसुर्दुष्टात्मा बाला प्रव्यथितेन्द्रियः । परिकल्पयते कोपाद्धावन्तं सचिवैः सह ॥

दुष्टात्मा	துஷ்டாத்மாவான்	धावन्ते	திரும்ப
सः	அந்த	मां	என்னை
बाला	வாலி	जिघांसुः	கொல்லுவதற்கெண்
प्रव्यथितेन्द्रियः	புளங்கல் துன்பியவ	कोपाद्	கொண்டதோண்டு
	எனது	परिकल्पयते	சூட்டித் தூர்த்திக்
सचिवैः सह	மகதிரிபர்களோடுகூட		கொண்டே வந்தான்.

दिशस्त्वस्यास्ततो भूयः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ।
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां चन्दनद्रुमशोभिताम्

॥ १९ ॥

ततः	அதன்மேல்	चन्दनद्रुम-	சந்தனமரங்களால்
अस्याः	இந்த	शोभितां }	அழகுற்று விளங்கு
दिशः	திக்கிலிருந்து		கிறதுமான
भूयः	திருப்பி	दक्षिणां	தெற்கு
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां	விந்தியமலை மாக்கள்	दिशं तु	திக்கை நோக்கியே
	செறிந்ததும்.	प्रस्थितः	சென்றேன்.

द्रुमशैलांस्ततः पश्यन् भूयो दक्षिणतोऽपरान् । पश्चिमां तु दिशं प्राप्तो बालिना समभिद्रुतः ॥
संपश्यन् विविधान् देशानस्तं च गिरिसत्तपम् ॥ २० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	समभिद्रुतः	நெருக்கித் தூர்த்தப்
अपरान्	மற்றுமுள்ள	विविधान्	பல [பட்டவனாய்]
द्रुमशैलान्	மரக்களையும் மலைகளையும்	देशान्	தேசங்களையும்
		गिरिसत्तपम्	மலைகளில் சிறந்த
पश्यन्	பார்க்கின்றவனாய்	अस्तं च	அஸ்தகிரியையும்
दक्षिणतः	தெற்கிலிருந்து	संपश्यन्	பார்க்கின்றவனாய்
भूयः	மறுபடியும்	पश्चिमां	மேற்கு
बालिना	வாலியினால்	दिशं तु	திக்கையும்
		प्राप्तः	அடைந்தேன்.

प्राप्य चास्तं गिरिश्रेष्ठमुत्तरां संप्रधावितः । हिमवन्तं च मेरुं च समुद्रं च तथोत्तरम् ॥

गिरिश्रेष्ठं	மலைபாசாகிய	तथा	அப்படியே
अस्तं	அஸ்தகிரியை	उत्तरं	வடக்கு
प्राप्य च	அடைந்தபின்னரும்	समुद्रं	சமுத்திரத்திலும்
हिमवन्तं च	ஹிமவந்திலும்	उत्तरां च	வடக்குதிக்கிலெங்கும்
मेरुं च	மேரு மலையிலும்	सम्प्रधावितः	தூர்த்தப்பட்டேன்.

यदा न विन्दे शरणं बालिना समभिद्रुतः । तदा मां बुद्धिसम्पन्नो हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥

बालिना	வாலியினால்	तदा	அப்பொழுது
समभिद्रुतः	நெருக்கி தூர்த்தப் பட்டான்	बुद्धिसम्पन्नः	தண்ணறிவாளனாகிய
		हनुमान्	ஹனுமார்
शरणं	புகலிடமொன்றை	मां	என்னைப்பார்த்து
यदा	எப்பொழுது	वाक्यं	பின்புறும் சொல்லை
न विन्दे	காணாதிருந்தேனோ	अब्रवीत्	சொன்னார்.

इदानीं मे स्मृतं राजन्यथा वाली हरीश्वरः । मतङ्गेन तदा शप्ते अस्मिन्नाश्रमण्डले ॥

राजन्	“ ‘அரசே!	तदा	ஒருகாலத்தில்
हरीश्वरः	வாரிசு பங்கு னனாகிய	मतङ्गेन	மதங்க முனிவரால்
वाली	‘வாலி	शप्ते	சாதிக்கப்பட்டவனுக்கு
अस्मिन्	இந்த	यथा	என்பது [‘க்கின்றான்’.
आश्रमण्डले	அச்சமப்பிரதேசத்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
	தில்	मे	எனக்கு
		स्मृतम्	சொபகத்திற்கு வந்தது.

प्रविशेद्यदि वै वाली मूर्धाऽस्य शतधा भवेत् । तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्दिप्तो भविष्यति ॥

वाली	“ வாலி	अस्माकं	எமக்கு
प्रविशेत्	புகுகின்றான்	तत्र	அங்கிடத்தில்
यदि वै	என்றால்	वासः	வாசமானது
अस्य	இவனது	निरुद्दिप्तः	அச்சமற்றதாகவும்
मूर्धा	தலை	सुखः	சுகமாகவும்
शतधा	நூறு அண்டுகளாக	भविष्यति	இருக்கும்.
भवेत्	பிளந்துபோகும்.		

ततः पर्वतमासाद्य ऋश्यमूकं नृपात्मज । न विवेश तदा वाली मतङ्गस्य भयात्तु सः ॥

नृपात्मज	“ சக்கிரவர்த்தியின்	ततः तु	அதன்மேலும்
	திருமகனாரே!	सः	அந்த
तदा	அப்பொழுது	वाली	வாலி
ऋश्यमूकं	நிசயமூக	मतङ्गस्य	மதங்கமுனிவரிடத்தி
पर्वत	பர்வதத்தை	भयात्	அச்சத்தால் [‘துள்ள
आसाद्य	அடைந்து,	न विवेश	புகவில்லை.

एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् । पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुह्यामस्यागतस्ततः ॥

राजन्	“ சக்கிரவர்த்தியே!	प्रत्यक्षं	கண் கூடாக
तदा	அப்பொழுது	उपक्षितं	பார்க்கப்பட்டது.
मया	என்னால்	ततः	அதன்மேல்
एवं	இப்படியாய்	अस्य	இதனுடைய
पृथिवीमण्डलं	பூப்பிரதேசம்	गुहां	குகைக்கு
कृत्स्नं	எல்லா மும்	आगतः	வந்தேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

ससत्त्वार्थिः सर्गः—நாற்பத்தியேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेना प्रत्यागमनम्—கிழக்கு, வடக்கு, மேற்கு திக்குகளிலிருந்து வானரசேனைகள் திரும்பி வருவது.

दर्शनार्थं तु वैदेहाः सर्वतः कपियूथपाः । न्यादिष्टाः कपिराजेन यथोक्तं जम्बुरज्जसा ॥

कपिराजेन	வானரமன்னனுல்	सर्वतः	எங்கும்
न्यादिष्टाः	ஆம்னாபிக்கப்பட்ட டவர்களான	वैदेहाः	வைதே ஹியாரை
कपियूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	दर्शनार्थं	காணவேண்டி
यथोक्तं तु	ஆக்கனாபெற்றபடியே	जम्बुरा	ஜிம்புரமாக
		जम्बुः	சென்னார்கள்.

सरांसि सरितः कक्षानाकाशं नगराणि च । नदीदुर्गास्तथा शैलान् विचिन्वन्ति समन्ततः ॥

सरांसि	பொய்கைகளிலும்,	तथा	அப்படியே
सरितः	நதிகளிலும், [நிலும்,	नदीदुर्गान्	நதிகளால் புகழுடி.
कक्षान्	இருளடர்ந்த வனங்க-	शैलान्	மலைகளிலும் [பாத
आकाशं	வெளிகளிலும்,	समन्ततः	எங்கும்
नगराणि च	பட்டணங்களிலும்,	विचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.

सुर्यावेण समाख्यातान् सर्वे वानरपुङ्गवाः । प्रदेशान् प्रविचिन्वन्ति सशैलवनकाननान् ॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	सशैलवनकाननान्	{ பர்வதங்கள் வனங்கள் சேலைகள் உள்ளிட்ட டலைகளும்மான
सर्वे	எல்லோரும்	प्रदेशान्	பிரதேசங்களை
सुर्यावेण	சூர்யனால்	प्रविचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.
समाख्यातान्	விஸ்தாரமாய் குறிப் பிட்டுப்பட்டவைகளும்		

विचित्य दिवसं सर्वे सीताधिगमने धृताः । समायान्ति स्म मेदिन्यां निशाकालेषु वानराः ॥

वानराः	வானர்கள்	दिवसं	பகலில்
सर्वे	எல்லோரும்	मेदिन्यां	மேயியில்
सीताधिगमने	சிதாதேவியை கண்டு பிடிப்பதில்	विचित्य	தேடித்திரிந்து
धृताः	ஊக்கமுடையவர் களாய்	निशाकालेषु	இரவுகளில்
		समायान्ति स्म	ஒரடத்தில் கூடியிருப் பார்கள்.

सर्वतुंकामान् देशेषु वानराः सफलद्रुमान् । आसाद्य रजनीं शय्यां चक्रुः सर्वेण्वहसु ते ॥

ते	அந்த	सर्वतुंकामान्	{ எல்லா முதுக்களிலும் வேண்டியவைகளை பறிக்கவல்ல
वानराः	வானர்கள்	सफलद्रुमान्	பழங்கள் செறிந்த
सर्वेषु	எல்லா	रजनीं	இரவில் [மரங்களை
देशेषु	தேசங்களிலும்	आसाद्य	அடைந்து
अवहसु	ஒவ்வொரு தினக்க ளிலும்	शय्यां चक्रुः	உறக்கினார்கள்.

तदहः प्रथमं कृत्वा मासे प्रसवणाचले । कपिराजेन संगम्य निराशाः कपिव्यूथपाः ॥ ६ ॥

कपिव्यूथपाः	வாய் வாய் தந்தவர்களுள்	मासे	ஒரு மாதத்தில்
तत्	அந்த (அவர்கள் புறப்பட்டு)	प्रसवणाचले	பிரஸ்வண மலையில்
अहः	கிணத்தை	कपिराजेन	வாய் வாய் ஜேனோடு
प्रथमं	முதல் கிணமாய்	सङ्गम्य	கூடி,
कृत्वा	எனது கைக்கொண்டு,	निराशाः	ஆனாய் பிரிந்தவர்கள் என்னார்கள்.

विचित्य तु दिशं पूर्वां यथोक्तां सचिवैः सह । अदृष्ट्वा विनतः सीतामाजगाम महाबलः ॥

महाबलः	மகா பலவானவிய	सीतां	சீதாதேவியைய
विनतः	கிணதன்	अदृष्ट्वा	காணாது,
यथोक्तां	குறிப்பிடப்பட்ட	सचिवैः	மந்திரிமார்க்களோடு
पूर्वां	கிழக்கு	सह	கூடவே
दिशं	திக்கில்	तु	அப்பொழுது
विचित्य	தேடிவிட்டு,	आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

उत्तरां तु दिशं सर्वां विचित्य स महाकपिः । आगतः सह सैन्येन वीरः शतबलिस्तदा ॥

सः	அந்த	सर्वां	எங்கும்
महाकपिः	பிரவலத்திபெற்ற வாய் வாய் ஜேன்	विचित्य	தேடிவிட்டு,
वीरः	குர ஜமான்	सैन्येन	சைன்யத்தோடு
शतबलिः तु	சதபலியும்	सह	கூடவே
उत्तरां	வடக்கு	तदा	அப்பொழுது
दिशं	திக்கு	आगतः	திருமறிவந்து சேர்ந்தான்.

सुषेणः पश्चिमामाशां विचित्य सह वानरैः । समेत्य मासे संपूर्णं सूर्यावमुपचक्रमे ॥ ९ ॥

सुषेणः	ஸுசேணன்	सम्पूर्णं	முழுந்ததும்
पश्चिमां	தேவற்கு	वानरैः	வானர்களோடு
आशां	திக்கை	सह	கூட
विचित्य	தேடிவிட்டு,	सूर्याव	சூர்யாவை
मासे	ஒரு மாதம்	समेत्य	அடைத்து
		उपचक्रमे	காத்துகின்றான்.

तं प्रसवणपृष्ठस्थं समासाद्यामिवाद्य च । आसीनं सह रामेण सूर्यावमिदमब्रुवन् ॥ १० ॥

प्रसवणपृष्ठस्थं	{ பிரஸ்வணத்தின் தாழ்வரைவிலிருக் கின்றவனும்	सूर्याव	சூர்யாவை
रामेण	புரீராமனோடு	समासाद्य	கிட்டி,
सह	கூட	अमिवाद्य च	செவித்துவிட்டு, அதன் பின்னர்
आसीनं	விந்நிலாகிறவனும்	इदं	பின்வருமாறு
तं	அந்த [மாதம்]	अब्रुवन्	தெரிவித்துக்கொண்ட பார்கள்.

विचिताः पर्वताः सर्वे वनानि गहनानि च । निम्नगाः सागराश्चैव सर्वे जनपदास्तथा ॥

पर्वताः	“பர்வதங்கள்	सागरा च	“முருக்திரங்குகளும்
सर्वे	எல்லாமும்,	जनपदाः	தேசங்கள்
वनानि	வனங்களும்,	सर्वे एव	எல்லாமும்,
गहनानि	குணங்களும்,	तथा च	அப்படியே சர்வமும்
निम्नगाः	நதிகளும்,	विचिताः	தேடப்பட்டன.

गुहाश्च विचिताः सर्वास्त्वया याः परिकीर्तिताः । विचिताश्च महागुल्मा लताविततसंतताः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	विचिताः	தேடப்பட்டன.
याः	எனவகள்	लताविततसंतताः	கொடிகள் படர்ந்து மூடிக்கிடந்த
परिकीर्तिताः	குறிப்பிட்டுச்சொல்ல ப்பட்டனவோ அந்த	महागुल्माः च	பெரும் புதர்களும்
गुहाः च	குணங்கள்	विचिताः	தேடப்பட்டன.
सर्वाः	எல்லாமும்		

गहनेषु च देशेषु दुर्गेषु विषमेषु च । सन्धान्यतिप्रमाणानि विचितानि हतानि च ॥ १३ ॥

गहनेषु	“அடர்ந்த காடுகளி	अतिप्रमाणानि	பிகப் பெரிய
देशेषु च	தேசங்களிலும், [தும்,	सन्धानि	பிராணிகள்
दुर्गेषु च	அகிழ் முதலிய புகழ் பெறாத இடங்களிலும்,	विचितानि	கவனித்து விசா நிகரப்பட்டன.
विषमेषु च	மேடுபள்ளங்களிலும்,	हतानि	துன்புறுத்தப்பட்டன.

ये चैव गहना देशा विचितास्ते पुनः पुनः ॥ १४ ॥

गहनाः	“புகக் கஷ்டமாக இருக்	ते एव	அவைகளும்
देशाः	தேசங்கள் [கின்ற	पुनः पुनः	பெயர் த்தும் பெயர் த்
ये च	எனவகளோ	विचिताः	தேடப்பட்டன. [தும்

उदारसन्वाभिजनो महात्मा स मैथिलीं दृश्यति वानरेन्द्रः ।

दिशं तु यामेव गता तु सीता तां प्रस्थितां वायुसुतो हनुमान् ॥ १५ ॥

यां	எந்த	उदारसन्वाभिजनः	சிறந்த நற்குணபிறவி புற்றவரும்,
दिशं	திக்கை	महात्मा	மகாத்மாவும்,
सीता	சீதாதேவியார்	वानरेन्द्रः	வானரேந்திரமரு
गता तु	அண்டநகிருக்கிறாடுளோ	सः	ஆந்த [மாயை
तां तु	அதற்கே	हनुमान् एव	ஹனுமாதான்
प्रस्थितः	சென்றிருக்கிறவரும்,	मैथिली	சீதாதேவியரை
वायुसुतः	வாயுபகவானின் புதல் வரும்,	दृश्यति	காணப்பெறுவார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியெட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम्—விந்தியமலைகுகைகளில் ஸீதைையை தேடுவது.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु स गत्वा हनुमान्कपिः । सुग्रीवेण यथोद्दिष्टं तं तं देशं प्रचक्रमे ॥१॥

सः	அந்த	सुग्रीवेण	சுகரீவனுள்
कपिः	வானரனாகும்	यथोद्दिष्टं	எப்படி குறிப்பிடப்
हनुमान्	ஹனுமார்		பட்டதோ அப்படியே
ताराङ्गदाभ्यां तु	தாராணோடும் அங்கத	तं तं	அந்தந்த
सह	கூடவே [னோடும்	देशं	இடத்தில்
गत्वा	சென்று,	प्रचक्रमे	தேடித்திரிந்தார்.

स तु दूरमुपागम्य सर्वैस्तैः कपिसत्तमैः । विचिनोति स विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥

पर्वताग्रान्नदीदुर्गान्सरांसि विपुलान्द्रुमान् । वृक्षपण्डांश्च विविधान्पर्वतान् घनपादपान् ॥३॥

सः	அவர்	पर्वताग्रान्	பர்வதக்களின்
कपिसत्तमैः	வானரோத்தமர்		சுகரங்களிலும்
तैः	அந்த [அளர்கூட	सरांसि	பொய்கைகளிலும்
सर्वैः तु	எல்லோரோடும்	विपुलान्	பெரும்
दूर उपागम्य	வெகுதூரம் சென்று	द्रुमान्	மரங்களிலும்
विन्ध्यस्य	விந்தியமலையினது	विविधान्	பல
गुहाः च	குகைகளிலும்	वृक्षपण्डान् च	மரக்காடுகளிலும்
गहनानि च	அடர்ந்த காடுகளிலும்	घनपादपान्	மரங்கள் செறிந்த
नदीदुर्गान्	நதிகளால் கடக்க	पर्वतान्	மலைகளிலும்
	முடியாக	विचिनोति स	தேடினார்.

अन्वेषमाणास्ते सर्वे वानराः सर्वतो दिशम् । न सीतां ददृशुः सर्वे मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

वानराः	வானரர்களான	अन्वेषमाणाः	தேடுகிறவர்களாய்
ते	அவர்கள்	मैथिलीं	மிதிலை நகரில் ஆயிர்
सर्वे	எல்லோரும்		பகித்தவனும்
सर्वतोः	எல்லா	जनकात्मजां	ஆனகரின் திருமகளு
दिशं	திக்கிலும்	सीतां	சீதாதேவியை [மான
सर्वे	எல்லோருமாக	ददृशुः न	காணவில்லை.

ते भक्षयन्तो मूलानि फलानि विविधानि च । अन्वेषमाणा दुर्धर्षा न्यवसंस्तत्र तत्र ह ॥

स तु देशो दुरन्वेषो गुहागहनवान्महान्

दुर्धर्षाः	எதற்கும் சகியாத
ते	அவர்கள்
विविधानि मूलानि	பல சிழங்குகளையும்
फलानि च	பழங்களையும்
भक्षयन्तः	உணவாய்க்கொண்டு
तत्र तत्र ह	அங்கங்கு எங்குமே
अन्वेषमाणाः	தேடுகிறவர்களாய்

॥ ५ ॥

न्यवसन्	காலங்கழித்தார்கள்.
सः देशः तु	அந்த பிரதேசமோ
गुहागहनवान्	குகைகளும் அடர்ந்த
	காடுகளும் நிறைந்த
महान्	சிஸ்தாரமாய் [தாய்
दुरन्वेषः	தேடுவது கஷ்டமாய்
	யிருந்தது.

निर्जलं निर्जनं शून्यं गहनं रोमहर्षणम् । त्यक्त्वा तु तं तदा देशं सर्वे वै हरियूथपाः ॥६॥
तादृशान्यप्यरण्यानि विचित्य भृशपीडिताः । देशमन्यं दुराधर्षं विविशुश्चाकुतोभयाः ॥

हरियूथपाः	வானா த்தலைவர்கள்	अरण्यानि अपि	காடுகளிலும்
सर्वे वै	எல்லோரும்	विचित्य	தேடிவிட்டு,
निर्जलं	இலமகப்பட்டாததும்	भृशपीडिताः	மிகவும் மனக்கவலை யுற்றவர்களாய்
निर्जनं	இனமில்லாததும்	अन्यं	மற்றொரு
रोमहर्षणं	கண்டவர் மயிர் சிலிர்க்	दुराधर्षं	புரக் கஷ்டமான
शून्यं	பாழாய் [கும்படி]	देशं च	தேசத்தையும்
गहनं	புகழுடியாத	अकुतोभयाः तु	எதற்கும் சரியாதவர் களாய்
तं	அந்த	तदा	அப்பொழுது
देशं	பிரதேசத்தை	विविशुः	புகுந்தார்கள்.
त्यक्त्वा	விட்டு,		
तादृशानि	அதப்போன்ற		

यत्र वन्ध्यफला वृक्षा विपुष्याः पर्णवर्जिताः । निस्तोयाः सरितो यत्र मूलं यत्र सुदुर्लभम् ॥

वन्ध्यफलाः	பழங்களைத் தராத வைகளாய்	निस्तोयाः	இலமே இல்லாதவை
विपुष्याः	புஷ்பங்களைத் தராத வைகளாய்	सरितः	நதிகள் [களாகிய]
पर्णवर्जिताः	இலைகளில்லாதவை	यत्र	எதிலிருக்கின்றனவோ
यत्र	எதில் [களாய்]	मूलं	கிழங்கு [அது இது]
वृक्षाः	பரக்கவிருக்கின்றன வோ அது இது.	यत्र	எதில்
		सुदुर्लभम्	கிடைப்பதரிதோ அது இது.

न सन्ति महिषा यत्र न मृगा न च हस्तिनः । शार्दूलाः पक्षिणो वाऽपि ये चान्ये वनगोचराः॥

यत्र	எதிலோ அதில்	वनगोचराः	வனத்தில்சஞ்சரிக்கும்
महिषाः	எருமைகள்	ये	எவைகளோர் அந்த
न सन्ति	இல்லை;	हस्तिनः च	பாணிகளும்,
मृगाः	மாண்கள்	शार्दूलाः च	புலிகளும்,
न	இல்லை;	पक्षिणः अपि वा	பகலிகளும்கூட
अन्ये	மற்ற	न	இல்லை.

न यत्र वृक्षा नौषध्यो न वल्लयो नापि वीरुधः ॥ १० ॥

यत्र	எதுவோ அதில்	वल्लयः	கொடிகள்
वृक्षाः न	மரங்களில்லை	न	இல்லை.
नौषध्यः	பச்சிலைகள்	वीरुधः अपि	பூண்டுகளும்கூட
न	இல்லை.	न	இல்லை.

स्निग्धपत्राः स्थले यत्र पक्षिन्यः फुल्लपङ्कजाः । प्रक्षणायाः सुगन्धाश्च भ्रमरैश्च विवर्जिताः ॥

कण्डुर्नापि महाभागः सत्यवादी तपोधनः । महर्षिः परमार्थी नियमैर्दुष्प्रवर्णः ॥ १२ ॥

யஸ	எந்த ஆந்த	மஹாமய:	மஹா புஷ்பாபாசாவும்,
ஸ்யஸ	வனத்தில்	தபோபன:	{ தவந்தையே தனிக் செல்வமாய்க்கொண் டவரும்,
ஸிங்ஹபவ:	ஆழ்கிய இளைகளை புஷ்பபவங்களும்,	மத்யவாதி	மெய்யாபாசாபூரிய ரும்,
புஷ்பபூஜா:	{ மலர்ந்து விரிந்த தாம ரை புஷ்பங்களையு டையவைகளும்,	பரமாமரீ	விடா முயற்சியுடை யவரும்,
சுமந்தா:	நருமணம் கமழ்கின் றவைகளும்,	நியமீ:	விருதங்களினால்
பேக்ஷணிய:	கண்ணாரப்பார்க்கத் தக்கவைகளும்,	துஷ்பரீ:	அணுகமுடியாதவ ரும்,
அமரீ:	{ வண்டுகளை பிழ்லாத	மஹி:	முனிவர் பெருமானு கண்டு [மாகிய
விவரிதா: ச	{ வைகளுமான	காட:	என்று ஒருவர்
பசிந்ய: ச	ஒடைகள் மட்டும் இருந்தன.	நாம	இருந்தார்.

तस्य तस्मिन्वने पुत्रो बालः षोडशवार्षिकः । प्रपश्यो जीवितान्ताय क्रुद्धस्तत्र महामुनिः ॥

तस्मिन्	"ஆந்த	ஜீவிதான்தாய	வாழ்வுதான் முடிவு காரணமாய்
வனே	வனத்தில்	புனர:	மாண்டான்.
तस्य	அவரது [கனும்	நவ	அவ்விடயத்தில்
षोडशवार्षिकः	பதினாறுவயதுடைய-	மஹாமுனி:	முனிவர் பெருமான்
बालः	இளமைப்பருவத்தி லிருந்தவனுமான	கூடு:	சென்ற காண்டவர் ஆனார்.
पुनः	புதல்வன்		

तेन धर्मात्मना शप्तं कृत्स्नं तत्र महद्गन्धम् । अशरण्यं दुराधर्पं मृगपक्षिविवर्जितम् ॥ १४ ॥

तव	"அப்பொழுது	दुराधर्पं	அநுகமுடியாத தாயும்,
महत्	சிறந்த	मृगपक्षि-	{ மிருகங்கள், பகவிகள்
वन्	வனம்	विवर्जितं	{ இல்லாததாயும்,
कृत्स्नं	முழுமையும்	धर्मात्मना	சீர்தாமாகிய
अशरण्यं	ஸதிக்க அனர்த்த மாயும்,	तेन	அவரால்
		शप्तम्	செிக்கப்பட்டது."

तस्य ते काननान्तांश्च गिरीणां कन्दराणि च । प्रभवानि नदीनां च विचिन्वन्ति समाहिताः ॥

ते	அவர்கள்	गिरीणां	மலைகளுடைய
समाहिताः	பிக வளக்கமுடையவர்	कन्दराणि च	குளங்களிலும்,
तस्य	அந்த [காராய்	नदीनां	நதிகளின்
काननान्तान् च	காட்டுப்பிரதேசங்க கொண்டவற்றிலும்	प्रभवानि च	உத்பத்திஸ்தானங்க
		विचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.* [விலும்

तत्र चापि महात्मानो नापश्यञ्जनकात्मजाम् । हतारं रावणं चापि सुग्रीवप्रियकारिणः ॥

சுமீவ- } சுமீவனிடத்தின் அகி
 ப்ரியகாரி: } க. 1. 1. தி. சிவமகொண்ட
 மஹாத்மான்: } மகா தீமாத்கனாதும்
 ஆவர்கள்
 தத அபி } அவ்விடத்திலும்
 அபश्यन् ம } காணவில்லை.

ते प्रविश्य तु तं भीमं लतागुल्मसमावृतम् । ददृशुः क्रूरकर्माणमसुरं सुरनिर्भयम् ॥ १७ ॥

தே } ஆவர்கள்
 லதா஑ுல்- } கொடிகளும் புத்தக
 சமாவுத } னும் சிறைத்த
 மீம் } பயங்கரமான
 த் து } அதற்குள்ளும்
 ப்ரவிश्य } நுழைந்து
 த் दृष्ट्वा } காண்டார்கள்.

तं दृष्ट्वा वानरा घोerं स्थितं शैलमिवापरम् । गाहं परिहिताः सर्वे दृष्ट्वा तं पर्वतोपमम् ॥

வானரா: } வானர்கள்
 घोer } பயங்கரமாய்
 अपर } மற்றொரு
 शैलं इव } மலையெனவே
 स्थितं } இருக்கும்
 तं } அவனை
 दृष्ट्वा } பார்த்து,
 सर्वे } எல்லோரும்
 तं } அவனை
 पर्वतोपमं } மலைக்குச் சமானமாய்
 இருப்பவனாக
 दृष्ट्वा } கவனித்து,
 गाहं } இறுக்கி
 परिहिताः } ஒருவனை ஒருவன் கட
 டிக்கொண்டார்கள்.

सोऽपि मारीचतनयः सद्यः प्राप्तानमन्यत । अथैनान् त्रासदीक्षाक्षान् समवेतानभिद्रवत् ॥

மாரீசதனய: } மாரீசனின் புதல்வ
 னாகிய
 स: अपि } அவனும்
 सद्य: } எனகாலத்தில்
 प्राप्तान् } கயலில் சிக்கிரத்தோண்
 டவர்களாய்
 अमन्यत } எண்ணினான்.
 अथ } அதனால்
 त्रासदीक्षाक्षान् } பயத்தால் துவளிக்கும்
 கண்களை யுடையவர்க
 ளாய்
 समवेतान् } ஒன்றுசேர்க்கிருக்கும்
 एनान् } இவர்களை
 अभिद्रवत् } கிட்டி ஒடினான்.

सोऽपि तान्वानरान्सर्वांश्चष्टाः स्येत्यब्रवीद्वली । अभ्यभावत संकुद्रो मुष्टिसुबभ्य संहितम् ॥

வலி } பலசாலியாகிய
 स: अपि } அவனும்
 तान् } அந்த
 वानरान् } வானர்களை [அ
 सर्वांन् } எல்லோரையும் பார்த்-
 तेषु स्व } 'நீங்கள் செத்தீர்கள்'
 इति } என்று
 अभ्यभावत } கொன்னான்.
 संकुद्र: } மிகச் சிலக்கொண்
 मुष्टि } முகப்புணை [டவனும்
 संहितं } பொத்திக்கொண்டு
 उभयम् } உயர்த்துக்கிக்
 கொண்டு,
 अभ्यभावत } விவரத்தொடி வந்தான்

तमापतन्तं सहसा वालिपुत्रोऽद्भुदस्तदा । रावणोऽयमिति ज्ञात्वा तलेनाभिजघान ह ॥

ததா	அய்யப்பொழுது	அய்	இவன்
வாலிபுத்ர:	வாலிபின் புத்தல்வன	ராவண:	ராவணன்
அஹுத:	அழக்தன் [கிய]	ஐதி	என்று
சஹசா	திம.சொன	ஜாஸா	எண்ணி,
அபததந்த்	எதிர்த்தேதாடிவரும்	தலேன ஹ	என்னகைய்யினு
த	அவனை	அபிஜயான	அதைந்தான், [லேயே]

स वालिपुत्राभिहतो वक्त्राच्छोणितमुद्धमन् । असुरोऽभ्यपतद्भूमौ पर्यस्त इव पर्वतः ॥२२॥

வாலிபுத்ராபிஹத:	வாலிபுத்திரனுல் அடிக்கப்பட்ட	उद्धमन्	கக்கிக்கொண்டு
स:	அந்த	पर्यस्त:	அடிபெயர்ந்த
असुर:	அசுரன்	पर्वत:	மலை
वक्त्रात्	வாயினின்று	इव	என
शोणितं	ரத்தத்தை	भूमौ	பூமியில்
		अभ्यपतन्	விழுந்தான்.

तेऽपि तस्मिन्निरुच्छ्वासे वानरा जितकाशिनः । व्यचिन्वन्प्रायशस्तत्र सर्वं तद्विरिगह्वरम् ॥

तस्मिन्	அவன்	तस	அவ்விடத்தில்
निरुच्छ्वासे	மரண்டுவிடவும்	तत्र	அந்த
ते	அந்த	गिरिगह्वरं	மலைக்குகையை
वानरा:	வானரர்கள்	सर्वं	எங்கும்
जितकाशिनः अपि	வெற்றியில் வெருத் குற்றவர்களாகவே	प्रायशः	பெரும்பாலும்
		व्यचिन्वन्	தெடினார்கள்.

विचितं तु ततः कृत्वा सर्वे ते काननं पुनः । अन्यदेवापरं शोरं विविशुर्गिरिगह्वरम् ॥२४॥

ते	அவர்கள்	अन्यत्	வேறு
सर्वे तु	எல்லோருமே	अपरं	மற்றொரு
काननं	காட்டை	शोरं एव	பயங்கரமாகிருக்கிற தான்
पुनः	மீளவும்	गिरिगह्वरं	மலைக்குகையினுள்
विचिते कृत्वा	தேடிவிட்டு,	विविशुः	புகுந்தார்கள்.
ततः	அதன்மேல்		

ते विचित्य पुनः खिन्ना विनिष्यत्य सभागताः । एकान्ते वृक्षमूले तु निषेदुर्दीनमानसाः ॥

ते	அவர்கள்	दीनमानसाः तु	ஏக்கம் பிடித்த மன முற்றவர்களாய்
पुनः	இன்னொருமுறை	सभागताः	சூட்டத்தில் கூடினவர்
विचित्य	தேடிவிட்டு,	एकान्ते	எகாந்தமரண [களாய்]
विनिष्यत्य	வெளியில் வந்து,	वृक्षमूले	மரத்தினடியில்
खिन्ना:	உடல் துவலியிற்ற வர்களாய்	निषेदुः	உட்கார்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11267

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2015

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்திலுன்பதாவது எண்க்கம் || ௪௨ ||

अङ्गदाशया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम्—அங்கதனின் குட்டையால்
ரஜதமலைமுதலியவற்றில் தேவேது.

अथाङ्गदस्तदा सर्वान्वानरानिदमब्रवीत् । परिश्रान्तो महाप्राज्ञः समाश्वास्य शनैर्वचः ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वान्	எல்லோரையும்
परिश्रान्तः	விடா முயற்சியுடைய வனம	समाश्वास्य	தேற்றரசவுபடுத்தி,
महाप्राज्ञः	பேரறிவாளனுமாகிய	इवै	பின்வாரும்
अङ्गदः	அங்கதன்	वचः	மொழியை
वानरान्	வானரர்கள்	शनैः अथ	உள்ளக் குளிரும்வண் ணமாகவே
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

वनानि गिरयो नद्यो दुर्गाणि गहनानि च । दरीगिरिगुहाश्चैव विचितानि समन्ततः ॥२॥
तत्र तत्र सहास्राभिर्जानकी न च दृश्यते । तदा रक्षो हता येन सीता सुरसुतोपमा ॥३॥

अस्माभिः	“ நம்மால்.	विचितानि	தேடப்பட்டன.
सह	கூடவே	जानकी	ஜானகிதேவியார்
वनानि	வனங்களும்	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.
गिरयोः	பசைகளும்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணொண வின்ம்கும்
नद्यः	நதிகளும்	सीता	சிதா தேவியார்
दुर्गाणि	தூர்க்கங்களும்	येन	எவனுல்
गहनानि च	குகைகளும்	हता	திரடிப்போகப்பட்ட
दरीगिरिगुहाः } एव च }	மலையாடுகளிலும் மலைக் குகைகளும் ஆகிய இவைகள்	तत्र	அந்த [இனோ
तत्र तत्र	அங்கங்கே	रक्षः वा	அசுரர்களும்
समन्ततः	முற்றும்	च	அப்படியே காணப்படவில்லை.

कालश्च नो महान्यातः सुग्रीवश्चोग्रशासनः । तस्माद्वन्तः सहिता विचिन्वन्तु समन्ततः ॥

नः	நமக்கு	उग्रशासनः	கொடிய தண்டனை வி
कालः च	தவணையாய் வரையப் பட்டிருந்த காலமோ	तस्मान्	ஆகையால்[திக்கிறவர்.
महान्	வெகுமைய	सक्न्तः	நீங்கள்
यातः	கடந்துவிட்டது.	सहिताः	ஒன்றாகடி
सुग्रीवः च	சுக்ரீவரோ	समन्ततः	எங்கும்
		विचिन्वन्तु	தேடக்கடவீர்கள்.

विहाय तन्त्रीं शोकं च निद्रां चैव समुत्थिताम् । विचिनुध्वं यथा सीतां पश्यामो जनकात्मजाम् ॥

तन्त्रीं च	மனக்களைப்பைபறக்கும்,	जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகனாகிய
शोकं च	மனத்துயரத்தையும்,	सीतां	சிதாதேவியை
समुत्थितां	ஐப்பொழுது உண் டாபிருக்கும்	यथा पश्यामः	{ எப்படிச்செய்தால் நாம் காணப்பெறலாம் மேலாய்ப்படி
निद्रां एव	மன ஏக்கத்தையும்	विचिनुध्वम्	நீங்கள் தேடக்கூட வீர்கள்.
विहाय	விட்டுவழித்து,		

अनिर्वेदं च दाक्ष्यं च मनसश्चापराजयम् । कार्यसिद्धिकराण्याहुस्तस्मादेतद्विधीम्यहम् ॥६॥

अनिर्वेदं च	மனந்தளராதிருத்த லையும்,	कार्यसिद्धिकराणि	காரியசித்தியை விரை விக்வின்றவைகளாய்
दाक्ष्यं च	{ இங்கட்டுகளிலேற்ற உ பாயக்களையணுத்திக் குத் தன்மையையும்,	आहुः	பெரியோர்கள் கொள் வீகிருக்கிறார்கள்.
मनसः	மனதை	तस्मात्	ஆகையால்
अपराजयं च	பீறவிடாது ஆடக்கும் சக்தியையும்	अहं	நான்
		एतत्	இதை
		विधीमि	கொல்லுகிறேன்.

अद्यापि तद्वनं दुर्गं विचिन्वन्तु वनौकसः । खेदं त्यक्त्वा पुनः सर्व्वेनमेतद्विधीयताम् ॥७॥

अद्यापि	இன்னும்	एतत् वनं	இந்த வனமானது
वनौकसः	வானரசர்கள்	पुनः	இன்னொருதரம்
तत्	அந்த	खेदं	மனச்சொர்வை
दुर्गं	புகவரிய	त्यक्त्वा	விட்டுவழித்து
वनं	வனத்தை	सर्व्वे	நாம் எல்லோராவும்
विचिन्वन्तु	தேடவேண்டும்.	विधीयताम्	தேடப்படவேண்டும்.

अवश्यं क्रियमाणस्य दृश्यते कर्मणः फलम् । अलं निर्वेदमागम्य न हि नोन्मीलनं क्षमम् ॥

अवश्यं	எந்த இக்கட்டு வற்படினும்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
क्रियमाणस्य	காரியத்தை விடாது செய்யப்படும்	निर्वेदं	மனத்தளர்ச்சியை
कर्मणः	ஒரு காரியத்தின்	आगम्य अलं	அடைந்தது போதும்.
फलं	பயன்	नोन्मीलनं हि	கண்களை மூடிக்கொள் ளுதலென்பதே
		न क्षमम्	தகாது.

सुग्रीवः कोपनो राजा तीक्ष्णदण्डश्च वानरः । भैतव्यं तस्य सततं रामस्य च महात्मनः ॥

वानरः	வானரனாகிய	सततं	எப்பொழுதும்
सुग्रीवः	சுக்ரீவ	तस्य च	அவனுக்கும்
राजा	மன்னர்	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
कोपनः	கொடுங்குபவர்.	रामस्य च	ராமருக்கும்
तीक्ष्णदण्डः	கொடிய தண்டனை விதிக்கின்றவன்.	भैतव्यम्	பயப்படவேண்டியது

हितार्थमेतदुक्तं वः क्रियतां यदि रोचते । उच्यतां वा क्षमं यन्नः सर्वेषामेव वानराः ॥१०॥

वानराः	“ வானரர்களே !	क्रियतां	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
वः	உங்களுக்கு	वा	இல்லையாகில் [இம்.
हितार्थं	நன்மைக்காக	नः सर्वेषां	கம் எல்லோருக்கும்
एतन्	இது	क्षमं	வற்றதாயிருக்கிறது
उक्तं	சொல்லப்பட்டது.	यन् एव	எதுவேய அது
रोचते यदि	இப்படியானால்,	उच्यताम्	சொல்லப்பட்டதும்.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा वचनं गन्धमादनः । उवाचाव्यक्तया वाचा पिपासाश्रमखिन्नया ॥११॥

गन्धमादनः	கந்தமாதனனென்ப	अव्यक्तया	செவ்வென புலப்படா
अङ्गदस्य	அங்கதனது [வண்		தருக்கிறதுமான
वचः	சொல்லை	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रुत्वा	கேட்டு,	वचनं	ஒரு மொழியை
पिपासा- } श्रमखिन्नया }	தாகத்தாலும், சிரமத் தாலும் மனத்தளர் செய மனஞ்விளம் கக்காட்டுகிறதும்	उवाच	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்.

सदृशं खलु वो वाक्यमङ्गदो यदुवाच ह । हितं चैवानुरूपं च क्रियतामस्य भाषितम् ॥१२॥

वः	“ உங்களுக்கு	अनुरूपं च	காசியத்திற்கேற்றது.
अङ्गदः	அங்கதன்	हितं एव	நற்பயனையளிக்கத்
यत्	எத, த ஒரு	अस्य	இவனது [தக்கது.
वाक्यं	சொல்லை	भाषितं	சொல்
उवाच ह	சொன்னானே அது	खलु	எப்படியும்
सदृशं च	அவனும்கேற்றது.	क्रियताम्	செய்யப்பட்டதும்.

पुनर्गामां महै शैलान्कन्दरांश्च दरींस्तथा । काननानि च शून्यानि गिरिप्रस्रवणानि च ॥

पुनः	மீளவும்	शून्यानि	பாழான
शैलान्	மலைகளிலும்,	काननानि च	காடுகளிலும்,
कन्दरान् च	குடைகளிலும்,	गिरिप्रस्रवणानि च	மலைவருவிகளிலும்,
दरीः तथा	பள்ளத்தாக்குகளிலும்,	मार्गामहै	காம் தெடுவோம்.

यथोद्दिष्टानि सर्वाणि सूर्यवेण महात्मना । विचिन्वन्तु वनं सर्वे गिरिदुर्गाणि सर्वशः ॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वाणि	எல்லாவற்றிலும்
महात्मना	மகாத்மாவாகிய	वनं	காட்டிலும்,
सूर्यवेण	சூர்யவருள்	गिरिदुर्गाणि	மலைகளிலும், தாக்கங்கள்
यथोद्दिष्टानि.	குறிப்பிட்டபடியான	सर्वशः	எங்கும் [களிலும்,
		विचिन्वन्तु	தெடிகொண்டும்.

ततः समुत्थाय पुनर्वानरास्ते महाबलाः । विन्ध्यकाननसङ्कीर्णां विचेरुर्दक्षिणां दिशम् ॥

महाबलाः	மகா பலவா ளுக்களான	समुत्थाय	எழுந்து,
ते	அந்த	विन्ध्यकानन- }	விந்தியமலை காடுகள்
वानराः	வானரர்கள்,	सङ्कीर्णां }	நினைந்த
पुनः	மீளவும்	दक्षिणां	தெற்கு
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	दिशं	திக்கில்
		विचेरुः	தேடித்திரிந்தனார்கள்.

ते शारदाभ्रप्रतिभं श्रीमद्रजतपर्वतम् । शृङ्गवन्तं दरीमन्तमधिरुद्ध च वानराः ॥ १६ ॥

तत्र लोभ्रवनं रम्यं सप्तपर्णवनानि च । व्यचिन्वंस्ते हरिवराः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १७ ॥

ते	அந்த	सीतादर्शन- }	சிதாதேவியை தரிசிக்
वानराः	வானரர்கள்,	काङ्क्षिणः }	கேவண்டுமென்ற ஆ
शारदाभ्रप्रतिभं	சரத்காலமேகத்திற்		வால்மொண்டிருந்த
	கொப்பானதும்,	ते	அந்த
शृङ्गवन्तं	கொடுமுடி களைபுடையதும்,	हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்
दरीमन्तं	குடைகளுடையதும்,	तत्र	அவ்விடத்தில்
श्रीमत्	அழகியதுமான	रम्यं	அழகிய
रजतपर्वतं	ரஜதமலையென்பதில்	लोभ्रवनं	வெள்ளொலுத்தி
अधिरुद्ध	எதிர்.		வனத்திலும்,
च	அதன்பின்னர்	सप्तपर्णवनानि च	எழுத்ப்பாலை வனங்க
		व्यचिन्वन्	தேடினார்கள். [வினும்,

तस्याग्रमधिरुद्धास्ते श्रान्ता विपुलविक्रमाः । न पश्यन्ति स्म वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥

विपुलविक्रमाः	அளவுகடந்த ஆண்	श्रान्ताः	ஏக்கம்பிடித்தவர்க
	மைபுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [வாய்
ते	அவர்கள்	प्रियां	பிரிய
तस्य	அதன்	महिषीं	மஹிசியாகிய
अग्रं	உச்சியில்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியாரை
अधिरुद्धाः	எறினவர்களாய்	पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை.

ते तु दृष्टिगतं कृत्वा तं शैलं बहुकन्दरम् । अवरोहन्त हरयो वीक्षमाणास्ततस्ततः ॥ १९ ॥

ते	அந்த	दृष्टिगतं कृत्वा	நன்கு தேடிவிட்டு,
हरयः	வானரர்கள்,	तु	இன்னும்
बहुकन्दरं	பல குடைகளுற்றி	ततस्ततः	எங்கும்
तं	அந்த	वीक्षमाणाः	தேடிப்பார்த்துக்
शैलं	பர்வதத்தை		கொண்டு
		अवरोहन्त	இறங்கினார்கள்.

अवरुह्य ततो भूमिं श्रान्ता विगतचेतसः । स्थित्वा मुहूर्तं तत्राथ वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥२०॥

ततः अங்கிடத்திலிருந்து
 भूमिं சமஸ்தரத்தில்
 अवरुह्य இறங்கி,
 तत्र அங்கேயே
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்த காலம்
 विगतचेतसः மனபிழந்தவர்களாய்

श्रान्ता: களைப்புற்றவர்களாய்
 स्थित्वा தங்கிலிட்டு,
 अथ அதன்பின்னர்
 वृक्षमूलं ஓர் மரத்தடியை
 उपाश्रिताः அடைந்தார்கள்.

ते मुहूर्तं समाश्वस्ताः किञ्चिद्भ्रमपरिश्रमाः । पुनरेवोद्यताः कृत्स्नां मार्गितुं दक्षिणां दिशम् ॥

ते அவர்கள்
 मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
 समाश्वस्ताः துளைப்பாறியவர்கள்
 किञ्चित् சிறிது [களாய்]
 भ्रमपरिश्रमा: சிரமம் தீர்த்தவர்
 களாய்

दक्षिणां தென்
 दिशं திசை
 कृत्स्नां एव முழுவதையுமே
 पुनः இன்னும்
 मार्गितुं தேடுவதற்கு
 उद्यताः செம்படுளர்கள்.

हनुमत्प्रमुखास्ते तु प्रस्थिताः पुवर्षभाः । विन्ध्यमेवादितस्तावद्विचेरुस्ते ततस्ततः ॥२१॥

ते அந்த
 हनुमत्प्रमुखाः ஹனுமாதரத்த தலை
 மையாகவுடைய
 पुवर्षभाः வானரோத்தமர்கள்
 तु அப்பொழுது
 आदितः முதலில்

विन्ध्यं கிந்தியமலைக்கு
 प्रस्थिताः புறப்பட்டுச் சென்
 ते அவர்கள் [ஞர்கள் ;
 ततस्ततः எங்கும்
 तावत् एव ஒன்றையும் விடாது
 विचेरुः தேடித்திரிந்தார்கள்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11289

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2037

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

ऋक्षविलप्रवेशः स्वयंप्रभादशनं च—ரிசுவிலத்தில் பிரவேசிப்பதும்,
 ஸ்வயம்பிரபாசனம் காண்பதும்.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु सङ्गम्य हनुमान्कपिः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥
 सिंहशार्दूलजुष्टेषु शिलाश्च सरितस्तथा । विपमेषु नगेन्द्रस्य महाप्रसवणेषु च ॥ २ ॥

कपिः வானரராகும்
 हनुमान् ஹனுமார்,
 ताराङ्गदाभ्यां தரன் அங்கதன்
 [இவர்களோடு]
 सह तु கூடவே

सङ्गम्य சென்று,
 विन्ध्यस्य கிந்திய பர்வதத்தினு
 गुहाः च குகைகளினும் [டைய
 गहनानि च காடுகளினும்
 शिलाः च பாறைகளினும்

तथा	அப்படியே
सरितः	நதிகளிலும்
नगेन्द्रस्य	சிறந்த மலைமேனது
विहशाद्वृक्षेषु	செங்கமரங்கள் புளிகள் வசிக்கப்பெற்ற

विषयेषु	புகழுடியாப் பிரதே சங்குளி லும்
महाप्रसवनेषु च	பெரும் மகிழ்வுருகிக ளி லும்
विचिनोति स	தேடினார்.

आसेदुस्तस्य शैलस्य कोटिं दक्षिणपश्चिमाम् । तेषां तत्रैव वसतां स कालोऽप्यत्यवर्तत ॥

तस्य	அந்த
शैलस्य	மலைமீதுண்டைய
दक्षिणपश्चिमां	தென்மேற்கு
कोटिं	சிகரத்தை
आसेदुः	அடைந்தார்கள்.

तस्य एव	அங்கிடத்திலேயே
वसतां	சுலங்குழிக்கும்
तेषां	அவர்களுக்கு
सः	அந்த
कालः अपि	நவனைக்காலமும்
अत्यवर्तत	கழிக் குறிபட்டது.

॥ ४ ॥

स हि देशो दुरन्ध्रपो गुहागहनवान्महान् ।

हि	ஈனொன்றும்
सः	அந்த
देशः	இடமானது

दुरन्ध्रपः	தேடக்கல்டமானது.
गुहागहनवान्	குகைகளும் ஊடுகளு மடந்தது.
महान्	மிகப்பெரியது.

तत्र वायुसुतः सर्वं विचिनोति स पर्वतम् । परस्परेण हनुमानन्योन्यस्याविद्वृतः ॥ ५ ॥

तत्र	அப்பொழுது
वायुसुतः	வாயுசின் புதல்வ
हनुमान्	ஹனுமார் [ராகிய
पर्वतं	மலை

सर्वं	எல்லாவற்றையும்
परस्परेण अन्योन्यस्य	ஒருவரைவிட்டொரு
अविद्वृतः	பிரிவாதபடி [வர்
विचिनोति स	தேடினார்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्च सुपेणो जाम्बवान्नलः ॥ ६ ॥

अङ्गदो युवराजश्च तारश्च वनगोचरः । गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् ॥

विचिन्वन्तस्ततस्तत्र ददृशुर्विवृतं विलम्

॥ ७ ॥

गजः	கஜனும்,
गवाक्षः	கவாசுகனும்,
गवयः	கவயனும்,
शरभः	சரபனும்,
गन्धमादनः	கந்தமாநன லும்,
मैन्द्रः च	மைந்தன லும்,
द्विविदः च	துவிவிதன லும்,
सुपेणः एव	சுபேண லும்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவா லும்,
नलः	நல லும்,
युवराजः	யுவராஜனாகிய
अङ्गदः च	அங்கதனும்,

वनगोचरः	வானராகிய
तारः च	தார லும்,
गिरिजालावृतान्	மலைத்தொடர்கள் கொடுத்த
देशान्	தேசங்களிலும்
मार्गित्वा	தேடி,
दक्षिणां दिशं	தென் திசையில்
ततः ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
विचिन्वन्तः	தேடுகின் தவர்களாய்
विवृतं	வாய் திறந்திருந்த
विलं	ஓர் குகையை
दृशुः	கண்ணுற்றனர்.

दुर्गमुत्सविलं नाम दानवेनाभिरक्षितम् । धुत्पिपासापरीतास्तु श्रान्ताश्च सलिलार्थिनः ॥
अवकीर्णं लतावृक्षैर्ददृशुस्ते महाबिलम् ॥ ८ ॥

धुत्पिपासापरीताः	பசிபும் தாகமும்	अभिरक्षितं	பாதுகாக்கப்பட்ட
ते	அவர்கள் [கொண்ட	कक्षबिलं	பிக்ஷபிலம்
श्रान्ताः च	களைப்புற்று	नाम	என்ற
सलिलार्थिनः	தாமஸிடாய்கொண்ட வர்களால்	महाबिलं	பெரிய குளையை
तु	உப்பொழுது	लतावृक्षैः	கொடிகளாலும் மரங் களாலும்
दुर्गं	புகழுடியாது,	अवकीर्णं	நிறந்ததாய்
दानवेन	அசரனால்	दृशुः	கண்டார்கள்.

ततः क्रौञ्चाश्च हंसाश्च सारसाश्चापि निष्क्रमन् । जलार्द्राश्चक्रवाकाश्च रक्ताङ्गाः पद्मरेणुभिः ॥

ततः	பிறகு	हंसाः च	ஆன்னங்களுக்கும்,
पद्मरेणुभिः	தாமரைத்தாதுக்க னால்	सारसाः च अपि	ஸாரஸாங்களுக்கும்,
रक्ताङ्गाः	கொத்த உடலுடைய	चक्रवाकाः च	சக்கிரவாகங்களுக்கும்,
क्रौञ्चाः च	கிரௌஞ்சபகிகளுக்கும்,	जलार्द्राः	ஜலத்தால் நனைந்தவை
		निष्क्रमन्	கொளியலந்தன. [களாய்

ततस्तद्विलसासाद्य सुगन्धि दुरतिक्रमम् । विस्मयव्ययमनसो बभूवुर्वानरर्षभाः ॥ १० ॥

वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	सुगन्धि	சுருமணம் கமழ்வின்ற
तत्	அந்த	आसाद्य	கண்டு, [தாகவும்
बिलं	குளையை	ततः	அதனால்
दुरतिक्रमं	புகக் கவட்டமான தாகவும்,	विस्मयव्ययमनसः	ஆச்சர்யத்தினிடுபட் ட மனத்தினர்களால்
		बभूवुः	ஆனார்கள்.

संजातपरिशङ्कास्ते तद्विलं प्रवगोत्तमाः । अभ्यपद्यन्संहृष्टास्तेजोवन्तो महाबलाः ॥ ११ ॥

नानासत्त्वसमार्काणं दैत्येन्द्रनिलयोपमम् । दुर्दृशमतिवोरं च दुर्विगाहं च सर्वशः ॥ १२ ॥

ते	அந்த	अतिवोरं च	மிக அச்சத்தைத் தருவதும்
तेजोवन्तः	தேஜஸ்ஸினதும்	सर्वशः	எவ்வற்றாலும்
महाबलाः	மகா ஆற்றலுடைய வர்களுமான்	दुर्विगाहं च	உட்புக முடியாதது
प्रवगोत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்	तत्	அந்த [மான
नानासत्त्वसमार्काणं	பலவகை உயிர்க்கட் டங்கள் சிறந்ததும்	बिलं	பிலத்தை
दैत्येन्द्रनिलयोपमं	அசுரனது மாளிகை போன்றதும்	संजातपरिशङ्काः	கலவரம் கொண்டவர் களாய்
दुर्दृशं	கண்கொண்டு பார்க் கக்கடாது	असंहृष्टाः	உத்ஸாகம் குன்றிய வர்களாய்
		अभ्यपद्यन्	அவ்மடந்தார்கள்.

ततः पर्वतकूटो हनुमानपवनात्मजः । अब्रवीद्दानरान्सर्वान्कान्तारवनकोविदः ॥ १३ ॥

ततः	அவ்வரிடத்தில்	हनुमान्	ஹனுமான்
पर्वतकूटामः	பரவத கிசுரத்வம்	वानरान्	வானரர்கள்
	கிசுரத்தவரும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
पवनात्मजः	வாயு குமாரரும்		பார்த்து
कान्तारवनकोविदः	{ குகைக்களையும் வானங் களையும் நன்கறிந்தவ குமாரிய	अब्रवीन्	பின்வருமாறு சொன்னார்.

गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् । वयं सर्वे परिश्रान्ता न च पश्याम मैथिलीम् ॥

दक्षिणां	“ தென்	सर्वे	எல்லோரும்
दिशं	திக்கில்	परिश्रान्ताः	களைப்படைந்துவிட்
गिरिजालावृतान्	மலைத்தொடர்கள்	च	ஆயினும் [டோம்.
देशान्	இடங்களை [விதைந்த	मैथिलीं	ஜானகிதேவிபாளைய
मार्गित्वा	தொழிவிட்டு,	पश्याम न	நாம் காணப்பெற
वयं	நாம்		வில்லை.

अस्माच्चापि विलादृशाः कौश्याश्च सह सारसैः । जलाद्राश्वक्रवाकाश्च निपतन्ति स्म सर्वशः ॥

अस्तान्	“ தூந்த	जलाद्राः	இலத்தால் நனைந்த
विलात् अपि	பிலத்திலிருந்தோ	हंसाः	ஹம்ஸங்களும்
सारसैः सह च	சாரஸைக்களோடு	कौशाः च	கிரௌஞ்சங்களும்
	கூடவே	चक्रवाकाः च	சக்கிரவாகங்களும்
सर्वशः	நாற்புறத்தினின்றும்	निपतन्ति स्म	வெளியில்வருகின்றன.

नूनं सलिलवानत्र कूपो वा यदि वा ह्रदः । तथा चेमे विलद्वारे स्निग्धास्तिष्ठन्ति पादपाः ॥

अत्र	இதில்	नूनं	நீச்சயம்.
सलिलवान्	கீருள்ள	तथा च	ஆகலாத்தான்
कूपः वा	ஒரு கிணறோ	विलद्वारे	பிலத்தின் வாயிலில்
यदि वा	அல்லது	हमे पादपाः	தீந்த கிருகத்தங்கள்
ह्रदः	ஒரு மடுவோ இருக்	स्निग्धाः	செழித்தவைகளாய்
	கூடாக.	तिष्ठन्ति	இருக்கின்றன.

इत्युक्त्वा तद्विलं सर्वे विविशुस्तिमिरावृतम् । अचन्द्रसूर्य हरयो दृशु रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

हरयः	வானரர்கள்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்	रोमहर्षणं	மயிர்க்கச்செறியும்படி பயந்தருவதாய்
इति	மேற்கொல்லியதை	अचन्द्रसूर्य	சந்திரசூரியர்களில் லாது
तच्च	ஆலோசித்து,	तिमिरावृतं	இருளடர்ந்ததாய்
तन्	அங்க	दृशुः	கவனித்தார்கள்.
विलं	பிணத்தினால்		

निशाम्य तस्मात्सिंहांथ व्याघ्रंथ मृगपक्षिणः । प्रविष्टा हरिशार्दूला विलं तिमिरसंवृतम् ॥

तस्मात्	அவ்விடத்திலிருந்து	निशाम्य	பார்த்துக்கொண்டே,
हरिशार्दूलाः	வானரோத்தமர்கள்	तिमिरसंवृतं	இருள்முடிய
सिंहान्	சிங்கங்களையும்	विलं	பிளத்தினான்
व्याघ्रान् च	புலிகளையும்	प्रविष्टाः	சென்றார்கள்.
मृगपक्षिणः च	மிருகங்களையும் பகி களையும்		

न तेषां सज्जते चक्षुर्न तेजो न पराक्रमः । वायोरिव गतिस्तेषां दृष्टिस्तमसि वर्तते ॥१९॥

तेषां	அவர்களுக்கு	तेषां	அவர்களுடைய
चक्षुः	கண்பார்வைபொது	गतिः	சஞ்சாரமோ
सज्जते न	தடைபடவில்லை.	वायोः	வாயுவினது
तेजः	ஒளியும்	इव	போலிருந்தது.
न	தடைபடவில்லை.	तमसि	இருளில்
पराक्रमः	ஆண்மையும்	दृष्टिः	கட்புள்ளுக்கு வெ ளிச்சமமானது
न	தடைபடவில்லை.	वर्तते	இருக்கிறது.

ते प्रविष्टास्तु वेगेन तद्विलं कपिकुञ्जराः । प्रकाशमभिरामं च ददृशुर्दृशमुत्तमम् ॥ २० ॥

ते	அந்த	वेगं	ஒரீடத்தை
कपिकुञ्जराः	வானரோத்தமர்கள்	उत्तमं	கிறத்ததாய்
वेगेन तु	தேதியத்தோடேயே	प्रकाशं	வெளிச்சமாயிருப்ப தாய்
तत्	அந்த	अभिरामं च	அழகாயிருப்பதாயும்
विलं	பிளத்தினான்	दृशुः	பார்த்தார்கள்.
प्रविष्टाः	சென்றவர்களாய்		

ततस्तस्मिन्विले दृगे नानापादपसंकुले । अन्योन्यं संपरिष्वज्य जम्बूयोजनमन्तरम् ॥२१॥

ततः	அதற்கப்பால்	विले	பிளத்தில்
नानापादपसंकुले	பலவகை மரங்கள் கிடைந்த	योजनं मन्तरं	எட்டுமைல் தூரம்
दृगे	புகுவது கட்டை யிருந்த	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
तस्मिन्	அந்த	संपरिष्वज्य	இறக்கக் கட்டிக் கொண்டு,
		जम्बुः	சென்றார்கள்.

ते नष्टसंज्ञास्तृपिताः संभ्रान्ताः सलिलार्थिनः । परिपेतुर्विले तस्मिन् कञ्चित्कालमतन्द्रिताः ॥

ते	அவர்கள்	कञ्चित्	சிறிது
नष्टसंज्ञाः	அறிவிழந்து	कालं	காலம்
तृपिताः	நாகமுற்று	अतन्द्रिताः	வேண்டிய முயற்சி
संभ्रान्ताः	கலவரப்பட்டு	तस्मिन्	அந்த [கொண்டு]
सलिलार्थिनः	நீர்த்தந்தை வேண்டி யவர்களாய்	विले	பிளத்தில்
		परिपेतुः	சென்றார்கள்.

जातरूपमयैर्मत्स्यैर्गह्विश्च सकच्छपैः । नलिनीस्तत्र ददृशुः प्रसन्नसखिलायुताः ॥ २९ ॥

तस्य	அங்கிடத்தின்	महशिः	பெரிய
सकच्छपैः	அகாக்கினைகளும்	मस्यैः	நீன்களால்
	வைகாக்கினைகளும்	प्रसन्नसखिलायुताः	மகிழ்ந்த நண்பயுடைய
जातरूपमयैः च	பொருட்களையுடையவை	नलिनीः	தாமரைப்பூவைகளின்
	கருமான	ददृशुः	கண்டார்கள்.

काञ्चनानि विमानानि राजतानि तथैव च । तपर्नायगवाक्षाणि मुक्ताजालावृतानि च ॥
हैमराजतभौमानि वैदूर्यमणिमन्ति च । ददृशुस्तत्र हरयो गृहमुख्यानि सर्वशः ॥ ३१ ॥

हरयः	வானார்கள்	मुक्ताजालावृतानि च	{ முத்தாலையுடையவைகள் தொங்கவிடப்பட்ட வைகளுமான்
तस्य	அங்கிடத்தின்	विमानानि च	விமானங்களையும்
सर्वशः	எல்லாம்	हैमराजत- }	தங்கத்தாலும் வெள்ள
काञ्चनानि	பொன்மயமானவை	भौमानि }	நீயாலான மரணிகைகளின் அடுக்குள்ளாவைகளும்
	கருமம்		
तथा एव	அப்படியேதான்	वैदूर्यमणिमन्ति	வைநிரயங்கற்படுத்தப்பட்டவைகளுமான்
राजतानि	வெள்ளமயமானவை	गृहमुख्यानि च	நிறத்த மரணிகைகளின்
	கருமம்	ददृशुः	கண்டார்கள். [மூம்]
तपनीय- }	பொன்னுந் செய்த		
गवाक्षाणि }	பல கணிகையுடையவைகளும்,		

पुष्पितान्फलिनां वृक्षान्यवाल्मीकिर्गन्निभान् । काञ्चनभ्रमरांश्चैव वभूनि च समन्ततः॥३२॥
मणिकाञ्चनचित्राणि शयनान्यासनानि च । महार्हाणि च यानानि ददृशुस्ते समन्ततः ॥
हैमराजतकांस्यानां भाजनानां च सञ्चयान् । अगुरुणां च दिव्यानां चन्द्रनानां च सञ्चयान् ॥
शुचान्यभ्यवहायाणि मृत्पानि च फल्पाणि च । महार्हाणि च पानानि वभूनि रसवन्ति च ॥
दिव्यानामम्बराणां च महार्हाणां च सञ्चयान् । कम्बलानां च चित्राणामाजिनानां च सञ्चयान्॥

समन्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்	अवाल्मीकि- }	அவாழ்கி அவாவின்கண்
ते	அவைகள்	गन्निभान् }	வைகையின் நிகழ்த்தலையாக கருமான
पुष्पितान्	பூக்கொடுத்தவைகளையும்	वृक्षान् च	வீழ்ந்தபூக்கொடியை
फलिनाः	பழங்கொடுத்தவைகளையும்	काञ्चनभ्रमराश्च	பொன் மகிழ்வொடியை
	வைகளையும்	वभूनि च	நிறைந்த வண்ணிகொடியை (ஆர்வமாய்)

समन्ततः	எல்லாநிலைகளிலும்	अभ्यवहायोगि	உணவுக்கு யோக்கியமான
मणिकान्त- चित्तानि	} மணிகாந்த- பெண்ணொலி பல நயனகாந்தன	मूलानि च	தமிழ்க்குகளை யும்
शयनानि च	படுக்கைகளுக்கும்	फलानि च	பழங்களை யும்
आसनानि	ஆசனங்களுக்கும்	महार्हाणि	மிறந்த
महार्हाणि	மிக விரைபுயர்ந்த	पानानि च	பானங்களை யும்
यानानि च	வாகனங்களை யும்	रसवन्ति	இனிய
हैमराजतकास्यानां	{ பெண்ணுலும் வெண் மரியா லும் வெண்க லத்தினுலுமான	मधूनि च	தேன்களை யும்
भाजनानां	பாத்திரங்களுடைய	दिव्यानां	சுவ்வானான
सञ्चयान् च	சூரியல்களை யும்	महार्हाणां च	மிக விரைபுயர்ந்த
अगरूणां च	அகில்களுடையவும்	अम्बराणां	ஆடைகளின்
दिव्यानां	திவ்வியமான	सञ्चयान् च	சூரியல்களை யும்,
चन्दनानां	சந்தனங்களுடைய	चित्ताणां	ஆழ்சிவ
सञ्चयान् च	சூரியல்களை யும்	कमलानां च	கம்பலங்களுடைய வும்
शुचीनि	பரிசுத்தமானவை களும்	अजिनानां	தோல்களுடையவும்
		सञ्चयान्	சூரியல்களை யும்
		ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

तत्र तत्र च विन्यस्तान्दीप्तान्वैश्वानरोपमान् । ददृशुर्वानराः शुभ्राज्जातरूपस्य सञ्चयान् ॥

वानराः	வானரர்கள்	शुभ्रान्	சுத்தபானவகளு மான
तत्र तत्र च	அங்கங்கே	जातरूपस्य	பெண்கடந்த
विन्यस्तान्	வைக்காமாப்பு குறும்பும்	सञ्चयान्	சூரியல்களை
वैश्वानरोपमान्	ஆவ்விரைய நிகர்த்து	ददृशुः	குனிபட்டிகள்
दीप्तान्	இடைவிடவில்லை நயனவ களும்		

तत्र तत्र विचिन्वन्तो विले तस्मिन्महाबलाः । ददृशुर्वानराः शूराः स्त्रियं काञ्चिद्दूरतः ॥

तत्र तत्र	அங்கங்கு	शूराः	பார்க்குமுள்ள
तस्मिन्	அங்க	वानराः	வானரர்கள்
विले	விடைதெளிவு இயங்குதல்	अदूरतः	பார்த்ததில்
विचिन्वन्तः	மீதடிக்காமல் அங்கு குத்த	काञ्चिन्	என்தே குறுது
महाबलाः	ஆளவுள்ள சக்தி வாய்ந்த பலமானவர்கள்	स्त्रियं	வந்திரியை
		ददृशुः	பார்த்தார்கள்

तां दृष्ट्वा हरयस्तत्र चीरकुण्डाजिनाम्बराम् । तापसीं नियताहारां ज्वलन्तीमिव तेजसा ॥
विस्मिता हरयस्तत्र व्यवातिष्ठन्त सर्वशः ॥ ४० ॥

தவ	அவ்விடத்தில்	ज्वलन्ती इव	எரிம்கின் தவன் போலி
हरयः	காணார்கள் *	दृष्ट्वा	கண்டு, [ருக்கிறவனாக]
तां	அவளை	तस	அப்பொழுது
चीरकुण्डाजिनाम्बरां	{ மரவுரினையும். மான் தேவனைப் பூட்டுத்தவ ளாய்	हरयः	காணார்கள்
तापसीं	தாபசியாய்	सर्वशः	எல்லோருமே
नियताहारां	உணவைச் சுருக்கி	विस्मिताः	ஆச்சர்யமடைந்தவர் களாய்
तेजसा	ஒளிபால்	व्यवातिष्ठन्त	அசையாது நின்று விட்டார்கள்.

ततो हनुमान् गिरिसन्निकाशः कृताञ्जलिस्तामभिवाद्य वृद्धाम् ।

पप्रच्छ का त्वं भवनं विलं च खानि चैतानि वदस्व कस्य ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	त्वं	"நீயிர்
गिरिसन्निकाशः	மலைமைய நிகர்த்த	का	யார்?
हनुमान्	ஹனுமார்	भवनं	மாளிகையும்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	विलं च	பிலமும்
वृद्धां	வயது முதிர்ந்த	एतानि	இந்த
तां	அவளை	खानि च	ரத்தனங்களும்
अभिवाद्य	செவித்து,	कस्य	யாருடையது.
पप्रच्छ	பின் வருமாறு வினாவினார்.	वदस्व	பதில் சொல்லி அருள்வீராக "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11330

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2078

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे पञ्चदशेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் வவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அக்வமேத

யாகதாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 15-ாம்காள்

காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதௌ அஸ்வமேதயஜ்ஞவாதே ஶோடசே஽ஹி கிஷ்கிந்தாகாண்டே
 ஶக்ரபஞ்சாஸர்ஜமாமஹ்ய சமஸ்ப்ரிஹதமஸர்ஜபர்யந்த் (11331—11790 ஶ்லோகா:)
 மீதம் । தஸின் டிநே ரீதா: ஶ்லோகா: 460.]

[ஆதியில் குசன் ஸவன் இவர்களைப் பூரீராமஸன்னித்யில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 பதினாறுவது தினதில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 51 முகல் 67-ாவது ஸர்க்கம்
 முடிய (11331—11790) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
 செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 460.]

ஶக்ரபஞ்சா: சர்ஜ:—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் || ௨௨ ||

ஸ்வயம்பாகுதமாதித்யம்—ஸ்வயம்பிரபை செய்த ஸத்காரம்.

இத்யுத்தவா ஹுமாஸ்தவ புந: க்ருணாஜினாம்பராம் । அவரீதா மஹாபாஜா தாபஸீ ஶ்மச்சாரிணீம் ||

ஹுமான்	ஹனுமார்	ஶ்மச்சாரிணீ	தருமவழியிலொழு
இதி	மேத்கண்டவாறு	மஹாபாஜா	கருணை நிறைந்த [கும்
தவ்வா	வினாவி,	தாபஸீ	தாபபய்யான
தவ்	அப்பொழுது	தா	அவளைப் பார்த்து
க்ருணாஜினாம்பராம்	கருமான்தோல்	புந:	மீனவம்
	கரித்த	அவரீதா	சொன்னார்.

இத் ஶ்விஸ்தா: சஹஸா விலம் திமிரஸந்த்ரதம் । ஶுஶிபாஸாபரிஸ்தா: பரிஸ்திநாஸ்த சர்வஸ: ||

மஹ்நஸ்யா விவரம் ஶ்விஸ்தா: ஶ்வி பிபாஸிதா: || ௨ ||

சர்வஸ:	“நாளா பக்கங்களினும்	ஶ்விஸ்தா:	பூமியின்
ஶ்விஸ்தா:	சென்றவர்களாய்	விவரம்	மஹ்நஸ்யாசஞ்சாரமற்ற
ஶுஶிபாஸா-	பரிதாபம்மேலிட்டதா	திமிரஸந்த்ரதம்	இருளடர்ந்த
பரிஸ்தா:	ல் மிகக் களைத்தவர்க	மஹ்	பெரிய
	ளாய்	இத்	இந்த
பரிஸ்தா:	கொந்தவர்களாய்	விலம்	மெத்துள்
வ	அதினால்	சஹஸா	நிகரென
பிபாஸிதா:	{ தாகம் தணித்துக்	ஶ்விஸ்தா: ஶ்வி	புதுசொம்.
	கொள்ளவேண்டிய		
	வர்களாய்		

இமாஸ்த்வேவ்விதாந்மாநாந்விதாந்ஶுதோபமான । த்ருஷ்டா வய் ஶ்விஸ்தா: சந்த்ரான்தா நஶ்வேதஸ: ||

ஶ்மான	“இந்த	த்ருஷ்டா	பார்த்து,
விவிதாந்	விதவிதங்களான	வய்	நாங்கள்
அஶுதோபமான	உவமைசெரல்வதற்	ஶ்விஸ்தா:	மிகத் திகிலடைந்த
	கரியனவான		வர்களாய்
எவ்விதாந்	இதுவகையில் பார்த்	சந்த்ரான்தா:	தலை கிருகிருவென்று
	திராக		சுற்றினவர்களாய்
மாநாந்	பதார்த்தங்களை,	நஶ்வேதஸ:	அறிவிழந்தவர்களா
நு	அப்பொழுது		னோம்.

मयो नाम महातेजा मायया दानवर्षभः । तेनेदं निर्मितं सर्वं मायया काञ्चनं वनम् ॥१०॥

दानவர்ப்ப:	“அகாசிரேஷ்டனான	इदं	இந்த
मयः नाम	மயனென்பவன்	काञ्चनं	பொன் மயமான
महातेजाः	மஹாதேஜன்.	वनं	காடு
मायया	மாயைத்தனின் மானம்	सर्वं	மற்றுமுன்வ எல்லாம்
	கான்.	मायया	மாயைதினாலேயே
तेन	அவனால்	निर्मितम्	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

पुरा दानवमुख्यानां विश्वकर्मा बभूव ह । येनेदं काञ्चनं दिव्यं निर्मितं भवनोत्तमम् ॥११॥

पुरा	“முன்பு	येन	எவனுலோ அவன்
इदं	இந்த	दानवमुख्यानां	தெந்த அரக்கர்களுக்
काञ्चनं	பொன் மயமான		கெல்லாம்
विश्वं	தேவர்களுக்கூரிய	विश्वकर्मा	விசுவகர்பரவாக
भवनोत्तमं	தெந்த மானம்	बभूव ह	ஆனான்.
निर्मितं	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.		

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । पितामहादरं लेभे सर्वमौशनसं धनम् ॥ १२ ॥

सः	“அவன்	औशनसं	{ உசனஸ் என்பவரால்
महावने	பெருங்காணில்		செய்யப்பட்ட தெந்த
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்		சாஸ்திரக்கல்னியாகிற
तपः	தவத்தை	धनं	தெந்தபொக்கித்தத்தை
तप्त्वा	இயற்றி,	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
पितामहात्	பிரம்மதேவரிடமி	वरं	வரமாக
	ருந்து	लेभे	அடைந்தான்.

वनं विधाय बलवान्सर्वकामेश्वरस्तदा । उवास सुखितः कालं कञ्चिदस्मिन्महावने ॥१३॥

बलवान्	“சக்திபெற்றவனாய்	तदा	அப்பொழுது
सर्वकामेश्वरः	எல்லா பொக்கிஷமும்	विधाय	எற்படுத்திக்கொண்டு
अस्मिन्	இந்த [தும் சகவரனாய்	कञ्चित् कालं	கொஞ்ச காலம்
महावने	பெருங்காணில்	सुखितः	இன்பமுற்றவனாய்
वनं	இருப்பிடத்தை	उवास	வாழ்க்கான்.

तमप्सरसि हेमायां सक्तं दानवसत्तमम् । विक्रम्यैवाशनिं गृह्य जवानेशः पुरन्दरः ॥ १४ ॥

दानवसत्तमं	“அகாசிரேஷ்டனை	पुरन्दरः	இந்திரன்
हेमायां	ஹேம என்ற	गृह्य	ஆறிந்துகொண்டு,
अप्सरसि	தெய்வப்பெண்ணின்	अशनिं एव	காஜராயுதத்தையே
	மேல்	विक्रम्य	ஆரோபித்து,
सक्तं	ஆண்கொண்டவனாக	ते	அவனை
ईशः	தீரிலோகநிமிசமான	जवान	கொன்றார்.

इदं च ब्रह्मणा दत्तं हेमायै वनमुत्तमम् । आभताः कामभोगाश्च गृहं चेदं हिरण्यम् ॥ १५ ॥

इदं	"இந்த	आभताः	எல்லா
हिरण्यम्	பெரியவையான	कामभोगाः च	நாமமிடங்களிலும்
गृहं च	கீடும்	ब्रह्मणा	பிரம்மாவினால்
इदं	இந்த	हेमायै	தேறவைக்கு
उत्तमं	உத்தமமான	वत्तम्	கொடுக்கப்பட்டது.
वनं च	சோகையும்.		

दुहिता मेरुसावर्णेरहं तस्याः स्वयंप्रभा । इदं रक्षामि भवनं हेमाया वानरोत्तम ॥ १६ ॥

वानरोत्तम	"வானர கிரேஷ்டரே !	तस्याः	இந்த
अहं	நான்	हेमायाः	தேறமயினுடைய
मेरुसावर्णेः	மேருஸாவர்ணியின்	इदं	இந்த
स्वयंप्रभा	ஸ்வயம்ப்ரபா என்ற	भवनं	மாளிகையை
दुहिता	பெண் ;	रक्षामि	காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

मम प्रियसखी हेमा नृत्तगीतविशारदा । तथा दत्तवरा चास्मि रक्षामि भवनोत्तमम् ॥ १७ ॥

नृत्तगीतविशारदा	"நர்த்தனம் தீதம் இவ ற்றில் வல்லவளான	दत्तवरा अस्मि	கேட்டுக்கொண்டப்பட்ட டவளாக ஆனேன்.
हेमा	தேறவை	च	அதனால் [எய]
मम	எனது	भवनोत्तमं	அழகான மாளிகை
प्रियसखी	உயிர்த் தொழி.	रक्षामि	காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
तथा	அவளாலே		

किं कार्यं कस्य वा हेतोः कान्ताराणि प्रपश्य । कथं चेदं वनं दुर्गं युष्माभिरुपलक्षितम् ॥

किं	"என்ன	कथं च	எப்படித்தான்
कार्यं	காரியம்?	इदं	இந்த
कस्य	எவனுடைய	दुर्गं	துழுவதற்கரிய
हेतोः वा	நிமித்தமாய்	वनं	காடு
कान्ताराणि	காடுகளை	युष्मभिः	உங்களால்
प्रपश्य	சுற்றிச்சுற்றிப் பாரக் கிறீர்கள்?	उपलक्षितम्	கண்டுபிடிக்கப்பட்ட டது?

इमान्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । भुक्त्वा पीत्वा च पानीयं सर्वं मे वक्तुमर्हथ ॥

इमानि	"இந்த	पीत्वा	பருகி
अभ्यवहार्याणि	உண்ணத் தகுந்த	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
मूलानि च	கிழக்குகளையும்	च	நிச்சயமாய்
फलानि च	பழக்களையும்	मे	எனக்கு
भुक्त्वा	புகித்து,	वक्तुं	சொல்ல
पानीयं	பருகத் தகுந்ததையும்	अर्हथ	உயிர்த்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

ஹிபஞ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்திரண்டாவது எரிக்கம் || ௫௨ ||

விலமவெசகாரணகதனம்—குணையினுள் வந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

அத தானவ்ரீதஸ்யாநிவ்ரான்தான ஹரியூதபாந் । இத் வவநமேகாஸா தாபஸீ த்மவாரிணீ || ௧ ||

ஏகாஸா	ஒருப்பட்ட மனத்தை புணையவனாய்	தான	அந்த
த்மவாரிணீ	தர்பதெறியில் நடப்ப வளரண	சவாந்	எல்லா
தாபஸீ	தரபவலி	ஹரியூதபாந்	வானரோத்தமர்களை
விவ்ரான்தான	விசாரத்தியடைந்த	இத்	நுனி வரப்போகிற
		வவநம் அத	சொல்லையும்
		அதவீந்	கொள்ளுள்.

வானரா யதி வ: சேத: மனத: கலமகஸாந் । யதி சேதநமயா ஶ்வப் ஶ்ரோதுமிச்சாமி கத்யதாந் ||

வானரா:	"வானரர்களை !	புந்	இது
கலமகஸாந்	பழம் காப்பிட்டதால்	மயா	என்னால்
வ:	உங்களுடைய	அவ்	நெட்கத்தூத்ததாச
சேத:	களைப்பு	யதி ச	இருக்கும்பகத்தில்
மனத:	தீர்ந்துவிட்டதாச	ஷ்ரோது	அறிந்துகொள்ள
யதி	ஆகில்	இச்சாமி	விரும்புகிறேன் ;
		கத்யதாந்	சொல்லுங்கள் ."

தஸ்யாஸ்ததவந் ஶ்ருத்வா ஹுமாந்மாஸுதாஸ்தம: । அர்ஜனேந யதாதத்யமாஸ்யாதுஸுபசகரமே || ௩ ||

தஸ்யா:	அவளது	ஹுமாந்	ஹனுமார்
தத	அந்த	அர்ஜனேந	அடக்கமாய்
வவநம்	சொல்லி	யதாதத்ய	உள்ளபடி
ஷ்ருத்வா	கேட்டு,	மாஸ்யாது	சொல்ல
மாஸுதாஸ்தம:	வாய்குமாரராகிய	ஸுபசகரமே	துடங்கினார்.

ராஜா சர்வஸ்ய லோகஸ்ய மஹேந்ரவரூபம: । ராமோ டாஸரத: ஶ்ரீமாந் ப்ரவிஸ்தோ டண்டகாவநம் ||
லக்ஷ்மணேந சஹ ஶ்ராவா வேதேஹா சாபி ஶார்யயா || ௪ ||

சர்வஸ்ய	"எல்லா	ராம:	ஸ்ரீராமர்,
லோகஸ்ய	உலகத்திற்கும்	அஸா	உடன்பிறந்தவரான
ராஜா	ஆரசரான	லக்ஷ்மணேந சஹ ச	லக்ஷ்மணரோடும்
மஹேந்ரவரூபம:	இருதிரனையும் வருண கையும் ஒத்த	வேதேஹா	விதேஹதேசமன்ன ரின் பெண்ணான
டாஸரத:	தரத்தகுமாரராகிய	ஶார்யயா அபி	மனைவிபோடும்
ஸ்ரீமாந்	ஸ்ரீராமனான	டண்டகாவநம்	தண்டகவனத்திற்கு
		ப்ரவிஸ்த:	வந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हृता बलात् ॥ ५ ॥

तस्य	"அவருடைய	रावणेन	ரா வண்ணென்ற
भार्या	மனைவி	बलात्	கீத்ப்பந்தமாய்
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலி	हृता	திருடிக்கொண்டு
	(ருந்து)		போகப்பட்டாள்.

वीरस्तस्य सखा राज्ञः सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

सुग्रीवः नाम	"சுகிரீவர் என்ற	वानरमुख्यानां	வானரமுகியோடிகள்
वानरः	வானர		(ருக்கு)
वीरः	வீரர்	राजा	ஆரசர்.
तस्य	அந்த	येन	ஆவரால்
राज्ञः	அரசருக்கு	वयं	நாங்கள்
सखा	அன்பர்.	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டவர்கள்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् । सहैभिर्बानरैर्मुख्यैरङ्गदप्रमुखैर्वयम् ॥ ७ ॥
रावणं सहिताः सर्वे राक्षसं कामरूपिणम् । सीतया सह वैदेया मार्गध्वमिति चोदिताः ॥

एभिः	"இந்த	कामरूपिणं	கிளைத்த உருவ
अङ्गदप्रमुखैः	அங்கத்தனைத் தலைமை		மெடுக்கவல்ல
	பாடுகளுடைய	रावणं	ரா வண்ணென்ற
मुख्यैः	பிரதானராய்	राक्षसं	ராக்ஷதனையும் [அ]
बानरैः	வானரர்களை	मार्गध्वे इति	தெடக்கடவீர்களை
सह	கூட	अगस्त्यचरितां	அகஸ்தியர் வசிப்ப
वयं	நாங்கள்		தரயும்
सर्वे	எல்லோரும்	यमरक्षितां	யமரக்ஷிதையார்
सहिताः	ஒன்றுசேர்ந்தவர்		வாதுமாவ
	களாய்	दक्षिणां	தென்
वैदेया	விதேக மன்னரின்	आशां	தீக்குக்கு
	பெண்ணை	चोदिताः	ஆக்கு பிடுக்கப்பட்ட
सीतया सह	விதைபோடுகூட		வர்கள்.

विचित्य तु वयं सर्वे समग्रां दक्षिणां दिशम् । वुभुक्षिताः परिश्रान्ता वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥

वयं	"நாங்கள்	वुभुक्षिताः	பசிகொண்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	परिश्रान्ताः	மிகக் களைத்தவர்
दक्षिणां	தென்		களாய்
दिशं	திசையை	तु	நீந்த ஸ்திதிநிலை
समग्रां	முழுவதையும்	वृक्षमूलं	நுரு மரத்தினையு
विचित्य	தேடி	उपाश्रिताः	அடைந்தோம்.

வिवर्णवदनाः सर्वे सर्वे ध्यानपरायणाः । नाधिगच्छामहे पारं मन्नाश्चिन्तामहार्णवे ॥ १० ॥

सर्वे विवर्णवदनाः	“ எல்லோரும் முகம் வாடினவர்க ளாக ஆனோம்.	चिन्तामहार्णवे	கவலைப் பெருக்கடலில்
सर्वे ध्यानपरायणाः	எல்லோரும் சிந்தை மேலிட்டவர் களாக ஆனோம்.	मन्नाः	முழுகினவர்களாய்
		पारं	முடிவை
		अधिगच्छामहे न	காணுகிருந்தோம்.

चारयन्तस्ततश्चबुद्धवन्तो वयं विलम् । लतापादपसंच्छन्नं तिमिरेण समावृतम् ॥ ११ ॥

चतुः	“ கண்களை	लतापादपसंच्छन्नं	கொடி-கனா தும் மரக்க ளா தும் சூழப்பட்ட
चारयन्तः	அங்குமிக்கும் செலுத்திய	तिमिरेण	இருளால்
वयं	நாங்கள்	समावृतं	நிறைந்துள்ள
ततः	அப்பொழுது	विलं	பிலத்தை
		बुद्धवन्तः	கண்டவர்களாக ஆனோம்.

अस्माद्दंसा जलकिष्काः पक्षैः सलिलविस्रवैः । कुरराः सारसाश्चैव निष्पतन्ति पतत्रिणः ॥

हंसाः च	“ வும்ஸக்களும், மீன்குத்திப்பறவை களும்,	सलिलविस्रवैः	நீரை ஒழுககிடும்
कुरराः		पक्षैः	இறகுகளோடு
सारसाः	சூளத்திலிருப்பவைக ளான	जलकिष्काः	ஜலத்தில் நனைந்தவை களாய்
पतत्रिणः एव	பறவிகளும்,	अस्मान्	இவ்விடமிருந்து
		निष्पतन्ति	கொதிப்பட்டு வந்தன.

साध्वत्र प्रविशामेति मया सूक्ताः पुवङ्गयाः ॥ १२ ॥

साधु	“ நல்லது	पुवङ्गयाः	வானர்கள்
अत्र	இதில்	मया	என்னால்
प्रविशाम	புகுவோம்	तु	இப்பொழுது
इति	என்று	उक्ताः	சொல்லப்பட்டார்கள்.

तेषामपि हि सर्वेषामनुमानमुपागतम् । गच्छाम प्रविशामेति भर्त्कार्यत्वरान्विताः ॥ १४ ॥

भर्त्कार्य- त्वरान्विताः हि तेषां सर्वेषां अपि	“ எஜமானன் காரியத் தில் துணையோடு உட ஆகலால் [உவர்கல்] ஆந்த என்போம், என்று	गच्छाम	‘கொடுவோம்;’
		प्रविशाम	‘புகுவோம்,’
		इति	என்ற
		अनुमानं	அபிப்பிராயம்
		उपागतम्	உண்டாக்கித் துணை

ततो गाढं निपतिता गृह्य हस्तौ परस्परम् । इदं प्रविष्टाः सहसा विलं तिमिरसंवृतम् ॥

ततः	" அதின்மேல்	तिमिरसंवृतं	இருள்முடிய
परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்	इदं	இந்த
हस्तौ	கைகளை	विलं	பிடித்தை
गाढं	கெட்டியாய்	सहसा	உடனே
गृह्य	பற்றிக்கொண்டு,	प्रविष्टाः	நுழைந்தவர்களாக
निपतिताः	இறங்கினவர்களாய்		ஆனோம்.

एतन्नः कार्यमेतेन कृत्येन वयमागताः ॥ १६ ॥

एतन्	" இதன	एतेन	இந்த
नः	எங்களுடைய	कृत्येन	கார્યத்தோடு
कार्यं	காரியம்	वयं	நாமங்கள்
		आगताः	வந்தவர்கள்.

आतिथ्यधर्मदत्तानि मूलानि च फलानि च । अस्माभिर्यमुक्तानि बुभुक्षापரிपीडितैः ॥

आतिथ्यधर्म- दत्तानि	" அதிதிபூஜையின் தர் மத்தால் கொடுக்கப் பட்ட	बुभुक्षापरीपिडितैः	பசிவால் பிடிக்க வருந் திய
मूलानि च	கிழங்குகளும்	अस्माभिः	எங்களால்
फलानि च	பழங்களும்	यमुक्तानि	திரும்பியாய் புகிக்கப் பட்டன.

यन्त्रया रक्षिताः सर्वे श्रियमाणा बुभुक्षया । बृहि प्रत्युपकारार्थं किं ते कुर्वन्तु वानराः ॥

त्यया	" உம்மால்	यत्	ஆனதால்
बुभुक्षया	பசியினால்	ते	உமக்கு
श्रियमाणाः	உபிஷ்டாய் திறக்கும்	वानराः	வானரசர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்	प्रत्युपकारार्थं	பரத்புபகாரமாக
रक्षिताः	காப்பாற்றப்பட்டவர் களாக ஆனோம்.	किं	யாது
		कुर्वन्तु	செய்யவேண்டும்,
		बृहि	சொல்லும்.

एवमुक्ता तु सर्वज्ञा वानरस्तैः स्वयंप्रभा । प्रत्युवाच ततः सर्वानिदं वानरयूथपान् ॥ १७ ॥

तैः	அந்த	ततः	அப்பொழுது
वानरैः	வானரசர்களால்	वानरयूथपान्	வானரசகிரேஷ்டர்கள்
एवं	மேற்கொண்டியவாறு	सर्वान्	எல்லோனையும் பார்த்து
उक्ता	கொண்டபாட்ட	इदं तु	நின்றுவருவாதையே [து
सर्वज्ञा	எல்லாம் அறிந்த	प्रत्युवाच	பதிலாக மொழிந்
स्वयंप्रभा	ஸ்வயம்ப்ப்ரப		நனவர்.

सर्वेषां परितुष्टाऽस्मि वानराणां तरस्यिनाम् । चरन्त्या मम धर्मेण न कार्यमिह केनचित् ॥

तरस्यिनां	" திரிக் : பரங்காரம்	चरन्त्याः	தரன் : தன்னை நினைந்து
वानराणां	வானரங்கள் [முடைய	मम	எனக்கு
सर्वेषां	எல்லோரிடத்திலும்	इह	இங்கு
परितुष्टा अस्मि	தனித்தொழுபவனாக	केनचित्	ஒருவராலும்
	தேன்.	कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
धर्मेण	தெய்வபக்தியோடு	न	ஒன்றுமில்லை "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11369

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2117

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ 43 ॥

प्रायोपवेशनिर्धारणम्—பிராயோபவேசம் செய்ய தீர்மானிப்பது.

एवमुक्तः शुभं वाक्यं तापस्या धर्मसंहितम् । उवाच हनुमान्वाक्यं तामनिन्दितवेष्टिताम् ॥

तापस्या	தபசியினால்	हनुमान्	ஹனுமார்.
धर्मसंहिते	தர்மத்தொடரையாக	अनिन्दितवेष्टितां	செல்லாதவந்த அனுவம்
शुभं	மிகச் சிறக்கத்த		டானமுள்ள
वाक्यं	சொல்லை. [தருந்த	तां	அவளைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவிதம்	वाक्यं	ஒரு மொழியை
उक्तः	சொல்லப்பெற்ற	उवाच	சொன்னார்.

शरणं त्वां प्रपन्नाः स्मः सर्वे वै धर्मचारिणि । यः कृतः समयोऽस्माकं सूर्यावेण महात्मना ॥

स तु कालो व्यतिक्रान्तो बिले च परिवर्तताम् । सा त्वमस्माद्रित्वाहोरादुत्तारयितुमर्हसि ॥

धर्मचारिणि	" அறவொழுக்க முடையவர்!	कालः तु	காலமும்
सर्वे वै	எல்லோரும்	बिले	குகையில்
त्वां	உம்மை	परिवर्ततां	சுற்றிக்கொண்டிருந்த
शरणं	சரணமாக	अस्माकं	எங்களுக்கு
प्रपन्नाः स्मः	அடைந்தவர்களாக	व्यतिक्रान्तः	தழிந்துவிட்டது.
	தோம்;	च	ஆகனால்
महात्मना	மகாத்மாவான	सा	அந்த
सूर्यावेण	சூரியவரால்	त्वं	நீர்
कृतः	வரையறுக்கப்பட்ட	होरात्	கோரமான
समयः	காலம்	अस्मात्	இந்த
यः	எதுவோ	बिलात्	குகையிலிருந்து
सः	அந்த	उत्तारयितुं	தகரவேற்ற
		अर्हसि	வேண்டியவராகிதீர்.

तस्मात्सुग्रीववचनादतिक्रान्तान्यतायुषः । त्रातुर्महसि नः सर्वान्सुग्रीवभयशङ्कितान् ॥ ४ ॥

तस्मात् "அந்த
சுగ्रीவவचनाந் சுக்ரீவர் ஆக்கொருவில்
அதிக்ரந்தாந் மீறி கடந்த [கின்றதும்
சுగ्रीவभयशङ्कितान् சுக்ரீவஞ்சுடைய பயத்
தால் திகில்கொண்ட

गतायुषः பிராணன் போன பிரா
யுஷக இருக்கின்ற
नः எக்களை
सर्वान् எல்லோரையும்
त्रातुं महसि காப்பாற்றவேண்டும்.

महच्च कार्यमस्माभिः कर्तव्यं धर्मचारिणि । तच्चापि न कृतं कार्यमस्माभिरिह वासिभिः ॥

धर्मचारिणि "அறவொழுக்க
முடையவர்!

अस्माभिः எக்களால்
कर्तव्यं செய்வவேண்டிய
कार्यं च காரியமோ
महत् மிகப் பெரியது.

इह இங்கு
वासिभिः காலங்கழிக்கிற
अस्माभिः எக்களால்
तत् அந்த
कार्यं காரியம்
अपि இன்னதும்
न कृतं च செய்யப்படவேண்டினை.

एवमुक्त्वा हनुमता तापसी वाक्यमब्रवीत्

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं இவ்விதம்
उक्त्वा சொல்லப்பட்ட

॥ ६ ॥

तापसी தாபஸி
वाक्यं வாக்கியத்தை
अब्रवीत् சொன்னான்.

जीवता दुष्करं मन्ये शविष्टेन निवर्तितुम्

शविष्टेन "புருத்தவனுடைய
जीवता உயிருடன்

॥ ७ ॥

निवर्तितुं திரும்புவதற்கு
दुष्करं அசாத்யமென்று
मन्ये அறிவேன்.

तपसस्तु प्रभावेन नियमोपार्जितेन च । सर्वानिव धिलादस्मादुद्धरिष्यामि वानरान् ॥ ८ ॥

सर्वान् "எல்லா
वानरान् च வானரர்களையும்
अस्मात् இந்த
धिलात् குணகரணின்தும்
तपसः தவத்தினுடைய

नियमोपार्जितेन தீவரக்களால் சம்பா
தித்த
प्रभावेन तु பிரபாவத்தினாலேயே
एव இந்த எவ்வளவுமே
उद्धरिष्यामि { நான் வெளியில் கொ
ண்டெடுப்பதே சேர்க்
கிறேன்.

निमीलयत चक्षुंषि सर्वे वानरपुङ्गवाः । न हि निष्क्रमितुं शक्यमनिमीलितलोचनैः ॥ ९ ॥

वानरपुङ्गवाः "வானரவீரர்கள்!
अनिमीलित- } மூடாத கண்களையு
लोचनैः } ஁டையவர்களாலே
निष्क्रमितुं வெளியில்போவதற்கு
न शक्यं முடியாது.

हि ஆனதால்
चक्षुंषि கண்களை
सर्वे எல்லோரும்
निमीलयत மூடிக்கொள்ளுங்கள்.

ततः संमीलिताः सर्वे सुकुमाराङ्गुलैः करैः । सहसाऽपिदधुर्दष्टिं हृष्टा गमनकाङ्क्षिणः॥१०॥

ततः	அதிலிருப்பதற்கு	संमीलिताः	இணைகொண்ட முடியை
सहसा	அந்த கஷ்டங்கடிக		கொண்ட வர்க்களாய்,
गमनकाङ्क्षिणः	{ வெளிவிய போதிலென்று இருமன்ற இக்கணசனைய உடையவர்களாய்,	सुकुमाराङ्गुलैः	மெல்லிய விரல்களை யுடைய
हृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்,	करैः	கைகளினாலும்,
सर्वे	எல்லோரும்	दृष्टि	கண்களை
		अपिदधुः	நடிக் கொண்டார்கள்.

वानरास्तु महात्मानो हस्तरुद्धमुखास्तदा । निमेषान्तरमात्रेण विव्यादुत्तारितास्तया ॥११॥

हस्तरुद्धमुखाः	{ கைகளால் முடியை கொண்ட முகங்களு டைய	निमेषान्तरमात्रेण	சூது நிரிவகதரவத் நிற்குண்டின
महात्मानः	மஹாத்மாக்களான	विव्यान्	குணகயில்பின்று
वानराः	வானரர்கள்	तया	அவ்வாறு
तु	இந்த ஸ்திதியில்	तथा	அப்பொழுது
		उत्तारिताः	வெளிப்படுத்தப் பட்டார்கள்.

ततस्तान्वानरान्सर्वीस्तापसी धर्मचारिणी । निःसृतान्विषयात्तस्मात्समाश्वास्येदமब्रवीन् ॥

धर्मचारिणी	தர்மவிரைடயள்ள	तान्	அந்த
तापसी	தபஸ்வினி	सर्वान्	எல்லா
तस्मात्	அந்த	वानरान्	வானரர்களையும்
विषयात्	அதிகாரமனை இடத்தினின்ற	समाश्वास्य	உத்தராதரப்படுத்தி,
निःसृतान्	தப்பி வெளிவந்த	इदं	இனிவருவதை
		ततः	அப்பொழுது
		अब्रवीन्	கொள்ளுள்.

एष विन्ध्यो गिरिः श्रीमान्नानाद्रुमलताकुलः । एष प्रस्रवणः शैलः सागरोऽयं महोदधिः ॥

नानाद्रुम- लताकुलः	{ “நானாவித மரங்களுக்கும் கொடிகளுக்கும்	प्रस्रवणः	ப்ரக்ஷவணம் எனும்
श्रीमान्	அழகிய	शैलः एषः	பர்வதக் குது.
विन्ध्यः गिरिः	விந்தியபர்வதம்	महोदधिः	மஹோததி என்கிற
एषः	இது.	सागरः	சமுத்திரம்
		अयम्	இது.

स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि भवनं वानरर्षभाः । इत्युत्त्वा तन्निलं श्रीमत्प्रविवेश स्वयंप्रभा॥

वानरर्षभाः	“வானரோத்தமர்	उत्त्वा	கொல்லிவிட்டு,
वः	மங்களுக்கு (களை)	स्वयंप्रभा	அகயம்ப்ரணை
स्वस्ति अस्तु	நன்னாம உண்டாகுக.	तत्	அந்த
भवनं	மாளிகைக்கு	श्रीमत्	ப்ரக்ஷ தியான
गमिष्यामि	நான் போகிறேன்	बिलं	குணகக்குள்
इति	என்று	प्रविवेश	புகுந்தான்.

ततस्ते ददृशुर्घोरं सागरं वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं घोरैरुर्मिभिरावृतम् ॥ १५ ॥

ततः	பிறகு	अपारं	கடையற்ற
ते	அவர்கள்	वरुणालयं	வருணனுக்கிருப்பிட மரகிய
घोरैः	பயங்கரமான		
ऊर्मिभिः	அலைகளால்	घोरं	கம்பீரமான
आवृतं	சூழப்பட்ட	सागरं	சமுத்திரத்தை
अभिगर्जन्तं	பெருக்கொலையிடும்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

मयस्य मायाविहितं गिरिदुर्गं विचिन्वताम् । तेषां मासां व्यतिक्रान्तो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य	மயனுடைய	कृतः	வரையறுக்கப்பட்டு
मायाविहितं	மாயையால் செய்த	समयः	காலம் [ன்ன
गिरिदुर्गं	மலைக்குளையைய	यः	எதுவோ அது
विचिन्वतां	ஆராய்ந்து பார்த்த	मासः	ஒரு மாதம்
तेषां	அவர்களுக்கு	व्यतिक्रान्तः	ஓர் தீயாய் கடந்து விட்டது.
राज्ञा	அரசனால்		

विन्ध्यस्य तु गिरेः पादे संप्रपुष्पितपादपे । उपविश्य महात्मानश्चिन्तामापेदिरे तदा ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	पादे	அடிவாரத்தில்
महात्मानः	மஹாத்மக்கள்	उपविश्य	உட்கார்ந்துகொண்டு,
विन्ध्यस्य	விந்திய	तु	இதுவிஷயத்தில்
गिरेः	பர்வதத்தினுடைய	चिन्तां आपेदिरे	சிந்திக்கலாயினர்.
संप्रपुष्पितपादपे	{ நன்றாய் ஆவந்த ம லச்செதிர்த மரக்க ளையுடைய		

ततः पुष्पातिभाराग्रोद्धताशतसमावृतान् । द्रुमान्वासन्तिकान् दृष्ट्वा बभूवुर्मयशङ्किताः ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पातिभाराग्रान्	பூவ்பாக்கள் நிறைந்த துளிகளைமுடையன
छताशतसमावृतान्	அநேக கொடிக்களால் சூழப்பட்ட	दृष्ट्वा	கண்டு, [வாய்
द्रुमान्	கிணறுக்களை	भयशङ्किताः	பயத்தால் திடுக்கிடாத தவர்களாக
वासन्तिकान्	வாசந்தகாலத்தை ளை செய்க்குமவைகளாய்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

ते वसन्तमनुप्राप्तं प्रतिबुद्ध्वा परस्परम् । नष्टसंदेशकाल्यायां निपेतुर्धरणीतले ॥ १९ ॥

ते	அவர்கள்	नष्टसंदेश-	ஆற்றாளுமையும், தவ
वसन्तं	வாசந்தகாலத்தை	काल्यायाः }	ணையையும் கார்யசித்
अनुप्राप्तं	கிடைவிட்டதாக		தியையும் இழந்த
परस्परं	ஒவ்வொருவரும்	धरणीतले	பூமியில் [வர்களாய்
प्रतिबुद्ध्वा	தெரிந்துகொண்டு,	निपेतुः	கிழந்தார்கள்.

ततस्तान्कपिवृद्धांस्तु शिष्टांश्चैव वनौकसः । वाचा मधुरयाऽऽभाष्य यथावदनुमान्य च ॥
स तु सिंहवृषस्कन्धः पीनायतभुजः कपिः । युवराजो महाप्राज्ञ अद्भुतो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	அச்சபயத்தில்	शिष्टान् एव	அதிலில் முதிர்க்தவர் களையும்,
सिंहवृषस्कन्धः	{ ஆண் சிங்கத்தின் தோள்களைப்போன்ற தோள்களையுடைய,	तान्	அந்த
पीनायतभुजः	பருத்து நீண்ட கைக ளையுடைய,	वनौकसः च	வானார் முதலிய எல்லோரையும்,
महाप्राज्ञः	புத்திமானான	मधुरया	இனிய
सः	அந்த	वाचा	வாக்கால்
अद्भुतः	அங்கத்தென்ற	आभाष्य	அழைத்து;
कपिः	வானரரான	यथावत्	கிரம்ப்படி
युवराजः	இளவராக	अनुमान्य च	உபகாரம்செய்து;
कपिवृद्धान् तु	வானர கிருத்தரக ளையும்,	तु	தன்மட்டில்
		वाक्यं	மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

शासनात्कपिराजस्य वयं सर्वे विनिर्गताः । मासः पूर्णो विलस्थानां हरयः किं न बुध्यते ॥

कपिराजस्य	“ வானரமன்னவரு	विलस्थानां	குறைவாகிவிருக்கையில்
शासनात्	ஆகனனியால் [டைய	मासः	ஒரு மாதம்
वयं	நாம்	पूर्णः	முடிந்துவிட்டது.
सर्वे	எல்லோரும்	हरयः	வானரர்களை!
विनिर्गताः	வெளிப்புறப்பட்ட டவர்கள் ;	किं न बुध्यते	என் கவனிக்கப்பட வில்லை ?

वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः । प्रस्थिताः सोऽपि चार्तातः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥

अपि	“ மேலும்	प्रस्थिताः	வெளிப்புறப்பட்ட
वयं	நாம்	सः च	அதாவும் [வர்கள் ;
आश्वयुजे	ஆசவினை என்ற (ஐப்பசி)	अर्तातः	அசீதாமித்துவிட்
मासि	மாதத்தில்	अतः	இதன்மேல் [டது ;
कालसंख्या-	{ காலக்கணக்கின் கால	उत्तरं	அடுத்த
व्यवस्थिताः	{ காலவக்துடப்பட்ட வர்களாய்	कार्यं	செய்யவேண்டிய காரியம்
		किम्	என்ன ?

भवन्तः प्रत्ययं प्राप्ता नीतिमार्गविशारदाः । हितेष्वभिरता भर्तुर्निर्विष्टाः सर्वकर्मसु ॥२४॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	हितेषु	கன்மைகளில்
भर्तुः	எஜமானனுடைய	अभिरताः	ஆசைத்தியுடையவர் கள் ;
प्रत्ययं	நம்பிக்கையை	सर्वकर्मसु	எல்லாத் தொழில் களிலும்
प्राप्ताः	பெற்றவர்கள்.	निर्विष्टाः	முற்றிலும் பிரயோ கிக்கப்பட்டவர்கள்.
नीतिमार्ग-	{ நம்புதலுக்கிற் காண்கி		
विशारदाः	{ ரத்தில் வல்லவர்கள்.		

तीक्ष्णः प्रकृत्या सुधीवः मियारक्तश्च राघवः । सर्वाङ्ग्याकृतकार्योऽस्तु तस्मिन् समये गते ॥
 अदृष्टायां तु वैदेह्यां दृष्ट्वास्मांश्च समागतान् ॥ ३५ ॥
 राघवप्रियकामार्थं घातयिष्यत्यसंशयम् । न क्षमं चापराधानां गमनं स्वामिपार्श्वतः ॥ ३६ ॥

சுபீவ:	"சுக்ரீவர்"	இது	கண்டு,
प्रकृत्या	இயற்கையால்	च	அதன்மேல்
तीक्ष्णः	தப்பிதங்களை மண்ணி யாதவர்.	अकृतकार्यान्	காரியத்தை முடிக்கா தவர்களாக
राघवः च	ராகவனோ	समीक्ष्य	உணர்ந்துகொண்டு
मियारक्तः	மயிர் அரிப்பின் மேல்	राघवप्रियकामार्थं	ராகவரின் பரிய நிமித்தம்
वैदेह्यां	வைதேதில்	च	உடனே
अदृष्टायां तु	காணப்படாமல்	घातयिष्यति	கொன்றுவிடவார்.
तस्मिन्	அந்த	अमर्षाय	ஸந்தேகமே இல்லை.
समये	தவணை	अपराधानां	குற்றவாளிகளுக்கு
गते तु	கடத்து	स्वामिपार्श्वतः	எஜமான் பக்கவில்
समागतान्	திரும்பிவந்திருக்கிற	गमने च	போகுதலும்
अस्मान्	எம்மை	न क्षमम्	தக்கதன்று.

इहैव सीतामन्विष्य प्रवृत्तिमुपलभ्य च । नो चेद्गच्छाम तं वीरं गमिष्यामो यमक्षयम् ॥

सीतां	"வீதைையை"	वीरं	சூரரை
अन्विष्य	தேடி,	गमिष्यामः	அடைவோம்.
प्रवृत्ति	செய்தையை	नो चेत्	அப்படி இல்லாத
उपलभ्य	அறிந்துகொண்டு,	इह एव	இங்கேயே [பகைத்தில்]
च	பின்னர்,	यमक्षयं	மரணத்தை
तं	அந்த	गच्छामः	அடைவோம்.

पुनर्दृष्ट्वा नां तु भयार्दितानां श्रुत्वा वचस्तार इदं वभाषे ।

अलं विषादेन विलं प्रविश्य वसाम सर्वे यदि रोचते वः

॥ ३८ ॥

भयार्दितानां	பயத்தால் திகில் கொண்ட	विषादेन	"மனத்தளர்ச்சியால்
पुनर्दृष्ट्वा नां तु	வாணர்களின்	अलं	நியோஜனமில்லை.
वचः	வார்த்தையை	वः रोचते यदि	நீங்கள் ஒப்புக்கொள் ளும் பரஸுத்தில்
श्रुत्वा	கேட்டு,	सर्वे	எல்லாரும்,
तारः	தான் என்ற வான	विलं	குறையில்
तु	இவ்வியயத்தில் [ரன்	प्रविश्य	திரும்பவும் புதுந்து,
इदं	பின்வருகிறதை	वसाम	வசித்துக்கொண் டிருப்போம்.
वभाषे	பிரகிக்கிறான்.		

इदं हि मायाविहितं सुदुर्गमं मभूतवृक्षोदकभोज्यपेयकम् ।

इहास्ति नो भव भवे पुनर्दरात्र राघवाद्दानराजतोऽपि वा

॥ ३९ ॥

इदं हि	“ இதுகொள்	इह	இங்கு
मायाविहितं	மா யா யா ல் சிவ்விந்	नः	நாங்கு
	கப்பட்டுள்ளது ;	मयं	மாயமென்பது
सुदुर्गमं	புகவரிது ;	राघवान् वा	ராகவரிடத்தில்
मभूतवृक्षोदक- भोज्यपेयकं }	வா ரா ள் மான விருக்ஷத் தரும், தீர்த்தங்க, குடி நண்ணத்தக்கனாக குடி, பரணங்குதும் நின்றந்தது.	वा न्नराजतोऽपि	வா ந் ராஜன் வரிடத்
		न भस्ति	ந் ல்லீ. [நில் நின்றும்]
		पुनर्दरात्र एव	புனர்தரணிடத்தில்
		न	ந் ல்லீ. [நின்றகூட]

श्रुत्वाऽङ्गदस्यापि वचोऽनुकूलमूचूश्च सर्वे हरयः प्रतीताः ।

यथा न हिंसेम तथा विधानमसक्तमयैव विधीयतां नः

॥ ४० ॥

सर्वे	எல்லா	न हिंसेम	அஞ்சக்கப்படமாட்
हरयः च	வானவர்களும்		மோதியே ;
वचः	பேர்தகையவை	तथा	அந்தப் பாரமம்
श्रुत्वा	கேட்டு,	अथ एव	அப்போழுதே
अङ्गदस्य अपि	அங்கதனுக்கும்	असक्तं	தாமதம் நிதி
अनुकूलं	நலிதமாய்தாக	नः	நமக்கு
प्रतीताः	தீர்மானம் கொண்ட வர்களாய்	विधानं	ஓர் சூழ்ச்சி
यथा	எப்படியானால்	विधीयतां	விதிக்கப்பட்டுமென்
		उचुः	தெரிவித்தார்கள். [அ]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आवृत्तिः श्लोकाः 11409

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2157

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

हनुमताऽङ्गदभीषणम्—ஹனுமான் அங்கதனை பயப்படுத்துவது.

तथा युवति तारे तु ताराधिपतिवर्चसि । अथ मेने हतं राज्यं हनुमानङ्गदेन तत् ॥ १ ॥

ताराधिपतिवर्चसि	தங்கிரனை போலித்	अङ्गदेन	அங்கதனால்
	அழகுள்ள	तत्	அது
तारे	தாரன் என்ற வான்	राज्यं	ஆளுகைக்கு
	ரன்	हतं	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
तथा	மேற்கண்டவிதம்	हनुमान्	ஹனுமார் [டகரக
युवति तु	தனங்கும் தெரியுமெ	अथ	இப்பொழுது
	ன்று சொல்லுண்களில்	मेने	கவனிக்கொண்டார்.

बुद्ध्या वृष्टाङ्ग्या युक्तं चतुर्वलसमन्वितम् । चतुर्दशगुणं मेने हनुमान्वालिनः सुतम् ॥२॥

वालिनः	வாலிசின்	चतुर्वलसमन्वितं	நான்குவிதம் பலத் தையும் பெற்றவனாக †
सुतं	புதல்வனை	चतुर्दशगुणं	பதின்னஞ்சூறுணங்களு முடையவனாக ‡
अष्टाङ्ग्या	எட்டுவித அங்கங்கள் சேர்த்த *	हि	ஸந்தேகமின் றி
बुद्ध्या	புத்தியுடன்	हनुमान्	ஹனுமார்
युक्तं	கூடினவனாக	मेने	நிரந்தர லோசனை செய்தார்.

* 1. பிறர் சொல்வதை சீக்கிரமாய் கொடுத்தல், 2. அதை மனதில் தரித்
தல், 3. அமையத்தில் ஓர்பகத்திற்குக் கொண்டுவருதல், 4. அதை பிறருக்கு
விளங்க உரைத்தல், 5. யுக்தியாய் போதல், 6. பிறருடைய தப்பு யுக்திகளைக்
கண்டித்தல், 7. பிறர் சொல்வதின் கீழமான அர்த்தத்தை அறிதல், 8. விஷயங்க
ளின் தத்துவங்களை உன்னபடி அறிதல்.

† 1. பாதுகாபலம், 2. மனோபலம், 3. உபாயபலம், 4. பந்துபலம்.

‡ 1. தேசம், காலம், இடம் இவைகளை அறிதல், 2. மன உறுதி, 3. ஸகல
கஷ்டங்களையும் பொறுத்தல், 4. ஸகல விஷயங்களையும் அறிதல், 5. அறிய
வேண்டியது செய்வவேண்டியது இவைகளில் ஸமர்த்தனாக இருத்தல், 6. விடா
முயற்சி, 7. ஆலோசனைகளை மறைத்துவைத்தல், 8. சொன்ன சொல் தவருமை,
9. செளரியம், 10. திறமையின் எல்லையை அறிதல், 11. நன்றி மறவாமை,
12. சம்பினோரை கைவிடாதிருத்தல், 13. சூழ்மை, 14. கலவாரின்மை.

आपूर्यमाणं शश्वच्च तेजोबलपराक्रमैः । शशिनं शुक्रपक्षादौ वर्धमानमिव श्रिया ॥ ३ ॥

वृहस्पतिसमं बुद्ध्या विक्रमे सदृशं पितुः । शुभ्रपमाणं तारस्य गुरोरिव पुरन्दरम् ॥ ४ ॥

भर्तुरर्थे परिश्रान्तं सर्वशास्त्रविशारदम् । अभिसंधातुमारंभे हनुमानद्भद्रं ततः ॥ ५ ॥

शुक्रपक्षादौ	சுக்ரபக்ஷத்தில் ஆகி	पुरन्दरं	இந்திரனை
श्रिया	காந்தியினால் [யில்]	इव	போல்
वर्धमानं	வளரும்	तारस्य	தாரனுடைய
शशिनं	சந்திரனை	शुभ्रपमाणं	சொந்தடி நடப்பவ னும்,
इव	போல்	भनुः	எஜமானனுடைய
तेजोबलपराक्रमैः	தேஜஸ் பலம் பராக்ர மம் இவைகளால்	अर्थे	காரியத்தில்
शश्वच्च	மேன்மேல்	परिश्रान्तं	மனம் தளர்ந்தவனும்,
आपूर्यमाणं च	பூரிக்கப்பட்டவனும்,	सर्वशास्त्र-)	எல்லா சாஸ்திரங்களி
बुद्ध्या	புத்தியால்	विशारदं)	னும் வல்லவனுமான
वृहस्पतिसमं	பிரதஸ்பதிற்கு சிக ரானவனும்,	अद्भुतं	அங்கதனை
विक्रमे	ஆண்மையில்	ततः	அப்பொழுது
पितुः	தந்தைக்கு	हनुमान्	ஹனுமார்
सदृशं	ஒப்பானவனும்,	अभिसंधातुं	தன்பகடும் செய்து கொள்ள
गुरोः	பிரதஸ்பதிற்கு	आरंभे	கொத்தகொண்டார்.

स चतुर्णामुपायानां तृतीयमुपवर्णयन् । भेदशामास तान्सर्वान्वानरान्वाक्यसंपदा ॥ ६ ॥

ச:	அவர்	उपवर्णयन्	அனுஷ்டிப்பவராய்
चतुर्णां	{ ஸாமம், தானம், பே தம், தண்டம் என்ற மூன்று	तान्	அந்த
उपायानां	உபாயங்களுக்கும்	वानरान्	வானரர்கள்
तृतीयं	{ மூன்றாவதை (அதாவ து பேதம் என்ற உ பாயத்தை)	सर्वान्	எல்லோரையும்
		वाक्यसंपदा	வாய்த்தையின் சிறப்பால்
		भेदशामास	களைத்துவிட்டார்.

तेषु सर्वेषु भिन्नेषु ततोऽर्थाप्यद्वयम् । भीषणैर्बहुभिर्वाक्यैः कोपोपायसमन्वितैः ॥ ७ ॥

तेषु	அவர்கள்	भीषणैः	பயத்தை விளைவிக்கும்
सर्वेषु	எல்லோரும்	बहुभिः	பல
भिन्नेषु	பிரிவிடைந்தவள வில்	वाक्यैः	பேச்சுக்களால்
अद्वयं	அங்கத்தனை	ततः	அப்பொழுது
कोपोपाय- }	கோபக்குறிகளுடன்	अभीषयन्	கலக்கச்செய்தார்.
समन्वितैः }	கடியதான்		

त्वं समर्थतरः पित्रा युद्धे तारेय वै धुरम् । दृढं धारयितुं शक्तः कपिराज्यं यथा पिता ॥

तारेय	“நானாகுமாரா!	यथा	எப்படியோ அப்படி
त्वं	நீ	कपिराज्यं	வானராஜ்யம்
युद्धे	போரில்	दृढं	முற்றிலும்
पित्रा समर्थतरः	பிதாவைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தன்.	धुरं	தலைமையை
पिता	தகப்பன்	धारयितुं	வாங்க
		शक्तः वै	சக்தனே.

नित्यमस्थिरचित्ता हि कपयो हरिपुङ्गव । नाज्ञाप्यं विसर्हिष्यन्ति पुत्रदारांश्चिना त्वया ॥

हि	“அப்படி இருந்தும்	त्वया	உன்னால்
हरिपुङ्गव	வானரேரத்தம்!	आज्ञाप्यं	கட்டளைபிடிப்பது
कपयः	வானரர்கள்		உதை
नित्यं	எப்பொழுதுமே	पुत्रदारांश्चिना	மனைவிமக்களை விட்டு
अस्थिरचित्ताः	சஞ்சலபுத்தியுடைய வர்கள்.	न विसर्हिष्यन्ति	பொறுத்துச்செய்ய மாட்டார்கள்.

त्वां नैते अनुयुञ्जेयुः प्रत्यक्षं प्रवदामि ते । यथायं जाम्बवानीलः सुहोत्रश्च महाकपिः ॥

जाम्बवान्	“ஐம்பவான்,	अये यथा	இவனைப்போல
नीलः	நீலனென்ற வானர ச்சேஷ்டன்,	त्वां	உன்னை
महाकपिः	வானரர்களில் பெயர் பெற்ற	न अनुयुञ्जेयुः	அனுசுர்த்திக்கமாட்
		ते	உனக்கு [டார்கள்.
		प्रत्यक्षं	ஸ்பஷ்டமாய்
सुहोत्रः	ஸுஹோத்திரன்,		விளங்கும்படி
एते च	இவர்கள் என்கிறோரும்	प्रवदामि हि	நிச்சயமாய்ச் சொல்ல வனென்.

न ब्रह्मं त इमे सर्वे सामदानादिभिर्गुणैः । दण्डेन वा त्वया शक्याः सुधीवादपकर्षितुम् ॥

ते	"அந்த	दण्डेन वा	{ அல்லது தண்டீடாபா
इमे	இவர்கள்		யம் ஒன்றையே
सर्वे	எல்லோரும்,		கொண்டாவது
अहं हि	நானும்	सुधीवात्	சுதீர்வரிடத்தினின்றும்
सामदानादिभिः	ஸாமம் தானம் முதலிய	त्वया	உன்னால்
		अपकर्षितुं	வசப்படுத்திக்கொள்ள
गुणैः	உபாயங்களால்	शक्याः न	முடியாதவர்களே

विष्णुवासनमप्याहुर्दुर्वलेन बलीयसः । आत्मरक्षाकरस्तस्मान्न विवृणीत दुर्वलः ॥ १२ ॥

दुर्वलेन	"பலவீனனோடு	बलीयसः	பல்லா லுண்டயது
विष्णु	விநாயகர் யுத்தம்	आहुः	பெரியோர்கள் [என்று சொல்லுகிறார்கள்.
	செய்து,	तस्मात्	ஆனபடியால்
आसने अपि	{ போர்புரியும் உபாயங் கள் ஆறிலொன்றான எதிரியை எதிர்பார்த் து மறைந்திருத்தலும்	आत्मरक्षाकरः	தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய
		दुर्वलः	பலவீனன்
		न विवृणीत	எதிர்க்கலாகாது.

यां चेमां मन्यसे धात्रीमेतद्विलमिति श्रुतम् । एतल्लक्ष्मणवाणानामपीपत्कार्यं विदारणे ॥

एतत्	"இந்த	मन्यसे च	பெரிதாய் பாராட்டுகி
विलं	குறை	एतत्	இதை [சூயோ
श्रुतं इति	சண்டுபிடிக்கப்பட்ட	विदारणे	பிளக்கும் விஷயத்தில்
यां	எதத [தால்	लक्ष्मणवाणानां	லக்ஷ்மணரின் பாணங் களுக்கும்
इमां	இதை	ईपत्	ஒரு சுஷணகால
धात्रीं	பொஷிக்கும் செவி வித்தாயாக	कार्यम्	காரியம்.

स्वल्पं हि कृतमिन्द्रेण क्षिपता ब्रशनि पुरा । लक्ष्मणो निशितैर्वाणैर्भिन्ध्यात्पत्रपुटं यथा ॥

पुरा	"முற்காலத்தில்	निशितैः	கூரான
अशनि	வஜ்ராயுதத்தை	वाणैः	பாணங்களால்
क्षिपता	எறிந்த	पत्रपुटं	ஒர் இலைத்தொண்டின் மைய
इन्द्रेण हि	இந்திரனாலேயே	यथा	போல்
स्वल्पं	ஒரு கிமிஷத்தில்	भिन्ध्यात्	கிழித்துவிடுவார்.
कृतं	துளைக்கப்பட்டது.	हि	சந்தேகமில்லை.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		

लक्ष्मणस्य च नाराचा बहवः सन्ति तद्विधाः । वज्राशनिसमस्पर्शा गिरीणामपि दारणाः ॥

गिरीणां	பர்வதங்களுக்கு	बहवः अपि	அளகிற்கு மிஞ்சின வைகளுமான்
वज्राशनि- } समस्पर्शाः }	வஜ்ரம், இடி, இவைக ளைப்போல் ஸ்பர்சமு	नाराचाः	நாராசங்கள்
दारणाः	பிளப்பவைவான் [ள்ள	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருக்கு
तद्विधाः च .	அதேவிதங்களானவும்	सन्ति	உண்டு.

अवस्थाने यदैव त्वमासिष्यसि परंतप । तदैव हरयः सर्वे त्यक्ष्यन्ति कृतनिश्चयाः ॥ १६ ॥

परंतप	“ ஐ விர !	तदा	உப்பொழுது
त्वं	நீ	कृतनिश्चयाः	தீர்மானம் செய்து
अवस्थाने एव	தங்கியிருக்கும்படித்தி		கொண்டவர்களாய்
आसिष्यसि यदा	இருப்பாயாகில்[வேளை	त्यक्ष्यन्ति	விட்டுவிடப் போவார்
हरयः सर्वे एव	வானார்கள் வல்லோர்		கள்.
	குடும்ப		

स्मरन्तः पुत्रदाराणां नित्योद्विग्नो बुभुक्षिताः । खेदिता दुःखशय्याभिस्त्वां करिष्यन्ति पृष्ठतः ॥

पुत्रदाराणां	“ மிகுனோர்கள் பெண்டு	बुभुक्षिताः	பொருக்களை விரும்கி
	கள் இவர்களுடைய		பவர்களாய்
स्मरन्तः	மிகவும் கொண்டவர்	दुःखशय्याभिः	மனதிக்கிசையாய்
	களாய்		படுக்கைகளால்
नित्योद्विग्नः	எப்பொழுதும் திகில	खेदिताः	வருத்தமடைந்தவர்
	ஸடைந்தவர்களாய்	त्वां	உனளை [கள்
		पृष्ठतः करिष्यन्ति	வககிடுவார்கள்.

स त्वं हीनः सुहृद्भिश्च हितकामैश्च बन्धुभिः । तृणादपि भृशोद्विग्नः स्पन्दमानाद्भविष्यसि ।

हितकामैः च	“ ஸ்மிதத்தைக்கோரும்	त्वं	நீ
	ஆவர்களாலும்,	स्पन्दमानात्	ஆசையும்
बन्धुभिः	பந்துக்களாலும்,	तृणात् अपि	தூரும்பிளின்தும்
सुहृद्भिः च	நண்பர்களாலும்	भृशोद्विग्नः	மிக்க பயந்தவனாய்
हीनः	கைலிடப்பட்ட	भविष्यसि	இருப்பாய்.
सः	அந்த		

न च जातु न हिंस्यस्त्वां घोरा लक्ष्मणसायकाः । अपावृत्तं जिघांसन्तो महावेगा दुरासदाः ॥

घोराः	“ கொடியனவாய் [கும்	अपावृत्तं	திரள்கரிக்கப்பட்ட
जिघांसन्तः	சத்துருக்களையழிக்-	त्वां	உன்னை
महावेगाः	மிக்க வேகமுள்ள	न हिंस्युः	கொல்லா திருக்கு
दुरासदाः	உயவையற்ற		பெண்பது
लक्ष्मणसायकाः	லக்ஷ்மணரின் பானை	जातु	ஒருக்காலும்
	கள்	न च	இல்லை நிச்சயம்.

अस्माभिस्तु गतं सार्धं विनीतवदुपस्थितम् । आनुपूर्व्यात्तु सुग्रीवो राज्ये त्वां स्थापयिष्यति ॥

तु	“ அப்படி இல்லாமல்	त्वां	உன்னை
अस्माभिः	எங்களோடு	सुग्रीवः तु	சுகிரீவரே
सार्धं	கூடவே	आनुपूर्व्यात्	வரிசைக்கிரமத்தை
गतं	திரும்பிவந்தவனாய்		பொத்து
विनीतवत्	அடக்கத்தாடவர்	राज्ये	ராஜாக்கத்தில்
उपस्थिते	பிரதேசத்திலிருந்தும்	स्थापयिष्यति	நிலைநிறுத்துவார்.

धर्मकामः पितृव्यस्ते प्रीतिकामो दृढवतः । शुचिः सत्यप्रतिज्ञश्च न त्वां जातु जिघांसति ॥

தே	"உனக்கு	சத்யபிரதிज्ञ:	சொன்ன சொல் தவ
பித்ருவ்:	கிறிய தகப்பனார்		ரு, தவர்.
धर्मकामः	தர்மத்தைதயே செய்ப	च	ஆதலால்
प्रीतिकामः	ப்ரீதி வைத்தவர், [வர்,	त्वां	உன்னை
दृढवतः	தீருடமான வ்ரதமு	जातु	ஒருக்கா ழும்
	வையவர்,	जिघांसति न	கெடுக்க நினைக்க
शुचिः	நல்லொழுக்கமுண்ட		மாட்டார்.
	யவர்,		

प्रियकामश्च ते मातुस्तदर्थं चास्य जीवितम् । तस्यापत्यं च नास्त्यन्यत्तस्मादद्भ्य गम्यताम् ॥

தே	"உனது	तस्य	அவருக்கு
मातुः	தாயாரின்	अन्यत्	வேறு
प्रियकामः च	பிரியத்தையே கோரு	अपत्यं च	சந்ததியும்
	பவர்	नास्ति	இல்லை.
अस्य	இவருடைய	तस्माद्	ஆகையால்
जीवितं च	உயிரோடிருத்த ழும்	अद्भ्य	அங்கத!
तदर्थं	அதற்க்காகவே	गम्यताम्	எழுத்து செல் "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 1143]

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2179

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௫ ॥

चानराणां प्रायोपवेशः—வானரர்களின் பிரயோபவேசம்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं प्रथितं धर्ममंहितम् । स्वामिसत्कारसंयुक्तमद्भ्यो वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

ஹனுமத்:	வனுமாரின்	वाक्यं	வாய் வந்தனையை
प्रथितं	வணக்கமுடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
धर्ममंहितं	தர்மத்தையெத த்த	अद्भ्यः	அங்கதன்
स्वामिसत्कारसंयुक्तं	எஜமானனின் நன்மை	वाक्यं	பதிலை (பின் வருமாறு)
	கைய படிப்பதான	अब्रवीत्	சொன்னான்.

स्थैर्यमात्मनःशौचमानुशंस्यमथार्जवम् । विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥ २ ॥

स्थैर्यं च	"ஸ்திரபுத்தியும்	आर्जवं	கேர்மையும்
आत्मनः-}	அந்தக்கரண	विक्रमः	ஆண்மையும்
शौचं एव }	சத்தியம்	धैर्यं	நதரியுமும்
आनुशंस्यं च	இரக்கமும்	सुग्रीवं	சுகிரீவரிடத்தில்
अथ	அப்படியே	न उपपद्यते	காணப்படவில்லை.

भ्रातृज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषी प्रियाम् । धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥
 कथं स धर्मं जानीते येन भ्रात्रा दुरात्मना । युद्धायाभिनिवृत्तेन विलस्य पिहितं मुखम् ॥

ய: " எவன்
 धर्मेण தர்ம னுசரமாய்
 मातरं தாயும்
 जीवतः உயிரோடிருக்கிற
 ज्येष्ठस्य ஜ்யேஷ்ட
 भ्रातुः பரதானின்
 भार्या பத்தினியுமான
 महिषी காதல்
 தேவியை
 जुगुप्सितः பாவரானும் நிந்திக்கப்
 பட்டவனும்
 स्वीकरोति தனக்குரியவனாகிய
 கொண்டானே

येन எந்த
 दुरात्मना दुरாத்மாவினால்
 युद्धायाभिनिवृत्तेन சண்டைவிட்டுக்
 கொண்டுருக்கிற
 विलस्य சகோதரனுடனேயே
 குகையின்
 मुखं வாய்
 पिहितं மூடப்பட்டதோ
 यः सः அப்போர்க்கொத்தவன்
 धर्मं தர்மத்தை
 जानीते அறிகிறது
 कथम् எவ்வண்ணம்.

सत्यात्पाणिगृहीतश्च कृतकर्मा महायशः । विस्मृतो राघवो येन स कस्य तु कृतं स्मरेत् ॥

सत्यात् "ஸத்யத்தையும்
 செய்துவிட்டு
 पाणिगृहीतः கையடித்துக் கொடுத்த
 தவராய்
 कृतकर्मा { கோரிய காரியத்தை
 யும் செய்துமுடித்த
 வரான
 महायशः பெரும் புகழுடைய

राघवः च ராகவனே
 येन எவனால்
 विस्मृतः மறந்துவிடப்பட்ட
 सः அவன் [டாரோ
 कस्य யாருடைய
 कृतं तु உட்காரத்தைத்தான்
 स्मरेत् கினைத்திருக்கப்
 போகிறான்.

लक्ष्मणस्य भयादेन नाधर्मभयभीरुणा । आदिष्टा मार्गितुं सीतां धर्मस्तस्मिन्कथं भवेत् ॥

अधर्मभयभीरुणा "அதர்மம் என்ற பய
 न அல்லாமல் [த்தால்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனுடைய
 भयात् பயத்தின்நிமித்தம்
 येन எவனால்
 सीतां சீதையை

मार्गितुं தேடுவதற்கு
 आदिष्टा அனுப்பப்பட்டார்க
 तस्मिन् அவனிடத்தில் [கொ
 धर्मः தர்மம்
 कथं எவ்வண்ணம்
 भवेत् திருக்கும்.

तस्मिन्पापे कृतघ्ने तु स्मृतिहीने चलात्मनि । आर्यः को विश्वसेजातु तत्कुलीनो जिजीविषुः ॥

कृतघ्ने "தன்நிகெட்டவனும்,
 स्मृतिहीने சம்பிரதாய தெரி
 चलात्मनि சபலகித்தவனுமான
 तस्मिन् அந்த
 पापे மகாபாவிகளிடத்தில்

तत्कुलीनः அந்தக்குலத்தில்
 जिजीविषुः சித்தந்த
 आर्यः கௌரவமாக இருக்க
 को ஆர்யன் [வெண்ணிய
 कः तु எவன் தான்
 जातु வப்படித்தான்
 विश्वरोन् கர்மம் உடையவரால்

राज्ये पुत्रः प्रतिष्ठाप्यः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । कथं शत्रुकुलीनं मां सुग्रीवो जीवयिष्यति ॥

सगुणः वा	"குணமுள்ளவனான [பிணம்]	प्रतिष्ठाप्यः	பட்டம் குட்டப்படு
निर्गुणः अपि	குணமில்லாதவனான [பிணம்]	सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [வான்]
पुत्रः	புத்திரன்	शत्रुकुलीनं	சத்ருகுலத்தில்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	मां	என்னை [பிறந்த]
		कथं	எப்படி
		जीवयिष्यति	உயிரிடுவாயிப்பான்?

भिन्नमन्त्रोऽपराद्धश्च हीनशक्तिः कथं ह्यहम् । किष्किन्धां प्राप्य जीवेयमनाथ इव दुर्बलः ॥

भिन्नमन्त्रः	"நாஜ்யநாசியத்தில் குறைசெய்த	प्राप्य	சென்று,
अपराद्धः	எவனைச் செய்துமுடிக்காத	इव	முற்றிலும்
हीनशक्तिः	ஆற்றல்கெட்ட	दुर्बलः	மிகுறைதரையமிழந்த வனாய்
अहं	நான்	अनाथः	புகுமிடமில்லாதவ
किष्किन्धां च	கிஸ்கிந்தைக்கும்	कथं हि	எப்படித்தான் [ஐய]
		जीवेयम्	உயிரிடுவாயிப்பான்?

उपांशु दण्डेन हि मां बन्धनेनोपपादयेत् । शठः क्रूरो नृशंसश्च सुग्रीवो राज्यकारणात् ॥

सुग्रीवः	"சுக்ரீவன்	उपांशु	பகுதியளவாய்
नृशंसः	நீரக்கமற்றவன்.	बन्धनेन	கிணறலில் வைத்த வான்
क्रूरः	கொடியவன்.	दण्डेन हि	தண்டனையோடு
शठः	கெட்டவன்.	मां	என்னை
च	ஆதலால்.	उपपादयेत्	காலையில் வைப்பான்.
राज्यकारणात्	ராஜ்யத்தின் நீய்த்தாம்		

बन्धनाद्वाऽवसादान्मे श्रेयः प्रायोपवेशनम् । अनुजानीत मां सर्वे गृहान् गच्छन्तु वानराः ॥

वानराः	"வானரர்கள்!	मे	எனக்கு
मां	எனக்கு	प्रायोपवेशनं	பட்டினிகிடந்து உயிரிழத்தலே
अनुजानीत	விடை தரவுங்கள்.	श्रेयः	மேலானது.
बन्धनात्	கிணறலிலிருப்பதைக்	सर्वे च	எல்லோரும்
वा	அல்லது [காட்டிலும்]	गृहान्	விடுகளுக்கு
अवसादान्	உணதனைசெய் அடை வதைவிட	गच्छन्तु	போய்ச் செருங்கன்.

अहं वः प्रतिजानामि नागमिष्याम्यहं पुरीम् । इहैव प्रायमासिष्ये श्रेयां मरणमेव मे ॥

अहं	நான்	एव	இவ் பக்காரிலே
पुरीम्	பட்டணத்திற்கு	मरणं	மரணம்
न आगमिष्यामि	திரும்பி வரமாட்டேன்.	श्रेयः	மேலானது.
		अहं	நான்
इह एव	இவ்விடத்திலேயே	वः	உங்களுக்கு
प्रायं	பரையோடுவசைத்தது	प्रतिजानामि	உறுதியாகச் சொல்ல றுகிறேன்.
आसिष्ये	ஆறுகிப்போனேன்.		
मे	எனக்கு		

अभिवादनपूर्व तु राघवो बलशालिनो ।
वाच्यस्तातो यवीयान्मे सुग्रीवो बानरेश्वरः ।

अभिवादनपूर्व तु राजा कुशलमेव च ॥
॥ १३ ॥

வலசாஹிநி	“ 1. மனதாழ்க்கொண்ட
ராசவீ	நாகன்கனிநுயலும்
அபிவாசனபூர்வ	முதலில் நாளங்குரம்
	பெற்றவர்களுடைய
து	பின்னர்
யவியான்	செறிய
நாத:	தகப்பனாக
வானேசுவர:	வானேசுவரரான

சுமீவ:	சுமீவ
ரஜா நு	ரஜன் வரமுன்
மே	மீனத்
குதால்	கந்திசய்ககணய
நவ	நதந்தி நுமே
அபிவாதநவ் வ	அபிவாதா நபூர்வமாபே
வாப்ய:	செதன்வப்பாடவேண்டி யவர

आरोग्यपूर्वं कुशलं वाच्या माता रुमा च मे

11 96 11

மாநாடு	"தேவாரகும்
உமா	உருகும்
ஆரோக்யபூர்	ஆரோக்யபூர்

மே	நாளை
குதிரை	நத்தெய்தும்புகளைய
வாய்	கொல்லும் தக்கவன்.

मातरं चैव मे तारामाश्वासयितुमर्हथ

|| 24 ||

மே
 நாரா
 மானே
 ஸ்ரீ ச

“எனது
 தாணியின்
 தாணிய [ஓம்]
 எல்லா புகாரத்தா-

ஆத்யாசயினு் தேறுதல் படுத்த
பரீவு வேண்டியவர்களாகி
நிற்கன்.

शकृत्या प्रियपुत्रा सा सानुक्रोशा तपस्विनी ।

चिनष्टं मामिह श्रुत्वा व्यक्तं दास्यति जीवितम् ॥

தபஸிவீ	"பாக்கியக்குறையி
	விரும்புவன்.
சானுகோசா	குழைந்த மனதுள்
	வருள்.
மகத்யா	இயற்கையால்
பிரியபுலா	புத்திரவாத்தவன்
சா	யுவன் முழையவன்

மா	காண்னை
ஶ	ஶ்ரு
விநய	மனோகவலாக
புலா	கருகல்
வ்யக்	ஶ்ருகமாய
ஜிவத்	கருகல்
ஶாஸ்ய	கருகல்

एतावद्वचनं श्रोत्वा कृत्स्नानप्यभिवाद्य च । संविवेशाद्भद्रो भूमौ रुदन्धर्मेषु दुर्मनाः ॥ १७ ॥

அன்பு:	ஆக்கதன்
பூதவந்	துவ்வாறு
வவன்	உறுதிமொழியை
உவவா	சொல்லுகிட்டு,
வூதான் அபி	பெரியவர்களைவழி
அபிவாச	வாங்கு.

சுமீனா:	கீவஸுனம் பொங்கிய மனத்தனாய்
கடந்	கழுதுகொண்டே
மூசு	பூமியில்
தம்பு	தர்ப்பனபகளில்
நா	தட்சணமே
சங்கீத	படுக்தானே,

तस्य संविशतस्तत्र रुदन्तो वानरर्षभाः । नयनेभ्यः प्रमुमुचुरुष्णं वै वारि दुःखिताः ॥

तस्य	அப்படி	रुदन्तः वै	அழுதுகொண்ட
संविशतः	அங்கம் எம் செய்து	नयनेभ्यः	கண்களினின்றும்
	கொண்ட	उष्णं	உஷ்ணமான
तस्य	அப்படியுக்காக	वारि	நீரை
वानरर्षभाः	வானரச் சேரவந்தர்கள்	प्रमुमुचुः	வெடித்தார்கள்.
दुःखिताः	துன்பித்தவர்களாய்		

सुग्रीवं चैव निन्दन्तः प्रशंसन्तश्च वालिनम् । परिवार्याद्भद्रं सर्वे व्यवसन् प्रायमासितुम् ॥

सर्वे	எல்லோரும்	भद्रं	அங்கதனை
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு,
निन्दन्तः	நிந்தித்துக்கொண்டு	प्राय एव	பரையே படுவதனை,
वालिन्	வாலியை	आसितुं	அனுங்குக [யே]
प्रशंसन्तः	புகழ்வாய்வு புகழ்ப	च च	தட்சணமே
	வர்களாய்	व्यवसन्	விக்கயித்தார்கள்.

मत् तद्वालिपुत्रस्य विज्ञाय पुवर्गर्षभाः । उपसृश्योदकं सर्वे प्राङ्मुखाः समुपाविशन् ॥२०॥

पुवर्गर्षभाः	வானரசுத்தவர்கள்	प्राङ्मुखाः	கிழக்குநோக்கிய
सर्वे	எல்லோரும்		வர்களாய்
वालिपुत्रस्य	வாலிபுத்திரனின்	उदकं	நீரத்தை
तत्	அந்த	उपसृश्य	ஆசனம்செய்து,
मत्	என்னைத்தனை	समुपाविशन्	உட்கார்ந்துகொண்
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,		டார்கள்.

दक्षिणाश्रेषु दर्पेषु उदक्तीरं समाश्रिताः । सुसूर्पयो हरिश्रेष्ठा एतक्षममिति स्म ह ॥२१॥

उदक्तीरे	நீரக்கரைகளை	एतत्	இதுவே
समाश्रिताः	அடைந்தவர்களான	क्षमं	எற்றது,
हरिश्रेष्ठाः	வானரச்சேரவந்தர்கள்	इति	என்று
दक्षिणाश्रेषु	தெற்கு தனியாகப்	सुसूर्पयोः स्म	{ உரிமை இழக்க எண்
	பாப்பப்பட்ட		ணங்கொண்டவர்களா
			யிருந்தார்கள்.
दर्पेषु	தர்ப்பங்களில்	ह	காண்.

रामस्य वनवासं च क्षयं दशरथस्य च । जनस्थानवधं चैव वधं चैव जटायुषः ॥ २२ ॥

हरणं चैव वैदेह्या वालिनश्च वधं रणे । रामकोपं च वदतां हरीणां भयमागतम् ॥ २३ ॥

एवं वदद्भिर्वहुभिर्महीधरो महाद्रिकूटप्रतिमैः पुवङ्गमैः ।

बभूव संनादितनिर्झरान्तरो भृशं नदद्भिर्नलदैरिवोल्बणैः

॥ २४ ॥

ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமஸூட்டைய
வனவாஸே ஸ	வனவாஸத்தையிலும்,
தசரதஸ்ய	தசரதரின்
க்யே ஏவ	மகனத்தையையும்,
ஜனஸ்யாவஸதே ச	ஜனஸ்தானத்தின்
	அழிவுபட்டதையும்,
வீதேஹா:	வைதேஹியின்
ஹரணே ச	அபஹ்ரணத்தையையும்,
ஜடாயுஸ:	ஜடாயுஸின்
வதே ஏவ	வதைதையையும்,
வாஸின:	வாஸினின்
ரணே	யுத்தத்தின்
வதே ச	வதைதையையும்,
ராமகோபே ச	ஸ்ரீராமஸூட்டைய
	கொபத்தையையும்,
ச	இவைகளுள்ளின்று
ஹரிணே ஏவ	வானரர்களுக்கும்
ஹராதே	சம்பலித்த

பயே ச	ஆதத்தையும்
வதா	பெய்க்கொண்டிருக்கு
	காரில்
மஹாவிசுதபநிம்:	கொடுபதைக்கொடுக்க
	ஊக்கொப்பான
ஏவ	பெய்க்கொண்டிருந்து
வதா:	பெய்க்கொண்டிருந்த
வதுமி:	அனைக [வர்களுடைய
பூவதம்:	வானரர்களால்
உதய:	நெருக்குண்ட
வது:	அதிமுக
மஹி:	முடிங்குந்த
ஜலதே: இவ	மேகங்களைப்போல
மஹிவ:	மக:
சஸாதி-	சுதிரால் முழங்குகி
நிஸாநத:	த அருகிலேயுடை
	யதுக
வபூவ	விளக்கிற்று.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

ஆதित: ஸ்லோக: 11455

கிஷ்கிந்தாக்காண்ட் ஆதित: ஸ்லோக: 2203

பஹுவ்யாச: சரீ:—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ 56 ॥

अद्दसंपातीनो: संवाद:—அங்கதனுடையவும் ஸம்பாதியினுடையவும் ஸம்வாதம்

उपविष्टास्तु ते सर्वे यस्मिन्मायं गिरिस्थले । हरयो गृध्रराजश्च तं देवमुपचक्रमे ॥ १ ॥

தே	அந்த
சर्वे	எல்லா
हरयः	வானரர்களுக்கும்
यस्मिन्	எந்த
गिरिस्थले	மலைமேலுள்ளதில்
मायं	பாடியோபவேசத்தை

उपविष्टा:	அடைந்திருந்தார்
	கனோ,
तं	அந்த
देशे तु	இடத்தையே
गृध्रराजः च	கழுஞ்சாதுக்கும்
उपचक्रमे	கிட்டுனர்.

संपातिर्नाम नाम्ना तु चिरञ्जीवी विहङ्गमः । भ्राता जटायुषः श्रीमान्प्रख्यातबलपौरुषः ॥

नाम्ना	பெயரினால்
संपातिः तु	ஐம்பாதிமென்று
नाम	கூறப்படும்
चिरञ्जीवी	நீடித்த ஆயுளுடைய
विहङ्गमः	ஹ்ரபதவை. [யவர்,

जटायुषः	ஜடாயுஸின்
भ्राता	சகோதரர்,
श्रीमान्	பிரபாவமுள்ளவர்.
प्रख्यात-	பிரசித்தமான பஸப
बलपौरुषः	ராக்கிரமங்குன்றற்றவர்.

कन्दरादभिनिष्क्रम्य स विन्ध्यस्य महागिरेः । उपविष्टान्हरीन्दृष्ट्वा हृष्टात्मा गिरमब्रवीत् ॥

ச:	அவர்	ஹரிந்	வானரர்களை
विन्ध्यस्य	விக்ந்திய	दृष्ट्वा	கண்டு,
महागिरेः	மகாகிரியின்	हृष्टात्मा	மகிழ்ச்சியடைந்தவராய்
कन्दरात्	காண்டராரின்	गिरं	பொழியை
अभिनिष्क्रम्य	வெளிவந்து,	अब्रवीत्	வெளிப்படச்
उपविष्टान्	பெரியோபவிஸ்தம்		சொன்னான்.
	செய்த		

विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते । यथाऽयं विहितो भक्ष्यश्चिरान्मद्यमिहागतः ॥

लोकं	"உலகத்தில்	मद्यं	எனக்கு
विधिः	விதிப்பயன்	यथा	என்றே
नरं	மனிதனை	विहितः	நியமிக்கப்பட்ட,
विधानेन	விதியையொத்தே	अयं	இந்த
अनुवर्तते	தொடருகிறது.	भक्ष्यः	உணவு
	{ இது பாரம்பரியமாய்	इह	இப்பொழுது
किल	{ கேள்வியால் தெரிந்	चिरात्	நெடுங்காலங்கழித்து,
	தகொண்ட சம்கதி.	आगतः	தானாகவந்தது."

परं पराणां भक्ष्ये वानराणां मृतं मृतम् । उवाचैतद्वचः पक्षी तान्निरीक्ष्य प्लवङ्गमान् ॥

पक्षी	பறவை	मृतं मृतं	உயிரினைழந்த பிணக்க
वान्	அந்த		ளை ஒன்றொன்றாக
प्लवङ्गमान्	வானரர்களை	परं	வேண்டியமட்டும்
निरीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,	भक्ष्ये	தின்னுலென்" என்கிற
पराणां	பெருத்தவர்களை	एतत् वचः	இந்த பொழியை
वानराणां	"வானரர்களின்	उवाच	சொல்லிற்று.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भक्ष्यलुब्धस्य पक्षिणः । अद्भुतः परमायस्तो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥६॥

भक्ष्यलुब्धस्य	உணவாசைகொண்ட	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	परमायस्तः	மிகவும். மிகையாய்
पक्षिणः	பறவையின்		மடைந்தவனாய்
तत्	அந்த	हनुमन्तं	ஹனுமனாரப்பார்த்து
वचनं	பொழியை	अथ	ஆப்பொழுது
अद्भुतः	அங்கதன்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पश्य सीतापदेशेन साक्षाद्देवस्वतो ययः । इमं देशमनुयातो वानराणां विपत्तये ॥ ७ ॥

सीतापदेशेन	ஸீதையென்ற விபா	साक्षात् ययः	பாத்தபடியை யாரளை
	கூங்கொண்டு	इमं	இந்த
वानराणां	வானரர்களின்	देशं	இடத்திற்கு
विपत्तये	ஆழிவின் பொருட்டு	अनुयातः	வந்தொருங்கியுள் ;
देवस्वतः	தெய்வவந்தவென்ற	पश्य	காண்.

ராமஸ்ய ந க்ருத் கார்யே ராஜா ந ச வச: க்ருத் | ஹரிணாபியமஜாதா விபசி: சஹஸாஸ்யதா ||

ராமஸ்ய	" ஸ்ரீராமருண்டய	ஹரிணா	வாணசர்களுக்கு
கார்யே	கார்யம்	ஹ	இந்த
ந க்ருத்	செய்யப்படவில்லை.	அஜாதா	எதிர்பாராத
ராஜ:	அரசருண்டய	விபசி:	விபத்தி
வச: ச	கட்டினாரும்	சஹஸா	தெரியாமலே
ந க்ருத்	வினாவிவற்றப்படவில்லை.	அமதா	வந்திருக்கின்றது.

வேதேஷா: ப்ரியகாமேன க்ருத் கர்ம ஜடாயுபா | சூத்ராஜேன யத்ந த்ருத் வஸ்ததஷேபத: || ௯ ||

வேதேஷா:	" வைத்தெகிக்கு	யத்	எதுவோ
ப்ரியகாமேன	நன்மைசெய்ய மனக் கொண்டு	தத்	அது
சூத்ராஜேன	கழுதரசருண	க்ருத்	செய்யப்பட்டது.
ஜடாயுபா	ஐடாயுவால்	வ:	நமக்கு
தஸ	அந்த ப்ராஸத்தில்	அஷேபத:	முற்றிலும்
கர்ம	செய்யவேண்டியது	த்ருத்	தெரிந்த விஷயமே.

தथा सर्वाणि भूतानि तिर्यग्योनिगतान्यपि । प्रियं कुर्वन्ति रामस्य त्यक्त्वा प्राणान्यथा वयम् ॥

अन्योन्यमुपकुर्वन्ति स्नेहकारुण्ययन्त्रिताः ॥ १० ॥

तथा	" அப்படியே	त्यक्त्वा	லகியம் செய்வது
तिर्यग्योनिगतानि	திர்யம் துன்பங்களை யடைந்த	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு (விட்டு,
सर्वाणि	எல்லா	प्रियं	உதவியை
भूतानि	பிராணசிகருநர்,	कुर्वन्ति	புரிகின்றன.
वयं	நாம்	स्नेहकारुण्य- यन्त्रिताः	ப்ரிதியாலும் திரக்கத் தாலும் கட்டுண்ட வர்களும்
यथा	அப்படியேயே அப்படி	अन्योन्यं	தனித்தனியே
प्राणान् अपि	உயிர்களையப் கூட	उपकुर्वन्ति	உதவியை செய்கின்றன.

ततस्तस्योपकारार्थं त्यजतात्मानमात्मना । प्रियं कृतं हि रामस्य धर्मज्ञेन जडायुषा ॥ ११ ॥

ततः हि	" அது திருநீலத்தான்	धर्मज्ञेन	தர்மமுணர்ந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	जडायुषा	ஐடாயுவால்
उपकारार्थं	பலனிக்ஷிணடபுரிய	तस्य	அவருக்கு
आत्मना	தானே	प्रियं	உதவி
आत्मानं	பிராணனை	कृतम्	புரியப்பட்டது.
त्यजता	விட்ட		

राघवार्थे परिश्रान्ता वयं संत्यक्तजीविताः । कान्ताराणि प्रपन्नाः स्म न च पश्याम मैथिलीम् ॥

वयं	"நாம்,	प्रपन्नाः	புருந்தவர்களாய்
राघवार्थे	ஸ்ரீராமனின்	संत्यक्तजीविताः	உயிர்போகின்றவர்கள்
	காரியத்தில்		களாய்
परिश्रान्ताः	{ மிகப் பிரயாசைகையு யெடுத்துக்கொண் டவர்களாய்	स्म	ஆனாலும்.
कान्ताराणि	குறைகளையும்	च	இன்னும்
		मैथिली	மைதிலியை
		न पश्याम	கண்டோமில்லை

स सुखी गृध्रराजस्तु रावणेन हतो रणे । मुक्तश्च सुधीवभयाद्गतश्च परमां गतिम् ॥ १३ ॥

सु	"இவ்வுலகத்தில்	सुधीवभयात् च	சுக்ரீநாடுண்டய டாய்த்
रणे	யுத்தத்தில்		திரிகுந்தும்
रावणेन	ராவணனால்	मुक्तः	தப்பித்துக்கொண்
हतः	கொல்லப்பட்ட		டார்.
गृध्रराजः	கழுகரசர்.	परमां	மிகவும் மேலான
सुखी	புண்பகாரி.	गतिं च	மேலகூத்தனையும்
सः	அவர்	गतः	அடைந்தார்.

जशयुषो विनाशेन राज्ञो दशरथस्य च । हरणेन च वैदेयाः संशयं हरयो गताः ॥ १४ ॥

रामलक्ष्मणयोर्वास अरण्ये सह सीतया । राघवस्य च बाणेन बालिनश्च तथा वधः ॥ १५ ॥

रामकोपादशेषाणां राक्षसानां तथा वधः । कैकेय्या वरदानेन इदं हि विकृतं कृतम् ॥

कैकेय्याः	"கைகேயிக்கு	हरणेन च	அரணியிக்குள்ளாயும்
वरदानेन हि	வரங்கொடுத்ததா	हरयः	ஹரர்கள்
कृतं	விளைந்த	संशयं गताः	பரணாய்த் தையடைந்
विकृतं	கேடு		தவர்கள்.
इदं	இது.	तथा	ஆப்படியே
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	राघवस्य	ஸ்ரீராமனுடைய
अरण्ये	காட்புள் [குறுண்டய	बाणेन च	பாணத்தாடுகையே
सीतया सह	சீதைபோகுகூட	बालिनः	வாலிரின்
वासः	வாஸம்	वधः	மரணம்;
दशरथस्य	தசரத	तथा	ஆப்படியே
राज्ञः च	மன்ன குண்டயவும்	रामकोपात्	ஸ்ரீராமன்கொடுத்ததால்
जशयुषः च	ஜடயுஷனுடையவும்	राक्षसानां	இராசதமர்களின்
विनाशेन	மரணத்தோடுகையே	अशेषाणां	உள்ளொழுகுநர்
वैदेयाः	வைதேயிகளுடைய	वधः	அழிவு.

तदसुखमनुकीर्तितं वचो भुवि पतितांश्च सर्पाक्ष्य बानरान् ।

*भृशचलितमतिर्महामतिः कृपणमुदाहृतवान्स गृध्राद्

॥ १७ ॥

सः	அந்த
महामतिः	மகாமதியான
गृधराद्	கழுநகரார்
भुवि	பூமியில்
पतितान्	விழுந்து கிடக்கிற
वानरान् च	வானரர்களையும்
अनुकीर्णितं	சொல்லப்பட்ட
असुखं	விவரம் முற்றிலும் தெரியாத

तन्	அந்த
वचः च	பேச்சையும்
समोक्ष्य	கவனித்துப்பார்த்து,
भुवचक्षितमतिः	மிக்க சஞ்சலமடைந்த மனத்தராய்
कुपणं	{ இன்னது செய்கிற தென்று தெரியாத நிலைமையை
उदाहृतवान्	காட்டினார்.

तत्तु श्रुत्वा तदा वाक्यमङ्गदस्य मुखोदृतम् । अवधीद्वचनं गृध्रस्तोक्षणतुण्डो महास्वनः ॥

तीक्ष्णतुण्डः	கூரான அலகை புண்டைய,
महास्वनः	பெரிய குரலுமுடைய
गृध्रः	கழுகு,
तदा	அப்பொழுது
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய

मुखोदृतं	வாயிலிருந்து வந்த
तत् वाक्यं	அம்மொழியை
श्रुत्वा	கேட்டு,
तु	இது விஷயத்தில்
वचने	ஒரு மொழியை
अवधीत्	சொல்லிற்று.

कोऽयं गिरा घोषयति प्राणैः प्रियतमस्य मे । जटायुषो वधं भ्रातुः कम्पयन्निव मे मनः ॥

मे	“எனக்கு
प्राणैः प्रियतमस्य	உயிரினுமினிய
भ्रातुः	ஸகோதரனான,
जटायुषः	ஜடாயுவினுடைய
वधं	மரணத்தை பற்றி
मे मनः	எனது மனதை

कम्पयन्	நடுக்கமுறச்செப்பவ
अयं	இவன் [ஐய]
गिरा	நல்ல பேச்சால்
घोषयति	புகழ்க்கிறான்.
कः	யாரோ
इव	அறியவேண்டும்.

कथमासीजनस्थाने युद्धं राक्षसगृध्रयोः । नामधेयमिदं भ्रातुश्चिरस्याद्य मया श्रुतम् ॥२०॥

भ्रातुः	“சகோதரனுடைய
इदं	இந்த
नामधेयं	பெயரானது,
मया	என்னால்
चिरस्य	வெகுநேரத்திற்குப் பிறகு
अद्य	இப்பொழுது

श्रुतं	கேட்கப்பட்டது.
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்
राक्षसगृध्रयोः	இராக்ஷஸனுக்கும் கழுநகருக்கும்
युद्धं	யுத்தம்
कथं	எப்படி
आसीत्	உண்டாயிற்று?

इच्छेयं गिरिदुर्गाच्च भवद्भिरवतारितुम्

॥ २१ ॥

गिरिदुर्गात्	“மலைத் தூர்க்கதி பிறகு
--------------	---------------------------

भवद्भिः च	உக்களர்களையே
अवतारितुं	இறக்க
इच्छेयम्	விளம்புகின்றேன்.

यवीयसो गुणज्ञस्य श्लाघनीयस्य विक्रमैः । अतिदीर्घस्य कालस्य परितुष्टोऽस्मि कीर्तनात् ॥

अतिदीर्घस्य	“ நீடித்த	गुणज्ञस्य	குணங்களை யறிந்தவ
कालस्य	காலத்திற்கு முன்		ஹமான்
विक्रमैः	பரம்கொடுமக்களினால்	यवीयसः	தய்வியனுடைய
श्लाघनीयस्य	கொண்டாடத்தகுந்த	कीर्तनात्	புகழ்தலால்
	வனாய்	परितुष्टः अस्मि	மிகவும் சந்தேகமாக மடைந்தேன்.

तदिच्छेयमहं श्रोतुं विनाशं वानरर्षभाः । भ्रातुर्जटायुपस्तस्य जनस्थाननिवासिनः ॥ २३ ॥

तत्	“ துணையால்	भ्रातुः	உடன் பிறந்த
वानरर्षभाः	வானர வீரர்கள் !	जटायुवः	ஐடாயுதின்
जनस्थान- }	ஜனத்தானத்தில்	विनाशं	பாணத்தைப்பற்றி
निवासिनः }	வாழித்துக்கொண்	अहं	நான்
	டிருந்த	श्रोतुं	அறிய
तस्य	அந்த	इच्छेयम्	கிறும்புகிறேன்.

तस्यैव च मम भ्रातुः सखा दशरथः कथम् । यस्य रामः प्रियः पुत्रो ज्येष्ठो गुरुजनप्रियः ॥

गुरुजनप्रियः	“ பெரியோரால் கிறும்	दशरथः एव	தசரதரே
रामः	ஸ்ரீராமர் [பப்படும்]	मम	எனது
प्रियः	அன்பிற்குரிய	भ्रातुः	தம்பியான
ज्येष्ठः	மூத்த	तस्य	அவனுக்கு
पुत्रः	பிள்ளை	सखा	தொழுகின்றவனது
यस्य	எவருக்கோ அந்த	कथं च	எப்படி ?

सूर्योऽशुदग्धपक्षत्वाच्च शक्रोऽम्युपसर्पितुम् । इच्छेयं पर्वतादस्मादवतर्तुमरिन्दमाः ॥ २५ ॥

अरिन्दमाः	“ தாயகலிகளை !	अस्मान्	இந்த
सूर्योऽशुदग्ध- }	சூர்யகொணங்களால்	पर्वतात्	பர்வதத்திலிருந்து
पक्षत्वात् }	எரிந்துபோன சிற	अवतर्तुं	இறங்கிவிட
	குடையவனுதனால்	इच्छेयम्	வேண்டுமென்று
उपसर्पितुं	கிட்டலா		கிறும்புகிறேன்.”
न शक्नोमि	முடியா திருக்கிறேன்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

சமபஞ்சாச: சரோ:—இப்பத்தேழாவது வாக்கம் || 47 ||

நிஸிளராமவृத்தான்தகதனம்—ஸ்ரீராமவிருத்தார்த்தத்தை பூராவும் சொல்லுது.

शोकाद्भ्रष्टस्वरमपि श्रुत्वा ते हरियूथपा: । अदधुनैव तद्वाक्यं कर्मणा तस्य शङ्किता: ॥ १ ॥

शोकाद्	சோகத்தால்	श्रुत्वा अपि	கேட்டும்,
भ्रष्टस्वरं	நாத்தமுதழுத்தும் பேசிய	तस्य	அதனுடைய
तत् वाक्यं	அம்மொழியை	कर्मणा	செய்கையினால்
ते	அந்த	शङ्किता:	ஸந்திகழுந்தவர் களாய்
हरियूथपा:	வானரோத்தமர்கள்	न अदधु: एव	நம்பவேண்டலை.

ते प्रायमुपविष्टास्तु दृष्ट्वा गृध्रं सुवङ्गमा: । चकुर्बुद्धिं तदा रौद्रां सर्वाङ्गां भक्षयिष्यति ॥ २ ॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	न:	நம்
उपविष्टा:	அடைந்துள்ள	सर्वान्	எல்லோரையும்
ते	அந்த	भक्षयिष्यति	பகித்துவிடென்ற
सुवङ्गमा:	வானரங்கள்	रौद्रां	குருமான்
गृध्रं	கழுதை	बुद्धिं तु	எண்ணத்தையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तदा	அப்பொழுது
		चक्रु:	கொண்டார்கள்.

सर्वथा प्रायमासीनान्यदि नो भक्षयिष्यति । कुतकृत्या भविष्याम: क्षिप्रं सिद्धिमिनो गता:॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	इत:	இதனுடைய
आसीनान्	அடைந்த	क्षिप्रं	சீக்கிரத்தினையே
न:	நம்மை	कुतकृत्या:	கருதார்க்கச்சொல்
सर्वथा	எப்படியும்	सिद्धिं गता:	பெற்றை பெற்றவர் களாய்
भक्षयिष्यति	பகித்துவிடும்;	भविष्याम:	ஆவோம்."
यदि	அப்படியானால்		

एतां बुद्धिं ततश्चक्रु: सर्वे ते वानरर्षभा: । अवतार्य गिरे: शृङ्गाद्भ्रमाद्वाङ्गदस्तदा ॥ ४ ॥

ते	அந்த	तदा	அச்சமயத்தில்
वानरर्षभा:	வானரசரோஷ்டர்கள்	अङ्गद:	அங்கதன்
सर्वे	எல்லோரும்	गिरे:	மலையின்
एतां	இந்த	शृङ्गाद्	கிசுத்தினின்று
बुद्धिं	அறிப்பிராயத்தை	अवतार्य	இறக்கி,
चक्रु:	கொண்டார்கள்.	गृध्रं	கழுதைப்பார்த்து
तत:	அப்படியிருந்தும்	आह	சொன்னான்.

वभूवर्क्षरजो नाम वानरेन्द्रः प्रतापवान् । ममार्यः पार्थिवः पक्षिन्धार्षिकस्तस्य चात्मजौ ॥

पक्षिन्	“ பகழியாரே !	धार्मिकः	தர்பகுணமுடையவர்.
वक्षरजः	ரிக்ஷரஜன்	पार्थिवः	ராஜரீகப் பரபுத்வம்
नाम	என்று பெயருடைய	मम	எனக்கு [பெற்றவர்.
वानरेन्द्रः	குரு வானரவேந்தர்	आर्यः	குரு
अभुव	இருந்தார்.	तस्य	அவருக்கு
प्रतापवान्	பிரதாபமுடையவர்.	आत्मजौ च	இரண்டு குமாரர்கள்.

सुग्रीवश्चैव वाली च पुत्राबोधवलाबुधौ । लोके विभुतकर्माऽभूद्राजा वाली पिता मम ॥६॥

वाली च	“ வாலியென்பவரும்	पिता	பிதாவாகிய
सुग्रीवः च	சுகரீவரென்பவரும்	वाली	வாலியெனும்
उभौ	இரண்டு	राजा एव	அரசர்தான்
पुत्रौ	குமாரர்கள்.	लोके	உலகத்தில்
ओधवलौ	அனவற்ற பலமுடை யவர்கள்.	विभुतकर्मा	பேர்பேரான தொழி லாற்றலுடையவராக
मम	எனது	अभुव	இருந்தார்.

राजा कुत्सस्य जगत इक्ष्वाकूणां महारथः । रामो दाशरथिः श्रीमान्पविष्टो दण्डकावनम् ॥
लक्षणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । पितुर्निदेशनिरतो धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥

दाशरथिः	தசரத குமாரராகிய	पन्थानं	வழியைய
रामः	ராமர்	आश्रितः	பற்றியவராய்
कुत्सस्य	குகஸ	पितुः	பிதாவின்
जगतः	உலகிற்கும்	निदेशनिरतः	கட்டினைப்படி கடப்ப வராய்
राजा	அரசர்.	आला	தம்பி
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகு வம்சத்த வர்களுடைய	लक्षणेन सह	லக்ஷணையோடும்
महारथः	பேர்பேரான போர் வீரர்.	भार्यया	மனைவி
श्रीमान् अपि	சீமானாக இருந்தாய்	वैदेह्या च	வைதேகியோடும்
धर्म्यं	தரும	दण्डकावनं	தண்டகாவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या जनस्यानाद्रावणेन हता बलान्

॥ ९ ॥

तस्य	அவருடைய	रावणेन	ரா வணனாலும்
भार्या	மனைவி	बलान्	பலாத்காரமாய்
जनस्यानाद्	ஜனஸ்தானத்திலி ருந்து	हता	திறுடிக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

स राज्ये स्थापितस्तेन सुग्रीवो वानरेश्वरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

येन	" இக்காரணத்தால்	वानरेश्वरः	வானரசர்களுக்கு ஆதி
सः	ஆந்த		பரமம்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	स्थापितः	நிலைநிறுத்தப்பட்டார்.
वानरमुख्यानां	வானரசர்களுக்குட்பட்டவர்களு	तेन	அவரால்
राज्ये	ராஜ்யத்தில் [ஊடய]	वयं	நாங்கள்
राजा	ஆரசராக	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டோம்.

एवं रामप्रयुक्तास्तु मार्गमाणास्ततस्ततः । वैदेहीं नाभिगच्छामो रात्रौ सूर्यप्रभामिव ॥१६॥

एवं	" இவ்விதம்	वैदेहीं	வையிதேனைய
रामप्रयुक्ताः	ஸ்ரீராமருக்காகப் பாடு படுபவர்களாய்	रात्रौ	இரவில்
ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்	सूर्यप्रभां	சூரியவெளிச்சத்தை
मार्गमाणाः	தேடுபவர்களாய்	इव	போல
तु	ஆகியும்	व अभिगच्छामः	கண்டோமில்லை.

ते वयं दण्डकारण्यं विचित्य सुसमाहिताः । अज्ञानाच्च प्रविष्टाः स्म धरण्यां विवृतं विलम् ॥

ते	" ஆந்த	विचित्य तु	ஆராய்ந்து தேடியும்,
वयं	நாங்கள்	अज्ञानात्	தெரியாமையால்
सुसमाहिताः	அதிக கவனமுள்ள வர்களாய்	धरण्यां	பூமியில்
		विवृतं	வாய் திறந்திருந்த
		विलं	பிலத்தை
दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தை	प्रविष्टाः स्म	புகுந்தோம்.

मयस्य मायाविहितं तद्विलं च विचिन्वताम् । व्यतीतस्तत्र नो मासो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य	" மயனுடைய	नः	எங்களுக்கு
मायाविहितं	மாயையால் செய்வப் பட்ட	राज्ञा	ஆரசரால்
		समयः	தவணையாக
तत्	அந்த	कृतः	சுறிப்பிட்டிருந்த
विलं	பிலத்தை	मासः	ஒருமாதம்
च	முற்றிலும்	यः	எதுவோ அதுவும்
विचिन्वतां	தேடித்திரிந்துகொண் டிருந்த	तत्र	அங்கேயே
		व्यतीतः	கடக்கப்பட்டது.

ते वयं कपिराजस्य सर्वे वचनकारिणः । कृतां संस्थामतिक्रान्ता भयात्प्रायमुपास्यहे ॥

ते	" ஆந்த	संस्थां	தவணையை
वयं	நாங்கள்	अतिक्रान्ताः	மீறியவர்களாய்
कपिराजस्य	வானரசவெந்தனுடைய	सर्वे	எல்லோரும்
वचनकारिणः	வாக்களுக்குட்பட்டு நடப்பவர்கள்.	भयात्	பயந்து
		प्राये	பிராயோபவேசத்தை
कृतां	சுறித்த	उपास्यहे	அனுஷ்டிக்கிறோம்.

क्रुद्धे तस्मिन्स्तु काकुत्स्थे सुग्रीवे च सलक्ष्मणे । गतानामपि सर्वेषां तत्र नो नास्ति जीवितम् ॥

तस्मिन्	அந்த	गतानां	திரும்பிவந்த
सलक्ष्मणे	ஸலக்ஷ்மணருடனிருக்	नः	எங்கள்
काकुत्स्थे	காகுத்ஸ்தரும், [கி.த	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
सुग्रीवे च	சுகிரீவரும்	तत्र	அங்கே
क्रुद्धे तु	கோபங்கொண்டிருக்	जीविते अपि	உயிருடனிருத்தல்
	கும்பொழுது	न अस्ति	இராது." [கூட

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11500

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2248

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தியெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௮ ॥

लङ्कायां सीतास्थानप्रदर्शनम्—வங்கையில் ஸீதை இருப்பதைக் காண்பிப்பது.

इत्युक्तः करुणं वाक्यं वानरैस्त्यक्तजीवितैः । सवाष्पो वानरान्मृधः मत्स्युवाच महास्यनः ॥

त्यक्तजीवितैः	நிராணனை விட து	उक्तः	சொல்லப்பட்ட
	ணந்திருக்கிற	महास्यनः	பெரிய குரையுடைய
वानरैः	வானரர்களால்	मृधः	கழுகு
इति	இந்த	सवाष्पः	கண்களில் நீர்த்ததும்ப
करुणं	இரக்கமுண்டாகும்	वानरान्	வானரர்களைப்
	படியான		பார்த்து
वाक्यं	சமரசரத்தை	मत्स्युवाच	பதில் சொல்கிறது.

यवीयान्मम स भ्राता जटायुर्नाम वानराः । यमाख्यात इतं युद्धे रावणेन वशीयसा ॥२॥

वानराः	“வானரர்கள் !	जटायुः	கூடயுகேனும்
वलीयसा	வலிய	नाम	பெயரையுடைய
रावणेन	ராவணனால்	सः	அவன்
युद्धे	யுத்தத்தில்	मम	எனது
इतं	கொல்லப்பட்டதாக	यवीयान्	இவைய
व	எவனை	भ्राता	சகோதரன்.
आख्यात	சொன்னீர்களே		

वृद्धभावादपक्षत्वाच्छृण्वंस्तदपि मर्षये । न हि मे शक्तिरद्यास्ति भ्रातुर्वैरविमोक्षणे ॥ ३ ॥

वृद्धभावान्	“வயதின் முதிமை	हि	எனென்றால்
	யாலும்,	अथ	இப்பொழுது
अपक्षत्वात्	கிறகின்மைமற்றாலும்,	भ्रातुः	சகோதரனுடைய
तत्	அதை	वैरविमोक्षणे	பழிக்குப்பழி காங்கு
शृण्वन् अपि	கேட்டவனாக இருக்க	मे	எனக்கு [தலில்
	கூட,	शक्तिः	திறமை
मर्षये	பொறுத்திருக்கிறேன்.	न अस्ति	கிடையாது.

पुरा वृत्रवधे वृत्ते स चाहं च जयैषिणौ । आदित्यमुपयातौ स्खो ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् ॥

புரா	முன் ஒருநகரத்தில்	ரஷிமாலின்	சொனவரிசைகளால்
வூவவெ	விருத்தரகரவதம்		சூழப்பட்டதாய்
வூ	கடந்தபொழுது	வலன்	ஜ்வலித்துக்கொண்
ச: வ	அவனும்		டிருந்த
அஹ் வ	நானும்	ஆதित்ய	ஆதித்யனை
ஜயேஷிணௌ	{ ஒருவரை ஒருவர் வெள்ள வீரும்பியவர் களாய்	उपयातौ स्वः	கிட்டிப் பறந்து சென் றோம்.

आवृत्त्याकाशमार्गेण जवेन खो गतौ भृशम् । पथ्य प्राप्ते सवितरि जटायुरवसीदति ॥ ५ ॥

आकाशमार्गेण	ஆகாசமர்க்கமாய்	सवितरि	சூரியன்
भृशं	மிகவும்	मध्यं	உச்சியை
जवेन	வேகத்தோடு	प्राप्ते	அடைந்தபொழுது
आवृत्त्य	சுற்றிச்சுற்றி,	जटायुः	கூடாய்
गतौ स्वः	சென்றோம்.	भवसीदति	கிளைப்புற்றான்.

तमहं भ्रातरं दृष्ट्वा सूर्यरश्मिभिरार्दितम् । पक्षाभ्यां छादयामास स्नेहास्परमविड्वलम् ॥ ६ ॥

भ्रातरं	தம்பியரை	दृष्ट्वा	கண்டு,
हं	அவனை	अहं	நான்
सूर्यरश्मिभिः	சூரியகிரணங்களால்	स्नेहात्	அன்பினால்
आर्दितं	களைப்புற்றவனாகவும்,	पक्षाभ्यां	இரண்டு சிறகுகளினால்,
परमविड्वलं	மிகக் கொம்பறந்தவனாகவும்,	छादयामास	மறைத்தேன்.

निर्दग्धपक्षः पतिता विन्ध्येऽस्मिन् वानरोत्तमाः । अहस्मिन्वसन्भ्रातुः प्रवृत्तिं नोपलक्षये ॥

वानरोत्तमाः	"வானரோத்தமர் களை !	अहं	நான்
अस्मिन्	இந்த	अस्मिन्	இதில்
विन्ध्ये	விந்தியமலையில்	वसन्	வசிக்கழிப்பவனாய்
निर्दग्धपक्षः	சிறகெரிந்தவனாய்	भ्रातुः	தம்பியின்
पतिताः	விழுந்தவனானேன்.	प्रवृत्तिं	செய்தி ஒன்றையும்
		न उपलक्षये	அறியேன்."

जटायुषस्त्वेवमुक्तो भ्रात्रा संपातिना तदा । युवराजो महाप्रज्ञः प्रपुष्पाचङ्कदस्तदा ॥ ८ ॥

जटायुषः	கூடாயுளின்	उक्तः	சொல்லப்பட்ட
भ्रात्रा	பிரதாநவான	महाप्रज्ञः तु	பெரிவுடையவனும்,
संपातिना	வழம்பாதினன்	युवराजः	நினைவரானுமான்
तदा	அப்பொழுது	अङ्कदः	அங்கதன்
एषः	பேற்சொல்லிய வண்ணம்	तदा	அப்பொழுது
		प्रपुष्पाच	பதிலாக உரைத்தான்.

जटायुषो यदि भ्राता श्रुतं ते गदिनं पया । आख्याहि यदि जानासि निलयं तस्य रक्षसः ॥

தே	“ உமக்கு	ஆதா யடி	பிரதாஸாக இருப்ப
மயா	என்னால்	தச்ய	அந்த [தால்,
गदिनं	கொல்லப்பட்டது,	रक्षसः	ராசநஸனுடைய
श्रुतं	கேட்டறிந்துகொள்	निलयं	இருப்பிடத்தை
	ளப்பட்டது.	जानासि यदि	அறிவிர் ஆகில்,
जटायुषः	ஜடாயுவக்கு	आख्याहि	கொல்லும்.

अदीर्घदर्शिनं तं वा रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्तिके यदि वा दूरे यदि जानासि शंस नः ॥

अन्तिके वा	“ சமீபத்திலோ,	रावणं	ராவணனை
दूरे यदि	அல்லது தூரத்திலோ	जानासि	அறிவிர்
अदीर्घदर्शिनं	தீர்க்காமலோசனையில்	यदि	ஆகில்,
	லாத	नः	எங்களுக்கு
राक्षसेश्वरं	ராசநஸாதிபனாகிய	शंस	கொல்லும்.
तं	அந்த	वा	அறிய விரும்புகிறோம்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा व्येष्टो भ्राता जटायुषः । आत्मानुरूपं वचनं वानरान् समर्हषयन् ॥

ततः	இதன்மேல்,	समर्हषयन्	மகிழ்ச்சிப்பவராய்
महातेजाः	மிகுத்திறமையுடைய	आत्मानुरूपं	தனது கித்திக்கலு
जटायुषः	ஜடாயுவின்		குணமான்
व्येष्टः भ्राता	தமயன்,	वचनं	கொல்கை
वानरान्	வானரர்களை	अब्रवीत्	கொன்னார்.

निर्दग्धपक्षो गृध्रोऽहं हीनवीर्यः पुवङ्गमाः । बाह्यात्रेण तु रामस्य करिष्ये साह्यमुत्तमम् ॥

श्वङ्गमाः	“ வானரர்கள் !	रामस्य	ராமருக்கு
अहं	நான்	उत्तमं	பெரிய
निर्दग्धपक्षः	சிறகெரிந்த	साह्यं	உதவியை
गृध्रः	கழுஞ்	बाह्यात्रेण	வாக்குமாத்திரத்தினு
हीनवीर्यः	வலி குன்றியவன்.		லேதிய
तु	இப்படியிருப்பதால்	करिष्ये	செய்கின்றேன்.

जानामि वारुणांलोकान्विष्णोस्त्रैश्विकमानपि । देवसुरविमर्शान् च अमृतस्यापि मन्थनम् ॥१३॥

लोकान्	“ உலகங்களுையும்,	देवसुरविमर्शान् च	தேவாஸுரவயத்தங்
वारुणान् अपि	நீர் சூடினவைகளையும்,		களையும்,
विष्णोः	திருமாவின்	अमृतस्य	அமுதத்திற்கு
	திருவிக்காமபுரத்தா	मन्थने अपि	கடைந்தவதையும்
त्रैश्विकमान्	{ சூழ்ந்து அடிவாய்பு	हि	உள்ளடிக
	களையும்,	जानामि	அறிவேன்.

रामस्य यदिदं कार्यं कर्तव्यं प्रथमं मया । जरयाऽपहृतं तेजः प्राणाश्च शिथिला मम ॥ १४ ॥

जरया "குரப்பினால்"
मम "என்னு"
तेजः "வலிமை"
अपहृतं "குன்றியதானதும்"
प्राणाः च "பிராணைகளும்"
शिथिलाः "செதுங்கின்றன"
यत् "இக்காரணத்தால்"

रामस्य "ஸ்ரீராமருடைய"
इदं "இந்த"
कार्यं "காரியம்"
मया "என்னால்"
प्रथमं "உடனே"
कर्तव्यम् "செய்யப்படவேண்டிய"
யது.

तर्क्षणी रूपसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता । हियमाणा मया दृष्टा रावणेन दुरात्मना ॥ १५ ॥
क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च भामिनी । भूषणान्यपविध्यन्ती गात्राणि च विधून्वती ॥

राम राम "ஓ ராம ராம,"
इति च "என்றும்"
लक्ष्मण "लक्ष्मண"
इति "என்றும்"
क्रोशन्ती "செதுங்கின்றா"

सर्वाभरणभूषिता { "எல்லா ஆபரணங்களாலும்"
"அளக்கரிக்கப்பட்டு"
"உடவளமுமான"
रूपसम्पन्ना "ரூபம் பன்னைடான"
வளமும்"
तर्क्षणी "தீர்மானையுடைய"

भामिनी "பெண்ணைக்கொள்"
दुरात्मना "தூராத்மா மான"
रावणेन "ராவணனால்,"
हियमाणा "தூக்கிக்கொண்டுபோ"
கப்பட்டவனாயும்"
गात्राणि च "ஆங்கங்களை"
विधून्वती "சுதறிக்கொண்டு"
भूषणानि "ஆபரணங்களை"
अपविध्यन्ती "கழற்றி எறிபவனாயும்"
मया "என்னால்"
दृष्टा "காணப்பட்டான்."

सूर्यप्रभेव शैलाद्ये तस्याः कौशेयमुत्तमम् । असिते राक्षसे भाति यथा वा तडिदम्बुदे ॥

तस्याः "அவளுடைய"
उत्तमं "சிறந்த"
कौशेयं "கோசைகப்பட்டு"
असिते "கரிய"
राक्षसे "ராக்ஷஸன்பேரில்"
शैलाद्ये "மலைவிலுச்சியில்"

सूर्यप्रभा इव "சூரியகாந்தியோ"
वा "அல்லது"
अम्बुदे "மேகத்தில்"
तडित् यथा "மின்னலோ வெனும்"
படி.
भाति "கிளக்கிற்று."

तां तु सीतामहं मन्ये रामस्य परिकीर्तनात् । श्रुतां मे कथयतो निलयं तस्य रक्षसः ॥

रामस्य "ஸ்ரீராமருடைய"
परिकीर्तनात् "பெயரைச் சொன்ன"
பையால்"

तां तु "அங்காதத்தான்"
सीतां "சிதாசெனியை"
अहं "நான்"
मन्ये "எண்ணுகிறேன்."

तस्य "அந்த"
रक्षसः "ராக்ஷஸனின்"
निलयं "இருப்பிடம்"
कथयतः "சொல்லுகிற"
मे "என்னிடத்தினின்றும்"
श्रुताम् { "செவிக்கொடுத்தும்"
"கேட்டுக்கொள்ளப்"
"பட்டும்."

पुत्रो विश्रवसः साक्षाद्भ्राता वैश्रवणस्य च । अध्यास्ते नगरीं लङ्कां रावणो नाम राक्षसः ॥

विश्रवसः	"விசுவசன்"	नाम	பெயர் இவன் விசுவசன்
साक्षात्	சாக்ஷாத்		புணைய
पुत्रः	புத்திரன்;	राक्षसः च	ஆரக்கன்.
वैश्रवणस्य	விசுவணஸ்ய	लङ्कां	லங்கை என்ற
भ्राता	பிரதா.	नगरीं	பட்டணத்தாற்
रावणः	ராவணன்	अध्यास्ते	அத்யாஸ்துவருகிறான்.

इतो द्वीपे समुद्रस्य संपूर्णे शतयोजने । तस्मिन्लङ्कापुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥२०॥

जाम्बूनदमयैर्द्वारैश्चित्रैः काञ्चनवेदिकैः । प्रासादैर्हैमवर्णैश्च महद्भिः सुसमा कृता ॥

प्राकारेणार्कवर्णेन महता सुसमाकृता ॥ २१ ॥

इतः	"இக்கிருந்த	हेमवर्णैः	தங்கநிறமான
संपूर्णे	சுழ்ணமான	प्रासादैः च	உப்பரிசைகளாலும்,
शतयोजने	சூறுபேரையுள்ள	सुसमा कृता	செய்யப்பட்டவையும்,
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின் [தூம்		உப்பெற்றதும்,
तस्मिन्	அந்த	अर्कवर्णेन	சூரிய ஒளியுடைய
द्वीपे	தீவில்	महता	பெரிய
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவினால்	प्राकारेण	மதிலால்
महद्भिः	பெரிய	सुसमाकृता	சுத்திலும் தூய்மையுடையன
जाम्बूनदमयैः	பொன்மயமான		
द्वारैः	வாசல்களாலும்,	रम्या	அழகிய
चित्रैः	அழகிய	लङ्का पुरी	லங்கை நகரம்
काञ्चनवेदिकैः	பொன்னுல் கொடுத்த மேதிலைகளாலும்,	निर्मिता	செய்யப்பட்டது

तस्यां वसति वैदेही दीना कौशेयवासिनी । रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता ॥

कौशेयवासिनी	"கைசேயவாஸிநிய	रुद्धा	சிறையில் வைக்கப் பட்டவளாய்
वैदेही	வைதேகியார்	राक्षसीभिः	ராட்சசிகளால்
दीना	மனவேங்குகொண்ட	सुरक्षिता	சிறையில் வைக்கப்பட்டவளாய்
तस्यां	அதில் [வளாய்		
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தின்	वसति	இருக்கிறாள்.

जनकस्यात्मजां राज्ञस्तत्र द्रक्ष्यथ मैथिलीम् । लङ्कायापथ गुप्तायां सागरेण समन्ततः ॥

समन्ततः	"எல்லாப் பக்கங்களிலும்	जनकस्य	இவ்வ
		राज्ञः	ராஜரின்
सागरेण	கடனால்	आत्मजां	புத்திரியாகிய
गुप्तायां	சூழப்பட்ட	मैथिली	மைகிலியாரை
तत्र	அந்த	अथ	உப்பொழுது
लङ्कायां	இலங்கையில்	द्रक्ष्यथ	காணுங்கள்.

संप्राप्य सागरस्यान्तं संपूर्णं शतयोजनम् । आसाद्य दक्षिणं तीरं ततो द्रक्ष्यथ रावणम् ॥

सागरस्यान्तं	“சமுத்திரக்கரைவாய்	तीरं	தீரத்தைய
संप्राप्य	அடைந்து,	आसाद्य	அடைந்து,
संपूर्णं	முற்றியவரை	ततः	அங்கிலிடத்தில்
शतयोजनं	தரதுயொட்டையுள்ள	रावणं	ராவணனை
दक्षिणं	தென்	द्रक्ष्यथ	காணுங்கள்.

तत्रैव त्वरिताः क्षिप्रं विक्रमध्वं पुवङ्गमाः । शनेन खलु पश्यामि दृष्ट्वा प्रत्यागमिष्यथ ॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்கள் !	खलु	நிச்சயமாக,
त्वरिताः	வேகமுடையவர்க	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,
तत्र एव	அங்கேய [அங்க]	प्रत्यागमिष्यथ	திருப்பிரமுகவீரிகள்.
क्षिप्रं	உடனே	शनेन	குறைந்தகாலம்
विक्रमध्वं	தாண்டுகள்.	पश्यामि	காண்கின்றேன்.

आद्यः पन्थाः कुलिङ्गानां ये चान्ये धान्यजीविनः । द्वितीयो बलिभोजानां ये च वृक्षफलाशिनः ॥

कुलिङ्गानां	“அந்தகுலவிகளுக்கு	बलिभोजानां	காக்கைகளுக்கு
आद्यः	முதலாவது	द्वितीयः	இரண்டாவது
पन्थाः	பறப்பின் எல்லை,	ये च	எவைகளோ
अन्ये	சாதாரணக்களான		அவைகள்
ये च	எவைகளோ		
	அவைகள்		
धान्यजीविनः	தானியக்களை உண்டு பிழைப்பவர்கள்.	वृक्षफलाशिनः	விருகதங்களின் பழங் களை உண்கிறவைகள்.

भासास्तृतीयं गच्छन्ति कौश्याश्च कुररैः सह । श्येनाश्चतुर्थं गच्छन्ति गृध्रा गच्छन्ति पञ्चमम् ॥

कुररैः सह	பேர்குத்திப்பறவைக ளோடுகூடிய	श्येनाः	பருந்துகள்
कौश्याः च	கிரௌஞ்சக்களும்,	चतुर्थं	காண்காவதை
भासाः च	மாதுளிகளும்	गच्छन्ति	அடைகின்றன.
तृतीयं	மூன்றாவதை	गृध्राः	கழுஞ்சுள்
गच्छन्ति	அடைகின்றன.	पञ्चमं	ஐந்தாவதை
		गच्छन्ति	அடைகின்றன.

बलवीर्योपपन्नानां रूपयौवनशालिनाम् । पठस्तु पन्था हंसानां वैनतेयगतिः परा ॥

वैनतेयाश्च नो जन्म सर्वेषां वानरर्षभाः

॥ २८ ॥

बलवीर्योपपन्नानां	வலிவும் வீரமு முடைய	वैनतेयगतिः	{ வினதையின் புதல்வர் களின் தோழ்க்கின் எல்லை
रूपयौवनशालिनां	அழகும் இளமையும் பொருந்திய	परा	எல்லாவற்றிலும் மே
हंसानां तु	ஆன்னக்களுக்குத்	नः	எங்கள் [எனது.
पठः	ஆளுவது [தான்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
पन्थाः	பறப்பின் எல்லை.	वैनतेयाश्च	வினதையின் புதல்வர்
वानरर्षभाः	வானரேந்தமக்களே !	कम	நன்மம், [நிமிடமிருந்தே

गर्हितं तु कृतं कर्म येन स्म पिशिताशिना । पर्त्ताकार्यं च मे तस्य वैरं भ्रातुः कृतं भवेत् ॥

பிசிதாசிநா "பாசிதாசிநா, தந்திக்கு
என்றவனுல்

கூதம் செய்யப்பட்ட
கர்ம காரியம்
गर्हितं स्म திருதிக்கத்தக்கது.
येन ஆக்காரணத்தால்
तस्य அவனுக்கு

पर्त्ताकार्यं तु பிரதிக்ஷம் செய்யத்
च அதனுல் [தக்கதே.
मे எனது
भ्रातुः பிரதாசின்
वैरं பழிக்குப்பழி
कृतं செய்யப்பட்டதாக
भवेत् ஆகும்.

इहस्थोऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा । अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥

अहं "आह
इहस्थः இங்கிருந்துகொண்டே
रावणं ராவணனையும்
तथा ஆப்படியே
जानकीं ஜானகியையும்
प्रपश्यामि காண்கின்றேன்.

सौपर्णं காதுடனுக்குள்
दिव्यं திவ்யபரண
चक्षुः கண்பார்சுகளும்
वलं பலமும்
तथा ஆத்தம்பிரகாரமே
अस्माकं अपि எங்களுக்கு.

तस्मादाहारवीर्येण निसर्गेण च वानराः । आयोजनशतात्साग्राद्वयं पश्याम नित्यशः ॥३१॥

वानराः "வானரர்களே !
तस्मात् ஆக்காரணத்தால்
आहारवीर्येण உணவின் வலியாலும்
निसर्गेण च இயற்கையாலும்
वयं நாங்கள்

नित्यशः எப்பொழுதும்
आयोजनशतात् நூறு போதுண்டுகரை
साग्राद्वयं யில்
पश्याम இரண்டுபட்சம்
नित्यशः காண்போம். [இன்று

अस्माकं विहिता वृत्तिर्निसर्गेण च दूरतः । विहिता पादमूले तु वृत्तिश्चरणयोधिनाम् ॥

निसर्गेण "இயற்கையால்
अस्माकं எங்களுக்கு
वृत्तिः இரைதேடல்
दूरतः च தூரத்திலேயே
विहिता வந்தித்தப்பட்டுருக்
கிறது.

चरणयोधिनां தொழிலுக்கு
वृत्तिः இரைதேடல்
पादमूले तु காலடியிலேயே
विहिता வந்தித்தப்பட்டுருக்
கிறது.

उपायो दृश्यतां कश्चिद्दृष्टुने लवणाम्भसः

लवणाम्भसः "உப்புகூட்டின்
दृष्टुने தாண்டுகளில்
कश्चित् சூடு

॥ ३३ ॥

उपायः தூது
दृश्यताम् கண்டுக்கொள்ளப்பட்
டும்.

अभिगम्य तु वैदेहीं समुद्धार्था भविष्यथ

वैदेहीं "வாஸுதேவியரை
अभिगम्य கண்டு

॥ ३४ ॥

समुद्धार्थाः तु காரியத்திபெற்றவர்
भविष्यथ களாகவே
ஆவீர்கள்.

समुद्रं नेतुमिच्छामि भवद्भिर्वरुणालयम् । प्रदास्याम्युदकं भ्रातुः स्वर्गतस्य महात्मनः ॥

वरुणालयं	"இலங்கைத் திருப்பரளி மரண	इच्छामि	செய்க்கிறேன்.
समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு	स्वर्गतस्य	சுவர்க்கமடைந்த
भवद्भिः	உங்களால்	महात्मनः	மகாத்மாவை
नेतुं	எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட	भ्रातुः	சகோதரனுக்கு
		उदकं प्रदास्यामि	தர்ப்பணம் செய்கிறேன்."

ततो नीत्वा तु तं देशं तीरे नदनदीपतेः । निर्दग्धपक्षं संपाति वानराः सुमहौजसः ॥३६॥

पुनः प्रत्यानयित्वा च तं देशं पतगेश्वरम् । बभूवुर्वानरा हृष्टाः प्रवृत्तिमुपलभ्य ते ॥३७॥

सुमहौजसः	மிக்க பலமுடைய	तं	அந்த
वानराः	வானரர்கள்	पतगेश्वरं	பறவைபரசை
नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தின்	पुनः	மீளவும்
तीरे	திருத்தில்	देशं	இருப்பிடத்திற்கு
तं,	அந்த,	प्रत्यानयित्वा	திரும்பிக்கொண்டு வந்து,
निर्दग्धपक्षं	சிறகெரிந்த	प्रवृत्तिं तु	தற்கால சமாசாரத் தையும்
संपाति	சம்பாதினய	उपलभ्य	கேட்டறிந்துகொண்டு,
ततः	அங்கிருந்து	च	அதனால்
देशं	குறிப்பிட்டவிடத்	हृष्टाः	பிக சந்தோஷமடைந் தவர்களால்
नीत्वा	கொண்டுபோய்த் திரும்பு	बभूवुः	ஆனார்கள்.
ते	அந்த		
वानराः	வானரர்கள்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11537

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2285

एकोनपञ्चतमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ 19 ॥

सुपाश्व्वचनानुवादः—ஸுபார்கவன் சொன்னதை சொல்லது.

ततस्तदमृतास्वादं गृधराजेन भाषितम् । निशम्य मुदिता हृष्टास्ते वचः पृवगर्षभाः ॥१॥

ततः	அங்கு	तन्	அந்த
ते	அந்த	वचः	வார்த்தையை
पृवगर्षभाः	வானர வீரர்கள்	निशम्य	கேட்டு,
गृधराजेन	கழுமரசரால்	मुदिताः	சந்தோஷமடைந்த வர்களால்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	हृष्टाः	மகிர்கச்சு மண்டந்தார்கள்.
अमृतास्वादं	அமிருதம்போல்		

இனிவ

जाम्बवान्वानरश्रेष्ठः सह सर्वैः पुत्रद्वयैः । भूतलात्सहस्रोत्पत्य गृध्रराजं तमब्रवीत् ॥ २ ॥

வானரேஷ்ட:	வானரர்களுக்கும் தலைமைபாடா	भूतलान्	பூமிமீமிசிருந்து
जाम्बवान्	ஐரம்பவந்தர்	सहसा	திடீரென்று
सर्वैः	எல்லா	उत्पत्य	எழுப்பி,
पुत्रद्वयैः	வாணரர்களை இரு	ते	அந்த
सह	கூட	गृध्रराजं	கழுதகாளைப்பார்த்து
		अब्रवीत्	மீளவும் கேட்டார்.

क सीता केन वा दृष्टा को वा हरति मैथिलीम् । तदाख्यातु भवान्सर्वे गतिर्भव वनौकसाम् ॥

सीता	“ சிதாதேவியார்	तत्	அந்த
क	எக்டே	सर्वे	எல்லாவற்றையும்
केन वा	எவனுடையது	भवान्	நீர்
दृष्टा	காணப்பட்டாளா ?	आख्यातु	சொல்லவேண்டும்.
मैथिली	மைதிலியாரை	वनौकसां	வானரர்களுக்கும்
कः वा	எவன் தான்	गतिः	ரகதகராக
हरति	எடுத்துப்போனான் ?	भव	ஆகுமீர்.

को दाशरथिबाणानां वज्रवेगनिपातिनाम् । स्वयं लक्ष्मणमुक्तानां न चिन्तयति विक्रमम् ॥

वज्रवेगनिपातिनां	“ வஜ்ரவேகத்தம்போல் வேகமாய் விழுவின்ற,	दाशरथिबाणानां	தாசரதி பாணங்களின்
स्वयं	பிரயாசையின்றி	विक्रमं	வலையை
लक्ष्मणमुक्तानां	லக்ஷ்மணனால் விடப்பட்ட,	कः	எவன்
		चिन्तयति न	{ எத்தன்மைபாடா தென்னு அறிபாதி ருப்பான் ? ”

स हरीन्यातिसंयुक्तान्सीताश्रुतिसमाहितान् । पुनराश्वासयन्मीत इदं वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

सः	அவர்	हरीन्	வானரர்களை
ग्रीतः	சந்தேகமுற்றகராய்	आश्वासयन्	பயிர்க்கையுண்டாகும் படி செய்பவராய்
ग्रीतिसंयुक्तन्	அன்போடுகூடிய	पुनः	மறுபடியும்
सीताश्रुति- } समाहितान् }	{ சிதைவின் செய்தி வயக் கேட்க ஒன்று கூடியவர்களான	इदं वचनं	இந்த மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

श्रूयतामिह वैदेह्या यथा मे हरणं श्रुतम् । येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

वैदेह्याः	“ வைதேதவியாரின்	यत् च	எக்கிருக்கிறான்
हरणं	நூக்கிக்கொண்டுபோ	येन	எவனால் [என்றதும்,
मम	எனக்கு [குதல்	मे	எனக்கு
यथा	எப்படி	आख्यातं अपि	சொல்லப்பட்டதென் பதும்
श्रुतं च	தெரிவிக்கப்பட்ட தென்றதும்	इह च	இப்பொழுதே
आयतलोचना	பெரிதெரிந்திருந்	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டிடும்.

अहमस्मिन्निरौ दुर्गे बहुयोजनमायते । चिरान्विपतितो वृद्धः क्षीणप्राणपराक्रमः ॥ ७ ॥

அஹ்	“ நான்	அயதே	நீண்ட
வृद्ध:	மூப்படைந்தவனாய்	துர்गे	புகழரிய
क्षीणप्राणपराक्रमः	உயிரும் வலியும் குன்	चिरौ	மனோசை
अस्मिन्	இந்த [றியவனாய்	चिरात्	நெடுநாளாய்
बहुयोजने	அனேக பேரூண்	निपतितः	விழிந்து கிடக்கிறேன்.
	தூரம்		

तं मामेवं गतं पुत्रः सुपार्थो नाम नामतः । आहारेण यथाकालं विभर्ति पततां वरः ॥ ८ ॥

एवं	“ இவ்வித	नाम	என்னும்
गतं	கதியடைந்த	नामतः	பெயரையுடைய
तं मां	ஆந்த என்னை	पुत्रः	புத்திரன்
पततां	பறவைகளுக்கும்	यथाकालं	காலத்தப்பாது
वरः	சிறந்த	आहारेण	ஆகாரங்கொண்டு
सुपार्थः	ஸுபார்சுவன்	विभर्ति	பொதிக்கிறான்.

तीक्ष्णकामास्तु गन्धर्वास्तीक्ष्णकोपा भुजङ्गमाः । मृगाणां तु भयं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णक्षुधा वयम् ॥

गन्धर्वाः	“ கந்தர்வர்கள்	भयं तु	பயம் தான்
तीक्ष्णकामाः	தீக்ஷணமான காம	तीक्ष्णं	தீக்ஷணமானது.
	முடையவர்கள்.	वयं	நாங்கள்
भुजङ्गमाः	நாகர்கள்	ततः	அதைக்கொட்டினும்
तीक्ष्णकोपाः	தீக்ஷணமான கோப	तीक्ष्णक्षुधाः	தீக்ஷணப்பசியுடைய
	முடையவர்கள்.		வர்கள்.
मृगाणां तु	மான் சாருக்கோ		

स कदाचित्क्षुधार्तस्य मम चाहारकाङ्क्षिणः । गतसूर्येऽहनि प्राप्तो मम पुत्रो भर्तामिवः ॥

कदाचित्	“ ஒருநாள்	पुत्रः	புதல்வன்
क्षुधार्तस्य	பசியால் வருந்தியும்	गतसूर्ये अहनि	சூரியன் தமனவேளை
आहारकाङ्क्षिणः	உணவை எதிர்பார்த்	मम च	எனக்கே [யில்
	துமிருந்த	भर्तामिवः हि	இதைச்சீரில்லாதவ
मम	என் மூலைய		ஒருகலே
सः	ஆத	प्राप्तः	வந்துகொடுத்தான்.

स मया वृद्धभावाच्च कोपाच्च परिभर्तितः । क्षुत्पिपासापरीतेन कुषारः पततां वरः ॥ ११ ॥

पततां	“ பறவைகளில்	मया	என்னால்
वरः	சிறந்த	वृद्धभावात् च	மூப்பினாலும்,
सः	ஆந்த	कोपात् च	கொந்தினாலும்
कुषारः	சூமரன்	परिभर्तितः	வந்து பொசுப்ப
क्षुत्पिपासापरीतेन	பசிதாக்கொண்ட		டான்.
	வருந்திய		

स मामाहारसंरोधार्थादितं प्रीतिवर्धनः । अनुमान्य यथातच्चमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

பிரீதிவர்தன:	"அன்பை விரித்தி செய்யும்	मां	என்னை
सः	அவன்	अनुमान्य	பெருகுதிக்கேட்டு,
आहारसंरोधात्	ஆதாரம் கிட்டாமல்	इदं	இந்த
	பரஸ்	वचने	அறிவு, தந்த
पीडितं	வருந்தும்	यथातस्य	நடந்தபடியே
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

अहं तात यथाकालमामिषार्थी स्वमाप्नुतः । महेन्द्रस्य गिरेर्द्वारमावृत्य च समास्थितः ॥ १३ ॥

तात	"ஐயா!	आपुतः	கிப்யவானுப்
अहं	நான்	महेन्द्रस्य	மகேந்திர
आमिषार्थी	இறைதேட	गिरेः	மலைமீது
यथाकालं च	சரியான காலத்தி	द्वारं	வழியை
	ளேயே	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
सं	ஆகாயத்தை	समास्थितः	நின்றான்.

तत्र सत्त्वसहस्राणां सागरान्तरचारिणाम् । पन्थानमेकाऽध्यवसं संनिरोद्धुमवाङ्मुखः ॥

सागरान्तरचारिणां	"சமுத்திரமத்தியில் சஞ்சரிக்கும்	एकः	தனிபாய்
सत्त्वसहस्राणां	பல ஆந்துக்களின்	अवाङ्मुखः	தூணிகரமாப்
पन्थानं	வழியை	संनिरोद्धुं	தடுக்க
तत्र	அங்கு	अध्यवसम्	நான் எண்ணக்கொ ண்டிருந்தேன்.

तत्र कश्चिन्मया दष्टः सूर्योदयसमप्रभां । स्त्रियमादाय गच्छन्वै भिक्षाञ्जनचयोपमः ॥ १५ ॥

तत्र	"அப்பொழுது	गच्छन् वै	போய்க்கொண்டிருக் கிற
सूर्योदयसमप्रभां	{ உதிர்ந்த சூரியகாந்தி க்கொப்பான ஒளி வையுடைய	भिक्षाञ्जनचयोपमः	பிஷாத மையினியை கொந்த கரியனான
स्त्रियं	ஒரு பெண்ணை	कश्चित्	ஒருவன்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,	मया	என்னால்
		दष्टः	காணப்பட்டான்.

सोऽहमभ्यवहारार्थं तौ दृष्ट्वा कृतनिश्चयः । तेन साम्ना विनीतेन पन्थानमभियाचितः ॥

तौ	"அவர்களை	तेन	அவனால்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	साम्ना	செஞ்சித்தெட்டுக்கொ
अभ्यवहारार्थं	உணவுக்குதவுவிமன்ற		என்றதனால்
कृतनिश्चयः	திர்மானித்திருந்த	पन्थानं	வழியை
सः	அந்த	अभियाचितः	விடுத்தபடி போர்த்திக் கொட்டேன்.
अहं	நான்		
विनीतेन	வணங்கித்தொழி		

न हि सामोपपन्नानां महतां विद्यते कचित् । नीचेष्वपि जनः कश्चित्किमद्ग वत महिषः ॥

சாமோபபன்னா	“ ஸாமோபபாயத்னைதக் கைக்கொண்டவர் கனங்கு மீறொதியாய் வதை செய்பவன்	कश्चित् जनः	ஒருவனுடையது
महतां		कचित्	எங்கேயும்
नीचेषु अपि		विद्यते न हि	இங்கே அன்றோ.
		महिषः	என் மீடான்றவன்
		किमद्ग	கேட்கவேண்டுமோ?
		वतः	ஐயோ !

स यातस्तेजसा व्योम संक्षिपन्निव वेगितः । अधाहं स्वचरैर्भूतैरभिगम्य सभाजितः ॥१८॥

सः	“ அவன்	यातः	சென்றான்.
तेजसा	ஆற்றலினால்	स्वचरैः	ஆகாசசஞ்சாரிகளான
व्योम	ஆகாயத்தை	भूतैः	வடித்தர்களால்,
अभिगम्य	ஆடைந்து,	अहं	நான்
संक्षिपन् इव	சுருக்கி விடுவான்	अथ	இப்பொழுது
	போல்	सभाजितः	மிகவும் கொண்டாடப் பட்டேன்.
वेगितः	அதிவேகமாய்		

दिष्ट्या जावति सीतेति ह्यब्रुवन्मां महर्षयः । कथंचित्सकलत्रोऽसौ गतस्ते स्वस्त्यसंशयम् ॥

मां	“ என்னைப்பார்த்து	असौ हि	அவனும்
महर्षयः	மகர்ஷிகள்	कथंचित्	தப்பித்துக்கொண்டு
दिष्ट्या	“ நல்லகாலத்தால்	गतः	சென்றான்.
सीता	சீதாதேவியார்	ते	உனக்கு
जीवति	பிழைத்திருக்கிறான்.	स्वस्ति	மங்களம்
	காப்பாற்றுவெண்டிய	असंशयं	சந்தேகமொழிக்கலை
सकलः	{ காண்பொருளைக் கைக்கொண்ட	इति, अब्रुवन्	என்று சொன்னார்கள்.

एवमुक्तस्ततोऽहं तैः सिद्धैः परमशोभनैः

॥ २० ॥

परमशोभनैः	“ மிக மங்களகரமான	अहं	நான்
तैः	அந்த	ततः	மீளவும்
सिद्धैः	சித்தர்களால்	एवं	பின்வருமாறு
		उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்.

स च मे रावणा राज्ञा रक्षसां प्रतिवेदितः । हरन्दाश्रयेभ्यो रामस्य जनकात्मजाम् ॥

भ्रष्टाभरणकौशेयां शोकवंगपरजिताम् । रामलक्ष्मणयोर्नाम क्रोशन्ती मुक्तमूर्धजाम् ॥२१॥

मुक्तमूर्धजां	“ தலைமீறி அணிந்த தவளையார்,	अशमरणकौशेयां	{ மழுவினிழும் ஆபர ணத்தையும், வஸ்தி ர்த்தையுமுடையவ ளாயும்,
शोकवंगपरजितां	{ துக்கத்தின் வேகத் தால் திணைபுண்ட வளையார்,	रामलक्ष्मणयोः	{ ராமலக்ஷ்மணர்க ளின்

नाम	காட்க்களைத் தீர.	सः च	ஆகான், தான்
कोशन्ती	கதறுகிறவளாயும்,	रक्षसां	ராசநஸர்களுக்கும்
जनकात्मजा	இளங்கரின் மகனாட்டியி.	राजा	ஆராளான்
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரான	रावणः	ராவணான் " என்ன
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मे	எனக்கு
भार्या	பகலியை	प्रतिवेदिनः	தெரிவிக்கப்பட்டது.
हरन्	கிழுக்கெடுத்துப் போகிற		

एष कालात्ययस्तावदिति कालविदां वरः । एतमर्थं समग्रं मे सुपार्थः प्रत्यवेदयत् ॥२३॥

एषः	" இதுதான்	सुपार्थः	ஸுபார்சுவன்
कालात्ययः तावत्	காலதாமதம்	एतं	இந்த
इति	என்று	अर्थ	விஷயத்தை
कालविदां	காலமறிந்துவர் கருநன்	समग्रं	ஆதிவாடந்தமாக
वरः	சிறந்த	मे	எனக்கு
		प्रत्यवेदयत्	தெரிவித்தான்.

तच्छ्रुत्वाऽपि हि मे बुद्धिर्नासीत्काचित्पराक्रमे । अपज्ञो हि कथं पक्षी कर्म किंचिदुपक्रमे ॥

तत् श्रुत्वा अपि	" ஆனதச் சொல்லக் கேட்டும்	न आसीत्	உண்டாகவில்லை.
मे	எனக்கு	हि	எனென்றால்
पराक्रमे	பராக்கிரமவிஷயத் தில்	अपज्ञः	சிறகில்லாத
काचित्	யாதொரு	पक्षी हि	பகழி அன்றோ!
बुद्धिः	புத்தியும்	कथं	எப்படி
		किंचित् कर्म	ஒரு காரியத்தை
		उपक्रमे	என்தொடங்குவேன்?

यत्तु शक्यं मया कर्तुं वागबुद्धिगुणवर्तिना । श्रूयतां तत्प्रवक्ष्यामि भवतां पौरुषाश्रयम् ॥

वाग्बुद्धि- } गुणवर्तिना }	" இன்சொல், நற்புத்தி, நற்குணம் இவைகளைப் பின்பற்றின	प्रवक्ष्यामि	சொல்லுவேன்
मया	என்னால்	तत् तु	அதுவும்
कर्तुं शक्यं	செய்யமுடிந்தது	भवतां	உங்களுடைய
यत्	எதுவோ அதை	पौरुषाश्रयं	பலத்தையே பொருத்தது.
		श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

वाङ्मतिभ्यां तु सर्वेषां करिष्यामि प्रियं हि वः । यदि दाशरथेः कार्यं मम तत्रात्र संशयः ॥

वाङ्मतिभ्यां तु	" மனமொழிகளா	कार्यं	காரியம்
वः	உக்கள் [செய்ய	यत् हि	அதுவோ
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	तत्	அது
प्रियं	பிரிதத்தை	मम हि	என்னுடையதே.
करिष्यामि	செய்யவேன்.	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரின்	संशयः न	சந்தேகமில்லை.

ते भवन्तो मतिश्रेष्ठा बलवन्तो मनस्विनः । प्रहिताः कपिराजेन देवैरपि दुरासदाः ॥२७॥

कपिराजेन	"வானரவேந்தனுல்	मनस्विनः	சென் ன ண் ண மூடைய வர்கள்.
प्रहिताः	நியமிக்கப்பட்ட	देवैः अपि	தேவர்களாலும்
ते	அந்த	दुरासदाः	கெல்லமுடிவாதவர் கள்.
भवन्तः	நீங்கள்	बलवन्तः	மிகுந்த பலவாலிகள்.
मतिश्रेष्ठाः	அதிக புத்திரர்களின்.		

रामलक्ष्मणवाणाश्च निशिताः कङ्कपत्रिणः । त्रयाणामपि लोकानां पर्याप्तास्त्राणनिग्रहे ॥

कङ्कपत्रिणः	"கழுக்கிதகு கட்டப் பட்ட	त्रयाणां	மூன்று
निशिताः	கூசிய	लोकानां	உலகங்களை
रामलक्ष्मणवाणाः च	மூர்த்தமனகத்தமணர்க ளின் பாணங்களை	त्राणनिग्रहे अपि	வாய்க்கிப்பதினும் வாய்நூலாத்தினும்
		पर्याप्ताः	வல்லவைகள்.

कामं खलु दशग्रीवस्तेजोबलसमन्वितः । भवतां तु समर्थानां न किञ्चिदपि दुष्करम् ॥

दशग्रीवः	"தசகீரவன்	समर्थानां	சமர்த்தர்களாகிய
तेजोबलसमन्वितः	வலியும் ஆண்மைபும்	भवतां	உங்களருக்கு
खलु	உடையவன் தான்.	दुष्करं	செய்தற்கரியது
कामं तु	ஆவிலும்,	किञ्चिदपि न	ஒன்றுமில்லை.

तदलं कालसङ्गेन क्रियतां बुद्धिनिश्चयः । न हि कर्मसु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्दिधाः ॥

तत्	"ஆகையால்	भवद्दिधाः	உக்களைப்போன்ற
कालसङ्गेन	காலசங்கடம்	बुद्धिमन्तः	புத்திமான்கள்
अलं	போதும்;	कर्मसु	காரியங்களில்
बुद्धिनिश्चयः	நீர்மனமோசனை	न सज्जन्ते	தயங்கார்கள்.
क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.	हि	ஆண்டு!"

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आहितः श्लोकाः 11567

किष्किन्धाकाण्डे आहितः श्लोकाः 2315

पष्ठितमः सर्गः—अनुपதரவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௦ ॥

सम्पातिना स्वस्य वृत्तात्तकथनम्—அம்பாநி தன் வீருத்தாகத்தனைதச் சொல்வது.

ततः कुतोदकं स्नातं तं गृध्रं हरियूथपाः । उपविष्टा गिरौ दुर्गे परिवार्य समन्ततः ॥ १ ॥

ततः	பிறகு	गृध्रं	கழுதை
हरियूथपाः	வானரவீரர்கள்	समन्ततः	நாற்புறமும்
स्नातं	ஸ்காதப்பண்ணி	परिवार्य	குற்றது,
कुतोदकं	நீர்க்கடல் செய்து	गिरौ	பர்வத
	முடித்த	दुर्गे	கிரத்தில்
तं	அந்த	उपविष्टाः	உட்கார்ந்தார்கள்.

तमद्भुदमुपासीनं तैः सर्वैर्हरिभिर्दृतम् । जनितप्रत्ययो हर्षात्संपातिः पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥

जनितप्रत्ययः	மனப் ப்ரத்யயம் துவந்திய	उपासीनं	உபாஸித்திலு உட்கார்ந்த
संपातिः	சம்பாதி [கொண்ட	तं	அந்த [திருந்த
तैः	அந்த	अद्भुद्	அட்வதனைப்பார்த்து
हरिभिः	ஹரிமார்கள்	हर्षान्	உத்தராகந்தரல்
सर्वैः	எல்லா ரா ளும்	पुनः	மீளவும்
ब्रुतं	குழுப்பட்ட	अब्रवीत्	கொண்டுவர்.

कृत्वा निःशब्दमेकाग्रः शृण्वन्तु हरयो मम । तन्म सङ्कीर्तयिष्यामि यथा जानामि मैथिलीम् ॥

मैथिली	“மேய்திலி மொலி	सङ्कीर्तयिष्यामि	வின்தர மொய்ச் கொல் உப்போகிறேன்.
यथा जानामि	{ எந்தவிதமாய் நான் அறிவேனோ அந்தப் படியே	हरयः	ஹரிமார்களே !
मम	என்னு	निःशब्दं कृत्वा	நிச்சப்தமாயிருந்து கொண்டு
तन्म	மனம் தினுள்ளதை	एकाग्रः	ஏகாக்ர சித்தர்களாய்
		शृण्वन्तु	சேருங்கள்.

अस्य विन्ध्यस्य शिखरे पतितोऽस्मि पुरा वने । सूर्यातपपरीताङ्गो निर्दग्धः सूर्यरश्मिभिः ॥

पुरा	“முன்னர்	अस्य	இந்த
सूर्यातपपरीताङ्गः	சூரியதெய்விரினால் உடல்வாடிய	विन्ध्यस्य	விந்தியமலைகள்
सूर्यरश्मिभिः	சூரியகிரணங்களால்	शिखरे	சிகரத்தில்
निर्दग्धः	தகிக்கப்பட்டவனும்	वने	ஒரு காட்டில்
		पतितः अस्मि	கிழுவதென்.

लव्यसंज्ञस्तु षड्भ्रातृद्विंशो विद्वलश्चिव । वीक्षमाणो दिशः सर्वा नाभिजानामि किञ्चन ॥

विशः	“ஸ்வர்களை தப்பினவ னாய்,	लव्यसंज्ञः	அறிவைமடைந்தவ
विद्वलन्	எக்கம்மீயுத்தவனாய்,	सर्वाः	எல்லா [னாய்
इव	இதேயா திரியாய்,	दिशः	திசைகளும்
षड्भ्रातृ	ஆறு இரவுகளுக்கப் பால்	वीक्षमाणः तु	கிழித்தப்பார்த்தும்
		किञ्चन	ஒன்றும்
		न अभिजानामि	புறப்பட்டதிருந்தென்.

ततस्तु सागराञ्चैलानदीः सर्वाः सरांसि च । वनान्युदधिवेलां च समीक्ष्य मतिरागमत् ॥

ततः तु	“பிறகு	सरांसि च	சரிகளையும்,
सागरान्	கடல்களையும்,	वनानि च	கடிகளையும்,
शैलान्	மலைகளையும்.	उदधिवेलां	கடற்கரைகளையும்
सर्वाः	எல்லா	समीक्ष्य	எனம், மீப்பார்த்து,
मतिः	நதிகளையும்,	मतिः	தன்னறிவு
आगमत्		आगमत्	வந்தது.

हृष्टपक्षिगणाकीर्णः कन्दरान्तरकूटवान् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे विन्ध्योऽयमिति निश्चितः ॥

दक्षिणस्य	"தென்	कन्दरान्तर-}	குண்டககளை யும் இடை
उदधेः	சமுத்திர	கூடவான் }	யில் சிகரங்களையு
तीरे	கரை யில்	अयं	இது [முண்டையதாய்] என
हृष्टपक्षि- }	களிப்படைந்த பறவை	विन्ध्यः	விந்தியமலை
गणाकीर्णः }	கூட்டங்களால் சி	हति	என்று
	றைந்த தூர்	निश्चितः	தெரிந்த தூ.

आसीच्चात्राश्रमं पुण्यं सुरैरपि सुपूजितम् । ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुयतपा अभूत् ॥

भत च	"ஆங்கு	यस्मिन्	அதில்
सुरैः अपि	தேவர்களாலும்	निशाकरः	நிசாகரர்
सुपूजितं	புகழ்ந்து கொண்ட	नाम	என்ற
	டப்பட்ட	ऋषिः	ரிஷி
पुण्यं	பரிசுத்தமான	उयतपाः	கடினமான தவஞ்
आश्रमं	ஆசிரமம்		செய்யவராக்
आसीत्	இருந்தது.	अभूत्	இருந்தார்.

अष्टौ वर्षसहस्राणि तेनास्मिन् ऋषिणा विना । वसतो मम धर्मज्ञे स्वर्गते तु निशाकरे ॥

धर्मज्ञे	"தருமமுணர்ந்த	अस्मिन्	இதில்
निशाकरे	நிசாகரமுனி	वमतः	வசித்துக்கொண்ட
स्वः	ஸ்வர்க்கம்		ருக்கிற
गते	போன சின்பு	मम	எனக்கு
तेन	அந்த	अष्टौ वर्षसहस्राणि तु	எண்ணூற்றாண்டுகள்
ऋषिणा विना	ரிஷியின் தி		கள் கழிந்துவிட்டன.

अवतीर्य तु विन्ध्याग्रात्कुच्छ्रेण विषमाच्छनैः । तीक्ष्णदर्शी वसुमती दुःखेन पुनरागतः ॥

विषमात्	"மேடுபன் னமான	शनैः	மெள்ள
विन्ध्याग्रात्	விந்தியமலையின்	अवतीर्य	இறங்கி
	உச்சிவிநிருத்த	पुनः	மறுபடியும்
कुच्छ्रेण	கெருப்பிரயாணமே	तीक्ष्णदर्शी	உரண தர்ப்பக்க
	டும்	वसुमती	பூரிசை [குள்ள
दुःखेन तु	வருத்தத்தோடு	आगतः	அடைந்தேன்.

तमृषिं द्रष्टुकामोऽस्मि दुःखेनाभ्यागतो भृशम् । जटायुषा मया चैव बहुशोऽधिगतो हि सः ॥

तं	"அந்த	सः	அவர்
ऋषि	ரிஷியை	बहुशः	பலகால்
भृशं	அவசியம்	जटायुषा च	ஜடாயுவிறுதுடன்
द्रष्टुकामः	காணவிரும்பி	मया एव	என்னாலும்
दुःखेन	வருத்தத்தோடு	अधिगतः	அண்டுகொள்ளப்பட்ட
अभ्यागतः अस्मि	என் திரும்பிவந்தேன்.		வர்.
हि	எனெனில்		

तस्य श्रमपदाभ्यां ववुर्वाता: सुगन्धिन: । वृक्षो नापुष्पित: कश्चिदफलो वा न विद्यते ॥

तस्य	“ அலருண்டய	अपुष्पितः	புஷ்பபரிஸ்காத
आश्रमपदाभ्यां	ஆசிரமத்தையக்கற்றி	वृक्षः	மரம்
	ஹம்	कश्चिद्	சூன்ருவது
सुगन्धिनः	சுன்மணம் கமழும்	न विद्यते	இல்லை.
वाताः	காற்று	अफलः वा	பழமில்லாததும்
ववुः	விவிக்஑காண்டிருந்	न	இல்லை.
	தது.		

उपेत्य चाश्रमं पुण्यं वृक्षमूलमुपाश्रितः । द्रष्टुकामः प्रतीक्षेद्धं भगवन्तं निशाकरम् ॥ १३ ॥

अहं	“ நான்	निशाकरं	நிசாகரகாரை
पुण्यं	புண்ணிய	द्रष्टुकामः	஑ாண்டுகோண்டுக
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	वृक्षमूलं	ஒரு மரத்தினடியை
उपेत्य	அடைந்து,	उपाश्रितः	அடைந்தவனாய்
भगवन्तं	பகவானுன்	प्रतीक्षे च	எதிர்பார்த்துக்கொண்
			டேயிருந்தேன்.

अथापश्यमदूरस्थमृषिं ज्वलिततेजसम् । कृताभिषेकं दुर्धर्ममुपावृत्तमुदङ्मुखम् ॥ १४ ॥

अथ	“ இப்பொழுது	अदूरस्थं	ஸமீபத்தில்
कृताभिषेकं	ஸ்காணம்பண்ணி	उदङ्मुखं	வடக்குமுகமாய்
दुर्धर्मं	காணக்கண் கடும்படி	उपावृत्तं	வருகிற
ज्वलिततेजसं	தேஜஸால் ஜ்வலிப்ப	मृषिं	முனிவரை
	வாசன	अपश्यम्	கண்டேன்.

तमृक्षाः सुमरा व्याघ्राः सिंहा नागाः सरीसृपाः । परिवार्योपगच्छन्ति धातारं प्राणिनो यथा ॥

मृक्षाः	“ கரடிகள்	धातारं	பிரம்மதேவரை
सुमराः	மாண்கள்	प्राणिनः	பிராணிகள்
व्याघ्राः	புலிகள்	यथा	எப்படியோ அப்படி
सिंहाः	சிங்கங்கள்	तं	அவரை
नागाः	யானைகள்	परिवार्य	சுற்றி,
सरीसृपाः	சர்ப்பங்கள் இவை	उपगच्छन्ति	வருகண்.
	கடுவன்கள்		

ततः प्राप्तमृषिं ज्ञात्वा तानि सत्त्वानि वै ययुः । प्रविष्टे राजनि यथा सर्वं सामात्यकं बलम् ॥

राजनि	“ அரசன்	ततः	அப்பொழுது
प्रविष्टे	உள்ளே புகுந்தன	मृषिं	முனிவரை
सामात्यकं	மந்திரிகளைமட்டுமல்ல	प्राप्तं	வந்துகொந்தவராக
सर्वं	எல்லாம்	ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு,
बलं	காலியம்	तानि	அந்த
यथा	எப்படியோ அப்படி	सत्त्वानि	விசுவாகுமார்
		ययुः वै	திருப்பிரகீரணனை.

ऋषिस्तु दृष्ट्वा मां तत्र प्रविष्टाश्रमं पुनः । सुहृत्तमात्राभिष्वम्य ततः कार्यमपृच्छत ॥१७॥

ऋषिः	"சிவசிவன்"	சுஹ்ருதமாத்ர	முஹூர்த்தத்தில்
மா	என்னை	புன: து	மறுபடியும்
तत्र	அங்கு	निष्वम्य	வெணியில் வந்து
दृष्ट्वा	கண்டு,	ततः	பின்பு
आश्रमं	ஆசிராமத்தை	कार्यं च	வந்த காரியத்தையும்
प्रविष्टः	அடைந்தவராய்	अपृच्छत	விசாரித்தார்.

सौम्य वैकल्यतां दृष्ट्वा रोम्णां ते नावगम्यते । अग्निदग्धाविषौ पक्षौ त्वयैव वणिता तव ॥

सौम्य	"நல்லாய்!"	इमौ	இஈத
ते	உனது	पक्षौ	இறக்கைகளிரண்டும்
रोम्णां	தீமருகலின்	अग्निदग्धौ	நெருப்பினால் எரிந்தப்
वैकल्यतां दृष्ट्वा	வேற்றுமையை கண்டு,		பட்டிருக்கின்றன.
न अवगम्यते	அறியமுடியவில்லை.	त्वक् च एव	உடலும்
तव	உனது	वणिता	புண்பட்டிருக்கிறது.

द्वौ गृध्रौ दृष्टपूर्वौ मे मातरिभ्वस्यौ जवे । गृध्राणां चैव राजानौ भ्रातरौ कामरूपिणौ ॥

द्वौ गृध्रौ	"இரு கழுஞ்சுள்"	गृध्राणां च एव	கழுஞ்சுஞ்சுக்கெல்லாம்
मे	எனக்கு	राजानौ	ராஜர்கள்.
दृष्टपूर्वौ	முன்பார்ந்துப் பழக்க	कामरूपिणौ	துஷ்டரான உருவமெ
जवे	வேகத்தில் [முண்டு.		டுக்க வல்லவர்கள்.
मातरिभ्वस्यौ	வாயுவை திகர்த்த	भ्रातरौ	சகோதரர்கள்.
	வர்கள்.		

ज्येष्ठो हि त्वं तु संपाते जटायुरुनुजस्तव । मानुषं वपुरास्थाय गृह्णीतां चरणौ मम ॥२०॥

ज्येष्ठो	"சம்பாதியே!"	मानुषं वपुः	மானிடரூபத்தை
त्वं ज्येष्ठः हि	நீ மூத்தவனன்றே!	आस्थाय	எடுத்து,
जटायुः	ஜடாயு:	मम	எனது
तव	உனது	चरणौ तु	இரு பாதங்களையும்
अनुजः	தம்பி.	गृह्णीताम्	பற்றினீர்கள்.

किं ते व्याधिसमुत्थानं पक्षयोः पतनं कथम् । दण्डो वाऽयं कृतः केन सर्वमाख्याहि पृच्छतः ॥

ते	"உனக்கு	कृतः	வினைவிக்கப்பட்ட
किं	என்ன	दण्डः	தண்டனை?
व्याधिसमुत्थानं	விவாத உண்டாக்கிற்று.	पक्षं	எல்லாவற்றையும்
पक्षयोः	இறக்கைகளின்	पृच्छतः	கேட்டுமெனக்கு
पतनं कथं	விழுச்சி எப்படி?	आख्याहि	விவரித்தார்
अयं	இது		சொல்லு.
केन	யாரால்	वा	அறியவிரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पण्डितमः सर्गः ॥

एकपङ्क्तिः सर्गः—அறுபத்தொராவது ஸர்க்கம் ॥ ६१ ॥

खपक्षदाहकारणकथनम्—தன் இறதுகள் எரிந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

ततस्तद्दहणं कर्म दुष्करं साहसात्कृतम् । आचक्षे मुनेः सर्वं सूर्यानुगमनं तथा ॥ १ ॥

ततः	“அப்பொழுது	तत्	அந்த
दुष्करं	செய்யமுடியாததும்	सूर्यानुगमनं	சூரியனைத்தொடர்ந்து
साहसात्	பலக்கொழுப்பி		சென்ற
	என்று	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कृतं	செய்யப்பட்டதும்	तथा	நடத்தபடியே
दाख्यं	பயக்கரமான	मुनेः	முனிவருக்கே
कर्म	காரியமுமான	आचक्षे	நான் சொன்னேன்.

भगवन्व्रणयुक्तत्वालज्जया त्वाकुलेन्द्रियः । परिश्रान्तो न शक्नोमि वचनं प्रतिभाषितुम् ॥२॥

भगवन्	“பகவானே!	तु	நீந்த ஸ்திதியில்
व्रणयुक्तत्वात्	உடல் புண்பட்டதால்	वचनं	பதிலை
लज्जया	வெட்கத்தால்	प्रतिभाषितुं	விஸ்தரித்துச் சொல்ல
आकुलेन्द्रियः	புலன்கள் தடுமாறிய	न शक्नोमि	முடியாதவனுயிருக்
	வனாய்		கிறேன்.
परिश्रान्तः	மிக களைப்புற்றிருக்கி		
	றேன்.		

अहं चैव जटायुश्च संघर्षार्द्धमोहितौ । आकाशं पतितौ वीरौ जिज्ञासन्तौ पराक्रमम् ॥ ३ ॥
कैलासशिखरे बद्ध्वा मुनीनामग्रतः पणम् । रविः स्यादनुयातव्यो यावदस्ते महागिरिम् ॥

अहं च	“நானும்	महागिरिं	மகாகிர்க்கு
जटायुः च	ஜடாயுவும்	यावत्	போதும் வரையில்
संघर्षात्	பொறுமைமறல்	अनुयातव्यः स्यात्	தொடரப்படவேண்டி
	கொழுப்பினால் புத்தி		யலவென்ற
दर्पमोहितौ	{ மோசம் அடைந்த	पणं	குணமுடைய
	வர்களாய்	कैलासशिखरे	கைலாசமலையில்
पराक्रमं	வீரியத்தை	मुनीनां	முனிவர்களின்
		अग्रतः	முன்னிலையில்
जिज्ञासन्तौ	{ யாருடையது பெரி	बद्ध्वा	செய்துகொண்டு,
	தென்றறிய எண்ணக்	एव	அப்பொழுது
	கொண்டவர்களாய்	वीरौ	நிரு வீரர்களும்
रविः	சூரியன்	आकाशं	ஆகாசத்திற்கு
अस्तं	ஆஸ்திரம்	पतितौ	பதத்தோம்.

अथावां युगपत्प्राप्तावपश्याव महीतले । रथचक्रप्रमाणानि नगराणि पृथक्पृथक् ॥ ५ ॥

अथ	“ ஆவ்வண்ணமாய்	नगराणि	பட்டணங்களை
युगपत्	சரிசமமாய்	पृथक् पृथक्	ஒவ்வொன்றையும்
प्राप्ता	சென்ற	रथचक्रप्रमाणानि	தேகுருளைப்பிரமாண
आवां	நாங்கள் இருவரும்		முள்ளவைகளாக
महीतले	பூமியில்	अपश्यावः	பார்த்தோம்.

कचिद्वादित्रयोषांश्च ब्रह्मयोषांश्च शुश्रुवः । गायन्तीश्चाङ्गना बह्वीः पश्यावो रक्तवाससः ॥ ६ ॥

कचित्	“ சிலகிடங்களில்	रक्तवाससः	சிவந்த ஆணையலரிந்த
वादित्रयोषान् च	வாத்ரயங்களின் ஓசை	गायन्तीः	பாடியும்கொண்டிருந்த
	களையும்	बह्वीः	பல
ब्रह्मयोषान् च	வேதசொல்கங்களையும்	अङ्गनाः च	பெண்களையும்
शुश्रुवः	கேட்டோம்.	पश्यावः	தண்டோம்.

तूर्णमुत्पत्य चाकाशमादित्यपथमास्थितौ । आवामालोकयावस्तद्वनं शङ्खलसंस्थितम् ॥ ७ ॥

तत्	“ அந்த	आस्थितौ	ஆண்டந்த
आकाशं	ஆகாயத்திற்கு	आवां च	நாங்களிருவரும்
तूर्ण	வேகு வேகமாய்	वनं	காட்டை
उत्पत्य	பறந்து,	शङ्खलसंस्थिते	பசும்புற்றணைபேரால்
आदित्यपथं	தூயிசதிகைய	आलोकयावः	தண்டோம்.

उपलैरिव संलब्धा दृश्यते भूः शिलोच्चयैः । आपगाभिश्च संवीता सूत्रैरिव वसुन्धरा ॥ ८ ॥

शिलोच्चयैः	“ பேரீய பர்வதக்க	आपगाभिः	ஆறுகளோடுகூடிய
	வேகடுகடின	वसुन्धरा	பூமி
भूः	பூமி	सूत्रैः	தூல்களினால்
उपलैः	சிறு உழைகளால்	संवीता	சுற்றப்பட்டது
संलब्धा	பொருக்கப்பட்டது	इव च	போலவும்,
इव	போலும்.	दृश्यते	தோன்றிற்று.

हिमवांश्चैव विन्ध्यश्च मेरुश्च सुमहाव्रजः । भूतले संप्रकाशन्ते नागा इव जलाशये ॥ ९ ॥

भूतले	“ பூதலத்தில்	नागाः एव	பர்வதமுமரண
हिमवान् च	இமயமும்	मेरुः च	மேருவும்
विन्ध्यः च	கிந்தியமும்	जलाशयं	பாடிலில்
सुमहान्	மிக உயர்ந்த	नागाः इव	பாடில்கள் போல
		संप्रकाशन्ते	தோன்றின.

तीव्रः स्वेदश्च खेदश्च भयं चासीत्तदाऽऽवयोः । समाविशति मोहश्च शोको मूर्च्छा च दाहणा ॥

तीவ்: "அதிவிரை
சீவ: வேர்வையுமு
சுேவ: களைப்பு
ஆவயோ: எங்குகொருவர் கருது
(குற)

வ
மயம் அதனாலு
சோக: பயமும,
தாஹா விசாரமும,
மூர்ச்சா அதிசு
மோஹ: மூர்ச்சையும,
மமாவிசதி மோகமும
சமாதவசதி வந்தடைத்தது.

तदा
आसीत्
न दिग्विज्ञायते याम्या नाग्नेयी न च वारुणी ।

युगान्ते नियतो व्योको हतो दग्ध इवाग्निना ॥

யுஹாந்தே "யுகமுடிவில்
லோக: உலகம்
நியத: முழுமையும்
ஹ: நாசமாகக்கப்பட்டு
அஹினா அக்னியினாலே
தஹ: தீயுக்கப்பட்டது
ஹ: போல,

யாம்யா யமனுடைய
திக: திசையும்
ந விஜாயதே தெரியவில்லை;
அஹேயீ ஆற்றெய்திக்கும்
ந தெரியவில்லை.
வாருணீ வருணதிக்கும்
ந தெரியவில்லை.

यन्नेन मे हतं भूयः संनिवर्त्य तु संश्रयम् । यन्नेन महता ब्रह्मन्पुनः संधाय चक्षुषी ॥

यन्नेन महता भूयो रविः समवलोकितः

॥ १२ ॥

மஹந் "பிரம்மபுருஷனை உடைந்த
மே எனது [வரோ!
மன: வ மனமும்
சன்சரயம் நிகை
சன்னிவர்த்ய குறைந்து,
மூய: து அடிக்கடி
ஹ: ததறியது.
புன: ஆனாலும்
மஹதா வெகு

யந்நேன பிரயாணசயோடு
வக்சுஸீ கண்களை
சன்சரய வீச்சலமாகச் செய்து
ரவி: சூரியன் [கொண்டு
மஹதா வெகு
யந்நேன பிரயாணசயோடு
மூய: திரும்பத்திரும்ப
சமவலோகித: சென்னைவடாய்ப் பாரக்
கப்பட்டான்;

तुल्यः पृथ्वीप्रमाणेन भास्करः प्रतिभाति नौ

पृथ्वीप्रमाणेन "சூரியன் பரிமாணத்
தேரது

तुल्यः "ஒத்ததாக

॥ १३ ॥

भास्कर: "சூர்யகமான்
नौ சங்களுக்கு
प्रतिभाति காணப்பட்டார்.

जटायुर्मायनापृच्छत्य निपपात महीं ततः । तं दृष्ट्वा तूर्णमाकाशादात्मानं मुक्तवानहम् ॥

जटायु: "ஜடையு
तत: ஆங்கிருந்து
मा: காண்கை
अनापृच्छत கேளாமலேயே
महीं பூமிக்கு
निपपात இறங்கினான்.

तं दृष्ट्वा அவனைக் கண்டு
अहं நான்
आकाशात् ஆகாசத்திலிருந்து
तूर्ण வினாந்து
आत्मानं தாமனை
मुक्तवान् இறங்கினான்.

पक्षाभ्यां तु मया गुप्तो जटायुर्नात्यदह्यत । शमादात्तत्र निर्दग्धः पतन्वायुपथादहम् ॥१५॥

जटायुः	"ஜடாயு	शमादात्	அநிலின் ஸமடாய்ஸ்
मया	என்னால்	तत्र	அங்கேயே
पक्षाभ्यां	இரு சிறகுகளால்	निर्दग्धः	எரிபெட்டு
गुप्तः	மறைக்கப்பட்டவனாய்	वायुपथात्	வாயுபாதத்தினின்று
न अत्यदह्यत	எரியாத தப்பினான்.	पतन्	விழுந்தேன்.
अहं तु	நானே		

आशङ्के तं निपतितं जनस्थाने जटायुपम् । अहं तु पतितो विन्ध्ये दग्धपक्षो जडीकृतः ॥

तं	"அந்த	अहं तु	நானே
जटायुम्	ஜடாயுவை	दग्धपक्षः	இறகுகள் எரிந்து
जनस्थाने	ஜனத்தானத்தில்	जडीकृतः	ஜடப்பொருளாய்ச் செய்யப்பட்டவனாய்
निपतितं	விழுந்தவனாக	विन्ध्ये	விந்தியத்தில்
आशङ्के	ஊக்கிக்கிறேன்.	पतितः	விழுந்தேன்.

राज्येन हीनो भ्रात्रा च पक्षाभ्यां विक्रमेण च । सर्वथा मर्तुमेवेच्छन्पतिष्ये शिखराद्विरेः ॥

राज्येन	"இராஜ்யத்தோடும்	मर्तुं	மரணத்தையடைப
भ्रात्रा	சகோதரனோடும்	इच्छन्	விரும்பியவனாய்
पक्षाभ्यां	சிறகுகளோடும்	विरेः	மலைபிணைய
विक्रमेण च	பரக்கிரமத்தோடும்	शिखरात्	உச்சியிலிருந்து
हीनः च	இல்லாதவனாதலால்	पतिष्ये	விழுந்துவிடப்போகி தேன் "
सर्वथा एव	எப்படியாவது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11605

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2353

द्विषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

निशाकरेण पक्षप्रगोदावधिनिरूपणम्—சனகரமஹர்ஷி இருக்கை முனைக்க
உலகி சொல்வது.

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठमरुदं दुःखितो भृशम् । अथ व्यात्वा मुहूर्तं तु भगवानिदमब्रवीत् ॥१॥

मुनिश्रेष्ठ	"முனிசேஷ்டருக்கு	भगवान् तु	பெரியவரும்
एवं	இவ்வாறு	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
उक्त्वा	உறிவிட்டு,	व्यात्वा	போகளைசெய்து,
भृशं	அதிக	अथ	அதன்மேல்
दुःखितः	துக்கமடைந்தவனாய்	इदं	பின்வருமாறு
अरुदं	அழுதேன்.	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पक्षौ च ते प्रपक्षौ च पुनरन्यौ भविष्यतः । प्राणाश्च चक्षुषी चैव विक्रमश्च बलं च ते ॥

தே "உணக்கு
பாண: ச உயிரும்
வக்சுபி ச பார்வையும்
விக்ரம: ச ஆண்மையும்
வல ச பலமும்
ஏவ முண்டிபாஸ்கி
தே உணது

प्रपक्षौ च இரக்கைகளும்
पुनः மறுபடி
अन्यौ புதிய
पक्षौ च இறக்கைகளாகவே
भविष्यतः உண்டாகப்போகின்

றன.

पुराणे सुमहत्कार्यं भविष्यति मया श्रुतम् । दृष्टं मे तपसा चैव श्रुत्या च विदितं मम ॥३॥

புராணே "பூர்வத்தில்
விடிதம் பிரஸித்தமான
சுமஹ் அதிமகத்தான
கார்யம் ஒரு காரியம்
भविष्यति உண்டாகப்போகின்ற
தென்று

श्रुतं சொல்லிக் கேட்கப்
च அன்றியும் [பட்டது.
मया என்னால்
श्रुत्या च கேட்டும்,
मे எனது
तपसा एव தவகாரியமாலும்
दृष्टम् கண்டுகொள்ளப்

பட்டது.

मम राजा दशरथो नाम कश्चिदिक्ष्वाकुनन्दनः । तस्य पुत्रो महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥

दशरथः नाम "தசரதரென்ற
कश्चित् राजा ஓர் அரசர்
इक्ष्वाकुनन्दनः இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்
சு ஆனந்தகரன்.
तस्य அவருக்கு

रामः ராமர்
नाम என்ற
महातेजा: மிக தேஜஸ்கொண்ட
पुत्रः புத்திரர்
भविष्यति உண்டாவார்.

अरण्यं च सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन गमिष्यति । अस्मिन्नर्थे नियुक्तः सन् पित्रा सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः { "ஸத்தியமான பராக்
கிரமத்தை உடைய
அவர்,
पित्रा தந்தையினால்
नियुक्तः सन् நியமிக்கப்பட்டவராய்
च அதனால்

अस्मिन्नर्थे இந்த கியாதமாய்
भ्रात्रा சகோதரரான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூட
अरण्यं காட்டிற்கு
गमिष्यति வருவார்.

नैर्ऋतो रावणो नाम तस्य भार्या हरिष्यति । राक्षसेन्द्रो जनस्थानादवध्यः सुरदानवैः ॥

तस्य "அவருடைய
भार्या பத்தினியை
सुरदानवैः தேவர்களுக்கும்
அசுரர்களுக்கும்
अवध्यः கொல்லப்படமுடியா
தவனுமான
राक्षसेन्द्रः ராட்சஸ அரசன்

रावणः ராகஸன்
नाम என்ற
नैर्ऋतः அரக்கன்
जनस्थानात् துண்தானத்தி
लिकुन्त
हरिष्यति திருக்கொண்டு
போவான்.

सा च कामैः प्रलोभ्यन्ती भक्ष्यैर्भोज्यैश्च मैथिली । न भोक्ष्यति महाभागा दुःखे मया यशस्विनी ॥

காமை:	“ : பாவுகும் ஆசை கொள்ளும்	மहाபாగా	மகா பாகையுள்
भक्ष्यै:	நாமிற்கு ருசி விரிவு சிப்பவைகளாலும்,	यशस्विनी	யசஸ்வினிப் பானை
भोज्यै:	மணச்சுந்துவும் விரிவு சிப்பவைகளாலும்	सा	அந்த
प्रलोभ्यन्ती	ஆசைகாட்டப்பட்ட	मैथिली	மைதிலியார்
च	இதந்தும் [வளம்]	दुःखे	துக்கத்தில்
		मया च	முழுசியவனாகவே
		न भोक्ष्यति	கண்ணிட்டுப் பார்த்த மாட்டாள்.

परमात्रं तु वैदेह्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः । यदन्नमृतपख्यं सुराणामपि दुर्लभम् ॥ ८ ॥

तु	“ : இதுவியக்கில்	दुर्लभं	கிட்டாத
वासवः	இக்கிரன்	अन्नं	அன்னம்
ज्ञात्वा	நினைத்துப்பார்த்து,	यत्	எதுவோ அந்த
अमृतपख्यं	அமிர்சம்போன்றதும்	परमात्रं	பரமான்னத்தை
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கிட	वैदेह्याः	வைதேகியாருக்கு
		दास्यति	அளிப்பார்.

तदन्नं मैथिली प्राप्य विज्ञायेन्द्रादिदं त्विति । अयमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥ ९ ॥
यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणेन सह प्रभुः । देवत्वं गच्छतोर्वापि तयोरन्नमिदं त्विति ॥

मैथिली	“ : மைதிலியார்	भर्ता	பர்த்தாவான
अन्नं	அன்னத்தை	प्रभुः	பிரபு
प्राप्य	பெற்று,	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
इदं	“ இது	यदि जीवति	உயிருடனிருந்தாலும்;
इन्द्रात्	இந்திரனிடத்திலி	वा	ஆவனது
इति	என்று [குத்து]	देवत्वं	தேவத்துத்தை
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு	गच्छतोः अपि	அடைந்தவர்களான
तत्	அந்த	इदं	இது [தும்]
अन्नं	சிறப்புடையானதை	तयोः	அவர்களுக்கு
रामाय तु	ராமருக்கே	अन्नं इति	அன்னம்' என்று
उद्धृत्य	அர்ப்பணம் செய்து,	भूतले तु	பூமியிலேயே
मे	எனது	निर्वपिष्यति	சொரிவாள்.

एष्यन्त्यन्वेपकास्तस्या रामदूताः प्रवृद्धमाः । आख्येया राममहिषी त्वया तेभ्यो विहङ्गमः ॥

तस्याः	“ : அவளுக்காக	विहङ्गम	பகிரியே!
अन्वेपकाः	தேடுகிறவர்களான	त्वया	உன்னால்
रामदूताः	ராமதுதா தர்களான	राममहिषी	ராமமகிஷி
प्रवृद्धमाः	வருவார்கள்		
एष्यन्ति	வருவார்கள்.	आख्येया	{ ஆதியோடந்தமரக கொல்லப்படவேண் டுபவன்.
तेभ्यः	அவர்களுக்கு		

सर्वथा हि न गन्तव्यमीदृशः क गमिष्यसि । देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥

हि सर्वथा	“ ஆண்கயான் எங்கும்	प्रतिपत्स्यसे	திரும்பவும் அடை
न गन्तव्यं	போகவேண்டாம்,		வாய்.
ईदृशः त्वं	இப்பேர்ப்பட்ட நீ	देशकालौ	தேச காலம் இவை
क	எக்கு		களை
गमिष्यसि	போகப்போகிறாய் ?	प्रतीक्षस्व	எதிர்பார்த்துக்
पक्षौ	இறக்கைகளை யும்		கொண்டிரு.

नोत्सहेयमहं कर्तुमयैव त्वां सपक्षकम् । इहस्थस्त्वं तु लोकानां हितं कार्यं करिष्यसि ॥

त्वां	“ உன்னை	त्वं	நீ
सपक्षकं	இறக்கைகளைவிட இருபுற	इहस्थः तु	இந்த ஸ்திதிநிலைநிலை
	வனாக		பவனாகவே
अथ एव	இப்பொழுதே	लोकानां	உலகங்களுக்கு
कर्तुं	செய்ய	हितं	நலிதமான
अहं	நான்	कार्यं	காரியத்தை
न उत्सहेयं	வல்லவனல்லேனென்.	करिष्यसि	செய்வாய்.

त्वयाऽपि खलु तत्कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः । ब्राह्मणानां सुराणां च मुनीनां वासवस्य च ॥

तयोः	“ அந்த	मुनीनां	நிகழ்கருக்காகவும்
नृपपुत्रयोः	ராஜபுத்திரர்களுக்கா	वासवस्य च	இந்திரனுக்காகவும்
	கவும்	तत्	அது
ब्राह्मणानां च	பிராமணர்களுக்கா	ख्या अपि	உன்னுடைய
	கவும்	खलु	உச்சமாய்
सुराणां च	தேவர்களுக்காகவும்	कार्यम्	ஆகவேண்டிய காரியம்.

इच्छाम्यहमपि द्रष्टुं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेच्छे चिरं धारयितुं प्राणांस्त्यक्ष्ये कलेवरम् ॥

अहं	“ நான்	अपि	ஆப்படியிருந்தும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	प्राणान्	உயிரை
रामलक्ष्मणौ	ராம லக்ஷ்மணர்களை	चिरं	கெஞ்சாமல்வகையில்
द्रष्टुं	பிரதிபக்பதமாய்	धारयितुं	வகித்துக்கொண்ட
	தரிசிப்பதற்கு	न इच्छे	மனமின்னை. [சுக்க
इच्छामि	ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.	कलेवरं	உடலை
		त्यक्ष्ये	கழித்துவிடுகின்றேன்.

महर्षिस्त्वब्रवीदेवं दृष्टवत्त्वार्थदर्शनः ॥ १६ ॥

दृष्टवत्त्वार्थदर्शनः	“ காரியங்களின் தத்	तु	திதுண்கயத்தின்
	வார்த்தைகளை உண்	एवं	கீழ்செய்யின்றபிரகாரம்
महर्षिः	மாமலாய்க் கண்டறிந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	மகரிஷி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्विपष्ठितमः सर्गः ॥

विपष्टितमः सर्गः—அறுபத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || 63 ||

संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च—ஸம்பாதிபீஷ் இறக்கைகள் முளைப்பதும்,
வானரங்கள் புறப்படுவதும்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्वाक्यैर्वाक्यविशारदः । मां प्रशस्याभ्यनुज्ञाप्य प्रविष्टः स स्वमाश्रमम् ॥१॥

वाक्यविशारदः	" வாய்க்கில் வல்ல	मां	எனக்கு
सः	அவர்	प्रशस्या	கட்டினாயிட்டு,
एतैः च	இவைகளாலும்	अभ्यनुज्ञाप्य	விடைகொடுத்து,
अन्यैः	வேறு	स्वमाश्रमं	தனது ஆசிரமத்துள்
बहुभिः	பல	प्रविष्टः	புகுந்தார்.
वाक्यैः	வாய்க்கியவர்களாலும்		

कन्दरात्तु विसर्पित्वा पर्वतस्य शनैः शनैः । अहं विन्ध्यं समारुह्य भवतः प्रतिपालये ॥२॥

अहं	" நான்	विन्ध्यं	கிந்தியத்தை
पर्वतस्य	பர்வதத்தின்	समारुह्य	ஏறி
कन्दरात्	பன்னத்தாக்கிலிருந்	तु	இத்தஸ்திதியில்
शनैः शनैः	மெள்ள மெள்ள [அ]	भवतः	உங்களை
विसर्पित्वा	ககர்ந்து,	प्रतिपालये	எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

अथ त्वेतस्य कालस्य सायं वर्षशतं गतम् । देशकालप्रतीक्षोऽस्मि हृदि कृत्वा मुनेर्वचः ॥

एतस्य कालस्य	" இன்றைக்கு	हृदि	மனதில்
गतं	சென்ற	कृत्वा	ஞாபகம்செய்து
सायं	சற்றேறக்குறைய		கொண்டு,
वर्षशतं तु	நூறுவருஷமாய்த்	देशकालप्रतीक्षः	{ உரியதேசம், காலம்இ
अथ	இன்னட்களில் [நான்		வைகளை எதிர்பார்த்
मुनेः	மகரிவழியின்		துக்கொண்டு
वचः	சொல்லை	अस्मि	இருந்து வருகிறேன்.

महाप्रस्थानमासाद्य स्वर्गते तु निशाकरे । मां निर्दहति संतापो दितर्कैर्बहुभिर्दृतम् ॥ ४ ॥

निशाकरे	" நிகாகரமுனிவர்	बहुभिः	பலவிதங்களான
महाप्रस्थानं	பெரும் புறப்பாடு	वितर्कैः	எண்ணங்களால்
आसाद्य	உற்று,	दृतं	சூழப்பட்ட
स्वः	அவர்க்கத்தைய	मां	என்னை
गते तु	அடைந்ததும்	संतापः	கவலை
		निर्दहति	கொளுத்திற்று.

उत्थितां मरणे बुद्धिं मुनिवाक्यैर्निर्वर्तये । बुद्धिर्या तेन मे दत्ता प्राणसंरक्षणाय तु ॥ ५ ॥

सा मेऽपनयते दुःखं दीप्तिवाग्निशिखा तमः ॥ ६ ॥

मरणे	“ இறப்பதில்	बुद्धिः	புத்தியானது
उत्थितां	எழுந்த	दत्ता	கொடுக்கப்பட்டதோ
मे	எனது	सा	அது
बुद्धि	எண்ணத்தை	तु	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
मुनिवाक्यैः	மகரிஷியின் சொற் கனால்	मे	எனது
निवर्तये	தடுத்தாக்கொண் டேன்.	दुःखं	துக்கத்தை
तेन	அவரால்	दीप्ता	கொழுந்துவிட்டெரி கிற
प्राणसंरक्षणाय	உயிரைக்காத்துக் கொள்ள	अग्निशिखा	நெருப்புத் தவாலை
या	எந்த	तमः	இருட்டை
		इव	பெரல்
		अपनयते	பொக்கடித்தது.

बुद्धयता च मया वीर्यं रावणस्य दुरात्मनः । पुत्रः संतर्जितो वाग्भिर्न भ्राता मैथिली कथम् ॥

दुरात्मनः	“ துராத்மாவான	कथं	என்
रावणस्य	ராவணனுடைய	न भ्राता	காம்பாற்றப்படவில்
वीर्यं च	வீர்யத்தை	पुत्रः	புத்திரன் [ஐ] என்று
बुद्धयता	அறிந்த	वाग्भिः	வாய்மிசட்டல்களால்
मया	என்னால்	संतर्जितः	மிகவும் பயமுறுத்தப் பட்டான்.
मैथिली	“ மைதிலியார்		

तस्या विलपितं श्रुत्वा तौ च सीताविनाकुतौ । न मे दशरथस्नेहात्पुत्रेणोत्पादितं प्रियम् ॥

तौ	“ அவர்கள்	पुत्रेण	புத்திரனால்
सीताविनाकुतौ	{ வலிதையை விட்டு பிரி க்கப்பட்டவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்.	तस्याः	அவளுடைய
दशरथस्नेहात्	தசரதரின் கிணைகளிமி த்தமாய்	विलपितं	உறழ்க்கையை
मे	எனது	श्रुत्वा च	காதாசத்தேட்டும்
		प्रियं	புரியவேண்டிய உதவி
		न उत्पादितम्	செய்யாமல் விடப்பட்ட தது.”

तस्य त्वेवं ब्रुवाणस्य संपातेर्यानरैः सह । उत्पेततुस्तदा पक्षौ समक्षं वनचारिणाम् ॥ ९ ॥

यानरैः	வானரர்களுரைடு	तदा तु	அப்பொழுதே
सह	கூட	वनचारिणौ	வனவாசிகர்களுடைய
एवं	இப்படி	समक्षं	எதிரிக் கிணைபே
ब्रुवाणस्य	சொல்லிக்கொண்டபு	पक्षौ	இரண்டு இறக்கை
तस्य	அந்த [முந்த		கனும்
संपातेः	எப்போதிலிரு	उत्पेततुः	முண்டதுவனசந்தனை.

स दृष्ट्वा स्यां तनुं पक्षैरुद्वैतरुगच्छदैः । प्रहर्षमतुलं लेभे वानरांश्चेदमब्रवीत् ॥ १० ॥

அருகூடே:	"அருகேறுதபவார்களை	பூதா	கண்டு,
	முள்ள	அது	ஒப்பாற்ற
உருதே:	அப்போதுதான்	பாஷ்	சந்தேதாவுத்ததை
	முனைத்திருக்கிற	லேபே	அடைந்தார்.
பகை:	கிறகுஅமீளாடுபடிய	வானரர்	வானரர்களைப்பார்த்து
சுயம்	தனது	இதே	பின்வருமாறு
தனம்	சரிசத்தை	அமவீர்	சொன்னார்.
ச:	அவர்		

निशाकरस्य राजर्षेः प्रभावादमितात्मनः । आदित्यरश्मिनिर्दग्धौ पक्षौ मे पुनरुत्थितौ ॥

राजर्षेः	"ராஜர்ஷிபாசை	आदित्यरश्मि-	சூரியகிரணத்தால்
अमितात्मनः	அனாதிமா ஆந்தனு	निर्दग्धौ	பூர்த்தியாய் எரிந்து
	டைப	மே	எனது [போன]
निशाकरस्य	நிசாகாருடைய	पक्षौ	இறகுகள்
प्रभावत्	பிரபாவத்தால்	पुनः	மறுபடி
		उत्थितौ	முனைத்தன.

यौवने वर्तमानस्य ममासीद्यः पराक्रमः । तमेवाद्यानुगच्छामि वलं पौरुषमेव च ॥ १२ ॥

यौवने	"இளைமப்பருவத்தில்	तं	அந்த
वर्तमानस्य	இருந்துகொண்டிருந்த	वलं एव	பலத்தையும்
मम	எனக்கு	पौरुषं च	ஆண்மையையும்
यः	எந்த	अथ एव	இப்பொழுதுதான்
पराक्रमः	வலிமை	अनुगच्छामि	திரும்பி அடைவாய்
आसीत्	இருந்ததோ		பெற்றேன்.

सर्वथा क्रियतां यतः सीतामधिगमिष्यथ । पक्षलाभो मयायं वः सिद्धिप्रत्ययकारकः ॥

सर्वथा	"எல்லா வகையிலும்	पक्षलाभः	இறகு முனைத்தல்
यतः	முயற்சி		என்ற
क्रियतां	செய்யப்படும்.	अयं	இது
सीतां	சீதாதேவியை	वः	உங்களுக்கு
अधिगमिष्यथ	அடைவீர்கள்.	सिद्धिप्रत्यय-	காரியத்தியில் நம்பிக்
मम	எனது	कारकः	கையைச் செய்கிறது.

इत्युक्त्वा स हरीन्सर्वान्संपातिः पतगोत्तमः । उत्पपात गिरेः शृङ्गाजिज्ञासुः खगमो गतिम् ॥

खगमः	ஆகாயத்தில் பறக்கிற	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
पतगोत्तमः	பகல்களுக்கிறந்தவ	गिरेः	பர்வதத்தின்
सः	அந்த [குறை]	शृङ्गान्	கொடுமுடியினின்றும்
सम्पातिः	கூம்பாதி	गतिम्	சத்தியை
हरीन्	வானரர்கள்	जिज्ञासुः	அறிந்துகொள்ள
सर्वान्	எல்லோரையும்		எண்ணமுடையவராய்
इति	இப்படி [பார்த்து]	उत्पपात	உயரப் பறந்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रीतिसंहृष्टमानसाः । वभूवुर्हरिशार्दूला विक्रमाभ्युदयोन्मुखाः ॥ १५ ॥

तस्य	அவருடைய	प्रीतिसंहृष्ट-)	மனங்களில் குகிரிந்தவர்
तद्वचनं	அம்மொழியை	मानसाः }	களாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,	विक्रमा-	வெற்றியை யடைவ
हरिशार्दूलाः	வாணர வீரர்கள்	भ्युदयोन्मुखाः }	தில் அவர் அருடைய
			வர்கள்
		वभूवुः	இருந்தார்கள்.

अथ पवनसमानविक्रमाः पुष्पगवराः प्रतिलब्धपौरुषाः ।

अभिजिद्भिमुखा दिशं ययुर्जनकसुतापरिमार्गणोन्मुखाः ॥ १६ ॥

अथ	அப்பொழுது	प्रतिलब्धपौरुषाः	தெரியாததை மற்றபடி
पवनसमान-)	வாயுவைப்போன்ற		யடையடைந்தவர்களாய்
विक्रमाः }	விக்கிரமமுடைய	जनकसुता-	ஜனகரின் மகளைத்
पुष्पगवराः	வாணர வீரர்கள்	परिमार्गणोन्मुखाः }	தேடிவந்தில் ஆஸக்தி
अभिजि-	வெற்றிக்கு வேண்டிய		புடையவர்களாய்
द्भिमुखाः }	அனுபவமின்றனாக	दिशं	மனமெதலுத்த ஒரு
	வேயடைந்தவர்களாய்		வழியை
		ययुः	கண்டு கொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किङ्किन्धाकाण्डे त्रिपष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11637

किङ्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2385

चतुःपष्टितमः सर्गः—अनुपத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

समुद्रलङ्घनालोचनम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட யோசிப்பது.

आख्याता गृध्राजेन समुत्पत्य पुवङ्गमाः । सङ्गम्य प्रीतिसंयुक्ता विनेदुर्धामविक्रमाः ॥ १ ॥

गृध्राजेन	கழுஞ்சா ஐனல்	प्रीतिसंयुक्ताः	மனச்சுந்தியுடைய
आख्याताः	விஸ்தரித்துச் சொல்		ண்டவர்களாய்
	ஸப்பெற்ற	समुत्पत्य	உயர் எழுப்பிக்
भीमविक्रमाः	அதிசய பராக்ரமத்		குதித்து,
	தையுடையவர்களான	सङ्गम्य	ஒன்று சேர்ந்த,
पुवङ्गमाः	வாணர்கள்	विनेदुः	ஆரவார்த்தார்கள்.

संपातेर्वचनं श्रुत्वा हरयो रावणक्षयम् । हृष्टाः सागरमाजमुः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २ ॥

हरयः	வாணர்கள்	हृष्टाः	அந்தமீட்டியடைந்த
संपातेः	சம்பாதிவினுடைய		வர்களாயும்,
रावणक्षयं	ராவணனைழிவுக்குரிய	सीतादर्शन-)	செய்ததையின் தரிசு
वचनं	ஆசைசேனை	काङ्क्षिणः }	வித்தை கதிர்பார்த்த
श्रुत्वा	கேட்டு,		தவர்களாயும்
		सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
		आजमुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अभिक्रम्य तु तं देशं ददृशुर्भीमविक्रमाः । कृत्स्नं लोकस्य महतः प्रतिविम्बमिव स्थितम् ॥

भीमविक्रमाः	அ. திசைய வந்தாமதத்தை புண்டரீக அனந்தன்	कृत्स्नं	எல்லாம்
अभिक्रम्य	வந்துசென்றது.	महतः	பெரிய
तु	இப்பொழுது	लोकस्य	உலகத்தினுடைய
स्थितं	தங்கிய	इव	எத்தெறறக்குறைய
तं	அந்த	प्रतिविम्बं	சமஸ்தவஸ்துசம்பூர் ணமாயிருப்பதாய்
देशं	பிரதேசத்தை	ददृशुः	கண்டார்கள்.

दक्षिणस्य समुद्रस्य समासाद्योत्तरां दिशम् । संनिवेशं ततश्चकुर्हृरिवीरा महाबलाः ॥ ४ ॥

महाबलाः	மிக பலவீரண்களான	दिशं	கனையில்
हरिवीराः	வீரனானவீரர்கள்	समासाद्य	ஒன்றுசென்றது
दक्षिणस्य	தென்	संनिवेशं	ஸ்திரமான ஏற்பாட்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்	ततः	இவ்விடத்தில் [டை
उत्तरां	வடக்கு	चकुः	தீர்மானித்தார்கள்.

सन्निवेशं विविधैः कीदृशैर्विकृतैर्जले । व्यत्यस्तैः सुमहाकायैरुर्मिभिश्च समाकुलम् ॥ ५ ॥

प्रसुप्तमिव चान्यत्र कीदन्तमिव चान्यतः । क्वचित्पर्वतसङ्काशैर्जलराशिभिरावृतम् ॥ ६ ॥

सङ्कुलं दानवेन्द्रैश्च पातालतलवासिभिः । रोमहर्षकरं दृष्ट्वा विषेदुः कपिकुञ्जराः ॥ ७ ॥

कपिकुञ्जराः	வானரவீரர்கள்	कीदन्ते इव	வினாயாடுவதுபோல வும்,
जले	இலத்தில்	अन्यतः	வேறொரு பக்கத்தில்
कीदृशिः	வினாயாடும்	पर्वतसङ्काशैः	மலைகளுக்கொப்பான
विविधैः	பல	जलराशिभिः	நீர் திரள்களால்
विकृतैः	அற்புத	आवृते च	கொருக்கப்பட்டதும்,
महद्भिः	பெரிய	पातालतलवासिभिः	பாதாளத்தில்வசித்திற
सर्वैः च	ஒவ்வொருவரும்	दानवेन्द्रैः	நானவகிரேஷ்டர்களால்
व्यत्यस्तैः	எதிராக வரும்	सङ्कुलं च	கலக்கப்பட்டதும், [ல்
सुमहाकायैः	மிகப்பெரிய	रोमहर्षकरं	மயிர்கூச்செறிதல்உண் டாக்கக்கூடியதாய்
उर्मिभिः	அலைகளாலும்	दृष्ट्वा	கண்டு,
समाकुलं च	நிறைந்ததும்,	विषेदुः	அதையாமடைந்தார் கள்.
क्वचित्	சிலவிடத்தில்		
प्रसुप्तं इव	தூங்கிவந்துபோனவாழ்,		
अन्यतः	வேறொருபுறத்தில்.		

आकाशमिव दुष्पारं सागरं प्रेक्ष्य वानराः । विषेदुः सहसा सर्वे दृद्रुवुश्च ततस्ततः ॥ ८ ॥

सागरं	சமுத்திரத்தை	सर्वे च	எல்லோருமே
आकाशं	ஆகாயம்	विषेदुः	மனக்கலக்கமடைந் தார்கள்.
इव	போல்	सहसा	ஒன்றும் தோன்றாது
दुष्पारं	கடத்தற்கரிதாக	ततस्ततः	அங்குமிங்கும்
प्रेक्ष्य	கண்டு,	दृद्रुवुः	ஒய்ஞர்கள்.
वानराः	வானரர்கள்		

विदुतां वाहिनीं दृष्ट्वा सागरस्य निरीक्षणात् । आश्वासयामास हरीन्भयातान्हरिसत्तमः ॥

सागरस्य	சமுத்திரத்தை	हरिसत्तमः	வானரசிரேஷ்டன்
निरीक्षणात्	பார்ப்பதின்மூலம்		(அங்கத்தன்)
विदुतां	கலைதேடத்தகைய	भयातान्	பயந்து திகிலடைந்த
वाहिनीं	சைன்யத்தை [பட்ட	हरीन्	வானர்களை
दृष्ट्वा	கண்டு,	आश्वासयामास	தேற்றசவு செய்தான்.

तान्विषादेन महता विपण्णान्वानरर्षभान् । उवाच मतिमान्काले वात्मिमुर्मुहाबलः ॥१०॥

महाबलः	மிக பலிஷ்டனும்	विषादेन	அதையத்தினால்
मतिमान्	மிக புத்திமானுமான	विपण्णान्	அச்சமடைந்த
वात्मिभूः	வாஸியின் குமாரன்	तान्	அந்த
काले	அச்சமயத்தில்	वानरर्षभान्	வானரசிரேஷ்டர்களை
महता	மிக்க		ப்பார்த்து
		उवाच	கொன்னான்.

न विषादे मनः कार्यं विषादो दोषवत्तमः । विषादो हन्ति पुरुषं बालं क्रुद्ध इवोद्यः ॥

विषादे	" அதையத்தில்	बालं	பாலனை
मनः	மனதை	क्रुद्धः	சீற்றக்கொண்ட
न कार्यं	செய்யத்தலாகாது.	उद्यः इव	பாம்புபோல
दोषवत्तमः	தேரவுக்களுக்கெல் லாம் முதலானது	पुरुषं	ஒருவனை
विषादः	அதையம்.	विषादः	அதையம்
		हन्ति	கொன்றதும்.

विषादो यं प्रसहते विक्रमे समुपस्थिते । तेजसा तस्य हीनस्य पुरुषार्थो न सिध्यति ॥

विक्रमे	பார்க்கிரமிக்க வேண் டியகாலம்	तेजसा	பார்க்கிரமித்தை
समुपस्थिते	வந்தவளவில்	हीनस्य	கிட்ட
विषादः	மனத்தாழ்ச்சி	तस्य	அவனுக்கு
यं	எவனை	पुरुषार्थः	ஒரு யுககார்த்தமும்
प्रसहते	ஆடக்கிக்கொள்ளு கிறதோ	न सिध्यति	கிதிக்கிக் கொள்ள.

तस्यां राज्यां व्यतीतायामङ्गदो वानरर्षभः । हरिवृद्धैः समागम्य पुनर्मन्त्रममन्त्रयन् ॥१३॥

तस्यां	அந்த	हरिवृद्धैः	ஹானவான்களான
राज्यां	இரவு	समागम्य	உடி, [வானர்களைரட்டு
व्यतीतायां	கழியலாம்	पुनः	இதற்குமேல்
वानरर्षभः	வானரசிரேஷ்டனுன	मन्त्रं	ஆகவேண்டிய
अङ्गदः	அங்கத்தன்		சூரியத்தை
		अमन्त्रयन्	ஆலோசித்தான்.

सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याद्भदं बभौ । वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥

மரூதா்	தேவர்களுடைய	சா	அந்த
வாஹினி	சைன்யம்	வானரா்	வானர
வாசவ்	இக்கிரண	ध्वजिनी	சேனை
परिवार्य	சூழ்த்து,	भद्रदं	அங்கதனை
स्थिता इव	நிப்பதுபோல	परिवार्य	சூழ்ந் துகொண்டு,
		बभौ	விளங்கிற்று.

कोऽन्यस्तां वानरीं सेनां शक्तः स्तम्भयितुं भवेत् । अन्यत्र बालितनपादन्यत्र च हनूमतः ॥

தா்	அந்த	च	அதுவுமல்லாமல்
वानरीं	சூர்ங்கு	हनूमतः	நுனுமர் ஸர்க்காட்டி
सेनां	படைசை		ஹும்
स्तम्भयितुं	அடக்கி ஆள்	अन्यत्र	வேறாள்
बालितनपाद्	வா லிபுத்திரனைக்காட்	अन्यः कः	எவன் தான்
	டி.ஹம்	शक्तः	சமர்த்தனாக
अन्यत्र	வேறாள்	भवेत्	ஆவான்.

ततस्तान्हरिवृद्धाश्च तच्च सैन्यमरिन्दमः । अनुमान्याद्भदः श्रीमान्वाक्यमर्थवदब्रवीत् ॥१६॥

अरिन्दमः च	சத்துருக்களை அடக்க க வல்லவனும்	हरिवृद्वान्	வானரப்பெரியோர்க
श्रीमान्	சைந்தீவினாள்ம் பொ	अनुमान्य च	கொளனித்ததாம் [னை
	ருத்தியவனுமான்	तत्	அந்த
भद्रदः	அங்கதன்	सैन्यं	சேனையைப்பார்த்து
ततः	அக்காலத்தில்	अथैवत्	பொருள் பதித்த
तान्	அந்த	वाक्यं	சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

क इदानीं महातेजा लङ्घयिष्यति सागरम् । कः करिष्यति सुर्यावं सत्यसन्धमरिन्दमम् ॥

इदानीं	“இச்சமயத்தில்	कः	எவன்
कः	அந்த	अरिन्दमं	சத்துருவும்நுனுமக
महातेजाः	மஹாபராக்கிரமசாலி	सुर्यावं	சூர்யவான் [ரான
सागरं	சமுத்திரத்தை	सत्यसन्धं	சத்தியஸந்தராக
लङ्घयिष्यति	தாண்டப்போகிறான்?	करिष्यति	செய்யப்போகிறான்?

को वीरो योजनशतं लङ्घयेत् प्रवृद्धमाः । इमांश्च यूथपान्सर्वान्मोक्षयेत्को महाभयात् ॥१८॥

प्रवृद्धमाः	“வானரர்களை!	इमान्	இந்த
कः	அந்த	यूथपान्	வானரவர்களை
वीरः	வீரன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
योजनशतं	நூறுபேரான நூரம்	महाभयात्	பெரிய ஆபத்தில்
लङ्घयेत्	தாண்டுவான்?		மின்று
कः च	எவன் தான்	मोक्षयेत्	விடுவிப்பான்?

कस्य प्रसादादारांश्च पुत्रांश्चैव गृहाणि च । इतो निवृत्ताः पश्यामः सिद्धार्थाः सुखिनो वयम् ॥

वयं एव	" நாமும்	दारान् च	மனைவிகளையும்
सिद्धार्थाः	காசியங்கைகூடப்	पुत्रान् च	புத்திரர்களை யும்
	பெற்றவர்களையும்	गृहाणि च	விடுகளை யும்
सुखिनः	நிம்மதியான மனத்தவர்	कस्य	எவனுடைய
इतः	இக்கிருந்து [கனாய்	प्रसादात्	பேருதலியால்
निवृत्ताः	திரும்பினவர்களாய்	पश्यामः	காண்போம்.

कस्य प्रसादाद्रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । अभिगच्छेम संहृष्टाः सुग्रीवं च महाबलम् ॥

महाबलं	" மகாபலவானான	सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும்
रामं च	புரீராமனையும்	कस्य	எவனுடைய
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	प्रसादात्	பேருதலியால்
महाबलं	மகாபலவானான	संहृष्टाः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
		अभिगच्छेम	சென்றடைவோம் ?

यदि कश्चित्समर्थो यः सागरप्लवने हरिः । स ददातिह नः शीघ्रं पुण्याभयदक्षिणाम् ॥

सागरप्लवने	" கழுத்திரத்தைத்	सः	அவன்
	தாண்டுவதில்	इह	இவ்விடத்தில்
समर्थः	சமர்த்தானான	पुण्यां	மெச்சத்தக்க
हरिः	வானான்	अभयदक्षिणां	அபயதக்கையைய
यः कश्चित्	எவனாவது ஒருவன்	शीघ्रं	தாமதியாமல்
यदि	இருப்பானானில்	नः	நமக்கு
		ददातु	ஆளிக்கட்டும் "

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा न कश्चित्किञ्चिदब्रवीत् । स्तिमितेवाभवत्सर्वा तत्र सा हरिवाहिनी ॥

सा	அந்த	तत्र	அங்கேயத்தில்
हरिवाहिनी	வானரவாணியம்	स्तिमिता इव	உணர்ச்சியற்றது
सर्वा	முழுமையும்	अभवत्	இருந்தது. [போல்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	कश्चित्	ஒருவனாவது
वचः	வார்த்தையை	किञ्चित्	எதைபம்
श्रुत्वा	கேட்டு,	न अब्रवीत्	பேசவில்லை.

पुनरेवाङ्गदः प्राह तान्हरीन्हरिसत्तमः । सर्वे बलवतां श्रेष्ठा भवन्तो ददविक्रमाः ॥ २३ ॥

हरिसत्तमः	வானரர்களுட்க்	भवन्तः	" சீல்கள்
अङ्गदः	அங்கதன் [நிறத்த	सर्वे	எல்லோரும்
तान् हरीन्	அவ்வானரர்களைப்	ददविक्रमाः	தருடமான பராக் கிர
	பார்த்து		மழுமையவர்கள்.
पुनःएव	மறுபடியும்	बलवतां	அரர்களுடன்
प्राह	சொன்னான்.	श्रेष्ठाः	நெருக்கவர்கள்.

व्यपदेश्यकुले जाताः पूजिताश्चाप्यभीक्ष्णशः । न हि वो गमने सङ्गः कदाचित्कस्यचित्कचित् ॥

ब्रुवध्वं यस्य या शक्तिर्गमने पुवर्गर्षभाः ॥ २५ ॥

व्यपदेश्यकुले	"புகழ்க்குபெற்ற குலத்தில்	कचिन्	எந்தெந்தையாவது
जाताः	பிறந்தவர்கள் ; [கில்	न हि	இல்லையென்றோ !
अपि	பலதடவைபும்	पुवर्गर्षभाः	வரனரளி ரர்களை !
पूजिताः	கொண்டாடப்பட்ட	गमने	தாண்டுகொடில்
वः	உங்களுக்கும் [வர்கள் ;	यस्य	யானுக்கு
गमने	பாய்தலில்	या	எந்த
सङ्गः	தடை	शक्तिः च	சக்திகான் உள்ள
कस्यचित्	எவனுக்காவது		தென்று
कदाचित्	எப்பொழுதாவது	पुवध्वम्	சொல்லுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11661

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2409

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अनुपத்தி ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௫ ॥

चखशक्त्याविष्करणम्—அவரவர் சக்தியை வெளியிடுவது.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । स्वं स्वं गतौ समुत्साहमाहुस्तत्र यथाक्रमम् ॥
गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवान्स्तथा ॥२॥

अथ	அப்போது	ते	அந்த
गजः	கஜன்,	सर्वे	எல்லா
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,	वानरोत्तमाः एव	வானரோத்தமர்களுமே
गवयः	கவயன்,	अङ्गदवचः	அங்கதவன் வார்த்தை
शरभः	சரபன்,	श्रुत्वा	கேட்டு, [ஐய
गन्धमादनः	கந்தமாதனை,	तस्य	அதன்
मैन्द्रः	மைந்தன்,	गतौ	கடத்தலின் விவரம்
द्विविदः	தீவிதிதன்,	स्वं स्वं	தன் தன் [கில்
सुषेणः	சுசேணன்,	समुत्साहं	பூர்ணசக்தியை
जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தனார்	यथाक्रमं च	வரிசைக்கிரமமாயி
तथा	அப்படியே	आहुः	சொன்னார்கள்.

आवभाषे गजस्तत्र पृथेयं दशयोजनम् । गवाक्षो योजनान्यह गमिष्यामीति विशतिम् ॥

तस्य	அத்தருணத்தில்	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
गजः	கஜன்	विशति	இருபது
दशयोजनं	பத்துயோஜனை	योजनानि	யோஜனைகளை
पृथेयं	தாண்டுகொண்டு	गमिष्यामि इति	கடப்படுகொண்டு
आवभाषे	சொன்னான்.	आह	பொன்னான்.

गवयो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । विंशतं तु गमिष्यामि योजनानां प्रवङ्गमाः ॥ ४ ॥

தல்	அத்தருணத்தில்	புவங்குமா:	‘வானரர்களே !
गवयः	கவயன் என்றும்	योजनानां	யோஜனைகளின்
वानरः	வானரன்	विंशतं तु	முப்பனையும்
तान्	அந்த	गमिष्यामि	நான்கடப்பேன்’
वानरान्	வானரர்களைப்		என்று
	பார்த்து	उवाच ह	சொன்னான், காண் !

शरभो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । चत्वारिंशद्विमिष्यामि योजनानां प्रवङ्गमाः ॥ ५ ॥

शरभः	சரபன் என்று	पुवङ्गमाः	‘வானரர்களே !
वानरः	வானரன்	योजनानां	யோஜனைகளின்
तान्	அந்த	चत्वारिंशत्	நாற்பனை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	நான் கடப்பேன்’
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான், [என்று
तत्	அத்தருணத்தில்	ह	காண் !

वानरांस्तान् महातेजा अववीहन्धमादनः । योजनानां गमिष्यामि पञ्चाशत् न संशयः ॥

तान्	அந்த	पञ्चाशत्	ஐம்பனை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	நாண்டுமேன்.
	பார்த்து	संशयः तु	சந்தேகமே
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	न	இல்லை’ என்று
गन्धमानः	கந்தமாதவன்	अववीह	சொன்னான்.
योजनानां	‘யோஜனைகளின்		

मैन्दस्तु वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । योजनानां परं पष्टिमहं प्रवितुमुत्सहे ॥ ७ ॥

तत्	அத்தருணத்தில்	योजनानां	யோஜனைகள்
मैन्दः	மைந்தன் என்று	पष्टि	பதுபனை
वानरः	வானரன்	प्रवितुं	நான்
तान्	அந்த	उत्सहे	செய்யுள்ளவருமேன்
वानरान्	வானரர்களைப்		‘செய்’ என்று
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான்
अहं परं तु	‘நான் எப்படியாவது	ह	காண் !

ततस्तत्र महातेजा द्विविदः प्रत्यभाषत । गमिष्यामि न सन्देहः सप्ततिं योजनान्यहम् ॥

ततः	அப்பால்	सप्तति	எழுபது
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	योजनानि	யோஜனைகளை
द्विविदः	தவிரிதன்	गमिष्यामि	கடப்பேன்
तत्	‘அய்யங்கியவாத்தில்	सन्देहः न	சந்தேகமில்லை’ என்று
अहं	நாடினவனாகவும்	प्रत्यभाषत	சொன்னான்.

सुषेणस्तु हरिश्रेष्ठः प्रोक्तवान् कपिसत्तमान् । असीति योजनानां तु प्लवेयं प्लवगेश्वराः ॥

हरिश्रेष्ठः	வாஸிஸ்திரேஷ்டனா	योजनानां	யோஜனைகளின்
सुषेणः	சுசுஷணன்	असीति तु	எண்பனையும்
कपिसत्तमान्	கபிசத்தமான்	तु	என் மட்டில்
	பரந்த	प्लवेयं	கடப்பேன் " என்று
प्लवगेश्वराः	"வாஸிஸ்திரேஷ்டன்"	प्रोक्तवान्	சொன்னான்.

तेषां कथयतां तत्र सर्वोस्ताननुमान्य च । ततो वृद्धतमस्तेषां जाम्बवान् प्रत्यभाषत ॥

तेषां	அவர் கருங்கு	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
वृद्धतमः	நிகழ்ந்தவராக	अनुमान्य	கொள்கித்து
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	ततः	பின்னர்
कथयतां	சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற	तत्र	அந்த சந்தர்ப்பத் திங்கு
तेषां	அவர்களுடைய	प्रति च	அனுகூலமானபடியே
तान्	அந்த	अभाषत	பேசினார்.

पूर्वपश्चाकम्प्यासीत् कश्चिद्भूतिपराक्रमः । ते वयं वयसः पारमनुभासाः स्म सांप्रतम् ॥११॥

पूर्व	"முற்காலத்தில்	ते	அந்த
अस्माकं अपि	எமக்கும்	वयं	நாம்
कश्चिन्	மனதிற்கெட்டாத	साम्प्रतं	இப்பொழுது
गतिपराक्रमः	வேகமுள்ள பலம்	वयसः	வயதின்
आसीत्	இருந்தது.	पारं	மதுகரையை
		अनुभासाः स्म	அடைந்துவிட்டோம்.

किं तु नैवं गते शक्यमिदं कार्यमुपेक्षितम् । यदर्थं कपिराजश्च रामश्च कृतनिश्चयौ ॥१२॥

एवं गते	"இந்த விதிலை	कृतनिश्चयौ	பரிதினைது செய்து கொண்டார்களே
	அடைந்திருக்கையில்	इदं	அந்த இந்த
यत्	எந்த	कार्यं	காரியமானது
अथ	அதோடு	उपेक्षितं	புறக்கணிப்பதற்கு
कपिराजः च	வாராஜாசாரும்	किं तु	எப்படியும்
रामः च	ராமரும்	न शक्यम्	முடியாததே.

साम्प्रतं कालभेदेन या गतिस्तां निबोधत । नवति योजनानां तु गमिष्यामि न संशयः ॥

साम्प्रतं	"தற்போதம்	तु	இப்போதும்
कालभेदेन	காலவிகிதத்தினால்	योजनानां	யோஜனைகளின்
या	எந்த	नवति	நெண்டுவூறரை
गतिः	வேகமோ	गमिष्यामि	கடப்பேன்.
तां	அதை	संशयः न	அகந்தேகம் இல்லை."
निबोधत	சொல்லிக்கொள்கங்கள்.		

तांस्तु सर्वान् हरिश्छेष्टाञ्जाम्भवान् पुनरब्रवीत् । न खल्वेतावदेवामीदृमने मे पराक्रमः ॥ १४ ॥

தான்	ஆகத்	गमने	“கமனத்தில்
हरिश्छेष्टान्	வாணரத்தலைவர்கள்	मे	எனது
सर्वान् तु	எல்லாவரையும்பார்த்து	पराक्रमः एव	பராக்ரமமோ
जाम्भवान्	ஜாம்பவான்	एतावन् सन्तु	இவ்வளவுதான்
पुनः	பின்னும்		வென்பது
अब्रवीत्	சொன்னார்.	न आसीत्	இல்லை.

मया महाबलेश्चैव यज्ञे विष्णुः सनातनः । प्रदक्षिणीकृतः पूर्वं क्रममाणश्चिविक्रमः ॥ १५ ॥

पूर्वं	“முன்பு	सनातनः	நாகவதரான
महाबलेः	மகாபலையின்	विष्णुः एव	ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே
यज्ञे	யாகத்தில்	मया च	என்னுடைய
त्रिविक्रमः	திரிவிக்கரமரூபமடைந்த	प्रदक्षिणीकृतः	ப்ரதட்சிணம் செய்யப் பட்டார்.
क्रममाणः	எங்கும் நிறைந்த [த		

स इदानीमहं वृद्धः पुवने मन्दविक्रमः । यौवने च तदासीन्मे बलमप्रतिमं परैः ॥ १६ ॥

सः अहं	“அந்த நான்	यौवने च	வாஸ்பத்திகோ,
इदानीं	இப்பொழுது	परैः	இதரர்களை
वृद्धः	கிழவன்.	अप्रतिमं	ஒப்புயர்க்கிலந்த
पुवने	தாண்டுவதில்	बलं	பலம்
मन्दविक्रमः	குறைந்த பலமுள்ள	मे	எனக்கு
तदा	அப்பொழுது [வன்.	आसीत्	இருந்தது.

संप्रत्येतावती शक्तिं गमने तर्कयाम्यहम् । नैतावता च संसिद्धिः कार्यस्यास्य भविष्यति ॥

गमने	“தாண்டுவதில்	तर्कयामि	காண்கிறேன்.
संप्रति	தற்சமயம்	अस्य	இந்த
एतावतीं	இவ்வளவு	कार्यस्य	கார்பத்தினுடைய
शक्तिं च	சக்தியைத்தான்	संसिद्धिः	பூர்ணமான ஸித்தி
अहं	நான்	एतावता	இதனால்
		न भविष्यति	உண்டாகா:ட்டாது.”

अथोत्तरमुदारार्थमब्रवीदद्भुतस्तदा । अनुमान्य महाप्राज्ञो जाम्भवन्तं महाकपिम् ॥ १७ ॥

महाप्राज्ञः	பேரறிவுள்ள	उदारार्थं	கட்டுமான பொருள்
मद्भुतः	ஆங்கதன்		நிறைந்த
महाकपिं	வாணரர்கள் என்னோ	उत्तरं	பதிலை
	ருக்கும் தலைவரான	तदा	அப்பொழுது
जाम्भवन्तं	ஜாம்பவந்தரை	अथ	பின்வருமாறு
अनुमान्य	என்றோ தீர்மானிப்பது,	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अहमेतद्गमिष्यामि योजनानां शतं महत् । निवर्तने तु मे शक्तिः स्यान्न वेति न निश्चितम् ॥

அஹ்
ஏதத்
மஹத்
யோஜனானா
சதம்
கமிஷ்யாமி
து
நிவர்த்தனே

"நான்
இந்த
பெரிதான
யோஜனைகளின்
நூற்றை
தரண்டுவுன்.
ஆனபோதிலும்
திரும்புவதில்

மே
சக்தி:
சூத்
ந வா
ஹி
ந நிஷிதம்

எனக்கு
சக்தி
இருக்குமா?
இராதா?
என்று
நிச்சயமாய்த் தெரிந்த
தாக இல்லை."

तमुवाच हरिश्रेष्ठो जाम्बवान् वाक्यकोविदः । ज्ञायते गमने शक्तिस्तव हर्षक्षसत्तम ॥ २० ॥

ஹரிஸ்ரேஷ்:
வாக்யகோவித:
ஜாம்வான்
சம்
உவாச

வானரர்களுக்கு
முக்கியமான
பேசுவதில் திறமை
வாய்ந்த
இரம்பவந்தர்
உவணைப்பார்த்து
கொன்னார்.

हर्षक्षसत्तम
गमने
शक्तिः
तव
ज्ञायते

"வானரர்களுக்கும் க
ரடி களுக்கும் தலைவ!
போவதில் மாத்திரம்
சக்தி
உனக்கு
ஈப்படிமாய்த்
தெரிகிறது.

कामं शतसहस्रं वा न ह्येष विधिरुच्यते । योजनानां भवाञ्शक्तो गन्तुं प्रतिनिवर्तितुम् ॥

யோஜனானா
சதஸஹ்ஸம்
வா
காமம்
கந்து
புதிநிவர்த்தி

"யோஜனைகளின்
நூறு ஆயிரத்ததை
இதுவுமன்றி
எவ்வளவு ஆனாலும்
போவதற்கும்,
திரும்புவதற்கும்

भवान्
शक्तः
हि
एषः
विधिः
न रुच्यते

கி
எமர்த்தன்,
ஆனபோதிலும்
இது
நியாயமாக
கொல்லப்படவில்லை.

न हि प्रेषयिता तात स्वामी प्रेष्यः कथञ्चन । भवताऽयं जनः सर्वः प्रेष्यः पुत्रगसत्तम ॥

தாத
புரேயயிதா
ஸ்வாமி
புரேய:
ந கதஞ்ஞ

"குழந்தாய்!
அனுப்ப வேண்டியவ
னான்
எஜமானன்
தாதனாதல்
எவ்விதத்திலும்
இல்லை.

हि
पुत्रगसत्तम
अयं
सर्वः
जनः
भवता
प्रेष्यः

நிச்சயம்!
தான்டுபவர்களில்
இந்த [கிறந்தவனை!
எல்லா
ஜனமும்
உன்னால்
அனுப்ப உரியது.

भवान्कलत्रमस्माकं स्वामिभावे व्यवस्थितः । स्वामी कलत्रं सैन्यस्य गतिरेषा परन्तप ॥
तस्मात्कलत्रवत्तत्र प्रतिपाल्यः सदा भवान् ॥ २३ ॥

स्वामिभावे	“எதுமானன் தானத்தில்	पुण	இது
व्यवस्थितः	வற்படுத்தப்பட்ட	गतिः	கிரமம்.
भवान्	ஐ	तस्मान्	ஆகையால்
अस्माकं	எங்களுக்குடைய	भवान्	ஐ;
कलसं	பலத்த கோட்டை.	सदा	எப்பொழுதும்,
परंतप	சத்ருஸம்ஹாராக !	कलशवत्	கோட்டையைப்போல்
स्वामी	எஜமானன்	तस्य	அந்த ஸ்திதிசீரில்
सैन्यस्य	ஸைன்யத்திற்கு	प्रतिपाल्यः	பாதுகாக்கப்பட
कलत्रे	கோட்டை.		வேண்டியவன்.

अपि चैतस्य कार्यस्य भवान्मूलमस्मिन्दम । मूलमर्थस्य संरक्ष्यमेव कार्यविदां नयः ॥ २४ ॥

अपि च	“மேலும்,	मूलं	ஆதாரமே,
एतस्य	இந்த	संरक्ष्यं	{ செவ்வையாய்க் காப்
कार्यस्य	காரியத்திற்கு,		{ பாற்றப்படவேண்டி
अस्मिन्दम	பகைவரேறே !		யது.
भवान्	ஐ	एषः	இது
मूलं	ஆதாரமே.	कार्यविदां	தூவநி புலவர்களின்
अर्थस्य	பிரயோசனத்திற்கு	नयः	கொள்கை.

मूले हि सति सिध्यन्ति गुणाः पुण्यफलादयः ॥ २५ ॥

मूले	“ஆதாரமே	पुण्यफलादयः	புன்பம், பழம் முத
सति हि	இருந்தால்,தான்	गुणाः	பலன்கள் [ஈய
		सिध्यन्ति	செதிக்கின்றன.

तद्वानस्य कार्यस्य साधने सत्यविक्रम । बुद्धिविक्रमसम्पन्नो हेतुरत्र परन्तप ॥ २६ ॥

तत्	ஆகவே,	कार्यस्य	காரியத்தில்
सत्यविक्रम	ஸத்தியப்பாக்கிரம	साधने	ஸாதனைமீல்
	முன்னவனே !	अस्य	இவ்விடத்தில்
परन्तप	சத்துருக்களை சம்	बुद्धिविक्रमसंपन्नः	புத்தியும், பராக்கிர
	ஹரிப்பவனே !	भवान्	ஐயே, [மும் சிறந்த
अस्य	இந்த	हेतुः	கருணை.

गुरुश्च गुरुपुत्रश्च त्वं हि नः कपिसत्तम । भवन्तमाश्रित्य वयं समर्था ह्यर्थसाधने ॥ २७ ॥

कपिसत्तम	“காசாசிரி கைத்தனே !	आश्रित्य च	தனை கொண்டுதான்,
त्वं	ஐ,	अर्थसाधने	காரியத்தை முடித்
नः	எங்களுக்கு		துக்கொள்வதில்
गुरुः	ஆரமன்.	वयं हि	எங்களும்
च	ஆதுஷமன்றி		{ வேண்டிய யோக்கிதை
गुरुपुत्रः	ஆரமனின் புத்திரன்		{ புடையவர்களாக
भवन्तं हि	உள்ளீர்மீய.		இருக்கிறீர்.

उक्तवाक्यं महाप्राज्ञं जाम्बवन्तं महाकपिः । प्रत्युवाचोत्तरं वाक्यं वाल्मिसूनुरथाङ्गदः ॥२८॥

अथ	இங்கு	महाप्राज्ञं	மேலாறிஷ்டைய
उत्तरं	அதின்மேல்	उक्तवाक्यं	இவ்வாறு கூறிய
वाल्मिसूनुः	வாலிபுத்திரகுலன்	जाम्बवन्तं	ஜம்பவந்தனரப் பார்
महाकपिः	பெருந்தவான் குலன்	वाक्यं	ஒரு மொழியை [த்து
अङ्गदः	அங்கதன்	प्रत्युवाच	பதிலாக உவாத்தான்.

यदि नाहं गमिष्यामि नान्ये वानरपुङ्गवाः । पुनः खल्विदमस्माभिः कार्यं प्रायोपवेशनम् ॥

अहं	“நான்	अस्माभिः	நம்மால்
न गमिष्यामि	மேலாகத் தாழ்வேன்	पुनः	எப்படியாவது
यदि	ஆகில்,	कार्यं	செய்யத்தக்கது
अन्ये	வேறு	इदं	இந்த
वानरपुङ्गवाः	வானரச்சேஷ்டர் தம்	प्रायोपवेशनं खलु	பட்டி னிகிடந்து உடிர்
न	இல்லை.		துறத்தலை.

न ह्यकृत्वा हरिपतेः सन्देशं तस्य धीमतः । तत्रापि गत्वा प्राणानां पश्यामि परिरक्षणम् ॥

हि	“ஏனென்றால்	गत्वा	சென்று,
तस्य	அந்த	तत्र अपि	அங்கேயும்
धीमतः	சிறந்த புத்தியுடைய	प्राणानां	உயிருக்கு
हरिपतेः	வானரவேந்தனின்	परिरक्षणं	சேதம் வராத ராவு
सन्देशं	கட்டளைவை		தான் த்தை
अकृत्वा	செய்து முடிக்காமல்,	न पश्यामि	நான் அறியவில்லை.

स हि प्रसादे चात्यर्थं कोपे च हरिरीश्वरः । अतीत्य तस्य सन्देशं विनाशो गमने भवेत् ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவருடைய
हरिः	வானரசர்	संदेशं	கட்டளைவை
प्रसादे च	ஆருளிலும்	अतीत्य	நீதி,
कोपे च	கொபத்திலும்	गमने	மேலவதில்
अत्यर्थं	நீதம் மிகுதியை	विनाशः	நாசம்
ईश्वरः	செய்யக்கூடியவர்.	भवेत्	விடையும்.
हि	ஆதலால்		

तद्यथा ह्यस्य कार्यस्य न भवत्यन्यथा गतिः । तद्भवानेव दृष्टार्यः सञ्चिन्तयितुमर्हति ॥३२॥

तत्	“ஆகையால்	तत्	அதை
अस्य	இந்த	दृष्टार्यः	கான்பத்தின் முடிவு
कार्यस्य	காரியத்தின்		தெரித்தவரால்
गतिः	முடிவு	भवान् एव	நீங்கள் தான்
अन्यथा	வேடாய்	सञ्चिन्तयितु	நீங்கொலொகளை
न भवति यथा	முடியாத வண்ணம்	अर्हति हि	வேண்டும். [செய்ய
	எதுவோ		

सोऽङ्गदेन तदा वीरः प्रत्युक्तः पुवर्गपथः । जाम्बवानुत्तरं वाक्यं प्रोवाचेदं ततोऽङ्गदम् ॥

தது அப்பொழுது
 வீர: வீரரான
 பூவர்ப்பம்: வானரர்களுள் கிறந்த
 ச: அந்த
 ஜாம்பவான்: தூம்பவந்தர்
 அங்கு: அங்கத்தினர்
 ப்ரத்யுக்: இவ்வாறு பதில்கொள்
 ஸம்பாட்டவராய்

तत: அதிலிருந்து
 अङ्गदे: அங்கதனைப்பார்த்து
 इदं: பின்வரும்
 वाक्यं: வாக்கியத்தை
 उत्तरं: பதிலாய்
 प्रोवाच: சொன்னார்.

अस्य ते वीर कार्यस्य न किञ्चित्परिहीयते । एष सञ्चोदयाम्येनं यः कार्यं साधयिष्यति ॥

வீர: “ஓ வீர!
 ते: உனது
 अस्य: இந்த
 कार्यस्य: காரியத்திற்கு
 किञ्चित्: கொஞ்சமும்
 न परिहीयते: குறைவாகாது.
 य: எந்த

एष: இவன்
 कार्यं: காரியத்தை
 साधयिष्यति: சாதிப்பானே
 एनं: இவனை
 सञ्चोदयामि: வருந்திக் கேட்கின்
 நேன்.

ततः प्रवीरं पुवतां वरिष्ठमेकान्तमाश्रित्य सुखोपविष्टम् ।

सञ्चोदयामास हरिप्रवीरो हरिप्रवीरं हनुमन्तमेव

॥ ३५ ॥

तत: அதின்மேல்
 हरिप्रवीर: வானரர்களுக்கும்
 பெரியவர்
 एकान्त: ஒரு தனிவிடத்தை
 आश्रित्य: அடைந்து,
 सुखोपविष्ट: மகமாய் வீற்றிருந்த

प्रवीरं: மிகப் பெரியவரும்
 पुवतां: தாண்டிபவரும்
 वरिष्ठ: கிறந்தவரும்
 हरिप्रवीरं: வானரவீரகுமரன்
 हनुमन्त एव: ஹனுமனையே
 सञ्चोदयामास: மேண்டிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पञ्चपठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11697

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2445

पट्टपठितमः सर्गः—அதுபத்தாருவது ஸர்க்கம் ॥ ६६ ॥

समुत्तरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम्—சமுத்தீரத்தைத் தாண்ட ஜாம்பவான்
 ஹனுமரைத் தூண்டுவது.

अनेकशतसाहस्रीं विपण्णां हरिवाहिनीम् । जाम्बवान् समुदीक्ष्यैव हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥

अथ அப்பொழுது
 अनेकशतसाहस्रीं அநேககோடிக்கணக்கான
 हरिवाहिनीं வானரணைப்படை
 विपण्णां தாக்கத்தாடவிடும்
 படை

समुदीक्ष्य செவ்வையாய் ஆனோ
 தீத்து,
 जाम्बवान् தூம்பவந்தர்
 हनुमन्त: ஹனுமனையே
 एवं: பின்வருமாறு
 अब्रवीत्: சொன்னார்.

वीर वानरलोकस्य सर्वशास्त्रविशारद । तूष्णीमेकान्तमाश्रित्य हनुमन् किं न जल्पसि ॥

வானரலோகஸ்ய	" வானரசமுதத்திருகு	तूष्णीं	பெண்ணமாய்
वीर	தனிவிரதே!	एकान्तं	என்கொ ஒரு தனியி
सर्वशास्त्र-	ஸம்ஸ்த சாஸ்திரங்க		டத்தை,
विशारद }	கேயும் தெரிந்து அ	आश्रित्य	முடைந்து,
	தன்முடி நடப்பவனே!	किं न जल्पसि	என் பேசாமலிருக்கி
हनुमन्	ஓய் ஹனுமாதே!		தீர்?

हनुमन्हरिराजस्य सुग्रीवस्य समो वसि । रामलक्ष्मणयोश्चापि तेजसा च बलेन च ॥३॥

हरिराजस्य	" வானர வேந்தனுடைய	अपि	கூட
सुग्रीवस्य च	சுகிரீவனுக்கும்	हनुमन्	ஹனுமத்தனே!
तेजसा च	தேஜஸ்வரினாலும்,	समः	சமமானாக
बलेन च	பலத்தாலும்	असि	நீர் இருக்கிறீர்.
रामलक्ष्मणयोः	ராமலக்ஷ்மணர்க	हि	சந்தேகமேயில்லை.
	ளுக்கும்		

अरिष्टनेमिनः पुत्रो वैनतेयो महाबलः । गरुत्मानिति विख्यात उत्तमः सर्वपक्षिणाम् ॥४॥

अरिष्टनेमिनः	" அரிஷ்டநேமியின்	महाबलः	பெருவலிவுடையவர்,
पुत्रः	புத்திரன்,	गरुमान्	கருடர்,
वैनतेयः	வினதையின் புதல்வர்,	इति	என்று
सर्वपक्षिणां	பகவிகளுக்கெல்லாம்	विख्यातः	விசேஷப்பெயர்
उत्तमः	உத்தமர்,		பெற்றவர்.

बहुशो हि मया दृष्टः सागरे स महाबलः । भुजंगानुद्धरन्पक्षी महावेगो महायशः ॥ ५ ॥

महाबलः	" மகாபலவான்	सागरं	சமுத்திரத்தில்
महावेगः	மகாவேகமுடையவர்	भुजंगान्	பெருந்தாம்புகளை
महायशः	பெருங்கீர்த்தி வாய்வு	ददरन्	ஆக்கிப்போவாராக.
	தவர்.	बहुशः	அனேக தடவைகள்
पक्षी	புகரன் இறக்கை	मया हि	என்னுடையே
सः	அவர் [கொடுகடிய	दृष्टः	காணப்பட்டிருக்கிறார்.

पक्षयोर्यद्बलं तस्य तावद्भुजबलं तव । विक्रमश्चापि वेगश्च न ते तेनावर्हयते ॥ ६ ॥

तस्य	" அவருடைய	अपि	இதவுமன்றி
पक्षयोः	புகைகளின்	विक्रमः च	ஆண்மையும்
बलं	பலம்	वेगः च	வேகமும்
यत्	எவ்வளவு	त	உமக்கு
तावत्	அவ்வளவு	न	அவரோடு
तव	உமது	न अवर्हयते	குறைந்ததல்ல.
भुजबलं	தோள்வலி.		

बलं बुद्धिश्च तेजश्च सर्वं च हरिसत्तम । विशिष्टं सर्वभूतेषु किमात्मानं न बुध्यसे ॥ ७ ॥

हरिसत्तम	"வாணரபிற் கிறங்க	सर्वभूतेषु	உண்டானவற்றிலெல்
बलं	பலமும் [வலி !		லாம்
बुद्धि: च	புத்தியும்	विशिष्टं	மேனனதாக
तेज: च	தேஜஸ்ஸும்	आत्मानं	உம்மை
सर्वं च	நற்குணமும்	किं न बुध्यसे	கி' அறியவில்லையா ?

आसीदप्सरसां श्रेष्ठा विख्याता पुञ्जिकस्थला । अञ्जनेति परिख्याता पर्वा केसरिणो हरे: ॥

पुञ्जिकस्थला	"புஞ்சிகஸ்தலை என்ப	अञ्जना	அஞ்சனை
	வன்	इति	என்று
अप्सरसां	அப்ஸரப்பெண்டுகளுள்	परिख्याता	தீண்டுஞ் செயர்.
श्रेष्ठा	மேன்மையான	केसरिणः	கேசரி என்ற
विख्याता	பிரசித்தமானவரைப்	हरे:	வாரர்க்குப்
आसीन्	இருந்தான்.	पर्वी	பத்தினி.

विख्याता त्रिषु लोकेषु रूपेणाप्रतिमा भुवि । अभिशापादभूतात वानरी कामरूपिणी ॥

तात	"ஓ அப்பனே !	रूपेण	ஆழகில்
त्रिषु	மூன்று	अप्रतिमा	ஒப்புமைமையில்லாத
लोकेषु	உலகங்களிலும்		வளர்ப்
विख्याता	புகழ்பெற்றவளாய்	कामरूपिणी	தீவட்டமான அபவ
अभिशापात्	ஒரு சாபத்தினால்		எடுத்த வளர
भुवि	பூவுலகில்	वानरी	வானரப்பெண்டுகள்
		अभूत्	பிறந்தான்.

दुहिता वानरेन्द्रस्य कुञ्जरस्य महात्मनः । कपित्वे चारुसर्वाङ्गी कदाचित्कामरूपिणी ॥

मानुषं विग्रहं कृत्वा रूपयौवनशालिनी । विचित्रमाल्याभरणा महर्हशौमवासिनी ॥

अचरत्यर्धतस्याग्रे प्रावृडम्बुदसन्निभे ॥ ११ ॥

महात्मनः	"மகாத்மாவான	कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு,
वानरेन्द्रस्य	வானரகிரேஷ்டரான	विचित्र-	அதிகபரங்குபரவன
कुञ्जरस्य	குஞ்சரனுடைய	माल्याभरणा	மணிகளா
दुहिता	பெண்.	महर्हशौमवासिनी	கிறவந்த உயி
कपित्वे	வானரஜேன்மத்திலும்		கித்தி
कामरूपिणी	இவட்டமான அருவகி		அவதவகி
	டுக்க வல்லவாய்,	रूपयौवनशालिनी	உலகமும் மூடுகடுக
चारुसर्वाङ्गी	குற்றமற்ற அழகுரை		பொத்த
	யந்த அங்கத்தினன்.	प्रावृडम्बुदसन्निभे	அழகானது மேகம்
कदाचि	ஒரு கால்		பொருக்கிற
मानुषं	நவீத	अर्धतस्याग्रे	பர்வதக்கரத்தில்
विग्रहं	வடிவத்தை	अचरन्	நகர்வதுடன்.

तस्या वसुं विशालाक्ष्याः पीतरक्तदशं शुभम् । स्थितायाः पर्वतस्यथि मारुतोऽप्याहरञ्छनैः ॥

पर्वतस्य	" பரவதின்	शुभं	நல்லக்கூடான
अश्वे	சிகரத்தில்	वसुं	வஸ்திரத்தை
स्थितायाः	உடையவர்	मारुतः	வாயு
तस्याः	அந்த	शनैः	தெரியாமல்
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணாள்	अप्याहरन्	அகிழந்து வீழ்ச்செய்தார்
पीतरक्तदशं	பீதரக்ததசைய		
	புடைப		ய்தார்

स ददशं ततस्तस्या वृत्तावूरु सुमंहती । स्तनौ च पीनौ सहितौ सुजातं चारु चाननम् ॥

ततः	" அத்தொண்டில்	स्तनौ च	வந்தனக்களையும்,
तस्याः	அவ்வொண்டை	चारु	கண்ணைக்கவரும்
वृत्ता	செண்ட	सुजातं	ஞ்சமற்ற அழகு
करु	கூடைகளையும்,		வாய்ந்த
पीनौ	பருத்தி	आननं च	முகத்தையும,
सुमंहती	அழகாய் செருங்கி	सः	அவர்
सहितौ	சேர்க்கி குக்கின்ற	वदशे	பார்க்க்தார்.

तां विशालायतश्रोणीं तनुमध्यां यशस्विनीम् । दृष्ट्वैव शुभसर्वाङ्गी पवनः काममोहितः ॥

विशालायतश्रोणीं	" அகன்று கீண்ட தீதம்	शुभसर्वाङ्गी	{ எல்லா அங்கங்களாகும் ஞ்சமற்ற அழகு வாய்ந்தவளுமாய்
	கண்ண புடைவகனும்	तां	அவளை
तनुमध्यां	செருங்க புடைவைய	दृष्ट्वा एव	கண்டபாத்திரத்தில்
	கடபவகனும்	पवनः	வாயு
यशस्विनी	உச்சிபுட்டமனை	काममोहितः	காமமுற்று மதிமயங்கி கொள்ளார்.

स तां भुजाभ्यां पीनाभ्यां पर्यष्वजन मारुतः । मन्मथाविष्टसर्वाङ्गो गतान्वा तामनिन्दिताम् ॥

सः	" அந்த	तां	அந்த
मारुतः	வாயு	अनिन्दितां	பாபநிறுவாதயான
मन्मथाविष्टः	கொள் முழுதல், மன்	तां	அவளை
सर्वाङ्गः	மதகதல் பிரக்கப்	पीनाभ्यां	கீண்ட
	புடைவைய	भुजाभ्यां	திரை கைகளாலும்
गतान्वा	அதிக தூதவாயல்	पर्यष्वजन	அகிழத்து கட்டிக் கொண்டார்.

सा तु तत्रैव संभ्रान्ता मुष्ट्या शययमब्रवीत् ॥ १६ ॥

एकपञ्चीव्रतमिदं को नाशयितुमिच्छति ॥ १७ ॥

சுருதா	"சுருதா மருதா மருதா"	நாசாயித்	செருதா
சா	அவன்	கா	கா
தத பவ	தத பவ	இதநி	இதநி
சீவான்தா	சீவான்தா	இத	இத
ஒருபவீவத்	"ஒருபவீவத்"	வாய்	வாய்
	பாபிசுக்குக் கற்பு	நு	நு
	கொண்டை	அவரீவ	அவரீவ

அஜ்னாநா வவ: ஸ்ருதா மருத: ப்ரத்யபாபத் | ந த்வா ஹிசாமி முத்ராபி மா பூத் முபநே பத்யம் ||

அஜ்னாநா:	"அஜ்னாநா"	ந்	ந்
வவ:	வவ	ந ஹிசாமி	ந ஹிசாமி
ஸ்ருதா	செருதா	முபநே	முபநே
மருத:	மருத	நே	நே
ப்ரத்யபாபத்	ப்ரத்யபாபத்	பத்யம்	பத்யம்
முத்ராபி	முத்ராபி	மா பூத்	மா பூத்

மனசாஸி மதோ யத்வா பரிபுஜ்ய யசஸிநாம் | வீரயவான் வுதிமயந்: புவஸ்தவ பவிப்யநி ||

யசஸிநாம்	"யசஸிநாம்"	யந்	யந்
த்வா	த்வா	வீரயவான்	வீரயவான்
பரிபுஜ்ய	பரிபுஜ்ய	வுதிமயந்:	வுதிமயந்:
மனசா	மனசா	புவ:	புவ:
மத:	மத:	நவ	நவ
அஸி	அஸி	பவிப்யநி	பவிப்யநி

மஹாஸத்வோ மஹாதேஜா மஹாவலபராஹ்ம: | லக்ஷ்மணே புவநே சீவ பவிப்யநி ஹி மம்மம: || 20 ||

மஹாஸத்வ:	"மஹாஸத்வ:"	புவநே	புவநே
மஹாதேஜா:	மஹாதேஜா	லக்ஷ்மணே	லக்ஷ்மணே
மஹாவலபராஹ்ம:	மஹாவலபராஹ்ம	மம்மம:	மம்மம:
ச புவ	ச புவ	பவிப்யநி	பவிப்யநி
		ஹி	ஹி

எவமுக்தா ததஸ்துஷ்ட ஜநநீ தே மஹாக்ரே | குஹாயா த்வா மஹாஹி ப்ரஜதே புவநே பத்யம் || 21 ||

மஹாஹி	"மஹாஹி"	தத:	தத:
மஹாக்ரே	மஹாக்ரே	ஸ்துஷ்ட	ஸ்துஷ்ட
தே	தே	புவநே	புவநே
ஜநநீ	ஜநநீ	த்வா	த்வா
புவ	புவ	குஹாயா	குஹாயா
ஸ்துஷ்ட	ஸ்துஷ்ட	ப்ரஜதே	ப்ரஜதே

अभ्युत्थितं ततः सूर्यं वालो दृष्ट्वा महावने । फलं चेति जिघृक्षुस्त्वमुत्सुत्याभ्युद्गतो दिवम् ॥

महावने	"பெருங்காட்டில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
वालः	சிறு குழந்தையான	फलं इति	பழம் என்று
त्वं	நீர்	जिघृक्षुः	கிரகிக்க விரும்பியவ
ततः	அப்பொழுது	उत्सुत्य	உயர்வெழும்பி [ராய்]
अभ्युत्थितं	உதயமான	दिवं च	ஆகாயத்தையே
सूर्ये	சூரியனை	अभ्युद्गतः	நோக்கிப்போனார்.

शतानि त्रीणि गत्वाऽथ योजनानां महाकपे । तेजसा तस्य निर्धूतो न विषादं ततो गतः ॥

महाकपे	"வானரசிரேவட்டளை !	तस्य	அவருடைய
योजनानां	யோஜனைகளின்	तेजसा	காந்தியினால்
त्रीणि	மூன்று	निर्धूतः	பற்றப்பட்டும்
शतानि	நூறுகள்	ततः अथ	அப்பொழுதும்கூட
गत्वा	சென்று,	विषादं	இளைப்பை
		न गतः	அடையவில்லை.

तावदापततस्तूर्णमन्तरिक्षं महाकपे । क्षिप्रमिन्द्रेण ते वज्रं क्रोधाविष्टेन धीमता ॥ २४ ॥

महाकपे	"பெருவானாரே !	क्रोधाविष्टेन	கோபங்கொண்ட
अन्तरिक्षं	ஆகாயத்திற்கு	धीमता	விஷயத்தெரிந்த
तूर्णं	வேகமாய்	इन्द्रेण	இந்திரனால்
आपततः तावत्	பறந்தேரடி வரவும்	वज्रं	வஜ்ராயுதம்
ते	உமதுபேரில்	क्षिप्रम्	எறியப்பட்டது.

तदा शैलाग्रशिखरे वामो हनुरभज्यत ॥ २५ ॥

तदा	"அப்பொழுது	हनूः	கண்ணம்
शैलाग्रशिखरे	பனியின் உச்சியில்	अभज्यत	காயப்படுத்தப்
वामः	இடது		பட்டது.

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते ॥ २६ ॥

ततः हि	"அதிலிருந்துநான்	हनुमान् इति	மேன்மைமயான கண்ண
ते	உமது		முடையவர் என்று
नामधेयं	பெயர்	कीर्त्यते	சொல்லப்படுகிறது.

ततस्त्वां निहतं दृष्ट्वा वायुर्गन्धवहः स्वयम् । शैलोक्ये भृशसंकुदो न ववौ वै ममञ्जनः ॥

गन्धवहः	"வாசனையளிப்பவரான	दृष्ट्वा	கண்டு,
ममञ्जनः	பெருங்காற்றுவடிக்கக்	ततः	அதினால்
वायुः	வாயு [கூடிய]	भृशसंकुदः	மிகு கோபங்கொண்
त्वां	உம்மை		டவராய்
निहतं	அடிபட்டவராய்	शैलोक्ये	மூவ்வாங்கத்திலும
स्वयं	நானே	न ववौ वै	கொந்திருந்துவிட்டார்.

संभ्रान्ताश्च सुराः सर्वे ब्रह्मैक्ये शोभिने सति । प्रसादयन्ति संकुदं मारुतं भुवनेश्वराः ॥

செலோக்யே	முன்பு கருகமுதல்	சம்ப்ரான்தா:	திகிலடைந்தவர்களுக்கும்
शोभिने सति	தந்தளித்தவர்களுக்கும்	சங்குத:	பிசுங்கெடபத்துட
सर्वे	எல்லா		விழுந்த
भुवनेश्वराः	திருவாள்களையும்,	மாருத	வாயுவை
सुराः च	தேவர்களையும்,	பிரசாடயந்தி	சங்குதட்டித் திணுந் தவர்.

प्रसादिते च पयने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ । अशस्त्रवध्यतां तात मयरे सत्यविक्रम ॥ २९ ॥

सत्यविक्रमः	“சத்தியமான பராக்ஷி சமமுள்ளவரே !	துப்யம்	உமக்கு
तात	ஓ அப்பாவின !	समरे	யுத்தத்தில்
पयने	வாயு	अशस्त्रवध्यतां च	எந்த ஆயுதத்தாலும் மரணமில்லாமைபய
प्रसादिते	சாந்தாடைத்தபோது	वरं	வரமாக
ब्रह्मा	பிரம்மா	ददौ	தந்தார்.

वज्रस्य च निपातेन विरुजं त्वां समीक्ष्य च । सहस्रनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

वज्रस्य	“வஜ்ராயுதத்தினுடைய	ते मरणं	உனக்கு மரணம்
निपातेन च	அடியினாலும்	ते	உனது
विरुजं	செயல்மாறாத	स्वच्छन्दतः च	தேவப்படியே
त्वां	உம்மை	भूयात्	உண்டாகக்கடவது”
सहस्रनेत्रः च	இத்திரனும்	इति	என்ற
समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,	उत्तमं	உத்தமமான
प्रीतात्मा	உன்னங்கனித்தவனாய்	वरं वै	வரத்தை
प्रभो	“வல்லவரே !	ददौ	கொடுத்தார்.

स त्वं केसरिणः पुत्रः श्वेतजो भीमविक्रमः । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तेजसा चापि तत्समः ॥

भीमविक्रमः	“அதிசயபராக்ஷிசமம் வையுடைய	पुत्रः	பிள்ளை.
सः त्वं	அந்த கீர்	मारुतस्य	வாயுவுக்கு
केसरिणः	கேசரிபின்	औरसः	ஒரரசு
श्वेतजः	பத்தினிபிடத்திக்கு பிறந்த	पुत्रः	புத்திரன்.
		तेजसा च	தேவஸ்காலும்
		तत्समः अपि	தகைப்பே ஒத்தவர்.

वयमद्य गतप्राणा भवान्नद्यातु सांप्रतम् । दाक्ष्यविक्रमसंपन्नः पक्षिराज इवापरः ॥ ३३ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	इव	போன்றவர்.
वयं	நான்கள்	दाक्ष्यविक्रम-	சமர்த்தியமும் பல
गतप्राणाः	உயிரிடு நாடித்தென்	सम्पन्नः	மும் சிறந்தவர்.
भवान्	கீர் [தேனும்,	नः	நக்களை
अपरः	வேறொரு	सायसं	இப்பொழுது
पक्षिराजः	புண்ணரசு	जातु	காப்பாத்தீம்.

विविक्रमे मया तात सशैलवनकानना । त्रिःसप्तकृत्यः पृथिवी परिक्रान्ता प्रदक्षिणम् ॥

तात	"ஆப்பனே !	पृथिवी	பூமி
विविक्रमे	திரிசப்தகர்த்தம் வதாரத்	त्रिःसप्तकृत्यः	இரு ! த்ந்தோருதரம்
मया	என்னால் [கில்]	प्रदक्षिणम्	பிரதிசந்தணமாக
सशैलवन-	மலை, சேலலை, காடு,	परिक्रान्ता	தந்திரதந்து வரப்
कानना }	இவைகளோடுகூடிய		பட்டது.

तथा चौपथयोऽस्माभिः सञ्चिता देवशासनात् । निष्पन्नममृतं याभिस्तदाऽऽसीन्नो महद्बलम् ॥

तथा	"ஆப்பொழுது	अमृतं	மாணமில்லாமை
अस्माभिः च	நம்மாலேதேய	निष्पन्नं	கிடைத்தது.
ओपथयः	ஓபதிகளும் [யினால்]	तदा	அத்தருணம்
देवशासनात्	தேவர்களின் கட்டளை-	नः	நமக்கு
सञ्चिताः	செகரிக்கப்பட்டன.	महत् बलं	மிகுந்த பலம்
याभिः	எந்த ஆவற்றினின்றும்	आसीत्	இருந்தது.

स इदानीमहं वृद्धः परिहीनपराक्रमः । सांपतं कालमस्माकं भवान्सर्वगुणान्वितः ॥ ३६ ॥

सः अहं	"அந்த நான்	सांपतं कालं	தற்காலம்
इदानीं	இப்பொழுது	भयान्	நீர்தான்
वृद्धः	கிழவன் ;	अस्माकं	எங்களுக்குள்
परिहीनपराक्रमः	வீரியமிழந்தவன்,	सर्वगुणान्वितः	ஸர்வகுணசம்பன்னர்.

तद्बिभृम्भस्व विक्रान्तः प्रवतामुत्तमो ह्यसि । त्वद्दीर्यं द्रष्टुकामेयं सर्वानरवाहिनी ॥ ३७ ॥

प्रवतां	"வானரர்களுக்குள்	सर्वानर-	வானரனாயம்
उत्तमः	முதல்	वाहिनी }	எல்லாம்
विक्रान्तः	குரராய்	त्वद्दीर्यं हि	உமது வீரத்தையே
असि	இருக்கிறீர்.	द्रष्टुकामा	நான் விரும்புகிறது.
इयं	இந்த	तत्	அதனால்
		बिभृम्भस्व	கிளம்பும்.

उत्तिष्ठ हरिशर्दूल लङ्घ्यस्व महार्णवम् । परा हि सर्वभूतानां हनुमन् या गतिस्तव ॥ ३८ ॥

हनुमन्	"ஹனுமாரே !	परा	மேலானது
तव	உம்முடைய	या	எதுவோ அது ;
गतिः हि	கமணசக்தியே	हरिशर्दूल	வானரவீரரே !
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக	उत्तिष्ठ	உயர எழும்பும்
	ளுக்கும்	महार्णवं	கடலை
		लङ्घ्यस्व	தாண்டும்.

पर्वताकार हनुमानजी

..... । सुनतहि भण्ड पर्वताकारा ॥
कनक वस्त्र तन तेज विराजा । मानहुँ अपर गिरिन्ह कर राजा ॥

विषण्णा हरयः सर्वे हनुमन् किमुपेक्षसे । विक्रमस्व महावेगो यथा विष्णुस्त्रिविक्रमः ॥३९॥

ஹனுமந்
கி் உபேக்ஸே
சर्वே
हरयः
विषण्णाः

“ஹனுமாரே !
யன் உபேபக்ஷையாய்
எல்லா [ருக்கின் தீர் ?
வாணரர்களுந்
திடம்புழந்தவர்களா
பிருக்கிறார்கள்.

महावेगः
विष्णुः
त्रिविक्रमः
यथा
विक्रमस्व

மகா சத்வமுள்ள
புத்ரி விஷ்ணுபகவான்
மூலபுனைவத்தது
எப்படியோ அப்படியோ
கிரும் செய்யும்.”

ततस्तु वै जाम्बवता प्रचोदितः प्रतीतवेगः पवनात्मजः कपिः

महर्षयस्तां हरिवीरवाहिनीं चकार रूपं महदात्मनस्तदा

॥ ४० ॥

ततः
जाम्बवता
प्रचोदितः
पवनात्मजः
कपिः
प्रतीतवेगः
तां

அக்கே
ஜாம்பவந்தரார்
பிரார்த்திக்கப்பட்ட
வரான
வாயுகுமாரரான
வாணர்
பிரசித்தமான வேகத்
வையுடைவராய்
அந்த

हरिवीरवाहिनीं
महर्षयन्
आत्मनः
रूपं
तदा तु
महत
चकार वै

வாணரவீர
வாயுத்தை
சர்ப் தேவர்கட்படுத்திக்
கொண்டு
தனது
ரூபத்தை
அப்பொழுதே
மிகப் பெரிதாக
செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11737

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2485

सतपथितमः सर्गः—अनुपत्तिं अनुभवतु शांतिं ॥ ६७ ॥

समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्—ஸமுத்தரத்தைத் தாண்ட

ஹனுமான் மஹேந்திரமகையின் உச்சியில் ஏறுவது.

तं दृष्ट्वा जृम्भमाणं ते क्रमितुं शतयोजनम् । वीर्येणापूर्यमाणं च सहसा वानरोत्तमम् ॥१॥

सहसा शोकमुत्सृज्य महर्षेण समन्विताः । विनेदुस्तुष्टुश्चापि हनुमन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

शतयोजनं
क्रमितुं
सहसा
जृम्भमाणं
वीर्येण च
आपूर्यमाणं
ते
वानरोत्तमं
दृष्ट्वा
ते

தூறு போஜனை
தாண்டுவதற்கு
திடீரென்று
உருமாழ்ந்து வளர்க்
கிக்கொள்ளுகிற
வீரியத்தினாலும்
பிரசுத்தியடைகிற
அந்த
வாணரகிளையினரை
கண்டு,
அவர்கள்

सहसा
शोकं
उत्सृज्य
महर्षेण
समन्विताः
विनेदुः
अपि च
महाबलं
हनुमन्तं
तुष्टुः

மடிகை
தக்கத்தை
எட்டு,
சகலமீனினும்
கும்பளாய்க்கடி
பெரிசாதிமுழக்கி
னார்கள்.
தீதன்றியும்
மிக பலிக்கடையிட
ஹனுமனார்
புகழ்த்தார்கள்.

प्रहृष्टा विस्मिताश्चैव वीक्षन्ते स्म समन्ततः । त्रिविक्रमकृतोऽसाहं नारायणमिव प्रजाः ॥ ३ ॥

प्रहृष्टाः च	மிகக் களிப்புற்றுப்	नारायण	புரீதான் கரமாவணனை
विस्मिताः	ஆச்சரிப்படைந்தவர்	प्रजाः	குலதிகள்
	சுமந்து	इव एव	பேரளவே
त्रिविक्रम- कृतोऽसाहं }	உலகங்களை மூன்றடிக்க என நான்குக்கருதிய	समन्ततः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
		वीक्षन्ते स्म	பார்த்தார்கள். [குக்க]

संस्तूयमानो हनुमान व्यवर्धत महाबलः । समाविध्य च लांगूलं हर्षाच्च बलमेयिवान् ॥

महाबलः	மிக பலமானான்	लांगूलं च	வாலையும
हनुमान्	ஹனுமார்	समाविध्य	வளைத்துத்து,
संस्तूयमानः	ஆதிக்கப்பட்டவராய்	बलं	பலத்தை
हर्षात्	சந்தேகாதத்தினால்	एयिवान्	வடைத்தார்.
		व्यवर्धत च	விருத்தியடைத்தார்.

तस्य संस्तूयमानस्य सर्वानरपुङ्गवैः । तेजसाऽऽपूर्यमाणस्य रूपमसीदनुत्तमम् ॥ ५ ॥

वानरपुङ्गवैः	வானரோத்தமர்கள்	आपूर्यमाणस्य	வெருவாய் பூரீக்கப்
सर्वैः	எல்லோராலும்	तस्य	அவருக்கு [பட்ட]
संस्तूयमानस्य	வெருவாய்ப் புகழப்	अनुत्तमं	எல்லாவற்றிலும்
	பட்ட.	रूपं	பருவம் [மேலான]
तेजसा	தேஜஸ்வலினால்	आसीत्	உண்டாயிற்று.

यथा विजृम्भते सिंहो विवृद्धो गिरिगह्वरे । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तथा संप्रति जृम्भते ॥ ६ ॥

गिरिगह्वरे	மலைக்குகையில்	तथा	அப்படியே
विवृद्धः	உதராக்மிகொண்ட	मारुतस्य	வாபலினுடைய
सिंहः	சிங்கம்	औरसः	ஒளரஸ்
विजृम्भते	காணப்படுகிறது	पुत्रः	புத்திரர்
यथा	எப்படியோ	संप्रति	இப்பொழுது
		जृम्भते	தொன்றினால்.

अशोभत मुखं तस्य जृम्भमाणस्य धीमतः । अम्यर्षापिवादीप्तं विधूम इव पावकः ॥ ७ ॥

जृम्भमाणस्य	அப்படியே தொன்றிய	अम्यर्षा	பொரிக்குள் எட்டி
धीमतः	தீமர்தான்	इव	பேரளும்
तस्य	அவருடைய	विधूमः	புகைமேகமில்லாத
मुखं	முகம்	पावकः इव	அக்கிலிதேயனாக
आदीप्तं	புழுக்கக்கொண்ட	अशोभत	பிரகாசிப்பது.

हरीणामुत्थितो मध्यात्मं सहृष्टतनूहः । अभिवाद्य ततो वृद्धान् हनुमानिदमवधीत् ॥ ८ ॥

हनुमान्	ஹனுமான்	वृद्धान्	பெரியோர்களை
हरीणां	ஹரணர்களுடைய	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து,
मध्यात्	நடுநிலிருந்து	ततः	பின்னும்
उत्थितः	உயரக்கிளம்பினவராய்	इदं	பின்வருமாறு
सहृष्टतनूहः	சந்தேதாஷத்தினால் புனகாங்கிதராய்	अवधीत्	சொன்னார்.

अरुजत्पर्वतायाणि हुताशनसखोऽनिलः । बलवानप्रमेयश्च वायुराकाशगोचरः ॥ ९ ॥

हुताशनसखः	“அக்கினிக்கு ஸகா வாண	अप्रमेयः	அளவிடவந்தகாதவர் ;
अनिलः	அனிலனென்ற	आकाशगोचरः	இடைவெளியில்லாமல் நிறைந்து நிற்பவர் ;
वायुः	வாயுபகவான்	पर्वतायाणि च	பர்வதசிகரங்க்கூடிய
बलवान्	மிருபலிஷ்டர் ;	अरुजत्	உடைத்தார்.

तस्याहं शीघ्रवेगस्य शीघ्रगस्य महात्मनः । मारुतस्पाँरसः पुत्रः पुत्रे नास्ति मन्समः ॥

अहं	“நான்	मारुतस्य	வாயுவீறுடைய
शीघ्रवेगस्य	விசைமீதகதிவைய புடைய	औरसः	ஒரரசு
शीघ्रगस्य	மிக்க வேகமுடைய	पुत्रः	புத்திரன்.
महात्मनः	மகாத்மாவான்	पुत्रे	தாய்களில்
तस्य	அந்த	मन्समः	எனக்குச் சமமான
		न अस्ति	இல்லை. [எவன்

उत्सहेयं हि विस्तीर्णमालिखन्तपिवाम्बरम् । मेरुं गिरिपसङ्गेन परिगन्तुं सहस्रशः ॥ ११ ॥

विस्तीर्णं	“விசாரணமானதாய்	असङ्गेन	தடைமில்லாமலேயே
अम्बरं	ஆகாசத்தை	सहस्रशः हि	ஆயிரக்கணக்காயும்
आलिखन्तं	ஆளாவி நிற்கின்ற	परिगन्तुं	சுற்றிவர
मेरुं गिरिं	மேருபர்வதத்தை	उत्सहेयम्	நான் மட்டுமே.
इव	முழுவதுமே		

बाहुवेगप्रणुजेन सागरेणाहमुत्सहे । समाश्रययितुं लोकं सर्पर्वतनदीहृदम् ॥ १२ ॥

सर्पर्वतनदीहृदं	“பர்வதங்க்கண், நதிகள், குளங்கள் இவைக ளுடன் ஈட்டிய உலகத்தை சாமிவாகத்தினால்	सागरेण	சமுத்திரத்தினால்
लोकं	உலகத்தை	समाश्रययितुं	முழுக்கொய்ய
बाहुवेगप्रणुजेन	பாஹுவேகத்தினால்	अहं	நான்
	சுற்றிவர	उत्सहे	என்மேன்.

मपोरुजङ्घवेगेन भविष्यति समुन्धितः । समुच्छ्रितमहायाहः समुद्रो वरुणालयः ॥ १३ ॥

मम	"எனது	समुन्धितः	கரைபுரண்டதாய்
उरुजङ्घवेगेन	துண்ட, முழங்கால் இ வகலின் வேகத்தால்	समुच्छ्रित- महायाहः }	செக்கிலந்து புரளும் பெரிய கருமின்னை
वरुणालयः	வருணனுக்கிருப்பிட		புடைபடதாய்
समुद्रः	சமுத்திரம் [மரகிய	भविष्यति	ஆகும்.

पद्मगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते । वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥ १४ ॥

पक्षिसेविते	"பறகவதன் சென்று கின்ற	वैनतेय	கருடனை
आकाशे	ஆகாயத்தில்	सहस्रशः	ஆயிரந்தரம்
पतन्तं	பறக்கின்ற	परिगन्तुं	சுற்றிவர
पद्मगाशनं	படமாசனனுசிய	अहं	நான்
		शक्तः	வல்லேன்.

उद्ययात्मस्थितं चापि ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् । अनस्तमितमादित्यमभिगन्तुं समुत्सहे ॥

उद्ययात्	"உதயசிகிரிக்குந்து	अनस्तमिते अपि	அஸ்தமனமடைவதோ
प्रस्थितं	புதப்படும்		தவராகவே
रश्मिमालिनं	சிரைமாலினப	अभिगन्तुं	கூடத்தொடர்ந்து
ज्वलन्तं	எரிசின்ற		செல்ல
आदित्यं च	சூரியாகவானபே	समुत्सहे	நான் வல்லேன்.

ततो भूमिमसंस्पृश्य पुनरागन्तुमुत्सहे । प्रवेगेनैव सहता भीमेन पुवर्गर्पभाः ॥ १५ ॥

पुवर्गर्पभाः	"வானரோத்தமர் கவே	महता	மிக
ततः	அதன்மேல்	प्रवेगेन एव	கடிய வேகத்தோடே வே
भूमि	பூமியை	पुनः	எதிரேக்கியே
असंस्पृश्य	தொடர த	आगन्तुं	திரும்பிவரவும்
भीमेन	பலவீரரான	उत्सहे	வல்லேன்.

उत्सह्यमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् । सागरं शोषयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

सर्वान्	"எல்லா	सागरं	கடலை
आकाशगोचरान्	தேவதிரவர்க்குபார்க்கல் கடையும்	शोषयिष्यामि	வற்றடிச்செய்வேன்.
अतिक्रान्तुं	தாண்டி மேலே செல்ல	मेदिनी	தரைநைய
उत्सह्यं	நான் வல்லேன்.	दारयिष्यामि	பிரித்துவிடுவேன்.

पर्वतान् कम्पयिष्यामि प्रवमानः प्रवङ्गमाः । हरिष्ये चाख्वेगेन प्रवमानो महार्णवम् ॥ १६ ॥

प्रवङ्गमाः	"வாங்கராகவே	प्रवमानः	தாண்டிவரவாய்
प्रवमानः	தாண்டிவரவாய்	उख्वेगेन	துண்டிவகத்தால்
पर्वतान्	மலைகளை	महार्णवम् च	கடலையும் [வேகவே
कम्पयिष्यामि	பொறுப்படுத்துவேன்.	हरिष्ये	பதறிச்செய்வேன்

लतानां विविधं पुष्पं पादपानां च सर्वशः । अनुयास्यन्ति पापय प्रवमानं विहायसा ॥
भविष्यति हि मे पन्थाः स्वातेः पन्था इवाम्वरे ॥ १९ ॥

विहायसा	"ஆகாயமார்க்கபாய்	புஷ்பம்	பூஷ்பம்
प्रवमानं	எழும்பும்	सर्वशः हि	எல்லா முகை
मां	என்னை	अनुयास्यन्ति	பின்பு தொடர்ந்துவரும்.
अस्य	இப்பொழுது	अम्वरे	ஆகாயத்தில்
पादपानां	விருக்கைகளுடைய	मे पन्थाः	எனது வழி
	பும்,	स्वातेः	கனா திரைல்லும்
लतानां च	கொடி களுடையபும்,	पन्थाः इव	வழி போல்
विविधं	விதம்விதமான	भविष्यति	விளங்கும்.

चरन्तं घोरमाकाशमुत्पतिष्यन्तमेव वा । दृश्यन्ति निपतन्तं च सर्वभूतानि वानराः ॥ २० ॥

वानराः	"வானர்களை !	चरन्तं वा	செல்லுவதைபும்,
आकाशं	ஆகாயத்திற்கு	निपतन्तं च	கீழ் தஞ்சுவதைபும்,
उत्पतिष्यन्तं एव	உயர எழும்புவதை	सर्वभूतानि	எல்லா பிராணிகளும்
घोरं	அதிவேகமாய் [பும்,	दृश्यन्ति	பார்க்கப்படுகின்றன.

महामेख्यतीकाशं मां दृश्यन्तं प्रवङ्गमाः । दिवमावृत्य गच्छन्तं असमानमिवाम्वरम् ॥ २१ ॥

प्रवङ्गमाः	"வானர்களை !	गच्छन्तं	செல்பவனும்
मां	என்னை	अम्वरं	ஆகாயத்தை
महामेख्यतीकाशं	மகாமேகருவைப்போ	असमानं	விழுங்குகிறதன்
	விருப்பவனும்	इव	போலிருக்கிறவனும்
दिवं	கிண்ணை	दृश्यन्तम्	பார்க்கப்படுகிறீர்
आवृत्य	முடிக்கொண்டு,		கள்.

विधमिष्यामि जीमूतान्कम्पयिष्यामि पर्वतान् । सागरं शोषयिष्यामि प्रवमानः समाहितः ॥

समाहितः	"சிரத்தைக்கொண்டு	पर्वतान्	மலைகளை
प्रवमानः	பாய்பவனும்	कम्पयिष्यामि	சுடுக்கச்செய்யென்.
सागरं	கடலை	जीमूतान्	பேசுக்களை
शोषयिष्यामि	நீய்த்துகிறேன்வன்.	विधमिष्यामि	செதாச்செய்யென்.

वैनतेयस्य सा शक्तिर्मम या मारुतस्य वा ॥ २२ ॥

वैनतेयस्य	"கருடனுடையபும்,	या	அதுவே
मारुतस्य	வாயுவினுடையபும்,	सा	அது
शक्तिः	ஆற்றல்	मम वा	எனக்குமானது.

ऋते सुपर्णराजानं मारुतं वा महाजवम् । न तद्धूतं प्रपश्यामि यन्मां पृतमनुब्रजेत् ॥ २४ ॥

महाजवं	"மகாமேகத்தைபும்	यत्	கேறு எது
सुपर्णराजानं	கருடனைபும், [கடைய	अनुब्रजेत्	பின்பு தொடருகின்ற
मारुतं वा ऋते	வாயுவையும் தவிர	तत्	அந்த
हुतं	பறக்கொடுக்கும்	भूतं	பிராணியை
मां	என்னை	न प्रपश्यामि	நான் கண்டுகொள்.

वासवस्य सवज्ञस्य ब्रह्मणो वा स्वयंभुवः । विक्रम्य सहसा हस्तादमृतं तदिहानये ॥३०॥

சவசுரஸ்ய	"வஜ்ரஸ்ய" தக்ஷணதரபு	சதஸா	வசந்தரயாமின் தி
	ஸடய	விக்ரமய	பேரரிட்டு வெண்டு,
வாசவஸ்ய வா	இந்திரனுடையவும்,	தந்	அந்த
ஸ்வயம்புவ:	சுயம்புவரஸி	அமृतம்	அமிரதத்தக
வஜ்ரண:	பிரம்மாவினுடையவும்,	ஐஹ	இங்கே
ஹஸ்தாத்	ஹகாஸிநுந் தூம்,	ஆனயே	கொண்டு வருவேன்.

तेजश्चन्द्रादि गृहीयां सूर्यादा तेज उत्तमम् । लङ्कां वापि समुन्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः ॥

சந்தாத் தி	"சந்திராஸி" த்திவிருந்	லங்கா அபி	வங்கைகளையும்
	தூம்	சமுந்ஷிப்ய வா	அது யோடு பெயர்ந்த
தேஜ:	தேஜஸ்ஸையும்		கொண்டும்
சூர்யாத் வா	சூரியாஸி த்திவிருந்	கச்சேய	திரும்பி வருவேன்.
	தூம்	ஐதி	என்றும்
உத்தமம்	மேன்மையான	மே	எனது
தேஜ:	காந்தியையும்	மதி:	மனதிற்பதிக்திருந்
சூரீயா	கொண்டு வருவேன்.		செய்து "

तमेवं वानरश्रेष्ठं गर्जन्तममितौजसम् । प्रहृष्टा हरयस्तत्र समुदैक्षन्त विस्मिताः ॥ ३१ ॥

ஹஸ்ய:	வானரர்கள்	கர்ஜன்	கர்ஜிக்கும்
தஸ	அப்பொழுது	அமிதௌசம்	அளவிடத்த
விஸ்திதா:	மிக ஆச்சரியம்		வளியையுடைய
	கொண்டவர்களாய்	த	அந்த
பஹஸ்த:	முகமளிந்தவர்களாய்	வானரஸ்தே	வானரசிதேய்டவரப்
புவே	இப்படி	சமுதேக்ஷ	ஆனந்தமாய்
			பார்த்தார்கள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ज्ञातीनां शोकनाशनम् । उवाच परिसंहृष्टो जाम्भवान् हरिसत्तमम् ॥

ज्ञातीनां	ஞாநிகளின்	ஆவா	கேட்டு.
शोकनाशनं	தூன்பத்தாபப் போக்த	பரிஸஹ்ஸ:	மிக உத்தரமடைந்த
तस्य	அவருடைய	ஜாம்வான்	தூம்பவரத்த
तत्	அந்த	ஹரிசத்தம்	வானரசிதேய்டவரப்
वचनं	சம்பாஷணைய	உவாச	கொண்டு. பார்த்து

वीर केसरिणः पुत्र हनुमन् मास्तात्मज । ज्ञातीनां विपुलः शोकस्त्वया तात प्रणाशितः॥

வீர	"து வீரரே !	தாத	அப்பனே !
கேசரண:	கேஸரியின்	ஜாதினா	சுற்றத்தாரின்
புத்ர	புத்தல்வ !	விபுல:	பெரும்
மாஸ்தாத்தமஜ	வாயுருமர !	சோக:	சொகம்
ஹனுமந்	ஹனுமந்தா !	வயா	உன்னால்
		ப்ரணாஸித:	பேரக்கடிர்கப்பட்டது.

तव कल्याणरुचयः कपिमुख्याः समाहिताः । मङ्गलान्यर्थसिद्ध्यर्थं करिष्यन्ति समाहिताः ॥

तव	“ உமது	अर्थसिद्ध्यर्थं	எடுத்த காரியம்
कल्याणरुचयः	நன்மைமைய விரும்பின		முடியும்படியாக
कपिमुख्याः	வானர வீரர்கள்	मङ्गलानि	மங்கள ரகாஷணங்களை
समाहिताः	ஒன்றுசேர்ந்தவர்க ளாய்	समाहिताः	ஒருபட்டமனத்துடன்
		करिष्यन्ति	செய்யப்போகிறார்கள்.

ऋषीणां च प्रसादेन कपिवृद्धमतेन च । गुरुणां च प्रसादेन प्रवस्य त्वं महार्णवम् ॥३६॥

ऋषीणां	“ முனிவர்களுடைய	गुरुणां	பெரியோர்களின்
प्रसादेन च	அருளர லும்,	प्रसादेन च	அனுக்கர கந்தர லும்
कपिवृद्ध-	வானர முத்தேவர்க	त्वं	நீ
मतेन च)	லின் அ லுள தியின	महार्णवं	பெரியகடலை
	லும்	प्रवस्य	கடப்பாபாக.

स्थास्यामथैकपादेन यावदागमनं तव । त्वद्गतानि च सर्वेषां जीवितानि वनौकसाम् ॥

तव	“ உமது	वनौकसां	வானரர்கள்
आगमनं	திரும்பிவருதல்	सर्वेषां	எல்லோருடைய
यावत्	எதுவரைமீதிலை	जीवितानि च	வாழ்குகளும்,
	அதுவரையில்	त्वद्गतानि	உள்ளியே பற்றி
एकपादेन च	ஒற்றைக்காலினாலேயே		ரவைகள்.
स्थास्यामः	நின்றகொண்டிருப் போம்		

ततस्तु हरिर्शार्दूलस्तानुवाच वनौकसः । नेयं मम महीं वेगं लङ्घने धारयिष्यति ॥ ३८ ॥

ततः	பின்னர்	लङ्घने	“ தாவுகையில்
हरिर्शार्दूलः	வானரேரத்தவர்	मम	எனது
तान्	அந்த	वेगं	வேகத்தை
वनौकसः	வானரர்களாய்	इयं	இந்த
	பார்த்த	महीं तु	பூமியும்
उवाच	கொள்ளுள்.	न धारयिष्यति	தாங்கமாட்டாது.

एतानीह नगस्यास्य शिलासङ्कुटशालिनः । शिखराणि महेन्द्रस्य स्थिराणि च महान्ति च ॥

इह	“ இங்கு	शिखराणि	சிகரங்கள்
अस्य	இதது	महान्ति च	விசாலமானவைகளா யும்
शिलासङ्कुटशालिनः	கற்பாறைகள் மிகுந்த		
महेन्द्रस्य	மகேந்திர	स्थिराणि च	உறுதியுடையவைகள
नगस्य	பர்வதத்தின்		லையும்ிருக்கின்றன.
एतानि	இந்த		

एषु वेगं करिष्यामि महेन्द्रशिखरेष्वहम् । नानाद्रुमविकीर्णेषु धातुनिःप्यन्दशोभिषु ॥ ४० ॥

नानाद्रुमविकीर्णेषु	பலவிதமரங்களிடந்து	महेन्द्रशिखरेषु	மகேந்திரமலையின்
धातुनिःप्यन्द-	தாதுக்கள் நிறைந்து	अहं	நான் [சிகரங்களில்
शोभिषु	விளங்குகிற	वेगं	கமனத்தை
एषु	இந்த	करिष्यामि	சூரம்பிப்பேன்.

एतानि मम निष्पेषं पादयोः प्लवतां वराः । प्लवतो धारयिष्यन्ति योजनानामितः शतम् ॥

प्लवतां वराः	“வானரசிரேஷ்டர் கனே !	मम	எனது
इतः	இக்கிருந்து	पादयोः	கால்களின்
योजनानां	யோஜனைகளின்	निष्पेषं	அழுத்தலை
शतं	நூறுகளை	एतानि	இவைகள்
प्लवतः	தாவுகிற	धारयिष्यन्ति	பொறுக்கப்போகின் றன ”.

तदेवं वानरश्रेष्ठो हनुमानुद्गिरद्वचः ॥ ४२ ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரர்களிற்கிறந்த	तत्	அந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वचः	வார்த்தையை
एवं	கிழ்சொல்லியபடி	उद्गिरत्	உரத்து வெளியிட பார்.

ततस्तं मारुतप्रख्यः स हरिर्मास्तात्मजः । आरूरोह गिरिश्रेष्ठं महेन्द्रमरिमदनः ॥ ४३ ॥

ततः	பிறகு	सः हरिः	அந்த வானரர்
मारुतप्रख्यः	வாயுவைப்போன்ற கீர்த்தியையுடைய	तं	அந்த
मास्तात्मजः	வாயுவின் குமாரரான	महेन्द्रं	மகேந்திரமேன்ற
अरिमदनः	சத்ருநாசகராண	गिरिश्रेष्ठं	கிரிசிரேஷ்டத்தில்
		आरूरोह	ஏறினார்.

वृतं नानाविधैर्वृक्षैर्मृगसेवितशार्दूलम् । लताकुसुमसंवाधं नित्यपुष्पफलद्रुमम् ॥ ४४ ॥

सिंहशार्दूलचरितं मत्तमातङ्गसेवितम् । मत्तद्विजगणोद्भुष्टं सलिलोत्पीडसङ्कुलम् ॥ ४५ ॥

महद्भिरुच्छ्रितं शृङ्गैर्महेन्द्रं स महाबलः । विचचार हरिश्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ ४६ ॥

नानाविधैः	பலவித	सिंहशार्दूल-	சிக்கக்களும். புலிக
वृक्षैः	மரங்களினால்	चरितं	ளும் சஞ்சரிப்பதும்,
वृतं	சூழப்பட்டதும்,	मत्तमातङ्गसेवितं	மதக்கொண்ட யானை கள் திரிவதும்,
मृगसेवित-	மாண்கள் உணவும் ப		
शार्दूलं	சம்புற்றவைகள் சார்க்கததும்,		
लताकुसुमसंवाधं	கொடிப்பூக்கள் மிகுந் ததும்,	मत्तद्विजगणोद्भुष्टं	{ கொழுத்த பறவைகள் கட்டக்கன் ஒலிப் பதும்,
नित्यपुष्प-	புஷ்பங்களையும், பழங்	सलिलोत्पीडसङ्कुलं	நீருக்கள் நிறைந்த
फलद्रुमं	களையும் இடையூறு கொடுக்கும் மரங்கள் செழிந்ததும்,	महद्भिः	பெரிய [தும்,
		शृङ्गैः	சிகரங்களால்

उच्छिन्नं	உயர்ந்து தோன்று வதுமாகிய	हरिश्चन्द्रः	வாரணமுன் திருந்த
महेन्द्रं	மகேந்திரபர்வதத்தை	सः	அந்த
महेन्द्रसमविक्रमः	மகேந்திரன் போன்ற வகிமைவுடைய	महाबलः	மகா பலவான்
		विचचार	தரக்கினார்.

पादाभ्यां पीडितस्तेन महाशैलो महात्मनः । ररास सिंहाभिहतो महामत्त इव द्विपः ॥४७॥

महात्मनः	மகாத்மாவின்	महामत्तः	மிகுமதம்பிடித்த
पादाभ्यां	கால்களினால்	द्विपः	யானை
पीडितः	ஊன்றப்பட்ட	इव	போல்
महाशैलः	பெருமலை	तेन	அதனால்
सिंहाभिहतः	செங்கத்தால் பற்றப் பட்ட	ररास	நுலமிட்டது.

मुमोच सलिलोत्पीडान्विप्रकीर्णशिलोच्चयः । विवस्तसृगमातङ्गः प्रकम्पितमहाद्रुमः ॥ ४८ ॥

नागगन्धर्वमिथुनैः पानसंसर्गकर्कशैः । उत्पतद्भिश्च विहगैर्विद्याधरगणैरपि ॥ ४९ ॥

त्यज्यमानमहासानुः संनिहीनमहोरगः । चलशृङ्गशिलोद्धातस्तदाऽभूत्स महागिरिः ॥ ५० ॥

सः	அந்த	नागगन्धर्व-)	நாகர்கண், கந்தர்வர்
महागिरिः	பெருமலை.	मिथुनैः }	கன் இவர்களுடைய ஆண் பெண் ஜோடி களாலும்,
तदा	அப்பொழுது	विद्याधरणैः }	வித்யாதார்களின்
विप्रकीर्ण-)	சிதறிய கற்குகியல்	अपि }	கட்ட க்கனாலும்,
शिलोच्चयः }	களையுடையதாய்	उत्पतद्भिः	உயரப்பறத்தோடுகிற
सलिलोत्पीडान्	ஜலப்பிரவாகங்களை	विहगैः च	பகதிகளாலும்,
मुमोच	வெளியிட்டது.	त्यज्यमान-)	விடப்பட்ட பெரிய
विवस्त-)	வெருட்கியடைத்த	महासानुः }	தாழ்வரைகளை யுடை யதாகவும்,
सृगमातङ्गः }	மரங்களையும், யானை களையும் உடையதா யும்.	संनिहीन-)	ஒடி ஒலிந்துகொண்ட
		महोरगः }	பெரும்பாம்புகளை யுடையதாகவும்,
प्रकम्पित-)	அதிர்ந்த மரங்களை	चलशृङ्ग-	அசைத்து விழுந்த கி
महाद्रुमः }	யுடையதாயும்,	शिलोद्घातः }	கால்களையும் கற்பா வதகளையும் உடைய தாகவும்
पानसंसर्गकर्कशैः	{ கள்ளிலும் ஸம்ஸர்க் கத்திலும் அதிகம் 'மித்த	अभूत्	ஆகியது.

निःश्वसद्भिस्तदातैस्तु भुजङ्गैरर्धनिःसृतैः । सपताक इवाभाति स तदा धरणीधरः ॥ ५१ ॥

तदातैः	அதனாவ் உடல்நெ றிந்த	सः	அந்த
निःश्वसद्भिः तु	நெட்டுயிர் த்துக் கொண்டே	धरणीधरः	மலை
अर्धनिःसृतैः	பாதி வெளிப்புறப் பட்ட	सपताकः	கொழு.கள் கட்டப் பட்டது
भुजङ्गैः	பாம்புகளினால்	इव	போல்
		तदा	அப்பொழுது
		आभाति	விளங்கிற்று.

ऋषिभिस्त्राससंभ्रान्तैस्त्यज्यमानः शिलोच्चयः । सीदन्महति कान्तारे सार्धहीन इवाध्वगः॥

श्राससंभ्रान्तैः	அஞ்சி மனங்கலங்கின	सार्धहीनः	வணிகசா த்துக்களைப் பிரிந்த
ऋषिभिः	முனிவர்களால்	अध्वगः	வழிச்செல்பவன்
त्यज्यमानः	விட்டு நீக்கப்பட்ட	इव	போல்
शिलोच्चयः	கல்மலை	सीदन्	இருந்தது.
महति कान्तारे	பெரும்காட்டில்		

स वेगवान्वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा हनूमान् ॥ ५३ ॥

पवनात्मजः	வாயுவின் குமாரனான	मनः	மனதை
हरिप्रवीरः	வானரர்களுள் சிறந்த	समाधाय	ஸ்திரப்படுத்தி,
कपिः	வானரரான	वेगसमाहितात्मा	வேகஞ்செல்வதில் ஊக்கமுற்றவராய்
वेगवान्	வேகமுண்டவரான	लङ्कां	லங்கையை
महानुभावः	மகா ஹுபாவரான	मनसा	மனதினால்
सः	அந்த	जगाम	அடைந்தார்.
हनूमान्	ஹனுமார்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11790

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2538

॥ इति किष्किन्धाकाण्ड समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं सुन्दरकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः ।

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।

इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥

॥ शुभं भूयात् ॥

